STEPHEN KING

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

Rose Madder

DEHŞETİN SOĞUK PARMAKLARINA DOKUNMAKTAN ÇEKİNMİYORSANIZ, STEPHEN KING SİZİ BU KİTABI OKUMAYA ÇAĞIRIYOR.

Korunmasız bir kadın için yaşadığımız bu dehşet dolu dünyada var olmanın zorluğunu tahmin edenleriniz vardır mutlaka. Siz de Rose gibi kötülük timsali bir kocaya sahipseniz tüm çıkış yollarınız tek bir noktada birleşecektir: Kaçışta!...

Ancak Rose, diğer kader arkadaşlarından farklı olarak, adeta bir avcı gibi izini süren kocasının artık aklının sınırlarını çoktan aştığını ve çılgınlığın ötesine geçtiğini biliyordu. Genç kadın, aldığı her solukta tehlikeli bir dönme dolaba binmiş gibi yaşamla ölüm, hayalle gerçek arasında dönüp duruyor; gitgide yaklaşmakta olan sonun kendisini nerede bulacağını bilmiyordu...

Deliliğin sınırında bir yerlerde Rose sizi bekliyor...

• • •

"İnanılmaz yetenekli bir yazar."
Guardian

"Usta bir romancı... King modern romancılığın en üretken yazarlarından biri... Muhteşem bir gerilim romanı."
The Sunday Times

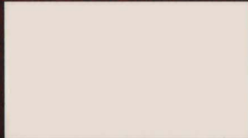
"Görkemli bir eser... Stephen King doğuştan romancı... Müptelası olmamak elde değil."
Frances Fyfield, Express

"Derin edebi kültüre sahip usta bir yazar."
Observer

"Gerçek bir usta."
Daily Telegraph

altinkitaplar.com.tr

KİTABIN ORİJİNAL ADI

ROSE MADDER

YAYIN HAKLARI

© STEPHEN KING
AKCALI TELİF HAKLARI AJANSI
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
VE TİCARET AŞ

KAPAK

OSMAN SELÇUK ÖZDOĞAN

BASKI

6. BASIM/ARALIK 2017/İSTANBUL
ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
MATBAASI

ISBN 978 - 975 - 405 - 607 - 5

ALTIN KİTAPLAR YAYINEVİ
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad.
No: 32 Mahmutbey – Bağcılar / İstanbul
Matbaa ve Yayınevi Sertifika No: 10766

Tel.: 0.212.446 38 88 pbx
Faks: 0.212.446 38 90

http://www.altinkitaplar.com.tr
info@altinkitaplar.com.tr

STEPHEN KING

ÇILGINLIĞIN ÖTESİ

Türkçesi
Gönül Suveren

Yazarın Yayınevimizden Çıkan Kitapları

HAYVAN MEZARLIĞI
GÖZ
KUJO
KORKU AĞI
KUŞKU MEVSİMİ
ÇAĞRI
CHRISTINE
MAHŞER
"O"
SİS
SADİST
MEDYUM
ŞEFFAF
CESET
AZRAİL KOŞUYOR
HAYALETİN GARİP HUYLARI
HAYATI EMEN KARANLIK
GECE YARISINI DÖRT GEÇE
GECE YARISINI İKİ GEÇE
RUHLAR DÜKKÂNI
OYUN
ÇILGINLIĞIN ÖTESİ
KEMİK TORBASI
YEŞİL YOL
MAÇA KIZI
RÜYA AVCISI
KARA EV
KARANLIK ÖYKÜLER
BUICK 8
CEP
YAZMA SANATI
BİR AŞK HİKÂYESİ
DUMA ADASI
KUBBE'NİN ALTINDA
ZİFİRİ KARANLIK YILDIZSIZ GECE
22/11/63
DR. UYKU

KARA KULE SERİSİ

KARA KULE (SİLAHŞOR)
ÜÇ'ÜN ÇEKİLİŞİ
ÇORAK TOPRAKLAR
BÜYÜCÜ VE CAM KÜRE
CALLA'NIN KURTLARI
SUSANNAH'NIN ŞARKISI
KULE
ANAHTAR DELİĞİNDEN ESEN RÜZGÂR

KARA KULE ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

SİLAHŞOR'UN DOĞUŞU
EVE GİDEN YOL
İHANET
GILEAD'IN DÜŞÜŞÜ
JERICHO TEPESİ SAVAŞI
KARA KULE/YOLCULUK BAŞLIYOR

MAHŞER ÇİZGİ ROMAN SERİSİ

KAPTAN TRIPS

Ben sahiden Rosie'yim,
Ve ben Gerçek Rosie'yim,
Bana inansanız iyi olur,
Ben çok çok önemliyim...

–Maurice Sendak

Kanlı bir yumurta sarısı.
Bir çarşafa yayılan
yanmış bir delik.
Herkesi açmakla
tehdit eden öfkeli bir gül.

–May Swenson

GİRİŞ

Uğursuz Öpücükler

Bir köşeye oturmuş, ciğerlerine havayı çekmeye çalışıyordu. Birkaç dakika önce odada bol hava varken, şimdi hiç kalmamış gibiydi. Sanki çok uzaklardan gelen, "vup vup"a benzeyen hafif bir ses duyuyordu. Ama bu sesi, boğazından geçerek ciğerlerine inen, sonra da tekrar dışarı fışkıran havanın çıkardığını biliyordu. Telaşla, kesik kesik solurken oluyordu böyle. Öyleyken, oturma odasının köşesinde kendini boğuluyormuş gibi hissetmesine çare olmuyordu. Kocası eve geldiği sırada okumakta olduğu karton kaplı kitaptan geride kalan yırtık kâğıtlara dikmişti gözlerini.

Ama bütün bunlara pek aldırdığı yoktu. Canınız feci halde yanarken solunum gibi önemsiz konularla ilgilenemezdiniz. Ya da içinize çektiğiniz havanın aslında hava olmamasına. Can acısı kadını yutmuştu sanki. O kutsal asker kaçağı Yunus'u balinanın yutması gibi. Istırap gövdesinin ortasında bir yerde, derinlerde, zehirli bir şimşek gibi çakıyordu. Bu geceye kadar o yerde büyümekte olan yeni bir şeyin sessiz varlığı bulunuyordu.

O ana dek böylesine bir acı var olmamıştı. Ya da böyle bir şeyi anımsamıyordu. Hatta on üç yaşında bisikletle dolaşırken bir çukurdan kaçmak için didonu çevirdiği ve kafasını asfalta vurduğunda bile böyle bir acı duymamıştı. Kafasındaki yara tam on

üç dikiş boyundaydı hem de. O olaydan hatırladığı sadece ışıltılı, ani bir acıydı. Bunu yıldızlarla dolu bir karanlık izlemişti. Aslında kısa bir süre bayılmıştı, ama o can acısı şimdiki ıstıraba hiç benzemiyordu. Bu müthiş acıya. Karnına dayadığı elinin altındaki şey de ete benzemiyordu artık. Sanki karnındaki bir fermuarı açmış ve canlı bebeğinin yerine kızgın bir kaya parçası yerleştirmişlerdi.

Tanrım, diye düşündü. Lütfen, bebeğime bir şey olmasın.

Ama şimdi, sonunda biraz daha rahatlıkla solumaya başlarken bebeğinin durumunun hiç de *iyi* olmadığını anladı. Bir kadın dört aylık hamileyken bebeği kendisinden çok annesinin bir parçası gibiydi. Ve sen, saçların terli yanaklarına tel tel yapışmış bir halde köşede oturuyorsan ve sana sanki sıcak bir kayayı yutmuşun gibi geliyorsa...

Bir şey bacaklarının içine kaygan ve uğursuz öpücükler konduruyordu.

"Hayır," diye fısıldadı. "*Hayır!* Ah, sevgili Tanrım, hayır. Ulu Tanrım, güzel Tanrım, sevgili Tanrım, hayır."

Sonra içinden, *Lütfen bu ter olsun. Lütfen ter olsun*, diye yakardı. *Ya da belki de donuma işedim. Bana üçüncü defa vurduğu zaman canım o kadar yandı ki, altıma işedim ama bunun farkına bile varmadım. Evet, tamam, böyle olmalı...*

Ama ne terdi ne de çiş. Kandı. Oturma odasının köşesinde oturmuş, parçalanmış kitabının kanepedeki yarısına bakıyordu. Diğer yarısı ise sehpanın altındaydı. Ve rahmi o ana dek yakınmadan ve sorun çıkarmadan taşıdığı bebeği kusmak üzereydi.

"Hayır..." diye inledi. "Hayır. Ah Tanrım, lütfen böyle olmadığını söyle."

Kocasının gölgesini görebiliyordu. Bu siluet bir mısır tarlasındaki korkuluk ya da asılmış bir adamın gölgesi gibi upuzun ve çarpıktı. Oturma odasından mutfağa açılan kemerin duvarında oynayıp eğiliyordu.

Kadın onun gölge-kulağına bastırdığı gölge-alıcıyı ve büklüm büklüm uzun gölge-kordonu görebiliyordu. Hatta gölge-par-

maklarıyla kıvrımları açıp öyle tuttuğunu, sonra da bıraktığını bile. Kordon yine eskisi gibi kıvrılıyordu. Bu tıpkı insanın kurtulamadığı kötü bir alışkanlığa benziyordu.

Önce, polisi çağırıyor, diye düşündü. Tabii bu saçmaydı. Kocası polisti zaten.

Adam, "Tabii acil bir durum," diyordu. "Kahretsin, tabii ki öyle, güzelim! Karım hamile." Karşıdakinin söylediklerini dinlerken kordonu parmaklarının arasından kaydırdı. Tekrar konuşmaya başladığında sesi öfkeliydi. Sesindeki bu hırçınlık kadının yeniden dehşete kapılmasına neden oldu. Ağzında şimdi çelik tadı vardı. *Ah, ona kim karşı gelebilir, kim itiraz edebilir? Kim bunu yapacak kadar aptal olabilir? Ah, onu tanımayan biri tabii. Onu benim kadar tanımayan biri.*

"Karımı elbette kımıldatmayacağım. Benim aptal olduğumu mu sanıyorsunuz?"

Kadın parmaklarını usulca giysisinin altına sokarak bacaklarından yukarıya, sıcak bir sıvıyla ıslanmış olan pamuklu külotuna kadar kaydırdı. *Lütfen,* diye yalvardı. *Lütfen parmaklarıma bulaşan sıvı berrak olsun. Tanrım, lütfen! Lütfen, sıvı berrak olsun.*

Ne çare ki parmaklarını giysisinin altından çıkarınca uçlarının kanlanmış olduğunu gördü. Parmaklarına bakarken korkunç bir kramp bütün vücudunu sarstı. Sanki gövdesine bir demir testeresi saplanmıştı. Gırtlağından kopan çığlığı engellemek için dişlerini sıktı. Bu evde çığlık atmaması gerektiğini çok iyi biliyordu.

"Bırakın bu palavraları artık. Sadece buraya gelin! Hemen!"

Adamın duvardaki gölgesi irileşip kaydı. Kadın sonra onun kemerin altında durduğunu gördü. Yakışıklı yüzü kızarmıştı. Ona bakıyordu. Gözleri bir kır yolunun kenarında ışıldayan cam parçaları kadar ifadesizdi.

"Şuna bir bak!" Adam ellerini öne uzattı, sonra da hafif bir gürültüyle iki yanına bıraktı. "Şu pisliğe bir bak!"

Kadın da elini ona doğru uzatarak parmaklarının ucundaki kanları gösterdi. Kocasını ancak bu kadar suçlayabilirdi.

"Biliyorum," dedi adam. Durumu bilmesi her şeyi açıklıyormuş gibi konuşmuştu; sanki olayı anlaşılabilecek mantıklı bir hale sokuyordu. Dönüp yırttığı karton kaplı kitaba dik dik baktı. Kanepedeki parçayı aldı, sonra sehpanın altındakini almak için eğildi. Kocası doğrulurken kadın kapağı gördü. Bir geminin burnunda duran beyaz elbiseli bir kadının resmi vardı. Saçları rüzgârda belirgin bir biçimde geriye doğru uçuyor, kadife gibi omuzları ortaya çıkıyordu. Kitabın adı, *Misery'nin Yolculuğu,* parlak kırmızı yaldızla yazılmıştı.

Adam, "İşte dert bu," diyerek kitabın parçasını karısına doğru salladı. Yere çişini yapan bir köpek yavrusuna rulo halindeki gazeteyi sallayan bir adam gibi. "Sana kaç defa böyle süprüntüler konusundaki fikrimi söyledim."

Aslında bu sorunun cevabı, "hiçbir zaman"dı. Oysa kadın gerçeği biliyordu. Kocası eve geldiği zaman televizyonda haberleri izliyor, adamın gömleğine düğme dikiyor ya da kanepede uyukluyor olabilirdi. Ama sonunda yine de bu köşede oturur ve çocuğunu düşürürdü. Kocası kötü günler geçiriyor, Wendy Yarrow adlı bir kadın onun canını sıkıyordu. Ve Norman sıkıldığı zamanlar bu servetini başkalarıyla da paylaşırdı. Kadın ne yaparsa yapsın kocası ona yine, "Sana kaç defa böyle süprüntüler konusundaki fikrimi söyledim?" diye bağıracaktı. Sonra da onu yumruklamaya başlamadan önce, "Seninle konuşmak istiyorum, hayatım," diyecekti. "Şöyle iyice yakından."

Kadın, "Anlamıyor musun?" diye fısıldadı. "Bebeği kaybetmek üzereyim."

O zaman inanılmayacak bir şey oldu ve Norman güldü. "Bir bebeğin daha olur." Sanki dondurma külahını düşürmüş olan bir çocuğu avutuyordu. Sonra yırttığı kitabı alıp mutfağa gitti, herhalde çöp tenekesine atacaktı.

Kadın, *Seni aşağılık köpek,* diye aklından geçirdi farkında olmadan. Kramplar yine başlamıştı. Ancak bir tek kramp değildi, birbirini izliyordu. İçine korkunç böcekler doluyor gibiydi. Başı-

nı arkaya atarak inledi. *Seni aşağılık köpek. Senden öyle nefret ediyorum ki!*

Norman geri dönüp kemerin altından geçerek karısına doğru geldi. Kadın ayaklarını pedal çevirir gibi oynatarak geriledi; duvarın içine girmeye çalışıyor, kocasına dehşet dolu gözlerle bakıyordu. Bir an Norman'ın onu bu kez öldüreceğine kesinlikle inandı. Artık sadece canını yakmayacak ya da çok uzun zamandan beri istediği bebeği çalmayacaktı. Bu sefer onu gerçekten öldürecekti. Norman başını eğmiş, iki elini yanlarına bırakmış ona doğru gelirken, bacaklarının üst kısmındaki kaslar oynuyordu. Görünüşünde insanca olmayan bir şeyler vardı. Çocuklar kocası gibiler için bir sözcük kullanırdı. Norman ellerini kollarının ucunda etten sarkaç gibi sallar ve başını eğerek ona doğru gelirken kadın bu adı anımsadı. Çünkü kocası o anda bu hayvana benziyordu. Bir "boğa"ya.

Kadın inliyor, başını sallıyor ve ayaklarını pedal çevirir gibi oynatıyordu. Ayağındaki mokasenlerden biri çıkıp yerde yanlamasına durdu. Ve yine o müthiş acı. Kramplar eski, paslı dişleri olan çapalar gibi karnına batıyordu. Daha fazla kan aktığını hissediyor ama ayaklarını oynatmaktan kendini alamıyordu. Kocası bu haldeyken kadının gözüne korkunç bir boşluk gibi görünürdü.

Norman karısının başına dikilerek yorgun yorgun kafasını salladı. Sonra da çömelip kollarını vücudunun altına kaydırdı. Kadını kaldırmak için dizlerini iyice bükerken, "Sana zarar vermeyeceğim," dedi. "Onun için kaz gibi davranmaktan vazgeç."

Kadın, "Kanamam var," diye fısıldadı. Norman'ın telefonda konuştuğu kişiye, "Karımı tabii kımıldatmayacağım," dediğini hatırlıyordu. "*Tabii* kımıldatmayacağım."

Norman, "Evet, biliyorum," dedi ilgisizce. Odada durmuş uygun bir kaza yeri seçmek için etrafına bakınıyordu. Kadın onun kafasının içindeymişçesine ne düşündüğünü biliyordu. "Kaygılanma, kanama durur. Onlar durdururlar."

Kadın içinden, *Bebeğin düşmesini de durduracaklar mı?* diye feryat etti. Kocasının zihninden geçenleri okuyabiliyordu ama

adamın da aynı şeyi yapabileceği aklına gelmiyordu. Norman'ın ona ne kadar dikkatle baktığının farkında değildi. Kadın yine düşüncelerinin geri kalan kısmını duymamaya çalıştı. *Senden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.*

Norman onu kucağında merdivene doğru götürüp alt basamağın önüne yerleştirdi. Sanki çok ilgileniyormuş gibi, "Rahat mısın?" diye sordu.

Kadın gözlerini yumdu. Artık kocasına bakmayacaktı. Şu anda hiç bakamayacaktı. Bakarsa çıldıracağından emindi.

Norman karısı cevap vermiş gibi, "İyi," dedi. Kadın gözlerini açtığında adamın yüzünde bazen beliren o ifadenin olduğunu gördü. Dalgın bir ifade. Sanki kafası uçup gitmiş, vücudunu geride bırakmıştı.

Kadın kendi kendine, *Bıçağım olsaydı onu öldürürdüm,* dedi. Ama bu da yine değil üzerinde durmak, fark etmek bile istemediği bir düşünceydi. Yalnızca derin bir yankıydı. Belki de kocasının deliliğinin bir yansıması. Mağaradaki bir yarasanın kanat sesi kadar hafif bir şey.

Sonra Norman'ın yüzü birdenbire yeniden canlandı. Ayağa kalkarken dizleri çatırdadı. Gömleğinde kan olup olmadığını anlamak için eğilip baktı, yoktu. Karısının yığıldığı o köşeye bir göz attı. Orada kan *vardı.* Birkaç damla, birkaç leke. Kadından şimdi yine kan geliyordu. Daha çok ve daha hızlı. O da bu kanın hırslı sıcaklığını hissediyordu adeta. Şarıl şarıl akıyordu kan. Norman ta başından beri yabancıyı, yaşadığı küçücük apartmandan dışarı atmayı istemiş gibi. Sanki kadının kendi kanı bile kocasının tarafını tutuyordu. O hangi çılgın tarafsa... Ah, ne korkunç bir düşünceydi!

Norman yine mutfağa gidip orada beş dakika kadar kaldı. Kadın bebeği düşürdüğü sırada kocasının orada dolaştığını işitti. Sancı doruk noktasına erişti, sonra sıvıların püskürmesiyle sona erdi. Kadın sıvının sesini hem duydu hem de hissetti. Sanki kendini birdenbire sıcak, koyu kıvamda bir sıvıyla dolu o küçük

banyo küvetlerinden birinde bulmuştu. Kanlı bir salçanın içinde gibiydi.

Buzdolabının kapısı açılıp kapanırken Norman'ın uzamış gölgesi yine kemere vurdu. Adam sonra bir dolabı açıp kapattı. Kadın hafif gıcırtıdan bunun evyenin altındaki dolap olduğunu anladı. Musluktan su akmaya başladı. Norman şimdi bir şarkı mırıldanıyordu. Kadın bebeği vücudunu terk ederken bunun, "Bir Erkek Bir Kadını Sevdiği Zaman" adlı parça olabileceğini düşündü.

Adam kemerin altından çıktığı sırada elinde bir sandviç vardı. Tabii ona akşam yemeği henüz verilmemişti ve açtı. Norman diğer elinde evyenin altındaki sepette bulduğu ıslak bezi tutuyordu. Kadının karnına şiddetli üç yumruk yedikten sonra sendeleyerek kendini attığı köşede çömeldi. O yumruklar... küt, küt, küt, *hoşça kal, yabancı!* Bezle kan damlaları ve lekeleri silmeye başladı. Ama daha fazla kan ve diğer şeyler burada, kadının yattığı yerde olacaktı. Tam Norman'ın istediği yerde.

Yeri silerken bir yandan da sandviçini yedi. Kadına iki dilimin arasına koyduğu et kızarmış domuzdan kalan parçalarmış gibi geldi. O etleri cumartesi gecesi şehriyeyle pişirmeyi planlamıştı. Televizyonun karşısında oturup erken haber bültenini izlerken rahatlıkla yiyebilecekleri bir yemek.

Norman hafifçe pembeleşmiş olan beze baktı. Köşeye bir göz attı, sonra tekrar beze. Başını sallayarak sandviçten büyük bir lokma kopardı. Ayağa kalkıp mutfağa giderken kadın yaklaşan sirenin hafif ulumasını duydu. Herhalde kocasının istediği ambulans geliyordu.

Adam geri dönüp karısının yanında diz çöktü ve ellerini tuttu. Bu ellerin çok soğuk olduğunu fark ederek kaşlarını çattı. Kadınla konuşurken onları usul usul ovaladı.

"Çok üzgünüm. Sadece... sadece bazı şeyler oluyor... Moteldeki o sürtük..." Duraklayarak bakışlarını yana doğru kaydırdı. Sonra tekrar karısına baktı. Garip, üzgün bir tavırla gülümsüyor-

du. Sanki, *Bak şimdi tutmuş kime durumu izah etmeye çalışıyorum...* diyordu. "Durum işte bu kadar kötü. Kahretsin!"

Kadın, "Bebek..." diye fısıldadı. "Bebek..."

Norman onun ellerini sıktı. Canını yakacak kadar hem de. "Bırak şimdi bebeği. Şimdi sadece beni dinle. Bir iki dakika sonra burada olacaklar." Evet... ambulans artık iyice yaklaşmıştı. Karanlık gecede korkunç bir köpek gibi uluyordu. "Merdivenden aşağıya iniyordun, ayağın kaydı. Ve yuvarlandın. Anlıyor musun?"

Kadın hiç sesini çıkarmadan kocasına baktı. Karnındaki sancı artık biraz hafifliyordu. Adam bu kez ellerini eskisinden daha da güçlü sıkınca inledi.

"Anlıyor musun?"

Kadın kocasının çukura batmış, dalgın ifadeli gözlerine bakarak başını öne doğru salladı. Etrafından tuzlu su ve bakır kokusu yükseliyordu. Artık kanlı salçaya benzemiyor, şimdi sanki dökülmüş kimyasal maddelerin arasında oturuyordu.

Adam, "İyi," dedi. "Başka bir şey söylersen başına neler geleceğini biliyorsun, değil mi?"

Kadın yine başını salladı.

"Söyle. Böyle yapman senin için daha iyi olur. Daha güvenli."

Kadın, "Beni öldürürsün..." diye fısıldadı.

Norman memnun memnun başını salladı. Kafası hızlı çalışmayan bir öğrencinin zor bir sorunun cevabını vermesini sağlayan bir öğretmene benziyordu. "Evet, doğru. Ve bu defaki kesin olur. Seni öldürmeden önce yapacaklarımın yanında bu akşamki, parmaktaki bir kesik gibi kalır."

Dışarıda, bahçe yolunu yanıp sönen kırmızı ışıklar aydınlattı.

Norman sandviçin son lokmasını çiğneyerek ayağa kalkmaya davrandı. Gidip adamlara kapıyı açacaktı. Hamile karısı talihsiz bir kaza geçirmiş olan endişeli bir koca gibi. Ancak o dönemeden kadın gömleğinin kolunu yakaladı.

"Neden?" diye fısıldadı. "Neden bebek, Norman?"

Adamın yüzünde bir an kadının inanamadığı bir ifade belirdi. Korkuya benziyordu... Ama Norman ondan neden korkacaktı? Ya da bebekten?

Norman, "Bu bir kazaydı," dedi. "Sadece bir kaza. Benim bununla hiçbir ilgim yok. Ve sen de onlarla konuşurken böyle söylersen iyi edersin. Yoksa... Tanrı yardımcın olsun!"

Kadın, *Evet, Tanrı yardımcım olsun,* diye düşündü.

Dışarıda taşıtın kapıları çarpıldı. Birileri eve doğru koştular. Onu taşıyacakları sedyenin madeni şakırtısı duyuldu. Norman tekrar karısına döndü. Yine bir boğa gibi başını eğmiş, gözleri bulanıklaşmıştı.

"Bir bebeğin daha olacak. Onun başına böyle bir şey de gelmeyecek. Bundan sonraki harika olacak. Bir kız. Ya da küçük, güzel bir erkek çocuğu. Çocuğun cinsiyeti önemli sayılmaz, öyle değil mi? Erkek olursa ona küçük bir beyzbol üniforması alırız. Kız olursa..." Norman eliyle şöyle bir hareket yaptı. "Bir güneş şapkası filan... Bekle, göreceksin. Bu da olacak." Gülümsedi. Bunu gören kadın az kalsın çığlıklar atmaya başlayacaktı. Bir ölünün tabutundan sırıtmasına benziyordu. "Beni dinlersen her şey yoluna girer. Bunu unutma, sevgilim."

Sonra ambulans görevlilerini içeri almak için kapıyı açtı. Onlara çabuk olmalarını, karısının kanama geçirdiğini söyledi. Adamlar ona doğru gelirlerken kadın gözlerini kapattı. Görevlilerin ta içine bakmaları için onlara fırsat vermek istemiyordu. Adamların sesleri sanki çok uzaklardan geliyordu.

Endişelenme, Rose, üzülme. Bu önemsiz bir olay. Sadece bir bebek. Bir çocuğun daha olur.

Kadının koluna bir iğne battı, sonra onu yerden kaldırdılar. O gözlerini açmadı, düşünüyordu. *Evet, pekâlâ. Herhalde bir bebeğim daha olur. O çocuğu dünyaya getirir ve Norman'ın ulaşamayacağı yere götürebilirim. O katilin erişemeyeceği bir yere.*

Ama zaman geçti. Kadının zaten iyice belirginleşmemiş olan Norman'ı terk etme düşüncesi kaybolmaya başladı. Uykuda, uyanıkken yaşanan mantıklı bir dünya olduğu bilincinin kaybolması gibi. Yavaş yavaş kadın için yaşadığı düşler dünyasından başka bir âlem kalmadı. Küçük bir kızken gördüğü rüyalardaki gibiydi.

O düşlerde yolu olmayan bir ormanda ya da gölgeli bir labirentte koşar, arkasından gelen dev bir hayvanın ayak seslerini duyardı. O korkunç, çılgın yaratık ona giderek yaklaşırdı. Küçük kız ne kadar koşarsa koşsun, ne kadar dönerse dönsün ya da oraya buraya sapsın, bu yaratığın sonunda kendisini yakalayacağını bilirdi.

İnsan uyanıkken zihin, düş görme kavramını bilir. Ama rüya gören biri için gerçek bir dünya da yoktur; normal, dengeli bir zihin de. Sadece çığlıkların yankılandığı tımarhaneye benzeyen bir uyku vardır. Rose McClendon Daniels kocasının deliliğiyle bir dokuz yıl daha yaşadı.

I

Bir Damla Kan

Rose cehennemde toplam on dört yıl geçirdi. Ama öyle olduğunun pek farkında değildi. O yılların çoğu ölüme benzeyen müthiş bir sersemlik içinde geçti. Bazı zamanlar yaşamanın hiç de böyle olmadığına neredeyse inandı. Bir düştü bu. Sonunda uyanacak ve Walt Disney'in çizgi filmindeki bir kız gibi güzel güzel esneyerek gerinecekti. Bu fikir aklına daha çok, Norman onu çok kötü dövdüğü ve iyileşebilmek için yatmak zorunda kaldığı zamanlarda geliyordu. Adam bunu yılda üç dört kez yapıyordu. 1985'te, Wendy Yarrow'un ortaya çıktığı, Norman'ın resmi bir ihtar aldığı ve Rose'un bebeğini düşürdüğü o yıl bu olay hemen hemen on iki defa tekrarlandı. Kadın o yılın eylül ayında Norman'ın yaptıkları yüzünden ikinci ve son kez yine hastaneye gitti. Yani... şimdilik son kez. Rose öksürürken kan tükürüyordu. Norman karısını üç gün hastaneye götürmedi. Kanın dineceğini umuyordu. Ama durum iyileşeceğine kötüleşmeye başlayınca önce Rose'a *her zaman* olduğu gibi neler söylemesi gerektiğini anlattı. Ondan sonra da onu St. Mary Hastanesi'ne götürdü. Rose'u oraya götürmesinin nedeni, çocuğunu düşürdüğü zaman ambulans görevlilerinin onu şehir hastanesine kaldırmış olmalarıydı. St. Mary'de Rose'un kırılmış olan bir kaburgasının ciğerine battığı anlaşıldı. Kadın o üç aylık sürede ikinci defa merdiven-

den düşme hikâyesini anlattı. Ama muayene ve tedaviyi izleyen stajyerin bile bu kez buna inanmadığını anladı. Neyse ki kimse sıkıcı sorular sormadı. Sadece onu tedavi edip evine yolladılar. Ancak Norman çok şanslı olduğunun farkındaydı. Ondan sonra daha dikkatli davranmaya başladı.

Bazen Rose gece yatakta yatarken zihnine bazı hayaller üşüşüyordu. Acayip kuyrukluyıldızlara benziyordu bunlar. En sık gördüğü hayal kocasının yumruğuydu. Eklem üzerleri kanlıydı bu elin. Ve kan Norman'ın kabartmalı altın Polis Akademisi yüzüğüne de bulaşmıştı. Bazı sabahlar Rose yüzükte yazılı olan sözcüklerin midesine oyulmuş ya da memelerinden birine kazınmış gibi olduğunu görüyordu: "Hizmet, Sadakat, Toplum." Bu çoğu zaman Rose'a domuz rostosu ya da bifteklerin üzerindeki mavi Sağlık Bakanlığı damgasını anımsatıyordu.

Bu hayaller belirdiği sırada uykuya dalmak üzere oluyordu. Kol ve bacakları gevşemişti, rahattı. Sonra yumruğun uçarcasına yüzüne doğru geldiğini görüp irkiliyordu. Uykusu açılıyor ve yatakta Norman'ın yanında titreyerek yatıyordu. Yarı uyanık olan kocasının kendisine doğru dönüp, onu rahatsız ettiği için karnına ya da kalçasına bir yumruk atmaması için yakarıyordu.

Rose bu cehenneme on sekiz yaşındayken girdi. O sersemlikten otuz ikinci doğum gününden bir ay sonra kurtuldu. Hemen hemen yarım bir ömür sonra.

Rose yatağı yaparken lekeyi gördü. Yatağın onun yattığı tarafında, yorgan kılıfının yukarısındaydı. Yatak yapıldığı zaman yastığın konduğu yerin yakınında. Aslında yastığı sola kaydırarak lekeyi gizleyebilirdi. Kan kuruyarak çirkin bir koyu kırmızıya dönüşmüştü. Rose onu gizlemenin ne kadar kolay olacağını anladı, hatta böyle yapmak da istedi. Bunun en önemli nedeni nevresimi değiştiremeyeceğini bilmesiydi. Temiz, beyaz yorgan kılıfı kalmamıştı. Kan lekeli beyaz çarşafın yerine çiçeklilerden birini koyarsa yatak çarşafını da değiştirmek zorunda kalacaktı. Yoksa Norman şikâyet ederdi.

Kocasının sesini duyar gibi oldu. "Şuna bak! Lanet olasıca çarşaflar bile birbirine uymuyor! Alta beyaz çarşaf yaymışsın, üste de çiçeklisini. Tanrım! Neden bu kadar tembelsin? Buraya gel. Seninle şöyle yakından konuşmak istiyorum."

Rose yatağın kendine ait olan tarafının yanında, güneş ışığının oluşturduğu şeritte durdu. Bu tembel kaltak her gününü küçük evi temizleyerek, endişeyle kocası için ne pişirmesi gerektiğini düşünerek geçiriyordu. Banyodaki aynanın köşesindeki bulanık bir parmak izi bile kocasının onu yumruklaması için yeterliydi. Rose şimdi orada durmuş, çarşaftaki küçücük kan lekesine bakıyordu. Yüz hatları iyice gevşemişti. Hiçbir canlılık izi yoktu bu yüzde. Rose'u gören onun gerizekâlı olduğunu sanırdı. Kadın kendi kendine, *Lanet olasıca burnumun kanamasının kesildiğini sanıyordum,* dedi. *Kesildiğinden emindim.*

Norman çoğu zaman onun suratına vurmazdı. Bunu yapmaması gerektiğini biliyordu. Surata vurmak, önce üniformalı polis, sonra da sivil dedektif olarak mesleğini sürdürdüğü sırada yüzlercesini tutukladığı sarhoş ahmaklara göre bir şeydi. Birinin, örneğin karınızın suratına sık sık vurduğunuz takdirde bir süre sonra merdivenden yuvarlanma, gece yarısı banyonun kapısına çarpma ya da arka bahçede bir tırmığın ucuna basma hikâyelerinin etkisi kalmıyordu. Herkes durumu anlıyor ve konuşmaya başlıyordu. Sonunda başınız derde giriyordu, kadın dilini tutsa bile. Çünkü insanların başkalarının işine burunlarını sokmadıkları o günler geride kalmıştı ne yazık ki.

Bütün bunlar doğruydu da, gelgelelim Norman'ın o korkunç karakteri hesaba katılmıyordu. Çok çabuk öfkeleniyor, bazen de kontrolünü kaybediyordu. Bir gece önce de aynı şey olmuştu. Rose ona ikinci bir bardak buzlu çay getirmiş, verirken birazını eline dökmüştü. Güüüm! Norman daha ne yaptığını kavrayamadan Rose'un burnundan kanlar fışkırmaya başlamıştı. Patlayan bir ana borudan suların fışkırması gibi. Rose kanlar ağzına ve çenesine doğru akarken Norman'ın yüzünde beliren tiksinti dolu ifadeyi görmüştü. Sonra bunun yerini endişe ve ihtiyat almıştı. *Ya*

Rose'un burnu kırıldıysa? O zaman onu yine hastaneye götürmem gerekir. Rose bir an o müthiş dayaklardan birinin başlayacağını sanmıştı. Ağlayıp soluk almaya çalışarak bir köşeye büzülmesine, kusabilmek için yeteri kadar havayı içine çekmeye çalışmasına neden olan o dayaklardan birinin. Yine önlüğüne kusacaktı. Her zaman önlüğünün içine kusuyordu zaten. Bu evde bağıramaz ya da yöneticinle tartışamazdın. Ve kesinlikle yere kusamazdın. Kafanın koparılmasını istemiyorsan bunu yapmazdın.

Sonra Norman'ın o çok hassas kendini koruma içgüdüsü harekete geçti. Bir bulaşık bezinin içine buz doldurup karısını oturma odasına götürdü. Rose kanepeye uzanarak o uydurma buz torbasını sulanan gözlerinin arasına dayadı.

Çünkü kocası, "Kanamanın çabuk durması ve burnunun sonradan fazla şişmemesi için buz torbasını oraya koymalısın," demişti. Tabii onu endişelendiren Rose'un burnunun şişmesiydi. Yarın kadının alışveriş günüydü. Çürümüş bir gözü güneş gözlüğüyle gizleyebilirdiniz. Ama şişmiş bir burnu saklamak için bir şey yapamazdınız.

Norman ondan sonra gidip yemeğini bitirdi. Kızarmış levrek ve fırınlanmış taze patates yedi.

Rose'un burnu fazla şişmedi. Kadın o sabah aynaya çabucak bir göz attığında bunu anladı. Norman zaten onu iyice incelemiş, sonra da, "tamam" der gibi başını sallamıştı. Bir fincan kahve içip işine gitmişti. Rose'un burnunun kanaması ise buz torbasını koyduktan on beş dakika kadar sonra kesilmişti... Ya da Rose öyle sanmıştı. Ama gece bir ara, o uyurken kalleş bir damla kan burnundan süzülmüş ve çarşafı lekelemişti. Bu yüzden Rose'un bütün çarşafları toplayarak yatağı yeniden yapması gerekiyordu. Üstelik sırtının ağrımasına rağmen. Son günlerde sırtı hep ağrıyordu. Biraz eğilmek ve hafif bir şeyi kaldırmak bile sırtının ağrımasına neden oluyordu. Çünkü Norman'ın en sevdiği hedeflerden biri karısının sırtıydı. "Yüze vurmak" dediği şeyin tersine, birinin sırtını yumruklamak insanın başına dert açmazdı... Tabii o "birinin" dilini tutmasını bilmesi koşuluyla. Norman on dört

yıldan beri Rose'un böbreklerinin üzerinde çalışıyordu. Kadının idrarında gitgide daha sık gördüğü kan izleri artık onu ne şaşırtıyor ne de endişelendiriyordu. Bu da evliliğin yine hoş olmayan ayrıntılarından biriydi, hepsi o kadar. Herhalde durumları onunkinden kötü olan milyonlarca insan vardı. Bu kentte de binlercesi. Daha doğrusu Rose şu ana dek olaya bu gözle bakmıştı.

Kan lekesine bakarken alışık olmadığı bir öfkenin kafasında zonkladığını hissetti. Başka bir şey daha duyuyordu. Bir karıncalanma. Rose insanın sonunda uyandığı zaman böyle şeyler hissettiğini bilmiyordu.

Karyolanın ona ait olan tarafının yakınında kıvrılmış tahtalardan yapılmış küçük bir sallanan sandalye vardı. Rose onu her zaman açıklayamayacağı bir nedenle, *Pooh'nun İskemlesi* diye düşünmüştü. Şimdi geri geri iskemleye doğru gitti. Gözlerini beyaz çarşafın üstündeki çok belirgin kan lekesinden ayıramıyordu. Sallanan sandalyeye çöktü. Pooh'nun İskemlesi'nde beş dakika kadar oturdu. Sonra odada biri konuşunca irkildi. Önce duyduğunun kendi sesi olduğunu anlayamadı.

"Bu sürüp giderse sonunda beni öldürür." İlk şaşkınlığı geçtikten sonra konuştuğunun o kan damlası olduğunu düşündü. Kendisinin ölmüş olan bir parçasıydı o. Burnundan kaymış ve çarşafın üzerinde ölmüştü.

Rose bu sözlerinin cevabını kafasının içinde duydu. Ve bu, yüksek sesle söylediği o olasılıktan çok çok daha korkunçtu.

Ama belki de seni öldürmez. Bunu hiç düşündün mü? Belki de öldürmez.

İşte Rose bunu düşünmemişti. Norman'ın günün birinde ona daha da sert vuracağı ya da yumruğunu yanlış bir yere indireceği çoğu zaman aklından geçmişti. Ama bunu o güne dek kendi kendine bile yüksek sesle söylememişti. Ne var ki her şeye rağmen *yaşayabileceği* aklına gelmemişti.

Kasları ile eklemlerindeki karıncalanma arttı. Genellikle Pooh'nun İskemlesi'nde ellerini kucağına bırakarak oturur ve

banyonun açık kapısından aynadaki görüntüsüne bakardı. Ama bu sabah sallanmaya başladı. Kısa, sarsıntılı hareketlerle sandalyeyi bir öne bir arkaya sallıyordu. Sallanması *gerekiyordu.* Kaslarındaki karıncalanma onu sallanmaya zorluyordu. En istemediği şey de aynadaki görüntüsüne bakmaktı. Burnunun fazla şişmemiş olması da önemli değildi.

"Buraya gel, sevgilim. Seninle iyice yakından konuşmak istiyorum."

Tam on dört yıl sürmüştü bu. Yüz altmış sekiz ay. Düğün gecesi bir kapıyı çarptığı için Norman'ın onu saçlarından yakalayarak çekmesi ve omzunu ısırmasıyla başlamıştı. Bir düşük. Bir delinmiş ciğer. Tenis raketiyle yaptığı korkunç şeyler. Vücudunun giysilerinin örttüğü yerlerindeki eski izler. Bunların çoğu ısırık izleriydi. Norman ısırmaya bayılıyordu. Rose başlangıçta kendini bunların aşk ısırıkları olduğuna inandırmaya çalışmıştı. Şimdi o kadar genç olduğunu düşünmek bile ona garip geliyordu. Ama herhalde gerçekten genç olmuştu.

"Buraya gel. Seninle iyice yakından konuşmak istiyorum."

Rose birdenbire artık bütün vücuduna yayılmış olan karıncalanmanın ne olduğunu anladı. Bu hissettiği öfkeydi. *Gazap.* Bunu kavradığı zaman şaşırdı.

Benliğinin o derin yerinden bir ses yükseldi. *Buradan çıkıp git. Buradan hemen git. Şimdi. Saçlarını taramak için bekleme. Git.*

Rose sandalyede daha da hızlı sallanmaya başlayarak, "Saçma," diye mırıldandı. Çarşaftaki kan lekesi gözlerini yakıyordu. Oturduğu yerden bir soru işaretinin altındaki noktaya benziyordu. "Gülünç bu. Ben nereye gidebilirim ki?"

Ses cevap verdi. *O adamın olmadığı herhangi bir yere. Ama bunu hemen yapman gerekiyor.* Yoksa...

Yoksa ne?

Bu soruyu yanıtlamak kolaydı. Yoksa... yeniden uykuya dalacaktı.

Kafasının bir yanı –sindirilmiş, her şeye alışmış olan yanı– birdenbire bu konuyu ciddi bir biçimde düşündüğünü anlaya-

rak dehşetle gürültü etmeye başladı. *On dört yıllık yuvanı mı terk edeceksin? İstediğin herhangi bir şeyi hemen bulabildiğin bu evi? Eve gereken her şeyi getiren kocanı mı bırakacaksın? Evet, o çabuk kızıyor ve hemen yumruklarını kullanıyor ama olsun. Bu gülünç bir fikir. Bunu unutmalısın. Hemen.*

Rose belki böyle yapacaktı... hatta belki de kesinlikle yapacaktı. Ama çarşaftaki o damla olmasaydı. O bir tek koyu kırmızı damla.

Rose'un mantıklı ve sağduyulu olduğunu sandığı yanı endişeyle, *O halde o lekeye bakma,* diye bağırdı. *Tanrı aşkına, ona bakma! Yoksa o leke başını derde sokacak!*

Ama Rose artık gözlerini lekeden alamıyordu. Bakışlarını o noktaya dikmiş, eskisinden daha da hızlı sallanıyordu. Beyaz tenis ayakkabılı ayaklarını gitgide hızlanan bir tempoyla yere vuruyordu. Şimdi kafasının içi daha çok karıncalanıyor, beynini sarsıyor ve her yanına ateş basmasına neden oluyordu. *On dört yıl,* diye düşünüyordu. *On dört yıl benimle "yakından konuştu". Bebeğin düşmesi. Tenis raketi. Kırılan üç diş. Onlardan birini de yuttum. Kırılan kaburga. Yumruklar. Çimdikler. Ve tabii ısırmalar. Pek çok ısırma. Pek çok...*

Sus artık, kes şunu! Böyle düşünmenin bir yararı yok. Çünkü hiçbir yere gidecek değilsin. Kaçarsan kocan peşinden gelir ve seni geri getirir. O seni bulur. Kocan bir polis. İnsanları bulmak yaptığı işlerden biri. Başarılı olduğu işlerden biri...

"On dört yıl..." diye mırıldandı. Ama şimdi geçen on dört yılı değil, gelecektekileri düşünüyordu. Çünkü diğer ses, o derinlerden gelen ses haklıydı. Norman ona *öldürmeyebilirdi.* Evet, belki bunu yapmazdı. Rose kocasının kendisiyle yakından konuştuğu bir on dört yıl daha geçirirse sonunda ne hale girecekti? Öne doğru eğilmeyi başarabilecek miydi? Bir gün olsun böbreklerinin ona sırtına gömülü kızgın taşlar gibi gelmeyeceği bir saat, hatta on beş dakika geçirebilecek miydi? Belki de Norman ona hayati bir bağı koparacak kadar şiddetle vuracaktı. Rose da o zaman bir daha bir kolunu ya da bacağını kaldıramayacaktı. Ya da yüzünün

bir yanı ifadesizce sarkacaktı. Tepenin eteğindeki Mağaza 24'te çalışan zavallı Bayan Diamond gibi.

Rose birdenbire ayağa kalktı. Hem de öyle şiddetle ki, Pooh'nun İskemlesi'nin arkası duvara çarptı. Bir an öylece durdu. Hızlı hızlı soluyordu. İrileşmiş gözleri hâlâ o koyu kırmızı noktaya dikiliydi. Sonra da oturma odasına açılan kapıya doğru gitti.

Kafasının içinde Bayan Pratik-Makul, *Nereye gidiyorsun?* diye bağırdı. Bu, Rose'un yaralanmaya, sakatlanmaya ya da öldürülmeye dünden razı olan yanıydı. Hem de çay poşetlerinin dolabın neresinde olduğunu, tava ovma süngerlerinin nereye konduğunu bilme ayrıcalığı uğruna. *Sen nereye gittiğini sanıyorsun...*

Rose o sesi susturdu. Oysa o ana dek bunu yapabileceğinin farkında bile değildi. Kanepenin yanındaki masadan çantasını aldı ve ön kapıya yöneldi. Sanki oda birdenbire büyüdü, kapıyla aradaki mesafe de uzadı.

Bu işi adım adım yapmalıyım. Eğer bir adım ötesini de düşünürsem, cesaretim kırılacak.

Aslında bunun bir sorun olacağını sanmıyordu. Bir kere, yaptığı şey hayal kurmaya benziyordu. Herhalde ani bir kararla evinden çıkıyor ve evliliğine sırt çeviriyor olamazdı, öyle değil mi? Bu bir gündüz düşü olmalıydı. Başka bir şey daha vardı. Biraz ilersini düşünmemeye alışmıştı. Bu alışkanlık düğün gecesi başlamıştı. Norman kapıyı çarptığı için onu bir köpek gibi ısırdığı zaman.

Bayan Pratik-Makul önerilerde bulunmaya karar verdi. *Böyle gidemezsin. Pilin bitmeden tepenin eteğine inmeyi başarsan bile. Hiç olmazsa kalçalarının ne kadar genişlemeye başladığını belli eden şu blucini çıkar. Ve saçını da biraz tara.*

Rose bir an durakladı. Az kalsın daha sokak kapısına varmadan bu işten vazgeçecekti. Sonra bu öğütlerin aslında ne olduğunu anladı. Onu evde tutmak için başvurulan çaresizce ve de kurnazca bir hileydi. Blucinini çıkarıp yerine bir etek giymek, saçına jel sürerek taramak fazla uzun sürmezdi. Ama onun durumundaki bir kadın için bu süre yeterince uzun sayılırdı.

Ne için yeterli? Tabii tekrar uyumak için. Eteğinin yanındaki fermuarı kapattığı sırada ciddi kuşkulara kapılmaya başlayacaktı. Saçını taraması sona erdiği zaman da sadece bir an çıldırmış olduğuna, âdet dönemiyle ilgili geçici bir zihin bulanıklığına uğradığına karar verecekti.

Ondan sonra yatak odasına gidip çarşafları değiştirecekti.

Rose, "Hayır..." diye mırıldandı. "Bunu yapmayacağım. Yapmayacağım."

Ama eli kapının tokmağında, yine durakladı.

Bayan Pratik-Makul, *Akıllandı!* diye bağırdı. Sesinde rahatlama, sevinç ve... biraz da düş kırıklığı vardı. –Bu mümkün müydü?– *Yaşasın, kız biraz mantıklı davranıyor artık. Geç olsun da güç olmasın!*

Bu zihinsel sesteki sevinç ve rahatlık, Rose kocasının iki yıl önce yaptığı, havagazlı şöminenin üstündeki rafa yaklaşırken sözsüz bir dehşete dönüştü. Rose'un aradığı şey herhalde orada değildi. Norman onu genellikle ayın sonuna doğru oraya bırakırdı. ("Baştan çıkmamam için," derdi.) Ama Rose'un rafa bakmasının bir zararı da olmazdı. Kocasının kullandığı şifreyi biliyordu. Telefon numaralarıydı; sadece ilk ve son sayılar yer değiştirmişti.

Pratik-Makul avaz avaz bağırdı. *Canın yanacak! Ona ait bir şeyi alırsan canın kötü yanacak! Ve bunu sen de biliyorsun. Canın ÇOK yanacak!*

Rose, "Zaten kart orada değil sanırım," diye mırıldandı. Ama oradaydı. Merchant Bank'in parlak yeşil kartı. Norman'ın adı üzerine kabartma harflerle yazılmıştı.

Onu sakın alayım deme! Buna cüret etme!

Ne var ki Rose buna cüret edebildi. Bunun için o kan lekesini hayalinde canlandırması yeterliydi. Zaten bu *onun* da kartıydı. Onun *parası.* Evlilik yemininin anlamı bu değil miydi?

Ama aslında bu davranışı parayla değil, Bayan Pratik-Makul'ü susturmakla ilgiliydi. Bu ani, beklenmedik özgürlüğe kavuşma çabasını bir seçenek yerine bir gereksinim haline sokmaktı amaç. Rose'un bir yanı böyle yapmazsa ancak tepenin ete-

ğine kadar gidebileceğini biliyordu. Ondan sonra bütün o belirsiz gelecek bir sis bulutu gibi önünde belirecekti. O zaman dönecek ve eve geri gelecekti. Öğleden önce alt kattaki odaların zeminini yıkayacak zaman bulabilmek için yatak çarşaflarını alelacele değiştirecekti... Belki buna inanmak zordu ama... o sabah yataktan kalktığında sadece yerleri silmeyi düşünüyordu.

Rose kafasındaki sesin çığlıklarına aldırmadan şöminenin rafındaki kartı alıp çantasına attı. Sonra da tekrar hızla kapıya doğru gitti.

Bayan Pratik-Makul, *Bunu yapma...* diye inledi. *Ah, Rose, sadece canını yakmayacak, bu yaptığın şey yüzünden seni hastanelik edecek. Hatta belki de seni öldürecek. Bunu bilmiyor musun?*

Rose bunu biliyor olmalıydı ama yine de yürümesini sürdürdü. Başını önüne eğmiş, omuzlarını ileriye doğru uzatmıştı. Sanki şiddetli bir rüzgâra karşı yürüyordu. Norman herhalde bütün bunları *yapacaktı...* Ama önce onu yakalaması gerekiyordu.

Bu kez kapının tokmağını kavradığı zaman hiç duraklamadı. Tokmağı çevirerek kapıyı açtı ve dışarı çıktı. Nisan ortalarında güneşli, güzel bir gündü. Ağaçların dalları tomurcuklanmaya başlamıştı. Rose'un gölgesi verandaya ve açık yeşil çimlerin üzerine düşüyordu. Sanki bu gölge keskin bir makasla siyah bir kâğıttan kesilmişti. Orada durup bahar havasını içine çekti. Havaya, geceki sağanağın ıslatıp canlandırdığı toprağın kokusu yayılmıştı. Rose ise o sırada uyuyordu. Bir burun deliği kurumakta olan o kan damlasına doğru dönüktü.

Bütün dünya uyanıyor, diye düşündü. *Sadece ben değil.*

Rose kapıyı çekip arkasından kaparken eşofmanlı bir adam kaldırımdan koşarak geçti. Elini kaldırıp Rose'a selam verdi. Kadın da karşılık olarak elini kaldırdı. İçindeki sesin kıyametler koparmasını bekleyerek dinledi. Ama o ses susmuştu artık. Belki de Rose'un banka kartını çalması yüzünden sersemlemişti, belki de nişan sabahına özgü huzur ve sessizlik onu yatıştırmıştı.

Rose, "Gidiyorum," diye mırıldandı.

Ama bir dakika daha orada durdu. Tıpkı çok uzun süre bir kafeste kapalı kalan ve ona özgürlüğü bağışlandığı zaman buna

inanamayan bir hayvan gibi. Rose elini arkasına uzatarak kapının tokmağına dokundu. Bu *onun* kafesine açılan kapıydı.

"Bir daha olmayacak..." diye fısıldadı. Çantasını kolunun altına sıkıştırıp artık geleceği olan o sis bulutuna doğru ilk on iki adımını attı.

O on iki adım Rose'u beton bahçe yolunun kaldırımla birleştiği yere kadar götürdü. Koşan adamın bir iki dakika önce geçtiği yere kadar. Sola doğru dönecekken durakladı. Norman bir keresinde ona, "Gelişigüzel bir yönü seçtiklerini sanan insanlar," demişti. "Örneğin, ormanlarda kaybolanlar çoğu zaman en fazla kullandıkları ellerinin tarafına doğru giderler." Aslında bu herhalde önemli değildi. Ama Rose kocasının o evden çıktıktan sonra Westmoreland Caddesi'nde hangi yöne saptığı konusunda bile haklı çıkmasını istemiyordu.

Bunu bile istemiyordu.

O yüzden sol yerine sağa döndü. Pek bir işe yaramayan elinin tarafına. Ve tepeden indi. Mağaza 24'ün önünden geçerken elini kaldırarak yüzünü saklama isteğini yendi. Daha şimdiden kendini bir kaçak gibi hissediyordu. Zaten korkunç bir düşünce beynini kemirmeye başlamıştı. Peyniri kemiren bir fare gibi. *Ya Norman işten erken döner de beni görürse? Ya beni ayağımda blucin, sırtımda açık bir tişörtle, taranmamış saçlarımla, çantam kolumun altında yürürken görürse? O zaman ilk katın yerlerini sileceğim bu sabah sokakta ne işim olduğunu düşünür, öyle değil mi? Evet. O zaman yanına gitmemi ister. Benimle şöyle yakından konuşmak için.*

Budalaca bir düşünce bu. Norman'ın bu saatte eve dönmesi için ne sebep olabilir? Evden daha bir saat önce ayrıldı. Bu düşünce mantıksız.

Öyle... ama bazen insanlar mantıksızca şeyler de yapıyorlardı. Örneğin kendisi... Bak şu anda neler yapıyordu. *Ya Norman'ın önsezileri onu birden uyarırsa? Bana kaç defa polislerin bir süre sonra altıncı bir duyu geliştirdiklerini söylemişti. Olağandışı bir şeyin olacağını sezdiklerinden söz etti.*

Norman bir keresinde, "Kuyruksokumuna bir iğne batırıyorlarmış gibi olur," demişti. "Bunu başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum. Çok kimsenin bu sözlerime güleceğini de biliyorum. Ama herhangi bir polise sor. O gülmeyecektir. O küçücük iğne batışı iki kez hayatımı kurtardı, sevgilim."

Ya Norman son yirmi dakikadan beri yine o iğne batması gibi duyguyu hissettiyse? Ya arabasına binip eve doğru yola çıktıysa? Eve bu yoldan dönecektir. Rose bahçeden çıkınca sol yerine sağa saptığı için kendine küfretti. Sonra aklına daha da kötü bir şey geldi... O zaman kader her şeyi alaycı bir biçimde dengelemiş olurdu. *Ya Norman polis merkezinden iki blok ötedeki bankamatiğe gittiyse... Belki de öğle yemeği için on ya da yirmi dolar almak istedi. Ya kartın cüzdanında olmadığını anlayınca onu almak için eve uğramaya karar verdiyse?*

Aklını başına topla. Böyle bir şey olmayacak. Buna benzer hiçbir şey olmayacak.

Yarım blok aşağıda kırmızı bir araba Westmoreland Caddesi'ne çıktı. Ne rastlantıydı, çünkü *onların* da kırmızı bir arabaları vardı... Ya da *kocasının*. Araba da, banka kartı gibi Rose'un sayılmazdı. Ya da kartla alınacak para. Norman'ın kırmızı arabası yeni bir Sentra'ydı. Ve... rastlantı üzerine rastlantı... ona doğru gelen araba da kırmızı bir Sentra değil miydi?

Hayır, o bir Honda!

Ama aslında Honda değildi. Sadece Rose öyle olduğuna inanmak istiyordu. Araba bir Sentra'ydı. Yepyeni bir Sentra. *Norman*'ın Sentra'sı. Rose'un en korkutucu kâbusu onu düşündüğü anda gerçek oluvermişti.

Bir an böbrekleri inanılmayacak kadar ağır, inanılmayacak kadar sancılı, inanılmayacak kadar *dolu* geldi. Rose idrarını tutamayacağından emindi. *Ben gerçekten Norman'dan kaçabileceğime inandım mı? Herhalde çıldırmıştım!*

Bayan Pratik-Makul, *Artık bunları düşünüp endişelenmek için çok geç,* dedi. O isteri krizi ve telaşı geçmişti. Şimdi o sadece Rose'un kafasının hâlâ düşünebilen tek bölümüydü. Her şeyden

çok sağ kalmaya önem veren bir yaratığa özgü o soğukkanlı ve hesaplı tavırla konuşuyordu. *Arabayı durdurup burada ne işin olduğunu sorduğu zaman ona ne cevap vereceğini düşünmelisin. İyi bir yalan bul. Onun ne kadar zeki olduğunu, her şeyi çok çabuk fark ettiğini biliyorsun.*

Rose, "Çiçekler..." diye mırıldandı. "Biraz yürüyüş yapmak ve kimlerin bahçesinde çiçeklerin açtığını görmek istedim. Hepsi o kadar." Altına kaçırmamak için bacaklarını birbirine yapıştırmış öyle duruyordu. Norman bu sözlere inanacak mıydı, bilmiyordu. Ama başka hikâye uyduramayacaktı. "St. Mark Caddesi'nin köşesine kadar gidecektim. Sonra geri dönecek ve yerleri..."

Rose durakladı. Araba ağır ağır yanından geçerken irileşmiş gözlerle ona baktı. Aslında bir Honda'ydı, yeni de değildi. Yakından rengi kırmızıdan çok turuncu gibiydi. Direksiyondaki kadın Rose'a merakla baktı. Kaldırımda duran kadın da, *Gelen Norman olsaydı hiçbir hikâye işe yaramazdı,* diye düşündü. *Ne kadar inanılacak gibi olursa olsun. Yüzüme bir bakışta gerçeği anlardı. Hem de neonla aydınlatılmış gibi. E, artık geri dönmeye hazır mısın? Aklını başına toplayıp eve dönecek misin?*

Hayır, dönmeyecekti. Kendini hemen tuvalete atma ihtiyacı geçmişti. Ama ona mesanesi hâlâ çok dolu ve ağırmış gibi geliyor, böbrekleri zonkluyordu. Bacakları titriyor, kalbi göğsünde onu korkutacak kadar hızlı çarpıyordu. Hayır, yolun fazla yokuş olmamasına rağmen o tepeye tırmanamayacaktı.

Bal gibi tırmanırsın! Tırmanabileceğini biliyorsun. Evliliğin sırasında bundan daha zor şeyler yaptın ve yine yaşamasını başardın.

Evet, belki yokuşu tırmanabilirdi. Ama Rose'un aklına şimdi başka bir şey gelmişti. Norman bazen eve telefon ederdi. Genellikle ayda beş altı kez, kimi zaman daha fazla. Yalnızca, "Merhaba, nasılsın?" derdi. "Eve bira getirmemi ister misin? Ya da dondurma?... Pekâlâ. Hoşça kal!" Ne var ki Rose kocasının bu konuşmalarında bir ilgi, bir sevgi göremiyordu. Aslında Norman onu kontrol etmekteydi. Rose cevap vermezse telefon çalıp dururdu. Telesekreterleri yoktu. Rose bir keresinde kocasına bir

telesekreter almalarının iyi olacağını söylemişti. Ama adam onu pek de düşmanca olmayan bir tavırla dürtmüştü. *Aklını başına toplasan, kızım. Telesekreter sensin.*

Ya şimdi evi ararsa? Ben yokum...

Eh, erken alışverişe çıktığımı sanır.

Ama öyle olmayacaktı. Zaten sorun da buydu. Rose sabah yerleri silecek, öğleden sonra da alışverişe çıkacaktı. Her zaman böyle olmuştu. Norman da bunun sürmesini bekliyordu. Westmoreland Caddesi 908 numarada ani değişikliklere izin verilmezdi.

Rose tekrar yürümeye başladı. İlerdeki köşede Westmoreland Caddesi'nden sapması gerektiğini biliyordu. Ama Tremont Caddesi'nin iki yöne doğru nereye kadar gittiğinden pek de emin değildi. Nereye kadar gittiği şu ara hiç önemli sayılmazdı. Önemli olan, Rose'un şimdi kocasının dönüş yolunda yürüyor olmasıydı. Norman genellikle kentten doğrudan doğruya I-295 karayolundan dönerdi. Rose'a kendisini bir ok hedefinin tam ortasına iğnelemişler gibi geliyordu.

Tremont'da sola döndü. Yine birbirinden alçak çitler ya da sıra sıra güzel ağaçlarla sakin ve küçük evlerin önünden geçti. Burada kuş iğdesi modaydı anlaşılan. Bağa çerçeveli gözlüğü, çilleri ve kafasına geçirdiği biçimsiz mavi şapkasıyla Woody Allen'a benzeyen bir adam çiçeklerini suluyordu. Rose'a kısaca el salladı. Besbelli bugün herkes iyi birer komşu olmayı istiyordu. Rose bunu havaya bağladı. Ama böyle olmamasını yeğlerdi. Norman'ın sabırla iz sürerek onun peşinden geldiğini hayal etmek hiç de zor değildi. Karşısındakinin belleğini canlandırmak için ustaca sorular soracak ve her adımda Rose'un resmini gösterecekti.

Sen de adama el salla. Senin dost canlısı biri olmadığını düşünmesini istemezsin herhalde? İnsanlar soğuk davranan kişileri hatırlarlar. Onun için adama el salla ve yoluna devam et.

Rose da adama elini salladı ve yoluna devam etti. Yine tuvalete gitme ihtiyacı duyuyordu. Ama buna dayanmak zorundaydı. Rahatlayabileceği hiçbir yer göremiyordu. İlerde sadece yine evler, çitler, açık yeşil çim alanlar ve kuş iğdesi ağaçları vardı.

Rose arkasından gelen arabanın homurtusunu duydu. Gelen kocasıydı! İrileşmiş gözlerle döndü ve paslı bir Chevrolet'nin yolun ortasından usul usul ilerlediğini gördü. Hızı yürüyen bir insanınkinden ancak biraz fazlaydı. Direksiyondaki hasır şapkalı yaşlı adamın yüzünde dehşetle karışık bir kararlılık vardı. Rose ihtiyarın kendi yüzündeki dehşeti fark etmemesi için hemen döndü. Sendeledi. Sonra başını eğerek kararlı adımlarla yürümeyi sürdürdü. Böbrekleri yine zonklayıp sancımaya başlamıştı. Mesanesi de öyle. Altına kaçırmasına sadece bir iki dakika olduğunu biliyordu. Böyle olursa kimseye fark ettirmeden kaçma şansını da kaybedecekti. İnsanlar güzel bir bahar sabahı kaldırımda yürüyen koyu kumral saçlı, soluk suratlı bir kadını hatırlayamazlardı. Ama büyük olasılıkla blucininin kasıklarına koyu renk bir leke yayılan kumral saçlı, soluk suratlı kadını unutmazlardı. Bu sorunu çözmesi gerekiyordu. Hemen.

Yolun, Rose'un bulunduğu tarafında iki bina ötede çikolata rengi bir ev vardı. Perdeler kapalıydı. Verandada üç gazete duruyordu. Bir dördüncüsü ise basamakların hemen aşağısına bırakılmıştı. Rose çabucak etrafına bakındı. Kimsenin kendisiyle ilgilenmediğini görünce evin önündeki çim alanı hızla aştı. Yan taraftan ilerledi. Arka bahçede kimse yoktu. Alüminyum çerçeveli, tel geçirilmiş arka kapının tokmağına dikdörtgen biçimli bir kâğıt takılmıştı. Rose zorlukla, kısa adımlar atarak yürüdü ve kâğıtta yazılı olanları okudu. "Yerel 'Avon Lady'niz Anne Carso'dan selamlar! Bu sefer sizi evde bulamadım ama yine uğrayacağım. Teşekkürler. Avon'un güzel ürünlerinden herhangi biri hakkında konuşmak istiyorsanız beni 555-171'den arayın." Kâğıdın altına atılan tarihe göre iki gün önce yazılmıştı.

Rose tekrar etrafına bakındı. Bir yanda çitler, diğer yanda Rus iğdesi ağaçları yüzünden onu kimse göremezdi. Blucininin fermuarını açıp arka verandanın basamaklarıyla gaz bidonlarının arasına çömeldi. İki yandaki evlerin üst katlarından birilerinin bakıp bakmadığını düşünerek endişelenmek için çok geçti artık. Ayrıca duyduğu rahatlık bu sorunu önemsizleştiriyordu. Hiç olmazsa o an için.

Biliyor musun, sen delisin!

Evet, tabii biliyordu... Ama mesanesindeki baskı azalır ve idrarı arka avluya döşenmiş olan tuğlaların arasından zikzaklar çizerek akarken kalbine birdenbire müthiş, delice bir sevincin dolduğunu hissetti. O anda bir kenti aşarak yabancı bir ülkeye girmenin ve gerideki köprüyü de yakmanın nasıl bir duygu uyandırdığını anladı. Nehrin kıyısında durarak tek kaçış yolunun alevler arasında yok olduğunu seyretmenin ve derin soluklar almanın ne demek olduğunu kavradı.

Rose iki saat yürüdü. Tanımadığı bir semtten diğerine gitti. Sonunda kentin batı yakasında bir alışveriş merkezine ulaştı. "Boya ve Halı Dünyası" adlı dükkânın önünde bir telefon kulübesi vardı. Telefonla bir taksi istedi, sonra artık kentte değil, dış mahallelerden Mapleton'da olduğunu anlayınca şaşırdı. İki topuğu da su toplamıştı. Böyle olması normaldi, ne de olsa on bir on iki kilometre yol yürümüştü.

Taksi on beş dakika sonra geldi. Rose da o sırada en uçtaki dükkâna girip ucuz bir güneş gözlüğü ile suni ipekten parlak kırmızı bir eşarp aldı. Norman'ın bir keresinde, "Yüzüne dikkati çekmek istemiyorsan en iyisi parlak renkli bir şey giymen olur," dediğini hatırlıyordu. "Böylece seni gören kimsenin bakışları o tarafa yönelir."

Taksi şoförü karmakarışık saçlı, gözleri kanlı, şişman bir adamdı. Ağzı da kokuyordu. Rengi solmuş, bol tişörtünün üzerinde Güney Vietnam'ın bir haritası vardı, altında da, "Öldüğüm zaman cennete gideceğim," yazılıydı. "Çünkü ben cehennemde vatanıma hizmet ettim. Demir Üçgen-1969." Sürücü boncuk gibi kanlı gözleriyle Rose'u şöyle bir süzdü. Bakışları kadının dudaklarından memelerine, oradan da kalçalarına kadar kaydı, sonra da ilgisi söndü.

"Nereye gideceksin, hayatım?" diye sordu.

"Beni Greyhound otobüslerinin terminaline götürür müsün?"

"Yani Portside'a mı?"

"Orası otobüs terminali mi?"

"Evet." Şoför başını kaldırdı ve kadının gözlerinin içine bakabilmek için dikiz aynasını ayarladı. "Ama orası kentin diğer tarafında. Yol en aşağı yirmi papel tutar. O kadar paran var mı?"

Rose, "Tabii," dedi. Sonra da derin bir soluk alarak ekledi. "Yolda Merchant Bank'in bankamatiklerinden birini bulabilir misin?"

Adam, "Keşke hayatta karşılaştığımız sorular bu kadar kolay olsaydı," diyerek taksimetreyi açtı. "2.50 dolar. Açılış ücreti."

Rose yeni yaşamının başlangıcı olarak taksimetredeki sayıların değiştiği, 2.50 doların yerini 2.75 aldığı anı seçti. Artık Rose Daniels olmayacaktı, tabii gerekmedikçe. Daniels'ın kocasının soyadı olması, bu nedenle de tehlikeli sayılması gerektiği ya da Norman'ı bir kenara attığı için değil. O yeniden Rosie McClendon olacaktı. On sekiz yaşındayken cehenneme girerek kaybolan o kız. Herhalde bazen evlilik soyadını kullanmak zorunda kalacaktı. Ama yine de kafasında, kalbinde kendini Rosie McClendon sayacaktı.

Taksi, Trunkatawny Köprüsü'nden geçerken, *Ben gerçekten* Rosie'*yim*, diye düşündü. Sonra da Maurice Sendak'ın sözleriyle Carole King'in sesi kafasında bir çift hayalet gibi dolaşırken güldü. *Ve ben gerçek* Rosie'*yim*.

Ama öyle miydi? O gerçek miydi?

Artık bunu burada öğrenmeye başlayacağım, dedi kendi kendine. Hemen burada ve hemen şimdi.

Şoför taksiyi Iroquois Meydanı'nda durdurup bir dizi bankamatiği işaret etti. Meydanda bir havuz ve hiçbir şeye benzemeyen krom bir heykel vardı. En soldaki makine yeşildi.

Şoför, "Bu işine yarar mı?" diye sordu.

"Evet, teşekkür ederim. İşimi bir dakikada bitiririm."

Ama Rose'un işi bundan biraz uzun sürdü. Önce makinenin tuşlarının büyük olmasına karşın şifreyi doğru basamadı. Bunu

başardıktan sonra da kaç para alacağına karar veremedi. Yedi-beş-virgül-sıfır-sıfıra bastı. Tam "İşlem" düğmesine basacağı sırada durakladı. Norman onu yakalarsa kaçtığı için dövecekti, bu kesindi. Ama asıl ATM kartını çalma cüretini gösterdiği için onu hastanelik edecekti. İçinden hafif bir ses, *Ya da seni öldürür,* dedi. *Seni gerçekten öldürebilir, Rosie. Bunu unutursan aptallık etmiş olursun!* Yetmiş beş dolar uğruna böyle bir cezayı göze alabilir miydi? Bu paranın yeterli olup olmadığını şöyle bir tarttı. Sonra, "Hayır," diye mırıldanarak tekrar uzandı, bu kez üç-beş-sıfır-virgül-sıfır-sıfıra bastı. Sonra yeniden durakladı. Bu makineye bağlı olan ve kocasının "hazır para" dediği hesapta ne kadar olduğunu bilmiyordu. Ama üç yüz elli dolar bunun önemli bir bölümünü oluşturuyordu büyük olasılıkla. Norman öyle *kızacaktı* ki...

Rose elini "İptal/Yeniden Deneme" yazılı düğmeye doğru uzattı. Sonra da kendi kendine, *Bu neyi fark ettirir ki?* diye sordu. *Norman ne olursa olsun kızacak. Artık geriye dönüş yok.*

Arkasından biri, "İşiniz daha uzun sürecek mi, efendim?" dedi. "Çünkü kahve molam sona erdi bile."

Rose biraz irkildi. "Ah, affedersiniz! Hayır, ben sadece... dalmışım." "İşlem" düğmesine bastı. Makinenin ekranında bir yazı belirdi. "Lütfen bir dakika bekleyin." Rose fazla beklemedi. Ama bu bekleyiş onun garip bir hayale kapılmasına yetti. Sanki makine birdenbire sireninkine benzeyen tiz bir ses çıkaracak, sonra da makinemsi ses, "Bu kadın bir hırsız!" diye bağıracaktı. "Onu durdurun! Bu kadın bir hırsız!"

Makine Rose'u hırsız diye damgalamadı. Ekranda, "Teşekkür eder, güzel bir gün geçirmenizi dileriz," sözleri belirdi. Sonra yarıktan on yedi yirmilik ve bir de onluk banknot çıktı. Rose arkasında duran genç adamın yüzüne bakmadan sinirli sinirli gülümsedi ve telaşla taksisine gitti.

Portside alçak ve geniş bir binaydı. Duvarları kumtaşı rengindeydi. Her tür otobüs, terminalin etrafına dizilmiş, burunlarını yükleme yerlerine sokmuş bekliyordu. Burada sadece Grey-

hound değil, Trailways, American Pathfinders, Eastren Highways ve Continental Expresses de vardı. Rosie onları son derece çirkin, annelerinin sütünü emen krom domuz yavrularına benzetti.

Ama giriş kapısının dışında durup içeri baktı. Terminal yarı umduğu, yarı korktuğu kadar kalabalık değildi. Kalabalıkta daha güvende olurdu. (On dört yıl boyunca kocasından ve arada sırada da yemeğe getirdiği iş arkadaşlarından başkasını görmemişti. Bu nedenle agorafobisi vardı.) Terminalin kalabalık olmamasının nedeni tatilin yaklaşmasıydı. Ayrıca hafta ortasındaydılar. Ama Rosie içerde yine de birkaç yüz kişi olduğunu tahmin etti. Gayesizce dolaşıyor, eski tarz, arkalığı yüksek tahta banklarda oturuyor, video oyunları oynuyor, büfede kahve içiyor ya da bilet almak için kuyruğa giriyorlardı. Küçük çocuklar annelerinin ellerine sıkıca yapışmışlar, başlarını kaldırmışlardı. Tavandaki kerestecilikle ilgili resme bakarak kaybolmuş buzağılar gibi böğürüyorlardı. Rejisör Cecil B. DeMille'in İncil'le ilgili bir destansı filmindeki Tanrı'nınkine benzeyen bir ses hoparlörden yükselerek etrafta yankılanıyordu. Erie, Pennsylvania; Nashville, Tennessee; Jackson, Mississippi; Miami, Florida (Bu yankılı, sanki bedensiz ses Miami sözcüğünü "Mayamuh" diye söylüyordu.); Denver, Colorado.

Biri yorgun bir sesle, "Hey, hanımefendi," dedi. "Hey, biraz yardım et. Biraz yardım. Ne dersin?"

Rose başını çevirdi. Konuşan solgun yüzlü, kabarık kirli saçlı bir gençti. Sırtını girişin yanındaki duvara dayamış oturuyordu. Kucağında karton bir tabela vardı. "Evsiz barksızım ve AIDS hastasıyım," yazılıydı. "Lütfen bana yardım edin."

"Biraz bozuk paranız yok mu? Bana yardım edin. Ben ölüp gittikten sonra siz Saranac Gölü'nde sürat motorunuzla dolaşacaksınız. Ne dersiniz?"

Rosie birdenbire kendini bir tuhaf hissetti. Bayılacak gibiydi. Fazla ağır, zihinsel ve duygusal bir baskı başlamak üzereydi. Terminal sanki gözlerinin önünde büyüdü büyüdü. Bir katedral kadar büyüktü şimdi. Geçitlerdeki ve bölmelerdeki insanların

dalgaları andıran hareketlerinde korkutucu bir şeyler vardı. Boynunun yanından kalp gibi atan, buruşuk bir et torbası sarkan bir adam başını eğmiş, bir sırt çantasını ipinden çeke çeke arkasından sürüyerek götürüyordu. Rose'un yanından geçti. Çanta kirli yerde kayarken yılanlarınkini andıran bir hışırtı duyuluyordu. Sırt çantasının ağzından bir Miki Fare oyuncağının kafası çıkmıştı. Tatsızca kadına gülümsüyordu. Tanrı'ya benzeyen ses, toplanmış olan yolculara Omaha'ya gidecek olan Trailways ekspresinin yirmi dakika sonra 17 numaralı kapının önünden hareket edeceğini bildiriyordu.

Rose ansızın, *Ben bunu yapamayacağım,* diye aklından geçirdi. *Bu dünyada yaşayamayacağım. Bu sadece çay poşetlerinin ve sileceklerin nerede olduklarını bilmemekle ilgili değil. Norman'ın beni arkasında dövdüğü kapı aynı zamanda bu kargaşa ve çılgınlığın içeri girmesini de engelliyordu. Ve ben o kapıdan tekrar geçemem.*

Bir anda çocukken gittiği pazar okulunda gördüğü bir resim gözlerinin önünde belirdi. Şaşılacak kadar canlıydı resim. Vücutlarını incir yapraklarıyla örtmüş, yüzlerinde aynı utanç ve mutsuzluk ifadeleri olan Adem ile Havva taşlı bir yoldan acı ve çorak bir geleceğe doğru gidiyorlardı. Arkalarında çiçeklerle dolu, yemyeşil Cennet Bahçesi uzanıyordu. Kanatlı bir melek bahçenin kapalı kapısının önünde duruyor, elindeki kılıç korkunç bir ışıkla pırıldıyordu.

Rose, "Sakın böyle düşüneyim deme!" diye bağırdı birden. Kapıda oturan adam öylesine irkildi ki, kucağındaki tabela düştü. "Sakın buna cüret etme!"

Tabelalı adam, "Tanrım, *üzgünüm!*" diyerek gözlerini devirdi. "Haydi gidin. Madem böyle düşünüyorsunuz."

"Hayır, ben... Bunu size söylemedim... Şeyi düşünüyordum..." Rose o anda, yaptığı şeyin ne kadar gülünç olduğunu anladı. Otobüs terminalinin kapısında oturan bir dilenciye neden öyle davrandığını anlatmaya çalışıyordu. Elinde hâlâ taksi şoförünün verdiği iki dolar vardı. Parayı genç adamın yanındaki sigara kutusuna atıp kaçarcasına Portside terminaline daldı.

*

Errol Flynn'inki gibi ince bıyıklı genç bir adam, terminalin dibinde bavulunun üzerine iskambilleri dizmişti. Yüzü hoştu ama güvenilemeyecek biri olduğu belliydi. Rose bu oyunu TV programlarında görmüştü. "Üçkâğıt" denilen şeydi bu.

Adam Rose'u çağırdı. "Maça asını bulmak ister misiniz? Maça asını bulmak ister misiniz, hanımefendi?"

Rose'un gözlerinin önünde yüzüne doğru gelen bir yumruk belirdi. Dördüncü parmağında bir yüzük vardı; üzerinde "Hizmet, Sadakat ve Toplum" yazılı bir yüzük.

Rose, "Hayır, teşekkür ederim," dedi. "Benim onunla hiçbir sorunum olmadı."

Kadın yanından geçerken adamın yüzünde beliren ifadeden Rose'un biraz kaçık olduğunu düşündüğü anlaşılıyordu. Ama önemli değildi. Kapıdaki AIDS'li olan ya da olmayan adam da öyle. Ya da boynundan bir et parçası sarkan ihtiyar ve çantasından bakan Miki Fare oyuncak. Onun sorunu Rose Daniels'dı. Yavaş! O Rose McClendon'dı. *Tek* sorunu buydu.

Aradaki yoldan ilerleyen Rose çöp bidonunu görünce durakladı. Bidonun yuvarlak yeşil karnına, "Çöpleri etrafa saçmayın" yazılmıştı. Rose çantasını açıp banka kartını çıkardı. Bir an ona baktı, sonra da kartı varilin tepesindeki delikten attı. Banka kartını attığı için üzgündü ama onu bir daha görmeyeceği için rahatlamıştı. Kartı sakladığı takdirde dayanamayarak onu tekrar kullanabilirdi... Ve Norman aptal değildi. Acımasızdı, evet. Ama aptal? Hayır. Rose bir iz bırakırsa peşinden gelirdi. Bunu unutmaması iyi olacaktı.

Derin bir soluk alıp bir iki saniye tuttu, sonra soluğunu vererek binanın ortasındaki GELİŞ/GİDİŞ monitörlerine yöneldi. Geriye bakmadı. Baksaydı Errol Flynn bıyıklı genç adamın çöp bidonunu karıştırmaya başladığını görecekti. O güneş gözlüklü, parlak kırmızı eşarplı kaçık kadının attığı şeyi arıyordu. Genç adama bu bir kredi kartı gibi gelmişti. Herhalde değildi. Ama insan bakmadıkça böyle bir şeyden kesinlikle emin olamazdı. Ve

bazen şans insana gülerdi. Bazen mi? Kahretsin! Çoğu zaman. Buradan "Fırsatlar Ülkesi" diye boşuna söz etmiyorlardı.

Batıya doğru bir sonraki en büyük kent sadece üç yüz yetmiş beş kilometre ötedeydi. Rosie daha da büyük bir yeri seçti. Yedi yüz yetmiş beş kilometre ötedeki kent burası gibi gölün kıyısındaydı. Ama arada resmi saat farkı vardı. Bir Continental Express otobüsü yarım saat sonra oraya hareket edecekti. Rosie bilet gişelerinin bulunduğu tarafa giderek sıraya girdi. Kalbi göğsünde şiddetle çarpıyordu, ağzı kurumuştu. Önündeki adam işini tam bitirmeden önce Rose elini ağzına götürerek geğirdiğinin duyulmasını engellemeye çalıştı. Ağzına gelen su boğazını yaktı, sabah içtiği kahvenin tadındaydı.

Biletçi, "Size yardım edebilir miyim, efendim?" diyerek burnunun ucundaki yarım camlı gözlüğünün üzerinden ona baktı.

Rose, "Angele Flyte," dedi. Angela lisedeki en samimi arkadaşıydı. Gerçekten dost olduğu son kişi. Rosie Aubreyville Lise-si'ndeyken bir delikanlıyla geziyordu. Genç adam Rosie'nin okuldan mezun olmasından bir hafta sonra onunla evlendi. Yeni evli çift kendileri için iki kişilik bir ülke oluşturdular. Sınırları genellikle turistlere kapalı olan bir ülke.

"Affedersiniz, efendim?"

Rose o zaman bir kent yerine birinin adını söylemiş olduğunu fark etti.

Adam bunu çok garip bulmuş olmalı. Herhalde şimdi bileklerim ile boynuma bakıyor. Deli gömleğinin izlerinin kalıp kalmadığını anlamaya çalışıyor.

Rosie şaşkınlık ve utancından kızardı. Kafasını toplamaya, düşüncelerini düzene sokmaya çalıştı. "Özür dilerim," dediği anda iç sıkıcı bir önseziyle, *Gelecekte beni neler beklerse beklesin bu pişmanlık dolu söz peşimi bırakmayacak,* diye düşündü. *Sokak köpeğinin kuyruğuna bağlanmış bir teneke kutu gibi beni izleyecek.* Tam on dört yıl onunla dünyanın büyük bir bölümü arasında kapalı bir kapı vardı. Şimdiyse mutfak duvarındaki deliğinin yerini şaşırmış, dehşetle titreyen bir fareye benzetiyordu kendini.

Biletçi hâlâ ona bakıyordu. O sevimli yarım camlı gözlüğün üzerinden bakan gözlerde sabırsızlık vardı şimdi. "Size yardım edebilir miyim, yoksa edemez miyim, hanımefendi?"

"Evet. Lütfen. On biri beş geçe kalkacak olan otobüs için bilet istiyorum. Yer var mı?"

"Ah, kırk kişilik kadar yer var sanırım. Sadece gidiş mi? Yoksa gidiş dönüş mü?"

Rosie, "Sadece gidiş," dedi ve ne müthiş bir şey söylediğini fark edince kıpkırmızı kesildi. Gülümsemeye çalışarak aynı sözleri daha kesin bir biçimde tekrarladı. "Sadece gidiş, lütfen."

Adam, "Doksan dokuz dolar, yetmiş sent," diye açıkladı. Rose o kadar ferahladı ki, dizlerinin bağı kesiliverdi. Biletin daha pahalı olacağını sanmıştı. Hatta adamın parasının çoğunu alacağını bile düşünmüştü.

Rosie, "Teşekkür ederim," dedi. Biletçi kadının sesindeki gerçek minneti fark etmişti. Kendine doğru çektiği kâğıttan başını kaldırarak ona gülümsedi. Gözlerindeki ihtiyatlı ve sabırsız ifade kaybolmuştu.

Biletçi, "Bu benim için bir zevk," dedi. "Bagajınız var mı, efendim?"

"Ba... bagajım yok..." Rosie birdenbire biletçinin bakışlarından korktu. Bir açıklama bulmaya çalıştıysa da aklına bir şey gelmedi. Herhalde adam durumu şüpheli bulmuştu. Yanında hiç kimse olmayan, uzaklardaki bir kente giden bir kadın. Sadece çantası var, bagajı da yok. Ama endişelenecek bir şey olmadığını anladı. Biletçi şüphelenmemişti, hatta meraklanmamıştı bile. Sadece başını sallayarak bileti doldurmaya başladı. Rosie ansızın hiç de hoş olmayan gerçeği kavradı. Portside'da onun gibi bir kadını ilk kez görmüyorlardı. Bu biletçi Rose gibileriyle çok karşılaşmıştı. Kara gözlüklerin arkasına saklanan kadınlar. Saat farkı olan yerlere giden kadınlar. Sanki oraya gelirken kim olduklarını unutmuş gibi gözüken kadınlar. Kim olduklarını, ne yaptıklarını ve bunun nedenlerini unutmuş kadınlar.

*

Otobüs tam zamanında zıngırdayarak Portside terminalinden çıkıp sola döner, tekrar Trunkatawny'nin üzerinden geçer ve I-78 numaralı karayolunda batıya doğru giderken Rosie çok rahatladı. Kentin merkezine giden üç çıkıştan sonuncusunun önünden geçerlerken yanları camlı, üçgen biçimindeki binayı gördü. Bu yeni polis merkeziydi. *Belki de Norman şu anda büyük pencerelerden birinin önünde,* diye düşündü. *Hatta belki de şu anda eyaletlerarası yolda hızla ilerleyen bu büyük ve parlak otobüse bakıyor.* Gözlerini yumarak yüze kadar saydı. Gözlerini açtığında bina kaybolmuştu. Rose onu bir daha görmeyeceğini umuyordu.

Otobüste geriye doğru olan kanepelerden birine oturmuştu. Biraz arkasında dizel motorunun düzenli homurtusunu duyuyordu. Gözlerini yeniden yumup yanağını cama dayadı. Uyumayacaktı. Sinirleri uyumasını engelleyecek kadar gergindi. Ama dinlenebilirdi. Olabildiğince dinlenmesi gerektiğini, buna gereksinimi olacağını seziyordu. Bütün bunların birdenbire olup bitivermesinden hâlâ şaşkındı. Bu bir yaşam değişikliğinden çok, bir kalp krizine benziyordu. Ya da inme inmesine. Değişiklik mi? Bu söz pek hafif kalıyordu. Yaşamını yalnızca değiştirmemiş, onu kökünden çıkarmıştı. Bir saksıdaki afrikamenekşesini yolan bir kadın gibi. Yaşam değişikliği ha? Hayır, o hiç uyuyamayacaktı. Uyuması olanaksızdı.

Böyle düşünerek uykuya dalmadı. Daha çok, uyumak ile uyanmak arasındaki göbek bağına benzeyen bir şeydi. Bu ikisinin arasında sabun köpüğünden oluşan bir balon gibi gidip geldi. Dizel motorunun hafif homurtusunu, tekerleklerin asfaltta çıkardığı sesleri, dört beş sıra öndeki bir çocuğun annesine, "Norma teyzeye ne zaman gideceğiz?" diye sorduğunu duyuyordu. Ayrıca benliğinden uzaklaşmış olduğunun da farkındaydı. Kafası bir çiçek gibi açılıyordu. Tabii bir gül (Rose) gibi. Bu, insan ne orada ne de buradayken olurdu.

Ben gerçekten Rosie'*yim...*

Carole King'in sesi. Maurice Sendak'ın şarkısını söylüyordu. Uzaktaki bir odadan yankılanarak Rose'un bulunduğu koridora

kadar geliyordu. Buna piyanonun pek hafif, billur gibi sesi eşlik ediyordu.

...ve ben Gerçek Rosie'yim...

Galiba yine de uyuyacağım, diye düşündü. *Evet, gerçekten uyuyacağım sanırım. Şu işe bak!*

Bana inansanız iyi olur... Ben çok çok önemliyim.

Rose şimdi o gri koridorda değildi. Karanlık, açıklık bir yerdeydi. Burnuna, tüm kafasına yaza özgü o kokular doluyordu. Öyle tatlı ve öyle keskindiler ki, insanın soluğunu kesiyorlardı adeta. İçlerinden en çok hanımellerinin kokusu seçiliyordu. Rose ağustosböceklerinin sesini de duyuyordu. Başını kaldırınca cilalanmış kemiğe benzeyen ayı görüyordu. Yukarılarda, gökyüzünde kayar gibiydi, beyaz ışığı her tarafa yayılıyordu. Çıplak bacaklarının çevresinden yükselen sisleri dumanlara dönüştürüyordu.

Ben gerçekten Rosie'yim... Ve ben Gerçek Rosie'yim.

Rose ellerini kaldırarak açtı. Başparmakları birbirine çok yakındı. Parmaklarıyla ayı çerçeveledi. Gece rüzgârı çıplak kollarını okşarken kalbinin önce mutlulukla şiştiğini hissetti. Sonra da dehşetle büzüldüğünü. Bu yerde uyuklayan bir vahşet olduğunu seziyordu. Sanki mis kokulu otların arasına iri dişli birtakım hayvanlar gizlenmişti.

"Rose. Buraya gel, hayatım. Seninle şöyle iyice yakından konuşmak istiyorum."

Kadın başını çevirince kocasının yumruğunun karanlıkların arasından hızla ona doğru geldiğini gördü. Ayın buz gibi ışıkları Polis Akademisi yüzüğünün kabartma harflerini ışıldatıyordu. Norman'ın dudaklarının sırıtır gibi gerildiğini fark etti...

...ve yerinde irkilerek uyandı. Soluk soluğaydı. Alnı terden ıslanmıştı. Bir süreden beri kesik kesik soluk alıyor olmalıydı, çünkü penceresi solukları yüzünden hemen hemen iyice buğulanmıştı. Elinin yanıyla camın bir köşesini silerek dışarı baktı. Kent neredeyse gözden kaybolmuştu artık. Şimdi benzin istasyonları ve büfelerden oluşan varoşlara özgü yapıların önünden geçiyorlardı. Rose geride bomboş kırların uzandığını gördü.

Norman'dan kaçmayı başardım, diye düşündü. *Artık bana ne olursa olsun ondan kaçmayı başardım ya. Kapı içlerinde ya da köprü altlarında uyumak zorunda da kalsam ondan kaçabildim. Bana bir daha vuramayacak. Çünkü ondan kurtuldum.*

Rose sonra buna tümüyle inanamadığını fark etti. Norman müthiş kızacak ve onu bulmaya çalışacaktı. Bundan emindi.

Ama beni nasıl bulabilir? İzimi kaybettirdim. Bilet almak için eski okul arkadaşımın adını yazmama bile gerek kalmadı. Banka kartını attım. En önemlisi de bu. O halde kocam beni nasıl bulabilir?

Bu sorunun yanıtını tam olarak bilmiyordu... Ama insanları bulmak Norman'ın işiydi. Rose'un çok çok dikkatli davranması gerekiyordu.

Ben gerçekten Rosie'yim... Ve ben Gerçek Rosie'yim.

Evet, bunun iki yanı da doğruydu. Ama tüm yaşamı boyunca kendini hiç de önemli biri saymamıştı. Daha çok, ucu bucağı olmayan bir okyanusta yüzen küçücük, benek gibi bir şeye benzetiyordu kendini. Kısa rüyasının sonunda duyduğu o korkunç dehşet hâlâ kaybolmamıştı. Ama o neşe ve mutluluğun izleri de öyle. Kendini güçlü değilse bile hiç olmazsa özgür hissetmişti.

Koltuğun yüksek arkalığına yaslanarak son büfe ve garajların geride kalmasını izledi. Şimdi artık kırların arasındaydılar. Yeni sürülmüş tarlalar ve sadece nisana özgü o bulut gibi yeşilliğe bürünen ağaçlardan oluşan korular. Ellerini kucağında birbirine gevşekçe kenetleyerek bu manzarayı seyretti. Büyük gümüş otobüsün onu bekleyen şeyler neyse onlara doğru götürmesine izin verdi.

II

Yabancıların Merhameti

Rosie yaşamının ilk haftalarında pek çok kötü an geçirdi. En kötüsü de sabaha karşı otobüsten inerek Portside'ın dört katı büyüklükte bir terminale girmekti. Yine de verdiği karar yüzünden pişmanlık duymadı.

Ama terminale girerken dehşet içindeydi.

62 numaralı kapının hemen içinde durup çantasını iki eliyle sıkıca kavradı, etrafına irileşmiş gözlerle baktı. İnsanlar gelgiti andıran bir hızla yanından geçiyorlardı. Bazıları bavullarını sürüklüyordu. Bazıları sicimle bağlanmış mukavva kutuları sırtlarına vurmuşlardı. Kimisi kollarını kız arkadaşlarının omuzlarına atmış, kimisi de kollarını erkek arkadaşlarının bellerine dolamışlardı. Rosie böyle bakınırken bir adam onun otobüsünden inmiş olan bir kadına doğru atıldı. Onu yakaladığı gibi öyle bir hızla döndürdü ki, kadının ayakları yerden kesildi. Kadın sevinç ve dehşetle bağırdı. Kargaşa içindeki kalabalık terminalde sesi bir an sanki etrafı aydınlattı.

Rosie'nin sağında bir dizi video oyunu vardı. Gecenin en karanlık saati olmasına karşın, çoğu beyzbol keplerini tersine çevirmiş çocuklar makinelere karınlarını dayamışlardı. En aşağı yüzde sekseninin saçları tıraşlıydı. Rosie'ye en yakın olan makine insanlarınkine benzeyen, gıcırtılı bir sesle, "Yeniden dene, tuhaf

şey," diye önerdi. "Yeniden dene, tuhaf şey! Yeniden dene, tuhaf şey!"

Rosie ağır ağır video oyunlarının önünden geçerek terminalde ilerledi. Bir tek şeyden emindi. Bu saatte dışarı çıkmaya cesaret edemezdi. Sokağa çıkarsa ırzına geçmeleri, onu öldürmeleri ve cesedini en yakındaki çöp tenekesine tıkmaları olasılığı vardı. Soluna bir göz attı ve üniformalı iki polisin yukarki kattan yürüyen merdivenle aşağıya indiklerini gördü. Adamlardan biri copuyla havada karmaşık şekiller çiziyordu. Diğeriyse, Rose'a bin iki yüz kilometre geride kalmış olan o adamı hatırlatan bir tavırla, sertçe ve keyifsiz gülümsüyordu. Ama gülümsemesi durmadan etrafta dolaştırdığı gözlerine yansımıyordu.

Ya görevleri saatte bir burada dolaşmak ve biletleri olmayan insanları dışarı atmaksa? O zaman ne yapacaksın?

Gerekirse bir çaresini bulacaktı. Böyle davranması gerekiyordu. Şimdilik bir şey yapmış olmak için merdivenden uzaklaşarak on iki kadar yolcunun sert plastikten yapılmış koltuklarda oturdukları bölmeye doğru gitti. Bu koltukların dirsek dayanacak yerlerine parayla çalışan televizyonlar vidalanmıştı. Rosie yürürken polisleri gözden kaçırmamaya çalışıyordu. Onların terminalde ilerleyerek kendisinden uzaklaştıklarını görünce rahatladı. İki buçuk ya da en fazla üç saat sonra sabah olacaktı. Polisler ondan sonra kendisini yakalayıp dışarı atabilirlerdi. Ama o ana kadar burada kalacaktı. İnsanların olduğu bu ışıklı yerde.

Televizyonlu koltuklardan birine oturdu. Solunda, iki koltuk ötede bir kız uyukluyordu. Sırt çantasını kucağına koymuştu. Arkasında rengi solmuş bir kot ceket vardı. Morumsu kapaklarının altında gözleri oynuyordu. Altdudağından uzun, metalik salyalar sarkıyordu. Sağ elinin üzerine dövme yapılmıştı. Büyük, biçimsiz harflerle, "Balımı seviyorum" yazılmıştı. Rosie, *Balın şimdi nerede hayatım?* diye düşündü. Televizyonun karanlık ekranına, sonra da sağındaki fayans kaplı duvara baktı. Biri oraya kırmızı keçeli kalemle, "AIDS'li aletimi em" yazmıştı. Rose hemen gözlerini kaçırdı. Sanki duvara fazla bakarsa o sözcükler gözünün ağ tabaka-

sını kavuracaktı. Terminalde ileriye doğru baktı. Dipteki duvarda ışıklı, koskocaman bir saat vardı. Üçü on altı geçiyordu.

İki buçuk saat, dedi içinden. *Ondan sonra gidebilirim.* Böylece saatlerin geçmesini beklemeye başladı.

Otobüs bir akşam önce altıda yolcuların dinlenmeleri için durduğunda Rosie bir çizburger yemiş, limonata içmişti. Ondan beri ağzına bir lokma bile girmemiş, açtı. Televizyonlu bölmede büyük saatin akrebi ile yelkovanı dördü gösterinceye kadar oturdu. Sonra bir şeyler yemesinin iyi olacağını düşündü. Gişelerin yakınındaki küçük kafeteryaya giderken, uyuyan birkaç kişinin üzerinden atlamak zorunda kaldı. Çoğu, seloteyple onarılmış, içleri iyice dolu, plastik çöp torbalarına sıkıca sarılmışlardı. Rosie kahve, meyve suyu ve mısır gevreği aldığı sırada polislerin onu dışarı atacaklarını düşünerek boşuna endişelenmiş olduğunu anladı. Uyuyan bu insanlar yolcu değillerdi. Evsiz barksızlar da geceyi otobüs terminalinde geçiriyorlardı. Rosie onlara acıdıysa da içi garip bir biçimde rahatladı. Ertesi gece ihtiyacı olursa burada kalabileceğini bilmek iyi bir şeydi.

Eğer Norman buraya, bu kente gelirse ilk iş nereye bakacak dersin? Sence önce nereye uğrayacak?

Bu saçmaydı. Kocası onu bulamayacaktı. Bulması imkânsızdı. Ama bu düşünce yüzünden buzdan bir el belkemiğini izleyerek sırtından yukarıya kadar çıktı.

Yiyecekler kendini daha iyi ve güçlü hissetmesini sağladı. Uykusu da açılmıştı. Kominin ona gizlemediği bir sabırsızlıkla baktığını fark edinceye kadar kahvesini mahsus ağır ağır içti. Geri dönerken kiralık araba acentesinin yakınındaki bir bölmenin üzerine takılı mavi ve beyaz daire dikkatini çekti. Dıştaki mavi dairenin çevresine "Yolculara Yardım" sözcükleri yazılmıştı. Rosie hafif bir neşeyle, *Bu dünya tarihinde yardıma gerçekten ihtiyacı olan biri varsa o da benim,* diye düşündü.

Işıklı daireye doğru bir adım attı. Bölmede işaretin altında bir adam oturuyordu. Kemik gözlüklü, saçları seyrelmeye başlamış, orta yaşlı adam gazete okuyordu. Rosie ona doğru bir adım

attı, sonra durakladı. Gerçekten oraya gitmiyordu, öyle değil mi? Tanrı aşkına! Adama ne diyecekti? Kocasını terk ettiğini mi? Çantası, arkasındaki giysisi ve kocasının ATM kartıyla aldığı paradan başka bir şeyi olmadığını mı?

Bayan Pratik-Makul, *Neden olmasın?* diye sordu. Sesinde hiçbir anlayış ya da acıma olmaması Rosie'yi tokat yemiş gibi sarstı. *Madem kocanı terk edecek cesareti gösterdin, o halde bunu açıklayacak cesaretin de olmalı. Yoksa bunu yapacak cesaretin yok mu?*

Rosie cesareti olup olmadığını bilmiyordu. Ama sabahın dördünde bir yabancıya yaşamının en önemli gerçeğini açıklamanın çok zor olacağının farkındaydı. *Zaten bana defolup gitmemi söyleyecektir sanırım. Herhalde görevi biletlerini kaybeden yolcuların yenilerini almaları için onlara yardım etmek. Ya da hoparlörle kaybolan çocukları anons etmek.*

Yine de ayakları Yolculara Yardım bölmesine doğru gitmeye başlamıştı. Rosie o zaman kemik gözlüklü, seyrek saçlı yabancıyla *gerçekten* konuşmak niyetinde olduğunu anladı. Bunu evrendeki en basit bir nedenle yapacaktı: Başka seçeneği yoktu. İlerleyen günlerde büyük olasılıkla sürüyle insana kocasını terk ettiğini, tam on dört yıl kapalı bir kapının arkasında sersem sersem yaşadığını açıklamak zorunda kalacaktı. Geçimini sağlayacak pek az becerisi olduğunu ya da hiç olmadığını da söyleyecekti. Yardıma ihtiyacı olduğunu, yabancıların merhametine sığınmaktan başka çare bulamadığını açıklayacaktı.

Ama bütün bunlar benim suçum değil ki, diye düşündü. Bir yandan da böyle sakin olmasına şaşıyordu.

Bölmeye yaklaştı ve o ara çantayı sıkıca kavramayan elini kontuara koydu. Umut ve korkuyla kemik gözlüklü adamın eğmiş olduğu kafasına baktı. Görevlinin ince, düzgün sıralar halinde başına yapıştırdığı saçlarının arasından çilli kafa derisi gözüküyordu. Rosie adamın başını kaldırmasını istiyordu ama o gazetesine dalmıştı. Yabancı bir dildeydi gazete. Yunanca ya da Rusça. Adam dikkatle sayfayı çevirdi ve kaşlarını çatarak topa erişmek için didişen iki futbolcunun fotoğrafına baktı.

Rosie pek hafif bir sesle, "Affedersiniz," dedi. Bölmedeki adam o zaman başını kaldırdı.

Yalvarırım bakışları merhametli olsun, diye dua etti Rosie. *Hiçbir şey yapamasa bile bakışları merhametli olsun... Ve bu gözler beni görsün. Burada duran ve çantasının sapından başka tutunacak bir şeyi olmayan gerçek insanı görsün.*

Rosie adamın gözlerinde gerçekten merhamet olduğunu gördü. Gözlüğünün kalın camlarının arkasında gözleri zayıftı ve sulanıyordu... ama acıma doluydu.

Rosie, "Özür dilerim, acaba bana yardım edebilir misiniz?" diye sordu.

Yolculara Yardım görevlisi bir gönüllüydü tabii. Kendini, "Peter Slowik," diye tanıttı. Ve sessizliğini koruyarak dikkatle Rosie'nin hikâyesini dinledi. Kadın durumunu elinden geldiğince açıkladı. Gurur ya da utanç yüzünden kendisiyle ilgili gerçekleri saklarsa yabancıların merhametine güvenemeyeceğini anlamıştı. Adama bir tek önemli şeyi açıklamadı, çünkü bunu nasıl anlatacağını bilemiyordu. Yani kendini ne kadar *savunmasız* hissettiğini söylemedi. Bu dünyaya karşı hiç hazırlıklı olmadığını açıklayamadı. Şu son on sekiz saate gelinceye kadar dünyayla ilgili bilgisinin çoğunu televizyondan ya da kocasının getirdiği günlük gazeteden edindiğini fark bile etmemişti.

Bay Slowik, "Anladığım kadarıyla evi birdenbire terk etmişsiniz," dedi. "Ancak otobüsle gelirken ne yapmanız ya da buraya vardığınızda nereye gitmeniz gerektiği konusunda bazı şeyler düşünmediniz mi? Bu konuda hiçbir fikriniz yok mu?"

Rosie, "Başlangıç olarak," diye cevap verdi. "Sadece kadınların kaldığı bir otelde yer bulabileceğimi düşündüm. Böyle yerler hâlâ var mı?"

"Evet, benim bildiğim en aşağı böyle üç yer var. Ama en ucuzunda bile kalsanız paranız bir haftada tükenir. Onlar çoğunlukla halleri vakitleri yerinde hanımlar için. Kentte bir hafta kadar kalırlar. Mağazaları dolaşır, evlerinde yer olmayan akrabalarını ziyaret ederler.

"O halde YWCA'ya(*) ne dersiniz?"

(*) YWCA: Bir kadın hakları organizasyonu.

Bay Slowik başını salladı. "Onlar son yatakhanelerini 1990'da kapattılar. İçeriye deliler ve uyuşturucu bağımlısı olanlar doluşuyordu."

Rosie paniğe kapılır gibi olduysa da, kendini zorlayarak bantlı çöp torbalarına doldurdukları eşyalarına sarılıp uyuyan insanları düşündü. Kendi kendine, *Bunu her zaman yapabilirim,* dedi.

Sonra da, "Aklınıza hiçbir şey gelmiyor mu?" diye sordu.

Adam bir an onu süzdü. Tükenmezkaleminin ucunu altdudağına vuruyordu. Gözleri sulanan, çirkin suratlı, ufak tefek bir adamdı. Ama hiç olmazsa Rosie'yi görmüş, onunla konuşmuştu. "Defolup gitmesini" de söylememişti. Rosie aklından, *Tabii bana iyice yakından konuşmak için ona doğru eğilmem gerektiğini de söylemedi,* diye geçirdi.

Slowik bir karara varmış gibiydi. Ceketini açıp iç cebini karıştırdı. (Hazır alınmış, eski polyester bir giysiydi.) Cebinden bir kartvizit çıkardı. Adının ve Yolculara Yardım işaretinin bulunduğu tarafa kitap harfleriyle dikkatle bir şeyler yazdı. Sonra kartı çevirerek boş tarafına imzasını attı. Rosie bu harfleri komik denecek kadar iri buldu. Slowik'in fazla iri imzası ona lisedeyken Amerikan tarihi öğretmeninin sınıfta anlattığı bir şeyi anımsattı. Öğretmen John Hancock'un Bağımsızlık Belgesi'ne imzasını neden o kadar büyük attığını açıklıyordu. Hancock'a bunu sorduklarında, "Kral George'un adımı gözlüksüz okuması için yaptım," demişti.

Slowik kartı kadına uzattı. "Adresi okuyabilecek misiniz?"

Rosie, "Evet," dedi. "Durham Caddesi No. 251."

"İyi. Kartı çantanıza koyun ve sakın onu kaybetmeyin. Oraya vardığınızda biri karta bakmak isteyecektir. Sizi 'Kızlar ve Kız Kardeşler' adlı bir yere yolluyorum. Eziyet gören kadınlar için açılmış olan bir sığınaktır. Eşsiz bir yer. Hikâyenizi dinledim. Bence oraya alınmaya layıksınız."

"Orada ne kadar süre kalmama izin verirler?"

Adam omzunu silkti. "Yanılmıyorsam vakadan vakaya değişiyor."

Rosie, *Demek ben artık buyum,* diye düşündü. *Bir "vaka".*

Slowik onun aklından geçenleri okumuş gibiydi. Gülümsedi. Dişleri pek de güzel değildi. Ama gülümseyişinde bir dürüstlük vardı. Slowik kadının eline çabucak beceriksizce ve çekinerek vurdu. "Kocanız anlattığınız kadar kötüyse, Bayan McClendon, o zaman nereye giderseniz gidin durumunuz yine de düzelmiş sayılır."

Rosie, "Evet," dedi. "Ben de öyle düşünüyorum. Hiçbir yer bulamazsam her zaman burada yerde uyuyabilirim. Öyle değil mi?"

Adam şaşırdı. "Ah, buna gerek kalacağını sanmıyorum."

"Kalabilir... Olabilir..." Başıyla bir bankın ucuna serdikleri ceketlerinin üzerinde yan yana uyuyan iki evsiz barksız insanı işaret etti. Adamlardan biri amansız ışıktan kurtulmak için kirli turuncu kepiyle yüzünü örtmüştü.

Slowik bir an onlara baktı, sonra Rose'a döndü. "Buna gerek kalacağını sanmıyorum," diye yineledi. Bu kez kendinden daha emin konuşmuştu. "Kente giden otobüsler ana kapının hemen önünde durur. Sola dönerseniz söylediğim yeri görürsünüz. Kaldırımın kenarları otobüslerin gideceği yerleri göstermek için değişik renklere boyandı. (Turuncu) hattın otobüsüne bineceksiniz, kaldırımın turuncuyla boyalı bölümünde duracaksınız. Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bilet bir dolar. Şoför parayı tam tamına ister. Bozuk para yoksa fena halde sabırsızlanır."

"Bozuk param çok."

"İyi. Dearnborn'la Elk'in köşesinde inin. Elk'ten iki blok yukarı çıkın... Yoksa üç blok muydu? Bunu tam olarak hatırlayamıyorum. Her neyse... Durham Caddesi'ne gelince sola dönün. Dört blok çıkacaksınız ama öyle büyük bloklar değil. Aradığınız beyaz, büyük, ahşap bir ev. Size evin boyanması gerektiğini söyleyebilirim ama belki de şimdiye kadar bu işi yapmışlardır. Bütün bunları hatırlayacak mısınız?"

"Evet."

"Bir şey daha... Sabah oluncaya kadar otobüs terminalinde kalın. Hiçbir yere gitmeyin. Hatta otobüs durağına bile."

Rosie, "Gitmeyi düşünmüyorum zaten," dedi.

Rosie onu buraya getiren Continental Express otobüsünde sadece iki üç saat uyuyabilmişti, üstelik zaman zaman uyanarak. Bu nedenle Turuncu Hat otobüsünden indikten sonra olanlar pek de şaşırtıcı değildi. Rosie yolunu kaybetti. Sonradan Elk Sokağı'nda yanlış tarafa saptığına karar verdi. Ama sonuç nedenden daha önemliydi. Neredeyse üç saat bu yabancı semtte dolaştı. Blok blok ilerleyerek Durham Caddesi'ni arıyordu. Ayakları sızlıyor, beli ağrıyordu. Başı da zonklamaya başlamıştı. Bu semtte bir Peter Slowik olmadığı kesindi. Onu tümüyle görmezden gelmeyen insanların yüzünde kuşku ya da aşağılama vardı.

Otobüsten indikten sonra esrarlı bir yermiş gibi gözüken Wee Nip adlı pis bir barın önünden geçti. Storlar kapatılmış, bira ilanlarının ışıkları söndürülmüş ve kapının önüne parmaklık çekilmişti. Rose yirmi dakika sonra bara tekrar gelinceye kadar aynı yollardan geçtiğini fark etmedi. Çünkü evlerin hepsi birbirinin aynı gibiydi. Storlar hâlâ kapalıydı ama bira ilanlarının ışıkları yakılmış, demir parmaklık da çekilmişti. Sırtında işçi tulumu olan bir adam elinde yarısı boşalmış bira bardağıyla kapıya dayanmış duruyordu. Rosie saatine baktı. Daha sabahın altı buçuğu bile olmamıştı.

Adamı gözucuyla görebilinceye kadar başını eğdi. Çantasının sapını daha da sıkıca tutarak adımlarını sıklaştırdı. Kapıdaki adamın Durham Caddesi'nin nerede olduğunu bildiğinden emindi. Ama ona yolu sormak niyetinde değildi. İnsanlarla... özellikle de kadınlarla iyice yakından konuşmaya meraklı birine benziyordu.

Rosie, Wee Nip'in önünden geçerken adam, "Hey bebek, hey bebek," dedi. Sesi ifadesizdi, hemen hemen bir robotun sesine benziyordu. Rosie ona bakmak istemiyordu ama yine de omzunun üzerinden adama dehşetle bir göz attı. Adamın alnından saç-

ları dökülmüştü, yüzü soluktu. Sivilceler yarı iyileşmiş yanıklar gibi duruyordu. Koyu kırmızı posbıyığı Rosie'ye David Crosby'yi anımsattı. Adamın bıyığına bira köpükçükleri yapışmıştı. "Hey, bebek, şu işi yapalım ister misin? Fena sayılmazsın. Hatta memelerin güzel. Ne dersin? Bu işi yapalım mı? Ben çok istiyorum. Köpekler gibi sevişelim mi? Ne dersin, ne dersin?"

Rosie döndü ve kendini zorlayarak düzgün adımlarla ilerledi. Şimdi başını pazara giden bir köylü kadını gibi eğmişti. Kendini zorluyor, adamla daha fazla ilgilenmemeye çalışıyordu. Yoksa peşine takılabilirdi.

"Hey bebek, şu işi yapalım. Ne dersin? Köpekçilik oynayalım mı?"

Rosie köşeyi dönünce uzun uzun soluğunu verdi. Nefesi, kalbinin korkuyla çılgınca çarpması yüzünden soluğu canlı bir şeymiş gibi dalgalanıyordu. O ana dek eski kenti de, oturduğu semti de hiç özlememişti. Ama barın kapısında duran adamın uyandırdığı korku ve yönünü şaşırması birleşerek özleme benzer bir duyguya dönüşmüştü. (Bütün evlerin birbirlerine benzemelerine ne gerek vardı? Niçin böyleydi?) Şimdiye kadar kendini hiç böylesine yalnız hissetmemişti. Her şeyin kötüye gideceğine hiç bu kadar inanmamıştı. *Belki de bu kâbustan hiç kurtulamayacağım,* diye düşündü. *Bundan sonraki yaşamımın nasıl olacağını gösteren bir örnek bu. Aslında Durham Caddesi diye bir yer de yok. Yolculara Yardım bölmesindeki Bay Slowik iyi bir insana benziyordu ama aslında o sadist bir sapık. Zaten kaybolmuş insanları büsbütün şaşırtmaktan zevk alıyor.*

Saatine göre sekizi çeyrek geçiyordu. Güneş çoktan doğmuştu. Bugünün mevsim normallerine göre sıcak olacağı anlaşılıyordu. Rosie bahçe yolunun ucunda duran sabahlıklı şişman bir kadına yaklaştı. Kadın ağır ve zarif hareketlerle boş çöp tenekelerini bir el arabasına yüklüyordu.

Rosie güneş gözlüğünü çıkardı. "Affedersiniz..."

Kadın hemen döndü. Yüzünde aksi bir ifade vardı. Yolun karşısından ya da geçen arabalardan kendisine, "Şişko, şişko!" diye seslenilmesinden bıkmıştı belki de. "Ne istiyorsun?"

Rosie, "Durham Caddesi 251 numarayı arıyorum," dedi. "Kızlar ve Kız Kardeşler adlı bir yeri. Bana yolu tarif ettiler ama galiba..."

"Ne, o yardım meraklısı sevicilerden mi söz ediyorsun? Yanlış kapıyı çaldın, bebek. Benim öyle sapıklarla bir ilişkim yok. Haydi, bas bakalım. Defol." Kadın tekrar el arabasına döndü. Aynı ağır ve zarif hareketlerle arabayı bahçe yolunda itmeye başladı. Zangırdayan çöp tenekelerini tombul beyaz eliyle tutuyordu. Kaba etleri rengi solmuş sabahlığının altında oynayıp duruyordu. Basamaklara gelince dönüp kaldırıma baktı. "Ne dediğimi duymadın mı? Defol git! Yoksa polis çağıracağım!"

Bu "polis" sözcüğü insanın duyarlı bir yerinin çimdiklenmesi gibi bir etki yaptı. Rosie güneş gözlüğünü takarak oradan hızla uzaklaştı. Polisler mi? Ah, hayır, teşekkür ederim. Polislerle bir işim olmasını istemiyorum. *Herhangi* bir polisle... Rosie şişman kadından biraz uzaklaştıktan sonra kendini daha iyi hissettiğinin farkına vardı. Bazı kimselerce "yardım meraklısı seviciler" diye tanımlanan Kızlar ve Kız Kardeşler adlı yerin gerçekten varolduğunu öğrenmişti. Bu da doğru yöne atılmış bir adım sayılırdı.

Rosie iki blok sonra bir dükkâna rastladı. Önde bisikletleri koymak için yerler vardı. Vitrine "Fırından Çıkmış Taze Çörekler" yazılı bir tabela konmuştu. Rose içeri girip bir çörek aldı. Sıcak çörek ona annesini anımsatmıştı. Tezgâhın arkasındaki adama Durham Caddesi'ne nasıl gidileceğini sordu.

Adam, "Gideceğin yerden biraz uzaklaşmışsın," dedi.

"Ya? Ne kadar?"

"Üç kilometre kadar. Buraya gel." Adam kemikli elini Rose'un omzuna koyarak onu kapıya götürdü. Bir blok ötedeki kalabalık dört yolağzını gösterdi. "Şu Dearborn Caddesi."

"Ah, Tanrım, öyle mi?" Rose ağlasın mı, yoksa gülsün mü bilemedi.

"Evet. Yalnız adresi Büyük D'nin yardımıyla bulmanın bir zorluğu vardır. Cadde hemen hemen bütün kenti aşar. Şuradaki kapalı sinemayı görüyor musun?"

"Evet."

"Oradan sağa, Dearborn Caddesi'ne sap. On altı on sekiz blok kadar yürümen gerekecek. Yol biraz yorucudur. En iyisi otobüse bin."

Rosie, "Evet, herhalde binmem gerekecek," dedi. Ama aslında binmeyeceğini biliyordu. Yirmi beşlikleri tükenmişti. Otobüs şoförü bir doları bozma konusunda zorluk çıkarırsa hüngür hüngür ağlayacağından emindi. (Kafası karıştığı ve çok yorgun olduğu için konuştuğu adamın bir doların üzerini memnunlukla vereceğini düşünemiyordu bile.)

"Sonunda..."

"Elk Sokağı'na erişeceğim."

Adam ona öfkeyle baktı. "Hanımefendi! Madem yolu biliyorsun o halde bana neden soruyorsun?"

"Yolu bilmiyordum ki." Yaşlı adam onunla sert bir sesle konuşmamıştı ama Rosie ağlamak üzere olduğunun farkındaydı. "Ben hiçbir şeyi *bilmiyorum!* Saatlerden beri dolaşıyorum. Çok yoruldum ve..."

İhtiyar, "Tamam, tamam," dedi. "Önemli değil. Üzülme. Her şey yoluna girecek. Elk'te otobüsten in. Durham oradan iki üç blok yukarda. İstediğin yeri çok kolaylıkla bulacaksın. Adres var mı?"

"Evet" der gibi başını salladı.

Adam, "Tamam öyleyse," dedi. "Haydi bakalım. Bir sorun çıkmayacak."

"Sağ olun."

İhtiyar arka cebinden buruşuk ama tertemiz bir mendil çıkardı, eklemleri irileşmiş eliyle Rosie'ye uzattı. "Yüzünü biraz sil, yavrum. Gözyaşların akıyor."

Rosie ağır ağır Dearborn Caddesi'nden çıktı. Horlar gibi sesler çıkararak yanından geçen otobüslerin pek farkında değildi. Bir iki blok yürüdükten sonra otobüs duraklarındaki banklardan birine oturarak dinleniyordu. Baş ağrısı geçmişti. Zaten

buna kaybolmanın yol açtığı stres neden olmuştu. Ama ayakları ve sırtı her zamankinden daha da kötü sızlıyordu. Bir saatte ancak Elk Sokağı'na ulaşabildi. Sağa dönüp ilk gördüğü kişiye Durham Caddesi'ne doğru gidip gitmediğini sordu. Hamile bir kadındı bu.

Hamile genç kadının yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. "Defol."

Rosie çabucak geri geri iki adım attı. Sonra da, "Affedersiniz," dedi. "Üzgünüm."

"Ah, üzgünmüş! Senden benimle konuşmanı kim istedi? İşte ben bunu öğrenmek niyetindeyim. Çekil yolumdan!" Rosie'nin yanından öyle bir hışımla geçti ki, az kalsın kaldırımdan yola yuvarlanıyordu Rosie. Anne adayının arkasından hayretle aptal aptal baktı. Sonra dönerek yoluna gitti.

Rose eskisinden daha da yavaş yürüyordu. Elk Sokağı'nda sürüyle küçük dükkân vardı. Kuru temizleyiciler, çiçekçiler, mezeciler, kırtasiyeciler. Mezecilerin önündeki tezgâhlara meyveler dizilmişti. Rosie öylesine yorgundu ki, yürümek bir yana artık ne kadar ayakta kalabileceğini bile bilmiyordu. Durham Caddesi'ne gelince sevindi ama bu da kısa sürdü. *Bay Slowik bana sağa dönmemi mi söyledi? Yoksa sola mı?* Hatırlayamıyordu. Sağa saptı ve numaraların dört yüz ellilerden başlayarak büyüdüğünü gördü.

"Tabii, benden de bu beklenirdi," diye mırıldanarak yeniden döndü. On dakika sonra büyük, beyaz, ahşap bir evin önünde duruyordu. Gerçekten de binanın boyanmaya ihtiyacı vardı. Üç katlı ev yoldan iyice gerideydi. Önünde büyük ve bakımlı bir çim alan vardı. Perdeler kapalıydı. Verandaya on iki kadar hasır koltuk konmuştu. Kapıda "Kızlar ve Kız Kardeşler" yazılı bir tabela yoktu. Ama verandaya çıkan basamakların yanındaki sütunda numara vardı: 251. Rosie ağır ağır taş döşeli yoldan, sonra da basamaklardan çıktı.

Bir ses, *Seni almayacaklar,* diye fısıldadı. *Seni almayacaklar. Sen de o zaman otobüs durağına dönersin. Oraya erken gitmelisin... kendine güzel bir yer kapmak için.*

Zilin üzerine kat kat izolebant yapıştırılmış, anahtar deliği de madenle tıkanmıştı. Kapının solunda çok yeni gibi gözüken bir kart sokma yeri ve onun üzerinde de iç telefon alıcısı vardı. Altına, "Ziyaretçiler, düğmeye basın ve konuşun" yazılı küçük bir tabela konmuştu.

Rosie düğmeye bastı. O sabahki uzun yürüyüşü sırasında kendini tanıtmak için söyleyebileceği birkaç şeyi tasarlamıştı. Ama şimdi buradaydı ve başlangıç olarak söyleyeceği en dürüst ve en az zekice sözler bile aklından uçup gitmişti. Kafası bomboştu. Parmağını düğmeden çekerek bekledi. Saniyeler geçti, her biri bir kurşun parçası gibiydi. Yeniden düğmeye uzanacağı sırada hoparlörden bir kadın sesi yükseldi. Duyguları yansıtmayan, ince ve ruhsuz bir sesti.

"Size yardım edebilir miyim?"

Wee Nip barının önündeki bıyıklı adam Rosie'yi korkutmuş, hamile kadın onu şaşırtmıştı. Ama ikisi de onu ağlatamamışlardı. Gelgelelim şimdi Rosie bu sesi duyar duymaz gözleri doldu. Gözyaşlarını engellemesi imkânsızdı.

Yanaklarını eliyle silerek, "Birinin yardım edebileceğini umarım," dedi. "Çok üzgünüm. Ama kentte yapayalnızım. Kimseyi tanımıyorum. Kalabilecek bir yere ihtiyacım var. Eğer doluysanız bunu anlarım. Ama hiç olmazsa içeri girip bir süre oturamaz mıyım? Biraz su içemez miyim?"

Yine bir sessizlik oldu. Rosie tam yeniden düğmeye basacağı sırada o ince ve ruhsuz ses duyuldu. Onu kimin gönderdiğini sordu.

"Otobüs terminalinde, Yolculara Yardım servisindeki adam. David Slowik." Rosie bir an düşündükten sonra başını salladı. "Hayır, bu yanlış. *Peter.* Adı David değil Peter'dı."

Tiz ses, "Size bir kartvizit verdi mi?" diye sordu.

"Evet."

"Lütfen onu bulun."

Rosie çantasını açtı ve ona saatler kadar uzun gelen bir süre çantayı karıştırdı. Gözleri yeniden dolup her şeyi çift görmesi-

ne neden olurken kartı buldu. Kâğıt mendillerin altına girmişti. "Buldum. Onu posta kutusundan atayım mı?"

Ses, "Hayır," dedi. "Başınızın tam yukarısında bir kamera var."

Rosie irkilerek başını kaldırdı. Gerçekten de kapının yukarısına bir kamera yerleştirilmişti. Şimdi ona yuvarlak kara gözüyle bakıyordu.

"Kartı lütfen kameraya doğru tutun. Önünü değil, arkasını."

Rosie bu isteği yerine getirirken Slowik'in kartı nasıl imzaladığını hatırladı. Harfleri olabildiğince büyük yapmıştı. Bunun nedenini şimdi anlıyordu.

Ses, "Pekâlâ," dedi. "Otomatiğe basacağım. İçeri girin."

Rosie, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. Bir kâğıt mendille yanaklarını sildi ama bunun bir yararı olmadı. Her zamankinden daha şiddetle ağlıyor ve kendine engel olamıyordu.

Norman Daniels oturma odasında kanepeye uzanmış, tavana bakıyordu. O sürtüğü bulma işine nasıl başlayacağını düşünüyordu. *Başlamak için bir tek fırsat yeterli. Küçücük bir ipucu yeterli olur.*

Tam o sırada karısını Anna Stevenson'la tanışmaya götürüyorlardı. Rosie artık sakinleşmişti. Garip ama hoşuna giden bir ruh haliydi. İnsanın tanıdığı bir rüya sırasında duyduğu sakinlik gibi bir şey. Zaten rüya gördüğüne de yarı inanıyordu.

Ona geç bir kahvaltı vermişlerdi. Ya da erken bir öğle yemeği. Sonra alt kattaki yatak odalarından birine götürmüşlerdi. Rosie de tam altı saat deliksiz bir uyku çekmişti. Sonra, Anna'nın çalışma odasına götürülmeden önce yine yemek çıkarmışlardı. Kızarmış tavuk, patates püresi, bezelye. Rosie suçluluk duyarak ama bol bol yemişti. Nedense kalorisi yüksek olmayan, rüyalara özgü bir yemek yediği fikrini kafasından atamıyordu. Yemeği pelteyle sona erdirmişti. Peltenin içinde konserve meyve parçaları yüzüyordu. Kehlibarın içindeki böcekler gibi. Rosie sofradaki diğer kadınların ona baktıklarının farkındaydı. Ama meraklarında

dostça bir şeyler de vardı. Aralarında ne konuştuklarını Rosie pek izleyemiyordu. Biri "İndigo Kızlar"dan söz etti. Rosie hiç olmazsa onların kim olduklarını biliyordu. Bir keresinde Norman'ın işinden eve dönmesini beklerken o kızları "Austin City Limits" programında görmüştü.

Peltelerini yerlerken kadınlardan biri pikaba Little Richard'ın bir plağını koydu. Başka iki kadın da *swing* dansı yapmaya başladılar. Kalçalarını oynatıyor ve dönüyorlardı. Bunu kahkahalar ve alkışlar izledi. Rosie dansçılara uyuşmuş gibi, ilgisizce baktı. Kendi kendine onların gerçekten "yardım düşkünü seviciler" olup olmadıklarını sordu. Daha sonra sofra toplanırken Rosie de yardım etmek istedi ama ona izin vermediler.

Kadınlardan biri, "Haydi, gel," dedi. Rosie onun adının Consuelo olduğunu sanıyordu. Yüzünde onu çirkinleştiren büyük bir yara izi vardı, sol gözünün altında başlıyor ve yanağından aşağıya iniyordu. "Gel. Anna seninle tanışmak istiyor."

"Anna da kim?"

Consuelo, Rosie'yi mutfak kapısının açıldığı kısa koridordan geçirirken, "Anna Stevenson," diye açıkladı. "Bizim patroniçe."

"Nasıl biri?"

"Şimdi göreceksin." Consuelo bir odanın kapısını açtı. Orası herhalde eskiden kilerdi. Kadın içeri girmedi.

Odaya Rosie'nin gördüğü üzeri en inanılmaz biçimde karmakarışık olan bir masa hâkimdi. Masanın başında oturan kadın tombulcaydı ama çok da hoştu. Kısa kesilmiş, özenle biçim verilmiş beyaz saçlarıyla Rosie'ye eski televizyon komedi dizisinde Maude rolünü oynayan Beatrice Arthur'u anımsattı. Ciddi havalı beyaz bluz ve siyah askılı etek de bu benzerliği daha belirginleştiriyordu. Rosie masaya çekine çekine yaklaştı. Artık karnını doyurmuş ve birkaç saat de uyumasına izin vermişlerdi. Bu yüzden onu tekrar sokağa atacaklarına bayağı inanmaya başlamıştı. Kendi kendine, *Böyle olursa sakın tartışmaya kalkma,* diyordu. *Yalvarma da. Sonuçta burası onların yeri. Ben de iki defa yemek yedim. Bu da bir kazanç sayılır. Ayrıca otobüs terminalinde yer kapmama da gerek yok.*

Hiç olmazsa henüz yok. Ucuz bir otel ya da motelde birkaç gece kalacak kadar param var. Durum daha kötü olabilirdi. Çok çok kötü.

Rosie bütün bunları biliyordu. Ama kadının onu süzen mavi gözleri ve ciddi tavırları onu yine de korkutuyordu. Anna Stevenson herhalde yıllar boyunca yüzlerce Rosie'nin gelip gittiğini görmüştü.

Anna, "Otursana," dedi. Rosie odadaki diğer koltuğa oturmak için oraya yığılmış olan kâğıtları yere koymak zorunda kaldı. En yakındaki raf iyice doluydu. Anna kendini tanıttıktan sonra Rosie'nin adını sordu.

"Aslında Rose Daniels ama artık McClendon kızlık soyadımı kullanıyorum. Bu yasal olmasa da, artık kocamın soyadını kullanmak istemiyorum. Beni dövüyordu. Sonunda onu terk ettim." Sonra sanki Norman onu ilk kez döver dövmez evden ayrılmış gibi konuştuğunu düşünerek elini burnuna götürdü. Burun kökü hâlâ hafifçe sızlıyordu. "Onunla uzun yıllardan beri evliydik. Kaçmak cesaretini neden sonra bulabildim."

"Kaç yıldan beri?"

"On dört yıl." Rosie artık onu süzen Anna Stevenson'ın mavi gözlerine bakamıyordu. Bakışlarını ellerine dikti. Parmaklarını kucağında birbirine öylesine kenetlemişti ki, eklemlerinin üzerleri bembeyaz kesilmişti.

Rosie, *Şimdi bana uyanmamın neden bu kadar uzun sürdüğünü soracak,* diye düşündü. *Belki bana sapık bir yanımın dövülmekten hoşlanıp hoşlanmadığını sormayacak. Ama bunu düşünecek.*

Anna nedenleri değil de, Rosie'nin evden ayrılalı ne kadar olduğunu sordu.

Bu soruyu yanıtlamak için Rosie düşünmek zorunda kaldı. Sadece artık burada Ortabatı Standart Saati geçerli olduğu için değil. Otobüste geçirdiği saatler ve günün ortasında alışık olmadığı şekilde uyuması zaman kavramını karıştırmıştı. Kafasından bir hesap yaptıktan sonra, "Otuz altı saat kadar oldu," dedi. "Bir saat fazla ya da az olabilir."

"Evet, anlıyorum." Rosie, Anna'nın ona bazı formlar vermesini ya da onları doldurmaya başlamasını bekleyip duruyordu. Ama kadın ona karmakarışık masasının üzerinden öylece bakmaktaydı. Bu sinir bozucu bir durumdu. "Şimdi bana olanları anlat. Her şeyi anlatmalısın."

Rosie derin bir soluk alarak Anna'ya çarşaftaki kan damlasından söz etti. Kadının onun çok deli ya da tembel olduğunu sanmasını istemiyordu. Anna'nın on dört yıllık kocasını sırf çarşafları değiştirmek istemediği için bıraktığını düşünmesinden, onda dengesiz biri izlenimi uyandırmaktan korkuyordu. O kan lekesinin benliğinde uyandırdığı karmaşık duyguları açıklamayı başaramayacaktı. Hissettiği öfkeyi anlatmayı da. O öfke hem yeniydi hem de eski bir dost gibiydi. Ama Anna'ya Pooh'nun İskemlesi'nde çok şiddetle sallandığını ve sandalyeyi kırmaktan korktuğunu *söyledi.*

"Sandalyeme bu adı taktım..." Öyle kızardı ki, ona yanaklarından dumanlar çıkmaya başlayacakmış gibi geldi. "Bunun budalaca bir şey olduğunu biliyorum..."

Anna Stevenson bunun önemli olmadığını belirtmek için elini salladı. "Kaçmaya karar verdikten sonra neler yaptın? Bana bunu anlat."

Rosie banka kartını çalmasından, Norman'ın onun yaptıklarını hissederek eve gelmesi ya da telefonla aramasını beklediğinden söz etti. Bu çok ciddi ve hoş kadına, çok korktuğu için birinin arka bahçesine girip çişini ettiğini söyleyemedi. Banka kartını kullandığını, aldığı paranın miktarını açıkladı. Bu kente yeteri kadar uzak olduğu için geldiğini, otobüsün kalkmak üzere olduğunu da söyledi. Sözler sanki ağzından fışkırıyor, sonra bunları bir sessizlik izliyordu. Rosie o sessizlikte bundan sonra ne söylemesi gerektiğini tasarlamaya çalışıyordu. Yaptıklarını hayretle düşünüyor, buna adeta inanamıyordu. Sözlerine Anna'ya o sabah nasıl kaybolduğunu anlatarak ve Peter Slowik'in kartını göstererek son verdi. Anna karta çabucak şöyle bir baktıktan sonra Rosie'ye geri verdi.

Rosie, "Onu iyi tanıyor musunuz?" diye sordu. "Bay Slowik'i yani?"

Anna gülümsedi. Rosie'ye bu gülümsemenin acı bir yanı varmış gibi geldi. Anna, "Ah, evet," dedi. "O benim bir arkadaşım. *Eski* bir arkadaş. Gerçekten öyle. Ve o senin gibi kadınların da dostu."

Rosie sözlerini, "Her neyse," diye tamamladı. "Sonunda buraya gelebildim. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. Ama hiç olmazsa buraya kadar gelmeyi başardım."

Anna Stevenson'ın dudaklarında hafif bir gülümseme titreşti. "Evet. Bu işi iyi başardın."

Rosie kalan bütün cesaretini toplayıp geceyi Kızlar ve Kız Kardeşler'de geçirip geçiremeyeceğini sordu.

Anna, "İstersen bundan daha da uzun süre kalabilirsin," diye cevap verdi. "Teknik açıdan burası bir sığınak. Özel bir biçimde desteklenen, gereksinimleri olanların bir süre kalabilecekleri bir yurt. Sekiz haftaya kadar kalabilirsin. Ama bu bile değişebiliyor. Biz Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunda esnek davranırız." Bu sözleri söylerken belli belirsiz kendisiyle övünüyormuş gibi bir hali vardı. Belki bunun farkında bile değildi. Rosie bin yıl önce Fransızca derslerinde öğrendiği bir şeyi anımsadı. *"L'état, c'est moi."*(*) Sonra Anna'nın ne söylediğini hayretle kavrarken bu düşünce kafasından silindi.

"Sekiz... Sekiz..."

Rosie, Portside terminalinde kapının dışında oturan soluk yüzlü genç adamı hatırladı. Kucağındaki tabelada "Evsiz barksızım ve AIDS'im var" yazan genci. Ansızın bir yabancı onun sigara kutusuna yüz dolar atarsa genç adamın neler hissedeceğini anladı.

"Affedersiniz. Sekiz haftaya kadar mı dediniz?"

Şimdi Anna Stevenson hemen, "Küçük kulaklarını iyice aç, küçükhanım," diye onu azarlayacaktı. "Gün... Ben, 'Sekiz gün,' dedim. Senin gibilerin burada sekiz hafta kalmalarına izin verir miyiz sanıyorsun? Lütfen mantıklı olalım."

(*) Fransa kralı XIV. Louis'nin sözüdür. *Devlet benim,* anlamına gelir.

Oysa onun yerine Anna, "evet" der gibi başını salladı. "Ama buraya gelen kadınlardan pek azı bu kadar süre kalıyor. Bu bizim için bir gurur meselesi. Sen de sonunda odanın ve yediğin yemeklerin parasını ödeyeceksin. Bence fiyatlarımız çok makul." Yine kendisiyle övünür gibi hafifçe gülümsedi. "Odaların öyle lüks olmadığını bilmelisin. İkinci katın önemli bir bölümü yatakhaneye dönüştürüldü. Otuz yatak var. Şey... yani portatif karyola. Onlardan biri şu ara boş. Zaten bu nedenle seni yurda alabiliyoruz. Bugün uyuduğun oda, yurtta kalan danışmanlardan birinin. Üç danışmanımız var."

Rosie, "Beni birilerine sormanız gerekmiyor mu?" diye sordu. "Adımı bir komiteye vermeniz? İşte öyle bir şey?"

Anna, "Komite benim," diye karşılık verdi. Rosie sonradan kadının sesindeki hafif azametin yıllardan beri farkında olmadığını düşündü. "Kızlar ve Kız Kardeşler'i annemle babam kurdular. Buna bağlı fon bir hayli cömert. Kimi burada kalmaya davet edeceğime, kimi etmeyeceğime ben, kendim karar veririm. Ama tabii diğer kadınların 'K ve KK' adaylarına gösterecekleri tepkiler de önemli, hatta en önemlisi. Sana olumlu tepki gösterdiler."

Rosie usulca sordu. "Bu iyi bir şey, öyle değil mi?"

"Evet, gerçekten öyle." Anna masasının üzerini karıştırdı. Belgeleri bir yana itti, sonunda aradığını solundaki bilgisayarın arkasında buldu. Tepesinde "Kızlar ve Kız Kardeşler" yazılı bir kâğıdı Rosie'ye uzattı. "İşte. Bunu oku ve imzala. Oda ve yemek için gecede on altı dolar ödeyeceğin ama gerekirse borcun ertelenebileceği yazılı. Aslında bu yasal bile değil. Sadece sen söz vermiş oluyorsun. Ücretin yarısını ödeyebilmen de hoşumuza gider. Hiç olmazsa bir süre için."

Rosie, "Bunu ödeyebilirim," dedi. "Hâlâ biraz param var. Size nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum, Bayan Stevenson."

"İş arkadaşlarım Miss Stevenson derler. Sense beni Anna diye çağırabilirsin." Rosie'nin belgenin altına imzasını atmasını seyretti. "Bana ya da Peter Slowik'e teşekkür etmene de gerek yok. Seni buraya kader yolladı. Ya da Tanrı'nın lütfu. Charles

Dickens'ın romanlarında olduğu gibi. Ben buna gerçekten inanıyorum. Nasıl inanmam? Pek çok kadının buraya sürünerek geldiğini gördüm. Sonra başları dimdik çıkıp gittiler. Peter kentte yardıma ihtiyaçları olan kadınları bana gönderen yirmi dört kişiden biri. Ama seni ona gönderen güç... işte bu, Tanrı'nın lütfuydu."

"Ya da kaderin bağışı."

"Evet, doğru." Anna, Rosie'nin imzasına baktı, sonra da kâğıdı sağındaki bir rafa koydu. Rosie kâğıdın yirmi dört saat içinde o yığınlara karışarak kaybolacağından emindi.

Anna, "Şimdi," dedi. İç sıkıcı formaliteleri tamamlayarak hoşlandığı konuya giren bir insan tavrıyla konuşmuştu. "Ne yapabilirsin?"

Rosie, "Ne mi?" diye tekrarlarken birden kendini yine bayılacakmış gibi hissetti. Olacakları biliyordu.

"Evet, ne. Ne yapabilirsin? Örneğin, stenografi biliyor musun?"

"Ben..." Rosie yutkundu. Aubreyville Lisesinde stenografi öğrenmiş, hatta "pekiyi" almıştı. Ama artık şimdi o çizgileri, çengelleri birbirlerinden ayırt bile edemeyecekti. Başını salladı. "Hayır. Stenografi bilmiyorum. Bir zamanlar bilirdim ama artık unuttum."

"Sekreterlik için gerekli başka şeyler biliyor musun?"

Rosie yine başını salladı. Gözleri yanıyordu, yaşların akmaması için gözlerini öfkeyle kırpıştırdı. Birbirine kenetlediği parmak eklemlerinin üzerleri yine bembeyaz kesildi.

"Sekreterlik için gerekli şeyler? Örneğin, daktiloda yazı yazmak?"

"Hayır."

"Hesap? Muhasebe? Bankacılık?"

"Hayır!"

Anna Stevenson kâğıt yığınlarının arasında bir kurşunkalem bulmayı başardı. Kalemin silgisini bembeyaz, tertemiz dişlerine vurmaya başladı. "Garsonluk yapabilir misin?"

Rosie çaresizce, "Evet," demeyi istiyordu. Ama garson kadınların bütün gün taşıdıkları o büyük tepsileri düşündü... Sonra da sırtını ve böbreklerini...

Sonunda, "Hayır," diye fısıldadı. Gözyaşlarıyla giriştiği savaşı kaybediyor, küçük oda ve masanın diğer tarafındaki kadın bulanıklaşmaya başlıyordu. "Yani şimdilik yapamam. Belki bir iki ay sonra. Sırtım... Şu ara pek de güçlü değil." Ah, Tanrım, bu sözler kulağa yalanmış gibi geliyor, biri televizyonda söylediği zaman Norman'ın alayla gülmesine neden olan sözlere benziyordu. Kocası o zaman yardımla alınan Cadillac'lardan ve yemek kuponu milyonerlerinden söz ederdi.

Ama Anna Stevenson pek de sıkılmışa benzemiyordu. "Ne gibi becerilerin var, Rose? Hiçbir yeteneğin yok mu?"

"Var!" Sesindeki haşinlik ve öfke Rosie'yi sarstıysa da, buna engel olamadı. Hatta bu öfkeyi hafifletemedi bile. "Evet, gerçekten var! Toz alıp bulaşık yıkayabilirim! Yatakları yapar, elektrikli süpürgeyle yerleri süpürebilirim! İki kişilik yemek pişirir ve haftada bir defa kocamla yatabilirim! Ve yumruklara dayanabilirim! İşte bir becerim de bu. Acaba yerel spor salonlarından biri boks antrenmanında işe yarayacak arkadaşlar arıyor mu?"

Sonra da hüngür hüngür ağlamaya başladı. Norman'la evlendikten sonra geçen yıllar boyunca çoğu zaman yaptığı gibi çukurlaştırdığı avuçlarına ağlıyordu. Bir yandan da Anna'nın, "Çık git," demesini bekliyordu. "Yukarıdaki boş portatif karyolayı ukala olmayan birine vereceğiz."

Sol elinin üzerine bir şey çarptı. Rosie elini indirince bunun kâğıt mendil kutusu olduğunu gördü. Anna Stevenson kutuyu ona uzatıyordu... ve inanılacak gibi değildi ama... Anna Stevenson ona gülümsüyordu.

"Boks antrenmanında birine eşlik etmenin gerekeceğini sanmıyorum," dedi Anna. "Bence her şey yoluna girecek. Hemen her zaman öyle olur. Haydi, sil gözlerini."

Rosie gözlerini silerken Anna ona Whitestone Oteli'nden söz etti. Kızlar ve Kız Kardeşler ile otel arasında yıllardan beri iyi

bir ilişki vardı. Whitestone'un sahibi bir şirketti. Anna'nın zengin babası da bir zamanlar şirketin yönetim kurulundaydı. Pek çok kadın otelde para karşılığı çalışmayı yeniden öğrenmenin zevkini tatmıştı. Anna, Rosie'ye ağrıyan sırtının izin verdiği kadar çalışabileceğini söyledi. Fiziksel durumu yirmi bir gün içinde düzelmezse işten alınacak ve testler yapılması için hastaneye götürülecekti.

"Ayrıca yanında bu işleri iyi bilen biri olacak. Burada yaşayan bir tür danışman. O sana her şeyi öğretecek, senden sorumlu olacak. Bir şey çaldığın takdirde onun başı belaya girecek, senin değil... Ama sen hırsız değilsin sanırım. Öyle değil mi?"

Rosie başını salladı. "Ben sadece kocamın banka kartını çaldım. Onu da bir kez kullandım. Kaçabilmek için."

"Sana daha uygun bir iş buluncaya kadar Whitestone'da çalışacaksın. Gerçekten iyi bir iş bulacağından da eminim. Unutma... Kaderin bağışı."

"Büyük K harfiyle yazılıyor, değil mi?"

"Evet. Whitestone'dayken senden sadece elinden gelenin en iyisini yapmanı isteyeceğiz. Başka bir nedenle olmasa bile senden sonra gelecek kadınların iş bulma şansı açısından. Beni anlıyor musun?"

Rosie başını salladı. "Benden sonra gelecek kimse için her şeyi mahvetmemeliyim."

"Evet, öyle. Senden sonra gelecek kimse için her şeyi mahvetmemelisin." Anna ayağa kalktı, Rosie'nin sezdiği o bilinçsizce azametle iki elini birden uzattı. Rosie durakladı, sonra da ayağa kalkarak uzatılan o elleri sıktı. Parmakları karmakarışık masanın üzerinde birbirine dolandı. Anna, "Sana söylemem gereken üç şey daha var," dedi. "Bunlar önemli. Şimdi kafandaki bütün düşünceleri at ve beni dikkatle dinle. Bunu yapar mısın?"

Rosie, "Evet," dedi. Anna'nın berrak mavi gözlerinin bakışı onu etkiliyordu.

"Bir, banka kartını aldığın için bir hırsız sayılmazsın. Sonuçta o yalnız kocanın değil, senin de parandı. İki, kızlık soyadını

kullanmanın yasal olmayan bir yanı yok. Bu ad tüm yaşamına ait olacak. Üç, istersen özgür olabilirsin." Durup o olağanüstü mavi gözleriyle Rosie'ye baktı. "Beni anlıyor musun? *İstersen özgür olabilirsin!* Kocanın elinden kurtulabilirsin! Onun fikirlerinden de. *Ondan* da! Bunu istiyor musun? Özgür olmayı istiyor musun?"

Rosie alçak ve titrek bir sesle, "Evet," dedi. "Bunu dünyadaki her şeyden daha çok istiyorum."

Anna Stevenson masanın üzerinden eğilerek Rosie'yi yanağından hafifçe öptü, ellerini de sıktı. "O halde en uygun yere gelmiş sayılırsın. Evine hoş geldin, yavrum."

Mayısın başlarıydı. Gerçek bahar. Genç adamların neşeyle aşkı düşündükleri sanılan mevsim. Evet, aşk görkemli bir duyguydu. Bahar da harika bir mevsim. Ama Norman Daniels şimdi başka şeyleri düşünüyordu. Bir ipucu istemişti, küçücük bir ipucu... Şimdiyse onu yakalamıştı. Çok uzun sürmüştü bu bekleyiş. Kahretsin! Hemen hemen lanetli üç hafta. Ama sonunda istediğini elde etmişti.

Norman şimdi karısının otel odasındaki çarşafları değiştirdiği yerden bin iki yüz kilometre uzakta, parkta bir bankta oturuyordu. Kırmızı polo gömleği ve gri gabardin pantolon giymiş iriyarı bir adam. Bir elinde floresan yeşili bir tenis topu vardı. Onu sıkarken kolunun kasları ritmik bir şekilde büzülüp geriliyordu.

İkinci biri sokağı aşarak kaldırımın kenarında durdu. Parka bakıyordu. Sonra banktaki adamı fark ederek ona doğru yürümeye başladı. Bir frizbi yakınından geçerken başını eğdi. Onu kovalayan iri bir Alman çoban köpeğini görünce de durdu. Bu ikinci adam bankta oturandan daha genç ve ufak tefekti. Biçimli yüzündeki ifadeden güvenilemeyecek biri olduğu anlaşılıyordu. Errol Flynn'inki gibi incecik bir bıyığı vardı. Sağ elindeki tenis topunu sıkan adamın önünde durup ona kararsızca baktı.

Tenis toplu adam, "Sana nasıl yardım edebilirim, ahbap?" diye sordu.

"Adın Daniels mı?"

Tenis toplu adam, "evet" der gibi başını salladı.

Errol Flynn bıyıklı genç, yolun karşısındaki dik açılı, bol camlı, yeni yapılmış olan yüksek binayı işaret etti. "Oradaki adam buraya gelip seni görmemi söyledi. 'Sorunun konusunda belki sana yardımcı olabilir,' dedi."

Tenis toplu adam, "Başkomiser Morelli mi söyledi bunu?" diye sordu.

"Evet. Adı böyleydi."

"E, sorun neymiş?"

Errol Flynn bıyıklı genç, "Biliyorsun işte..." dedi.

"Sana bir şey söyleyeceğim, ahbap. Belki biliyorum, belki de bilmiyorum. Ne olursa olsun ben bir erkeğim. Sense küçük, yağlı melez bir homosun. Yaşamın dertlerle dolu. Bence bana duymak istediklerimi söylemen çok iyi olur. Öyle değil mi? Şu ara ben nasıl bir sorunun olduğunu anlamayı istiyorum."

Errol Flynn bıyıklı genç, "Uyuşturucu satmaktan tutuklandım," diye açıklayarak somurtkan bir tavırla Daniels'a baktı. "Bir ispiyoncuya mal sattım."

Tenis toplu adam, "Vay vay vay," dedi. "Bu ağır bir suç. Ya da öyle olabilir. Ama durum daha da kötü, öyle değil mi? Cüzdanında bana ait bir şey bulmadılar mı?"

"Evet. O lanet olasıca banka kartını. Bendeki de şans! Çöp tenekesinde bir ATM kartı buldum. Meğer lanet olasıca şey bir polisinmiş."

Daniels nazikçe, "Otur," dedi. Ama Errol Flynn bıyıklı adam bankın sağına doğru gidince sabırsızlıkla başını salladı. "Diğer yana, hötöröf, diğer yana."

İnce bıyıklı genç dönüp Daniels'ın sol tarafına ilişti. Polisin tenis topunu düzgün ve hızlı bir tempoyla sıkmasını seyretti... Sık... sık... sık.. Polisin kolunun beyaz alt yüzündeki kalın mavi damarlar su yılanları gibi oynuyordu.

Plastik uçan daire yukarıdan geçti. İki adam Alman çoban köpeğinin onu kovalamasını seyrettiler. Hayvan uzun bacaklarıyla bir at gibi dörtnala koşuyordu.

Daniels, "Güzel bir köpek," diye mırıldandı. "Çoban köpekleri güzel hayvanlar. Ben çoban köpeklerinden hoşlanırım. Ya sen?"

Bıyıklı adam, "Evet, harika köpekler," dedi. Ama aslında köpeğin çok çirkin olduğunu düşünüyordu. Eline fırsat geçerse insanı dişleyerek ikinci bir makat açabilirdi.

Tenis toplu polis, "Seninle konuşmamız gereken çok şey var," diyerek başını salladı. "Hatta bu, genç yaşamının en önemli konuşmalarından biri olacak, dostum. Hazır mısın?"

Bıyıklı gencin boğazına bir şey tıkanmış gibiydi. Yutkundu ve o gün belki sekseninci defa, *Keşke o lanet olasıca banka kartını kaldırıp atsaydım,* diye düşündü. *Neden atmadım? Niçin böylesine müthiş bir aptallık ettim?*

Oysa neden böylesine müthiş bir aptallık ettiğini biliyordu. Çünkü eninde sonunda kartı kullanmanın bir yolunu bulacağını düşünmüştü. O iyimser bir insandı. Ne olsa burası Amerika'ydı, Fırsatlar Ülkesi. Ayrıca banka kartının cüzdanında olduğunu unutmuştu. (Aslında bu gerçeğe daha yakındı.) Onu oradan buradan topladığı kartvizitlerin arkasına sıkıştırmıştı. Kokain insanı böyle etkiliyordu işte. Onun yüzünden koşuyordun. Ama neden koştuğunu da bir türlü hatırlayamıyordun.

Polis ona bakarak gülümsüyordu. Gözlerine hiç yansımayan bir gülümseme işte. Bu gözlerde... bir açlık vardı. Bıyıklı adam birdenbire kendini parkta bir bankta iri, kötü kurdun yanında oturan üç küçük domuzdan biri gibi hissetti.

"Dinle, adamım, ben senin banka kartını hiç kullanmadım. Bunu unutmayalım. Sana bunu söylediler değil mi? O kahrolasıca şeyi bir kez bile kullanmadım."

Polis şöyle bir güldü. "Tabii kullanmadın. Çünkü şifreyi bulamadın. Şifre için evimin telefon numarasını kullandın. Ve rehberde telefon numaram yok. Çoğu polisin de yoktur. Ama bunu zaten biliyorsun sanırım, öyle değil mi? Herhalde telefon numaramı bulmaya çalıştın."

Bıyıklı genç, "Hayır," diye bağırdı. "Hayır, böyle bir şey yapmadım!" Oysa yapmıştı tabii. Karttaki adres ve kod numarasından yararlanarak şifreyi bulmaya çalışmış, başarılı olamamıştı. Ondan sonra da telefon rehberine bakmıştı. Kentteki bütün ATM düğmelerine basmıştı önce. Parmakları sızlayıncaya kadar basmıştı hem de. Kendini dünyanın en cimri kumar makinesine para yutturan bir ahmak gibi hissetmişti.

Polis sordu. "Merchant Bank'in ATM makinelerinin bilgisayar kayıtlarını incelediğimiz zaman ne olacak dersin? Kartımın İptal/Yeniden Dene sütununa milyar kere kaydedilmiş olduğunu görmeyecek miyiz? Ah, eğer böyle olmazsa sana biftek ısmarlarım. Buna ne dersin, ahbap?"

Bıyıklı genç bu konuda da başka konularda da ne diyeceğini bilmiyordu. Kötü duygulara kapılıyordu, çok kötü duygulara. O arada polis tenis topunu sıkıp duruyordu. Sık ve bırak. Sık ve bırak. Sık ve bırak. Polisin bunu hiç durmadan yapması insanın tüylerini diken diken ediyordu.

Daniels adlı polis, "İsmin Ramon Sanders," dedi. "Sabıka kaydın kolum kadar uzun. Hırsızlık, dolandırıcılık, uyuşturucu, ahlaksızlık. Saldırma, dövme ve bu tür suçlar dışında her şey var. Suçlardan bir karma yapmaktan hoşlanmıyorsun, öyle değil mi? Siz homolar size vurulmasından hoşlanmıyorsunuz. Hatta Schwarzenegger'e benzeyenleriniz bile. Ah, dar bir tişört giyip homo kulüplerinin birinin önünde gelip geçen limuzinlerdekileri etkilemek için kaslarını kabartmaya bir itirazları yok. Ama biri size vurmaya başladı mı hemen yere seriliyorsunuz. Öyle değil mi?"

Ramon Sanders bir şey söylemedi. En akıllıcasının bu olacağını düşünmüştü.

Daniels adlı polis, "Bence vurmanın hiçbir sakıncası yok," dedi. "Tekmelemenin de. Hatta ısırmanın da öyle." Düşünceli bir tavırla konuşmuştu. Hem ağzında halkayla onlara doğru koşan Alman çoban köpeğine hem de onun ötesine bakıyormuş gibiydi. "Buna ne dersin, melek gözlüm?"

Ramon yine sesini çıkarmadı. İfadesiz bir suratla oturmaya çalışıyordu. Ama kafasının içinde sürüyle ışık kırmızıya dönüşüyordu. Korkutucu bir karıncalanma titreşimler halinde sinir sistemine yayılıyor, kalp atışları istasyondan kalkarak kırlar arasında ilerleyen bir tren gibi gitgide hızlanıyordu. Arada sırada yan yan kırmızı polo gömlekli iriyarı adama bir göz atıyor ve gördükleri hiç hoşuna gitmiyordu. Adam sağ kolunu iyice germiş, damarları kanla dolmuştu. Kasları taze pişirilen ekmekler gibi kabarmıştı.

Daniels, Ramon'un ona cevap vermesine aldırmıyormuş gibiydi. Kendinden ufak tefek olan gence doğru çevirdiği yüzünde gülümseme vardı... Yani görünüşte gülümsüyordu. Gözlerine bakmazsanız buna inanabilirdiniz. Polisin gözleri yeni basılmış parlak yirmibeşlikler kadar ifadesizdi. "Sana bir müjdem var, küçük kahraman. Uyuşturucu suçlamasından kurtulabilirsin. Bana biraz yardım edersen kuşlar kadar özgür olursun. E, buna ne dersin?"

Ramon, "Harika," dedi. Doğru cevabı verdiğini umuyordu. "Bana bir şans tanıdığın için sağ ol."

Polis, "Belki de senden hoşlandım, Ramon," dedi. Sonra çok şaşılacak bir şey yaptı. Ramon'un böyle kaçık bir maçodan hiç beklemediği bir şey. Daniels sol elini uzatarak genç adamın kasığını ovmaya başladı. Çocuk bahçesinde oynayan küçüklerin ve onlara bakmak zahmetine katlanacak herkesin gözleri önünde. O küçük et parçası Ramon'un hemen hemen tüm yaşamını kontrol etmişti hep. Babasının arkadaşları olan ve Ramon'un, Bill amca ve Carlo amca diye çağırmasını istedikleri iki adam dokuz yaşındayken sırayla ırzına geçtikleri günden beri bu böyleydi.

"Evet, belki senden hoşlanıyorum. Belki senden bir hayli hoşlanıyorum. Senin gibi parlak siyah pantolon ve sivri burunlu ayakkabılar giyen, yağlı, küçük bir homoyu kim sevmez ki?" Daniels sol eliyle hâlâ daireler çiziyordu. "Ve senden hoşlanmam iyi bir şey sayılır, Ramon. Buna inanırsan iyi edersin. Çünkü bu sefer gerçekten bizimkilerin ellerine düştün. Ağır bir suç işledin. Ama beni neyin sıktığını biliyor musun? Seni yakalayan polisler, yani

Leffingwell ile Brewster bugün ekip odasında kahkahalarla gülüyorlardı. Sana gülüyorlardı. Bence bunun bir sakıncası yok. Ama *bana* da gülüyorlarmış gibi bir duyguya kapıldım. Ve bunun bir sakıncası olmadığını söyleyemem. İnsanların bana gülmeleri hiç hoşuma gitmez. Ben genellikle böyle bir şeye katlanmam. Ama bu sabah katlanmak zorunda kaldım. Şimdi... bugün öğleden sonra en iyi dostun ben olacağım. O lanet olasıca banka kartım sendeydi ama yine de o çok ciddi uyuşturucu satma suçlamasını yok edivereceğim. Bunun nedenini tahmin edebiliyor musun?"

Uçan daire tekrar önlerinden geçti. Alman çoban köpeği de onun peşindeydi yine. Ama Ramon Sanders bu kez onu hayal meyal gördü. Bir kedinin pençesine düşen bir fare kadar korku içindeydi.

Daniels genç adamın testislerini sıktı. Ramon boğuk bir sesle bağırdı. Esmer cildi ter içindeydi. İnce bıyığı şiddetli bir yağmur sırasında ölen bir solucana benziyordu.

"Bunu tahmin edebiliyor musun, Ramon?"

Ramon, "Hayır," dedi.

Daniels, "Çünkü kartı atan kadın benim karımdı," diye açıkladı. "Leffingwell ile Brewster daha çok bu yüzden gülüyorlardı. Benim tahminim bu. Karım banka kartımı aldı. Bankadan birkaç yüz dolar çekmek için onu kullandı. Benim kazandığım dolarları! Sonra kart tekrar ortaya çıktı. Ama bu sefer Ramon adlı küçük, yağlı, Meksikalı bir homonun üzerindeydi. Onların gülmelerine şaşmamak gerekir!"

Ramon, "Lütfen..." demek istedi. "Lütfen canımı yakma, sana her istediğini söyleyeceğim ama canımı yakma." Bütün bunları söylemek istiyor ama ağzından tek kelime bile çıkmıyordu. Bir tek kelime bile. Makatı iyice büzülmüş, küçücük olmuştu.

İriyarı polis genç adama doğru eğildi. Ramon onun nefesinin viski ve sigara koktuğunu fark etti.

"İşte seninle bu bilgiyi paylaştım. Şimdi sen de bildiklerini benimle paylaşmalısın." Ramon'un ince pantolonunun üzerinden testislerini güçlü parmaklarıyla sıkıca kavradı. "Benimle uygun bilgiyi paylaşmalısın, Ramon. Bunun nedenini biliyor musun?"

Genç melez uyuşmuş gibi başını salladı. Sanki biri içinde sıcak su musluğunu açmıştı da, bütün gözeneklerinden sular sızıyordu.

Daniels sağ elindeki topu Ramon'un burnuna doğru uzattı. Sonra parmaklarını korkunç bir güçle birdenbire sıktı. Patlamayı andıran hafif bir ses duyuldu, bunu haşin bir fısıltıyı andıran bir ses izledi. Fışşş... Daniels'ın parmakları tüylü floresan topu delmişti. Top içine doğru çöktü, sonra da yarı içi dışına çıktı.

Daniels, "Bunu sol elimle de yapabilirim," dedi. "Bana inanıyor musun?"

Ramon, "İnanıyorum," demek istediyse de, yine konuşamadı. Onun yerine, "evet" der gibi başını salladı.

"Bunu hatırlayacaksın, değil mi?"

Ramon yine başını salladı.

"Pekâlâ, çok güzel. Şimdi dinle. Bana şunu söylemeni istiyorum. Senin kadınlar hakkında fazla bilgisi olmayan pis kokulu melez bir homo olduğunun farkındayım. Ama şimdi bütün hayal gücünden yararlanmalısın. İnsan eve geldiği ve karısının banka kartını alıp kaçtığını anladığı zaman neler hisseder dersin? Seni seveceğine, sayacağına ve... kahretsin... sana *itaat* edeceğine söz veren karısının kaçtığını anladığı zaman? Kadının banka kartını tatil parası almak için kullandığını, sonra da onu otobüs terminalinde senin gibi yağlı bir hötöröfün bulması için çöp tenekesine attığını öğrendiği zaman?"

Ramon, "Herhalde iyi şeyler hissetmez..." diye fısıldadı. "Bu duygunun hoş bir şey olmadığından eminim. Ama lütfen canımı yakma, lütfen..."

Daniels parmaklarını ağır ağır sıktı. Sonunda bileğindeki kirişler kabararak gitarın tellerine benzedi. Ramon'un karnında erimiş kurşun kadar ağır bir acı dalgası kabardı. Genç adam haykırmaya çalıştı ama sadece hırıltılı hırıltılı soluk verebildi.

Daniels onun suratına doğru, "İyi şeyler hissetmez, öyle mi?" dedi. Soluğu sıcak ve buharlıydı, sigara ve içki kokuyordu. "Bütün söyleyeceğin bu mu? Hepsi bu kadar mı? Amma da salaksın! Fakat yine de yanlış bir cevap sayılmaz."

Parmaklarını hafifçe gevşetti. Ramon'un karnı acıdan oluşmuş bir göl gibiydi. Can acısından hiçbir zaman hoşlanmamıştı. Bundan zevk alan sapıkları anlaması olanaksızdı. *Bu beladan sağ salim kurtulursam hemen St. Patrick Katedrali'ne gideceğim,* diye kendi kendine söz verdi. *"Selam Meryem" duasını elli defa tekrarlayacağım. Ne ellisi? Yüz elli defa!*

Daniels çenesiyle yolun karşı tarafındaki yepyeni polis merkezini işaret etti. "Oradakiler bana gülüyorlar. Evet, bana gülüyorlar ya! İriyarı, sert Norman Daniels... bilin bakalım ne olmuş? Karısı onu bırakıp kaçmış... Ama gitmeden önce de Daniels'ın parasının çoğunu almayı unutmamış."

Daniels homurtuya benzeyen garip bir ses çıkardı. Bir insan böyle bir sesi ancak hayvanat bahçesine gittiği zaman duyabilirdi. Ramon'un testislerini tekrar sıktı. Can acısı dayanılacak gibi değildi. Genç melez öne doğru eğilerek dizlerinin arasından yere kustu. Köpük köpük, kesilmiş süte benzeyen kusmukların arasında kahverengi çizgiler vardı. Herhalde Ramon'un öğle yemeğinde yediği *quesadilla*dan kalanlardı. Daniels sanki bütün bunların farkında değilmiş gibiydi. Başını kaldırmış, parkın yukarısındaki gökyüzüne bakıyordu. Kendisine özgü bir âleme dalmıştı.

Sonra, "Bizimkilerin seni oradan oraya götürmelerine izin vereyim mi?" diye sordu. "Daha fazla insan benimle alay edip gülsün mü? Hem polis merkezinde hem de mahkeme binasında? Hayır, sanmıyorum."

Ramon'un gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Genç melez bu ifadeyi görünce avaz avaz bağırmak istedi.

Polis, "Şimdi o önemli soruyu soracağım," dedi. "Ve bana yalan söylersen, küçük kahraman, organını koparıp sana yedireceğim."

Daniels, Ramon'un testislerini sıkarken genç adamın gözleri kararmaya başladı. Ramon kendini kaybetmemek için çaresizce çabaladı, bayılırsa bu adam onu öfkesinden öldürebilirdi.

"Ne dediğimi anlıyor musun?"

Ramon ağlıyordu. "Evet. Anlıyorum! Anlıyorum!"

"Sen otobüs terminalindeydin ve karımın kartı çöp tenekesine attığını gördün. Bu kadarını biliyorum. Şimdi bana gereken, karımın ondan sonra nereye gittiğini öğrenmek."

Ramon o kadar rahatladı ki, neredeyse yeniden ağlamaya başlayacaktı. Aslında bu soruyu yanıtlayacak durumda olmaması gerekirdi. Ama nasılsa cevabı biliyordu işte. Kadının arkasından onun kendisine bakıp bakmadığını anlamak için bir göz atmıştı... Beş dakika sonra, yani yeşil kartı cüzdanına soktuktan çok sonra, kadını tekrar görmüştü. Başındaki kırmızı şeyle onu fark etmemek imkânsızdı. O kırmızı şey yeni boyanmış bir ambarın duvarı kadar dikkati çekiyordu.

Ramon kendisini amansızca saran karanlıkların arasından, "Bilet gişelerinin önündeydi," diye bağırdı. "Gişelerin önündeydi!"

Bu çabası acımasızca bir sıkmayla ödüllendirildi. Ramon'a artık testisleri yarılmış, üzerlerine çakmak yakıtı dökülmüş, sonra da tutuşturulmuş gibi geliyordu.

Daniels ona yarı güldü, yarı bağırdı. "Onun bilet gişelerine gittiğini biliyorum! Otobüsle bir yere gitmeyecek olsaydı Portside'da ne işi vardı? Senin gibi süprüntülerle ilgili sosyal bir araştırma mı yapmak istiyordu? Karım *hangi* bilet gişesine gitti? İşte ben bunu öğrenmek istiyorum. Hangi lanet olasıca bilet gişesine? Ve ne zaman?

Ramon, *Oh, Tanrı'ya şükürler olsun,* diye düşündü. *İsa'ya ve Meryem Ana'ya da. Bu iki sorunun cevabını biliyorum.*

Sonra, "Continental Express!" diye bağırdı. Sesi sanki kilometrelerce uzaktaki bir yerden geliyordu. "Onun Continental Express gişesinin önünde durduğunu gördüm. On buçukta ya da on bire çeyrek kala!"

"Continental mı? Bundan emin misin?"

Ramon Sanders cevap vermedi. Yanlamasına banka devrildi. İnce parmaklı eli aşağıya sarktı. Yüzü bembeyazdı, sadece yanaklarının yukarısında morumsu lekeler vardı. Genç bir kadınla adam oradan geçerken bankta yatan adama baktılar, sonra da Daniels'a. Tabii o elini genç melezin kasığından çekmişti.

Daniels genç çifte sırıttı. "Sarası var da..." Bir an durdu, gülümsemesi daha da yayıldı. "Ben onunla ilgilenirim. Ben polisim."

Genç çift adımlarını sıklaştırdılar ve geriye de bakmadılar.

Daniels bir kolunu Ramon'un omzuna doladı. Gencin omuz kemikleri bir kuşunki kadar inceydi. Daniels, "Haydi, kalk bakalım, oğlum," dedi. Ramon'u kaldırıp oturttu. Ramon'un kafası sapı kırık bir çiçeğinki gibi sarktı. Yine yana doğru kaymaya başlarken gırtlağından homurtuya benzer garip sesler yükseldi. Daniels onu yine kaldırınca Ramon bu kez dengesini buldu.

Daniels onun yanında oturmuş, Alman çoban köpeğinin neşeyle oyuncağın peşinden koşmasını seyrediyordu. Köpeklere imreniyordu, ne sorumlulukları vardı ne de çalışmak zorundaydılar. Hiç olmazsa bu ülkede. Yiyecekleri sağlanıyordu, yatacakları yer bir yer de. Yaşam sona erdiği zaman cennete mi, yoksa cehenneme mi gideceklerini düşünerek endişelenmiyorlardı. Daniels vaktiyle Aubreyville'deyken bunu Peter O'Brian'a sormuştu. Peder ona evcil hayvanların ruhları olmadığını söylemişti. Öldükleri zaman Dört Temmuz bayramında atılan fişekler gibi sönüp gidiyorlardı. Herhalde çoban köpeği doğduktan sonra daha altı ay geçmeden kısırlaştırılmıştı. Ama...

Daniels, "Bu da bir bakıma bir lütuf sayılır," diye mırıldandı, Ramon'un kasığına vurdu. Genç adamın testisleri şişmeye başlamıştı. "Öyle değil mi, delikanlı?"

Ramon'un gırtlağından yine garip sesler yükseldi. Ancak karabasan gören bir insan böyle sesler çıkarabilirdi.

Daniels, *Ama yine de*, diye düşündü. *İnsan elindekilerle yetinmeli. Belki şansım yardım eder de, bir dahaki sefere dünyaya bir Alman çoban köpeği olarak gelir ve parklarda oyuncak uçan daireleri kovalamaktan başka işim olmaz. Güzel bir köpek maması yemek için eve dönerken arabanın arka penceresinden başımı uzatırım. Ama şimdiki yaşamımda bir erkeğim. Ve erkekçe sorunlarım var."*

Hiç olmazsa bir erkekti. Şu küçük arkadaşı gibi değildi.

Continental Express. Ramon karımı on buçukta ya da on bire çeyrek kala Continental Express gişesinin önünde görmüş. Herhalde Rose

fazla beklemek istemedi. Fazla bekleyemeyecek kadar benden korkuyordu. Hayatım pahasına buna iddiaya girerim. O halde sabah on birle öğleden sonra saat bir arası Portside'dan ayrılan bir otobüsü bulmam gerekiyor. Karım büyük bir kente gitmiş olmalı. Kalabalığa karışarak izini kaybettireceğini sanıyordur.

Ah, ama bunu yapamazsın, Rose! Daniels, Alman çoban köpeğinin sıçrayarak oyuncağı iri dişleriyle havada yakalamasını seyretti. *Hayır, o bunu yapamaz. Saklanabileceğini sanıyor ama yanılıyor. Önce hafta sonlarında çalışacağım. İşi daha çok telefonla halledeceğim. Böyle yapmak zorundayım. Pek çok işimiz var. Yakında önemli bir baskın da yapılacak. Şansım varsa bu benim baskınım olacak! Ama neyse... Pek yakında sadece Rose'la ilgilenme fırsatını bulacağım. Ve o da çok geçmeden yaptıklarına pişman olacak. Evet. Ömrünün sonuna kadar pişmanlık duyacak. Tabii bu ömür kısa olabilir. Ama yine de son derece... şey...*

Daniels yüksek sesle, "Son derece yoğun," dedi. "Evet, bu doğru sözcük. Tam tamına uyuyor."

Ayağa kalkıp hızla sokağın karşı tarafındaki polis merkezine doğru gitti. Yarı baygın genç adama tekrar bakmak zahmetine katlanmadı. Ramon bankta oturuyordu. Başını önüne eğmiş, parmaklarını kasığının üzerinde gevşekçe birbirlerine kenetlemişti. İkinci Derece Dedektif Norman Daniels'ın kafasında Ramon yaşamıyordu artık. Şimdi karısını ve onun öğrenmesi gereken bütün o şeyleri düşünüyordu. Rose'la konuşacakları bütün o *şeyleri.* Rose'u bulur bulmaz konuşmaya başlayacaklardı. Her türlü şeyden söz edeceklerdi. *Alice Harikalar Diyarı*'nda olduğu gibi gemiler, yelkenler ve balmunundan. Ve tabii seveceklerine, saygı duyacaklarına ve itaat edeceklerine söz verdikleri kocalarının banka kartlarını çantalarına atarak kaçan eşlerden de söz edeceklerdi. Bütün bunları konuşacaklardı.

Hem de iyice yakından konuşacaklardı.

Rosie yeni bir yatağı yapıyordu. Ama bu kez bir sorun yoktu. Bu başka bir kentte, başka bir odadaki başka bir yataktı. En iyisi

de, hiç yatmadığı ve hiçbir zaman yatmayacağı bir yatak olmasıydı.

Buranın bin iki yüz kilometre doğusundaki kentten ayrılalı bir ay olmuştu. Artık her şey çok daha iyiydi. Son zamanlarda en büyük derdi sırtıydı. Ama bu bile düzeliyordu. Bundan emindi. Şu ara böbreklerinin etrafı hiç de hoş olmayan bir biçimde sancıyordu ama bu o gün topladığı on sekizinci odaydı. Whitestone'da ilk çalışmaya başladığı sırada on iki odadan sonra baygınlık geçiriyordu. On dördüncü odadan sonra işe devam edemiyor ve Pam'den yardım istiyordu. Dört haftalık bir sürenin insanın bakış açısını iyice değiştirdiğini öğrenmeye başlıyordu. Özellikle dört hafta boyunca böbreklerinin üzerine ya da midesine sert yumruklar yemediği takdirde.

Ve şimdilik bu kadarı da yeterliydi.

Rosie koridora açılan kapıya giderek başını dışarı uzatıp sağa sola baktı. Koridorda sadece kahvaltıdan kalan birkaç tepsi vardı. Pam'in tekerlekli servis arabası koridorun dibindeki Michigan Dairesi'nin önünde duruyordu. Kendisininkiyse burada, 624 numaralı odanın kapısı önündeydi.

Arabanın bir ucuna konmuş olan yeni yıkanmış sabun bezlerini kaldırdı. Böylece ortaya bir muz çıktı. Muzu alıp odada ilerledi, 624 numaranın penceresinin önündeki büyük koltuğa oturdu. Muzu soyarak ağır ağır yemeye başladı. Göle bakıyordu. Mayıs ayının bu durgun ve yağmurlu öğleden sonrası saatlerinde göl ayna gibi parlıyordu. Kafası ve kalbi basit ama müthiş bir duyguyla dopdoluydu. Minnetti bu. Rosie'nin yaşamı kusursuz değildi. Hiç olmazsa şimdilik. Ama nisan ortalarındaki o gün Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunun verandasında durup o madenle doldurulmuş anahtar deliğine baktığı sırada düşünebileceğinden çok daha iyiydi. O sırada gelecek onun için mutsuzlukla dolu ve kapkaranlıktı. Şimdi böbrekleri sancıyor, ayakları sızlıyordu. Yaşamı boyunca Whitestone Oteli'nde kayıtlara geçirilmemiş bir oda hizmetçisi olarak kalmak istemediğini çok iyi biliyordu. Ama muz lezzetliydi, koltuk da çok rahattı. Şu anda başkalarıyla

yerini değiştirmeye de razı olmayacaktı. Norman'ı terk ettikten sonraki haftalarda o küçük zevklerin farkına varmıştı: yatmadan önce yarım saat kitap okumak, diğer kadınlarla bulaşık yıkarken filmlerden ya da televizyon programlarından söz etmek ya da beş dakika oturup muz yemek için işi kesmek.

Ayrıca *daha sonra neler olacağını bilmek* de harikaydı. Ani, acı verici bir şey olmayacağından emin olmak. Örneğin, artık düzeltilecek sadece iki oda olduğunu, sonra Pam'le servis asansörüne binerek arka kapıdan çıkacaklarını bilmek. Otobüs durağına giderken kahve için Hot Pot'a uğramak. (Artık turuncu, kırmızı ve mavi hatlarının otobüslerini kolaylıkla ayırt edebiliyordu.) Yalın şeyler. Basit zevkler. Dünya iyi bir yer olabilirdi. Herhalde çocukken bunu biliyordu. Ama sonra unutmuştu. Şimdi yeniden öğreniyordu. Ve bu tatlı bir dersti. Rosie bütün istediklerini elde edememişti. Ne münasebet. Ama şimdilik yeterince şeyi vardı... Zaten gerisinin ne olacağını da bilmiyordu. Bunu ancak Kızlar ve Kız Kardeşler'den ayrıldıktan sonra öğrenebilecekti. Çok yakında oradan taşınacağını sanıyordu. Yurttakilerin Anna'nın listesi dedikleri kâğıtta boş bir oda olduğu görülürse oraya taşınabilecekti.

Otel odasının açık kapısına bir gölge düştü. Rosie değil ayağa kalkmak, yarısını yediği muzu nereye saklayacağını bile düşünemeden Pam kafasını içeri uzattı. "Böh," dedi ve Rosie irkilince de kıkır kıkır güldü.

"Bir daha sakın böyle yapayım deme, Pammy! Neredeyse kalp krizi geçirecektim."

Pam, "Aman," dedi. "Oturup muz yediğin için seni kovmazlar. Burada olan bazı şeyleri görmelisin. Hangi odalar kaldı? Yirmi iki ile yirmi mi?"

"Evet."

"Yardım etmemi ister misin?"

"A, senin bana..."

Pam, "Bence önemli değil ki," dedi. "Gerçekten. İkimiz bir arada o odaları on beş dakikada bitiririz. Ne dersin?"

Rose minnetle, "Evet, derim," diye cevap verdi. "İşten sonra Hot Pot'ta ikram benden. Hem kahve hem de istiyorsan tatlı."

Pam güldü. "O çikolatalı kremadan varsa tabii isterim."

Güzel günler. Aşağı yukarı dört hafta. Yirmi sekiz iyi gün.

Rosie o akşam ellerini başının altında kenetlemiş, portatif karyolasında yatıyordu. Karanlıklara bakıyor, bir akşam önce gelen ve şimdi soldan iki üç yatak ötede sessizce ağlayan kadını dinliyordu. *İyi günler geçirdiğimi olumsuz bir nedenle düşünüyorum,* dedi kendi kendine. *Çünkü bu günleri Norman'la geçirmedim.* Ne var ki doyuma ve mutluluğa erişmek için kocasının yokluğundan daha fazla bir şeylere gerek olacağını seziyordu.

Henüz değil... diye düşünerek gözlerini yumdu. *Şimdilik elde ettiklerim yeter de artar bile. Çalıştığım, yemek yediğim ve uyuduğum bu günler... Ve Norman Daniels da yok.*

Uykuya dalmak üzereydi. Bilinçli düşünceleriyle ilişkisi neredeyse kesilecekti. Kafasının içinde Carole King çoğu gece uyumasını sağlayan ninniyi söylemeye başladı. *Ben gerçekten Rosie'yim... Ve ben Gerçek Rosie'yim... Bana inansanız iyi olur... Ben çok çok önemliyim.*

Sonra etrafını karanlıklar sardı. Bu gece de kötü rüyalar görmedi. Böyle geceler giderek sıklaşıyordu.

III

Kaderin Bağışı

Rosie'yle Pam Haverford ertesi çarşamba günü işten sonra servis asansörüyle aşağı iniyorlardı. Pam'in yüzü solgundu, hasta gibi bir hali vardı. Rosie endişelenince Pam, "Malum sancılar," diye açıkladı. "Kramplar korkunç."

"Kahve içmek ister misin?"

Pam düşündü, sonra da, "hayır" der gibi başını salladı. "Sen bensiz git. Ben şu anda yurda dönmek ve herkes işten gelip gevezeliğe başlamadan önce boş bir yatak bulmak istiyorum. İlaç alıp birkaç saat uyuyacağım. Böyle yaparsam belki kendimi tekrar bir insan gibi hissederim."

Asansör durup kapıları açıldı. Dışarı çıkarlarken Rosie, "Ben de seninle geleceğim," dedi.

Pam başını salladı. "Hayır, olmaz." Gülümsemesi bir an yüzünü aydınlattı. "Ben yurda yalnız başıma dönebilirim. Sen de yanında bir refakatçi olmadan kahve içebilecek kadar büyüksün. Kim bilir... belki de ilginç biriyle tanışırsın."

Rosie içini çekti. Pam için "ilginç biri" her zaman bir erkek anlamına geliyordu. Genellikle kasları tişörtlerinin altından jeolojik oluşumlar gibi belli olan tipler. Rosie ise ömrünün sonuna kadar öyle bir erkek olmadan yaşayabilecekti.

Zaten o evliydi.

Sokağa çıkarlarken alyansına ve onun altına taktığı nişan yüzüğüne baktı. Bu kısa bakışın sonradan olanlarla ne dereceye kadar ilgisi olduğunu hiçbir zaman kesinlikle bilemedi. Ama bu bakış genellikle hemen hiç düşünmediği yüzüğü anımsamasına neden oldu. Taşı bir kırattan biraz daha büyüktü. Kocasının ona verdiği en pahalı armağandı. Bugüne kadar Rosie yüzüğün *onun* olduğunu, isterse yüzüğü şu ya da bu biçimde başından atabileceğini hiç düşünmemişti.

Pam'in itirazlarına rağmen Rosie otelin ilerisindeki otobüs durağında arkadaşıyla birlikte bekledi. Pam'in hali hiç hoşuna gitmemişti. Kadının yanaklarının rengi solmuş, gözlerinin altında mor lekeler belirmişti. Ağzının iki yanında can acısının neden olduğu ince çizgiler vardı. Ayrıca sadece kendini değil, bir başkasını düşünerek onunla ilgilenmek Rosie'nin hoşuna gidiyordu. Hatta Pam'in sağ salim yurda döndüğünden emin olmak için az kalsın otobüse de binecekti. Ama sonunda taze, sıcak kahve ve (belki de bir dilim pasta) fikri ona daha çekici geldi.

Pam otobüse binip pencerenin önüne oturunca Rosie ona el salladı. Otobüs kalkarken arkadaşı da ona karşılık verdi. Rosie bir an olduğu yerde durdu, sonra Hitchens Bulvarı'ndan Hot Pot'a doğru yürümeye başladı. Tabii aklına bu kentteki ilk dolaşması geldi. O saatleri tam olarak hatırlayamıyordu. En çok, korktuğu ve yönünü şaşırdığını anımsıyordu. Ama yine de iki kişi, sislerin arasından yükselen kayalar gibi, aklından çıkmıyordu. Hamile kadın ve David Crosby bıyıklı adam. Rosie özellikle onu hatırlıyordu. Elinde bira bardağıyla barın kapısına yaslanmıştı. Ona bakıyor, konuşuyordu.

"Hey bebek, hey bebek."

Onunla konuşuyor, daha doğrusu laf atıyordu. Bu anılar bir süre için Rosie'nin bütün kafasını işgal etti. En kötü anılar hep böyle yapardı. Kendimizi kaybolmuş ve aciz gibi hissettiğimiz, yaşamlarımızı hiç kontrol edemediğimiz zamanların anıları. Rosie de bu nedenle farkına varmadan Hot Pot'ın önünden geçip

gitti. Boş boş bakan gözlerinde ıstırap vardı. Hâlâ meyhanenin kapısındaki adamı düşünüyordu. Onun kendisini ne kadar çok korkuttuğunu, ne kadar çok Norman'ı hatırlattığını. Bunun yabancının suratından çok, duruşu ve tavırlarıyla ilgisi vardı. Adam orada sanki her kası büzülüp gerilmeye hazırmış gibi duruyordu. Rosie'nin ona bir defa bakması yabancının saldırıya geçmesi için yeterli olacaktı...

Biri kolunu yakalayınca Rosie az kalsın bir çığlık atacaktı. Dönüp baktı. Norman'ı ya da koyu kızıl bıyıklı adamı göreceğini sanıyordu. Onun yerine yazlık bir takım elbise giymiş genç bir adamı gördü. "Sizi korkuttuğum için özür dilerim," dedi genç adam. "Ama bir an yola, trafiğin tam ortasına ineceğinizi sandım."

Rosie etrafına bakındı. Hitchens ile Watertower Drive'ın köşesindeydi. Kentin en kalabalık kavşaklarından biriydi. Hot Pot'tan en aşağı üç blok ötedeydi, hatta belki de dört. Trafik metal bir nehir gibi akıyordu. Rosie birdenbire, *Belki de yanımda duran bu genç adam hayatımı kurtardı,* diye düşündü.

"T... teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim."

Genç adam, "Rica ederim," dedi. Watertower'ın diğer tarafında yayaların geçebileceğini belirten beyaz ışıklı tabela yandı. "Geçin." Genç adam Rosie'ye son bir defa merakla baktıktan sonra kaldırımdan geçide inip diğer yayaların arasına karışarak köşeden uzaklaştı.

Rosie olduğu yerde duruyordu. Bir an için nerede olduğunu şaşırmıştı; kötü bir rüyadan uyanan insanlar gibi büyük bir rahatlık duyuyordu. *Aslında gördüğüm de buydu,* diye düşündü. *Uyanıktım ve sokakta yürüyordum. Ama yine de bir kâbus görüyordum... Ya da gerilere gitmiştim.* Başını eğdi. Çantasını iki eliyle karnına bastırmıştı, beş hafta önce Durham Caddesi'ni uzun uzun, şaşkın şaşkın ararken yaptığı gibi. Çantanın askısını omzundan geçirerek geri döndü.

Kentin lüks mağazalarının bulunduğu bölüm Watertower Drive'dan hemen sonra başlıyordu. Watertower'ı geride bırak-

mıştı. Şimdi geçtiği yerde çok daha küçük dükkânlar vardı. Bunlardan çoğu biraz bakımsızdı, sanki iflasa yaklaştıklarından korkuyorlardı. Rosie ağır ağır yürüyerek ikinci el giysiler satan, butik havasındaki eskicilerin vitrinlerine baktı. Ayakkabıcı dükkânlarının vitrinlerine "Amerikan Satın Alın" ve "Dükkân Boşaltılacağı İçin Ucuzluk Var" yazılı tabelalar konmuştu. "5'ten Pahalısı Yok" adlı dükkânın vitrinine Meksika ya da Manila'da yapılmış bebekler yığılmıştı. "Motosiklet Mama" adlı yerde deri eşyalar satılıyordu. "Avec Plaisir" adlı dükkânda siyah kadife üzerinde şaşılacak eşyalar sergileniyordu: vibratörler, kelepçeler, ağları olmayan külotlar. Rosie bir süre vitrine baktı. Gelip geçen herkesin görebileceği bu eşyalar onu şaşırtmıştı. Sonunda yolun karşı tarafına geçti. Artık yarım blok yukarıdaki Hot Pot'ı görebiliyordu. Ama kahve ve pastadan vazgeçmişti. Otobüse binip yurda gidecekti. Bugün için bu kadar macera yeterliydi.

Gelgelelim öyle olmadı. Aştığı kavşağın en uzaktaki köşesinde dikkati çekmeyen bir dükkânın vitrini vardı. Neonla aydınlatılmış tabelasında "Rehin-Borç-Güzel Mücevherler Alınıp Satılır" yazılıydı. Rosie'nin dikkatini bu sonuncu hizmet çekti. Başını eğerek tekrar nişan yüzüğüne baktı. Norman'ın evlenmelerinden kısa bir süre önce söylediği bir şeyi anımsamıştı. "Yüzüğü sokağa çıkarken takarsan taşını içe doğru çevir, Rose. O kocaman bir taş. Sense küçük bir kızsın."

Rosie bir keresinde kocasına yüzüğü kaça aldığını sormuştu. (Yani Norman ona soru sormamanın daha güvenli bir şey olduğunu öğretmeye başlamadan önce.) Kocası başını sallayarak hoşgörüyle hafifçe gülümsemişti. Çocuğu gökyüzünün neden mavi olduğunu ya da Kuzey Kutbu'nda ne kadar kar yağdığını soran bir babanın gülümsemesi de böyle olurdu herhalde. Sonra, "Boş ver," demişti. "Sadece şu kadarını bilmen yeterli. Ya bu yüzüğü alacaktım ya da yeni bir Buick araba. Sonunda yüzükte karar kıldım. Çünkü seni seviyorum, Rose."

Rose şimdi sokağın köşesinde durmuş olayı düşünüyordu. Bu cevabın onda uyandırdığı duyguları hâlâ anımsıyordu. Kork-

muştu. Çünkü insanın böylesine savurgan davranabilen bir erkekten korkması gerekirdi. Yeni bir araba yerine yüzüğü seçen bir erkekten. Ama aynı zamanda Rosie kendini seksi bulmuş ve biraz heyecanlanmıştı. Norman ona öyle büyük taşlı bir yüzük almıştı ki, sokağa çıkarken takmak tehlikeliydi. (Scott Fitzgerald'ın hikâyesindeki gibi...) "Ritz Oteli Kadar Büyük Bir Pırlanta." "Çünkü seni seviyorum, Rose."

Belki de Norman onu gerçekten sevmişti... Ama bu on dört yıl önceydi. Norman'ın sevdiği kızın gözleri berrak, memeleri dimdik, karnı dümdüz, uylukları da güçlü ve uzundu. O kız tuvalete gittiği zaman idrarında kan olmuyordu.

Rosie köşede, vitrininde neonla tabela olan dükkânın yakınında duruyor, başını eğmiş pırlantalı nişan yüzüğüne bakıyordu. Neler hissedeceğini anlamak için bekliyordu. Belki korkunun, belki de aşkın yankılarını duyacaktı. Ama hiçbir şey hissetmeyince rehincinin kapısına doğru döndü. Yakında Kızlar ve Kız Kardeşler'den ayrılacaktı. Belki dükkândan biri ona yüzük için makul bir para verebilirdi. O zaman yatak ve yemek borcu kalmaz, yurttan borçsuz ayrılabilirdi, hatta belki ona birkaç yüz dolar da kalırdı.

Belki de aslında bu yüzükten kurtulmak istiyorum, diye düşündü. *Belki de Norman'ın hiçbir zaman almadığı o Buick arabayı yanımda bir gün daha taşımak hoşuma gitmeyecek.*

Kapıda "Özgürlük Kenti-Kredi ve Rehin" yazılıydı. Rosie'ye bir an bu ad garip geldi. Kentin birkaç takma adı olduğunu biliyordu. Ama onların ya göl ya da havayla ilgisi vardı. Sonra bu düşünceyi kafasından atarak kapıyı açıp içeri girdi.

Rosie dükkânın karanlık olacağını düşünmüştü. Karanlık olmasına karanlıktı, ama "Özgürlük Kenti-Kredi ve Rehin" dükkânının içinde beklenmedik, altınımsı bir ışık vardı. Ufka yaklaşan güneş Hitchens'ı aydınlatıyor, uzun ve sıcak ışınları rehincinin batıya bakan pencerelerinden içeri doluyordu. Bu ışınlardan biri duvarda asılı olan bir saksafonun ateşten oluşmuş gibi gözükmesine yol açıyordu.

Rosie, *Bu bir rastlantı değil,* diye düşündü. *Biri saksafonu oraya mahsus asmış. Zeki biri.* Büyük olasılıkla böyle olmuştu. Ama nedense Rosie büyülenmiş gibiydi. Dükkânın kokusu bile bu büyü hissini artırıyordu. Yüzyıllar, toz ve sırların kokusuydu bu. Rosie sağ tarafta birçok saatin usulca tıkırdadığını duyuyordu.

Ortadaki açıklıkta ilerleyerek bir taraftaki saplarından asılmış gitarların, diğer yandaki stereo sistemleri ve aletlerle dolu camlı dolapların arasından geçti. Televizyon şovlarında "bum kutuları" diye tanımlanan o büyük ses sistemlerinden pek çok vardı burada.

Açıklığın dibine uzun bir satış tezgâhı yerleştirilmişti. Yukarısında yine neon ışıklı, kavis çizen bir tabela vardı. Mavi neonlar, "Altın Gümüş Güzel Mücevherler" yazısını oluşturuyordu. Altındaysa "Satın Alırız-Satarız-Değiştokuş Ederiz" yazısı kırmızı neonla yazılmıştı.

Rosie belli belirsiz gülümseyerek, *Ama bir sürüngen gibi karın üstü ilerleyebilir misiniz?* diye düşündü. Yaklaştığı tezgâhın arkasındaki taburede bir adam oturuyordu. Bir gözüne mücevhercilerin kullandığı büyüteçten takmış, önündeki sümenin üzerinde duran bir şeye bakıyordu. Rosie biraz daha yaklaşınca adamın arkası çıkarılmış bir cep saatini incelediğini gördü. Tezgâhın arkasındaki adam çok ince olduğu için Rosie'nin bile zorlukla görebildiği çelik bir şişle saati karıştırıyordu. Rosie adamın genç olduğunu tahmin etti, otuzuna yakındı. Saçları uzundu, hemen hemen omuzlarına değiyordu. Sade, beyaz bir atletin üzerine mavi ipekten bir yelek giymişti. Rosie bu kılığın kurallara uygun olmadığını düşündü. Ama yine de ilginçti.

Sağında bir şey kımıldanır gibi olunca Rosie o tarafa baktı. Yaşlı bir adam yere çömelmiş, "Eski İyi Şeyler" yazılı bir tabelanın altına yığılmış olan karton kaplı kitapları karışıyordu. Paltosunun etekleri yelpaze gibi açılmıştı. Dikişleri sökülmeye başlamış olan eski siyah evrak çantası sadık bir köpek gibi yanında sabırla bekliyordu.

"Size yardım edebilir miyim, efendim?"

Rosie dikkatini tekrar tezgâhın arkasındaki adama verdi. Şimdi büyüteci çıkarmış, ona dostça gülümsüyordu. Yeşilimsi ela gözleri çok güzeldi. Rosie bir an, *Acaba Pam onu "ilginç biri" sınıfına sokar mıydı?* diye kendi kendine sordu. *Pek sanmıyorum. Atletinin altında durmadan kımıldayan kasları yok.*

"Belki edebilirsiniz," dedi.

Hem alyansını hem de nişan yüzüğünü çıkardı; sonra düz, sade, altın alyansı cebine attı. Yüzüğü takmamak ona tuhaf geldiyse de, herhalde buna alışacaktı. İç çamaşırını bile değiştirmeden evinden bir daha dönmemek üzere ayrılan bir kadın pek çok şeye alışabilirdi. Pırlanta yüzüğü kuyumcunun üzerinde çalıştığı eski saatin yanına, sümenin üzerine koydu.

Genç adama, "Sizce bu ne kadar eder?" diye sordu. Sonra aklına yeni geldiği için ekledi. "Siz bana yüzük için ne verebilirsiniz?"

Genç adam yüzüğü başparmağının ucuna geçirdi, batıya bakan pencerelerin üçüncüsünden içeri süzülen tozlu güneş ışınına doğru tuttu. Pırlantadan yükselen renk renk kıvılcımları gören Rosie ani bir pişmanlık duydu. Sonra kuyumcu ona çabucak bir göz attı. Ama bakışı yine de uzun sürdü sayılır. Çünkü Rosie o arada adamın ela gözlerinde hemen anlayamadığı bir ifadenin belirdiğini fark etti. Sanki kuyumcu, "Alay mı ediyorsunuz?" diyordu.

Rosie, "Ne?" diye sordu. "Ne var?"

Genç adam, "Hiç," dedi. "Bir dakika." Büyüteci tekrar gözüne takarak nişan yüzüğündeki taşa uzun uzun baktı. Başını kaldırdığında gözlerindeki ifadeyi daha kolaylıkla okumak mümkündü. Bir şeyden emin olduğu anlaşılıyordu.

Rosie birdenbire her şeyi anladı. Ama ne hayret ne öfke ne de gerçek bir pişmanlık duydu. Sadece yorgunlukla karışık bir utanç hissedebildi. *Neden daha önce fark etmedim? Nasıl da böyle aptalca davrandım?*

Benliğinin derinliklerinden bir ses, *Aslında aptalca davranmadın,* dedi. *Gerçekten de aptalca davranmadın. Bu taşın sahte oldu-*

ğunu sezmeseydin böyle bir yere çok daha önce gelirdin. Sen Norman Daniels'ın sana yüzlerce değil binlerce dolar değerinde bir yüzük alacağına gerçekten hiç inandın mı? Yani... yirmi iki yaşına bastıktan sonra. Buna gerçekten inandın mı?

Hayır, galiba inanmamıştı. Bir kere, kocası için hiçbir değeri yoktu. Sonra ön kapıya üç, arka kapıya da üç kilit taktıran, bahçeye hareketi algılayan ışık sistemi ve yeni Sentra otomobiline arabaya dokununca çalan bir alarm koyduran bir adam karısının parmağında Ritz kadar büyük pırlantalı bir yüzükle alışverişe çıkmasına izin verir miydi?

Rosie kuyumcuya, "Taş sahte, değil mi?" diye sordu.

Adam, "Şey," dedi. "Sahici bir zirkon. Ama tabii pırlanta değil, bunu kastettiyseniz."

Kadın, "Tabii bunu kastettim," diye cevap verdi. "Başka ne olabilir ki?"

"Siz iyi misiniz?" Kuyumcunun gerçekten endişelenmiş gibi bir hali vardı. Rosie onu şimdi daha da yakından gördüğü için genç adamın yaşının otuza değil, yirmi beşe yakın olduğunu düşündü.

"Kahretsin, bilmiyorum." Ağlayacağından korktuğu için çantasından bir kâğıt mendil çıkardı. Son zamanlarda ne zaman ağlamaya başlayacağını kendisi de bilemiyordu. Ya da belki gülme krizi tutacaktı. Bir iki kez böyle olmuştu. Hiç olmazsa şu ara gülme ya da ağlama krizinin tutmasını engelleyebilmesi iyi olacaktı. Bu dükkândan gururunun son kalıntılarıyla çıkmak istiyordu.

Genç adam, "Öyle olduğunu umarım," dedi. "Çünkü sizin gibi çok kimse var. Bana inanın. Sizin gibi kaç hanımın..."

Rosie, "Lütfen susun," dedi. "Moralimi yükseltecek bir şey istersem memelerimi dimdik gösterecek bir sutyen alırım." Ömrü boyunca bir erkeğe buna biraz olsun benzeyen hiçbir söz söylememişti. Üstelik bu sözler çok da imalı olmuştu. Ama Rosie ömrü boyunca kendini hiç böyle *hissetmemişti.* Sanki uzayda yürüyordu ya da gerili ipin üzerinde koşuyordu ve aşağıda ağ yoktu. Böyle

olması bir bakıma harika değil miydi? Evliliği için çok uygun bir son sayılmaz mıydı? Rosie'nin kafasında Norman'ın sözleri yankılandı. *"Sonunda yüzükte karar kıldım."* Kocasının sesi duygudan titriyordu. Gri gözleri de gerçekten yaşarmıştı. "Çünkü seni seviyorum, Rose."

İşte şimdi az kalsın gülme krizi tutacaktı. Tüm irade gücünü kullanarak bunu engelledi.

Kuyumcuya, "Yüzüğün bir *değeri* var mı?" diye sordu. "Az da olsa bir değeri? Yoksa kocamın bir yerde bir çiklet makinesinden para atarak elde ettiği bir şey mi?"

Genç adam bu kez büyüteci gözüne takma zahmetine girmedi. "Aslında biraz değeri var." Önemsiz de olsa iyi bir haber verebildiği için rahatlamış gibiydi. "Taş ancak on dolar eder ama montür... iki yüz dolar değerinde sanırım." Bir an durdu, sonra telaşla ekledi. "Tabii ben size bu parayı veremem. Babam bana söylemediğini bırakmaz. Öyle değil mi, Robbie?"

Karton kapaklı kitapların yanında çömelmiş olan adam, "Baban sana her zaman söylemediğini bırakmıyor zaten," dedi. "İnsan bunun için çoluk çocuk sahibi oluyor." Başını kaldırmamıştı.

Kuyumcu tekrar Rosie'ye döndü. Parmağını ağzına sokarak öğürecekmiş gibi yaptı. Rosie liseden beri bu hareketin yapıldığını görmemişti. Güldü. Yelekli genç adam da ona gülümsedi. "Montür için size elli dolar verebilirim. Ne dersiniz?"

"Hayır, teşekkür ederim." Rose yüzüğü alarak ona düşünceli düşünceli baktı. Sonra da yüzüğü elindeki kullanmadığı kâğıt mendile sardı.

Genç adam, "Bu civardaki diğer dükkânlara da sorun," diye önerdi. "Biri size daha fazla vereceğini söyleyebilir. O zaman ben de yüzüğü aynı fiyata alırım. Babamın yöntemi budur. Bence iyi bir usul."

Rosie kâğıt mendili çantasına attı. "Teşekkür ederim. Ama bunu yapacağımı sanmıyorum. Yüzük bende kalsın."

Kuyumcunun Robbie diye çağırdığı kitaplara bakan adamın şimdi kendisini incelediğinin farkındaydı. Yüzünde acayip, çok

dikkatli bir ifade vardı. Ama Rosie ona aldırmadığına karar verdi. *İsterse baksın. Burası özgür bir ülke.*

Sonra, "Bana bu yüzüğü veren adam onun yepyeni bir araba değerinde olduğunu söylemişti," diye açıkladı. "Buna inanabiliyor musun?"

Genç adam hiç duraksamadan cevap verdi. "Evet." Rosie onun, "Sizin gibi çok kimse var," dediğini anımsadı. Yani pek çok kadın oraya gelmiş ve hazineleriyle ilgili kötü gerçekleri öğrenmişlerdi. Rosie bu adamın genç olmasına rağmen bu temel konunun türlü çeşidini dinlediğini tahmin etti.

"Evet, sanırım inanabiliyorsunuz..." diye mırıldandı. "O halde yüzüğü saklamayı neden istediğimi de anlıyorsunuz. Başka birini beğenmeye, hatta beğendiğimi *düşünmeye* başlar başlamaz bu yüzüğü çıkarıp bakacağım. Ateşim geçinceye kadar hem de..."

Rosie, Pam Haverford'u düşünüyordu. Kadının iki kolunda uzun, helezonlu yara izleri vardı. 1992 yılının yazında kocası onu sarhoşken çift camlı kapıdan dışarı atmıştı. Pam camı kırıp dışarı uçarken yüzünü korumak için kollarını kaldırmıştı. Bunun sonucu olarak da bir koluna altmış, diğerine yüz beş dikiş atmışlardı. Ama inşaatta çalışan biri ya da bir boyacı o geçerken bacaklarına bakarak ıslık çaldığı zaman mutluluğundan eriyordu. Buna ne denirdi? Dayanıklılık mı, budalalık mı? Çabuk iyileşme yeteneği mi, bellek kaybı mı? Rosie bu durumu "Haverford Sendromu" diye düşünmeye başlamıştı. Kendisinin bu duruma düşmeyeceğini umuyordu.

Kuyumcu, "Öyle olsun, efendim," diye cevap verdi. "Ama size kötü haberi ben verdiğim için üzgünüm. Bence rehincilerin kötü ününün nedeni bu. İnsanlara eşyalarının sandıkları gibi değerli şeyler olmadıklarını söylemek işi hemen her zaman bize düşüyor. Hiç kimse bundan hoşlanmıyor."

Rosie başını salladı. "Öyle. Kimse bundan hoşlanmaz, Bay..."

Genç adam, "Steiner," dedi. "Bill Steiner. Babamın adı Abe Steiner. İşte kartımız."

Kartı uzattı ama Rosie gülümseyerek başını salladı. "Buna ihtiyacım olmaz ki. İyi günler, Bay Steiner."

Rosie kapıya doğru döndüğü sırada yaşlı adam bir elinde çantası, diğerinde eski birkaç karton kaplı kitapla ona yaklaştı. Rosie adamın kendisiyle konuşmak istediğinden pek emin değildi. Ama emin olduğu bir şey vardı, yaşlı adamla konuşmak istemiyordu. Şu anda tüm istediği "Özgürlük Kenti-Kredi ve Rehin" diye bilinen dükkândan çıkmak, bir otobüse binip buraya geldiğini bile unutmaya çalışmaktı.

Yığınla küçük heykelin ve çerçeveli, çerçevesiz tablonun durduğu tozlu rafların önünden geçtiğinin hayal meyal farkındaydı. Başını kaldırmıştı ama bir şeye baktığı yoktu. Güzel sanatları filan takdir edecek durumda değildi. İşte bu nedenle birdenbire, adeta kayarcasına durması gerçekten olağanüstü bir şeydi. En azından bu ilk seferinde sanki tabloyu hiç görmemişti de...

Tablo *onu* görmüştü.

Rosie'nin yaşamı boyunca hiçbir şey onu kendine böylesine çekmemişti. Yine de bunu olağandışı bulmadı. Zaten bir aydan biraz daha uzun bir süreden beri hiç olmadık bir biçimde eskisinden çok farklı bir yaşam sürüyordu. Resmin onu çekmesi (hiç olmazsa başlangıçta) ona anormal bir şey gibi gelmedi. Bunun nedeni basitti: Norman Daniels'la on dört yıl evli kalmıştı. Bu uzun yıllar boyunca dış dünyayla hemen hemen bütün ilişkisi kesilmişti. Bu nedenle elinde normal ile anormali birbirlerinden ayırt etmesine yardımcı olacak hiçbir şey yoktu. İnsanların belirli bir durumda nasıl davrandıklarını ölçmeyi daha çok televizyondaki dizilerden öğrenmişti. Bir de kocasının onu arada sırada götürdüğü filmlerden. (Norman Daniels, Clint Eastwood'un oynadığı her filme giderdi.) Medyanın sağladığı ölçülere göre, Rosie'nin tabloya gösterdiği tepki hemen hemen normal gözüküyordu. Filmlerde ve televizyonda insanlar her zaman böyle etkilenip ayakları yerden kesiliyordu.

Aslında bunların hiçbiri önemli değildi. Önemli olan, tablonun Rosie'yi çağırmasıydı, ona yüzük hakkında yeni öğrendiği şeyleri unutturmasıydı. Rehinciden hemen çıkıp gitmek istedi-

ğini, otobüs Hot Pot'ın önünde durduğu zaman sızlayan ayaklarının ne kadar rahatlayacağını da unutturmasıydı. *Her şeyi* unutturmasıydı. Rosie sadece kendi kendine, *Şuna bak*, diyebildi. *Şahane bir tablo, değil mi?*

Tahta çerçeveli, doksan santime altmış santim yüksekliğinde yağlıboya bir resimdi. Sol ucu durmuş bir saate, sağ ucu da küçük, çıplak bir melek heykeline dayalıydı. Etrafında sürüyle tablo vardı. St. Paul Katedrali'nin eski bir fotoğrafı, bir çanaktaki meyvelerin suluboya resmi, şafak zamanı Grand Canal'daki gondollar. Avcılıkla ilgili bir tablo: Tarif edilemeyecek kadar çirkin köpeklerden oluşan bir sürü, sisli İngiliz kırlarında bir çift yenilip yutulmayacak hayvanı kovalıyordu. Ama Rosie onlara pek bakmadı bile. Onu ilgilendiren, tepede duran bir kadının resmiydi. Sadece bu resim. Tablo hem konu hem de teknik bakımından bütün ülkede (hatta bütün dünyada) rehincilerde, eskicilerde ve yol kenarındaki ucuz eşya satılan ambarlarda çürüyen resimlerden farksızdı. Gelgelelim Rosie'nin gözlerini ve kafasını temiz, çok farklı bir heyecanla doldurmuştu. Bu tür heyecanı ancak bizi çok etkileyen sanat eserleri uyandırabilirdi. Bizi ağlatan bir şarkı, dünyayı bir başkasının açısından –hiç olmazsa bir süre için– görmemizi sağlayan bir hikâye. Yaşadığımıza sevinmemize neden olan bir şiir. Günün birinde öleceğimizi bize unutturan bir dans...

Rosie'nin duygusal tepkisi o kadar ani, o kadar sıcaktı ki... gerçek, günlük yaşamından öylesine farklı bir yaşantıydı ki... Kafasının içinde havai fişekler patlamış gibi oldu. Bu beklenmedik, göz kamaştırıcı olayla nasıl baş edeceğini bilemedi. Bir iki dakika birden etkisizleşen bir vitese dönüştü. Motor deli gibi çalışıyor ama hiçbir şey olmuyordu. Sonra durum düzeldi, vites görevini yapmaya başladı.

Bunu yeni yerim için istiyorum, diye düşündü. *O yüzden heyecanlandım. Benim olmasını istediğim şey işte bu.*

Bu düşünceye heyecan ve minnetle sıkıca sarıldı. Evet, bir tek odası olacaktı. Ama ona odanın *büyük* olacağına söz vermişlerdi. Banyosu ile küçük bir bölmede mutfağı olacaktı. Ne olursa olsun

ömrü boyunca ilk kez onun, sadece onun sayılan bir şeye kavuşacaktı. Çok önemliydi. Ve bu, odası için seçeceği şeylerin de önemli olduğu anlamına geliyordu... Alacağı ilk eşya en önemlisiydi. Çünkü ondan sonra gelecekleri bu eşya belirleyecekti.

Evet. Oda, ne kadar hoş olursa olsun, Rosie'den önce dar gelirli, yalnız insanların yaşadığı ve ondan sonra da yaşayacağı bir yerdi. Ama yine de çok önemli bir yer olacaktı orası. Bu son beş hafta geçici bir süreydi. Eski yaşam ile yenisinin arasındaki bir durak. Yeni yaşamı yalnız biri olarak yaşayacağı bu yeni dönem ona vaat edilen odaya taşındığı zaman başlayacaktı... Bu tabloyu Norman hiç görmemiş ve bu konudaki fikrini söylememişti. Dolayısıyla bu resim sadece Rosie'nindi. Onun yeni yaşamının bir simgesi olabilirdi.

Sağlam ve mantıklı kafası, doğaüstü ya da normaldışı herhangi bir şey olabileceğini kabul etmeye ya da böyle bir şeyi görmeye hazır bile değildi. Bu nedenle de olayı böyle açıkladı, mantık çerçevesine oturttu. Rosie'nin tepedeki kadın tablosuna gösterdiği ani ve şiddetli tepkiyi böylece haklı kıldı.

Oradaki camlı tek tablo buydu. Rosie yağlıboya tabloların üzerine genellikle cam geçirilmediğini sanıyordu. Belki de tablonun soluk alması gerektiği için ya da böyle bir nedenle. Resmin alt sol köşesinde küçük sarı bir etiket vardı. Üzerinde "75 dolar. Ya da?" yazılıydı.

Rosie hafifçe titreyen ellerini uzatarak çerçeveyi iki yanından kavradı. Resmi raftan dikkatle alıp geri döndü. Eski çantalı yaşlı adam hâlâ ona bakıyordu. Ama Rosie onu pek görmedi bile. Doğruca tezgâha giderek tabloyu dikkatle Bill Steiner'ın önüne bıraktı.

Genç adam, "Hoşunuza giden bir şey mi buldunuz?" diye sordu.

"Evet." Rosie parmağını çerçevenin köşesindeki etikete vurdu. "Burada 'Yetmiş beş dolar ya da soru işareti' yazılı. Bana nişan yüzüğüm için elli dolar verebileceğinizi söylediniz. Sizinle değiştokuş yapabilir miyiz? Yüzüğüme karşılık bu tablo?"

Steiner tezgâhın arkasından ilerledi. Yandaki kapağı açıp Rosie'nin tarafına geçti. Resme yüzüğe yaptığı gibi büyük bir dikkatle baktı... Ama bu kez neşeliydi.

"Bunu hatırlamıyorum. Tabloyu daha önce gördüğümü de sanmıyorum. Herhalde babam bir yerden aldı. Ailemizin sanata düşkün olan üyesi o. Ben sadece anlı şanlı bir Bay Tamirci'yim."

"Yani şimdi bu tabloyu..."

"Pazarlık etmeyeceğimi mi kastediyorsun? İzin verirseniz dilimde tüy bitinceye kadar pazarlık ederim. Ama bu kez buna gerek yok. İstediğiniz gibi yapmaya razıyım. Bir değiştokuşa. O zaman buradan üzgün üzgün çıkmanızı seyretmek zorunda da kalmayacağım."

Rosie yine yaşamında ilk kez bir şey daha yaptı. Bill Steiner'ın boynuna atılarak onu kısaca, heyecanla kucakladı. "Teşekkür ederim!" diye bağırdı. "Çok teşekkür ederim!"

Steiner güldü. "Rica ederim, rica ederim! Galiba bu kutsal yerde bir müşteri beni ilk defa kucaklıyor. Gerçekten istediğiniz başka tablolar da var mı, hanımefendi?"

Steiner'ın Robbie diye çağırdığı paltolu, yaşlı adam resme bakmak için yaklaştı. "Rehincilere gelen müşterilerin çoğunu düşünürsen buna sevinirsin."

Bill Steiner başını salladı. "Haklısın."

Rosie onları pek duymadı bile. Çantasını karıştırıyor, yüzüğü sardığı kâğıt mendili arıyordu. Gerektiğinden daha uzun bir süre sonra buldu onu. Çünkü bakışları tabloya kayıp duruyordu. *Kendi* tablosuna. Taşınacağı odayı ilk kez gerçek bir sabırsızlıkla düşündü. Kendi yeri olacaktı. Bir sürü portatif karyoladan biri değil. Kendi yeri... ve duvara asacağı kendi tablosu. Parmaklarıyla buruşuk kâğıt mendili kavrarken, *İlk iş bunu yapacağım,* diye düşündü. *İlk önce.* Kâğıdı açarak yüzüğü Steiner'a uzattı. Ama genç adam ona pek aldırmadı. Tabloyu inceliyordu.

"Bu bir orijinal," dedi. "Reprodüksiyon değil. Resmin pek iyi durumda olduğunu sanmıyorum. Belki de bu yüzden üzerine cam takıldı. Tepenin eteğindeki bina da neyin nesi? Yanmış bir çiftlik evi mi?"

Eski püskü çantalı yaşlı adam, "Ressam oraya bir tapınağın kalıntılarını yapmaya çalışmış sanırım," diye fikrini açıkladı. "Belki de bir Yunan tapınağının kalıntılarını. Ama kesin bir şey söylemek zor. Öyle değil mi?"

Gerçekten de kesin bir şey söylemek zordu. Bina hemen hemen tepesine kadar çalılıklara gömülmüştü. Öndeki beş sütuna sarmaşıklar sarılmıştı. Altıncı sütun ise parça parçaydı. Devrilmiş sütunun yanında bir heykel yatıyordu. Onun üzerini de otlar bürümüştü. Sadece yeşilliklerin arasından düzgün beyaz taştan bir yüz gözüküyordu. Heykel, ressamın gökyüzüne hevesle doldurduğu yağmur bulutlarına bakıyordu.

Steiner, "Evet," dedi. "Ama bana yapının ölçüleri yanlışmış gibi geliyor. Bulunduğu yer için çok büyük."

Yaşlı adam başını salladı. "Ama bu gerekli bir hile. Yoksa binanın damından başka bir yeri gözükmedi. Hele devrilmiş sütun ile heykeli hiç göremezdin."

Arka plan Rosie'yi hiç ilgilendirmiyordu. Bütün dikkatini tablonun ortasındaki figüre vermişti. Tepenin doruğunda bir kadın duruyordu. Yıkıntılara bakmak için dönmüştü. Bu nedenle tabloya bakanlar sadece onun arkasını görebiliyorlardı. Sarı saçlarını tek bir örgü halinde arkasına sarkıtmıştı. Biçimli kollarından birinin –sağ kolunun– dirseğinin yukarısına altından kalın bir halka takmıştı. Bir pazubent. Sol elini kaldırmıştı. Yüzünü iyice görememekle birlikte gözlerini güneşten koruyormuş gibi bir duyguya kapılıyordunuz. Bu da garipti. Çünkü gökyüzü yağmur bulutlarıyla kaplıydı, güneş yoktu. Ama kadın böyle yapıyormuş gibi gözüküyordu. Beyaz omuzlarından birini açıkta bırakan, morumsu kırmızı kısa bir elbise giymişti. Rosie, *Bu giysi "toga" olmalı,* diye düşündü. Kadının aralarında durduğu otlar hemen hemen dizlerine kadar, yani toga'nın eteğine kadar geldiğinden ayakları gözükmüyordu.

Steiner, Robbie'ye, "Bunu nasıl tanımlayacaksın?" diye sordu. "Klasik bir resim mi? Neo-klasik mi?"

Robbie güldü. "Ben bunu 'kötü bir ressamın' eseri, diye tanımlayacağım. Ama aynı zamanda bu hanımın bu tabloyu neden

istediğini anlıyorum. Olağanüstü duygusal bir yanı var. Resim öğeleri belki klasik tarzda. Eski çelik gravürlerde görülen şeyler. Ama duygu açısından Gotik. Sonra... temel figürün arkası dönük. İşte bence bu çok garip. Şey... bu genç hanımın dükkândaki en *iyi* tabloyu seçtiğini söyleyemeyiz. Ama onun resimlerin en *tuhafını* seçtiği kesin."

Rosie bu konuşmayı pek duymuyordu. Tabloda yeni yeni şeyler buluyor ve dikkatini onlara veriyordu. Örneğin, giysinin belindeki koyu menekşe rengi kordon. Kadın kolunu kaldırdığı için sol göğsü hafifçe belli oluyordu. Şu iki adam sadece gevezelik ediyorlardı. Bu *şahane* bir tabloydu. Rosie resme saatlerce bakabilirdi. Yeni yerine taşındıktan sonra herhalde böyle yapacaktı.

Steiner, "Resmin de ressamın da adı yok," diyerek resmin arkasını çevirdi. Tablonun arkasındaki kâğıt astara füzenle "Rose Madder"(*) yazılmıştı. Harfler biraz silinmişti.

Steiner kararsızca, "Şey," dedi. "İşte ressamın adı. Ama garip bir ad. Belki de bir takma addır."

Robbie, "hayır" der gibi başını salladı. Bir şey söylemek için ağzını açtıysa da, sonra tabloyu seçen kadının bu konuyu onlardan daha iyi bildiğini anladı.

Rosie, "Bu *tablonun* adı," dedi, sonra asla açıklayamayacağı bir nedenle de ekledi. "Rose *benim* adım."

Steiner iyice şaşırmıştı. Ona hayretle baktı.

"Aldırmayın canım. Bu sadece bir rastlantı." Ama Rosie sonra, *Acaba öyle mi?* diye düşündü. *Gerçekten de öyle mi?* Adamlara, "Bakın," diyerek tabloyu usulca verdi. Parmağıyla cama, ön plandaki kadının toga'sının üzerine vurdu. "Bu renk, bu morumsu kırmızı *rose madder* (gül kökboya) diye bilinir."

Robbie, "O haklı," diye mırıldandı. "Ya ressam ya da tablonun en son sahibi resme giysinin renginin adını vermiş. Bence ikinci olasılık daha güçlü. Çünkü füzen çabuk çıkar."

(*) "Madder" kökboya denilen maddenin çıkarıldığı bitkidir. Eskiden bu boya "Türk kırmızısı" ya da "Edirne kırmızısı" diye bilinirdi. Kökboyasının hem yumuşak gövdeli hem de ağaç gibi türleri vardır.

Rosie, "Lütfen," dedi Steiner'a. "Şu işi halledebilir miyiz? Artık gitmem gerekiyor. Geç bile kaldım."

Steiner ona tekrar emin olup olmadığını soracaktı. Ama Rosie'nin gerçekten emin olduğunu anladı. Sonra başka bir şeyi daha fark etti. Rosie'nin yüz hatları gerilmişti. Bundan da son zamanlarda çok zor günler geçirdiği anlaşılıyordu. Steiner'ın içten ilgi ve endişesini alay anlamına alabilirdi. Ya da onun alışverişi kendi lehine olacak bir biçimde sona erdirmeye çalıştığını düşünebilirdi. Bu nedenle genç adam sadece başını salladı. "Değiştokuş. Yüzüğe karşılık tablo. Ve ikimiz de mutluyuz."

Rosie, "Evet," diyerek gülümsedi. On dört yıldan beri ilk kez birine gerçekten gülümsüyordu. Bu içten gülümseyiş Steiner'ın içine işledi. "Ve ikimiz de mutluyuz."

Rosie bir an dışarıda durdu. Hızla geçen arabalara bakarak aptal aptal gözlerini kırpıştırdı. Çocukken babasıyla birlikte sinemadan çıktığı zaman da böyle olurdu. Şaşkın, beyninin yarısı gerçek dünyada, diğer yarısıyla hâlâ hayal âleminde. Ama tablo gerçekti. Kuşkusu olsaydı başını eğip koltuğunun altındaki pakete bakması yeterli olacaktı.

Rosie'nin arkasında dükkânın kapısı açıldı ve yaşlı adam dışarı çıktı. Rosie artık ona bile iyi duygular besliyordu. Adama gülümsedi. Bu, olağandışı harika olayları paylaşmış insanlara özgü gülümseyişlerdendi.

Adam, "Hanımefendi," dedi. "Bana küçük bir iyilikte bulunur musunuz?"

Rosie'nin gülümsemesinin yerini ihtiyatlı bir ifade aldı. "İstediğiniz şeyin ne olduğuna bağlı. Ama benim yabancılara iyilik etme huyum yoktur." Tabii bu sözler hafif kaçıyordu. Rosie yabancılarla *konuşmaya* bile alışık değildi.

Yaşlı adam biraz utanır gibi oldu. Bu da Rosie'nin içini rahatlattı. "Şey, evet, tabii bu sözlerim biraz tuhaf kaçıyor. Ama bunun ikimize de yararı dokunabilir. Ha, aklıma gelmişken. Adım Lefferts. Rob Lefferts."

"Ben de Rosie McClendon." Adama elini uzatacakken vazgeçti. Belki Lefferts'a adını söylemekle bile hata etmişti. "İyilik edecek zamanım olduğunu sanmıyorum, Bay Lefferts. Zaten biraz geciktim..."

"Lütfen." Yaşlı adam eski çantasını yere koyarak diğer elindeki küçük kesekâğıdına uzandı, rehincide bulduğu eski karton kapaklı kitaplardan birini çıkardı. Kapakta siyah-beyaz hapishane üniforması giymiş bir adamın stilize bir resmi vardı. Adam ya bir mağaraya giriyordu ya da bir tünele. "Sizden bütün istediğim bu kitabın ilk paragrafını okumanız. Yüksek sesle tabii."

"Burada mı?" Rosie etrafına bakındı. "Sokakta mı? Tanrı aşkına, neden?"

Adam sadece, "Lütfen," diye rica etti. Rosie kitabı aldı. *Lefferts'ın istediğini yaparsam,* diye düşünüyordu. *Başka saçmalıklar olmadan ondan uzaklaşabilirim. Böylesi daha iyi olur.* Rosie ihtiyar adamın biraz kaçık olduğuna inanmaya başlıyordu. Belki tehlikeli bir deli değildi ama yine de kaçığın tekiydi. *Adam tehlikeli bir deliyse o zaman bunu Özgürlük Kenti dükkânında Bill Steiner yakınımdayken öğrenmeyi tercih ederim. Kendimi dükkâna atabilirim.*

Kitabın adı *Dark Passage*'dı. Yazarı da David Goodis. Rosie telif hakkının yazılı olduğu sayfayı geçerken, *Yazarın adını hiç duymamış olmama şaşmıyorum,* diye düşündü. *Ama kitabın adı bana pek yabancı gelmedi.* Roman 1946'da yayımlanmıştı, Rosie doğmadan on altı yıl önce.

Başını kaldırıp Rob Lefferts'a baktı. Yaşlı adam da gözlerini heyecanla ona dikmişti. Neredeyse beklentiyle titremeye başlayacaktı... Bu duygusuna umut da mı karışıyordu? Bu nasıl olabilirdi? Ama adamın yüzündeki ifade gerçekten de umuda benziyordu.

Rosie de biraz heyecanlanmıştı. (Annesi sık sık, "Benzer şeyler birbirlerini çekerler," derdi.) Okumaya başladı. En azından birinci paragraf kısaydı.

> Şanssız bir olaydı. Parry suçsuzdu. Üstelik başkalarını rahatsız etmeyen iyi bir insandı. Sadece sakin bir yaşam sürmek istiyordu. Ama diğer tarafın çok şeyi vardı. Onun tarafındaysa neredeyse

hiçbir şey yoktu. Jüri onun suçlu olduğuna karar verdi. Yargıç cezayı açıkladı: ömür boyu hapis. Onu San Quentin'e götürdüler.

Rosie başını kaldırarak yaşlı adama baktı. Kitabı kapatıp ona uzattı. "Tamam mı?"

Lefferts gülümsüyordu, pek memnun olduğu belliydi. "Tamam, tamam, Bayan McClendon! Harika! Durun, durun... Bir paragraf daha. Lütfen beni kırmayın..." Kitabın sayfalarını hızla çevirdi, sonra da onu Rosie'ye geri verdi. "Lütfen, sadece konuşmayı okuyun. Sahne Parry ile bir taksi şoförünün arasında geçiyor. 'Ah, işte bu çok garip,' cümlesinden başlayın. Orayı buldunuz mu?"

Rosie bulmuştu. Bu sefer nazlanmadı. Lefferts'ın tehlikeli olmadığına karar vermişti, hatta belki de kaçık bile değildi. Ayrıca hâlâ o tuhaf heyecanı duyuyordu. Sanki gerçekten çok ilginç bir şey olacaktı... Ya da şimdi oluyordu...

İçindeki ses mutlu mutlu, *Evet, tabii ya,* dedi. *Tablo, Rosie... onu unutmadın ya?*

Tabii ya, tablo. Onu düşünmek bile Rosie'yi mutlu etti ve çok şanslı olduğunu düşünmesine yol açtı.

Sonra, "Bu çok acayip," dedi ama gülümsüyordu. Gülümsememek elinde değildi.

Yaşlı adam başını salladı. Rosie, *Ona adımın Madam Bovary olduğunu da söyleseydim, yine böyle başını sallayacaktı sanırım,* diye aklından geçirdi. Lefferts, "Evet, evet," dedi. "Öyle gözüktüğünden eminim. Ama... Nereden başlamanızı istediğimi anladınız mı?"

"Hı... hı."

Rosie konuşmaya çabucak bir göz gezdirdi. Bu insanların söylediklerinden nasıl kimseler olduklarını anlamaya çalışıyordu. Taksi şoförü kolaydı. Rosie'nin gözlerinin önünde çabucak Jackie Gleason'ın hayali belirdi. 18. kanalda öğleden sonra tekrar gösterilen "Honeymooners" programındaki Ralph Cramden rolündeki hayali. Parry'yi hayal etmek daha zordu. Rosie, *O bilinen kahramanlardan sanırım,* dedi kendi kendine. *Beyaz bir teneke kutu içinde gönderiliyor. Ah, neyse. Bu hiç önemli değil zaten.* Öksürdü ve

okumaya başladı. O anda kalabalık bir sokağın köşesinde, kolunun altında paket edilmiş bir resimle durduğunu unutuverdi. Gelip geçenlerin ona ve Lefferts'a merakla baktıklarının da farkında değildi.

Taksi şoförü, "Ah, işte bu çok garip," dedi. "İnsanların yüzlerine baktığım zaman onların ne düşündüklerini anlarım. Ne yaptıklarını da. Hatta bazen onların kim olduklarını bile söyleyebilirim... Örneğin, senin kim olduğunu..."

"Tamam. Beni alalım. Benim hakkımda ne söyleyeceksin?"

"Sen pek çok derdi olan bir adamsın."

Parry, "Şu dünyada bir tek derdim bile yok," dedi.

Şoför, "Boş versene, ahbap," dedi. "Ben durumu biliyorum. İnsanları tanıyorum ben. Sana bir şey daha söyleyeceğim. Senin derdinin kaynağı kadınlar."

"Bir puan bana. Benim mutlu bir evliliğim var."

Rosie birdenbire Parry için de bir ses buldu. James Woods'du o. Sinirli, öfkeli, garip bir espri anlayışı olan biri. Bu Rosie'nin çok hoşuna gitti. Hikâyeye daha ısınarak okumayı sürdürdü. Kafasının içinde hiç çevrilmemiş olan bir filmin sahnelerini görüyordu. Jackie Gleason ile James Woods adı olmayan bir kentte, karanlık bastıktan sonra sokaklarda hızla ilerleyen bir takside tartışıyorlardı.

"Asıl bana iki puan. Sen evli değilsin. Ama eskiden evliydin. Ve pek de mutlu olmadın."

"Ah, şimdi anladım. Senin başına böyle bir felaket gelmiş. Bunu şimdiye kadar herkesten gizliyordun."

Şoför, "Sana karımı anlatacağım," dedi. "Onunla geçinmek kolay değildi. Çok şey istiyordu. Bir şeyler elde ettikçe daha fazlasını koparmaya çalışıyordu. İstediğini de her zaman elde ediyordu. İşte durum böyle."

Rosie sayfanın sonuna gelmişti. Sırtı garip bir biçimde ürperdiği için kitabı Lefferts'a geri verdi. Yaşlı adamsa kendi kendine sarılacak kadar mutlu gözüküyordu.

Lefferts, "Sesiniz harika!" dedi. "Alçak ama tekdüze değil. Ahenkli ve çok da berrak. Belirli bir lehçeyle konuşmuyorsunuz.

Bunu zaten hemen anlamıştım. Ama sadece sesin fazla bir değeri yoktur. Ancak siz okuyabiliyorsunuz da! Gerçekten de *okuyabiliyorsunuz!"*

"Tabii okuyabiliyorum!" Rosie kızması mı, yoksa gülmesi mi gerektiğini bilemedi. "Kurtlar tarafından büyütülmüş gibi bir halim var mı?"

"Ah, tabii yok! Ama çoğu zaman en iyi okurlar bile yüksek sesle okumaları istendiği zaman başarısız olurlar. Belki kekelemezler ama seslerinde hemen hiç ifade olmaz. Ve konuşma, anlatımdan çok daha zordur... Bu en kesin sınavdır, diyebiliriz. Siz okurken iki ayrı insanın konuştuklarını duydum. Onları gerçekten işittim!"

"Evet, ben de öyle. Bay Lefferts, artık gitmem gerekiyor. Ben..."

Rosie dönecek oldu. Yaşlı adam uzanarak hafifçe onun omzuna dokundu. Dünya konusunda biraz daha deneyimli olan kadın bir sınavdan geçirildiğini anlardı, bir sokak köşesinde olsa bile. Bu gerçekten bir sınavdı. Ve deneyimli bir kadın Lefferts'ın sözlerine de pek şaşmazdı. Ama Rosie yaşlı adam ona iş teklif ettiği zaman iyice sersemledi. Konuşamadı da.

Rob Lefferts kaçak karısının sokak köşesinde kitaptan bir pasajı okumasını dinlediği sırada, Norman Daniels da polis merkezinde dördüncü kattaki küçük bölmesinde oturuyordu. Ayaklarını masaya koymuş, ellerini başının arkasında kenetlemişti. Ayaklarını yıllardan beri ilk kez masasına dayayabiliyordu. Normal durumlarda masasında yığınla formlar, sandviç kâğıtları, yarım raporlar, bölüm sirkülerleri ve başka türlü şey oluyordu. Norman hiç düşünmeden eşyalarını toplayıveren erkeklerden değildi. Rosie'nin yıllar boyunca tertemiz, derli toplu tuttuğu ev sadece beş hafta içerisinde karmakarışık olmuştu. Miami'nin Andrew kasırgası felaketinden sonraki haline benziyordu biraz. Genellikle bürosu da adamın pasaklılığını yansıtıyordu. Ama bugün bölme çok ciddi havalıydı. Norman günün çoğunu bürosunu

temizleyerek geçirmişti. Üç büyük plastik çöp poşetine doldurduğu pis şeyleri bodruma indirip çöp öğütme makinesine atmıştı. Temizlik işini hafta içinde gece yarısıyla sabah altı arasında gelen zenci kadına bırakmamıştı. Zencilere bırakılan iş bir türlü yapılmazdı. Norman'ın babasının ona öğrettiği bir dersti bu. Ve adama göre doğru bir dersti. Bir gerçek. Politikacıların ve hayır işlerine meraklı insanların anlayamadıkları ya da anlamak istemedikleri temel bir gerçek vardı: Zenciler çalışma nedir bilmiyorlardı. Bunun nedeni Afrikalılara özgü o yaratılışlarıydı.

Norman bakışlarını masasının üzerinde ağır ağır dolaştırdı. Şimdi burada ayakları ile telefonundan başka hiçbir şey yoktu. Sonra gözlerini sağındaki duvara doğru kaydırdı. Yıllardan beri buraya aranan suçlular ve çalınmış arabalarla ilgili ilanlar, laboratuvar tahlilleri/sonuçları ve bürolara yemek gönderen lokantaların listeleri asılıydı. Ve tabii Norman'ın dava tarihlerini kırmızıyla belirttiği takvimi de. Ama şimdi duvar bomboştu. Bakışlarıyla yaptığı bu dolaşmayı kapının yanındaki mukavva içki kutularıyla sona erdirdi. Aynı anda da, *Yaşamda neler olacağı önceden hiç anlaşılmıyor,* diye düşündü. Çabuk kızıyordu. Bunu herkesten önce kendisi kabul ediyordu. Bu öfkesi yüzünden başının belaya girdiğini ve dertten hiç kurtulmadığını da. Eğer bir yıl önce bürosunun bugünkü halini görebilseydi o zaman bundan basit bir sonuç çıkarırdı. *Sonunda öfkem yüzünden yakamı sıyıramayacağım bir belaya çattım. Beni kovdular. Ya haddinden fazla takdir edildiğim için bölüm kurallarına göre işime son vermek zorunda kaldılar. Ya da birinin canını iyice yakarken yakaladılar.* O küçük Meksikalı melez Ramon Sanders'ın canını yaktığı gibi. Tabii Ramon gibi bir hötöröfün canının biraz yanmış olması hiç önemli değildi. Önemli saymak gülünç olurdu. O, Aziz Anthony değildi... ama insanın oyunun kurallarına uyması gerekiyordu... Ya da hiç olmazsa bu kuralları çiğnerken yakalanmaması. Bu tıpkı zencilerin çalışma kavramını bilmediklerini yüksek sesle söylemekten kaçınmaya benziyordu. Oysa herkes (yani hiç olmazsa her beyaz) bu gerçeği bilirdi.

Ne var ki onu kovmamışlardı. Bu bölmeden çıkıyordu, hepsi o kadar. Bush'un Başkanlığa seçildiği yıldan beri bu pis hücrede

çalışmıştı. Ama artık gidiyordu. Gerçek bir büroya taşınıyordu. Orada duvarlar ta tavana yükseliyor ve ta zemine kadar iniyordu. Kovulmamış, terfi ettirilmişti. Bu Norman'a, Chuck Berry'nin bir şarkısını hatırlattı. "*C'est la vie.*" Bundan da insanın neler olacağını önceden kestiremeyeceği anlaşılıyordu.

Baskın gerçekleşmişti. O çok önemli baskın. Senaryoyu kendisi yazmış olsaydı olaylar bu kadar lehine gelişemezdi. İnanılmayacak bir değişiklik olmuştu. Birdenbire değer kazanıvermişti. Hiç olmazsa burada.

Baskın, bütün kentte uyuşturucu satan bir çeteyle ilgiliydi. Polisin tamamıyla eline geçiremediği o gruplardan biriyle. Ama bu sefer Norman hepsini yakalamıştı. Her bakımdan işleri rast gitmişti. Bu, Atlantic City'de barbut masasında zarla arka arkaya on iki defa yedi atmaya ve kazancını da her seferinde ikiye katlamaya benziyordu. Norman'ın timi sonunda yirmiden fazla suçluyu yakalamıştı. Bunlardan altısı gerçekten de çetenin en önemli elemanlarıydı. Ayrıca baskın yasalara uygun bir biçimde gerçekleştirilmişti. Polis kimseyi mahsus tuzağa düşürmemişti. Savcı herhalde sevincinden oynuyordu şimdi. Norman bir ara öfkesine hâkim olmadığı takdirde o ukala bücürün sonunda onu dava edeceğini bile sanmıştı. Ama şimdi savcının en sevgili adamıydı. Evet, Chuck Berry haklıydı. İnsan önceden neler olacağını kestiremiyordu.

Norman, "Buzdolabına hazır yemekler ve zencefilli gazozlar doldurulmuştu," diye şarkı söyledi. Neşeli bir ifadeyle gülümsedi. Çoğu insanın ona karşılık vermek, gülümsemek isteyeceği türden bir gülümsemeydi. Ama Rosie kocasının nasıl gülümsediğini görseydi, cildi buz gibi olur, korkuyla görünmez olmayı dilerdi. Bunu, "Norman'ın ısırma gülümsemesi" diye tanımlardı.

Evet, bu çok güzel bir bahardı. Gerçekten çok güzel bir bahar. Ama yüzeyin altında aslında bu bahar çok kötü geçmişti. Nedeni de Rose'du. Norman bundan çok daha önce karısının hesabını göreceğini düşünmüş ama bunu başaramamıştı. Rose hâlâ uzaklarda bir yerdeydi. Hâlâ oradalarda bir yerde.

Norman sevgili dostu Ramon'u polis merkezinin karşısındaki parkta sorguya çektikten hemen sonra Portside'a gitmişti. Aynı

gün. Yanına Rose'un resmini de almıştı. Ama bunun pek bir yararı olmamıştı. Karısının güneş gözlüğü ve parlak kırmızı eşarbından söz ettiğinde Continental'in gündüz bilet satan iki görevlisinden biri, "Tamam!" diye bağırmıştı. (Norman, karısıyla ilgili bu değerli ayrıntıları Ramon Sanders'ın ilk tutuklandığı zaman verdiği yazılı ifadeden öğrenmişti.) Ama otobüs terminalinde ondan sonra bir sorun çıkmıştı. Biletçi karısının nereye gittiğini anımsamıyordu. Kayıtlardan yararlanmak da imkânsızdı, çünkü kayıt tutulmamıştı. Rose bileti peşin parayla almıştı. Yanında bagaj da yoktu.

Continental'ın programına göre Rose üç yerden birine gitmiş olabilirdi. Ama Norman bunlardan üçüncüsüne pek ihtimal vermiyordu. Yani otobüs bir gece saat 1.45'te güneye hareket etmişti. Karısının o kadar uzun süre beklemeyi göze almış olabileceğini sanmıyordu. Böylece geriye iki seçenek kalıyordu. Üç yüz yirmi beş kilometre uzaktaki, Ortabatı'nın tam ortasındaki daha büyük bir kent.

Norman ondan sonra artık yavaş yavaş bir hata olduğunu düşünmeye başladığı bir şey yapmıştı. Ona iki haftaya mal olan bir hata. Karısının evden fazla uzaklaşmak istemeyeceğini, büyüdüğü bölgeden fazla uzağa gitmekten çekineceğini düşünmüştü. Onun gibi her şeyden ödü patlayan bir fare başka türlü yapamazdı. Ama şimdi..

Norman'ın avuçları yarım daire biçiminde derin olmayan yara izleriyle doluydu. Tırnakları açmıştı o yaraları. Ama asıl kaynak kafasının derinliklerindeydi. Bir fırın vardı orada. Norman'ın hemen hemen bütün yaşamı boyunca daima kızgın olan bir fırın.

Adam, "Korkmaya başlaman iyi olur, Rose," diye mırıldandı. "Şimdi korkmuyorsan bile yakında korkacaksın. Sana söz veriyorum."

Evet. Karısını bulup geri getirmesi gerekiyordu. Rose olmadığı için bu baharın getirdiği olayların hiçbir önemi kalmamıştı. O başarılı baskın, gazetelerde çıkan övgüler, ilk kez saygılı tavırla sorular sorarak onu sersemleten muhabirler. Rose gideli beri yat-

tığı kadınların da önemi yoktu. Önemli olan şuydu: Karısı onu terk etmişti! Daha da önemlisi, Rose'un bunu yapacağını önceden sezememişti. Ve en önemlisi de karısının banka kartını almış olmasıydı. Rose kartı bir kez kullanmıştı. Hem de üç yüz elli dolar gibi cüzi bir miktar için. Ama mesele bu değildi. İşin can alıcı noktası belliydi: Rose, Norman'a ait bir şeyi almıştı. Karısı bu dünya denilen ormandaki en vahşi yaratığın kim olduğunu unutmuştu. Hiç kuşkusuz yaptıklarının bedelini ödeyecekti. Üstelik bedel fazlasıyla yüksek olacaktı.

Çok yüksek.

Rose gittikten sonra beraber olduğu kadınlardan birini boğmuştu. Onu boğmuş ve cesedi de gölün batı tarafındaki bir buğday silosunun arkasına atmıştı. Bu olayın nedeni yine çabuk öfkelenmesi miydi? İşte Norman bunu bilmiyordu. Bu yaptığı kaçıklık değil de neydi? Acaba sapıtmış mıydı? Tüm bildiği kadını Fremont Sokağı'nda dolaşan o "et yığınları"nın arasından seçtiğiydi. Et pazarında. Koyu bej streç pantolon giymiş, iri memeleri açık askılı bluzunun önünü iyice geren ufak tefek bir esmer. Norman kadının Rose'a ne kadar benzediğini devriye arabasının arkasında sevişinceye dek fark etmemişti. (Ya da şimdi kendi kendine böyle söylüyor ve belki de buna gerçekten inanıyordu.) Kadın bir ara başını çevirmiş ve en yakındaki buğday silosunun tepesindeki ışıklar bir an yüzünü belirli bir biçimde aydınlatmıştı. Ve o anda sokak kadını Rose olup çıkıvermişti. Ona bir pusula bile bırakmadan çıkıp giden o kaltak olmuştu. Karısı ona bir tek kelime bile yazmamıştı... Norman daha ne yaptığının farkında olmadan askılı bluzu esmer kadının boğazına sarmıştı. Fahişenin dili ağzından sarkmış, cam bilyelere dönen gözleri yuvalarından uğramıştı. İşinin en kötüsü, sokak kadını öldüğü zaman Rose'a benzeyen hiçbir yanının kalmamasıydı.

Norman paniğe kapılmamıştı tabii... Zaten neden paniğe kapılacaktı? Sonuçta bu onun işlediği ilk cinayet değildi ki.

Rose bunu biliyor muydu? Sezmiş miydi?

Karım o yüzden mi kaçtı? Benden korktuğu, benim onu da...

Norman, "Saçmalama," diye homurdanarak gözlerini yumdu.

Ama gözlerini kapamakla iyi yapmamıştı. Çünkü gözlerinin önünde son zamanlarda düşlerinde gördüğü o şey belirdi: Merchant Bank'in yeşil ATM kartı. Kart koskocamandı ve karanlıklarda para rengi bir zeplin gibi dolaşıyordu. Norman gözlerini telaşla açtı.

Elleri acıyordu. Parmaklarını açıp avuçlarındaki kanayan yaralara baktı. Hiç şaşırmamış, öfkesinin açtığı yaralara alışmıştı. Bu durumla nasıl başa çıkacağını da biliyordu: kontrolü tekrar ele alarak. Bu düşünmek ve plan yapmak demekti. Ve bütün bunlara o zamana kadar olanları gözden geçirerek başlanırdı.

Norman daha yakın olan kentin polisine telefon ederek kendini tanıtmıştı. Sonra Rose'dan söz ederek kadının çok önemli bir banka kartı dolandırıcılığına karıştığını açıklamıştı. En çok şüphelendikleri dolandırıcı oydu. (Bu kart olayı en kötüsüydü ve artık Norman'ın aklından hemen hiç çıkmıyordu.) Karısının adının Rose McClendon olduğunu söylemişti. Rose'un kızlık soyadını kullandığından emindi. *Ya Rose böyle yapmadıysa,* diye düşünüyordu. *Sanık ile dolandırıcılığı araştıran dedektifin soyadlarının aynı olmasını basit bir rastlantı sayıyormuş gibi davranırım. Böyle şeyler oluyor. Burada Daniels adından söz ediyoruz, Trzewski ya da Beauschatz'dan değil.*

Ayrıca Rose'un resimlerini de polislere fakslamıştı. Bu fotoğraflardan birini geçen ağustos ayında Norman'ın polis arkadaşlarından Roy Foster çekmişti. Resimde Rose arka basamaklarda oturuyordu. Güzel bir fotoğraf değildi; kadının otuzuna bastıktan sonra ne kadar çok yağlandığı görülüyordu. Ayrıca fotoğraf siyah-beyaz olduğundan Rose'un yüz hatları oldukça belirgindi. Diğeriyse bir robot resimdi. (Çok yetenekli bir köpek olan Al Kelly bunu Norman'ın isteği üzerine boş zamanında yapmıştı.) Rose yine fotoğraftaki gibiydi ama başında eşarbı vardı.

Yakın olan diğer kentteki polisler gerekli soruları sormuş, gerekli yerlere gitmişlerdi: evsizlerin barındığı sığınaklar, ucuz

oteller, yurtlar. Kime ne soracağınızı bilirseniz bu yurtlarda kalanların adlarının yazılı olduğu listeye bakabiliyordunuz. Ama polisler hiçbir şey bulamamışlardı. Norman da vakit buldukça sağa sola telefon etmiş, giderek artan bir öfkeyle bir iz, bir ipucu bulmaya çalışmıştı. Hatta diğer kenteki polislerden şoför ehliyeti için yeni başvuranların adlarının bulunduğu listenin kendisine fakslanmasını bile istemişti.

Rose'un ondan temelli kaçabileceği, yaptıkları yüzünden (özellikle onun banka kartını çalma cüretini gösterdiği için) hak ettiği cezadan kurtulabileceği Norman'ın aklına bile gelmemişti. Ama şimdi istemeye istemeye Rose'un diğer kente gitmiş olması ihtimalini kabul etmeye başlıyordu. Belki de karısı ondan çok korktuğu için aralarında üç yüz yetmiş beş kilometrelik uzaklık olmasını yeterli bulmamıştı.

Ama bin iki yüz kilometre ötedeki kent de yeteri kadar uzak sayılmazdı. Rose bu gerçeği yakında öğrenecekti.

Her neyse... Burada yeterince oturmuştu. Bir el arabası bulup eşyalarını iki kat yukarıdaki yeni odasına taşıması iyi olacaktı. Ayaklarını masadan indirdi. Aynı anda telefon çalmaya başlayınca ahizeyi kaldırdı.

Karşıdan biri, "Müfettiş Daniels'la mı konuşuyorum?" diye sordu.

"Evet. Ben Daniels." Sonra da hoşnutsuzca, *Aslında Birinci Derece Dedektif Müfettiş Daniels*, diye düşündü.

"Ben Oliver Robbins."

Robbins? Robbins? Bu ad yabancı gelmiyordu ama...

"Continental Express'ten. Aradığınız kadına otobüs bileti satmıştım ya."

Daniels iskemlesinde doğruldu. "Evet, Bay Robbins. Sizi çok iyi hatırlıyorum."

Robbins, "Sizi televizyonda gördüm," dedi. "O insanları yakalamanız gerçekten müthiş bir başarı. O uyuşturucular korkunç şeyler. İnsanların onları otobüs terminalinde kullandığına her zaman tanık oluyoruz."

"Evet." Daniels sabırsızlığının sesinden anlaşılmaması için elinden geleni yaptı. "Bundan eminim."

"O insanları gerçekten hapse atacaklar mı?"

"Çoğunu atacaklarını sanıyorum. Evet, bugün size nasıl yardım edebilirim?"

Robbins, "Aslında ben size yardım edebileceğimi umuyordum," dedi. "Bana başka bir şeyler hatırlarsam sizi aramamı söylemiştiniz. Bunu anımsıyor musunuz? Yani şu güneş gözlüklü, kırmızı eşarplı kadın konusunda."

"Evet." Norman'ın sesi hâlâ sakin ve dostçaydı. Ama telefonu tutmayan diğer elini yine sıkıca yumruk yapmış, tırnakları etine batıyordu.

"Aslında başka bir şey hatırlayacağımı pek sanmıyordum. Ama bu sabah duş yaparken bir şeyi anımsadım. Bunu bütün gün düşündüm. Yanılmadığımdan da eminim. Evet, kadın o sözleri gerçekten öyle söyledi."

Norman, "Hangi sözleri öyle söyledi?" diye sordu. Sesi hâlâ makul, sakin, hatta tatlıydı. Ama şimdi sıktığı elinin kıvrımında parlak kan damlaları görülüyordu. Boş yazı masasının çekmelerinden birini açtı ve yumruğunu onun üzerine doğru sarkıttı. Bu dolap gibi pis bölmeyi ondan sonra kullanacak adamın adına yapılan bir vaftiz töreni sayılabilirdi.

"Anlayacağınız, kadın bana nereye gitmek istediğini söylemedi. Ona bunu *ben* söyledim. Herhalde bu nedenle bu sözleri siz sorduğunuz zaman hatırlayamadım, Müfettiş Daniels. Oysa belleğim bu bakımdan hiç de fena sayılmaz."

"Ne demek istediğinizi pek anlayamadım."

Robbins, "Bilet alan insanlar genellikle nereye gitmek istediklerini söylerler," diye açıkladı. "'Nashville'e gidiş dönüş bir bilet,' derler. Ya da, 'Lütfen Lasing'e bir bilet. Sadece gidiş.' Anlıyor musunuz?"

"Evet."

"Bu kadın bileti böyle almadı. Kentin adını söylemedi. Sadece gitmek istediği saati açıkladı. İşte bu sabah duş yaparken bunu hatırladım. Kadın, 'On biri beş geçe kalkan otobüs için bir

bilet istiyorum,' dedi. 'Acaba boş yer var mı?' Sanki gideceği yer önemli değildi, yalnızca..."

Norman bağırdı. "...buradan olabildiğince çabuk ayrılmak istiyordu. Mümkün olduğu kadar uzaklara gitmek niyetindeydi. Evet! Evet, tabii! Teşekkür ederim, Bay Robbins!"

"Size yardım edebildiğim için mutluyum." Norman'ın böyle birdenbire çok heyecanlanması Robbins'i şaşırtmış gibiydi. "Siz polisler galiba bu kadını yakalamayı çok istiyorsunuz."

Norman, "Evet, istiyoruz," dedi. Yine yüzünde gülümseme vardı. Rosie'nin cildini donduran ve sırtını duvara vererek böbreklerini korumak istemesine neden olan o gülümseme. "Hem de nasıl istiyoruz! Şu on biri beş geçe kalkan otobüs, Bay Robbins, nereye gidiyordu?"

Robbins kentin adını verdi, sonra da, "O da uyuşturucu çetesinden miydi?" diye sordu. "Yani aradığınız bu kadın?"

Norman, "Hayır," dedi. "Onu kredi kartı dolandırıcılığından arıyoruz." Robbins bir şey söyleyecekti. Adamın şöyle rahatça biraz gevezelik etmek niyetinde olduğu belliydi. Ama Norman telefonu kapayarak Robbins'in sözünü yarıda kesti. Ayaklarını tekrar masaya dayadı. El arabası bulup eşyalarını taşıması işi bekleyebilirdi. İskemlesinde arkasına yaslanarak gözlerini tavana dikti. "Tabii ya, kredi kartı dolandırıcılığı," diye homurdandı. "Ama kanunun kolunun çok uzun olduğuyla ilgili sözü herhalde biliyorsun."

Sol eliyle sağ yumruğunu açtı, avucu kan içindeydi. Parmaklarını gevşetti, onlar da kanlıydı.

Norman, "Kanunun uzun kolu, kaltak!" dedi ve birdenbire gülmeye başladı. "Kanunun o lanet olasıca uzun kolu sana yaklaşıyor. Buna inansan iyi olur." Parmaklarını gevşetip sıkmayı sürdürdü. Küçük kan damlalarının masasına düşmelerini seyrediyordu. Can acısına aldırmıyor, gülüyor ve kendini çok iyi hissediyordu.

Eh, artık her şey yeniden yoluna girmişti.

*

Rosie yurda döndüğünde Pam bodrumdaki dinlenme odasında portatif bir iskemlede oturuyordu. Kucağında karton kaplı bir kitap vardı ama Gert Kinshaw ile adı Cynthia Bilmemne olan ufak tefek sıska kızı seyrediyordu. Cynthia'nın yarısı yeşil yarısı turuncu saçları punk biçimindeydi. Kız en fazla kırk kiloymuş gibi gözüküyordu. Sol kulağının üzerinde kalın bir sargı vardı. Erkek arkadaşı kulağını koparmaya çalışmış ve bayağı da başarılı olmuştu. Cynthia'nın kolsuz tişörtünün önündeki güneş ışınlarını anımsatan psikedelik mavi-yeşil çizgilerin ortasına Peter Tosh'un resmi basılmıştı. Daha altta, "Vazgeçecek değilim!" yazılıydı. Cynthia'nın her hareket edişinde tişörtün fazla geniş kol açıklığından çay fincanı büyüklüğündeki memeleri ile küçük, çilek rengi uçları gözüküyordu. Cynthia soluk soluğaydı. Yüzünden terler akıyordu. Ama az da olsa memnunluk duyuyormuş gibi bir hali vardı. Sanki hem kim olduğu için seviniyordu hem de burada bulunduğu için.

Gert Kinshaw, Cynthia'dan çok farklıydı. Biri gündüz, öbürü gece gibiydi. Rosie, Gert'ün bir danışman mı, yoksa yurtta uzun süreden beri kalan biri mi olduğunu anlayamamıştı. Ya da Anna'nın samimi arkadaşı mıydı? Zaman zaman çıkageliyor ve birkaç gün kalıyordu. Sonra tekrar ortadan kayboluyordu. Çoğu zaman terapi seanslarında oluşturulan daireye o da katılıyordu. (Günde iki defa terapi seansı vardı ve yurtta kalanlar haftada dört kez bunlara katılmak zorundaydılar.) Ama Rosie, Gert'ün bu toplantılarda bir şey söylediğini duymamıştı. Kadın iriyarıydı. En aşağı bir seksen iki boyundaydı. Yumuşak, geniş omuzları koyu kahverengiydi. Memeleri kavun kadardı. Koskocaman göbeği o pek büyük tişörtlerini geriyor ve kadının her zaman giydiği eşofman pantolonunun üzerine sarkıyordu. Gert'ün kafası tüy tüy ince örgülerle doluydu. (Çok acayip bir görünüşü vardı.) Gert daha çok, çamaşır yıkanan yerlerde gördüğünüz, *National Enquirer*'ın son sayısını okuyan ve bisküvi yiyen kadınlara benziyordu. Bu nedenle insan kol kaslarının çok sert olduğunu, iri kaba etlerinin yürürken pelte gibi titremediğini ve eski, gri eşof-

man altında kalçalarının ne kadar gergin durduğunu fark etmiyordu. Rosie onun sadece bu dinlenme ve eğlenme odasındaki toplantılar sırasında konuştuğunu duymuştu. Gert yurtta kalan kadınlardan isteyenlere "kendinizi koruma sanatı"nı öğretiyordu. Rosie de birkaç ders almıştı. Ve hâlâ Gert'ün "Bir Köpeği Yola Getirmenin Altı Yöntemi" diye tanımladığı egzersizleri günde bir defa olsun yapmaya çalışıyordu. Bu konuda pek de başarılı değildi, bu yöntemi gerçek bir erkeğin üzerinde deneyebileceğini de sanmıyordu. Örneğin, Wee Nip'in kapısına dayanmış olan David Crosby bıyıklı adama karşı. Ama Gert'ten hoşlanıyordu. Özellikle Gert'ün enli, kara yüzünün ders verirken değişmesi hoşuna gidiyordu. Böyle zamanlarda Gert'ün ifadesiz suratı değişiyor, canlanıyor ve zekâ dolu oluyordu. Hatta güzelleşiyordu da. Rosie bir keresinde Gert'e öğrettiğinin ne olduğunu sormuştu. Tekvando muydu, jiujitsu muydu, yoksa karate miydi? Yoksa başka bir yöntem miydi? Gert sadece omzunu silkmişti. "Ondan biraz, bundan biraz. Artıklar."

Şimdi de odada pingpong masası bir yana çekilmiş ve yere kurşuni hasırlar serilmişti. Çam tahtası kaplanmış olan duvarlardan birinin önüne eski stereoyla tarihöncesinden kalma renkli televizyonun arasına sekiz dokuz portatif iskemle dizilmişti. Bu televizyonun ekranında her şey ya uçuk yeşil oluyordu ya da uçuk pembe. İskemlelerden sadece biri doluydu. Yani Pam'in oturduğu. Kadın saçlarını geriye doğru tarayarak mavi yünle bağlamıştı. Kucağında kitabı, bacaklarını birbirine bitiştirmiş oturuyordu. Bu haliyle bir lise çayında kimsenin dansa kaldırmadığı bir öğrenciye benziyordu. Rosie onun yanına oturup tabloyu bacaklarına dayadı.

En aşağı yüz yirmi kilo ağırlığında olan Gert ile Cynthia birbirlerinin etrafında dönüyorlardı. Kız Georgia Giants'ın kalın ve ağır üniformalarını giyer, sırtına da iyice dolu bir çanta takarsa ancak kırk beş kilo gelebilirdi. Cynthia kesik kesik soluyor, bütün dişlerini göstererek gülümsüyordu. Gert sakin ve sessizdi. Yeri belli olmayan belinden hafifçe öne doğru eğilmiş, kollarını öne

uzatmıştı. Rosie onlara bakıyordu. Hem eğleniyor hem de biraz endişeleniyordu. Bu bir sincabın bir ayıya saldırmaya hazırlanmasına benziyordu.

Pam, "Senin için kaygılanmaya başlıyordum," dedi. "Aslında birilerini bulup seni aramaya çıkmayı bile düşündüm."

"Olağanüstü saatler geçirdim. Ya sen? Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Daha iyiyim. Bence o ilaç dünyanın bütün sorunlarının çaresi. Neyse, bunu boş ver. Sana ne oldu? Gözlerin ışıl ışıl."

"Sahi mi?"

"Sahi ya. Onun için anlat. Bu ışıltının sebebi nedir?"

Rosie, "Dur bakalım..." diyerek parmaklarıyla saymaya başladı. "Nişan yüzüğümün sahte olduğunu öğrendim. Onu verip bir tablo aldım. Yeni odama taşınınca onu duvara asacağım. Bana bir iş önerdiler." Bir an mahsus durakladı, sonra da ekledi. "Ve *ilginç biriyle* karşılaştım."

Pam irileşmiş gözlerle ona baktı. "Uyduruyorsun!"

"Hayır. Yemin ederim. Ama fazla heyecanlanma! Adam en aşağı altmış beş yaşında." Rosie, Robbie Lefferts'tan söz ediyordu ama gözlerinin önünde bir an Bill Steiner belirdi. Mavi ipek yelekli ve gözleri insanın ilgisini çeken genç adam. Ama bu gülünçtü. Yaşamının bu döneminde bir aşk ilişkisine, ancak dudak kanseri kadar ihtiyacı vardı. Zaten Bill Steiner'ın kendisinden en aşağı yedi yaş küçük olduğuna karar vermemiş miydi? Aslında bir bebek sayılırdı o. "Bana iş öneren adamın adı Robbie Lefferts. Neyse, şimdi ona boş ver. Yeni tablomu görmek ister misin?"

Gert odanın ortasından, "Aman, haydi," dedi. "Şunu yapacaksan yap! Bu okul dansı değil, tatlım." Bu "tatlım" sözcüğünü tam bir zenciden beklenecek gibi söylemişti.

Cynthia ona doğru atıldı. Bol tişörtünün etekleri havalanıyordu. Gert yan döndü. İki renkli saçlı kızı kollarından yakalayıp attı. Cynthia havada bir takla atarak sırtüstü düştü. "Yaşaaa!" diye bağırarak bir lastik top gibi ayağa fırladı.

Pam, "Hayır, senin *tablonu* görmek istemiyorum," dedi. "Ama adamın resmiyse o başka. Gerçekten altmış beş yaşında mı? Buna *inanmıyorum."*

Rosie, "Belki de daha yaşlı," diye cevap verdi. "Ama biri daha vardı. Bana nişan yüzüğümdeki taşın aslında pırlanta değil, zirkon olduğunu söyledi. Sonra da ona karşılık bu tabloyu verdi." Bir an durdu. "O altmış beş yaşında *değildi*."

"Nasıl biriydi o?"

Rosie, "Ela gözlüydü," diyerek tablosunun üzerine eğildi. "Bana resim hakkında ne düşündüğünü söylemezsen başka bir şey anlatmam."

"Rosie, kalleşlik etme!"

Rosie güldü. Zararsız bir takılmanın zevkli bir şey olduğunu hemen hemen unutmuştu. Bill Steiner, Rosie'nin yeni yaşamının en önemli eşyası saydığı tabloyu dikkatle paketlemişti. Paket kâğıdını çıkarmayı sürdürdü.

Gert, Cynthia'ya, "Pekâlâ," dedi. Kız yine onun etrafında dönmeye başlamıştı. Gert iri kahverengi ayaklarının üzerinde ağır ağır sıçrıyor, memeleri beyaz tişörtünün altında okyanus dalgaları gibi kabarıp alçalıyordu. "Bu işin nasıl yapıldığını gördün. Şimdi sen de aynını yap. Unutma, beni kaldırıp fırlatamazsın. Çöp gibi bir şeysin. Benim gibi kamyona benzeyen birini fırlatmaya kalkarsan seni askıya alırlar. Ama benim havada takla atmama yardımcı olabilirsin. Hazır mısın?"

Cynthia, "Hazırım, hazırım!" diye cevap verdi. Gülümsemesi yayılarak küçük, beyaz sivri dişleri ortaya çıktı. Rosie onları küçük ve tehlikeli bir hayvanın dişlerine benzetti. Belki de bir firavun faresinin dişlerine benziyordu. *"Gertrude Kinshaw, gel bakalım!"*

Gert atıldı, Cynthia onu şişman kollarından yakaladı. Bir erkek çocuğunkini andıran yassı kalçasını zenci kadının yanına dayadı. Rosie'nin hiçbir zaman taklit edemeyeceğini bildiği bir güvenle hem de... Ve birdenbire Gert havada uçtu, yukarıda bir takla attı. Beyaz tişört ve gri eşofman altlı bir halüsinasyon gibiydi. Tişört sıyrıldı ve Rosie'nin o zamana kadar gördüğü sutyenlerin en büyüğü ortaya çıktı. Bej Lycra sutyen Birinci Dünya Savaşı'nda kullanılan bir çift mermiye benziyordu. Gert hasıra düşünce oda sarsıldı.

Cynthia, "Eveeet!" diye haykırarak çevik adımlarla dans etti. Başının üstünde kenetlediği ellerini sallıyordu. *"İri ana yere serildi! Evettt! EVETTT! Nakavt oldu! Navakt!"*

Gert gülümsedi. Ender olarak görülen gülümsemesi yüzüne korkunç bir ifade verdi. Zenci kadın Cynthia'yı yakalayıp birer ağaca benzeyen bacaklarını açarak kızı bir an başının yukarısında tuttu. Sonra da onu bir uçak pervanesi gibi döndürmeye başladı.

Cynthia, *"Aaah, kusacağım!"* diye bağırdı ama gülüyordu. Yeşil-turuncu saçların, psikedelik gömleğinin renkleri havada sanki birbirine karışıyordu. *"Aaaahhh, şimdi çıkaracağım!"*

Biri usulca, "Bu kadar yeter, Gert," dedi. Anna Stevenson'dı bu. Merdivenin aşağısında duruyordu. Kılığı yine siyah ve beyazdı. Rosie onu başka renk giysilerle de görmüştü ama fazla değil. Anna'nın arkasında uzun kollu, kapalı yakalı beyaz bir ipek bluz ve ayağında da dar paçalı siyah bir pantolon vardı. Rosie onun zarafetine haset etti. Anna'nın zarafetine *her zaman* haset ediyordu.

Gert biraz utanmış gibiydi. Cynthia'yı usulca ayaklarının üzerine indirdi.

Cynthia, "Benim bir şeyim yok, Anna," dedi. Hasırın üzerinde sendeleyip zikzaklar çizerek dört adım attı. Sonra oturup kıkır kıkır gülmeye başladı.

Anna alaycı bir sesle, "Öyle olduğun görülüyor," dedi.

Cynthia, "Gert'ü kaldırıp fırlattım," diye açıkladı. "Bunu görmeliydin. Yaşamımın en heyecanlı anıydı bu. Gerçekten."

Anna, "Bundan eminim," dedi. "Ama Gert sana havada kendi kedisine takla attığını söyleyecektir. Sen Gert'ün vücudunun istediği şeyi yapması için ona yardım ettin."

Cynthia, "Evet, herhalde," diye mırıldanarak ihtiyatla ayağa kalktı. Sonra sıska kaba etlerinin üzerine tekrar çöktü. Yine kıkır kıkır güldü. "Tanrım. Sanki biri bütün odayı bir pikaba yerleştirmiş."

Anna ilerleyerek Pam ile Rosie'ye yaklaştı. Rosie'ye, "O da nedir?" diye sordu.

"Bir tablo. Onu bugün öğleden sonra aldım. Yeni yerim için. Yani oraya taşındığım zaman. Odama." Sonra biraz korkuyla ekledi. "Ne diyorsunuz?"

"Bilmiyorum. Onu daha aydınlık bir yere götürelim."

Anna tabloyu yanlarından tutarak götürüp pingpong masasına koydu. Beş kadın tablonun önünde yarım daire oluşturdular. Rosie etrafına bakınca artık yedi kişi olduklarını anladı. Robin St. James ve Consuelo da aşağıya inerek onlara katılmışlardı. Cynthia'nın arkasında durmuş, onun bir kuşunki kadar ince kemikli omuzlarının üzerinden bakıyorlardı. Rosie birinin sessizliği bozmasını bekledi. Cynthia'nın herkesten önce davranacağını sanıyordu. Ama kimsenin sesi çıkmıyordu. Sessizlik uzarken Rosie de endişelenmeye başladı.

Sonunda, "Eee?" diye sordu. "Ne diyorsunuz? Biriniz bir şey söylese ya!"

Anna, "Bu garip bir resim," dedi.

Cynthia, "Evet," diye başını salladı. "Garip. Ama bana daha önce buna benzer bir resim görmüşüm gibi geliyor."

Anna, Rosie'ye bakıyordu. "Bunu neden aldın, Rosie?"

Kadın omzunu silkti. Daha da endişelenmişti. "Aslında bunu açıklayabileceğimi sanmıyorum. Sanki... tablo beni çağırdı."

Anna gülümseyerek başını sallayınca Rosie hem şaşırdı hem de oldukça rahatladı. "Evet. Bence sanat bu demek. Sadece resimler için geçerli değil, aynı şeyi kitaplar, hikâyeler, heykeller için de söyleyebiliriz. Hatta kumdan yapılan şatolar için bile. Bir şey bizi çağırır. Hepsi o kadar. Sanki bu sanat eserini yaratan insanlar kafamızın içinde bizimle konuşurlar. Ama şimdi bu tablo... Sen onu güzel buluyor musun, Rosie?"

Kadın resme baktı. Onu Özgürlük Kenti dükkânında olduğu gibi görmeye çalışıyordu. Tablo onunla sessizce ama öyle güçlü bir biçimde konuşmuştu ki, Rosie birdenbire duraklamış, kafasındaki bütün düşünceler uçup gitmişti. Tepenin doruğunda yüksek otların arasında morumsu kırmızı toga'sıyla duran sarışın kadına baktı. Dikkatini yine kadının arkasına sarkıttığı örgüsü ve sağ

dirseğinin yukarısındaki pazubent çekti. Sonra bakışları tepenin eteğindeki yıkık tapınağa ve yuvarlanmış olan heykele kaydı.

(Tanrı heykeline!)

Yani toga'lı kadının baktığı yere.

Onun neye baktığını nereden biliyorsun? Nasıl bilebilirsin? Kadının yüzünü göremiyorsun ki!

Bu doğruydu tabii... Ama bakılacak başka ne vardı ki?

Rosie, "Hayır," dedi. "Onu bana güzel geldiği için almadım. Tabloyu bana *güçlü* gibi gözüktüğü için almak istedim. O beni birdenbire güçlü bir çekimle durdurdu. Bir tablonun iyi sayılması için güzel mi olması gerekiyor?"

Consuelo, "Hayır," dedi. "Jackson Pollock'u düşün. Onun eserleri güzellik değil, enerjiyle ilgili. Ya Diana Arbus? Ona ne dersiniz?"

Cynthia, "O da kim?" diye sordu.

"Bir fotoğrafçı. Sakallı kadınların ve sigara içen cücelerin resimlerini çekerek ün kazandı."

"Ya..." Cynthia bunu düşünürken bir şeyi anımsadığı için gözleri parladı. "Ben bir keresinde partide bir tablo gördüm. O sırada garsonluk yapıyordum. Kokteyl partisi bir sanat galerisindeydi. Resim Applethorpe adlı bir adamındı. Robert Applethorpe. Adamın biri başka bir erkeğin cinsel organını yiyordu. Ciddi söylüyorum. Ayrıca şu açık saçık dergilerdeki gibi uydurma bir şey de değildi. Yani adam çaba harcıyordu. Bu işi başarmak için canla başla çalışıyordu. Bir adamın öyle bir süpürge sapını..."

Anna alayla, "Maplethorpe," dedi.

"Ha?"

"*Applethorpe* değil, *Mapplethorpe*."

"Ah, evet. Öyle sanırım."

"O öldü."

Cynthia, "Sahi mi?" diye sordu. "Neden öldü?"

"AIDS'ten." Anna hâlâ Rosie'nin tablosuna baktığından dalgın dalgın konuşmuştu. "Bazı çevrelerde ondan 'süpürge sapı hastalığı' diye de söz ediyorlar."

Gert, "Daha önce Rosie'ninkine benzeyen bir resim gördüğünü söyledin," diye hatırlattı. "Neredeydi bu, bacaksız? Aynı sanat galerisinde mi?"

"Hayır." Cynthia, Mapplethorpe'dan söz ederken yüzünde bu konu onu ilgilendiriyormuş gibi bir ifade belirmişti. Ama şimdi yanakları kızardı ve kendini savunmaya hazırlanır gibi gülümserken ağzının iki yanında gamzeleri belirdi. "Aslında tablo bunun *eşi* değildi ama..."

Rosie, "Haydi, anlat," dedi.

"Şey, babam Bakersfield'da Metodist kilisesinin vaiziydi. Yani California'daki Bakersfield'da. Ben oralıyım. Rahiplere ayrılmış olan evde oturuyorduk. Aşağıdaki küçük toplantı odasının duvarlarında sürüyle eski resim asılıydı. Bazıları başkanların, bazıları çiçeklerin, bazıları da köpeklerin resimleriydi. Ama onlar önemli değildi. Duvarlar fazla çıplak gözükmesin diye asılmıştı."

Rosie başını salladı. Rehincinin tozlu raflarında onun tablosunu çevreleyen diğer resimleri düşünüyordu. Venedik'te gondollar, meyve dolu kâseler, köpekler ve tilkiler. Duvarların fazla çıplak durmamaları için asılıverilen şeyler. Dilleri olmayan ağızlar gibiydiler.

"Ama bir resim vardı... Adı..." Cynthia anımsamaya çalışarak kaşlarını çattı. "Galiba tablonun adı 'De Soto Batıya Bakıyor'du. Resimde o teneke donlu, saplı tencere şapkalı kâşif bir tepede duruyordu. Etrafında Kızılderililer vardı. Kilometrelerce uzanan ormanların üzerinden büyük bir nehre bakıyordu. Mississippi'ye sanırım. Ama... şey..."

Kız diğerlerine kuşkuyla baktı. Yanakları daha da kızarmıştı. Artık gülmüyordu. Kulağının üzerindeki kalın, büyük sargı bembeyaz duruyor, dikkati *çok* çekiyordu. Sanki sargı kızın kafasının yanına yerleştirilmiş acayip bir süstü. Rosie bu arada, *Neden pek çok erkek merhametsiz?* diye düşündü. Yurda geleli beri ilk kez olmuyordu bu. *Onların neyi var? Bir şeyleri mi eksik? Yoksa içlerine anlaşılmayan bir nedenle kötü bir şey mi yerleştirilmiş? Bir bilgisayardaki bozuk bir devre gibi.*

Anna, "Haydi, Cynthia," dedi. "Devam et. Sana gülmeyeceğiz. Öyle değil mi?"

Kadınlar, "hayır" der gibi başlarını salladılar.

Cynthia bütün sınıfın önünde şiir okuması için kaldırılan küçük bir kız gibi ellerini arkasına götürdü. Her zamankinden daha da hafif bir sesle, "Şey..." diye mırıldandı. "Nehir sanki *akıyordu*. İşte ilgimi çeken de buydu. Tablo babamın perşembe geceleri İncil dersleri verdiği odadaydı. Ben de odaya girer ve bazen o resmin önünde bir saat kadar otururdum. Televizyon seyrediyormuşum gibi ona bakardım. Nehrin akışını seyrederdim... ya da onun akıp akmayacağını anlamak isterdim. Şimdi bunlardan hangisi olduğunu hatırlamıyorum. Zaten o sırada dokuz, on yaşlarındaydım. Yalnız şöyle düşündüğümü anımsıyorum: *Nehir akıyorsa o zaman er geç bir sal, bir sandal ya da bir Kızılderili kayığı buradan geçer. Ben de o zaman ne olduğunu kesinlikle öğrenirim.* Ama bir gün odaya girdiğimde resmin yerinde olmadığını gördüm. Puuuf! Galiba annem oda kapısından bakmış ve tablonun önünde öyle oturduğumu görmüştü. Sonra da..."

Rosie, "Endişelenerek tabloyu duvardan indirmişti," dedi.

Cynthia, "Evet," diyerek başını salladı. "Herhalde onu çöp tenekesine atmıştı. Senin tablon bana onu hatırlatıyor, Rosie."

Pam resme dikkatle baktı. "Evet, buna şaşmadım. Kadının soluk aldığını görebiliyorum."

Hepsi güldüler. Rosie de onlara katıldı.

Cynthia sonra, "Hayır," dedi. "Mesele bu değil. Bu... biraz eski moda bir şey gibi... Okullarda sınıflara asılan resimlere benziyor... Renkler de soluk. Kadının giysisi ve bulutlar dışında renkler çok açık. De Soto tablomda da nehir dışında her şey çok açık renkti. Nehir parlak gümüş rengiydi. Resmin geri kalan ayrıntılarından çok daha canlıydı."

Gert, Rosie'ye döndü. "Bize şu işinden söz et. Bir işe girdiğini söylediğini duydum."

Pam atıldı. "Bize her şeyi anlatmalısın."

Anna, "Evet, bize her şeyi anlat," dedi. "Ondan sonra da birkaç dakika için büroma gel."

"Bu... bu... beklediğim o şey mi?"
Anna gülümsedi. "Evet, evet, öyle sanırım."

Anna, "Bu herkesin istediği bir oda," diye açıkladı. "Listemizdeki odaların en iyisi. Senin de benim kadar sevineceğini umuyorum." Masasının bir köşesine el ilanları yığılmıştı. Her an yere devrilebilirlerdi. İlanlar Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunun "Yaz Pikniği ve Konseri"yle ilgiliydi. Bu hem bağış toplamak hem toplumla ilişkileri sağlamlaştırmak hem de bazı şeyleri kutlamak için düzenleniyordu. Anna ilanlardan birini alarak çevirdi ve çabucak bir plan çizmeye başladı. "Mutfak şurada. Karyola dolabın içinde. Burası da küçük bir oturma odası görevi yapıyor. Şurası da banyo. İnsan dönecek yer bile pek bulamıyor. Komodinin üstüne oturmak istediğin zaman ayaklarını neredeyse duşun altına uzatman gerekiyor. Ama oda *senin*."

Rosie, "Evet, benim," diye mırıldandı. Haftalardan beri hissetmediği bir duyguya kapılıyordu. Bu harika bir rüyaydı ve neredeyse tekrar Norman'ın yanında uyanacaktı.

"Manzara da güzel. Tabii burası ünlü Lake Drive'da değil. Ama Bryant Park da çok güzel. Özellikle yazın. Oda ikinci katta. Mahalle bin dokuz yüz seksenlerde biraz bozulmuştu. Ama artık düzeliyor."

Rosie, "Orada oturmuşsun gibi konuşuyorsun," dedi.

Anna omzunu silkti. Zarif, hoş bir hareketti. Sonra kâğıda odanın önündeki koridor ile merdiveni çizdi. Bir teknisyen gibi ana hatları çiziyor, süslemelere kaçmıyordu. Başını kaldırmadan açıkladı. "Ben oraya pek çok kez gittim. Ama tabii senin demek istediğin bu değildi sanırım. Öyle değil mi?"

"Evet."

"Benim küçük bir parçam buradan ayrılan her kadınla birlikte gider. Belki bu çok klişeleşmiş bir söz ama aldırmıyorum. Çünkü doğru. Önemli olan da bu. E, ne diyorsun?"

Rosie içinden gelen sese uyarak kadını kucakladı. Ama hemen sonra Anna'nın irkildiğini fark edince pişman oldu. *Böyle yapmamalıydım*, diye düşünerek kollarını gevşetti. *Bunu pekâlâ*

biliyordum. Gerçekten de biliyordu. Anna Stevenson çok merhametli bir kadındı. Rosie'nin bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Ama Anna'nın tuhaf bir azameti vardı; insanların ona yaklaşmalarından, dokunmalarından hoşlanmıyordu.

Rosie geriledi. "Özür dilerim."

Anna sert sert, "Saçmalama," dedi. "E, ne düşünüyorsun?"

"Odaya bayıldım."

Anna gülümsedi... ve o kısa, tatsız an geride kaldı. Kadın oturma odası görevi yapan yerin duvarına küçücük bir dikdörtgenin yanına bir X çizdi. Odanın tek penceresiydi bu dikdörtgen. "Yeni tablon... Onu buraya asmaya karar vereceğinden eminim."

"Ben de eminim bundan."

Anna kurşunkalemi masaya bıraktı. "Sana yardım edebildiğim için çok seviniyorum, Rosie. Bize geldiğin için de memnunum. Ah, yine ağlıyorsun." Anna kâğıt mendil kutusunu uzattı. Rosie onun ilk günkü kutu olduğunu sanmıyordu. Bu odada pek çok kâğıt mendil kullanıldığından emindi.

Rosie bir mendil alıp gözlerini sildi. Boğuk bir sesle, "Sen benim hayatımı kurtardın," dedi. "Sen benim hayatımı kurtardın ve ben bunu asla asla unutmayacağım!"

Anna o sakin ve hafif alaycı sesiyle, "Bu sözler gurur okşayıcı," diye mırıldandı. "Ama doğru değil. Cynthia aşağıdaki odada Gert'ü ne kadar fırlatıp atabildiyse, ben de seni o kadar kurtardım. Sen tehlikeyi göze alarak sana eziyet eden adamdan kaçtığın zaman kendi hayatını kurtardın."

"Yine de... sağ ol. Sadece burada olduğun için... teşekkür ederim."

"Rica ederim." Rosie yurda geleli beri ilk kez Anna Stevenson'ın gözlerinin dolduğunu gördü. Gülümseyerek kâğıt mendil kutusunu masanın üzerinden uzattı.

"Al. Galiba sen de ağlıyorsun."

Anna gülerek bir mendil aldı. Gözlerini sildikten sonra onu çöp sepetine attı. "Ben ağlamaktan nefret ederim. Bu benim en gizli, en karanlık sırrım. Zaman zaman artık bir daha ağlaya-

mayacağımı düşünürüm. Ağlamamam *gerektiğine* karar veririm. Ama sonra yine de ağlarım. Bu erkekler hakkındaki duygularıma benziyor."

Rosie bir an Bill Steiner'ı ve onun ela gözlerini düşündü.

Anna kalemi alıp odanın kaba taslağının altına bir şeyler yazdıktan sonra kâğıdı Rosie'ye verdi. Anna oraya bir adresi yazmıştı: Trenton Sokağı, No. 897.

Anna, "İşte orada yaşayacaksın," dedi. "Buraya uzak. Hemen hemen kentin diğer tarafında. Ama artık otobüslere binmeyi başarıyorsun, öyle değil mi?"

Rosie gülümseyerek başını salladı. Ama hâlâ ağlıyordu.

"Bu adresi burada edindiğin arkadaşlarına verebilirsin. Dışarıda edineceğin dostlara da. Ama şu ara adresi ikimizden başka kimse bilmiyor." Söyledikleri Rosie'ye ezberlenmiş sözler gibi geldi. Bir veda konuşması gibi. "Yaşadığın yere gelenler adresini *buradan,* bizden öğrenmiş olmayacaklar. Burada işleri böyle yapıyoruz. Ben yirmi yıl, erkeklerin zalimce eziyet ettikleri kadınlarla çalıştım. Bu nedenle bu işi başarmanın tek yolunun bu olduğuna inanıyorum."

Pam bütün bunları Rosie'ye açıklamıştı. Consuelo Delgado ve Robin St. James de öyle. Bu açıklamalar yurttakilerin "Çok Önemli Eğlence Saati" diye tanımladıkları akşam çalışmaları sırasında yapılmıştı. Ama aslında Rosie'nin bunlara gereksinimi yoktu. Oldukça zeki bir insan ön odadaki üç dört terapi seansından sonra yurdun protokolüyle ilgili gerekli her şeyi öğrenmiş olurdu. "Anna'nın Listesi" gibi "Anna'nın Kuralları" da vardı.

Anna, "Onun için çok endişe ediyor musun?" diye sordu.

Rosie'nin dikkati biraz dağılmıştı. Çabucak kendini toparladı. Ama ilk anda Anna'nın neden söz ettiğinden emin olamadı.

"Kocan... onun yüzünden çok endişeli misin? Burada geçirdiğin ilk iki üç hafta boyunca onun peşinden gelmesinden korktuğunu söyledin. Senin deyişinle, 'izini bulacağından' söz ettin. Şimdi bu konuda neler hissediyorsun?"

Rosie bu soruyu dikkatle düşündü. Bir kere, yurttaki ilk haftalarda Norman'a karşı duyduğu hisleri açıklamak için "korku"

sözcüğü yeterli değildi. Çünkü kocasıyla ilgili duyguları diğer konulara da yayılıyor, hatta başka duygular yüzünden biraz değişiyordu. Evliliğinde başarılı olamadığı için utanç duymaktaydı. Pooh'nun İskemlesi gibi çok sevdiği şeyleri özlüyordu. O mutluluk verici özgürlük duygusu her gün bir ara kendi kendini yeniliyordu. Aynı zamanda ürkütücü bir rahatlık da duyuyordu. Bu tür bir rahatlığı ancak çok derin bir uçurumun üzerine gerilmiş telde yürürken dengesini kaybetmesine ramak kalan, sonra da kendini toparlayan biri hissedebilirdi.

Ama ana tema korkuydu tabii. Bunun kuşku götürecek bir yanı yoktu. Yurtta kaldığı ilk iki hafta arka arkaya hep aynı rüyayı görmüştü. Rüyasında verandadaki hasır koltukların birinde oturuyordu. Birdenbire yepyeni kırmızı bir Santra kaldırıma yanaşıp duruyordu. Sürücünün yanındaki kapı açılıyor ve Norman arabadan iniyordu. Göğsünde Güney Vietnam'ın bir haritası olan siyah bir tişört vardı sırtında. Bazen haritanın altında "Ev, İnsanın Kalbinin Olduğu Yerdir" yazılıydı, bazen de "Evsiz Barksızım ve AIDS'im var." Norman'ın pantolonu kan içindeydi. Kulakmemelerinden parmak kemiklerine benzeyen küçücük kemikler sarkıyordu. Bir elinde kan ve koyu renk et parçaları sıçramış bir maske oluyordu. Rosie oturduğu koltuktan kalkmaya çalışıyorsa da felce uğramış gibi kımıldayamıyor, orada öylece oturup Norman'ın kulaklarındaki kemik küpeleri sallayarak kendisine doğru gelmesini seyrediyordu. Kocası onunla iyice yakından konuşmak istediğini söylerken de kımıldayamıyordu. Norman gülüyor ve Rosie onun dişlerinin de kanlı olduğunu görüyordu.

Anna usulca, "Rosie?" diye sordu. "Burada mısın?"

"Evet." Rosie telaşla, soluk soluğa konuşuyordu. "Buradayım. Ve, evet, ondan hâlâ korkuyorum."

"Bu pek de şaşılacak bir şey değil. Bir yerde ondan her zaman korkacaksın sanırım. Ama şunu unutmazsan her şey yolunda gidecek: Bazen hiçbir şeyden korkmayacaksın... bu süreler giderek uzayacak... hatta kocanı *aklına bile* getirmeyeceksin. Ama benim sorduğum tam anlamıyla bu değildi. Ben kocanın peşinden gelmesinden hâlâ korkup korkmadığını öğrenmek istedim."

Evet, Rosie hâlâ korkuyordu. Hayır, korkusu eskisi kadar şiddetli değildi. Son on dört yıl boyunca kocasının telefonda işiyle ilgili pek çok konuşmasını duymuştu. Norman ve iş arkadaşlarının bazen alt kattaki "oyun" odasında, bazen de verandada tartıştıklarını da işitmişti. Rosie onlara tekrar sıcak kahve ya da şişe şişe bira getirdiğinde onu fark etmezlerdi bile. Bu konuşmaları hep Norman yönetirdi. Bir bira şişesi iri eline yarı gömülmüş halde masanın üzerinden eğilir, çabuk çabuk ve sabırsızca konuşurdu. Diğerlerini zorlar, onların kuşkularına aldırış etmez, fikirlerini incelemeye bile yanaşmazdı. Norman, Rosie'ye de binde bir ilgilendiği vakalardan söz ederdi. Tabii karısının fikirleri onu hiç ilgilendirmiyordu. Rosie onun için fikirlerini tarttığı bir deneme tahtasıydı. Çok sabırsızdı Norman. Sonuca dün varmak isteyen biri. Bir vakanın araştırması üç hafta sürdü mü, Norman'ın ilgisi söner ve onlardan, "Artıklar," diye söz ederdi. Gert'ün savunma hareketlerini tanımlarken yaptığı gibi.

Rosie de şimdi Norman için bir "artık" mıydı?

Buna inanabilmeyi öyle istiyordu ki. Bunun için az çabalamamıştı... ama yine de... başaramamıştı.

Rosie, "Bilmem ki..." dedi. "Bir yanım, gelecek olsaydı çoktan ortaya çıkardı, diyor. Öbür yanımsa Norman'ın hâlâ beni aradığını düşünüyor. O ne bir kamyon şoförü ne de bir muslukçu. Norman bir polis, insanları *nasıl* arayacağını bilir."

Anna başını salladı. "Evet, biliyorum. İşte bu yüzden kocan çok tehlikeli biri. Tabii bu da özellikle dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor. Ayrıca *yalnız olmadığını* hatırlaman da önemli. Yalnız olduğun günler artık sona erdi, Rosie. Bunu unutmayacaksın, değil mi?"

"Evet, unutmayacağım."

"Bundan emin misin?"

"Evet."

"Kocan çıkagelirse o zaman ne yapacaksın?"

"Kapıyı suratına çarpıp kilitleyeceğim."

"Sonra?"

"911'e(*) telefon edeceğim."

"Hiç tereddüt etmeden?"

Rosie, "Hiç tereddüt etmeden," dedi. Bu doğruydu. Ama korkacaktı da. Çünkü Norman polisti, arayacağı insanlar da *öyle.* Çünkü Norman istediğini elde etmesini biliyordu. Çünkü Norman'ın ona tekrar tekrar söylediği bir şeyi unutmamıştı: Bütün polisler kardeştiler.

"911'i aradın. Ondan sonra ne yapacaksın?"

"Sana telefon edeceğim."

Anna başını salladı. "Her şey yolunda gidecek. Kesinlikle."

"Biliyorum." Rosie güvenle konuşmuştu. Ama bir yanı hâlâ kararsızdı. Ve bu kararsızlığının süreceğini sanıyordu. Tabii Norman ortaya çıkar da durum kesinleşirse o başkaydı. Bir akşam kapıya vurulduğu ve o da kanadı araladığında Norman'ın dışarıda durduğunu görürse? O zaman bir buçuk aydır sürdüğü yaşam, Kızlar ve Kız Kardeşler, Whitestone Oteli, Anna, yeni arkadaşları birdenbire ortadan kaybolacaklar mıydı? Uyanınca kaybolan düşler gibi? Bu mümkün müydü?

Rosie'nin bakışları büronun kapısının yanına dayanmış olan tablosuna kayınca bu düşündüğünün imkânsız olduğunu anladı. Tablonun yüzü duvara dönüktü, sadece arkası gözüküyordu. Ama Rosie resmi yine de görebiliyordu. Tepede duran kadın ve başının üstündeki yağmur bulutları... Yerdeki bitkilerin arasına yarı gömülü tapınak... Bunların hepsini olanca canlılığıyla görüyordu. Öyle hayal gibi de değil. Rosie hiçbir şeyin tablosunu bir rüyaya dönüştüremeyeceğini biliyordu.

Şansım yardım ederse sorduğum soruların hiçbiri cevaplanmayacak, diye düşündü ve hafifçe gülümsedi.

"Anna, ya kira? Ne kadar?"

"Ayda üç yüz yirmi dolar. Hiç olmazsa iki aylık kirayı ödeyebilecek durumda mısın?"

"Evet." Anna da bunu biliyordu zaten. Rosie'nin bir süre geçinecek kadar parası olmasaydı şimdi bu konuşmayı yapamaz-

(*) Kuzey Amerika'da acil durumlar için kullanılan telefon numarası.

lardı. "Bence kira çok uygun. Oda kirası bakımından başlangıçta sıkıntı çekmeyeceğim."

Anna, "Başlangıçta mı?" diye tekrarladı. Parmak uçlarını çenesinin altında birbirlerine dayayarak karışık masasının üzerinden Rosie'yi dikkatle süzdü. "Böylece senin yeni işin konusuna gelmiş oluyoruz. Anlattıklarından iyi bir imkân olduğu anlaşılıyor. Ama yine de..."

"Kesin değil? Geçici?" Rosie yurda dönerken aklına bu sözler gelmişti. Ayrıca Rob Lefferts'ın heyecanına rağmen bu işi *başarabileceğinden* pek emin değildi. Bunu kesin olarak ancak pazartesi günü anlayabilecekti.

Anna başını salladı. "Aslında ben bu sözleri seçmezdim. Hangi sözcüklerin duruma uygun olacağını bilmiyorum ama şimdilik bu kadarı yeterli. Yalnız sorun şu: Whitestone'dan ayrıldıktan sonra seni oraya yeniden sokabileceğimi garanti edemem. Özellikle çabucak. Bildiğin gibi, burada her zaman yeni kızlar oluyor ve senden önce onları düşünmem gerekiyor."

"Tabii. Bunu anlıyorum."

"Ben yine de elimden geleni yaparım tabii ama..."

Rose usulca, "Bay Lefferts'ın önerdiği işe giremezsem o zaman garson olarak çalışmayı denerim," dedi. "Sırtım eskisinden daha iyi. Dawn'ın yardımıyla Seven-Eleven ya da Piggly-Wiggly'de iş bulabilirim." Dawn Verecker arka odalardan birindeki yazarkasayla kızlara işin ana hatlarını öğretiyordu. Rosie bu derslere aksatmadan devam etmişti.

Anna hâlâ Rosie'yi inceliyordu. "Ama işin bu noktaya geleceğini sanmıyorsun, öyle değil mi?"

"Öyle." Rosie yine tablosuna bir göz attı. "Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. O arada... sana o kadar çok şey borçluyum ki..."

"Bu konuda ne yapacağını biliyorsun, değil mi?"

"Yurttan başkalarına da söz edeceğim."

Anna başını salladı. "Tamam. İlerde bir gün sana benzeyen bir kadının sokakta yürüdüğünü görürsen ona buradan söz et.

Yolunu kaybetmiş gibi gözüken ve kendi gölgesinden korkan bir kadının."

"Sana bir şey sorabilir miyim, Anna?"

"Bana her istediğini sorabilirsin?"

"Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunu annen ile babanın açtığını söylemiştin. Sen neden bu işi sürdürüyorsun?"

Anna yazı masasının çekmelerinden birini açarak içini karıştırdı. Karton kapaklı kalın bir kitap çıkarıp masanın üzerinden Rosie'ye doğru uzattı. Kadın kitabı alıp hayretle ona bakarken bir sahneyi olanca canlılığıyla hatırladı. Bazı savaş gazilerinin yaşadıkları "geriye dönüş" denilen olaya benziyordu bu. Rosie bacaklarının içindeki o hafif uğursuz öpücüklere benzeyen ıslaklığı sadece hissetmekle kalmadı, sanki o anı yaşadı. Mutfakta durmuş telefonda konuşan Norman'ın gölgesini gördü. Gölge parmaklarının telefonun kordonunu sabırsızca çekiştirdiğini de. Onun karşıdaki kimseye, "Tabii acil bir durum," dediğini duydu. "Karım hamile." Rosie sonra kocasının odaya girip onu dövmeye başlamadan önce elinden kaparcasına aldığı kitabın yırtılmış parçalarını toplayışını seyretti. Anna'nın ona attığı kitabın kapağında Norman'ın yırttığı kitabın kapağındaki o kızıl saçlı kadın vardı. Bu kez genç kadın bir balo tuvaleti giymişti. Parlak gözlü, yakışıklı bir çingene ona sarılmıştı. Pantolonunun önü yuvarlanmış bir çift çorap varmış gibi iyice kabarıktı.

Norman, "İşte mesele bu," demişti. "Sana kaç defa bu pis şeyler hakkında neler düşündüğümü söyledim!"

"Rose?" Konuşan Anna'ydı, sesinde endişe vardı. Ama bu ses bazen rüyalarda olduğu gibi uzaklardan geliyordu. "Rose, iyi misin?"

Rosie kitaptan başını kaldırdı. (Kitabın adı yine kırmızı yaldızla yazılmıştı. *Misery'nin Sevgilisi.* Daha altta bir açıklama vardı: "Paul Sheldon'ın En Ateşli Romanı.") Rosie kendisini zorlayarak gülümsedi. "Evet, iyiyim. Bu pek ateşli bir şeye benziyor."

Anna, "Gizli kötü meraklarımdan biri de bu tür aşk romanları," dedi. "Yine de benimkisi çikolatadan daha iyi, çünkü insanı

şişmanlatmıyor. Bu romanlardaki erkekler gerçeklerinden daha üstün. Saat dörtte sarhoş olup seni aramıyor, 'Bana ikinci bir şans ver,' diye sızlanmıyorlar. Ama tabii bu romanlar süprüntü aslında. Nedenini biliyor musun?"

Rosie, "hayır" der gibi başını salladı.

"Çünkü şu kocaman dünyaya ilişkin her şeyin bu kitaplarda bir açıklaması, mantıklı bir nedeni var. Anlatılan öyküler süpermarketlerde satılan o fazla resimli, küçük boyuttaki gazetelerde yazılanlar gibi gerçeğe uymayan şeyler. Yarı zeki biri bile insanların gerçek yaşamda nasıl davrandıklarını bilir. Bu romanlarda yazılanlarsa bu davranışlara hiç uymuyor. Ama bu kitaplar yine de var. *Misery'nin Sevgilisi* gibi bir kitapta Anna Stevenson kesinlikle Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunu yönetirdi. Çünkü o da kocasından çok çekmiş bir kadın olurdu... Oysa kocam bana hiçbir zaman eziyet etmedi. Bildiğim kadarıyla annem de babamdan çekmedi. Kocam çoğu zaman benimle *ilgilenmezdi.* Ondan boşanalı yirmi yıl oldu. Belki Pam ile Gert sana anlatmamışlardır diye söylüyorum. Ama kocam bana asla zalimce davranmadı. İnsanlar gerçek yaşamda bazen hem iyi davranırlar hem de kötü. Bunun cevabı da sadece: *Çünkü'*dür. Buna inanıyor musun?"

Rosie başını ağır ağır salladı. Norman'ın onu dövdüğü, canını yaktığı, ağlattığı o günleri ve geceleri düşünüyordu... Ama sonra ortada hiçbir neden yokken Rosie'ye güller getirir ve onu yemeğe götürürdü. Kadın bunun nedenini, ne olduğunu sorduğu zaman da sadece omzunu silkerdi. "Sana bir ikramda bulunmak istedim." Yani, "*Çünkü...*" "Anne, neden yaz akşamı bile sekizde yatmam gerekiyor. Daha hava kararmadı bile." "*Çünkü...*" "Baba, dedem niye öldü?" "*Çünkü...*" Norman herhalde karısını ara sıra bir yere götürüp gezdirmesinin çok şeyi telafi ettiğini sanıyordu. "Öfkem" diye düşündüğü şeyi dengelediğini. Oysa bunların karısını o öfke krizlerinden daha çok korkuttuğunu bilmiyordu. Rosie bunu anlatsaydı da Norman gerçeği anlayamayacaktı. Hiç olmazsa kadın o öfke krizlerine karşı nasıl dayanacağını biliyordu.

Anna sıkıntıyla, "Yaptığımız şeylerin nedeninin," dedi. "Başkalarının bize 'yaptıkları' olduğu fikrinden nefret ediyorum. Böy-

lece her şey elimizden alınmış oluyor. Zaman zaman aramızda gördüğümüz azizler ve iblisleri de *hiç* izah etmiyor. En önemlisi, kalbim bunun doğru olduğunu kabul etmiyor. Ama Paul Sheldon'ınkiler gibi kitaplarda böyle olması insana iyi geliyor, içini rahatlatıyor. Hiç olmazsa bir süre için romandaki hoşlandığın tiplere kötü bir şey olmayacağına inanıyorsun. Kitabımı geri alabilir miyim? Onu bu gece bitireceğim. Bol bol sıcak çay içerek."

Rose gülümsedi. Anna da ona karşılık verdi.

"Pikniğe geleceksin değil mi, Rosie? Piknik Ettinger Rıhtımı'nda. Mümkün olduğu kadar fazla yardımcıya ihtiyacımız var. Her zaman öyle zaten."

Rosie, "Elbette geleceğim," dedi. "Tabii Bay Lefferts bir dâhi olduğuma karar vermediği ve cumartesi günleri de çalışmamı istemediği takdirde."

"Böyle yapacağını hiç sanmıyorum." Anna ayağa kalkıp yazı masasının yanından dolaştı. Rosie de onu izledi. Konuşmaları sona ermek üzereydi. Rosie ancak o zaman o en basit soruyu hatırladı.

"Odaya ne zaman taşınabilirim, Anna?"

"İstiyorsan yarın taşınabilirsin." Anna eğilip tabloyu aldı. Arkaya füzenle yazılmış olan isme düşünceli düşünceli baktıktan sonra resmi çevirdi.

Rosie, "Sen onun garip olduğunu söyledin," dedi. "Neden?"

Anna cama tırnağıyla vurdu. "Çünkü kadın resmin tam ortasında ama sırtı dönük. Bu tür bir tablo için bu çok garip bir yaklaşım. Oysa diğer ayrıntılar kurallara uyularak yapılmış." Rosie'ye bir göz attı, sonra da özür diliyormuş gibi ekledi. "Ah, evet. Tepenin eteğindeki binanın oranları yanlış."

"Evet. Bana bu tabloyu satan adam da aynı şeyi söyledi. Bay Lefferts de, 'Herhalde ressam bunu mahsus yaptı,' dedi. 'Yoksa bazı öğeler kaybolurdu.' İşte böyle bir şey."

"Bu doğru sanırım." Anna tabloya birkaç dakika daha baktı. "Ama bu resimde bir şeyler var. Öyle değil mi? Tablo bir şeylerle *dolu* sanki."

"Ne demek istediğini anlayamadım."

Anna güldü. "Ben de ne dediğimi bilmiyorum zaten... Yalnız bu tabloda bana okuduğum aşk romanlarını hatırlatan bir şeyler var. Güçlü erkekler, ateşli kadınlar, şiddetle salgılanan hormonlar. Ne demek istediğimi anlatmak için seçebileceğim en yakın sözcük *yüklü* olabilir. Fırtınadan önceki sessizlik gibi bir şey. Belki de böyle düşünmemin nedeni gökyüzü." Tabloyu tekrar çevirerek arkaya füzenle yazılmış adı yeniden inceledi. "Başlangıçta dikkatini bu mu çekti? Yani adın?"

Rose, "Hayır," dedi. "Arkadaki 'Rose Madder' adını gördüğüm sırada tabloyu almaya çoktan karar vermiştim bile." Gülümsedi. "Bu bir rastlantı. Senin sevdiğin romanlarda böyle rastlantılara izin yoktur."

"Anlıyorum." Ama Anna'nın durumu anlıyormuş gibi bir hali yoktu. Başparmağını harflerin üzerinde dolaştırdı. Füzen kolaylıkla yayıldı.

Rosie nedense birdenbire kaygılanmıştı. Resmi saatin farklı olduğu diğer bölgede akşam oluyor ve bir adam onu düşünüyordu. "Ne de olsa Rose sık görülen bir ad. Evangeline ya da Petronella gibi bir isim değil."

"Haklısın sanırım." Anna tabloyu uzattı. "Ancak bu adın füzenle yazılmış olması yine de garip."

"Neden garip?"

"Füzen çok çabuk yayılıp silinir. Yani bir şeyle korunmuyorsa. Senin tablonun arkasındaki yazının üzerinde de cam gibi bir şey yok. 'Rose Madder' adı resmin arkasına yeni yazılmış gibi. Peki neden? *Tablo* hiç de yeniye benzemiyor. En aşağı kırk yıllık. Hatta seksen ya da yüz yıllık bile olabilir. Ayrıca bu tabloda bir acayiplik daha var."

"Nedir o?"

Anna, "Ressam imzasını atmamış," dedi.

IV

Zehirli Dev Vatoz

Norman doğup büyüdüğü kentten pazar günü ayrıldı. Karısının yeni işine başlamasından bir gün önce... Rosie hâlâ bu işi başarabileceğinden emin değildi. Norman 11.05'te kalkan Continental Exppress otobüsüne bindi. Bunu ekonomik nedenlerle yapmadı, bu otobüse binmesi çok önemliydi. Böylece Rose'un kafasının içine sızmış olacaktı. Norman hâlâ karısının hiç beklenmedik kaçışının onu çok sarstığını kendi kendine bile itiraf edemiyordu. Banka kartı yüzünden sinirlendiğini söylüyordu kendine. Öfkesinin nedeni yalnızca buydu. Gelgelelim kalbi ona başka şeyler söylüyordu. Rose'un kaçacağı aklına bile gelmemiş, önsezileri dahi ona olacakları fısıldamamıştı.

Evlilikleri boyunca karısının uyandığı zamanki her düşüncesini ve rüyalarının çoğunu anlamıştı. Şimdi bunun değişmiş olması onu çıldırtıyordu. Onu en korkutan, Rose'un kaçmayı haftalar, aylar, hatta bir yıl boyunca planlamış olması düşüncesiydi. Bunu da kendi kendine itiraf etmiyordu ama düşüncelerinin derinliklerinde vardı bu korku. Rose'un nasıl ve neden kaçtığını, gerçeği (yani kısacası o bir tek kan damlasını) bilseydi belki de içi rahat edecekti. Ya da belki de eskisinden daha çok sarsılacaktı.

Ne olursa olsun Norman aklına ilk gelen şeyin, yani koca şapkasını çıkarıp dedektif başlığını giymesinin hiç de iyi bir fikir sayılmayacağını anlıyordu. Oliver Robbins'in telefonundan sonra iki şapkasını da çıkarması gerektiğine karar vermişti. Rose'un şapkasını giymeliydi. Karısı gibi düşünmeliydi. Rose'un seçtiği otobüse binmesi de bu konuda attığı ilk adımdı.

Elinde küçük çantasıyla otobüse binerek şoförün yanında durdu. Koltukların arasındaki açıklığa baktı.

Arkasından bir adam, "Biraz ilerlesene, ahbap," dedi.

Norman hemen cevap verdi. "Burnunun kırılmasının insanda nasıl bir duygu uyandırdığını öğrenmek ister misin?" Arkasındaki adam bir şey söylemedi.

Norman orada bir iki dakika daha durup

(karısının)

ya da kendisinin hangi koltuğu seçmesi gerektiğine karar verdi ve oraya doğru gitti. Rose otobüsün dibine kadar gitmiş olamazdı. Titiz Rose'u diğer yerler dolu olmadıkça gidip tuvalet bölmesinin yanında oturmazdı. Aziz dostu Oliver Robbins ona 11.05 otobüsünün hiçbir zaman dolu olmadığını kesinlikle söylemişti. (Norman da Rose gibi biletini ondan almıştı.) Karısı herhalde tekerleklerin üzerinde oturmak istememişti. (İnsan orada fazla sarsılırdı.) Öne yakın olmak da işine gelmemişti tabii. (Orada dikkat çekebilirdi.) Hayır, otobüsün ortası Rose için daha uygundu. Sol taraf. Çünkü Rose solaktı. Yönü gelişigüzel seçtiklerini sanan insanlar çoğu zaman daha güçlü ellerinin olduğu tarafı seçerlerdi.

Norman polis olarak çalıştığı yıllar boyunca telepatinin pekâlâ olabileceğine inanmaya başlamıştı. Ama zor bir işti... Hele başında yanlış şapka varsa olanaksızdı. Peşinde olduğun insanın kafasına girmenin yolunu bulmalıydın. Kendisine bir oyuk açan küçücük bir hayvan gibi. Orada bir şeyi yakalamak için etrafı dinlemeliydin. Bir tempoyu değil de, beyin dalgası gibi bir şeyi. Bir düşünceyi de değil, düşünme tarzını. Sonunda onu yakalayınca artık kestirmeden gidebilir, avının düşünce eğrisini izleyerek hızla ilerlerdin. Ve bir gece, avının hiç beklemediği bir anda kapının arkasından çıkardın... Ya da elinde bıçakla karyolanın altında

yatardın. Yaylar gıcırdadığı ve zavallı budala yattığı zaman bıçağı yataktan yukarıya doğru saplamaya hazır olurdun.

Norman karısının olduğunu umduğu koltuğa otururken, "En beklemediğin bir anda," diye mırıldandı. Bu sözler hoşuna gittiği için otobüs batıya doğru gitmek üzere geri geri yerinden çıkarken yineledi. "En beklemediğin bir anda..."

Yolculuk uzun sürdü ama Norman bunun zevkini çıkardı. Dinlenme molalarında iki defa tuvalete gitmek için otobüsten indi. Aslında buna ihtiyacı yoktu. Ama karısının bu gereksinimi duyduğundan ve otobüsteki tuvaleti kullanmak istemeyeceğinden emindi. Rose titizdi, ayrıca böbrekleri de zayıftı. Büyük olasılıkla ölmüş annesinin ona kalıtımsal bir armağanıydı. Annesi olacak o kaltak bir leylak ağaççığının önünden geçerken durup çömelecek ve çişini edecek biri gibi gelirdi Norman'a.

Bu dinlenme molalarının ikincisinde altı kişinin sigara içilen bölmenin önünde toplanmış olduklarını gördü. Bir an istekle baktıysa da, sonra grubun yanından geçerek içeri girdi. Canı sigara içmeyi öyle istiyordu ki. Ama Rose böyle bir istek duymamıştı tabii. O sigara tiryakisi değildi. Norman sigara yerine bir tezgâhın önünde durup içi doldurulmuş, tüylü kumaştan küçük hayvanları yokladı. Çünkü karısı böyle budalaca şeylerden hoşlanırdı. Sonra kapının yanındaki raftan karton kapaklı polisiye bir roman seçti. Çünkü Rose bazen böyle pis şeyleri okurdu. Karısına belki milyon kez gerçek polis çalışmalarının bu kitaplardaki saçmalıklara hiç benzemediğini söylemişti. Rose da bunu Norman söylediğine göre doğru olmalı diye kabul etmişti. Ama yine de bu kitapları okumayı sürdürmüştü. Norman, Rose'un bu raftan bir kitap seçtiğini öğrenseydi hiç şaşmayacaktı... Karısı sonra kitabı istemeye istemeye yerine bırakmış olmalıydı. Üç saatlik bir eğlence için beş dolar harcamak istememişti. Parası çok azdı ve yanıtlanmamış pek çok soruyla karşı karşıyaydı.

Norman salata yerken kendini zorlayarak kitabı okudu. Sonra otobüse binip yerine geçti. Kısa bir süre sonra tekrar hareket ettiler. Norman kucağında kitapla hiç kımıldamadan oturuyor

ve doğunun etkisinden kurtulurlarken kırların daha da genişlemesini seyrediyordu. Şoför saatlerini ayarlamalarını söylediği zaman, resmi saat bölgelerine aldırdığından değil (önündeki otuz gün kadar kendi saatinden yararlanacaktı), Rose'un öyle yaptığını düşünerek saatini ayarladı. Kitabı alıp bir rahibin bahçede ceset bulmasıyla ilgili bölümü okudu. Sonra içi sıkıldığı için kitabı bıraktı. Ama yüzeyde böyleydi, aslında için için hiç de sıkılmıyordu. Kendini o eski çocuk masalındaki altın bukleli kız gibi hissediyordu. Yavru Ayı'nın iskemlesine oturmuş, kucağına da Yavru Ayı'nın kitabını koymuştu. Yavru Ayı'nın o küçücük evciğini de bulacaktı. Her şey yolunda giderse çok geçmeden Yavru Ayı'nın küçücük karyolasının altına saklanacaktı.

Hiç beklemediğin bir anda... Hiç beklemediğin bir anda.

Norman ertesi sabah erken saatlerde otobüsten indi. Yükleme yerinin yakınındaki kapının içinde durdu. Seslerle yankılanan, yüksek tavanlı terminali inceledi. Kadın satıcıları ve fahişeler, homolar ve dilencilerle ilgili polisçe değerlendirmelerini bir yana itmeye, terminali Rose'un gözleriyle görmeye çalışıyordu. Karısı da bu otobüsten inmiş, bu terminale girmiş ve burayı aynı saatlerde görmüştü. İnsan doğasının en alçak noktasının indiği bu saatlerde.

Norman orada durup bu yankılı dünyanın çevresini sarmasına izin verdi. Görünüşünü, kokusunu ve tadını içine sindirmeye çalıştı.

Kendi kendine, *Ben kimim?* diye sordu.

Rose Daniels.

Kendimi nasıl hissediyorum?

Ufacık. Kaybolmuş gibi. Ve dehşet içinde. İşte en uç nokta da bu. Dehşet içindeyim.

Norman aklına gelen korkunç bir düşünceyle bir an olduğu yerde kalakaldı. *Ya korkuyla titreyen ve paniğe kapılan Rose, olmayacak birine yanaştıysa? Bu mümkün. Belirli bir tipte kötü bir adam için böyle yerler beslenme yalağı sayılır. Ya o kötü biri Rose'u karanlıkların arasına götürdüyse? Sonra da parasını çalıp onu öldürdüyse?*

Norman'ın kendi kendine bunun olamayacağını söylemesinin bir yararı yoktu. O bir polisti ve bunun pekâlâ olabileceğini biliyordu. Örneğin, bir uyuşturucu bağımlısı Rose'un çiklet makinesinden çıkan o sahte pırlantalı yüzüğünü gördüyse...

Norman arka arkaya birkaç kez derin derin soluk aldı. Kafasının Rose olmaya çalışan bölümünü yeniden düzene soktu. Yapılacak başka ne vardı? *Rose öldürüldüyse öldürüldü. Bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Onun için en iyisi bunu düşünmemek...* Yoksa Rose'un ondan bu yolla kaçtığı düşüncesine hiç dayanamayacaktı. Kokain çekmiş bir herifin Norman Daniels'a ait bir şeyi aldığı düşüncesine.

Kendi kendine, *Boş ver,* dedi. *Boş ver. Sen işini yap. Şimdiki halde işin Rosie gibi yürümek, Rosie gibi konuşmak, Rosie gibi düşünmek.*

Norman terminal binasında ağır ağır ilerledi. Bir elinde cüzdanını tutuyordu. (Bunu karısının çantasının yerine geçirmişti.) Yanından denizdeki gelgit gibi dalgalanarak hızla geçen insanlara bakıyordu. Bazıları bavullarını sürüklüyordu, bazıları sicimle bağlanmış mukavva kutuları sırtlarına vurmuşlardı. Kimisi kolunu kız arkadaşının omzuna atmıştı. Kimisi kolunu erkek arkadaşının beline dolamıştı. Norman etrafına bakarken, bir adam aynı otobüsten inmiş olan bir kadın ile küçük bir erkek çocuğa doğru koştu. Kadını öptü, sonra da oğlunu yakaladığı gibi havaya kaldırdı. Küçük çocuk zevk ve korkuyla tiz çığlıklar attı.

Norman kendi kendine, *Korkuyorum,* dedi. *Her şey yeni, her şey farklı. Ölecek kadar korkuyorum. Emin olduğum bir şey var mı? Güvenebileceğim bir şey? Herhangi bir şey?*

Fayans döşeli geniş salonda ağır ağır ilerledi. Ayak seslerinin yankılarını dinliyor, her şeye Rose'un gözleriyle bakmaya, onun teniyle hissetmeye çalışıyordu. Video bölmesindeki gözleri camlaşmış çocuklara bir göz attı. (Kimisinin gözleri sabahın üçünde çok yorgun oldukları için kızarmıştı. Kimisininkiyse "Nebraska Kızılı" denilen uyuşturucudan kullandıkları için.) Norman tekrar ana salona döndü. Sıra sıra jetonlu telefonlara baktı. Ama kimi arayacaktı ki? Rose'un ne arkadaşları vardı ne de ailesi. Hatta

Teksas'ta ya da Tennessee Dağları'nda imdadına yetişecek yaşlı bir teyzesi bile yoktu. Norman (Rose) sokağa açılan kapılara baktı. Belki de çıkıp geceyi geçirmek için bir oda aramayı düşünüyordu. Kendisi ile insanın aklını karıştıran, kayıtsız ve tehlikeli dünya arasında, kapayabileceği bir kapı bulmayı umuyordu. Norman'ın ATM kartı sayesinde bir oda tutacak kadar parası vardı. Ama bunu yapabilecek miydi?

Norman yürüyen merdivenin aşağısında durdu. Kaşlarını çatarak soruyu değiştirdi. *Ben bunu yapacak mıyım?*

Sonra, *Hayır,* diye karar verdi. *Yapmayacağım. Bir kere, saat üç buçukta bir motele gitmeyi ve öğle zamanı dışarı atılmayı istiyor muyum? Böyle olursa paramın karşılığını almış sayılmam ki. Gerekiyorsa biraz daha uyumadan oturabilirim. Sinirlerimi biraz daha zorlayabilirim. Beni burada tutan bir şey daha var: Yabancı bir kentteyim. Şafak en aşağı iki saat sonra sökecek. Televizyonda cinayetlerle ilgili pek çok program gördüm. Karton kaplı pek çok polisiye roman okudum. Yalnız başına karanlıklara dalan bir kadının başına neler geldiğini biliyorum. Evet, güneş doğuncaya kadar bekleyeceğim.*

Tamam, şimdi ne yapacağım? Bu süreyi nasıl geçireceğim?

Norman'ın bu sorusunu guruldayan karnı yanıtladı.

Evet. Bir şeyler yiyeceğim. Son dinlenme molası dün akşam altıdaydı. Ve ben de iyice acıktım.

Bilet gişelerinden pek de uzak olmayan bir kafeterya vardı. Norman o tarafa doğru giderken poşetli serserilerin üzerinden atladı. O birkaç bitli, çirkin kafayı bir tekmede en yakındaki iskemlenin çelik bacağına vurmamak için kendini zor tuttu. Son zamanlarda bu isteğini sık sık yenmesi gerekiyordu. Evsiz barksız insanlardan nefret ederdi. Onların ayaklı köpek pislikleri olduklarını düşünüyordu. Sızlanarak mazeretler sıralamalarından ve beceriksizce deli taklidi yapmalarından iğrenirdi. Yarı komadaymış gibi gözüken bir serseri sendeleyerek ona yaklaşıp verebileceği bozuk parası olup olmadığını sorunca, Norman adamı Kızılderili usulü tutuşturup yakmamak için kendine zor engel oldu. Onun yerine yumuşak bir sesle, "Lütfen beni rahat bırakın," dedi. Çünkü karısı bu tavırla, böyle derdi.

Sıcak büfeden domuz sucuğu ile çırpılmış yumurta alacaktı. Ama sonra Rose'un kendisi ısrar etmedikçe bu tür şeyleri yemediğini hatırladı. Norman bazen bu konuda ısrar ederdi. Aslında Rose'un ne yediği önemli değildi. Ama kadının bu evin patronunun kim olduğunu unutmaması önemliydi. Çok önemliydi. Norman onun yerine soğuk mısır gevreği, bir fincan berbat kahve ve *Mayflower* gemisiyle gelmiş gibi gözüken yarım greyfurt aldı. Kahvaltı kendini daha iyi hissetmesini ve uykusunun açılmasını sağladı. Yemeği sona erdiğinde farkına varmadan bir sigara yakmaya kalktı. Parmaklarını gömleğinin cebindeki sigara paketine sürdü, sonra da elini indirdi. Rose sigara içmezdi. O halde Rose şimdi onun hissettiği ihtiyacı duymayacaktı. Norman bu konuyu bir iki dakika düşündü. Sonra o isteği söndü. Böyle olacağını biliyordu zaten.

Kafeteryadan çıkarken cüzdanını tutmadığı eliyle gömleğinin arkasını pantolonun içine sokuyordu. İlk gördüğü beyaz-mavi ışıklı bir daire oldu; dışına "Yolculara Yardım" yazılmıştı.

Norman'ın kafasında birdenbire parlak bir ışık çaktı.

Oraya gidecek miyim? İnsanın içini rahatlatan bu büyük tabelanın altındaki bölmeye gidecek miyim? Oradakilerin bana yardım edip edemeyeceklerini öğrenecek miyim?

Tabii oraya gideceğim. Başka nereye gidebilirim ki?

Norman salonda çaprazlamasına yürüyerek oraya gitti. Önce bölmenin önünden hızla, kayarcasına geçtikten sonra tekrar o tarafa döndü. Bölmedeki adama iki yandan da dikkatle baktı. Oradaki görevli çöp gibi boyunlu bir Yahudi çocuğuydu. Elli yaşlarında kadardı. Ve yavru ceylan Bambi'nin ayağını yere vuran tavşan arkadaşı kadar da tehlikeli gözüküyordu. Tavşan "Vurucu" kadar. Görevli gazete okuyordu. Norman, *Pravda*'yı tanıdı. Adam arada sırada başını kaldırıp boş gözlerle salona bakıyordu. Norman hâlâ Rose rolünde olsaydı Vurucu büyük olasılıkla onu fark edecekti. Ama artık yine Norman olmuştu, Dedektif Müfettiş Daniels pusudaydı. Bu da kabalığa karışarak dikkati üzerine çekmemek anlamına geliyordu. Norman daha çok, bölmenin

arka tarafında hafif bir kavis çizerek gidip geldi. Hareket halinde olmak önemliydi. Böyle yerlerde hareketsiz kalıp beklemezsen seni pek fark etmezlerdi. Norman, Vurucu'ya gözükmüyor ama adamın konuşmalarını dinleyebiliyordu.

Dördü çeyrek geçe bir kadın ağlayarak Yolculara Yardım bölmesinin önüne geldi. Vurucu'ya, "New York'tan kalkan Greyhound otobüsündeydim," diye dert yandı. "Ben uyurken biri çantamdan cüzdanımı çalmış." Kadın daha bir sürü şey söyleyerek Vurucu'nun kâğıt mendillerinden birkaçını kullandı. Görevli sonunda ona iki gece kalacak kadar güvenli bir otel buldu. Yani kocası ona tekrar para gönderinceye kadar.

Norman, *Ben senin kocan olsaydım parayı kendim getirirdim,* diye düşündü. Bölmenin arkasında hâlâ bir sarkaç gibi usul usul gidip geliyordu. *Ama böyle aptalca bir şey yaptığın için de tekmeyi yerdin.*

Görevli otelle konuşurken adını, "Peter Slowik," diye açıkladı. Bu Norman için yeterliydi. Yahudi çocuğu tekrar kadınla konuşur ve ona otelin yolunu tarif ederken Norman da bölmenin yakınından ayrılarak telefonlara doğru gitti. Orada henüz yakılmamış, parçalanmamış ya da çalınmamış olan iki rehber vardı. İstediği bilgiyi daha sonra kendi merkezine telefon ederek edinebilirdi. Ama böyle yapmak istemiyordu. Her şey *Pravda* gazetesini okuyan Yahudi çocuğuyla aralarında geçeceklere bağlıydı. Bu nedenle bazı kişilere telefon etmek tehlikeli olabilirdi. Böyle bir şey sonradan adamın başına dert açabilirdi. Ama Norman sonra buna gerek olmadığını anladı. Telefon rehberinde üç Slowik vardı. Kentin merkezindeyse bir Slowik. İçlerinden sadece birinin ilk adı Peter'dı.

Daniels, Vurucu'nun adresini yazdıktan sonra terminalden çıkıp taksi durağına gitti. En öndeki arabanın şoförü bir beyazdı. Bu da iyiydi tabii. Norman ona, "Bu kentte peşin parayla oda tutabileceğin bir otel var mı?" diye sordu. "Işıklar söndükten sonra hamamböceklerinin yarışmasını dinlemek zorunda kalmayacağın bir yer." Şoför bu soruyu düşündü, sonra da başını salladı.

"Whitestone Oteli. Temiz, ucuz bir yer. Peşin para kabul ediyor, soru da sormuyorlar."

Norman arka kapıyı açıp taksiye bindi. "Haydi bakalım, oraya gidelim."

Rosie pazartesi sabahı uzun, manken bacaklı, kızıl saçlı kızın peşinden Tape Engine'in C Stüdyosu'na girdiğinde Robbie Lefferts'ın söz verdiği gibi orada beklediğini gördü. Yaşlı adam Rosie'ye o sokak köşesinde yaptığı gibi gayet nazik davrandı. Yani yeni satın aldığı karton kapaklı kitaplardan birinden bir paragrafı okumasını rica ettiği zaman olduğu gibi. Onun yönetmeni olacak kadın kırk yaşlarında Rhoda Simons adlı biriydi... O da Rosie'ye iyi davrandı ama... bir *yönetmen?* Bu Rosie McClendon'la ilgili olarak akla gelebilecek en garip sözcüktü. Rosie son sınıftayken sahneye konacak oyun için kendisini denemelerini istememişti bile. Ses mühendisi Curtis Hamilton da nazik biriydi; başlangıçta aletleriyle ilgilendiği için Rosie'nin elini çabucak, dalgın dalgın sıkmakla yetindi. Rosie, Robbie'nin deyimiyle, "Yelken açmadan önce" Bayan Simmons ve yaşlı adamla bir fincan kahve içti. Fincanını normal bir biçimde tuttu ve kahveden tabağa bir damla bile dökmemeyi başardı. Ancak çift kanatlı kapıdan etrafı camlı kayıt bölmesine girdiği zaman müthiş bir paniğe kapıldı. Az kalsın Rhoda'nın ona verdiği teksir edilmiş kâğıtları elinden düşürüyordu. Westmorland Sokağı'nda kırmızı arabanın kendisine doğru geldiğini gördüğü ve direksiyondaki adamın Norman olduğunu sandığı an duyduğunun aynıydı bu.

Diğerleri camın arkasından onu seyrediyorlardı. Ciddi tavırlı genç Curtis Hamilton da ona bakıyordu. Hepsinin suratları çarpılmış gibi ve dalga dalgaydı. Sanki Rosie onlara suyun altından bakıyordu. *Kırmızı balıklar onlara bakmak için akvaryumun yanına doğru eğilen insanları böyle görüyorlardır,* diye düşündü. Hemen arkasından da ekledi. *Ben bu işi yapamayacağım. Tanrım, bunu başarabileceğimi de nereden çıkardım?* Gürültülü bir şakırtı irkilmesine neden oldu.

"Bayan McClendon?" Konuşan ses mühendisiydi. "Mikrofonun önüne oturur musunuz? İlk deneme kaydını yapmalıyım."

Rosie oturabileceğinden emin değildi, hatta kımıldayabileceğini bile sanmıyordu. Oraya çivilenmiş gibiydi. Tehlikeli, fütüristik bir yılana benzeyen mikrofona bakıyordu. Bölmede ilerlemeyi başarsa bile oturduktan sonra hiç sesi çıkmayacaktı. Gıcırtıya benzeyen kısacık, kuru bir hece bile.

Rosie o anda yarattığı her şeyin mahvolduğunu görür gibi oldu. Kısa metrajlı eski bir Keystone Kops filmi gibi gözlerinin önünden geçti. Parası tükendiği için sadece dört gün yaşadığı o güzel, küçük odasından atılacaktı. Kızlar ve Kız Kardeşler'de herkes ona soğuk davranacaktı. Anna bile...

Kafasının içinde Anna'nın sesini duydu. *Sana eski yerini veremem, öyle değil mi? Buraya her zaman yeni kızlar geliyor. Önce onları düşünmem gerekiyor. Neden böyle budalaca davrandın, Rosie? Niçin bir sanatçı olabileceğini düşündün? Böyle aşağı düzeyde bir sanatçı bile olamazdın.* Kentin merkezindeki kafeteryalarda garsonluk etmek isteyecek ama onu işe almayacaklardı. Görünüşü değil, kokusu yüzünden. Çünkü yenilgi, utanç ve kayıp beklentiler gibi kokacaktı.

"Rosie?" Konuşan Rob Lefferts'tı. "Lütfen oturur musun? Curt'ün deneme kaydı yapması gerekiyor."

O durumu bilmiyordu. Curtis Hamilton da öyle. Ama Rhoda Simons durumu anlamıştı... Ya da bundan kuşkulanıyordu. Saçına soktuğu kalemi almış, önündeki not defterine bir şeyler karalıyordu. Ama yaptığı resme bakmıyordu. Gözlerini Rosie'ye dikmiş ve kaşlarını çatmıştı.

Rosie boğulmak üzereyken onu suyun yüzünde tutacak herhangi bir şeye sarılmaya çalışan biri gibi, o anda tablosunu düşünmeye başladı. Resmi tam tamına Anna'nın önerdiği yere asmıştı. Oturma yerindeki pencerenin yanına. Orada daha önceki kiracıdan kalma bir çengel bile vardı. Yer tablo için çok uygundu. Özellikle akşamları Bryant Park'ın yeşilimsi kara ağaçlarının üzerinden bir süre güneşin batışını seyredebiliyordu. Sonra tabloya

bakıyor, ardından yine parka dönüyordu. Bu ikisi birbirine çok uygun gibiydi. Pencere ve tablo. Tablo ve pencere. Rosie bunun nedenini bilmiyordu. Ama gerçek böyleydi. Onu odadan çıkarırlarsa resmi duvardan indirmek zorunda kalacaktı.

Hayır, diye düşündü. *Tablo yerinde kalmalı. Orada kalması gerekiyor.*

Bu düşünce hiç olmazsa kımıldamasını sağladı, ağır ağır masaya doğru gidip elindeki kâğıtları oraya koydu. Bunlar 1951'de yayımlanmış olan karton kapaklı bir kitabın sayfalarının büyütülmüş kopyalarıydı. Rosie iskemleye oturdu. Ama ona *düşüvermiş* gibi geldi. Sanki dizleri pimlerle tutturulmuşken biri onları çıkarıvermişti.

O derinliklerden gelen ses, *Bunu yapabilirsin, Rosie,* dedi. Ama şimdi otoritesi sahte gibiydi. *Rehincinin dışında sokak köşesinde başardın. Aynı şeyi burada da yapabilirsin.*

Rosie buna inanmadı, böyle olmasına şaşmadı da. Onu şaşırtan bunu izleyen düşünce oldu. *Tablodaki kadın böyle bir şeyden korkmazdı. Morumsu kırmızı giysili kadın böyle basit bir şeyden ürkmezdi bile.*

Bu fikir gülünçtü tabii. Resimdeki kadın gerçek olsaydı çok eski bir dünyada yaşıyor olacaktı. Kuyrukluyıldızların birer felaket habercisi sayıldığı, tanrıların dağların tepelerinde eğlendiklerinin sanıldığı ve pek çok kimsenin bir kitap bile görmeden yaşayıp öldüğü bir dünyada. O çağlardan bir kadın böyle bir odaya, yanları camlı, soğuk ışıkların aydınlattığı ve tek masadan çelik bir yılanbaşının uzandığı bir bölmeye taşınıverseydi ya haykırarak kapıya koşar ya da düşüp bayılırdı.

Ancak her nasılsa Rosie'ye, morumsu kırmızı giysili kadın, yaşamı boyunca hiç bayılmamış gibi geliyordu. Onu bağırtmak için bir kayıt stüdyosundan daha fazla şeyler gerekirdi.

Derinden gelen ses, *Tablodaki kadını gerçekmiş gibi düşünüyorsun,* dedi, endişeli gibiydi. *Bunun akıllıca bir şey olduğundan emin misin?*

"Rosie?" Rhoda Simons'ın sesi hoparlörlerden yükseldi. "İyi misin?"

Rosie, "Evet," dedi. Sesi çıktığı için biraz olsun rahatlamıştı, sesi boğukça olsa da. "Sadece susadım. Ve de ödüm patlıyor."

Rhoda, "Masanın sol tarafındaki soğutucuda su ve meyve suları var," dedi. "Korkmana gelince... çok normal. Yakında geçer."

Curtis, "Biraz daha konuş, Rosie," diye önerdi. Genç adam şimdi kulaklıkları takmış bazı düğmeleri çeviriyordu.

Morumsu kırmızı giysili kadın sayesinde Rosie'nin korkusu geçmeye başlıyordu. Sakinleştirme bakımından Pooh'nun İskemlesi'nde sallanmaktan daha etkiliydi.

Derinlerden gelen ses, *Bunun nedeni o kadın değil, sensin,* dedi. *Paniği yendin, kızım. Hiç olmazsa şimdilik. Ama bunu kendin başardın. Bu işin sonu nereye varırsa varsın bana bir iyilik eder misin? Burada kimin Gerçek Rosie olduğunu unutmamaya çalış. Kimin Gerçek Rosie olduğunu.*

Curtis ona, "Bir şeylerden söz et," diyordu. "Konu hiç önemli değil."

Rosie bir an ne söyleyeceğini şaşırdı. Gözü önündeki kâğıtlara ilişti. İlkinin üzerinde kitabın kapağındaki resmin bir kopyası vardı. Tıraş olmamış, eli bıçaklı, iriyarı bir adam yarı çıplak bir kadına saldırmak üzereydi. Adamın bıyığı da vardı. Bir düşünce Rosie'nin kafasından kötü kokan bir hava akımı gibi hızla geçti.

(Haydi, bebeğim. İster misin?)

Rosie, "*Zehirli Dev Vatoz adlı bir kitabı okuyacağım,*" dedi. Bu sözleri normal konuşma sesiyle söylediğini umuyordu. "Kitabı Lion Books 1951'de yayımlamış. Karton kapaklı kitaplar basan küçük bir yayınevi. Bu kitabın kapağında yazarın adı var ama... Bu kadarı yeter mi?"

Curtis, "Çok güzel..." dedi. Tekerlekli sandalyesiyle panosunun bir ucundan diğerine gidiyordu. "Sesin iyi. Ama biraz daha konuş."

Rhoda da atıldı. "Harikasın." Sesinden rahatladığı anlaşılıyordu. Rosie kendisine öyle gelmediğinden emindi.

Cesareti artmıştı. Tekrar mikrofona doğru konuşmaya başladı. "Kitabın kapağında romanın Richard Racine'in eseri olduğu

yazılı. Ama Bay Lefferts bana Christina Bell adlı bir kadının yazdığını söyledi. Bu, 'Kılık Değiştirmiş Kadın' adlı bir radyo dizisinin kısaltılmamış bir bölümü. Bu işin bana verilmesinin nedeni Christina Bell romanlarını okuyan kadının..."

Curtis Hamilton, "Çok güzel," dedi.

Rhoda Simons bağırdı. "Tanrım! Elizabeth Taylor'ın 'Butterfield 8'de yaptığı gibi konuşuyor." Rosie'yi alkışladı.

Robbie başını salladı. Gülüyordu. Çok memnun olduğu belliydi. "Rhoda sana yardım edecek. Ama Özgürlük Kenti'nin önünde *Karanlık Geçit*'i başarıyla okudun. Aynı şeyi yapabilirsen hepimiz çok mutlu olacağız."

Rosie eğildi. Az kalsın kafasını masanın yanına çarpıyordu. Soğutucudan bir şişe su aldı. Kapağını açarken ellerinin titrediğini fark etti. "Elimden geleni yapacağım. Sana bu kadarı için söz verebilirim."

Robbie, "Bunu yapacağını biliyorum," dedi.

Rosie kendi kendine, *Tepedeki kadını düşün*, diye telkinde bulundu. *Onun şu anda dorukta nasıl durduğunu hatırla. Kendi dünyasında ona doğru gelen hiçbir şeyden korkmuyor. Benim dünyamdan onun arkasına doğru giden şeylerden de. Bunu anlamak için kadının yüzünü görmen şart değil. Sırtının duruşundan onun...*

Rosie, "*...her şeye* hazır olduğu anlaşılıyor," diye mırıldanarak gülümsedi.

Robbie camın diğer tarafından eğildi. "Efendim? Ne dediğini anlayamadım."

Rosie, "Başlamaya hazır olduğumu söyledim," diye cevap verdi.

Curtis, "Ses ayarı iyi," diyerek Rhoda'ya döndü. Kadın not defterinin yanına romanın sayfalarının kopyalarını koymuştu. "Ne zaman hazır olursan başlayalım, profesör."

Rhoda, "Haydi, Rosie," dedi. "Onlara bu işin nasıl yapıldığını gösterelim. Christina Bell'in yazdığı *Zehirli Dev Vatoz*. Müşteri Audio Concepts. Yönetmen Rhoda Simons. Okuyucu Rose McClendon. Bant sarılıyor. Ben, 'Şimdi,' dediğim zaman bir an bekle... *Şimdi*"

Rosie yine, *Ah, Tanrım,* diye düşündü. *Ben bu işi yapamayacağım.* Sonra zihninin görüş açısını daraltarak bütün dikkatini bir tek çok parlak hayale verdi. Bu, tablodaki kadının dirseğinin yukarısına takmış olduğu altın halkaydı. Rosie pazubendi iyice görürken paniğin neden olduğu ilk kramp da geçmeye başladı.

> Birinci Bölüm
>
> Nella eski gri paltolu adamın kendisini izlediğini önce fark etmedi. Ancak sokak lambalarıyla solundaki, yemek yerken ölen yaşlı bir adamın ağzı gibi açılan, çöp yığılı geçidin arasına girdiği sırada durumu kavradı. Ama artık çok geçti. Nella topuklarına çelik geçirilmiş ayakkabıların yankılarını duydu. Sonra iri, kirli bir el karanlıkların arasından uzandı...

Rosie o akşam sekize çeyrek kala Trenton Sokağı'ndaki binanın ikinci kattaki odasının kilidine anahtarını soktu. Yorulmuş ve terlemişti. Yaz bu yıl kente erken gelmişti. Her şeye karşın Rosie çok mutluydu. Bir koluyla içi yiyecek dolu küçük kesekâğıdını göğsüne bastırmıştı. Tepesinden Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunun Yaza Giriş Piknik ve Konseri'ni duyuran sarı ilanlar çıkmıştı. Rosie işteki ilk gününün nasıl geçtiğini anlatmak için yurda gitmişti. Birileriyle konuşmazsa patlayacaktı. Yurttan ayrılırken Robin St. James ondan ilanlardan alıp mahallesindeki esnafa vermesini istemişti. Bir mahallesi olduğu için ne kadar heyecanlandığını belli etmemeye çalışan Rosie elinden geldiğince çok ilan dağıtmaya karar vermişti.

Robin, "Hayatımı kurtardım," demişti. Bu yıl bilet satışlarından o sorumluydu ve satışların o ana kadar pek de iyi gitmediğini gizlemiyordu. "Rosie, biri sana sorarsa yurtta evlerinden kaçmış küçük kızlar olmadığını söyle. *Lezbiyen* olmadığımızı da. Bilet satışlarının kötü gitmesinin bir nedeni de bu iftiralar. İstediğimi yapar mısın?"

Rosie, "Tabii," diye cevap verdiyse de, öyle bir şey yapmayacağını biliyordu. O güne dek hiç görmediği esnafa Kızlar ve Kız Kardeşler'in nasıl bir yer olduğu konusunda bir konferans veremezdi... Nasıl bir yer olmadığı konusunda da.

Odasında köşedeki vantilatörü açarken, *Ama onların gerçekten iyi kadınlar olduklarını söyleyebilirim,* diye düşündü. Aldığı birkaç yiyeceği buzdolabına koydu. *Hayır, onların hanımefendiler olduklarını söyleyeceğim. İyi hanımefendiler.*

Evet, herhalde bu daha iyi bir fikirdi. Erkekler, özellikle kırkını geçmiş olanlar, bu sözcüğü "kadınlar" kelimesine tercih ediyorlardı. Bu saçma bir şeydi. Rosie kadınların bu sözcük yüzünden sorun çıkarıp telaşlanmalarını daha da gülünç buluyordu. Ama bunu düşünürken birdenbire bir anısı canlandı. Norman'ın bazen yakaladığı fahişelerden nasıl söz ettiğini anımsadı. Onları hiçbir zaman "hanım" diye tanımlamazdı tabii. İş arkadaşlarının karıları hanımefendiydiler. (Örneğin, "Bill Jessup'un karısı gerçekten çok iyi bir hanımefendi.") Kocası fahişeler için "kadın" sözünü de kullanmazdı. Onlardan söz ederken, "kızlar" derdi. Şu kız, bu kız. Rosie bu ana dek kocasının gırtlağından kopan boğuk bir sesle, "Kızlar," demesinden ne kadar nefret ettiğini fark etmemişti. Kızlar. Bu insanın kusmamaya çalışırken çıkardığı sese benziyordu.

Onu unut, Rosie, Norman burada değil. Burada olmayacak!

Her zaman olduğu gibi bu basit düşünce kalbini sevinç, hayret ve minnetle doldurdu. Ona, daha çok yurtta, bu olağanüstü duyguların zamanla geçeceğini söylemişlerdi. Ama Rosie buna inanmakta zorluk çekmişti. Artık özgürdü. O canavardan kaçmıştı. Yalnızdı.

Buzdolabını kapatıp dönerek odasına baktı. Eşya çok azdı. Tablosu dışında süs eşyası da yoktu. Ama gördüğü her şey yüzünden sevinçle bağırmak istiyordu. Duvarlar güzel bir krem rengindeydi. Norman Daniels bu duvarları hiç görmemişti. Norman Daniels, Rosie'yi şu koltuktan "ukalalık ettiği" için itip yere devirmemişti. Odada Norman Daniels'ın hiç seyretmediği bir televizyon vardı. Haberleri dinlerken alay etmemiş, tekrar tekrar gösterilen "All in the Family" ve "Cheers"ı seyrederek hiç gülmemişti. Ve en güzeli Rosie buradaki hiçbir köşeye büzülerek ağlamamış, kendi kendine midesi bulanırsa önlüğünün içine kus-

masını hatırlatmamıştı. Çünkü Norman burada değildi. *Burada* olmayacaktı!

"Artık ilerliyorum," diye mırıldanarak kollarını sevinçle gövdesine doladı.

Odada ilerleyip tabloya yaklaştı. Sarışın kadının giysisi ilkbaharın sonlarına özgü ışıkta adeta parlıyordu. Rosie, *O bir kadın,* diye düşündü. *Bir hanımefendi sayılmaz. Hele bir "kız" hiç değil. Orada, tepede duruyor ve korkusuzca harap tapınak ile yuvarlanmış olan tanrılara bakıyor...*

Tanrılar mı?... Ama burada sadece bir tanrı var... Öyle değil mi?

Hayır. Rosie tabloda iki tanrı olduğunu fark etti. Onlardan biri yıkılmış sütunun yakınındaki yerinden sakin sakin yağmur bulutlarına bakıyordu. İkincisi ise tablonun iyice sağındaydı. Bu tanrı yüksek otların arasından yan yan bakarak etrafı inceliyordu. Taştan alnının kavisi ile bir kulakmemesinden gerisi gözükmüyordu. Rosie o ana dek bu ikinci tanrıyı hiç fark etmemişti. Ama önemli değildi. Herhalde resimde henüz fark etmediği birçok şey vardı. Sürüyle küçük ayrıntı. İlk bakışta görmediğiniz şeylerle dolu olan ve bazı şekilleri seçmeniz istenen o resimli bilmecelere benziyordu. Ve...

...ve bu saçmaydı. Resim aslında çok yalındı.

Rosie, "Şey," diye fısıldadı. *"Öyleydi."*

Aklına Cynthia'nın büyüdüğü rahibin evindeki tabloyla ilgili hikâyesi geldi... Kız "De Soto Batıya Bakıyor" adlı resmin önünde saatlerce oturmuş, onu bir televizyonmuş gibi seyretmişti. Nehrin akışına bakmıştı.

Rosie, "Nehrin aktığını hayal etmiş," diyerek pencereye koştu. Rüzgâr çıktığını umuyordu, camı açıp içeri dolmasını sağlayacaktı. Parkın özel bölümünde oynayan küçüklerin ince seslerini duydu. Daha büyükleriyse beyzbol oynuyorlardı. *Hayal etmiş, hepsi o kadar. Çocuklar öyle yaparlar. Ben de yapardım.*

Yukarıya doğru itilen camın açık kalması için çerçevenin altına bir çubuk soktu. Böyle yapmazsa cam bir süre yukarıda kalıyor, sonra gürültüyle iniyordu. Tabloya bakmak için dönerken aklına üzücü bir şey geldi. Bu öyle güçlüydü ki, sanki kuşkuya

yer yoktu. Morumsu kırmızı giysinin kıvrımları ve dökülüşü aynı değildi. Onların yeri değişmişti. Yerleri değişmişti, çünkü toga giymiş olan kadın yerini değiştirmişti.

Rose, "Böyle düşünüyorsan iyice aklını kaçırmışsın demektir," diye fısıldadı. "Tamamıyla çıldırmışsın demektir. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Biliyordu. Buna rağmen resme doğru eğilerek içine baktı. Otuz saniye kadar böyle durdu. Gözleri ile tepenin doruğundaki boyalı kadın arasında beş santim bile yoktu. Camın buğulanmaması için soluğunu tutmuştu. Sonunda gerileyerek ciğerlerindeki havayı boşalttı. Bu daha çok, rahatlamanın neden olduğu bir göğüs geçirmeye benziyordu. Giysideki kıvrımlar değişmemişti. Rosie bundan emindi. (Şey... *hemen hemen* emindi.) Hayal gücü o uzun günün sonunda ona oyun oynuyordu. Bugün hem çok iyi geçmişti hem de çok stresli olmuştu.

Tablodaki kadına, "Evet," dedi. "Günü başarıyla geçirdim diyebilirim." Morumsu kırmızı giysili kadınla yüksek sesle konuşmak ona çok normal gelmeye başlamıştı artık. Belki biraz eksantrik bir davranıştı. Ama ne olmuş yani? Bunun kime zararı var? Ayrıca kim biliyor ki? Sarışın kadının arkasının dönük olması da Rosie'nin onun kendisini dinlediğine inanmasını kolaylaştırıyordu.

Rosie pencereye gidip ellerinin ayasını çerçeveye dayayarak dışarı baktı. Sokağın karşısında kahkahalar atan çocuklar beyzbol oynayarak koşuyor ve salıncaklarda kolan vuruyorlardı. Hemen aşağıda araba kaldırıma yanaşıyordu. Bir zamanlar böyle bir arabanın durması Rosie'nin dehşete kapılmasına yol açardı. Norman'ın yumruğunun kendisine yaklaştığını görür gibi olurdu. Norman'ın yüzüklü yumruğunun. Yüzüğün üzerindeki "Hizmet, Sadakat ve Toplum" kelimeleri gitgide büyür, büyürdü. Sonunda bütün dünyayı doldururdu. Ama o günler geçmişti artık. *Tanrı'ya şükürler olsun!*

Rosie tabloya, "Bugünü geçirmeyi başarmakla kalmadım," dedi. "Bence kitabı çok güzel okudum. Robbie'nin böyle düşündüğünü biliyorum. Ama aslında *gerçekten* etkilemem gereken Rhoda'ydı. Oraya gittiğimde benden hoşlanmamaya hazırdı.

Beni Robbie keşfettiği için tabii. Anlıyorsun değil mi?" Rosie bir kadının arkadaşına dönmesi gibi yeniden tabloya döndü. Sanki arkadaşının yüzündeki ifadeden bir fikir ya da açıklamayı nasıl karşıladığını anlamak istiyordu. Ama tabii resimdeki kadın tepeden aşağıya, yıkık tapınağa bakmasını sürdürdü.

Rosie, "Biz kadınların bazen ne kadar aksi olduğumuzu bilirsin," diyerek güldü. "Sonuçta onun bana ısınmasını sağladım. Yalnızca elli sayfayı tamamlayabildik. Ama sonlara doğru daha da başarılı oldum. Ayrıca o eski karton kapaklı romanlar kısa. Bütün kitabı çarşamba günü akşama kadar bitireceğimden eminim. İşin en güzel yanı ne biliyor musun? Günde hemen hemen yüz yirmi dolar kazanıyorum. *Haftada* değil, *günde.* Ve daha *üç* Christina Bell romanı var. Robbie ile Rhoda onları da bana verirlerse..."

Rosie duraklayarak irileşmiş gözlerle tabloya baktı. Artık parktan gelen tiz çığlıkları duymuyordu. Merdivenden çıkan birinin ayak seslerini de. Resmin en sağına bakıyordu yine. Oradaki şekle. Alnın çizdiği kavis. Bebeği olmayan ifadesiz bir göz. Bir kulakmemesi. Rosie hem yanılmıştı hem de yanılmamıştı. İkinci heykelin daha önce gözükmediğini düşünmekte haklıydı. Stüdyoda *Zehirli Dev Vatoz*'u okuduğu sırada, taş kafanın resimde belirdiğini düşünmesi yanlıştı. Giysinin kıvrımlarının yer değiştirdiğini düşünmesinin nedeni bilinçaltı olabilirdi. Taş kafa konusunda yanılmadığını kanıtlamak için bir tür halüsinasyon yaratmıştı belki de. Ne de olsa o, şimdi gördüğünden biraz daha mantıklıydı.

Rosie, "Tablo daha büyüdü," dedi.

Hayır, pek öyle değildi.

İki elini tablonun önünde havaya kaldırarak ölçtü. Ama resim hâlâ duvardaki doksan santime altmış santimlik yeri kaplıyordu. Ayrıca çerçevenin içindeki ince beyaz şeritler de aynı kalınlıktaydı. O halde bu telaşı niyeydi?

Rosie, *O ikinci kafa daha önce orada değildi, diye düşündü. İşte telaşım bundan. Belki de...*

Başı dönmeye, midesi hafifçe bulanmaya başladı. Gözlerini sıkıca yumarak şakaklarını ovdu. Başı ağrımak üzereydi. Tekrar gözlerini açıp tabloya baktığı zaman ilk seferki gibi etkilendi. Resim ayrı ayrı öğelerden oluşmuyordu... tapınak, yuvarlanmış heykeller, morumsu kırmızı giysi, kadının havaya kaldırdığı sol eli... bir bütündü bu resim... kendine özgü sesiyle Rosie'yi çağırıyordu.

Şimdi tabloda başka şeyler de vardı. Rosie bunun bir halüsinasyon değil, gerçek olduğundan hemen hemen emindi. Resim aslında büyümemişti. Ama şimdi iki yanında da daha fazla şey görebiliyordu. Üst ve altta da öyle. Sanki bir film makinisti yanlış mercekler kullanıldığını anlamış ve onları değiştirmişti. Otuz beş milimetrelik filmi geniş ekranlı Cinerema 70'e uygulamıştı.

Sen çıldırmışsın, Rosie. Resimler büyümez.

Öyle mi? O halde ikinci tanrıyı nasıl izah edeceksin? Rosie ikinci tanrının hep orada olduğundan ve onu ancak şimdi fark ettiğinden emindi. Bunun nedeni de...

"Çünkü resmin *sağ* tarafı şimdi daha ayrıntılı," diye mırıldandı. Gözleri irileşmişti, ama bakışlarındaki ifadenin endişe mi, yoksa hayret mi olduğu belli değildi. "*Sol* taraf da öyle. *Yukarı* ve *aşağı*..."

Arkasındaki kapıya arka arkaya vuruldu. Sesler çok hafif ama hızlıydı, neredeyse birbirine karışacaktı. Rosie hızla döndü ama ona çok yavaş hareket ediyormuş gibi geldi. Ya da suyun altında yürüyormuş gibi!

Kapıyı kilitlememişti!

Kapıya tekrar vuruldu. Rosie aşağıdaki kaldırıma yanaşan arabayı hatırladı. Küçük bir arabaydı. Yalnız başına yolculuk yapan bir adamın Hertz ya da Vis'ten kiralayacağı türde bir araba. Rosie'nin tabloyla ilgili düşüncelerini başka olasılıklar karartı. Bıkkınlık ve çaresizlik duyuyordu. Norman sonunda onu bulmuştu. Biraz zaman almış ama işte sonunda onu bulmayı başarmıştı.

Rosie, Anna'yla yaptığı son konuşmanın bir bölümünü anımsadı. Anna ona kocası *geldiği* takdirde ne yapacağını sormuştu.

Rosie de, "Kapıyı kilitleyip, 911'i ararım," demişti. Ama işte kapıyı kilitlemeyi unutmuştu ve evde telefon da yoktu. En korkuncu bu sonuncusuydu. Kara mizah adeta. Çünkü oturma odası görevini yapan bölümdeki köşede bir priz vardı. Canlı bir priz. Rosie o gün öğle saatinde şirkete gidip depozito yatırmıştı. Onunla ilgilenen kadın görevli kendisine üzerinde yeni telefon numarası yazılı küçük, beyaz bir kart vermişti. Rosie kartı çantasına atarak hızla kapıdan çıkmıştı. Satılık telefonların bulunduğu bölümden son sürat geçmişti. Çünkü fırsat bulunca Lakeview alışveriş merkezine gidip telefonu oradan on dolar ucuza alacağını düşünmüştü. Şimdiyse on dolar kazançlı çıkmak uğruna...

Kapının dışındaki adamın sesi çıkmıyordu şimdi. Ama Rosie kanadın altındaki aralığa bakınca adamın ayakkabılarının siluetlerini gördü. Norman'ın ayağında büyük, cilalı siyah ayakkabılar vardı herhalde. Kocası artık üniforma giymiyordu ama siyah ayakkabılarından vazgeçmemişti. Sert ayakkabılardı onlar. Rosie buna tanıklık edebilirdi. Çünkü Norman'la geçirdiği yıllar boyunca ayakkabıların izlerini karnında, bacaklarında ve kaba etlerinde kaç defa taşımıştı.

Kapıya tekrar vuruldu. Arka arkaya üç defa, üçer vuruş: taktaktak. Duraklama. Taktaktak... Duraklama. Taktaktak.

O sabah kayıt odasında paniğe kapılarak soluğunun kesildiği anda olduğu gibi yine tablodaki kadını düşündü Rosie. Tepenin doruğunda duruyor, yaklaşan fırtına ve yağmurdan korkmuyordu. Aşağıdaki yıkıntılarda hayaletler, kötü cüceler ya da bir serseri güruhunun saklanmış olabileceğini düşünerek dehşete kapılmıyordu. O *hiçbir şeyden* korkmuyordu. Böyle olduğu sırtının duruşundan, elini kayıtsızca kaldırmış olmasından, hatta hafifçe gözüken göğsünün biçiminden bile anlaşılıyordu. (Rosie buna inanıyordu.)

Ne yazık ki ben o değilim. Ben korkuyorum. Hem de öyle korkuyorum ki neredeyse altıma kaçıracağım. Ama beni yakalayıvermene razı olacak değilim, Norman. Buna yemin ediyorum! Boyun eğmeyeceğim!

Bir iki dakika Gert Kinshaw'un ona öğrettiği "düşmanı fırlatıp atma" yöntemini hatırlamaya çalıştı. Sana saldıran düşmanını

kollarından yakalıyor, sonra yan dönüyordun. Ama bu bir işe yaramadı. Rosie o önemli hareketi hayalinde canlandırmaya çalışırken sadece Norman'ın üzerine saldırdığını görür gibi oldu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. (Rosie'nin, "Norman'ın ısırma gülüşü" dediği şeydi bu.) Kocası onunla yakından konuşmak istiyordu.

Çok yakından.

Rosie'nin alışveriş torbası hâlâ tezgâhın üzerinde duruyordu. Pikniğin sarı el ilanları da onun yanındaydı. Eve geldiği zaman bozulacak yiyecekleri buzdolabına koymuştu. Ama birkaç konserve hâlâ torbadaydı. Rosie birer tahta kadar duygusuzlaşan bacaklarıyla yürümeye çalışarak ilerledi. Elini torbaya soktu.

Yine kapıya hızla üç kez vuruldu: taktaktak.

Rosie, "Geliyorum," dedi. Sesi ona şaşılacak kadar sakin geldi. Torbadaki en büyük şeyi, bir kiloluk meyve salatası tenekesini aldı. Konserve kutusunu iyice kavramaya çalışarak yine uyuşmuş tahta bacaklarıyla kapıya gitti. "Geliyorum. Bir saniye. Kapıyı hemen açacağım."

Rosie alışveriş yaptığı sırada Norman Daniels da Whitestone Oteli'ndeki bir yatakta iç çamaşırlarıyla yatıyor, sigara içerek tavana bakıyordu.

Sigaraya o da pek çok çocuk gibi babasının paketinden sigara çalarak alışmıştı. Yakalanırsa dayak yemeye değeceğini düşünüyordu. Kentin merkezinde, Eyalet Caddesi ile 49 numaralı yolun kesiştiği köşedeki, Aubreyville Eczanesi ile postanenin önündeki telefon direğine dayanarak ceketinin yakasını kaldırır, sigarasını altdudağına yapıştırırdı. O zaman diğer delikanlıların takdirini kazanıyordu. "Bu delice bir şey, bebeğim! Ben soğukkanlı, harika biriyim!" Arkadaşların eski arabalarıyla geçerlerken sigarayı babanın paketinden çaldığını nereden bileceklerdi? Ya da bir keresinde bütün cesaretini toplayıp bir paket sigara almaya kalkınca ihtiyar Gregory'nin burun kıvırdığını, "Bıyığın çıktığı zaman tekrar gelirsin," dediğini.

Norman on beş yaşındayken sigara içmek önemli bir şeydi. Çok çok önemli. Onun alamadığı şeylerin yerini tutuyordu. (Örneğin, bir arabanın. Arkadaşlarının kullandıkları külüstür otomobillerin. Bu arabaların farlarının etrafına beyaz "plastik çelik" geçirilir, tamponları da telle bağlanırdı.) Norman on altı yaşına bastığı sırada tam bir tiryaki olup çıkmıştı. Günde iki paket sigara içiyor ve sabahları bütün tiryakiler gibi öksürüyordu.

Norman, Rose'la evlendikten üç yıl sonra genç kadının bütün ailesi –annesi, babası ve on altı yaşındaki erkek kardeşi– aynı 49 numaralı yolda bir kazada öldüler. Philo Taşocağı'nda yüzmeye gitmişler, öğleden sonra dönüyorlardı. Sonra çakıl yüklü bir kamyon yolda kaydı ve hepsini ortadan kaldırdı. Moruk McClendon'ın kafası kaza yerinden otuz metre ileride, bir hendeğin içinde bulundu. Ağzı açıktı, bir gözüne bolca inek pisliği yapışmıştı. (Norman o sırada polis olmuştu artık. Polisler böyle şeylere alışıktı.) Bu ayrıntılar Daniels'ı hiç rahatsız etmedi. Hatta bu kaza yüzünden sevindi bile. Ona göre o meraklı, yaşlı köpek layık olduğu cezayı bulmuştu. McClendon kızına üzerine vazife olmayan bazı şeyleri soruyordu. Oysa Rose artık onun kızı değildi. Yasalara göre hiç değildi. Yasalara göre o Norman Daniels'ın karısıydı.

Norman sigarasından derin bir nefes çekti, sonra dumanı üfleyerek üç halka oluşturdu ve sırayla tavana doğru yükselişlerini seyretti. Dışarda trafikten inceli kalınlı korna sesleri yükseliyordu. Oraya geleli yarım gün olmuştu ama bu kenten nefret etmeye başlamıştı bile. Burası çok büyüktü. Kentte saklanacak çok yer vardı. Ama bu önemli değildi. Çünkü işler yolundaydı. Çünkü pek yakında çok sert ve çok ağır bir tuğla duvar Craig McClendon'ın dik başlı kızının üzerine yıkılacaktı.

Üç McClendon'ın cenazelerinin kaldırıldığı törene hemen hemen bütün Aubreyville'liler katıldı. Törende Norman'ın öksürük krizi tuttu. Öksürüğe bir türlü engel olamıyor, herkes dönüp ona bakıyordu. Norman her şeyden çok, bu tür bakışlardan nefret

ederdi. Yüzü kızarmıştı, utanılacak duruma düştüğü için de çok öfkeliydi. Ne çare ki öksürüğüne hâlâ engel olamıyordu. Hıçkırarak ağlayan genç karısını iterek kiliseden çıkardı. Diğer elini ağzına kapamıştı ama boşuna.

Norman dışarda durup şiddetle öksürmeyi sürdürdü. Bayılmamak için eğilerek ellerini dizlerine dayadı. Sulanan gözleriyle sigara içmek için dışarı çıkmış olan beş kişiye bakıyordu. Bu üç adam ile iki kadın yarım saatlik berbat bir cenaze töreninde bile sigara içmeden duramamışlardı. Norman hemen oracıkta artık sigara içmemeye karar verdi. Öksürüğe her zamanki yaz alerjisinin neden olabileceğini biliyordu ama önemli değildi. Sigara içmek aptalca ve iğrenç bir alışkanlıktı. Belki de bu gezegendeki en budalaca alışkanlık. Bir adli tabibin defin ruhsatına ölüm nedeni olarak "sigara" yazmasına izin verecek değildi.

Norman eve döndüğü ve Rosie'nin kaçmış olduğunu anladığı gün, daha doğrusu o gece tepenin eteğindeki Mağaza 24'e gitmiş ve on bir yıldan beri ilk kez bir paket sigara almıştı. Karısının ATM kartını aldığını anladığı ve gerçekleri kabul ettiği zaman sigaraya yeniden başlamıştı. Eskiden içtiği sigarayı seçmişti. Bu bir katilin cinayet yerine dönmesi gibi bir şeydi. Her kan kırmızısı paketin üzerinde, *"Hog signo vinces"* yazılıydı. Babasına göre bu, "Bu işaretle yeneceksin" anlamına geliyordu. Ama Norman'ın bildiği kadarıyla, babası sadece annesiyle mutfakta giriştiği kavgalarda onu yenmişti, işte o kadar.

Norman sigaradan ilk nefesi çektiğinde başı dönmüştü. İlk sigarayı ta filtresine kadar içtiği sıradaysa kusacağından, bayılacağından ya da kalp krizi geçireceğinden emindi. Belki de üçü birden olacaktı. Ama olmamıştı. Şimdi yine eskisi gibi günde iki paket sigara içiyordu. Sabahları yataktan kalktığında yine öksürüyor, bu öksürük sanki ciğerlerinin dibinden kopup geliyordu. Sigarayı hiç bırakmamış gibiydi.

Norman'a göre bunun bir sakıncası yoktu. O ukala psikoloji meraklılarının dediği gibi "stresli bir yaşam deneyimi" geçiriyor-

du. İnsanlar stresli bir yaşam deneyimi geçirdikleri zaman genellikle eski alışkanlıklarına dönüyorlardı. Herkes alışkanlıkların, özellikle içki ve sigara içmenin bir tür koltuk değneği olduğunu söylüyordu. Topallıyorsan koltuk değneği kullanmanın ne sakıncası vardı? Rosie'nin icabına baktıktan sonra koltuk değneğini kaldırıp atacaktı. (Onlarınki gayri resmi bir boşanma olacaktı. Norman'ın koşullarına uygun bir hal çaresi.)

Norman başını çevirip pencereden dışarıya baktı. Hava henüz kararmamıştı ama neredeyse alacakaranlık başlayacaktı. Yani artık gitmesi gerekiyordu. Randevusuna geç kalmak istemiyordu. Sigarasını komodinin üzerinde, telefonun yanında duran izmarit dolu tablaya bastırarak söndürdü. Doğrulup ayaklarını yere bastı ve giyinmeye başladı.

Acele etmesine gerek yoktu. İşin en güzel yanı da buydu. İzin günleri birikmişti. İzin istediği zaman Emniyet Amiri Hardaway hiç mırın kırın etmemişti. *Tabii bunun iki nedeni var,* diye düşündü. *Birincisi, gazeteler ve televizyonlar bütün dikkatleri üzerime çektiler. İkincisi, Hardaway benden hiç hoşlanmıyor. Fazla zor kullandığım iddiaları yüzünden Emniyet Müdürlüğü İçişleri köpeklerini üzerine saldı. Beni bir süre için başından atacağına sevinmiş olmalı.*

Norman asansörle aşağıya inerken, "Bu gece, kaltak," diye mırıldandı. Asansörde yalnızdı. Sadece dipteki eski aynada kendini görüyordu. "Şansım yardım ederse bu gece. Bana da çok şanslıymışım gibi geliyor."

Kaldırımın kenarına taksiler dizilmişti. Ama Daniels onların yanından geçip gitti. Taksi şoförleri kayıt tutar, bazen de gördükleri yüzleri hatırlarlardı. Hayır, otobüse binecekti. Bu kez bir kent otobüsüne. Hızla köşedeki otobüs durağına doğru gitti. *Yoksa şanslı olduğumu söylerken kendi kendimi mi kandırıyordum?* Sonra kendini kandırmadığına karar verdi. Karısına iyice yaklaşmıştı. Bunu biliyordu, çünkü Rose'un kafasına tekrar girmeyi başarmıştı.

Green Line otobüsü köşeyi dönerek önünde durdu. Norman araca binip bilet parasını verdi ve arkaya geçerek oturdu. Bu gece

Rose olması gerekmiyordu. Bu nedenle de rahatlamıştı. Yollarda hızla ilerlerken pencereden bakıyordu. Bar ve restoran tabelaları... "Şarküteri", "Biracı", "Dilim Dilim Pizza", "Seksi, Üstsüz Kızlar"...

Otobüs "Babanın Mutfağı" adlı bir lokantanın önünden geçerken Norman, *Sen buraya ait değilsin, Rose,* diye düşündü. Lokantanın vitrinine kan rengi neonla "Kesinlikle Kansas City Sığırı" yazılmıştı. *Sen buraya ait değilsin. Ama bunun önemi yok. Çünkü ben şimdi buradayım. Seni eve götürmeye geldim. Evet, seni "bir yerlere" götüreceğim işte.*

Karmakarışık neon ışıkları ve kararmaya başlayan kadife gibi gökyüzü ona eski, güzel günleri hatırlattı. Yaşam o günlerde insanda böyle klostrofobiye neden olmuyordu. Sanki gitgide küçülen bir odanın duvarlarının üstüne üstüne gelmesi gibi bir şeydi bu. Neonlar kullanıldığı zaman eğlence başlamıştı. Hiç olmazsa Norman'ın yirmi ile otuz yaşı arasındaki o oldukça az karmaşık yıllarda durum böyleydi. Neonun çok parlak olduğu bir yer buluyor ve usulca içeri süzülüyordun. O günler sona ermişti artık. Ama polislerin çoğu... *iyi* polislerin çoğu karanlık bastıktan sonra etrafta nasıl dolaşılacağını biliyorlardı. Neonun gerisine süzülmeyi ve sokak süprüntülerini yakalamayı. Bunları yapamayan bir polis fazla dayanamazdı.

Norman sokak tabelalarının birbirlerini izlemelerini seyretmişti. Artık Carolina Sokağı'na yaklaştıklarını tahmin ediyordu. Ayağa kalkarak otobüsün ön tarafına gitti. Oradaki çubuğa tutunup bekledi. Otobüs köşede durup kapı açılınca basamaklardan indi ve hiçbir şey söylemeden karanlıklara karıştı.

Oteldeki gazeteciden kentin bir haritasını almıştı. Altı buçuk dolara hem de. Tam bir rezaletti. Ama adres sormak ona daha pahalıya mal olabilirdi. İnsanlar onlara yol soranları hatırlarlardı, hatta bazen beş yıl sonra bile. Şaşılacak işti ama doğruydu. Onun için adres sormamak daha doğruydu. Yani bir şey... kötü bir şey olmazsa... Belki olmayacaktı ama bazı kurallara uymak her zaman en iyi yöntemdi.

Haritaya göre Carolina Sokağı, otobüs durağından dört blok ötede Beaudry alanına çıkıyordu. Ilık bir akşamda kısa, güzel bir

yürüyüş olacaktı. Yolculara Yardım bölmesindeki Yahudi çocuğu Beaudry alanında oturuyordu.

Daniels gezintiye çıkmış gibi ağır ağır yürüyordu. Ellerini ceplerine sokmuştu. Yüzünde dalgın, hatta biraz da aptalca bir ifade vardı. Onu gören tetikte olduğunu anlayamazdı. Bütün duyularıyla hem de. Gelip geçen her arabayı, her yayayı inceliyordu. Özellikle kendisine bakan birileri olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Onu *gören* birilerinin olup olmadığını. Ama böyle biri yoktu. Bu da iyiye işaretti.

Norman, Vurucu'nun evine gelince kapının önünden iki kez geçti. Evet, adam apartmanda değil, bir evde oturuyordu. Daha iyi. Bahçe yolunda bir araba vardı. Aşağı kattaki ön pencereden dışarıya ışık sızıyordu. Kalın perdeler açıktı ama tüller kapatılmıştı. Norman tüllerin arkasında bulanık ışıklı bir şey gördü. Televizyon olmalıydı. Vurucu evdeydi. Herhalde küçük televizyonunu seyrederken bir iki havuç yiyordu. Ondan sonra da otobüs terminaline gidecek ve başka kadınlara yardıma çalışacaktı. Yardıma layık olmayacak kadar aptal yaratıklara... ya da kötülere.

Vurucu'nun parmağında alyans yoktu. Zaten Norman onu sapıklıklarını saklayan gizli homolara benzetmişti. Ama daha sonra üzülmemek için emin olması gerekiyordu. Bahçe yolunda usulca ilerleyerek Vurucu'nun dört beş yıllık arabasının penceresinden içeri baktı. Adamın yalnız yaşamadığını gösterecek herhangi bir şey bulmaya çalışıyordu. Ne var ki kafasında alarm çalmasına neden olacak hiçbir şey bulamadı.

Rahatlamıştı. Başını kaldırarak evlerin bulunduğu sakin sokakta tekrar aşağı yukarı baktı. Etrafta kimsecikler yoktu.

Yanında maske getirmedin, diye düşündü. *Yanında yüzünü örtebileceğin bir çorap bile yok. Öyle değil mi, Normie?*

Hayır, yoktu.

Unuttun değil mi?

Şey... Aslında, hayır. Unutmadım. Çünkü bana yarın güneş doğduğu zaman kentten bir Yahudi eksik olacakmış gibi geliyordu. Çünkü bazen böyle sakin mahallelerde bile kötü şeyler olabilir. Birileri insanın

evine girebilir. Genellikle hırsızlar ve uyuşturucu bağımlıları tabii. Ondan sonra da olan olur. Kötü ama gerçek. Tişörtlerde ve arabalara yapıştırılan etiketlerde dediği gibi: "Pis şeyler olur." Kimi kez bu pis şeyler kötü değil de iyi sanılan insanların başına gelir. İnanılmayacak gibi ama doğru. Örneğin, kadınların kocalarından kaçmalarına yardım eden, Pravda *gazetesi okumaya meraklı Yahudi çocukları da böyle şeylerle karşılaşabilirler. Bu adamın yaptıklarına göz yumamazdınız. Bir toplum böyle yönetilmez. Herkes böyle davranırsa zaten toplum da ortadan kalkar.*

Ama artık çok yerde böyle davranan insanlar türedi. Çünkü kalpleri kanayan bu yardım meraklılarının yaptıkları çoğunlukla yanlarına kâr kalıyor. Ne var ki kalpleri kanayan bu meraklıların çoğu karıma yardım etmek gibi bir hataya düşmediler... Bu hatayı bu adam yaptı. Norman bunu adı gibi biliyordu. *Bu adam Rose'a yardım etti.*

Basamaklardan çıkarak etrafına çabucak bir göz attı, sonra da zili çaldı. Biraz bekledi, tekrar zile uzandı. En ufak bir gürültüyü bile yakalamaya hazır olan kulakları yaklaşan birinin ayak seslerini duydu. Adam toktoktok diye yürümüyor, fışfışfış gibi bir ses çıkarıyordu. Demek Vurucu çoraplıydı. Ah, ne hoş.

Vurucu, "Geliyorum, geliyorum," diye seslendi.

Kapı açıldı. Vurucu, Norman'a baktı. Bağa çerçeveli gözlüğünün camlarının arkasında iri gözleri sulanıyordu. "Size yardım edebilir miyim?" diye sordu. Gömleğinin önü açıktı, eteklerini pantolonunun içine sokmamıştı. Gömleğinin altında askılı bir atleti vardı. Norman'ın giydiği cinsten bir atlet. Norman'ın tepesi birdenbire attı. Bu kadarı da çok fazlaydı. Bardağı taşıran son damlaydı bu. Öfkesinden iyice çıldırdı. Vurucu gibi biri onunkine benzeyen bir atlet giyiyordu! Beyaz bir adamın atletini!

Norman, "Yardım edebilirsin sanırım," dedi. Yüzünde ya da sesindeki bir şey –belki de ikisi birden– Slowik'i ürküttü. Gerilemeye çalışırken elini kapıya uzattı. Belki de kapıyı Norman'ın yüzüne çarpacaktı. Eğer öyleyse çok geç kalmıştı. Norman hızla hareket etti. Slowik'in gömleğini iki yandan yakalayarak onu içeriye doğru itti. Sonra bir tekmede kapıyı arkasından kapadı.

Kendini bir MGM müzikalinde oynayan Gene Kelly kadar zarif hissediyordu.

Norman, "Evet, yardım edebilirsin sanırım," diye yineledi. "Senin iyiliğin için yardım edebileceğini umuyorum. Sana bazı sorular soracağım, Vurucu. *Güzel* sorular. Onlara iyi yanıtlar verebilmek için o iri burunlu Yahudi Çocuğu Tanrına dua etmelisin."

Slowik, "Çık dışarı!" diye bağırdı. "Yoksa polis çağırırım!"

Norman Daniels bu sözleri duyunca güldü. Sonra Slowik'i döndürdü. Adamın sol kolunu, yumruğu sıska kürekkemiğine değinceye kadar geriye büktü. Slowik çığlıklar atmaya başladı. Norman adamın bacaklarının arasına elini sokarak testislerini avuçladı.

"Sus!" dedi. "Hemen sus. Yoksa hayalarını üzüm taneleri gibi patlatırım. Çıkan sesi sen de duyarsın!"

Vurucu sustu. Soluk soluğaydı. Arada sırada boğulur gibi inliyordu. Ama Norman buna dayanabilirdi. Vurucu'yu oturma odasına soktu. Bir sehpada duran uzaktan kumandayı alıp televizyonun sesini yükseltti.

Vurucu'yu hızla mutfağa sokarak ellerini çekti. "Buzdolabının önünde dur. Kıçınla kürekkemiklerinin o bebeğe iyice yapışmasını istiyorum. Dolaptan bir santim bile uzaklaşacak olursan dudaklarını çektiğim gibi koparırım. Anladın mı?"

Vurucu, "E... e... evet," dedi. "Se... se... sen de kimsin?" Hâlâ Bambi'nin arkadaşı tavşan Vurucu'ya benziyordu. Ama sesi Woodsy adlı baykuşunkine dönüşmüştü.

Norman, "NBC Haber Bürosu'ndan Irving R. Levine," diye cevap verdi. "Ben izin günlerimi böyle geçiririm." Tezgâhın altındaki çekmeleri açmaya başladı. O arada gözlerini Vurucu'dan ayırmıyordu. Bu tavşancığın kaçacağını pek sanmıyordu ama böyle bir şeye kalkışabilirdi. İnsanlar belirli bir korku düzeyini aştıktan sonra artık ne yapacaklarını önceden kestiremezdiniz. Tayfunlar gibi.

"Ne... Ne olduğunu anlamıyorum..."

Norman, "Anlaman da şart değil," dedi. "İşte işin güzel yanı bu, Vurucu. Birkaç basit sorumun cevabından başka hiçbir şeyi bilmek zorunda değilsin. Geri kalan her şeyi bana bırakabilirsin. Ben bir profesyonelim. Beni 'İyilik Melekleri'nden biri gibi düşün."

Norman aradığını beşinci ve sonuncu çekmede buldu. Fırından yemekleri çıkarmak için kullanılan üzeri çiçekli iki eldiven. Ah, ne sevimliydi bunlar! Güzel giyinmiş bir Yahudi çocuğu, Museviliğin kurallarına göre pişirilmiş küçücük güvecini küçücük fırınından çıkarırken bu eldivenleri giyiyordu. Norman eldivenleri giydikten sonra çekmelerin tokmaklarını çabucak sildi. Parmak izi bırakmak niyetinde değildi. Sonra Vurucu'yu tekrar oturma odasına götürdü. Uzaktan kontrol aygıtını alıp onu da gömleğinin önüne hızla sürdü.

O arada, "Burada seninle yüz yüze biraz konuşacağız, Vurucu," diye açıkladı. Boğazı iyice sıkışmıştı, artık sesi bir insanınkine benzemiyordu. Kendi de bunun farkındaydı. Cinsel isteğinin uyanmış olması da onu şaşırtmadı. Uzaktan kumanda aygıtını kanepeye atıp Slowik'e döndü. Adam orada duruyordu. Omuzları düşmüştü, bağa çerçeveli, kalın camlı gözlüğünün altından yaşlar akıyordu. Evet, arkasında beyaz insanların giydiği atletle orada bekliyordu. "Seninle çok yakından konuşacağım, Vurucu. Çok çok yakından. Buna inanıyor musun? İnansan iyi olur, Vurucu. Evet, çok iyi olur."

Slowik, "Lütfen..." diye inleyerek titreyen elini Norman'a doğru uzattı. "Lütfen canımı yakma. Yanlış adama geldin. Kimi arıyorsan o ben değilim. Sana yardım edemem."

Ama Slowik sonunda oldukça yardım etti. O sırada artık mahzene inmişlerdi. Çünkü Norman adamı ısırmaya başlamıştı. Sesi sonuna kadar açılmış olan televizyon bile adamın çığlıklarını tam örtemiyordu. Çığlıklar atsın atmasın, Slowik, Norman'a yine de bir hayli yardım etti.

Eğlence sona erince Norman mutfağa gitti. Aradığı çöp poşetlerini lavabonun altındaki dolapta buldu. Bunlardan birine fırın eldivenleriyle gömleğini koydu. Artık onu herkesin içinde

giymesi imkânsızlaşmıştı. Poşeti yanına alıp uygun bir yere atacaktı.

Yukarıda Vurucu'nun yatak odasında adamınkinden daha geniş olan gövdesini örtebilecek bir tek şey buldu. Rengi solmuş, etekleri sarkmış Chicago Bulls tişörtüydü bu. Norman onu karyolanın üstüne serdi. Sonra Vurucu'nun banyosuna geçip duşu açtı. Suyun sıcak akmasını beklerken Vurucu'nun ecza dolabına baktı. Bir şişe Advil bulup dört hap birden yuttu. Dişleri acıyor, çenesi zonkluyordu. Yüzünün alt yarısı kan, kıl ve deri parçalarıyla kaplanmıştı.

Duşa girip Vurucu'nun İrlanda Baharı marka sabununa uzandı. O arada, "Sabunu da poşete atmalıyım," diye kendini uyardı. Aslında bütün bu önlemlerin ne dereceye kadar işine yarayacağını bilmiyordu. Çünkü aşağıda, mahzende ne kadar adli kanıt bıraktığının farkında değildi. Orada bir ara kendini kaybeder gibi olmuştu.

Norman saçını yıkarken, "Rambling Rose" şarkısını söylemeye başladı. "Seeeerseri Güüül... Nerelere gittiiiiğini kimse bilmiyorrr. Rüzgârda uuuçan... Kaaaçan... seeensin... Seeen öyle büüüyüdün... Kiiim bir Serseri Gülü... eeelinde tutaaabilir..."

Duşu kapatıp küvetten çıktı. Lavabonun üzerindeki buğulanmış aynada hayalete benzeyen belli belirsiz görüntüsüne baktı.

İfadesiz bir sesle, "Ben," dedi. "Onu ben elimde tutabilirim. *Ben!*"

Bill Steiner kapıya tekrar vurmak için boş olan elini kaldırdı. İçin için telaşlanmasına sinirleniyordu. Genelde kadınlar onu telaşlandırmazlardı. Sonra Rosie'nin sesini duydu. "Geliyorum! Geliyorum. Bir saniye. Kapıyı hemen açacağım." Sesinde öfke yoktu. Bill Steiner, *Neyse,* diye düşündü. *Onu banyodan çıkmak zorunda bırakmamışım.*

Ayak sesleri kapıya yaklaşırken kendine yine sordu. *Burada ne işim var? Ucuz bir romantik komedinin bir sahnesine benziyor. Tom Hanks'in bile pek başarılı olamayacağı bir sahneye.*

Bu doğru olabilirdi. Ne çare ki geçen hafta dükkâna gelen kadın aklına takılmıştı bir kere. Günler geçerken üzerindeki etkisi azalacağına artıyordu. İki şey kesindi: Hayatında ilk kez tanımadığı bir kadına çiçek getiriyordu ve on altı yaşından beri randevu istemek konusunda bu kadar telaşa kapılmamıştı.

Ayak sesleri kapının diğer tarafına ulaştığında Bill iri papatyalardan birinin buketten düşmek üzere olduğunu fark etti. Kapı açılırken çiçeği telaşla demete soktu. Başını kaldırdığında sahte bir pırlanta yüzüğü verip kötü bir tabloyu alan kadının orada durduğunu gördü. Rosie'nin gözlerinde cinayet işlemeye hazırmış gibi bir ifade vardı ve meyve kokteyli tenekesine benzeyen bir şeyi havaya kaldırmıştı. Sanki donmuştu kadın. Tenekeyi indirme isteğiyle karşısındakinin beklediği kimse olmadığını kavrama çabası arasında bocalıyordu. Bill sonradan, *Bu yaşamımın en değişik anlarından biriydi,* diye düşünecekti.

Rosie'nin Trenton Sokağı'nda, ikinci kattaki odasının kapısında birbirlerine baktılar. Bill'in elinde Hitchens Bulvarı'nda iki bina aşağıdaki çiçekçiden aldığı buket vardı. Bahar çiçeklerinden oluşan bir buket. Rosie ise bir kilo ağırlığındaki meyve kokteyli tenekesini havaya kaldırmıştı. Böyle ancak birkaç saniye durdu, ama Bill'e bu süre çok uzunmuş gibi geldi. Ne var ki bu süre üzücü, sarsıcı, sinirlendirici, şaşırtıcı ve harika bir şeyi anlamasına yetti. Kadını görmek umduğu gibi hiçbir şeyi değiştirmemiş, tersine durumu daha da kötüleştirmişti. Rosie güzel değildi. Yani medyatik bir güzel sayılmazdı. Ama Bill için çok güzeldi yine de. Dudaklarının biçimi ve çene hattı bilmediği bir nedenle neredeyse kalbinin durmasına yol açacaktı. Rosie'nin bir kedininki gibi çekikçe olan mavimsi-gri gözleri karşısında Bill'in eli ayağı tutmaz oldu. Yanakları alev alev yanıyor, ona tansiyonu çıkmış gibi geliyordu. Tüm bu duyguların ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu. Bu duygular onu tutsak alırken hayıflandı.

Çiçekleri uzatarak umutla gülümsedi. Rosie'nin havaya kaldırdığı tenekeyi de gözden kaçırmamaya çalışıyordu.

"Barış anlaşması imzalayalım mı?" dedi.

*

Rosie karşısındakinin Norman olmadığını anlamasından hemen sonra Bill onu akşam yemeğine davet etti. Kadın da çok şaşırdığı için onunla yemek yemeye razı oldu. Bunda rahatlamasının da bir rolü olmuştu. Ancak Bill Steiner'ın arabasında, onun yanında otururken iyice sersemlemiş olan Bayan Pratik-Makul kendine geldi. Rosie'ye, *Sen ne yaptığını sanıyorsun?* diye sordu. *Tanımadığın bir adamla yemeğe gidiyorsun. Hem de senden çok genç olan biriyle. Sen çıldırdın mı?* Bu sorularda gerçek bir korku vardı. Ama Rosie aslında bunların birer kamuflaj olduğunu anlamıştı. Önemli soru öylesine dehşet vericiydi ki, Pratik-Makul bunu kafasının içindeki yerinden bile sormaya cesaret edemiyordu.

Ya Norman seni yakalarsa? İşte önemli olan soru buydu. Norman onu başka bir adamla yemek yerken yakaladığı takdirde ne olacaktı? Daha genç ve yakışıklı bir adamla hem de? Norman'ın kentten bin iki yüz kilometre uzakta, doğuda olması da Pratik-Makul için önemli sayılmazdı. Zaten o ne Pratikti ne de Makul. Sadece Korkak ve Şaşkındı.

Ancak tek sorun Norman değildi. Rosie bir kadın olarak geçirdiği yıllar boyunca kocasından başka hiçbir erkekle yalnız kalmamıştı. Şu ara duyguları müthiş karmaşıktı. *Onunla yemek yemek mi? Ah, evet. Tabii.* Rosie'nin boğazı sıkışmış, bir iğne deliği kadar olmuştu. Midesiyse bir çamaşır makinesi gibi çalkalanıyordu.

Bill'in arkasında normal bir gömlek ve ayağında da rengi uçmuş, temiz bir blucin olmasaydı, kadının sade eteğiyle kazağına az da olsa kuşkuyla baksaydı, Rosie o zaman, "Hayır," diyecekti. Bill onu *uyamayacağı* bir yere götürseydi (Rosie'nin aklına sadece bu sözcük gelmişti) onun Buick arabasından inmeyi bile başaramayacaktı. Ama lokanta tehdit doluymuş gibi gözükmüyordu. Tersine sanki onları memnunlukla karşılıyordu. Parlak ışıklı bu yerin adı "Babanın Mutfağı"ydı. Kalın tahta masaların üzerine kırmızı beyaz kareli örtüler serilmişti. Tavanda büyük vantilatörler dönüyordu. Vitrindeki neonlu tabelaya göre Babanın Mutfağı'nda sadece Kansas City sığırı veriliyordu. Garsonların hepsi de yaşlıcaydı. Ayakkabıları siyahtı, uzun önlüklerini koltu-

kaltlarından bağlamışlardı. Rosie onları yüksek ampir belli beyaz tuvaletlere benzetti. Masalarda yemek yiyenler o ve Bill'den farksızdılar. Yani... hiç olmazsa Bill'den. Rahat kılıklar giymiş, orta tabakadan, orta gelirli insanlar. Rosie lokantayı rahat ve neşeli buldu. İnsanın rahatlıkla soluk alabileceği bir yerdi burası.

Kafasındaki ses, *Belki,* diye fısıldadı. *Ama bu insanlar sana hiç benzemiyorlar. Benzediklerini düşünmeye kalkışma, Rosie. Kendilerine güveniyorlarmış gibi bir halleri var. Mutlular. En önemlisi, buraya aitmiş gibi gözüküyorlar. Ama sen buraya ait değilsin ve hiçbir zaman olamayacaksın. Norman'la gereğinden fazla uzun yıllar geçirdin. Pek çok köşede oturup önlüğünün içine kustun. İnsanların nasıl olduklarını ve nelerden söz ettiklerini unuttun... Tabii başlangıçta bütün bunları biliyorduysan. Eğer bu insanlar gibi olmaya çalışırsan, hatta onlar gibi olabileceğini hayal edersen sadece kalbin kırılır.*

Bu doğru muydu? Bunun doğru olabileceğini düşünmek bile dehşet vericiydi. Çünkü Rosie'nin bir yanı mutluydu. Bill Steiner onu görmeye geldiği için mutluydu. Ona çiçek getirdiği, yemeğe davet ettiği için de. Adam hakkında neler hissettiğini hiç bilmiyordu. Ama onu yemeğe davet etmişlerdi... İşte bu, Rosie'nin kendini genç ve özel biri gibi hissetmesine neden oluyordu. Böyle hissetmemek elinde değildi.

Norman, *Haydi, haydi, mutlu ol, bakalım,* diye Rosie'nin kulağına fısıldadı Babanın Mutfağı'na girerlerken. Sesi o kadar yakından gelmişti ve öylesine gerçek gibiydi ki... Rosie'ye kocası oradan geçiyormuş gibi geldi. *Fırsatın varken zevkini çıkar. Çünkü daha sonra bu Bill denen adam seni tekrar karanlıklara doğru götürecek. Orada seninle iyice yakından konuşmak isteyecek. Hoş, belki de konuşmak zahmetine bile girmeyecek. Belki de seni sadece en yakındaki geçide sokacak ve duvara dayayarak ırzına geçecek.*

Olamaz, diye düşündü Rosie. Ansızın lokantadaki parlak ışıklar gözünü almıştı. Kulakları da keskinleşmiş, her şeyi duyabiliyordu. Her *şeyi.* Hatta yukarıda havayı döven büyük vantilatörlerin iniltiye benzeyen seslerini bile. *Hayır, bu yalan... o iyi bir insan. Bu söylediğin yalan.*

Ama Norman hemen, acımasızca cevap verdi. Doğruyu sadece o biliyordu. *Hiç kimse iyi değildir, hayatım. Bunu sana kaç defa söyledim! Herkes benliğinin derinliklerinde adi ve alçaktır. Sen, ben, herkes.*

Bill, "Rose?" diye sordu. "İyi misin? Rengin uçmuş gibi."

Hayır, iyi değildi. Kafasının içindeki sesin yalan söylediğini biliyordu. Bunun Norman'ın zehri yüzünden güdükleşen yanından geldiğinin bilincindeydi. Ne çare ki bildikleri ile hissettikleri birbirinden çok farklıydı. Bu insanların arasında oturamayacaktı, hepsi o kadar. Onların sabunlarının, kolonyalarının ve şampuanlarının kokusunu duymak, neşeli gevezeliklerini dinlemek istemiyordu. Elinde özel yemeklerin listesi olan bir garson gelip ona doğru eğildiğinde onunla da başa çıkamayacaktı. Belki yiyeceklerden bazıları yabancı bir dilde yazılmıştı. En önemlisi, Rosie, Bill Steiner'la baş edemeyecekti. Onunla konuşmak, sorularını yanıtlamak ve durmadan saçlarının avucunda nasıl bir duygu uyandıracağını düşünmek... bunu başaramayacaktı.

Rosie iyi olmadığını söylemek için ağzını açtı. "Midem bulanıyor," diyecekti. "Beni eve götürsen iyi olur. Belki başka bir gece yemek yeriz." Sonra ses kayıt stüdyosunda olduğu gibi morumsu kırmızı giysili kadını düşündü. Otlar bürümüş tepede duruyordu, bir elini kaldırmıştı. Bulutlardan süzülen garip ışıkta çıplak omzu parlıyordu. Orada durmuş hiç ama hiçbir şeyden korkmuyordu. İçinde her evdekinden daha fazla hayalet varmış gibi gözüken yıkık bir tapınağın yukarısındaydı. Rosie örgülü sarı saçları, altın pazubendi ve hafifçe gözüken göğsü hayalinde canlandırınca midesinin çalkantısı geçti.

Bu işi başarabilirim, diye düşündü. *Yemek yiyip yiyemeyeceğimi bilemiyorum. Ama Bill'le bu güzelce aydınlatılmış yerde bir süre oturacak cesareti bulabilirim. Daha sonra bana saldıracağını düşünerek endişelenecek miyim? Bana saldırma fikrinin bu adamın aklından geçtiğini bile sanmıyorum. İşte bu da Norman'ın fikirlerinden biri. Bütün zencilerin transistörlü radyolarını beyazlardan çaldıklarına inanan Norman'ın.*

Bu basit gerçek Rosie'nin rahatlayarak gevşemesini sağladı. Bill'e gülümsedi. Hafifçe, titrekçe olsa da, hiç gülümsememekten

iyiydi. "Bir şeyim yok. İyiyim. Biraz korkuyorum, hepsi o kadar. Bana katlanman gerekiyor."

"Benden mi korkuyorsun?"

Norman, Rosie'nin kafasının içinde, habis bir tümör gibi yaşadığı yerden, *Tabii senden korkuyor ya,* dedi.

"Hayır. Pek değil." Rosie kendini zorlayarak başını kaldırdı ve genç adamın yüzüne baktı. Yanaklarının kızardığının farkındaydı. "Sadece... bütün yaşamım boyunca çıktığım ikinci erkek sensin. Bu bir buluşmaysa, o zaman lise son sınıftaki balodan beri ilk kez oluyor. O baloda 1980'de verildiydi."

"Aman Tanrım!" Bill alçak sesle konuşmuştu. İşi şakaya vurduğu da yoktu. "Şimdi de *ben* biraz korkmaya başladım."

Şef garson onlara yaklaşarak, "Sigara içilen yeri mi tercih ediyorsunuz?" diye sordu. "Yoksa içilmeyeni mi?" Rosie adama metrdotel denip denmediğini düşündü. Yoksa o başka biri miydi?

Bill, "Sigara içiyor musun?" diye sorunca Rosie çabucak, "hayır" der gibi başını salladı. Bill smokinli adama, "Ana salonda bir yer bizim için uygun," dedi. Rosie bir an grimsi yeşil bir şeyin el değiştirdiğini fark eder gibi oldu. Galiba beş dolarlıktı. "Belki de köşelerden birindeki bir masa..."

"Tabii, efendim." Şef garson onları parlak ışıklı salondan, başlarının üstünde yavaşça dönen vantilatörlerin altından geçirdi.

Yerlerine geçtikten sonra Rosie, Bill'e onu nasıl bulduğunu sordu. Oysa bunu bildiğini düşünüyordu. Aslında onun merak ettiği Bill'in onu *neden* bulmaya çalıştığıydı.

Genç adam, "Yerini Robbie Lefferts'tan öğrendim," diye açıkladı. "Robbie yeni karton kapaklı kitapların gelip gelmediğini anlamak için birkaç günde bir dükkâna uğrar. Yani eski kitapların gelip gelmediğini. Ne demek istediğimi anlıyorsun..."

Rosie, David Goodis'i anımsadı. *Çok şanssız bir şeydi bu. Parry suçsuzdu.* Gülümsedi.

"Christina Bell'in romanlarını okuman için Robbie'nin seni tuttuğunu biliyorum. Çünkü bunu bana haber vermek için dükkâna geldi. *Çok* heyecanlıydı."

"Gerçekten mi?"

"Kathy Bates'in *Kuzuların Sessizliği*'ni banda okumasından beri duyduğu en harika sesin seninki olduğunu söyledi. Bu da büyük bir iltifat sayılır. Robbie o kasete tapıyor. Bir de Robert Frost'un okuduğu *Kiralık Adamın Ölümü*'ne. O plak eski bir uzunçalar. Biraz cızırtılı ama şaşılacak bir şey."

Rosie bir şey söyleyemedi. Çok duygulanmıştı.

"Ben de ona senin adresini sordum. Belki bu söz biraz hafif kaçıyor. Çirkin gerçek şu: Robbie'nin başının etini yedim. Robbie böyle sıkıştırılmalara karşı savunmasız olan insanlardandır. Doğrusunu istersen, Rosie..."

Ama Rosie, Bill'in sözlerinin gerisini duymadı. *Bana "Rosie" dedi*, diye düşünüyordu. *Bunu Bill'den ben istemedim. O beni böyle çağırdı.*

"İçecek bir şey ister miydiniz?" Garson, Bill'in dirseğinin dibinde belirmişti. Yaşlıca, onurlu ve yakışıklıydı. Bir edebiyat profesörüne benziyordu. Rosie aklından, *Ampir giysilere meraklı bir profesöre*, diye geçirirken içinden kıkır kıkır gülmek geldi.

Bill, "Ben buzlu çay isterim," dedi. "Ya sen, Rosie?"

İşte yine aynı şey oldu. Yine beni Rosie diye çağırdı. Asla gerçek bir Rose olmadığımı nereden bildi? Hep gerçekten Rosie olduğumu?

"Benim de hoşuma gider."

Garson, "İki çay," dedi. "Çok güzel." Sonra da lokantanın spesiyalitesi olan birkaç yemeği saydı. Rosie adların İngilizce olduğunu anlayınca rahatladı. Garson, "Londra Kızartması" dediğinde hafif bir açlık hissetti.

Bill, "Biraz düşünelim," diye cevap verdi. "Sonra size söyleriz."

Garson uzaklaştı. Bill de Rosie'ye döndü. "Robbie'ye minnet duymama neden olan başka iki şey daha var. Bana stüdyoya uğramamı söyledi... Siz Corn binasındasınız değil mi?"

"Evet. Stüdyonun adı 'Tape Engine'."

"İyi. Robbie stüdyoya uğramamı, bir akşam çalışma bittikten sonra üçümüzün gidip birer içki içebileceğini söyledi. Seni

korumaya çalışıyordu sanki. Tıpkı bir baba gibi. Ona stüdyoya gelemeyeceğimi söyleyince benden sana önce telefon etmemi istedi. Hatta ona söz vermemde ısrar etti. Telefon etmeye çalıştım, Rosie. Ama numaranı danışmadan alamadım. Telefon numaran rehberde yok mu?"

Rosie bu soruyu tam olarak yanıtlamadı. "Henüz telefonum yok." Hiç kuşkusuz telefon numarası rehbere yazılmayacaktı. Bunun için otuz dolar daha ödemişti. Bütçesinin kaldıramayacağı bir masraftı bu. Ama telefon numarasının Aubreyville'deki polis bilgisayarının ekranında yazılıvermesi hiç işine gelmeyecekti. Norman'ın rehberde olmayan telefon numaralarını bilgisayarla tarayamadıklarından çok yakındığını duymuştu. Bazı insanlar isteyerek telefon numaralarının rehberlere yazılmasına izin veriyorlardı. Ama polisin rehberde yazılı olmayan numaraları taramaya kalkışması yasadışıydı. Kişisel dokunulmazlığın ihlali sayılıyordu. Mahkemeler böyle karar vermişlerdi. Norman da, Rosie'nin evliliği sırasında karşılaştığı polislerin çoğu gibi, mahkemelerden ve onların verdikleri kararlardan çok nefret ederdi.

"Stüdyoya neden gelmedin? Kentte değil miydin?"

Bill peçeteyi açıp dikkatle kucağına yaydı. Başını tekrar kaldırdığında Rosie yüzündeki ifadenin biraz değişmiş olduğunu fark etti. Neden neden sonra o çok belli olan gerçeği kavradı. Bill kızarmıştı.

"Şey... seninle grup halinde gezmek istemedim sanırım. O zaman biriyle tam anlamıyla konuşamıyorsun. Ben... şey... seni daha iyi tanımak istiyordum..."

"İşte şimdi buradayız..." diye mırıldandı Rosie.

"Evet, doğru. İşte şimdi buradayız."

"Ama beni tanımayı *neden* istedin? Benimle çıkmayı?" Rosie bir an durduktan sonra gerisini ekledi. "Yani, ben sana göre biraz büyük değil miyim?"

Bill bir an kulaklarına inanamamış gibi ona baktı, sonra da bunun bir şaka olduğuna karar vererek güldü. "Evet. Sahi sen kaç yaşındasın, büyükanne? Yirmi yedi mi? Yirmi sekiz mi?"

Rosie önce Bill'in bir espri yaptığını sandı... pek de hoş sayılmazdı. Ama sonra onun neşeyle konuşmasına rağmen aslında ciddi olduğunu anladı. Hatta Bill ona iltifat etmeye çalışmıyor, görüneni söylüyordu. Hiç olmazsa gördüğünü. Rosie böyle olduğunu anlayınca adeta şok geçirdi, düşünceleri yine karmakarışık oldu. Bir tek şey oldukça belirgin sayılırdı. Yaşamındaki değişiklikler iş ve kafasını sokacak bir yer bulduğu zaman sona ermemiş, sadece başlamıştı. Bu ana dek olanlar depremden önceki hafif sarsıntılardı. Asıl deprem şimdi başlıyordu. Toprağı değil, yaşamı sarsan bir deprem. Rosie birdenbire buna karşı bir açlık duydu. Anlayamadığı bir biçimde de heyecanlandı.

Bill bir şeyler söyleyecekti ama garson buzlu çaylarını getirdi. Bill biftek istedi, Rosie de Londra Kızartması. Garson ona etin ne kadar kızartılmasını istediğini sorduğunda az kalsın, "İyi pişmiş," diyecekti. Sığır etini böyle yerdi. Çünkü Norman sığır etini böyle yerdi. Rosie hemen vazgeçti.

"Hemen hemen çiğ," dedi. "Çok az pişmiş."

Garson, "Harika," diye mırıldandı. Bu sözlerinde gerçekten ciddi gibiydi. Adam uzaklaşırken, *Bir garsonun ütopyası olağanüstü bir yer olurdu,* diye düşündü. *Her seçim olağanüstü, çok iyi ve harika sayılırdı.*

Bill'e bakınca genç adamın gözlerini kendisinden ayırmamış olduğunu fark etti. İnsanı etkileyen o yeşilimsi ela gözleri çok çekiciydi.

Bill, "Çok mu kötüydü?" diye sordu. "Evliliğin yani."

"Ne demek istiyorsun?"

"Ne demek istediğimi sen de biliyorsun. Bu kadınla babamın dükkânında karşılaşıyorum. Onunla on dakika kadar konuşuyorum. Ondan sonra da bana çok garip bir şey oluyor. Onu unutamıyorum. Filmlerde gördüğüm ve bir doktorun bekleme salonundaki dergilerde arada sırada okuduğum ama hiçbir zaman gerçekten inanmadığım bir öykü. Ama şimdi... güüüm! Gerçek oluyor. Işığı söndürdüğüm zaman karanlıklarda bu kadının yüzünü görüyorum. Öğle yemeğimi yerken onu düşünüyorum.

Ben..." Duraklayıp Rosie'ye dikkatle ve endişeyle baktı. "Seni korkutmadığımı umarım."

Aslında Rosie'yi oldukça korkutuyordu. Ama aynı zamanda yaşamı boyunca bundan daha harika bir şey duymadığını düşünüyordu. Tüm vücuduna sıcak basmıştı. Ayakları dışında, onlar buz gibiydiler. Rosie yukarıda havayı karıştıran vantilatörlerin hafif sesini hâlâ duyuyordu. En aşağı bin vantilatör vardı burada. Binlerce.

"Bu kadın bana nişan yüzüğünü satmaya geliyor. Taşın gerçek bir pırlanta olduğunu sanıyor. Ama aslında için için gerçeği biliyor. Sonra nerede oturduğunu öğreniyor ve onu görmeye gidiyorum. Elimde bir buket, yüreğim de ağzımda. Ne görüyorum? Bir meyve salatası tenekesiyle beynimi dağıtmasına şu kadar kalıyor." Bill sağ elinin baş ve işaretparmaklarını birbirine yaklaştırıp yaklaşık bir santimlik açıklık bıraktı.

Rosie de sol elini kaldırıp baş ve işaretparmaklarıyla iki buçuk santimlik bir açıklığı gösterdi. "Aslında bu kadardı. Ben Roger Clemens gibiyimdir. Kontrolüm *harikadır."*

Bill bu sözlere çok güldü. Ta karnından gelen, dürüst bir kahkaha... güzel bir ses... Rosie de bir dakika sonra ona katıldı.

"Her neyse... Bu hanım füzeyi ateşlemiyor. Ama tenekeyi insanı korkutan bir biçimde hafifçe aşağıya doğru indiriyor. Sonra tenekeyi arkasına saklıyor. Babasının çekmesinden *Playboy*'u çalmış bir çocuk gibi. O zaman ben de düşmanın kim olduğunu düşünüyorum. Çünkü bu ben değilim. *Sonra* kendi kendime bu kadının kocasını gerçekten bırakıp bırakmadığını düşünüyorum. Çünkü bu hanım babamın dükkânına geldiği sırada yüzük hâlâ parmağında. Anlıyor musun?"

Rosie, "Galiba anlıyorum," dedi.

"Bu benim için önemli. Belki fazla meraklı biri gibi davranıyorum. Pekâlâ, belki bu da doğru. Ama bu kadın o kısacık sürede beni çok etkiliyor. Onun birine bağlı olmasını istemiyorum. Öte yandan onun kapının her çalışında dev bir meyve kokteyli tenekesini kaptığı fikri de hiç hoşuma gitmiyor. Bütün bunlardan bir anlam çıkarabiliyor musun?"

Rosie, "Evet," dedi. "Kocam artık çok gerilerde kaldı." Durup dururken ekledi. "Adı Norman onun."

Bill ciddi ciddi başını salladı. "Onu neden terk ettiğini şimdi anladım."

Rosie kıkır kıkır gülmeye başladı, sonra da eliyle ağzını kapattı. Yüzü her zamankinden daha da fazla yanıyordu. Sonunda gülmesini kontrol altına alabildi, gözlerini peçetenin ucuyla sildi.

Bill, "İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Öyle sanırım."

"Bana evliliğinden söz etmek ister misin?"

Birdenbire Rosie'nin gözlerinin önünde çok canlı bir kâbustan sahneye benzeyen bir hayal belirdi. Şimdi Norman'ın eski tenis raketini görüyordu. Sapına siyah bant sarılıydı. Rosie'nin bildiği kadarıyla hâlâ evde, bodrum merdiveninin aşağısında asılıydı. Norman evliliklerinin ilk yılında raketle onu dövmüştü. Sonra... Rosie bebeğini düşürdükten altı ay kadar sonra... kocası tenis raketini onun makatına sokmuştu. Irzına bu biçimde de geçmişti. Rosie yurttaki terapi seanslarında evliliğiyle ilgili çok şeyi diğerleriyle paylaşmıştı. (Onlar bu olaydan böyle söz ediyorlardı. *Paylaşmak* diye. Bu sözcük Rosie'yi tiksindiriyorsa da, olayı tanımlamak için uygun buluyordu.) Ancak Rosie bu olayı kendine saklamıştı. Bir erkeğin tenis raketinin sapını anüsüne soktuğu zaman neler hissettiğini. Norman bacaklarıyla karısını kavrayarak ona doğru eğilmiş, "Karşı koymaya kalkarsan, komodinin üzerindeki bardağı kırar ve parçasıyla gırtlağını keserim," demişti. Rosie onun diş macununun kokusunu duyarken, bir yandan da içinin ne kadar parçalandığını düşünmüştü.

"Hayır," diyen Rosie sesi titremediği için rahatladı. "Norman'dan söz etmek istemiyorum. Çok gaddardı ve ben de onu terk ettim. Hikâyenin sonu."

Bill, "İyi ya," diye mırıldandı. "Kocan artık yaşamından tümüyle çıktı mı?"

"Tümüyle çıktı."

"O bunu biliyor mu? Bunu sormamın nedeni kapıyı açmaya geldiğin zamanki halin. Kiliseden bir temsilcinin geldiğini sanmadığın belliydi."

Rosie bir iki dakika düşündü. Aslında yerinde bir soruydu. Sonra, "Norman'ın bunu bilip bilmediğinden haberim yok," dedi.

"Ondan korkuyor musun?"

"Ah, evet. Hem de nasıl! Ama bu da aslında o kadar önemli değil. Ben *her şeyden* korkuyorum. Her şey benim için çok yeni. Şeydeki arkadaşlarım... şey... arkadaşlarım bunun geçeceğini söylüyorlar ama bilemiyorum."

"Ama benimle yemeğe gelmekten korkmadın."

"Çok korktum. Dehşet içindeydim."

"Öyleyse neden geldin?"

Rosie daha önce düşündüğü şeyi söylemek için ağzını açtı. Yani şaşırdığı için öneriyi kabul ettiğini açıklayacaktı. Sonra ağzını kapattı. Bu gerçekti. Ama gerçeğin içindeki *gerçek* değildi. Bu konuda kaçamağa sapmak da istemiyordu. İkisinin, Babanın Mutfağı'ndaki bu yemekten öte, bir gelecekleri olup olmadığını bilmiyordu. Ama varsa o zaman buna ayak oyunlarıyla başlamak hiç de iyi olmayacaktı.

Rosie, "İstediğim için," dedi. Sesi alçak ama berraktı.

"Pekâlâ. Bu konuda başka bir şey sormayacağım."

"Ve artık Norman'dan da söz etmeyeceğiz."

"Onun adı gerçekten bu mu?"

"Evet."

"Yani Bates'inki gibi."

"Evet, Bates'inki gibi."

"Sana başka bir şey sorabilir miyim, Rosie?"

Kadın hafifçe gülümsedi. "Cevap vermem için bana yemin ettirmezsen evet."

"Tamam. Sen yaşça benden büyük olduğunu düşünüyordun, değil mi?"

"Evet, öyle. Sen *aslında* kaç yaşındasın, Bill?"

"Otuz yaşındayım. Böylece yaş konusunda seninle kapı komşu oluyoruz... Ya da en azından aynı sokaktayız. Ama sen adeta otomatik olarak benden biraz değil, çok çok büyük olduğunu düşündün. İşte şimdi o soruyu soruyorum. Buna hazır mısın?"

Rosie endişeyle omzunu silkti.

Bill ona doğru eğildi. O çekici, yeşilimsi gözlerini kadının gözlerine dikmişti. "Güzel olduğunu biliyor musun? Bu bir iltifat değil. Sadece merak ettiğim için soruyorum. Güzel olduğunu biliyor musun? Bilmiyorsun, değil mi?"

Rosie ağzını açtıysa da, sesi çıkmadı. Sadece gırtlağından hafifçe soluk verdi. Bu bir iç çekişinden çok ıslığa benziyordu.

Bill elini onunkinin üzerine koyarak hafifçe sıktı. Bu kısa dokunuş Rosie'ye elektrik şoku gibi sarstı. Bir an Bill'den başka hiçbir şeyi göremedi. Genç adamın ağzı, saçları ve en önemlisi gözlerinden başka hiçbir şey yoktu. Dünyanın geri kalan bölümü kaybolmuştu. Sanki ikisi bir sahnedeydi ve bir projektörden başka bütün ışıklar söndürülmüştü.

Rosie, "Benimle alay etme," dedi. Sesi titriyordu. "Lütfen alay etme. Buna dayanamam."

"Hayır. Böyle bir şeyi asla yapmayacağım." Bill bu konu çoktan kapanmış gibi dalgın dalgın konuşmuştu. "Ama ben sana ne gördüğümü söyleyeceğim." Gülümseyerek kadının eline dokunmak için uzandı. "Sana *her zaman* gördüğüm şeyi söyleyeceğim. Söz veriyorum."

Rosie, Bill'e yukarı kadar çıkma zahmetine girmemesini söyledi. Ama genç adam ısrar edince de sevindi. Yemekler geldiğinde özel olmayan konulara geçmişlerdi: Bill onun Roger Clemens'tan söz etmesinin bir rastlantı olmadığını anlayınca keyiflendi. Rosie beyzbol meraklısıydı ve bu spordan anlıyordu. Yemeklerini yerlerken kentteki takımlardan söz ettiler. Beyzboldan basketbola geçtiler. Rosie eve dönmek için arabaya bininceye kadar Norman'ı pek düşünmedi bile. Ama ondan sonra odasının kapısını açıp da Norman'ın orada olduğunu görünce neler hissedeceğini hayal etmeye başladı. Norman karyolasına ilişmiş, kahve içiyor olacaktı. Ve Rosie'nin yıkık tapınak ve tepedeki kadın tablosuna bakacaktı.

Sonra o önde, Bill bir iki basamak arkada yukarı çıkarlarken aklına endişelenecek başka bir şey geldi. *Ya Bill, "İyi geceler," der-*

ken beni öpmeye kalkarsa? Ya öpücükten sonra içeri girip giremeyeceğini sorarsa?

Norman, *İçeri girmeyi tabii isteyecek,* dedi. Rosie'ye kızmamaya çalıştığı ama yine de giderek öfkelendiği zamanlarda olduğu gibi pek sabırlı bir sesle konuşuyordu. *Hatta bunun için ısrar edecek. Yoksa neden yemek için elli dolar harcasın? Tanrım! Bu durum gururunu okşamalı. Sokakta senden daha güzel kızlar var. Üstelik oynaşmak için elli dolar almıyorlar. Bu adam içeri girip seninle yatmak isteyecek. Belki bu da iyi olur. O zaman bir hayal âleminde yaşamaktan kurtulursun.*

Anahtarı düşürmeden çantasından çıkarmayı başardı. Ama anahtar maden yuvarlağın ortasındaki kilide girmeyerek çevresinde dolanıp durdu. Bill, Rosie'nin elini tutarak ona yardım etti. Rosie'ye dokunuşu yine o elektrik şokuna benzeyen duyguya neden oldu.

Rosie kapıyı açtı. Norman içeride değildi. Tabii duş yerinde ya da dolapta saklanıyor olabilirdi. Tanrı'ya şükür, krem duvarlı güzel odası bomboştu. Tablo pencerenin yanındaki çengele asılıydı. Lavabonun üzerindeki ışık yanıyordu. Burası yuvası değildi henüz. Ama yurttaki yatakhaneden daha yakındı buna.

Bill düşünceli düşünceli, "Burası hiç de fena sayılmaz," dedi. "Dış mahallelerden birindeki bir dubleks gibi değil kuşkusuz. Yine de hiç fena sayılmaz."

Rosie uyuşmuş dudaklarının arasından, "İçeri girmek ister misin?" diye sordu. Sanki biri ağzına novokain iğnesi yapmıştı. "Sana bir fincan kahve ikram edebilirim..."

Norman kafasının içindeki o kalesinden sevinçle, *İyi,* dedi. *Bu işi hemen bitirmek daha iyi olur, değil mi, hayatım? Sen ona kahve vereceksin, o da karşılığını! Ne güzel!*

Bill bu daveti düşündü, sonra da, "hayır" der gibi başını salladı. "Pek de iyi bir fikir olmayabilir. Hiç olmazsa bu gece. Beni nasıl etkilediğin konusunda en ufak bir fikrin bile yok sanırım." Biraz sinirli sinirli güldü. "Beni nasıl etkilediğin konusunda *benim* de hiçbir fikrim yok." Rosie'nin omzunun üzerinden baktı.

Gördüğü bir şey yüzünden gülümseyerek başparmaklarını havaya kaldırdı. "Bu tablo konusunda haklıymışsın. O gün söyleseydin inanmazdım... ama gerçekten haklıymışsın. Herhalde o sırada resmi buraya asmayı düşünüyordun."

Rosie başını hayır anlamında salladı. O da gülümsüyordu. "Tabloyu aldığım sırada bu odanın varlığından bile haberim yoktu."

"Öyleyse sen medyumsun. Tablonun orada akşamüzeri ve güneş batarken özellikle çok güzel gözüktüğünden eminim."

Rosie, "Evet, o zaman gerçekten hoş oluyor," dedi. Ama tablonun günün her saatinde güzel durduğundan söz etmedi. Resim her zaman uygundu ve yerli yerindeydi.

"Tablo henüz seni sıkmaya başlamadı sanırım."

"Hayır, beni hiç sıkmıyor." Rosie, *Ve tablo bana çok garip oyunlar da oynuyor,* diye eklemek istedi. *Resme yaklaşıp daha yakından bak. Belki de meyve salatası tenekesiyle beynini dağıtmaya hazırlanan bir kadından daha da şaşırtıcı bir şeyler görürsün. Söyle, Bill... bu resim normal ekran boyundan çıkarak Cinerema 70'e mi dönüştü? Yoksa bu benim hayalimin bir oyunu mu?*

Ama tabii bu sözlerin hiçbirini söylemedi.

Bill ellerini kadının omuzlarına koydu. Rosie de başını kaldırıp ona ciddi ciddi baktı. Yatmaya götürülen küçük bir çocuk gibi. Bill eğilerek onu alnından, kaşlarının arasındaki yerden öptü.

"Benimle geldiğin için teşekkür ederim."

"Beni davet ettiğin için teşekkür ederim." Rosie sol yanağından bir damla gözyaşının süzüldüğünü hissederek onu elinin tersiyle sildi. Bill bunu gördüğü için utanmamış ya da korkmamıştı. Ona hiç olmazsa bir damla gözyaşı konusunda güvenebileceğini hissediyordu. Bu da güzel bir şeydi.

Genç adam, "Dinle," dedi. "Benim bir motosikletim var. Koskocaman, gürültülü ve eski bir Harley. Bazen kırmızı ışıklarda duraklayıp kalıyor. Ama rahat... ve ben son derece güvenilir bir motosikletçiyim. Bunu kendim söylüyorum ama olsun. Amerika'daki altı Harley'in sahipleri arasında sadece ben kask takıyo-

rum. Cumartesi günü hava güzel olursa sabah gelip seni alabilirim. Kırk beş kilometre ötede, göl kıyısında çok güzel bir yer var. Nefis bir yer. Su yüzülemeyecek kadar soğuk ama piknik yapabiliriz."

Rosie cevap verecek halde değildi önce. Bill'in onu *tekrar* görmek istemesine müthiş duygulanmıştı. Ve motosikletine binmek... nasıl bir şey olurdu? Rosie bir an Bill'in arkasında, iki tekerleğin üzerinde oturarak saatte elli ya da altmış mil hızla gitmenin nasıl bir şey olacağını düşündü sadece. Kollarını Bill'e dolamanın. Beklenmedik bir sıcaklık vücudunu sardı. Ateşi çıkmıştı sanki. Bunun ne olduğunu anlayamadı. Ama çok uzun bir zaman önce buna benzer bir şey hissetmiş olabileceğini düşündü.

"Rosie? Ne dersin?"

"Ben... şey..."

Ne diyecekti? Rosie sinirli sinirli dilinin ucunu üstdudağına dokundurdu. Kafasını toplamak için bakışlarını Bill'den kaçırdı. O anda tezgâhın üzerinde duran sarı ilanları gördü. Tekrar Bill'e döndüğünde hem rahatlamış hem düş kırıklığına uğramıştı.

"Seninle gelemem. Cumartesi günü Kızlar ve Kız Kardeşler'in pikniği var. Buraya ilk geldiğim zaman bana onlar yardım ettiler. O arkadaşlarım. Eltopu oynanacak. Yarışlar, atnalıyla nişan almak. Elişleri satılan tezgâhlar. Öyle şeyler işte. O gece konser de var. Bunun yurda bol para getireceği düşünülüyor. Bu yıl İndigo Kızlar konser veriyorlar. Arkadaşlarıma beşten sonra tişört satış bölmesinde çalışacağıma söz verdim. Sözümü tutmam gerekir. Onlara çok şey borçluyum."

Bill, "Seni beşe kadar kolaylıkla geri getiririm," dedi. "Hatta istersen dörtte döneriz."

Rosie onunla gitmek istiyordu... Ama tişörtleri satmak için gecikmekten başka korkması gereken çok şey vardı. Bunu Bill'e açıklarsa genç adam onu anlayabilecek miydi? *Sen motosikleti hızla sürerken kollarımı sana dolamak çok hoşuma gider. Deri bir ceket giymeni isterim. O zaman yüzümü omzuna dayarım. Derinin o güzel kokusunu duyarım. Kımıldadığın zaman çıkardığı sesleri işitirim. Bu çok*

hoşuma gider. Ama beni galiba daha sonra öğreneceklerim korkutuyor. Motosiklet gezintisi sona erdiği zaman olacaklar. Yani Norman'ın kafamın içinde söylediklerinde haklı olması ihtimali. Ya senin asıl istediğin şeyler konusunda haklı çıkarsa... Beni en çok, kocamın yaşamının temel prensibini incelemek zorunda kalmak korkutuyor. Hiçbir zaman yüksek sesle söylemediği şeyi. Çünkü bunu açıklamasına zaten gerek yoktu. Yani bana davranışlarının gayet yerinde, gayet normal olduğu inancını açıklamasına. Beni korkutan can acısı değil. Ben can acısını çok iyi biliyorum. Beni korkutan bu kısa ve tatlı rüyanın sonu. Çünkü benim pek az böyle rüyam oldu.

Rosie ne söylemesi gerektiğini kavradıysa da, hemen ardından bunu yapamayacağını anladı. Çünkü bu sözleri pek çok filmde duymuştu. Üstelik oyuncular bu sözleri sızlanır gibi söylemişlerdi hep. *Bana acı verme.* İşte Rosie'nin bunu söylemeye gereksinimi vardı. *Lütfen bana acı verme. Böyle yaparsan en iyi yanımın kalmış olan son parçası da ölür.*

Bill hâlâ onun cevabını bekliyordu.

Rosie, "Hayır," demek için ağzını açtı. "Hem pikniğe katılmalı hem de konserde bulunmalıyım. Sonra pencerenin yanındaki duvarda asılı olan tabloya baktı. *O kadın hiç tereddüt etmezdi,* diye düşündü. *Cumartesiye kadar saatleri sayardı. Sonunda Bill'in arkasına, o demir ata bindiğinde onun sırtına sık sık vurur ve daha hızlı gitmesini isterdi.* Rosie bir an kadını motosiklette görür gibi oldu. Morumsu kırmızı giysisinin etekleri sıyrılmış, çıplak bacakları ortaya çıkmıştı. Dizleriyle Bill'in kalçalarını sıkıca tutuyordu.

Rosie yine o sıcaklığı hissetti. Bu kez daha güçlüydü, daha da tatlı.

Rosie, "Peki," dedi. "Geleceğim. Ama bir tek şartla."

"Söyle." Bill gülüyordu, çok sevindiği belliydi.

"Beni Ettinger Rıhtımı'na götür. Piknik orada. Konsere de kal. Biletleri ben alırım. Misafirim ol."

Genç adam hemen, "Anlaştık," diye cevap verdi. "Seni sabah sekiz buçukta alabilir miyim? Yoksa çok mu erken?"

"Hayır. Çok uygun."

Bill, "Ceket giymelisin," dedi. "Hatta kazak da. Öğleden sonra geri dönerken onları çantaya koyabilirsin. Ama sabah giderken hava henüz ısınmamış olacak."

"Olur." Rosie bunları Pam Haverford'dan ödünç alması gerekeceğini düşünüyordu. Ölçüleri hemen hemen aynıydı. Kendi gardırobunda bu ara sadece ince bir ceket vardı. Bütçesi henüz giysi masrafını kaldıracak durumda değildi. Hiç olmazsa bir süre için.

"Cumartesiye görüşürüz. Bu gece için tekrar teşekkür ederim." Bill bir an Rosie'yi tekrar öpmeyi düşündüyse de sonra elini tutup usulca sıktı.

"Rica ederim."

Bill dönüp merdivenlerden bir delikanlı gibi hızla indi. Rosie istemeden Norman'ın davranış tarzıyla kıyasladı. Kocası ya başını önüne eğerek ağır ağır yürürdü ya da garip bir hızla ileri atılırdı. Bill'in duvara vuran uzamış gölgesini ortadan kayboluncaya kadar seyretti. Sonra kapıyı kapatıp iki kilidi birden kilitledi. Kapıya yaslanarak tablosuna baktı.

Resmin yine değişmiş olduğundan hemen hemen emindi. Odada ilerleyerek tablonun önünde durdu. Ellerini arkasında birbirine kenetlemiş, başını hafifçe öne doğru uzatmıştı. Bu haliyle *New Yorker* dergisinde çıkan karikatürlerdeki sanat galerisine ya da müzelere gitmeye meraklı insanlara benziyordu.

Evet, tablonun ölçüleri aynıydı, ama resim yine de genişlemişti. Sağda, ikinci taş suratın ötesinde, yani yüksek otların arasından yan yan bakan heykelden sonra ormanların içindeki açıklığa benzeyen bir yer belirmeye başlamıştı. Solda, tepedeki kadının ötesinde küçük, tüylü bir midillinin başı ve omuzları görünüyordu. At gözlüğü takılmış olan hayvan otluyordu. Midilli bir şeye koşulmuş gibiydi. Bir yük arabasına ya da brıçkaya veya uzun arabaya. Rosie o kadarını göremiyordu, tabloda yoktu (hiç olmazsa şimdilik) ama aracın gölgesinin bir kısmını seçebiliyordu. Bundan uzanan bir gölge daha vardı. Belki de bir insanın başı ve omuzlarıydı. Midillinin koşulmuş olduğu arabanın yanında biri duruyor olabilirdi. Ya da...

Ya da sen çıldırmaya başladın, Rosie. Bu tablonun gitgide büyüdüğüne gerçekten inanmıyorsun değil mi? Ya da daha fazla ayrıntının ortaya çıktığına? Belki bu sözleri tercih edersin...

Ama gerçek şuydu: Rosie buna *inanıyordu.* Ayrıntıları *görüyordu.* Bu fikir onu korkutmaktan çok heyecanlandırmaktaydı. *Keşke Bill'e fikrini sorsaydım,* diye düşündü. *Onun da benim gibi bazı şeyleri görüp görmediğini öğrenmek isterdim... Ya da gördüğümü sandığım şeyleri fark edip etmediğini...*

Rosie kendi kendisine söz verdi. *Cumartesi günü... Belki cumartesi günü sorarım.*

Soyunmaya başladı. Küçücük banyosunda dişlerini ovduğu sırada tepedeki kadını... Rose Madder'ı unutmuştu bile. Norman'ı da. Anna'yı, Pam'i ve cumartesi gecesi konser verecek olan İndigo Kızlar'ı da. Şimdi sadece Bill Steiner'la yediği yemeği düşünüyordu. Onunla geçirdiği saatlerin her dakikasını, her saniyesini yeniden yaşıyordu.

Rosie yatağa yatmış, uykuya dalmak üzereydi. Cırcırböceklerinin Bryant Park'tan gelen seslerini dinliyordu.

Dalarken 1985 yılını ve kızı Caroline'i anımsadı. Istırap duymuyordu, olay çok uzaklarda geçiyormuş gibi. Norman için hiçbir zaman bir Caroline olmamıştı. Rosie çekine çekine Caroline adının bir kız için çok uygun olduğunu söylediğinde kocasının kabul etmesi de durumu değiştirmemişti. Norman için erken ölen bir iribaştı. Karısı kaçıkça bir düşünceye kapılıp onun bir kız kurbağa yavrusu olduğunu hayal etmişti. Ama önemli miydi? Sekiz yüz milyon Kızıl Çinli buna aldırıyor muydu ki?

1985... ne biçim bir yıl olmuştu... Cehennemde yaşanan bir yıl. Rosie

(Caroline'i)

bebeğini kaybetmişti. Norman'ınsa işini kaybetmesine ramak kalmıştı. (Hatta Rosie kocasını tutuklamayı bile düşündüklerini sanıyordu.) Kırılıp akciğerine batan ve neredeyse onu delecek olan kaburga kemikleri yüzünden hastaneye yatmak

zorunda kalmıştı. Küçük bir eğlence olarak da Norman tenis raketinin sapını makatına sokmuştu. O güne dek şaşılacak kadar yerinde olan aklı 1985'te biraz kaymaya başlamıştı. Ama bütün bu eğlenceler arasında, Pooh'nun İskemlesi'nde geçirdiği yarım saatin ona bazen beş dakika gibi geldiğini pek fark etmemişti. Bazı günler Norman'ın işe gittiği ve eve döndüğü saatler arasında sekiz dokuz kez duş yaptığı oluyordu.

Ocak ayında hamile kalmış olmalıydı. Çünkü o ay sabahları midesi bulanmaya başlamıştı. Norman'ın resmi bir uyarı almasına yol açan olaysa martta olmuştu. Norman emekliye ayrılıncaya kadar bu ihtar sicilinde kalacaktı.

Rosie uyku ile uyanıklık arasında, *O adamın adı neydi?* diye kendi kendine sordu. Henüz uykuya dalmamıştı. *Bütün o sorunu başlatan adamın adı neydi?*

Bir an adı hatırlayamadı. Sadece onun bir zenci olduğunu anımsayabildi. Norman'ın deyişiyle, "Pis bir zencicik." Sonra ismi buldu.

Karanlıkta, cırcırböceklerinin hafif sesini dinleyerek, "Bender," diye mırıldandı. "Richie Bender. Adı buydu."

1985... korkunç bir yıldı. Cehennem gibi bir yaşam. Ve şimdi Rosie'nin bu yaşamı vardı. Bu oda. Bu yatak. Ve cırcırböceklerinin sesleri.

Rosie gözlerini yumarak uykuya daldı.

Karısıyla arasında ancak dört kilometrelik bir uzaklık olan Norman da kendi yatağında uykuya dalmak üzereydi. Altı kat aşağıda, Lakefront Caddesi'ndeki trafiğin uğultusunu dinliyor ve karanlıklara doğru kayıyordu. Dişleri ile çenesi hâlâ acıyordu. Ama bu sancı sanki uzaklardaydı. Aspirin viski karışımının arkasına gizlenmişti.

O da dalarken aklına Richie Bender geldi. Sanki Norman ile Rosie farkına varmadan kısa telepatik bir öpücüğü paylaşmışlardı.

Norman yatak odasının gölgeleri arasında, "Richie," diye mırıldandı. Sonra kolunu kapalı gözlerinin üzerine dayadı. "Richie Bender... Adi köpek. Aşağılık herif."

Bir cumartesi günüydü. 1985 yılının mart ayının ilk cumartesisi. Aşağı yukarı dokuz yıl önce. O gün saat on bire doğru pis bir zencicik 60. Sokakla Saranac'in köşesindeki dükkâna girmiş ve satıcının beynine iki kurşun sıkmıştı. Kasadaki paraları alıp dükkândan çıkmıştı. Norman ile ortağı yandaki boş şişelerin verildiği dükkânda satıcıyı sorguya çekerlerken ona pis bir zencicik daha yaklaştı. Arkasında Buffalo Bill yazılı bir tişört vardı.

"Ben o zenciyi biliyorum," dedi.

Norman, "Hangi zenciyi, ahbap?" diye sordu.

Pis zencicik, "Yandaki dükkânı soyan adamı," dedi. "O dükkândan çıktığı sırada ben şuradaki posta kutusunun yanında duruyordum. Adı Richie Bender olan kötü bir zenci. Oradaki motel odasında uyuşturucu satıyor." Doğuya, tren istasyonuna doğru bir işaret yaptı.

Harley Bissington öğrenmek istedi. "Hangi model bu?" O uğursuz günde Norman'ın ortağı Harley'di.

Zenci, "Tren Moteli," dedi.

Harley, "Herhalde onun hangi odada olduğunu bilmiyorsun," diye homurdandı. "Sanık olduğunu iddia ettiğin adam konusundaki bilgin bunu da içeriyor mu, benim kara derili dostum?"

Harley hemen hemen her zaman böyle konuşurdu. Bazen Norman bu yüzden gülmekten katılırdı. Ama çoğu zaman ortağını o dar örgü kravatından yakalamak ve onu boğarak bu saçma sapan konuşmalara bir son vermek isterdi.

Kara derili dostları oda numarasını da biliyordu. Tabii ki biliyordu. Büyük olasılıkla kendisi de haftada iki üç defa oraya gidiyordu, hatta para durumu iyi olursa haftada beş altı kez. O kötü zenci Richie Bender'dan uyuşturucu satın alıyordu. Onların kara derili dostları ve adamın bütün kara derili pis zenciciklerden oluşan arkadaş grubu da. Bu zenci son zamanlarda Richie Bender'a bir şey yüzünden kızmış olmalıydı. Ama Norman ile Harley için bu önemli değildi. Onların tüm istedikleri katilin nerede olduğu-

nu öğrenmekti. Böylece onu merkeze götürecek ve olayı kokteyl saatinden önce çözmüş olacaklardı.

Tişörtünde Buffalo Bill yazılı pis zencicik Bender'ın oda numarasını bilmediğini söylediyse de, polislere onun yerini tarif etmeyi başardı. Ana bölükte, ikinci kattaydı, gazoz makinesiyle gazete kutularının tam arasında.

Norman ile Harley vakit geçirmeden Tren Moteli'ne gidip gazoz makinesi ile gazete kutularının arasındaki kapıya vurdular. Onlara kapıyı pasaklı bir melez kadın açtı. Arkasındaki ince kırmızı giysinin altından sutyeni ve külotu gözüküyordu. Kafayı bulmuş olduğu belliydi. İki polis motel televizyonunun üzerinde uyuşturucu şişelerine benzeyen üç tane küçük boş şişenin durduğunu gördüler. Norman kadına Richie Bender'ın nerede olduğunu sorunca melez bir hata yaptı, ona güldü. "Bende o marka bir Blender yok. Haydi, basın gidin çocuklar. O beyaz kıçlarınızı buradan uzaklaştırın."

Buraya kadar her şey doğru dürüst ve anlaşılır gibiydi. Ama ondan sonra anlatılan birkaç hikâye kafaları karıştırdı. İki polis Bayan Wendy Yarrow'un çantasından çıkardığı bir tırnak törpüsüyle onlara saldırdığı ve Norman'ın iki yerini kestiğini iddia ettiler. (O bahar ve yaz aylarında Daniels'ların mutfağında Wendy Yarrow'dan "o pasaklı melez karı" diye söz edildi.) Evet, Norman Daniels'ın alnında ve sağ elinin üzerinde derin olmayan iki çizik vardı. Ama Bayan Yarrow, Norman'ın elini kendisinin kestiğini iddia etti. "Kaşının üzerindeki yarayı da mahsus arkadaşı açtı." Bu yaraları onu Tren Moteli'nin 12 numaralı odasına iterek soktuktan sonra göstermelik olarak yapmışlardı. Çünkü Norman ile ortağı o arada kadının burnunu ve elinin dört parmağını kırmışlardı. Sol ayağında da dokuz kemik çatlamıştı. Bunu ayağına sırayla basarak yapmışlardı. Kadın, "Saçlarımı avuç avuç yoldular," diyordu. "Durmadan karnımı yumrukladılar." Melez kadın, Emniyet Müdürlüğündeki İçişlerinden memurlara, "Ondan sonra da kısa boylu polis ırzıma geçti," diye açıkladı. "Geniş omuzlusu da yapmaya çalıştı ama önce beceremedi. Sonra göğsümü ve

yüzümü birkaç kez ısırdı. Ancak ondan sonra canlanabildi. Gelgelelim daha bir şey olmadan üstümü başımı berbat etti. Sonra bana tekrar vurdu. Benimle iyice yakından konuşmak istediğini söyledi. Ama daha çok yumruklarıyla konuştu."

Şimdi Whitestone'da karısının ellerinin dokunmuş olduğu çarşafın üzerinde yatan Norman yan dönerek 1985'i kafasından kovmaya çalıştıysa da, bu anıların kafasından çıkmaya hiç niyetleri yoktu. Böyle olması şaşılacak bir şey değildi. Bu anılar bir kez canlandı mı, bir daha kaybolmuyorlardı. 1985 çenesi düşük bir komşuya benziyordu. Ne yaparsan yap onu başından atamıyordun.

Norman, *Bir hata yaptık*, diye düşündü. *O lanet olasıca futbol tişörtlü pis zenciye inandık.*

Evet, bu bir hataydı, hem de çok önemli bir hata. İki polis Richie Bender'a aitmiş gibi gözüken bir kadının onun odasında olacağını düşünmüşlerdi. Ya bu ikinci hatalarıydı ya da ilkinin bir uzantısı. İşin bu noktası önemli değildi, çünkü sonuçlar aynıydı. Bayan Wendy Yarrow yarım gün çalışan bir garson, yine yarım gün çalışan bir fahişe ve tam gün bir uyuşturucu bağımlısıydı. Ama aslında Richie Bender'ın odasında değildi. Hatta bu gezegende Richie Bender adlı bir yaratığın olduğundan bile haberi yoktu. Dükkânı soyan ve satıcıyı öldüren katil gerçekten Richie Bender'dı. Ne var ki gazoz makinesi ile gazete kutularının arasındaki odada kalmıyordu. Orası Wendy Yarrow'un odasıydı ve melez kadın orada yalnızdı, hiç olmazsa o gün.

Richie Bender'ın odası gazoz makinesinin diğer tarafındaydı. Harley Bissington ile Norman Daniels bu hataları yüzünden az kalsın işlerinden oluyorlardı. Neyse ki sonunda İçişlerinden gelen görevliler tırnak törpüsü hikâyesine inandılar. Bayan Yarrow'un ırza tecavüz iddiasını destekleyen spermler de bulunamadı. Melez kadın yaşça daha büyük olan adamın prezervatif kullandığını, sonra da onu tuvalete atıp suyu çektiğini anlattı. Ama bunu kanıtlayamadı.

Ancak başka sorunlar da vardı. Merkezdeki, arkadaşlarının tarafını tutan diğer polisler bile Müfettiş Daniels ile Bissington'ın bu elli kiloluk, eli tırnak törpülü vahşi kediyi sindirmek konusunda fazla ileri gittiklerini düşünüyorlardı. Örneğin, kadının birkaç parmağı kırılmıştı. İşte bu nedenle iki polis resmen ihtar aldılar. Ama olay böylece de kapanmadı. O ukala melez karı gidip Yahudi'yi buldu... O ufak tefek kel kafalı Yahudi'yi.

Sonuçta dünya sorun yaratan ukala sürtüklerle doluydu. Örneğin, karısı. Ama Rose, Norman'ın başa çıkabileceği bir kaltaktı. Tabii biraz uyuyabilirse...

Norman diğer tarafına döndü ve 1985 yılı sonunda kafasından silinmeye başladı. "En beklemediğin bir anda, Rose..." diye mırıldandı. "İşte o zaman seni almaya geleceğim."

Beş dakika sonra uykuya dalmıştı.

Rose yatağında, *Norman ondan "o pasaklı melez karı" diye söz ederdi,* dedi kendi kendine. Artık o da uyumak üzereydi. Ama tam anlamıyla o sınıra henüz gelmemişti. Parktaki cırcırböceklerinin seslerini hâlâ duyuyordu. *O pasaklı melez karı. Norman ondan nasıl da nefret ediyordu.*

Evet, tabii nefret ediyordu ya. Bir kere İçişleri araştırmacılarıyla başı derde girmişti. Ama Norman ile Harley Bissington bu işten yakalarını sıyırmayı başardılar. Zorlukla tabii. Sonra o pasaklı melez karının kendine bir avukat bulduğunu öğrendiler. (Norman'ın deyişiyle kabak kafalı, hilekâr bir Yahudiydi.) Avukat kadının adına dava açarak hatırı sayılacak bir tazminat istedi. Norman'ı, Harley'i ve bütün Emniyet Müdürlüğünü dava ediyordu. Ama Rosie'nin çocuğunu düşürmesinden kısa bir süre önce Wendy Yarrow öldürüldü. Cesedi gölün batı kıyısındaki silolardan birinin arkasında bulundu. Kadının vücudunda yüzden fazla bıçak yarası vardı. Memeleri kesilip koparılmıştı.

Norman, "Bu bir sapığın işi," dedi Rosie'ye. Merkezden biri çok heyecanlanmıştı anlaşılan. Onu evinden aramıştı. Norman telefonu kaparken gülümsüyordu ama sesinde çok belirgin bir

memnunluk vardı. "O kadın bu oyuna fazla katıldı. Ve sonunda eline kötü bir kâğıt geldi. Mesleğinin tehlikeli yanı bu." Sonra Rosie'nin saçına dokunarak onu usul usul okşadı. Karısına gülümsedi. Bu, Rosie'nin haykırmasına neden olan o "ısırma gülümsemesi" değildi. Ama kadın yine de avaz avaz bağırmak istedi. Çünkü o anda "o pasaklı melez karı" Wendy Yarrow'un başına neler geldiğini anladı.

Norman iri elleriyle karısının ensesini okşayarak, "Ne kadar şanslı olduğunu anlıyor musun?" diye sordu. Elleri omuzlarına, oradan da memelerine indi. "Sokaklarda dolaşmak zorunda değilsin. Bu yüzden ne kadar şanslı olduğunu anlıyor musun, Rose?"

Sonra, belki bir ay, belki de altı hafta sonra garajdan içeri girip de Rosie'nin bir aşk romanı okuduğunu görünce karısıyla onun eğlenceyle ilgili zevkleri konusunda konuşmaya karar verdi. Hatta bu konuyu onunla iyice yakından konuşması gerekiyordu.

1985... korkunç bir yıldı.

Rosie ellerini yastığının altına sokmuştu, dalmak üzereydi. Pencereden gelen cırcırböceklerinin seslerini dinliyordu. Sesler o kadar yakındı ki, sanki yatağı sihirli bir biçimde parktaki bandonun çaldığı yüksek, sahnemsi yere taşınmıştı. Rosie bir köşede oturan, saçları terden yanaklarına yapışmış kadını düşündü. Karnı taş kadar sertti ve gözleri şok yüzünden etrafları morarmış, yuvalarında sağa sola dönüyordu. O sırada o uğursuz öpücükler bacaklarını gıdıklamaya başlamıştı. Bu kadının çarşafın üzerindeki kan lekesini görmesine daha yıllar vardı. O kadın Kızlar ve Kız Kardeşler gibi yerlerin ve Bill Steiner gibi erkeklerin var olduklarını bile bilmiyordu. Kollarını kavuşturarak elleriyle omuzlarını kavramıştı. Artık inanamadığı bir Tanrı'ya bebeğinin düşmemesi için yakarıyordu. Küçük tatlı rüyasının böyle sona ermemesi için dua ediyordu. Ama sonra korktuğunun başına geldiğini hissederek, *Belki böylesi daha iyi,* diye düşünmüştü. Norman'ın kocalık görevlerini nasıl yerine getirdiğini biliyordu. Babalık görevlerini nasıl yapacaktı?

Cırcırböceklerinin hafif sesleri bir ninni gibiydi. Rosie uykuya dalacaktı artık. Üstelik burnuna çimlerin kokusu da geliyordu. Mayısla pek ilgisi olmayan tatlı, hoş bir koku... Rosie'nin ağustos ayını ve hasat edilmiş tarlaları anımsamasına neden olan bir algıydı.

Uykulu uykulu, *Daha önce parktaki çimlerin kokusu burnuma hiç gelmedi,* diye düşündü. *Aşk... ya da hiç olmazsa tutulma... insana bunları mı yapıyor? İnsanı hem çıldırtıp hem de duyularını mı keskinleştiriyor?*

Rosie uzaklardan gelen bir gümbürtüyü duydu. Gökgürültüsü olabilirdi. İşte bu garipti. Çünkü Bill onu eve getirdiği sırada hava açıktı. Başını yukarı kaldırmış, fazla güçlü turuncu sokak lambalarına rağmen pek çok yıldız görebildiği için hayret etmişti.

Rosie dalmaya başladı. Uzun bir süre rüya görmeden uyuyacağı son uykuydu bu. Karanlıklara dalmadan önce en son, *Cırcırböceklerinin seslerini nasıl duyabilirim?* diye düşündü. Çim kokusunu nasıl alabilirim? Pencere açık değil ki... Yatmadan önce pencereyi kapattım. Kapatıp kilitledim.

V

Cırcırböcekleri

Rosie çarşamba günü akşama doğru uçarcasına Hot Pot'a girdi. Bir fincan çay ve pasta isteyip camın önüne oturdu. Dışarıdaki yayalardan oluşan sonsuz seli seyrederek çayını içti, pastasını yedi. Bu saatte kalabalık daha çok bürolarda çalışanlardan oluşuyordu. Akşam evlerine gidiyorlardı. Rosie artık Whitestone'da çalışmadığı için Hot Pot yolunun üzerinde değildi. Ama buraya yine de çekinmeden gelmişti. Belki de Pam'le burada işten sonra çay içerek hoş saatler geçirdiği için, belki de Hot Pot bildiği ve güvendiği bir yer olduğu için yeğliyordu.

Zehirli Dev Vatoz'u okumayı saat ikide bitirmişti. Çantasını almak için masanın altına uzanırken Rhoda Simons'ın sesi hoparlörden yükselmişti. "Yenisine başlamadan önce biraz dinlenmek ister misin, Rosie?" Her şey böyle kolay olmuştu. Rosie diğer üç Bell/Racine romanlarını da ona vereceklerini ummuş, hatta buna *inanmıştı.* Ama böyle olduğunu *öğrendiği* zaman duyduğu rahatlık hiçbir şeye benzemiyordu.

Hepsi bu kadar da değildi. Çalışmaya saat dörtte son vermişlerdi. Rosie de o arada kanlı bir katille ilgili *Bütün Yarınlarımı Öl-*

dür adlı romanın iki bölümünü okumuştu. Rhoda ona kendisiyle birlikte bir iki dakika için kadınlar tuvaletine gelip gelmeyeceğini sormuştu.

Yönetmen, "Biliyorum, bu sana garip gelecek," demişti. "Ama sigara içmek için ölüyorum. Bu lanet olasıca binada sadece orada sigara içme cesaretini gösterebiliyorum. Modern yaşam çok kancık, Rosie."

Rhoda tuvalette iki lavabonun arasındaki geniş, rafımsı yere ilişti. Rahat hareketlerinden bunu yapmaya çok alışık olduğu anlaşılıyordu. Ayak ayak üstüne atıp sağ ayağını sol baldırının arkasına soktu ve düşünceli düşünceli Rosie'ye baktı.

"Saçını çok beğendim."

Rosie utangaç bir tavırla saçına dokundu. Bir akşam önce birdenbire karar vermiş ve güzellik salonuna girmişti. Elli dolar vermişti bu iş için... Onun için ağır bir masraf sayılırdı... Ama yine de dayanamamıştı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Biliyorsun değil mi? Robbie sana bir anlaşma imzalamanızı önerecek."

Rosie kaşlarını çatarak başını salladı. "Bundan haberim yoktu. Sen neden söz ediyorsun?"

"Robbie, Monopoli oyunundaki 'Para babası' kartında resmi olan yaşlı adama benzer. Ama 1975'ten beri sesli kitap işinde. Senin ne kadar iyi olduğunu biliyor, senden daha iyi biliyor hem de. Ona çok şeyi borçlu olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Rosie soğuk bir ifadeyle, "Ona çok şeyi borçlu olduğumu *biliyorum,*" dedi. Konuşmanın bu gidişini beğenmemişti. Shakespeare'in dostların birbirlerini sırtlarından bıçakladıkları, sonra da bunun ne kadar kaçınılmaz olduğunu açıklayan dindarca, upuzun bir monoloğa başladıkları oyunlar gelmişti aklına.

Rhoda sigaranın külünü lavaboya silktikten sonra soğuk suyu açarak onu akıttı. "Minnetinin çıkarlarını kollamanı engellemesine izin verme. Yaşam hikâyeni bilmiyorum. Bilmeyi pek *istediğim de yok.* Ama *Zehirli Dev Vatoz*'u yüz dört seansta tamamladığını biliyorum. Kahretsin! Bu bir rekor sayılır. Sesinin Eliza-

beth Taylor'ınkine benzediğini biliyorum. Yani onun gençkenki sesine. Ayrıca yalnız olduğunun farkındayım. Buna alışık olmadığın da belli. Çünkü böyle olduğu alnında yazılı. Sen öyle *tabula rasa*'sın ki, insanın ödü patlıyor. Bu sözlerin ne anlama geldiğini biliyor musun?"

Rosie pek emin değildi, galiba safdil olmakla ilgili bir terimdi. Ama Rhoda'ya bilgisizliğini açıklamak niyetinde değildi. "Evet, tabii."

"İyi. Tanrı aşkına, beni yanlış anlama, ben seni Robbie'nin elinden almaya çalışmıyorum. Ya da senin pastandan kendime bir dilim kapmaya! Ben seni destekliyorum. Rob ile Curtis de öyle. Ama Rob ayrıca kendi cüzdanını da düşünüyor. Sesli kitaplar hâlâ yepyeni bir alan. Bu işi sinemayla kıyaslarsak şöyle söyleyebiliriz: Sessiz Film Çağı'nın ortalarındayız. Ne söylemeye çalıştığımı anlıyor musun?"

"Sanırım..."

"Robbie senin *Zehirli Dev Vatoz*'u okumanı dinlerken karşısında, bu işin Mary Pickford'ı olduğunu düşünüyordu. Biliyorum, bu delice bir laf. Ama doğru. Seninle karşılaşması da bu olaya renk katıyor. Lana Turner'ın bir dondurmacıda keşfedildiğiyle ilgili bir efsane var. İşte Robbie de şimdi kafasında böyle bir hikâye yaratıyor. Arkadaşı Steiner'ın dükkânında eski kartpostallara bakarken seni keşfetmesiyle ilgili bir öykü."

"Sana dükkânda kartpostallara baktığımı mı söyledi?" Rosie, Robbie Lefferts'a karşı müthiş sıcak bir his duydu. Hemen hemen sevgiye benziyordu.

"Evet. Ama seni nerede bulduğu, orada ne yaptığın hiç önemli değil. Gerçek şu: Sen iyisin, Rosie. Gerçekten başarılısın. Yeteneklisin. Sanki bu iş için doğmuşsun. Rob seni keşfetti. Ama bu yaşamının sonuna kadar onun için çalışacağın anlamına da gelmiyor. Rob'un sana sahip olmasına izin verme."

Rosie, "O böyle bir şey yapmayı kesinlikle istemez," dedi. Hem korkmuş hem de heyecanlanmıştı. Rhoda'ya da bu kadar şüpheci olduğu için biraz kızmıştı. Ama bütün bu duygular par-

lak bir sevinç ve rahatlık tabakasının altında kalmıştı. Bir süre daha iyi durumda olacaktı. Robbie ona *gerçekten* bir anlaşma imzalamalarını önerirse bu süre daha da uzayacaktı. Rhoda'nın ona ihtiyatlı davranmasını söyleyerek nutuk çekmesi kolaydı. Rhoda kentin radyonuz ve jant kapağınızın çalınmasından korktuğunuz için arabanızı park etmekten kaçındığınız bir mahallesinden üç blok ötedeki bir tek odada oturmuyordu. Rhoda'nın muhasebeci olan bir kocası, kentin hemen dışında bir evi, 1994 model gümüş bir Nissan'ı vardı. Kredi kartları da. Daha da iyisi, bir Blue Cross kartı aldığı için hastanelerde bedava bakılacaktı ona. Bankada, hastalandığında harcayabileceği parası olduğu da kesindi. Rosie bütün bunlara sahip olan insanlara iş konusunda ihtiyatlı davranmasını önermenin soluk almak kadar doğal geldiğini düşünüyordu.

Rhoda, "Belki istemez," diye cevap verdi. "Ama sen küçük bir altın madeni olabilirsin. Ve Rosie, insanlar bazen altın madeni buldukları zaman değişebilirler. Robbie Lefferts gibi iyi insanlar bile."

Rosie şimdi çayını içer ve Hot Pot'ın vitrininden dışarı bakarken, Rhoda'nın sigarasını soğuk su musluğunun altına sokarak söndürdüğünü ve izmariti çöp sepetine atıp yanına geldiğini hatırlıyordu. "İş güvencesinin senin için çok önemli olduğunu biliyorum. Ben Robbie'nin kötü bir insan olduğunu da söylemiyorum. Onunla 1982'den beri zaman zaman çalışıyorum ve onun kötü bir insan olmadığını biliyorum. Ama elindeki kuşun uçmamasına dikkat ederken daldaki kuşları da gözden kaçırmamanı söylüyorum. Beni anlıyor musun?"

"Tam anlamıyla değil."

"Başlangıçta altı kitabı seslendirmeye razı ol. Ama hepsi o kadar. Sabah sekizden öğleden sonra dörde kadar. Burada, Tape Engine'de. Ve haftada bin dolar iste."

Rosie iyice irileşen gözleriyle yönetmene baktı. Sanki ağzından içeriye elektrikli süpürgenin hortumunu sokmuş ve ciğerlerindeki bütün havayı dışarı çekmişlerdi. *"Haftada bin* dolar mı? Sen *çıldırdın* mı?"

Rhoda sakin sakin, "Curt Hamilton'a benim çıldırıp çıldırmadığımı sor," dedi. "Unutma bu işte önemli olan sadece ses değil. Çalışma hızı da var. *Zehirli Dev Vatoz*'u yüz dört seansta tamamladın. Birlikte çalıştığım diğerleri bu işi ancak iki yüz seansta başarabilirlerdi. Sesini kullanmayı çok iyi biliyorsun. Ama en inanılmayacak olanı nefes kontrolün. Şarkıcı değilsin. O halde soluğunu böyle harika bir biçimde kontrol etmeyi nereden öğrendin?"

Rosie'nin gözlerinin önünde kâbusları andıran bir hayal belirdi. Köşede oturmuş, önlüğünü ellerinin arasına almıştı. Böbrekleri şişiyor ve zonkluyordu. İçleri sıcak su dolu torbalara benziyorlardı. Rosie önlüğünün içine kusmamak için Tanrı'ya yalvarıyordu. Çünkü kusmak ona acı veriyor, böbreklerine sanki uzun, uçları çatal çatal sopalar saplanıyormuş gibi geliyordu ona. Orada oturuyor, uzun uzun soluk alıyor, sonra da nefesini usulca veriyordu. En iyi çarenin bu olduğunu öğrenmişti. Deli gibi çırpınan kalbinin ritmini soluk almasının daha sakin temposuna uydurmaya çalışıyordu. Orada oturuyor ve mutfakta kendine sandviç yaparken hiç de fena olmayan bariton sesiyle "Daniel" ya da "Take a Letter Maria"yı söyleyen Norman'ı dinliyordu.

Rosie, "Bilmem ki," dedi. "Seninle karşılaşıncaya kadar nefes kontrolünün ne olduğunu bile bilmiyordum. Galiba bir yetenek bu."

Rhoda, "Sana lütfedilen şeyleri bir düşün," diye cevap verdi. "Artık stüdyoya dönsek iyi olur. Curt burada kadınlara özgü garip törenler yaptığımızı sanacak."

Robbie kentin merkezindeki bürosundan telefon ederek Rosie'yi *Zehirli Dev Vatoz*'u bitirdiği için kutladı. Rosie tam o sırada stüdyodan çıkmak üzereydi. Robbie anlaşma konusunu açmadı ama Rosie'ye "bir iş konuşmak için" cuma günü onunla öğle yemeği yiyip yemeyeceğini sordu. Rosie daveti kabul etti. Telefonu kapatırken kafası iyice karışmıştı. Rhoda'nın yaşlı adamı iyi tarif ettiğini düşünüyordu. Robbie Lefferts, Monopoli kartlarındaki o küçük adama gerçekten çok benziyordu.

Rosie, Curtis'in özel odasındaki telefondan konuşmuştu. Burası karmakarışık, dolap gibi bir yerdi. Mantar geçirilmiş duvarlara iğnelerle yüzlerce kartvizit takılmıştı. Çantasını almak için stüdyoya döndüğünde Rhoda ortada yoktu. Herhalde son bir sigara içmek için kadınlar tuvaletine gitmişti. Curt makaraların bulunduğu kutuları işaretliyordu. Başını kaldırarak Rosie'ye gülümsedi. "Bugün harika iş çıkardın, Rosie."

"Sağ ol."

"Rhoda, Robbie'nin sana anlaşma imzalamanızı önereceğini söylüyor."

Rosie, "Evet, öyle diyor," diyerek başını salladı. "Ve galiba o haklı. Tahtaya vur!"

Curtis sürüyle kutunun ince beyaz kitaplar gibi dizilmiş olduğu raflardan birine gitti. Bantların kutularını da yukarıya koydu. "Robbie'yle pazarlık ederken bir şeyi unutma. *Zehirli Dev Vatoz* için beş yüz dolar kazandırdıysan Robbie o zaman kâra geçmiş demektir. Çünkü stüdyoda geçirilen süreyi azalttın. Belki böylece yedi yüz dolar kazanmış oldu. Anladın mı?"

Rosie de anlamıştı. Şimdi burada, Hot Pot'ta otururken gelecek ona beklemediği kadar parlak gözüküyordu. Arkadaşları, yaşadığı bir yer, bir işi vardı. Christina Bell bittiği zaman ona başka işler de vereceklerdi. Bir anlaşma haftada bin dolar anlamına gelebilirdi. Bu para Norman'ın kazandığından fazlaydı. Çılgınca bir şeydi ama doğruydu. Rosie düzeltti. *Doğru olabilir...*

Ah, bir şey daha vardı. Cumartesi günü biriyle buluşacaktı. O geceki İndigo Kızlar'ın konseri de hesaba katılırsa bütün günü onunla geçirecekti.

Rosie'nin her zaman çok ciddi ifadeli olan yüzünü sevinçli bir gülümseme aydınlattı. Oraya hiç yakışmayacak bir biçimde kollarını gövdesine dolayarak kendine sarılmak istedi. Pastasının son lokmasını ağzına atıp camdan dışarı baktı. Bütün bunların gerçekten olup olmadığını düşünüyordu. Gerçek insanların hapishanelerinden çıkarak sağa döndükleri... ve cennete giriverdikleri gerçek bir yaşam var mıydı?

*

Yarım blok ötede yayaların karşıya geçebileceklerini belirten işaret yandı. Beyaz oda hizmetçisi üniformasını çıkarıp güzel bir kırmızı pantolon giymiş olan Pam Haverford, yirmi dört kadar insanla birlikte sokağı aştı. O akşam fazladan bir saat daha çalışmıştı. Rosie'nin Hot Pot'ta olabileceğini düşünmesi için hiçbir neden olmamasına karşın, yine de öyle düşünüyordu. Buna kadınlara özgü sezgi denebilirdi.

Pam yanında yürüyen iriyarı adama bir göz attı. Onu birkaç dakika öne Whiteston'daki gazetecinin önünde gördüğünden emindi. Gözlerindeki tuhaflık olmasaydı Pam onu "ilginç biri" diye tanımlayacaktı... Adamın gözlerinde hiçbir ifade yoktu. Karşıdaki kaldırıma çıkarlarken Pam'e bir an baktı. Böylesine bomboş bakan gözler kadını dondurdu. Sanki bu gözlerin gerisinde bir boşluk, bir eksiklik vardı.

Rosie, Hot Pot'ta bir fincan çay daha içmeye karar verdi. Pam'in oraya uğrayacağını düşünmesi için hiçbir neden yoktu. Öyleyken, oraya uğrayacağı içine doğmuştu. Buna kadınlara özgü sezgi denebilirdi.

Norman, *Yanımdan yürüyen kaltak bayağı sevimli,* diye düşündü. *Dar, kırmızı pantolon. Güzel kalçalar... Bir iki adım geride kaldı. Manzaranın zevkini daha iyi çıkarmak için, hayatım.* Ama kadın tam o sırada küçük bir kafeteryaya girdi. Norman oranın önünden geçerken içeriye bir göz attıysa da ilginç bir şey görmedi. İçerde bir grup yaşlı kadın vardı. O pis yapışkan şeyleri yiyor, kahve ve çay içiyorlardı. Birkaç garson da homolar gibi kırıtarak sağa sola koşuyorlardı.

Norman, *Yaşlı kadınlar bundan hoşlanıyor olmalılar,* dedi kendi kendine. *Garsonlar hötöröf gibi yürüdükleri zaman onlara bol bahşiş veriyorlar herhalde. Yoksa neden olgun erkekler öyle yürüsünler? Hepsi de homo olamaz... değil mi ya?*

Hot Pot'a ilgisizce şöyle bir göz attığı sırada masaların çoğunda oturan, saçlarına mavi balyaj yaptırmış, pantolon takımı

giymiş kadınlardan çok daha genç birini fark etti. Kadın camdan uzaklaşmış, çayhanenin dibindeki servis tezgâhına doğru gidiyordu. (Daha doğrusu Norman bu tür yerlere böyle dendiğini sanıyordu.) Hemen kadının kalçasına baktı. Çünkü kırkından daha genç bir kadın gördü mü gözleri önce hemen oraya kayardı. *Eh, fena değil. Ama harika da sayılmaz.*

Rose'un kalçaları da böyleydi. Kendini bırakmadan önceki günlerde. Sonunda kalçaları bir tabureye döndü.

Camdan gördüğü kadının saçları da harikaydı. Aslında saçları kalçalarından daha güzeldi. Ama bu saçlar Norman'a Rose'u hatırlatmadı. Karısının saçları Norman'ın annesinin "açıkça kestane" rengi diye tanımladığı türdendi. Saçlarıyla pek ilgilenmezdi Rose. (Eh, hiç parlamayan, fare rengi saçlarına biçim vermediği için Norman karısını suçlayamazdı.) Rose, saçlarını arkaya çekerek atkuyruğu biçiminde toplar, dibine bir lastik bant takardı. Yemeğe ya da sinemaya gidecekleri zaman da atkuyruğuna dükkânlarda satılan o lastikli zımbırtılardan geçirirdi.

Norman, Hot Pot'a kısaca bir göz attığında bir an gördüğü kadının saçları fare renginde değildi. Kadın dar kalçalı bir sarışındı. Saçları da atkuyruğu gibi bağlanmamış, dikkatle örülüp arkasına bırakılmıştı.

Belki bütün gün olanların en iyisi, Rosie elinde çay fincanıyla Hot Pot'taki kasanın önünden döndüğü zaman Pam Haverford'un yüzünde beliren ifadeydi. Bu, Rhoda'nın Robbie Lefferts için haftada bin dolar değerinde olabileceğini açıklayan şaşırtıcı sözlerinden de olağanüstüydü. Önce Pam'in bakışları Rosie'nin üzerinden kaydı. Arkadaşı onu tanımamıştı... Sonra tekrar Rosie'ye bakınca gözleri irileşti. Pam gülümsedi, sonra da bir çığlık attı. Herhalde kuşkonmazlarla dolu olan salonda en aşağı altı pilli kalbi tehlikenin eşiğine getirdi.

"Rosie? Bu sen misin? Ah... Aman Tanrım!"

"Evet, benim." Rosie hem gülüyordu hem de kızarmıştı. Diğerlerinin onlara bakmak için döndüklerinin farkındaydı. O zaman müthiş bir şeyi keşfetti. Buna pek aldırmıyordu.

İki arkadaş çaylarını camın önündeki eski masalarına götürdüler. Rosie, Pam'in bir pasta daha yemesi için onu kandırmasına bile izin verdi. Oysa bu kente geleli yedi kilo vermişti. Tekrar kilo almak niyetinde de değildi.

Pam ona durmadan, "Buna inanamıyorum," diyordu. "Buna inanamıyorum." Rosie bunu sadece nazik bir iltifat sayabilirdi. Ama Pam bir onun yüzüne bakıyordu, bir saçına, gerçeği iyice kavramaya çalışıyormuş gibi.

Pam, "Beş yaş daha genç duruyorsun," dedi. "Kahretsin! Baştan çıkarıcı bir kadın olmuşsun!"

Rosie gülümseyerek, "Elli dolara beni Marilyn Monroe'ya benzetmeliydi," diye cevap verdi... Ama Rhoda'yla konuşalı beri saçı için harcadığı para konusunda içi daha rahat etmişti.

Pam, "Bu modeli nereden..." diyecek oldu, sonra da durakladı. "Saçlarını resimdeki kadınınki gibi yatırmışsın."

Rosie bu sözlere yüzünün kızaracağını sandıysa da, öyle bir şey olmadı. Sadece başını salladı. "O modeli çok beğendim. Denemeye karar verdim." Bir an durakladıktan sonra ekledi. "Rengi değiştirmeye gelince... Bunu yaptığıma hâlâ inanamıyorum. Hayatımda ilk defa saçlarımın rengini değiştiriyorum."

"İlk defa mı... işte buna inanamam!"

"Ama doğru bu."

Pam masanın üzerinden eğildi. Bir komplo kuruyorlarmış gibi kısık bir sesle, "Olan oldu değil mi?" diye fısıldadı.

"Sen neden söz ediyorsun? Olan nedir?"

"*İlginç biriyle* karşılaştın!"

Rosie ağzını açtı, sonra kapattı. Yeniden açtı ama ne diyeceğini bilmiyordu. Hiçbir şey söylemedi. Ağzından sözler yerine kahkahalar fışkırdı. Ağlayıncaya kadar güldü... sona ermeden Pam de ona katıldı.

Rosie'nin Trenton Sokağı'ndaki 897 numaralı binanın kapısını açmak için anahtara gereksinimi yoktu. Kapı hafta içi akşam sekize kadar açık kalıyordu. Ama Rosie'nin posta kutusunu açması

için anahtar lazımdı. (Kutunun önüne üzerinde "R. McCLENDON" yazılı bir kâğıt yapıştırmıştı. Cüretle oraya ait olduğunu açıklıyordu. Evet, Rosie oraya aitti.) Posta kutusu boştu, içine sadece bir ilan atılmıştı. Merdivenden ikinci kata çıkarken çantasından bir başka anahtarı, odasının kapı anahtarını aldı. Bina yöneticisi dışında tek anahtar sadece ondaydı. Posta kutusu gibi anahtar da onundu. Ayakları iyice yorulmuştu. Kentin merkezinden buraya olan beş kilometreyi yürümüştü. Bir otobüste oturamayacak kadar mutlu ve huzursuzdu. Ayrıca düşünmek ve düş kurmak için otobüs yolculuğundan daha uzun bir süreye ihtiyacı vardı. Hot Pot'ta iki pasta yemiş olmasına rağmen karnı açtı. Öyleyken karnının gurultusu mutluluğunu azaltmıyor, tersine artırıyordu. Bütün yaşamı boyunca hiç böyle bir mutluluk duymuş muydu? Hiç sanmıyordu. Bu mutluluk kafasından taşarak tüm vücuduna yayılmıştı. Ayakları yorgundu ama yine de tüy kadar hafiftiler. O uzun yürüyüşe rağmen böbrekleri de hiç sızlamıyordu.

Rosie odaya girdi ve bu kez kapıyı arkasından kilitlemeyi unutmadı. Sonra yine kıkır kıkır gülmeye başladı. *Pam ve onun "ilginç biri" merakı...* Rosie bazı şeyleri itiraf etmek zorunda kalmıştı. Ne de olsa Bill'i cumartesi gecesi İndigo Kızlar'ın konserine götürmeyi planlıyordu. Kızlar ve Kız Kardeşler'deki kadınlar da onunla tanışacaklardı. Saçlarını Bill için boyatıp yaptırmadığını söylediği zaman Pam önce gözlerini komik bir biçimde devirdi, sonra da alaycı bir ifadeyle göz kırptı. (Oysa Rosie bu sözlerinin doğru olduğuna inanıyordu.) Pam'in takındığı tavır sinir bozucuydu... aynı zamanda da sevimliydi.

Rosie pencereyi açıp baharın sonlarına özgü ılık havanın ve parktaki hafif gürültülerin içeri girmesine izin verdi. Sonra da küçük mutfak masasına gitti. Bill'in pazartesi akşamı getirdiği çiçeklerin yanında karton kapaklı bir kitap duruyordu. Çiçekler artık solmaya başlamıştı ama onları atmaya kıyabileceğini sanmıyordu. Çiçekler hiç olmazsa cumartesi geçinceye kadar orada kalmalıydı. Rosie bir gece önce Bill'i rüyasında görmüştü. Motosikletinin arkasına binmişti. Bill motosikleti gitgide daha hızlı sü-

rüyordu. Bir ara Rosie'nin aklına harika, sihirli sözcük geliyordu. Şimdi bu sözcüğün ne olduğunu pek iyi hatırlayamıyordu. "Deffle" ya da "fefle" gibi saçma bir şeydi. Ama rüyasında ona çok güzel bir sözcük gibi gelmişti. Kırlar arasındaki bir yoldan uçarcasına ilerlerken, *Aslında ciddi değilsen bu sözcüğü hiç söyleme,* diye düşündüğünü anımsıyordu. Yolun sol tarafından tepeler yükseliyor, sağdaki karaçamların arasından masmavi göl gözüküyordu. Güneş ışıkları suyu yer yer yaldızlayıp ışıldatıyordu. İleride otlarla kaplı bir tepe vardı. Rosie onun diğer tarafında yıkık bir tapınak olduğunu biliyordu. *Hem bedenini hem de ruhunu vermek niyetinde değilsen o kelimeyi söyleme.*

Rosie bu sözcüğü söylüyor... ağzından bir elektrik akımı, bir yıldırım gibi fırlıyordu. Bill'in Harley'inin tekerlekleri yoldan çıkıyordu. Rosie bir an ön tekerleğin hâlâ döndüğünü görüyordu. Ama şimdi tekerlek yerden on beş santim yukarıdaydı. Rosie ve Bill'in gölgeleri de artık yanlarında değil, aşağılarındaydı. Bill el gazını çeviriyor ve birdenbire mavi gökyüzüne doğru uçuyorlardı. Ağaçların arasındaki yoldan, okyanusun yüzeyine çıkan bir denizaltı gibi yükseliyorlardı. Rosie yatağında uyandığında örtü karışıp onu sarmıştı. Titriyordu ama benliğinin derinliklerindeki gizli bir sıcaklık yüzünden de inliyordu. Görülmeyen bir güçtü bu. Tutulmuş güneş gibi bir şey.

Rosie kaç sihirli sözcük söylerse söylesin Bill'le uçabileceklerini hiç sanmıyordu. Ama ne olursa olsun, çiçeklerini daha bir süre saklayacaktı. Belki de birkaçını kitabın sayfaları arasında kurutacaktı.

Rosie kitabı saçlarını yaptırdığı "Elaine'in Düşleri"nden almıştı. Adı *Sade ama Zarif: Evde Saçlarınıza Verebileceğiniz On Biçim*'di. Elaine, Rosie'ye, "Bu modeller gerçekten güzel," demişti. "Tabii aslında bir kadın saçlarını her zaman kuaförde yaptırmalı. Bu benim düşüncem. Ancak para ya da zaman yüzünden her hafta kuaföre gidemiyorsanız ve 800 numarayı çevirip bir peruk ısmarlama fikri sizde intihar etme arzusu uyandırıyorsa o zaman bu kitap işe yarar. Ama Tanrı aşkına, bana bir konuda söz verin:

Bir erkek sizi Westwood'daki kulübün balosuna çağırırsa o zaman önce gelip beni görün."

Rosie oturup üç numaralı modeli açtı: klasik örgü... Başlangıçtaki bölümde bunun "Klasik Fransız Örgüsü" olarak da bilindiği açıklanıyordu. Rosie siyah-beyaz fotoğrafların hepsine baktı. Bir kadın önce saçlarını ayırıyor, sonra onları örüyordu. Uca eriştiğinde işe sondan başlıyor ve saçlarını açıyordu. Saçı açmak sabahları örmekten daha kolaydı. Bu sabah Rosie söylene söylene saçlarını örmek için tam kırk beş dakika uğraşmıştı. Sonunda saçlarını hemen hemen bir gece önce "Elaine'in Düşleri"nden ayrılırkenki biçime sokmayı başarmıştı. Ama buna değerdi. Pam'in Hot Pot'taki hayret dolu çığlığı bu çabaya da daha fazla şeye de değerdi.

Rosie işini bitirirken yine Bill Steiner'ı düşünmeye başladı. (Zaten aklından çıktığı yoktu ki.) *Acaba saçlarımı örmem hoşuna gidecek mi? Ya sarıya boyatmış olmam? Yoksa bu değişiklikleri hiç mi fark etmeyecek? Bill bütün bunları fark etmezse mutsuz olacak mıyım?* İçini çekerek burnunu kırıştırdı. *Elbette mutsuz olacağım. Öte yandan... saçlarımı fark eder ve beğendiğini söylerse... Tabii Pam gibi çığlık atacak değil. Ama aşk romanlarında yazdıkları gibi belki de beni kollarına bile alır.*

Rosie tarağını almak için çantasını açtı. Sonra cumartesi sabahıyla ilgili zararsız bir düş kurmaya başladı. Bill örgünün ucuna kadife bir kurdele bağlayacaktı. (Yanında neden kadife kurdele taşıdığının açıklanmasına gerek yoktu. Mutfak masasının başında kurulan hayallerin iyi yanı da buydu işte.) Sonra odanın diğer tarafından gelen hafif bir ses yüzünden daldığı hayallerden uyandı.

Cır. Cır cır.

Bir cırcırböceği! Ses Bryant Park'tan gelmiyor, pencereden içeri girmiyordu... bundan daha yakındı.

Rosie bakışlarıyla süpürgeliği tararken bir şeyin sıçradığını fark etti. Ayağa kalkarak lavabonun solundaki dolabı açtı. Pasta hamuru karıştırmak için kullanılan cam kâselerden birini aldı.

Oturma odası bölümündeki koltuktan bir de broşür alıp böceğin yanında diz çöktü. Böcek odanın boş olan güney köşesine kadar gitmeyi başarmıştı. Rosie oradan taşınmadan önce bir televizyon alabilirse seti oraya koyacaktı. Ama bugünden sonra daha büyük bir yere, hem de çabucak geçmek artık bir düş olmaktan çıkmıştı.

Evet, oradaki bir cırcırböceğiydi *gerçekten.* İkinci kata nasıl çıkmıştı? Sonra Rosie'nin aklına sorunun yanıtı geldi. Böylece uyumak üzereyken cırcırböceğinin sesini nasıl olup da duyduğu sorusu da yanıtlanmış oluyordu. *Cırcırböceği Bill'le yukarı çıktı. Pantolonunun paçasındaki kıvrıma girmiş olmalıydı. Çiçeklere uygun bir ek armağan.*

Bayan Pratik-Makul birdenbire konuşmaya başladı. *Sen geçen gece sadece bir cırcırböceğinin sesini duymadın.* Bu ses son zamanlarda pek işitilmiyordu. Kullanılmaya kullanılmaya biraz boğuklaşmıştı. *Bir tarla dolusu cırcırböceğinin sesini duydun. Ya da bir park dolusu.*

Rosie, *Saçmalama,* diye terslenerek kâseyi böceğin üzerine kapattı. Sonra ilan broşürünü altından kaydırarak köşesiyle cırcırı dürttü. Böcek sıçrayınca da broşürü kâsenin altına itmeyi başardı. *Kafam bir tek cırcırböceğini bir koroya dönüştürdü. Hepsi o kadar. Unutma, uykuya dalmak üzereydim. Herhalde yarı rüya görüyordum.*

Kâseyi alıp çevirdi. Cırcırböceğinin kaçmaması için broşürle kâsenin ağzını örtmüştü. Böcek sıçrıyor ve sert kabuklu sırtı John Grisham'ın yeni romanının bir resmine çarpıyordu. İlanda bu kitabın Wal-Mart'tan on altı dolar artı vergi karşılığı alınabileceği açıklanıyordu. Rosie, *Pinokyo* filminden "When You Wish Upon a Star" şarkısını mırıldanarak cırcırı açık pencereye götürdü. Broşürü kaldırıp kâseyi dışarıya doğru uzattı. Böcekler bundan daha yükseklerden düşer, sonra hiçbir zarar görmeden yürüyüp giderlerdi. (Aklından düzeltti: "Sıçrayarak" giderlerdi.) Rosie bunu bir yerde okuduğundan emindi. Ya da televizyondaki bir doğa belgeselinde görmüştü.

"Haydi bakalım, Jiminy," dedi. (*Pinokyo* filmindeki tahta kuklanın vicdanı görevi yapan cırcırböceğinin adı Jiminy'di.)

"Uslu bir çocuk ol ve atla. Parkta uzun otlar, içmek için bol çiy, çok sayıda dişi cırcırlar var..."

Birden durakladı. Böcek Bill'in pantolonunun kıvrımına girerek yukarı çıkmamıştı. Çünkü pazartesi akşamı genç adamın ayağında blucin vardı. Onu yemeğe götürdüğü gece. Rosie belleğini bu konuda iyice sorguladı. Emin olmak istiyordu. Ama aynı bilgi çabucak tekrarlandı. Bill'in arkasında bir gömlek, ayağında da paça kıvrımı olmayan bir blucin vardı. Rosie onun kılığını gördüğü zaman rahatladığını da anımsadı. Onun kendisini herkesin dik dik bakacağı lüks bir yere götürmeyeceğini böylece anlamıştı.

Blucin. Paça kıvrımsız.

O halde Jiminy nereden gelmişti?

Önemli miydi? *Cırcırböceği Bill'in paça kıvrımına saklanarak yukarı çıkmadıysa bir başkasınınkiyle geldi. Hepsi o kadar. Sonra sıkılıp merdiven sahanlığına sıçradı. "Yolculuk için teşekkürler, ahbap." Sonra da kapının altından odama girdi. Ne olmuş yani?*

Cırcırböceği bunu onaylıyormuş gibi kâseden dışarı sıçrayarak aşağıya uçtu.

Rosie, "İyi günler," dedi. "Ne zaman istersen uğrayabilirsin. Gerçekten."

Kâseyi içeri götürürken ani bir rüzgâr ilan broşürünü başparmağının altından kaydırarak yere doğru uçurdu. İlan tembelce sağa sola yalpalayarak düştü. Rosie onu almak için eğildi. Sonra da parmakları broşürden birkaç santim ötede, donmuş gibi öylece kalakaldı. İki cırcırböceği süpürgeliğin önünde yatıyordu. İkisi de ölmüştü. Biri yan yatmıştı, diğeri sırtüstü. Küçük bacakları yukarıya doğruydu.

Bir cırcırböceğini anlar ve kabul edebilirdi. Ama üç böceği birden? İkinci kattaki bir odada hem de? İnsan bunu tam tamına nasıl izah edebilirdi?

Rosie ölü cırcırların yakınında iki tahtanın aralığında bir şey daha olduğunu gördü. Eğilip onu çıkardı ve gözlerine doğru götürdü.

Bu bir yonca çiçeğiydi. Küçücük, pembe bir yonca çiçeği.

Başını eğerek çiçeği aldığı aralığa baktı. Sonra ölü iki cırcıra döndü. Sonunda bakışlarının yavaş yavaş krem rengi duvardan yukarıya kaymasına izin verdi... Pencerenin yanında asılı olan tablosuna. Tepede duran Rose Madder'a baktı. (Bu da diğerleri kadar uygun bir ad sayılırdı.) Rosie'nin yeni keşfettiği midilli kadının arkasında otluyordu.

Rosie'nin kalbi kulaklarında atıyor, bir davulunki gibi güm güm sesler çıkarıyordu. Tabloya, midillinin burnuna doğru eğildi. Figür eski yağlıboyanın kat kat tonları arasında eridi sanki. Rosie şimdi fırça darbelerini görebiliyordu. Midillinin burnunun altında orman ve zeytin yeşili otlar vardı. Bunları ressam çabucak aşağıya doğru kat kat fırça darbeleriyle oluşturmuştu. Otların arasında küçük pembe benekler vardı. Yonca çiçekleri.

Rosie avucundaki küçücük pembe çiçeğe baktı. Sonra da onu tabloya doğru uzattı. Renkler aynıydı. Ansızın, hiç düşünmeden küçücük çiçeği üfleyerek resme doğru uçurdu. Küçük pembe topçuğun resmin yüzeyinden geçeceğini ve bir ressamın altmış, seksen, hatta belki de yüz yıl önce yarattığı bir dünyaya gireceğini yarı umuyordu. (Hayır. Rosie aslında bir an buna iyice inandı.)

Ama tabii böyle olmadı. Pembe çiçek resmin üstündeki cama çarptı. (Robbie ilk karşılaştıkları gün yağlıboya bir tabloya cam takılmasının alışılmadık bir şey olduğunu söylemişti.) Çiçek sekti ve buruşturulmuş küçücük bir kâğıt parçası gibi yere uçtu. Belki resim sihirliydi. Ama üzerindeki camın öyle olmadığı anlaşılıyordu.

O halde cırcırböcekleri nasıl dışarı çıktılar? Sen gerçekten böyle olduğunu düşünüyorsun, değil mi? Cırcırböceklerinin ve yonca çiçeğinin tablodan çıktıklarına inanıyorsun?

Tanrı yardımcım olsun! Rosie gerçekten de böyle düşünüyordu. Odadan çıktığı ve diğer insanlarla beraber olduğu zaman bu fikrin ona gülünç geleceğini ya da hepten unutacağını sanıyordu. Ama şimdi böyle düşünüyordu işte: Cırcırböcekleri morumsu kırmızı giysili kadının ayaklarının altındaki otların arasından sıçrayarak dışarı çıkmışlardı. Rose Madder'ın dünyasından Rosie McClendon'ın dünyasına atlamışlardı.

Nasıl? Böcekler camdan dışarı mı sızdılar?

Hayır, tabii değil. Bu budalaca bir şey ama...

Rosie titreyen ellerini uzatarak tabloyu çengelden çıkardı, mutfak bölmesine götürüp tezgâha koydu, sonra da arkasını çevirdi. Kâğıt astardaki füzenle yazılmış isim daha da bulanıklaşmıştı. Rosie daha önce görmemiş olsaydı oradaki adın "Rose Madder" olduğunu çıkaramayacaktı.

Rosie çekine çekine, korkuyla tablonun arkasına dokundu. (Belki başından beri korkuyordu da yeni fark etmişti.) Kâğıdı itince hışırdadı. Ama gereğinden fazla. Daha aşağısını, sarı kâğıdın çerçevenin altında kaybolduğu yerin yakınına dokununca bir şey hissetti... Bir *şeyler...*

Yutkundu. Boğazının gerisi öylesine kurumuştu ki, canı yanıyordu. Artık ona kendisininmiş gibi gelmeyen eliyle mutfak tezgâhının altındaki çekmecelerden birini açtı. Patates soymak için kullanılan bıçağı aldı, keskin yanını ağır ağır kahverengi astar kâğıda doğru indirdi.

Bayan Pratik-Makul bir çığlık attı. *Bunu yapma! Yapma, Rosie! Oradan neler çıkacağını bilemezsin!*

Bıçağın sivri ucunu kâğıda dayayarak bir an öyle durdu. Sonra bıçağı bir kenara bıraktı. Tabloyu kaldırıp çerçevenin altına baktı. Kafasının derinliklerinde bir yer ellerinin çok titrediğini fark etti. Tahtada gördüğü şey onu şaşırtmadı. Bu, en geniş yeri en aşağı altı milim olan bir çatlaktı. Tabloyu tekrar tezgâha koyarak sağ eliyle tuttu. Sol eliyle, daha çok kullandığı eliyle, bıçağı alıp sivri ucunu tekrar kâğıda dayadı.

Bunu yapma, Rosie! Pratik-Makul bu kez çığlıklar atmıyor, inliyordu. *Lütfen yapma. Lütfen bu işi fazla karıştırma!* Ama düşününce bunun gülünç bir öneri olduğunu anlıyordunuz. Bayan Pratik-Makul'ün ilk önerisini dinleseydi şimdi hâlâ Norman'la yaşıyor olacaktı. Ya da onunla ölecekti.

Bıçakla kâğıdı, o şişkinliklerin olduğu yerden yardı. Altı cırcırböceği tezgâha düştü. Dördü ölmüştü, biri can çekişircesine çırpınıyordu. Altıncısı tezgâha atlayacak kadar canlıydı. Sonra la-

vaboya yuvarlandı. Cırcırböcekleriyle birlikte birkaç tane pembe yonca çiçeği de çıktı... Birkaç ot... ve kurumuş bir yaprağın bir parçası. Rosie bu sonuncuyu alıp merakla baktı. Bir meşe yaprağıydı.

Rosie dikkatle çalışarak (ve Pratik-Makul'ün sesine aldırmadan) patates bıçağıyla kâğıdın bütün çevresini kesti. Onu çıkardığı zaman dışarıya kırlara özgü birkaç hazine daha yuvarlandı. Bir tombul balarısının ölüsü, bir papatyanın "seviyor-sevmiyor" diyerek koparılan beyaz taçyaprakları... Ve birkaç beyaz, saydamımsı kıl. Rosie onları ışığa doğru tuttu. Sağ eliyle tabloyu sıkıca kavrarken sırtı ürperdi. Sanki sırtında iri ayaklı biri merdivenden çıkıyordu. O kılları alıp bir veterinere götürür de mikroskopla bakmasını isterse uzmanın kendisine ne söyleyeceğini biliyordu. "Bunlar at kılları. Daha doğrusu ufak, tüylü bir midillinin." Bu midilli şimdi başka bir dünyada otluyordu.

Aklımı kaçırıyorum, dedi içinden. Bunu Pratik-Makul'ün değil, kendi sesiyle, düşüncelerinin özünü ve benliğini dile getiren sesiyle söylemişti. Sesi sinirli ya da korku dolu değildi. Mantıklı, sakin ve biraz da hayretle konuşuyordu. Rosie ölümün kaçınılmaz olduğunu da aynı sesle açıklayacağından kuşkulanıyordu. Ölümün yaklaştığının inkâr edilemeyeceği o günler ya da haftalarda.

Ne var ki gerçekten çıldırdığına *inanmıyordu.* Örneğin, insanın belirli bir aşamaya gelmiş kanserin öldürücü olduğuna inanması kadar kesin bir şey değildi bu. Tablosunun arkasını açmış ve dışarıya bazıları hâlâ canlı olan böcekler, otlar ve kıllar düşmüştü. Bu inanılması imkânsız bir şey miydi? Birkaç yıl önce gazetede bir haber okumuştu; bir kadının eski bir aile portresinin astarının altında değerli hisse senetleri bulduğuyla ilgiliydi. Onun yanında birkaç böcek çok önemsiz kalıyordu.

Ama hâlâ canlı olarak da mı, Rosie? Ya o yonca çiçeği? O hâlâ taze. Otlar da yemyeşil. Yaprak kurumuş ama sen bu konuda ne düşündüğünü biliyorsun...

Rosie kurumuş yaprağın *uçmuş* olduğunu düşünüyordu. Tabloda mevsim yazdı. Ama insan haziranda bile otların arasında kurumuş yapraklar bulabiliyordu.

Onun için tekrarlayacağım: Aklımı kaçırıyorum.

Ama bütün o şeyler oradaydı. Mutfak tezgâhının üzerine saçılmışlardı. Böcekler ve otlar...

Nesneler...

Bunlar düş ya da hülisinasyon değil, *somut* nesnelerdi.

Bir şey daha vardı. Rosie bunu doğrudan doğruya incelemek istemiyordu. Bu resim onunla konuşmuştu. Hayır, yüksek sesle değil. Ama onu ilk gördüğü andan beri aralarında bir tür iletişim kurulmuştu. Tablonun arkasında da adı vardı. En azından değişik bir biçimi. Ve bir gün önce kaldırabileceğinden daha fazla para verip saçlarını resimdeki kadınınki gibi yaptırmıştı.

Rosie ani, kararlı bir tavırla patates bıçağının ucunu çerçevenin yukarı kısmına sokarak kaldırdı. Eğer güçlü bir karşı koyma hissetseydi bu işten hemen vazgeçecekti. Tek patates bıçağı buydu. Onun kırılmasını istemiyordu. Ama çerçeveyi tutan çiviler kolaylıkla gevşedi. Üstteki tahtayı çekip aldı. Diğer eliyle tezgâha düşüp kırılmaması için camı tutuyordu. Camı bir kenara koydu. Tezgâha ölü bir cırcırböceği daha çıtırdayarak düştü. Bir dakika sonra Rosie tuvali elinde tutuyordu. Çerçeve ve kenarlar çıkarıldığı için tablo şimdi yetmiş beş santim eninde ve otuz beş santim yüksekliğindeydi. Rosie parmaklarını uzun yıllar önce kurumuş olan yağlıboyaların üzerinde dolaştırdı. Farklı kabarıklıklarını hissetti, hatta ressamın fırçasının bıraktığı incecik izleri bile. Bu tuhaf, biraz da korkutucu bir duyguydu. Ama doğaüstü bir yanı yoktu. Parmakları yüzeyden kayarak diğer dünyaya girmedi.

Bir gün önce satın alıp duvardaki prize soktuğu telefon ilk kez çalmaya başladı. Ani, tiz sesi Rosie'nin irkilip bir çığlık atmasına neden oldu. El kasları gerildi, uzattığı parmağı az kalsın tuvali deliyordu.

Resmi mutfak masasına bırakarak telefona koştu. Arayanın Bill olduğunu umuyordu. *Eğer oysa ondan gelip resmine bakmasını isteyeceğim. Tablodan düşen şeyleri de göstereceğim...*

"Alo?"

"Alo? Rosie?" Arayan Bill değil, bir kadındı. "Ben, Anna Stevenson."

"Ah, Anna! Merhaba! Nasılsın?"

Lavabodan ısrarlı bir "cır cır" sesi yükseliyordu.

Anna, "Pek iyi değilim," dedi. "Hiç iyi değilim hatta. Çok korkunç bir şey oldu. Sana anlatmam gerekiyor. Belki seninle bir ilgisi yok. Bütün kalbimle böyle olmasını istiyorum. Ama... ilgisi de olabilir."

Rosie koltuğa çöktü. Çok korkmuştu. Tablosunun astarının altındaki ölü böcekleri fark ettiği zaman bile böyle korkmamıştı. "Ne var, Anna? Ne oldu?"

Kadın olanları anlatırken Rosie giderek artan bir dehşetle onu dinledi. Sözleri sona erince, Anna, "Yurda gelmeyi ister misin?" diye sordu. "Belki geceyi burada geçirirsin."

Rosie uyuşmuş gibi, "Bilmem ki..." dedi. "Düşünmem gerekiyor. Ben... Anna, şimdi birine telefon etmeliyim. Seni sonra ararım."

Anna cevap veremeden telefonu kapattı. 411'i arayıp bir numarayı sordu, öğrenince de numarayı çevirdi.

Yaşlıca bir adam, "Özgürlük Kenti," dedi.

"Evet. Bay Steiner'la konuşabilir miyim?"

Sesi hafifçe boğuk olan adam, "Ben Bay Steiner'ım," diye cevap verdi. Biraz eğlenmişe benziyordu. Rosie'nin aklı bir an karıştıysa da, Bill'in babasıyla birlikte çalıştığını hatırladı.

"Bill," dedi. Yine boğazı kurumuş acıyordu. "Bill yani... Bill orada mı?"

"Bir dakika, hanımefendi." Ahize masaya bırakılırken bir tıkırtı duyuldu. Sonra Rosie uzaklardan gelen sesi duydu. "Billy! Seni bir hanım arıyor."

Rosie gözlerini yumdu. Lavabodaki böceğin sesini duyuyordu. "Cır cır." Sanki bu ses de uzaklardan geliyordu.

Dayanılmayacak kadar uzun bir sessizlik oldu. Rosie'nin sol gözünün kirpiklerinin altından bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı kaydı. Bunu sağ gözünden akan yaş izledi. Aklından

eski bir halk şarkısının sözleri geçti: *"Yarış başladı ve gurur geriden geliyor... Kalp ağrısı ise içeriden ilerliyor..."* Rosie gözyaşlarını sildi. Yaşamı boyunca gözyaşlarını çok silmişti. *Eğer Hindular yeniden doğuş konusunda haklıysalar bundan önceki yaşamımda ne olduğumu düşünmek bile istemiyorum.*

Biri ahizeyi kaldırdı. "Alo?" Rosie'nin artık rüyülarında duyduğu o sesti.

Rosie konuşmak değil, telefonu *kapatmak* istiyordu. Ama kapatmadı. *Anna haklıysa Bill'in başı da belaya girebilir. Hem de çok kötü bir biçimde. Yani o "biri" Bill'in bana çok yakın olduğunu anlarsa...* Öksürerek yeniden denedi. "Bill? Ben Rosie."

Genç adam sevinçle, "Rosie!" diye bağırdı.

Bill'in saklamadığı bu içten sevinci durumu daha da kötüleştirdi. Sanki biri karnına bir bıçak saplamış döndürüyordu. Rosie çabuk çabuk konuşmaya başladı. "Bill, cumartesi günü seninle gelemeyeceğim." Gözyaşları artık hızla birbirini izliyor gözkapaklarının altından pis, kızgın bir yağ gibi akıyordu. "Seninle asla çıkamam. Bunu yapabileceğimi düşünmekle delilik ettim."

"Tabii çıkabilirsin! Tanrım, Rosie! Sen neden söz ediyorsun?"

Sesinde Rosie'nin beklediği öfke değil, panik vardı. Gerçek panikti bu. Çok kötüydü, ama genç adamın şaşkınlığı daha da kötüydü. Rosie buna dayanamayacaktı.

"Beni arama," dedi. "Buraya da gelme." Birdenbire Norman'ı korkunç bir biçimde olanca canlılığıyla gördü. Kocası şakır şakır yağan yağmurda binanın karşısında bekliyordu. Paltosunun yakasını kaldırmıştı, sokak lambası yüzünün alt yarısını hafifçe aydınlatıyordu. Richard Racine'in bir romanındaki cehennemden kaçmışa benzeyen, gaddar katillerden biri gibiydi.

"Rosie, anlayamıyorum..."

"Biliyorum. Ama böylesi daha iyi." Sesi titriyordu, neredeyse kısılacaktı. "Lütfen bana yaklaşma, Bill."

Rosie telefonu kapatıp bir an ona baktı, sonra da yüksek sesle, acıyla bağırdı. Elinin tersiyle kucağındaki telefonu itti. Ahize uçarak yere düştü. Şimdi hattın açık olduğunu belirten uğultu,

pazartesi gecesi uykuya dalarken duyduğu cırcırböceklerinin seslerine benziyordu. Rosie birden bu sese dayanamayacağını düşündü. Bu uğultuyu otuz saniye daha dinlerse kafası ikiye ayrılacaktı. Ayağa kalkıp duvara doğru gitti. Çömelerek telefonu prizden çıkardı. Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken titreyen bacakları ona destek olamadılar. Rosie yere oturup elleriyle yüzünü örttü. Gözyaşlarının istedikleri gibi akmalarına izin verdi. Aslında hiçbir seçenek yoktu.

Anna arka arkaya, "Emin değilim," diye tekrarlamıştı. "Sen de emin olamazsın, Rosie. Ne kadar kuşkulanırsan kuşkulan yine de emin olamazsın." Ne yazık ki Rosie emindi. *Katil Norman. Norman burada. Norman aklının kalan kısmını da kaybetti. Norman, Anna'nın eski kocası Peter Slowik'i öldürdü. Ve Norman şimdi beni arıyor.*

Norman'ın Hot Pot'ın vitrin camının arkasından karısıyla göz göze gelmesine dört saniye kalmıştı. Ama adam ilerledi ve kafeteryadan beş blok ötedeki ucuz mal satan "5'ten Yükseği Yok" adlı dükkâna girdi. Buradaki tabelada "Dükkândaki Her Şeyin Fiyatı Beş Dolardan Az" yazılıydı. Yukarısında Abraham Lincoln'ün pek beceriksizce yapılmış bir resmi vardı. Sakallı Lincoln adeta sırıtıyor ve de göz kırpıyordu. Norman Daniels onu vaktiyle karısı ile dört çocuğunu boğduğu için tutukladığı bir adama benzetti. Bu dükkân aslında "Özgürlük Kenti"ne çok yakındı. Norman oradan o gün kılık değiştirmek için kullanacağı şeyleri aldı: üstünde "Chisox" yazılı bir kep ve bir güneş gözlüğü.

Norman bir dedektif müfettişiydi ve on yıldan biraz fazla polislik deneyimi vardı. Kılık değiştirmenin sadece üç yerde geçerli olduğuna inanıyordu: casusluk filmleri, Sherlock Holmes hikâyeleri ve Cadılar Bayramı partileri. Kılık değiştirme yöntemleri özellikle gündüzleri hiçbir işe yaramazdı. Gün ışığında makyaj makyaj ve değişik kılık da değişik kılık gibi gözükürdü. Dostu Peter Slowik'in sonunda "Serseri Gülü"nü yolladığını itiraf ettiği Kızlar ve Kız Kardeşler adlı Yeni Çağ Genelevi'ndeki kadınlar,

yuvalarının etrafında yırtıcı bir hayvanın dolaştığını özellikle ve kolaylıkla sezerlerdi. Öyle kızlar için paranoya bir yaşam tarzından da öte, bir sanattı.

Kep ile kara gözlük Norman'ın işine yarayacaktı. Bu akşam bütün yapacağı, ilk ortağı Gordon Satterwaite'in "biraz keşif" diye tanımladığı şeydi. Gordon ayrıca genç meslektaşını yakalayarak ona, "biraz hafiyelik etmenin" zamanının geldiğini de söylerdi. Şişman, pis kokulu, tütün çiğneyen, kahverengi dişli, kılıksız bir herifti. Norman, Gordon'u ilk gördüğünde ondan hoşlanmamış, aşağı görmüştü. Gordon yirmi altı yıllık polisti. On dokuz yıllık da müfettiş. Ama bu işin inceliklerinden anlamıyordu. Oysa Norman anlıyordu. Polisliği sevmiyordu aslında; konuşmak (ve gizli görev sırasında bazen dostluk etmek) zorunda kaldığı iğrenç yaratıklardan nefret ediyordu. Ama işin inceliğini biliyor, bazı şeyleri hissediyordu. Yıllar boyunca bu yeteneğinin ona büyük yararı oldu. Bu sayede terfi etmesini sağlayan baskını düzenledi. Yani kısa bir süre için de olsa onu medyanın altın çocuğu haline getiren baskını. Araştırmalarda, örgütlü suçların çoğunda olduğu gibi, polislerin izledikleri yollar insanı şaşırtacak bir biçimde birbirine karışıyor ve o dümdüz uzanan yol ortadan kayboluyordu. Ama o uyuşturucu baskınında bir fark vardı. Norman Daniels meslek yaşamında ilk kez soruşturmayı yönetiyordu; mantık işe yaramadığı zaman polislerin çoğunun yapmadığı, yapmak istemediği bir şeyden yararlandı. Hem de hiç tereddüt etmeden sezgilerinden yararlandı. Tüm geleceğini önsezilerinin kendisine fısıldadığı şeye bağladı, korkusuzca ve sadırganca ileri atıldı.

Norman için öyle "biraz keşif" diye bir şey yoktu. Onun için sadece bir şeyi "tekrar tekrar yapmak" vardı. İşin içinden çıkamadığın zaman vakayla ilgisi olan bir yere gider, hiçbir önyargıya saplanmadan oraya bakardın. Kafanı değersiz fikirler ve iyi düşünülmemiş tahminlerle doldurmazdın. Bu yöntemi uygularken ağır ağır ilerleyen bir kayıkta oturan bir adama benzerdin. Oltanı atar, çeker, atar, çekerdin. Bir şeyin oltaya gelmesini beklerdin. Bazen hiçbir şey gelmezdi. Kimi kez oltan suya batmış bir ağaç

dalına takılırdı sadece. Ya da eski bir lastik çizmeye. Veya oltana aç bir rakunun bile yemeyeceği türden bir balık gelirdi.

Ama bazen de lezzetli bir balık yakalardın.

Norman kepi giydi ve gözlüğü takarak sola, Harrison Sokağı'na saptı. Şimdi Durham Caddesi'ne doğru gidiyordu. Kızlar ve Kız Kardeşler yurdunun bulunduğu mahalle dört buçuk kilometre kadar ötedeydi. Ama Norman'ın buna aldırdığı yoktu. Bu yürüyüşten kafasını boşaltmak için yararlanabilirdi. 251 numaraya vardığında kafası bomboş bir film gibi olur, bazı hayalleri ve fikirleri almaya hazır hale gelirdi. Onları, önyargılarına uyacak biçimde değiştirmez, oldukları gibi kabul ederdin.

Norman'a fazla pahalı gelen kent haritası arka cebindeydi. Ona yalnızca bir kez durup baktı. Kente geleli daha bir hafta bile olmamıştı ama buranın planını Rosie'den daha iyi ezberlemişti. Bu da yine bir yetenekti, eğitimle elde edilmiş bir şey değil.

Norman bir gün önce sabah uyandığında ellerinin, omuzlarının ve kasıklarının sancıdığını fark etmişti. Çenesi ağzını iyice açmasına engel olacak kadar sızlıyordu. (Yatakta doğrulup ayaklarını yere bastığında uyanmak için esnemeye kalkışmış, canı fena yanmıştı. O zaman Peter Slowik'e, namı diğer "Vurucu"ya, namı diğer Olağanüstü Kentli Yahudi Çocuğu'na yaptığının bir hata sayılabileceğini dehşetle anlamıştı.) Ama bu hata çok mu ciddiydi, bunu bilemiyordu. Çünkü Slowik'in evinde olanların çoğunu hayal meyal hatırlıyordu. Galiba gerçekten hata yapmıştı. Norman oteldeki gazeteciye uğradığında bunun kesinlikle bir hata olduğunu anladı. Bunun "belki"si filan yoktu. Zaten "belkiler" bu dünyada yaşayan ahmaklara göre şeylerdi. Bu, Norman'ın yeni yetiştiği çağlardan beri sözlerle açıklamadığı ama sıkıca sarıldığı bir yaşam prensibiydi. Annesinin kaçtığı ve babasının da dayakları iyice sıklaştırdığı günlerde başlamıştı.

Bir gazete alıp odasına çıkarken asansörde çabucak bir göz atmıştı. Gazetede Peter Slowik'le ilgili hiçbir şey yoktu. Ama bu, Norman'ı ancak biraz rahatlatmıştı. *Vurucu'nun cesedini belki de geç buldular. Haber ilk baskıya yetiştirilemedi. Belki de ölü hâlâ bıraktığım*

yerde yatıyor. Norman bu cümleyi, *Onu bıraktığımı sandığım yerde yatıyor,* diye düzeltti. Her şey çok belirsizdi. Slowik'i bodrumdaki şofbenin arkasına tıktığını sanıyordu. Ama Vurucu gibi kamu hizmeti yapan ve bir sürü de hayır işleme meraklısı dostu olan birinin ölüsü uzun süre gizli kalamazdı. Biri endişelenecek, diğerleri adamın Beudry alanındaki küçük, cici tavşan yuvasına bakmaya geleceklerdi. Sonunda biri şofbenin arkasındaki şeyi hoşuna gitmeyecek bir biçimde bulacaktı.

Gerçekten de dünkü gazetelerde çıkmayan haber bugün vardı. Büyükşehir haberleriyle ilgili bölümün birinci sayfasında hem de. "Yardım İşlerinde Çalışan Uzman Evinde Öldürüldü." Yazıya göre, Vurucu çalışma saatlerinin dışında sadece Yolculara Yardım işleriyle ilgilenmiyor, başka alanlarda da çalışıyordu... Ayrıca fakir bir adam da sayılmazdı. Gazeteye göre Vurucu'nun ailesi oldukça zengindi ve Slowik ailenin son üyesiydi. Norman, *Sabahın üçünde bir otobüs terminalinde çalışması ve kaçan kadınları Kızlar ve Kız Kardeşler'deki fahişelere göndermesi onun bir kaçık olduğunu kanıtlıyor,* diye düşündü. *Ya da cinsel bir sapık olduğunu. Her neyse... Tipik bir iyilik etme hastası solucanmış. Oradan oraya koşuyormuş. Dünyayı kurtarmaya çalışırken işi başından aşkın olduğu için donunu değiştirecek zaman bile bulamıyormuş. Yolculara Yardım, Protestan Yardım Grubu, Telefonla YARDIM, Bosna'ya Yardım, Ruslara Yardım... Vurucu gibi bir Yahudi çocuğunun bu sonuncusuyla ilgilenmeyecek kadar aklı olduğunu sanırdım. Ama hayır. Vurucu kadınlarla ilgili birkaç yardım grubunda da çalışıyormuş.* Gazete bunların hangileri olduğunu açıklamıyordu. Ama Norman onlardan birini biliyordu: Kızlar ve Kız Kardeşler. *Ah, evet, "Lezbiyen Bebekler Oyuncaklar Ülkesinde!"* Cumartesi günü Vurucu'nun anısına bir tören düzenlenecekti. Gazete bundan "bir anma töreni" diye söz ediyordu. *Ah, Tanrım!*

Slowik'in ölümünü çalıştığı hayır işlerinden birine bağlayabilirler... Ya da hiçbiriyle ilgisi olmadığına karar verirler. Polis adamın özel yaşamını da inceleyecek. Tabii Vurucu gibi yardım meraklısı birinin özel yaşamı vardıysa... Polis her zaman tutulan "nedensiz cinayet" olasılığı üzerinde de duracak. Vurucu'nun eve giren bir psikopat tarafından öl-

dürülmüş olabileceğini düşünecek. Isıracak birini arayan bir deli tarafından.

Ama bunların Kızlar ve Kız Kardeşler'deki fahişeler için hiçbir önemi yok. Bunu adım gibi biliyorum! Norman meslek yaşamı boyunca kadın sığınakları ve yurtlarıyla ilgilenmişti. Bu alanda deneyimliydi. Yıllar geçerken bu konuyla daha da ilgilenmek zorunda kalmıştı. Çünkü Norman'ın "Yeni Çağ İşgüzarları" diye tanımladığı kişiler, insanların düşünce ve davranışlarını gerçekten etkilemeye başlamışlardı. Yeni Çağ İşgüzarları'na göre herkes mutsuz bir aileden gelmeydi. Herkes içindeki çocuğu baskı altında tutuyordu. Ve herkes, her gece bir yardım programına koşmadan, sızlanıp ağlamadan yaşayacak cesareti olanlara karşı da dikkatli davranmalıydı. İşgüzarlar budalaydı tabii. Ne var ki bazıları... özellikle Kızlar ve Kız Kardeşler gibi yerlerdeki kadınlar çoğu zaman son derece ihtiyatlı davranırlardı. *İhtiyatlı mı? Kahretsin! Bunlar "sığınak kavramı"na yepyeni bir boyut getiriyorlar.*

Norman bir gün önce kütüphanede saatlerce kalmış ve Kızlar ve Kız Kardeşler konusunda bazı ilginç şeyler öğrenmişti. En komiği de, yurdu yöneten Anna Stevenson adlı kadının Vurucu'nun eski karısı olmasıydı. 1973'e kadar evli kalmışlardı. Sonra kadın onu boşayıp kızlık soyadını almıştı. İşgüzarların çiftleşme törenlerini bilmeyenler bunun garip bir rastlantı olduğunu düşünebilirlerdi. Çift çift dolaşırlarsa da çoğunlukla birbirlerine ayak uyduramazlardı. Hele uzun süre hiç. Biri sağa gitmek isterken, diğeri onu sola çekmeye çalışırdı. Şu basit gerçeği göremezlerdi: Siyaseten doğru evliliklerin sonu gelmezdi.

Vurucu'nun eski karısı yurdunu en fazla eleştirilen sığınaklar gibi yönetmiyordu. Bu yerlerde düstur "Sadece kadınlar bilir, sadece kadınlar söyleyebilir"di. Yurt hakkında bir yıl kadar önce pazar ekinde yayımlanmış olan yazıda Stevenson denilen kadının (Norman onun eski televizyon oyunundaki Maude adlı sürtüğe çok benzediğini düşünmüştü), "Bu sadece cinsiyet ayrımı gözeten değil, aynı zamanda budalaca bir düşünce," dediği açıklanıyordu. Gert Kinshaw adlı bir kadın da yine bu konudaki

düşüncelerini açıklamıştı. "Erkekler bizim düşmanlarımız değiller. Ama düşmanlarımız olduklarını kanıtladıkları zaman durum değişir. Bize vururlarsa biz de onlara karşılık veririz." Gazetede kadının resmi de vardı. İriyarı bir zenci devanasıydı. Norman onu biraz William "Buzdolabı" Perry adlı Chicago'lu futbolcuya benzetmişti. Sonra da, "Bana vurmaya kalkarsan, hayatım," diye homurdanmıştı. "Seni bir tramplen olarak kullanırım."

Bütün bunlar ilginç olmakla birlikte önemli değildi. Bu kentte yurdun nerede olduğunu bilen kadınlar ve erkekler vardı, yardım gerektiğini düşündükleri kadınları oraya yolluyorlardı. Yurdu işgüzarlardan oluşan bir komite değil de bir kadın yönetiyordu. Ama Norman bu yurdun da bir bakıma geleneklere bağlı diğer sığınaklara benzediğinden emindi. Peter Slowik'in ölümü onların tetikte beklemelerine neden olacaktı. Bu kadınlar da polisler gibi düşüneceklerdi. Tersi kanıtlanıncaya kadar Peter Slowik'in onlarla bir ilişkisi olduğuna inanacaklardı... Ve özellikle Slowik'in son altı ya da sekiz ay içinde yurda gönderdiği kadınların üzerinde duracaklardı. Belki de bu bakımdan Rosie'nin adı listeye alınmıştı bile.

Norman kendi kendine, *O halde bunu neden yaptın?* diye sordu. *Tanrı aşkına! Bunu niçin yaptın? Şu anda bulunduğun noktaya başka yollardan da ulaşabilirdin. Onların ne olduğunu da biliyorsun. Tanrı aşkına, sen bir polissin! Tabii biliyorsun! Öyleyse neden bu kadınları korkuttun? Gazetedeki o şişko karı –Pis Gertie– herhalde şimdi o lanet olasıca yerde, oturma odasının penceresinden dürbünle binanın önünden geçen her erkeği inceliyordur. Tabii şimdiye dek oburluğu yüzünden gebermediyse. O halde... bunu neden yaptın? Niçin?*

Tabii yanıtı belliydi. Ama Norman yanıt aklında belirmeden hemen başka bir şey düşünmeye başladı. Çünkü gerçek düşünülemeyecek kadar korkunçtu. Bej pantolonlu, kızıl saçlı fahişeyi neden boğduysa Vurucu'yu da aynı sebeple öldürmüştü. Çünkü kafasının derinliklerinden bir şey sürünerek yukarı çıkmış ve onu bu cinayetleri işlemeye *zorlamıştı.* O şey daha sık ortaya çıkıyordu artık. Norman da onu düşünmek istemiyordu. Düşünmemek daha iyiydi. Daha güvenli.

O arada buradaydı işte. Kaltakların Sarayı da tam ilerideydi.

Durham Caddesi'nde ağır ağır çift numaralı tarafa geçti. Yurttan dışarıyı gözetleyenlerin yolun karşısından giden birinden daha az korkacaklarını biliyordu. Nöbetçinin, gazetede gördüğü kara yağ tulumu olduğunu hayal ediyordu. O dev gibi çuval, bir elinde güçlü bir dürbün, bir elinde de erimeye başlamış olan çikolatayla orada bekliyordu. Norman biraz daha yavaşladı ama fazla değil. Kendi kendine, *Kırmızı alarm,* diye hatırlattı. *Kırmızı alarmdalar.*

Yurt; büyük, beyaz, ahşap bir binadaydı. Tam anlamıyla Victoria tarzı değildi, bu yüzyılın başlarında yapılan üç katlı çirkin bir binaydı. Önden dar gibi gözüküyordu. Norman bundan fazla farklı olmayan bir evde büyümüştü. Binanın arkadaki sokağa kadar uzandığından emindi.

Norman, *Şurada bir kaltak-kaltak,* diye düşündü. *Burada da bir şıllık-şıllık. Burada bir kaltak, orada bir şıllık. Her yerde kaltak, şıllık.* O arada yine ağır ağır yürümeye, adımlarını sıklaştırmamaya dikkat ediyordu. Eve de dik dik bakmıyor, arada bir göz atıyordu.

Evet, her yerde bir kaltak-kaltak.

Norman o tanıdık öfkenin şakaklarını zonklatmaya başladığını hissetti. Aynı anda karşısında yine o tanıdık hayal belirdi. Açıklayamadığı her şeyin temsilcisi olan banka kartı. Rose'un çalmak cüretini gösterdiği yeşil banka kartı. Kartın hayali artık her zaman yakınındaydı. Ve artık Norman için yaşamını dolduran dehşetlerin ve zorlayıcı, itici her şeyin bir simgesiydi: Öfkeyle saldırdığı güçlerin, gece uyumaya çalışırken karşısında beliren yüzlerin (örneğin, annesinin hamur gibi bembeyaz, biraz da sinsice ifadeli suratının), rüyasında duyduğu seslerin. (Örneğin, babasının sesinin. "Buraya gel bakayım, Normie. Sana söyleyecek bir şeyim var. Bunu sana iyice yakından söylemek istiyorum." Bazen bu bir yumruk anlamına gelirdi. Bazen de...)

Ama artık bunun önemi yoktu. Önemli olan yolun karşısındaki evdi. Binayı böyle iyice görme fırsatını her zaman ele geçiremezdi. Bu değerli saniyeleri geçmişi düşünerek ziyan ederse aptallık etmiş olmaz mıydı?

Norman artık yurdun tam karşısındaydı. Dar ve uzun çim alan güzeldi. Bahar çiçekleriyle donanmış çiçek tarhları uzun verandanın iki yanını süslüyordu. Her tarhın ortasında sarmaşıklar sarılmış maden direkler vardı. Ama direklerin tepesindeki siyah plastik silindirlerin üzerindeki sarmaşıklar budanmıştı. Norman bunun nedenini biliyordu. O kara silindirlerin içinde televizyon kameraları vardı, yolun aşağısı ile yukarısını gösteriyorlardı. Bu anda içerde monitörlere bakan birileri varsa beyzbol kepli, güneş gözlüklü, siyah-beyaz bir adamın ekrandan ekrana geçtiğini göreceklerdi. Bu adam kamburunu çıkarmış, dizlerini de hafifçe bükmüştü. Ona şöyle bir göz atan birileri bir seksen yedi boyunda olduğunu sanmayacak, daha kısa olduğunu düşüneceklerdi.

Ön kapının üzerinde de bir kamera vardı. Kapıda anahtar deliği yoktu herhalde. Anahtarların eşleri çok kolaylıkla yaptırılabilir, kilitler rahatlıkla açılabilirdi. Yani maymuncuk kullanmasını bilenler için. Hayır. Kapıda büyük olasılıkla anahtar-kart için bir yarık vardı. Ya da tuş takımı veya bu ikisi birden. Tabii arka bahçeye de yine kameralar konmuştu.

Norman evin önünden geçerken tehlikeyi göze alarak son bir kez yan bahçeye baktı. Orası sebzelere ayrılmıştı. Şortlu iki fahişe yere uzun çubuklar dikiyorlardı. *Domates çubukları olmalı,* diye düşündü Norman. Kaltaklardan biri Meksikalıya benziyordu. Cildi esmerdi, uzun siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Vücudu harikaydı. Şıllık yirmi beşinde duruyordu. Diğeri daha gençti, belki henüz yetişme çağındaydı. Saçı iki renge boyanmış, iğrenç pislik torbalarından biri. Sol kulağına bir sargı sarılmıştı. Arkasına kolsuz psikedelik bir tişört giymişti. Norman onun sol kolunun yukarısında bir dövme olduğunu görebiliyordu. Gözleri onun ne olduğunu seçecek kadar keskin değildi ama uzun bir süreden beri polisti; onun için dövmenin bir rock grubunun adı ya da biçimsizce yapılmış bir marijuana bitkisinin resmi olduğundan emindi.

Norman ansızın kendini görür gibi oldu. Kameralara aldırmadan yolun karşı tarafına geçiyor ve rock yıldızı saçlı küçük kö-

peği yakalıyordu. İri elleriyle onu sıska boynundan kavradıktan sonra siyah saçlı, harika vücutlu Meksikalı'ya, "Rose Daniels," diyordu. "Onu hemen dışarı çıkar. Yoksa bu sperm torbasının boyununu tavuk kemiği gibi kırarım!"

Ne keyifli olurdu... ama Rosie'nin artık yurtta olmadığından neredeyse emindi. Kütüphanede yaptığı araştırmalar sonucunda Kızlar ve Kız Kardeşler 1974'te Leo ve Jessica Stevenson tarafından kurulalı beri hemen hemen üç bin kadının yurttan yararlandığını öğrenmişti. Bu kadınların sığınakta kalma süreleri ortalama dört haftaydı. Kızlar ve Kız Kardeşler kadınları oldukça hızlı bir tempoyla topluma katıyordu. Bu üreyen, hastalık yayan güzel sivrisinekleri. Herhalde mezun oldukları zaman hepsine diploma yerine birer vibratör veriliyordu.

Rose da artık gitmiş olmalıydı. Şimdi sevici arkadaşlarının onun için buldukları aşağılık bir işte çalışıyordu. Karısı geceleri yine onların sağladıkları pis bir odada yatıyordu. Yolun karşısındaki o iki kaltak Rose'un nerede olduğunu biliyorlardı tabii. Stevenson denilen kadının dosyalarında karısının adresi olacaktı. Bahçedeki kahpeler çay içip ucuz bisküviler yemek için o hamamböceği kaynayan yere gitmişlerdi. Sonra da Rose'un odasına gitmeyenlere oradan söz etmişlerdi. Çünkü kadınlar böyleydiler. Onları susturmak için öldürmen gerekirdi.

Bahçede çalışan kadınlardan daha genç olanı, yeni rock yıldızı saçlısı Norman'ı fena halde şaşırttı. Kız başını kaldırdı ve onu gördü. Sonra da... elini salladı. Norman korkunç bir an kahpenin kendisine güldüğüne inandı. Hepsi de ona gülüyorlardı. Sevici Şatosu'nda pencerelere dizilmiş, Müfettiş Norman Daniels'a gülüyorlardı. Altı kokain kralını yakalayan ama karısının lanet olasıca ATM kartını çalmasına engel olamayan adama.

Norman yumruklarını sıktı hemen.

Norman Daniels'ın içindeki Pratik-Makul karşıtı ses, *Kendine gel!* diye haykırdı. *Bu kız herkese el sallıyordur. Hatta sokak köpeklerine bile! Onun gibi kaltaklar öyle yaparlar!*

Evet, evet, bu doğruydu. Norman parmaklarını gevşeterek bir elini kaldırdı. Kıza kısaca el sallayarak karşılık verdi. Hatta

biraz gülümsemeyi bile başardı. Bu yüzden ağzının gerisindeki kaslar, kirişler, hatta kemikler bile sızladı. Küçük azgın köpek yine bahçeyle ilgilenirken Norman'ın suratındaki gülümseme silindi. Hızla yoluna devam etti. Kalbi gümbürtüyle çarpıyordu.

Dikkatini son sorununa vermeye çalıştı. O kaltaklardan birini nasıl diğerlerinden ayırıcak ve onu konuşturacaktı? (Aslında yönetici karıyı tercih ederdi. O zaman istediklerini bilmeyen birini yakalama tehlikesi ortadan kalkardı.) Ama bu sorunu mantıklıca düşünme yeteneğini kaybetmiş gibiydi. Hiç olmazsa şu ara.

Ellerini yüzüne götürerek çene eklemlerini ovdu. Daha önce de kendine böyle zarar vermişti. Ama bu kadar fazla değil. *Vurucu'ya ne yaptım? Gazete bunu açıklamıyor. Ama çenemin sancımasından ve dişlerimin sızlamasından... evet, dişlerim de ağrıyor... Vurucu'ya epey bir şeyler yaptığım anlaşılıyor.*

Norman, *Beni yakalarlarsa başım belaya girer,* dedi içinden. *Vurucu'nun üzerinde bıraktığım izlerin fotoğraflarını çekmişlerdir. Tükürüğümden ve salyalarımdan örnekler almışlardır... Şey... Salgıladığım başka sıvılardan da. Son zamanlarda pek çok değişik testler yapıyorlar. Her şeyi inceliyorlar... Bense bazı şeyleri salgılayıp salgılamadığımı bile bilmiyorum.*

Evet, bu doğru. Ama beni yakalayamayacaklar. Otele adını "New Haven'dan Alvin Dood," diye vermişti. Sıkıştığı takdirde bir şoför ehliyeti de gösterebilirdi. Daha doğrusu ehliyetin fotokopisini. Buradaki polisler Aubreyville'dekilere telefon ederlerse, onlara Norman Daniels'ın Ortabatı'dan bin beş yüz kilometre uzakta olduğunu, Utah'nın Zion Milli Parkı'nda kamp yaptığını söyleyeceklerdi. Norman'ın sonunda çok hak ettiği tatile çıktığını açıklayacaklardı. Belki o polislere, "Aptallık etmeyin," bile diyeceklerdi. "Norman Daniels gerçek bir Altın Çocuk." Herhalde arkadaşları onlara Wendy Yarrow olayından söz etmeyeceklerdi. Öyle değil mi?

Hayır. Etmeyecekler. Ama er geç...

Aslında Norman "geç"le ilgilenmiyor, son zamanlarda sadece "er"e önem veriyordu. Rose'u bulmaya ve onunla ciddi bir

biçimde konuşmaya. Karısına bir armağan vermeye, yani banka kartını onu hediye etmeye. Ve kart bir daha bir çöp tenekesinden ya da yağlı bir hötöröfün cüzdanından alınmayacaktı. Norman, Rose'un kartı bir daha kaybetmemesi ya da atmaması için gerekli her önlemi alacaktı. Kartı güvenli bir yere koyacaktı. O son hediyenin *yerleştirilmesinin* ötesinde... karanlıklar vardı... Eh, belki bu da iyi bir şey sayılırdı.

Norman banka kartını düşünürken aklı yine ona takıldı. Zaten son günlerde hep böyle oluyordu. Uyurken de uyanıkken de aklı fikri karttaydı. Sanki o plastik parçası bir nehre dönüşmüştü (Mississippi yerine Merchant Nehri'ne), Norman'ın düşünceleri de ona akan bir dereydi. Bütün düşünceleri artık yamaçtan aşağıya doğru akıyor, Norman'ın saplantısının oluşturduğu yeşil akıntıya katılırken özelliklerini kaybediyorlardı. O yanıtlanmayan müthiş soru yine ortaya çıktı. *Rose buna nasıl cüret edebildi? Kartı alma cüretini nasıl gösterdi? Nasıl? Rose'un evi terk ederek benden kaçmasını belki anlayabilirim. Bunu hoşgöremem, o da başka. Tabii Rose beni böyle kandırdığı için ölecek. O kadınca kalbinde kalleşliği ustalıkla sakladığı için. Ama banka kartımı almaya cüret etmesi! Benim olan bir şeyi alması. Masaldaki çocuğun fasulyeye tırmanarak devin altın tavuğunu çalmasına benziyor...*

Norman ne yaptığının farkında olmadan sol elinin işaretparmağını ağzına sokarak ısırmaya başladı. Canı yandı, hem de çok. Ama bu kez acıyı pek fark etmedi, düşüncelerine dalmıştı. İki elinin parmaklarının uçlarına yakın yerlerinde kalın nasırlar oluşmuştu. Çünkü stresli anlarda parmağını ısırmak onun eski, çok eski bir alışkanlığıydı. Ta çocukluğunda başlayan bir huy. Önce parmağındaki nasır yerinden oynamadı. Ama banka kartını düşünmeyi sürdürür ve onun rengi kafasında iyice koyulaşarak alacakaranlıkta görülen köknarın siyahımsı rengine dönüşürken (aslında kartın misket yeşili rengine hiç benzemiyordu), nasır yerinden oynadı ve kan eliyle dudaklarından akmaya başladı. Norman dişlerini parmağına geçirerek acının zevkini çıkardı. Ağzında kan tadı vardı şimdi. Çok tuzlu ve koyuydu. Vurucu'nun kanının tadı gibiydi. Onun dipteki kirişini ısırdığı ve...

"Anne? Bu adam neden eline öyle yapıyor?"

"Bırak onu. Haydi, gel!"

Bu sözler Norman'ın aklını başına getirdi. Sersem sersem omzunun üzerinden baktı. Derin ama kısa bir uykudan uyanan bir adam gibi. Norman genç bir kadın ile belki üç yaşlarında bir oğlan çocuğun kendisinden uzaklaştıklarını gördü. Kadın çocuğu öyle hızla götürüyordu ki, küçük koşuyordu hemen hemen. Kadın geriye bakınca Norman onun dehşet içinde olduğunu gördü.

Ben ne yapıyordum?

Parmağına baktı ve iki yanındaki ay biçimi, kanayan yaraları gördü. *Günün birinde bu lanet olasıca şeyi ısırıp koparacağım. Koparacak ve yutacağım.* Ama ilk kez olmayacaktı bu. Yani bir şeyi ısırıp koparması... ve yutması.

Norman, *Bunu düşünmemeliyim,* dedi kendi kendine. Arka cebinden mendilini çıkarıp kanayan parmağına sardı. Sonra başını kaldırarak etrafına bakındı. Havanın kararmak üzere olduğunu görünce şaşırdı. Bazı evlerde ışıklar yanmıştı. *Nereye kadar yürüdüm? Şu anda neredeyim?*

Ondan sonraki kavşakta, köşedeki sokak tabelasına yan yan baktı. "Dearborn Caddesi" yazılıydı. Sağında küçük bir dükkân vardı, önüne bisikletlerin bırakılması için yerler yapılmıştı. Vitrindeki levhada, "Fırından Çıkmış Taze Çörekler" yazılıydı. Norman'ın karnı guruldadı. O zaman Continental Express otobüsünden ineli beri ilk kez gerçekten acıkmış olduğunu anladı. O gece terminaldeki kafeteryada soğuk mısır gevreği istemişti. Çünkü karısının ondan yediğini biliyordu.

Birkaç çörek yemek istedi. Dünyada bir tek bunu istiyordu. Annesinin yaptıklarına benzeyen, fırından yeni çıkmış çörekleri çekiyordu canı. Annesi durmadan avaz avaz bağıran, şişko ve pasaklı bir kadındı. Ama çok da iyi bir aşçıydı. Bu kesindi. Annesi kendi kendinin en iyi müşterisiydi de.

Norman basamaklardan çıkarken, *Çörekler taze olmalı, yoksa...* diye düşündü. İçerde, tezgâhın arkasında yaşlı bir adam bir şeyler yapıyordu. *Çörekler taze olmalı, ahbap. Yoksa Tanrı yardımcın olsun!*

Kapının tokmağına uzanırken gözü vitrindeki afişlerden birine takıldı. Norman'ın bu parlak sarı ilanı oraya Rosie'nin astığını bilmesine imkân yoktu. Ama daha "Kızlar ve Kız Kardeşler" yazısını görmeden içinde bir şeyin titreştiğini sezdi.

GELİN GÜZEL ETTINGER RIHTIMI'NDA
BİZİMLE OYNAYIN
KIZLAR VE KIZ KARDEŞLER "YAZA GİRERKEN"
ADLI PİKNİK VE KONSERLE
BERRAK GÖKYÜZÜ VE SICAK GÜNLERİ KUTLUYORLAR
4 HAZİRAN CUMARTESİ
*TEZGÂHLAR * ELİŞLERİ * ŞANS OYUNLARI **
*USTALIK İSTEYEN OYUNLAR * ÇOCUKLAR İÇİN RAP DJ*
!!! ARTI !!!
AKŞAM 8'DE İNDİGO KIZLAR'IN CANLI KONSERİ
YALNIZ ANNELER, ÇOCUKLARINIZA DA BAKILACAK!
"BİRİNİZ GELİN, HEPİNİZ DE GELİN!"
BÜTÜN GELİR KIZLAR VE KIZ KARDEŞLER'E BIRAKILACAK
VE ONLAR SİZE, BİR KADINA KARŞI YAPILAN
ŞİDDET HAREKETİNİN
BÜTÜN KADINLARA KARŞI İŞLENMİŞ
BİR SUÇ SAYILACAĞINI HATIRLATIYORLAR

4 Haziran Cumartesi. Bu cumartesi! Peki o da piknikte olacak mı? Benim Serseri Gülüm? Tabii olacak. O ve bütün yeni lezbo arkadaşları. Aynı cinsten insanlar bir araya toplanırlar.

Norman afişin alttan beşinci satırına ısırdığı parmağını sürdü. Parmağının etrafına sardığı mendilde parlak, gelincik kırmızısı lekeler belirmeye başlamıştı.

"Biriniz gelin, hepiniz de gelin."

Orada öyle yazılıydı, Norman, *Ben de bu çağrınıza uyacağım,* diye düşündü.

*

Pazartesi sabahı saat on bir buçuğa geliyordu. Rosie, sudan bir yudum alarak ağzında dolaştırıp yuttu ve tekrar kâğıtları aldı.

Evet, kadın geliyordu. Bu kez adamın kulakları ona oyun oynamıyordu. Peterson koridordan ilerleyen birinin yüksek topuklu ayakkabılarının tıkırtısını duyuyordu. Kadını hayalinde canlandırabiliyordu. Çantasını açmış, karıştırarak anahtarını arıyordu. Peşinden gelen, gelmesi ihtimali olan iblisi düşünerek endişeleniyordu. Oysa pusuda onu bekleyen iblis için kaygılanması gerekirdi. Adam çabucak bıçağının yanında olup olmadığını kontrol etti. Sonra başına naylon *çorbayı* geçirdi. Kadın anahtarını kilide sokarken Peterson da bıçağını çekti ve...

Rhoda'nın sabırsız sesi hoparlörlerden yükseldi. "Kes-kes-kes!"

Rosie başını kaldırıp camdan dışarı baktı. Curt Hamilton orada panosunun önünde oturmuş kendisine bakıyordu. Kulaklıkları köprücükkemiklerinin üzerindeydi. Bu durum Rosie'nin hiç hoşuna gitmedi. Ama onu asıl Rhoda'nın kontrol odasında o ince sigaralarından birini yakmış olması endişelendirdi. Yönetmen duvardaki "Sigara İçilmez" uyarısına aldırmıyordu. Rhoda'nın korkunç bir sabah geçiriyormuş gibi bir hali vardı. Ama derdi olan sadece o değildi.

"Rhoda? Yanlış bir şey mi yaptım?"

Yönetmen, "Naylon *çorba* giymek âdetindeysen," dedi. "O zaman yanlış bir şey yapmış sayılmazsın. Şimdi düşünüyorum da... yıllar boyunca bazı erkekler bacaklarımı okşadılar. Ama ben giydiklerimden her zaman, 'naylon çoraplar,' diye söz ederdim." Önündeki kontrol panosunda duran strafor bardağa sigarasının külünü silkti.

Rosie bir an onun ne demek istediğini anlayamadı. Sonra okuduğu son birkaç satırı aklından geçirdi... ve inledi. "Tanrım, Rhoda. Çok üzgünüm."

Curt kulaklıklarını takarak bir düğmeye bastı. *"Bütün Yarınlarımı Öldür...* yetmiş üç..."

Rhoda elini genç adamın koluna koyarak Rosie'nin midesi buzlu suyla doluymuş gibi bir duyguya kapılmasına neden olan

o sözleri söyledi. "Zahmet etme." Sonra Rosie'nin yüzündeki üzgün ifadeyi gördü. Ona sıkıntıyla ama yine de dostça gülümsedi. "Merak etme, Rosie. Sadece öğle yemeğine yarım saat önce çıkacağız, hepsi o kadar. Haydi çık oradan."

Rosie yerinden çok hızlı kalkınca sol kalçasını şiddetle masanın altına vurdu. Az kalsın su şişesini deviriyordu. Telaşla bölmeden çıktı.

Rhoda'yla Curt dışarda duruyorlardı. Rosie onların kendisinden söz ettiklerinden emindi. Hayır, bunu *biliyordu.*

Bayan Pratik-Makul sert bir sesle, *Rosie, buna gerçekten inanıyorsan o zaman bir doktora görünmen iyi olur sanırım,* dedi. *Hani insana mürekkep lekelerini göstererek bebekken oturağa oturmayı öğrenip öğrenmediğini soran türde birine.* Rosie genellikle bu sesten hoşlanmıyordu. Ama şimdi onu memnunlukla karşıladı.

Rhoda'ya, "Daha iyisini yapabilirim," dedi. "Yapacağım da. Öğleden sonra. Yemin ederim."

Bu doğru muydu? İşin kötüsü Rosie bu sorunun cevabını bilmiyordu. Sabah boyunca kendini *Bütün Yarınlarımı Öldür*'e iyice kaptırmaya çalışmıştı. *Zehirli Dev Vatoz*'da yaptığı gibi. Ancak bu bakımdan pek de başarılı olamamıştı. Ama St. George'un psikotik hayranı Peterson tarafından kovalandığı o dünyaya kayıyordu. Ne var ki sonra gece duyduğu sesler onu yeniden gerçek dünyaya çekiyordu. Anna'nın, kocasının, yani Rosie'yi Kızlar ve Kız Kardeşler'e yollayan adamın öldürüldüğünü açıklaması... Bill'in ne olduğunu sorarken sesinde beliren panik ve şaşkınlık. En kötüsü de Bill'e kendisine yaklaşmamasını söyleyişi... Hiç yaklaşmamasını...

Curt, Rosie'nin omzuna vurdu. "Bu, sesinin kötü olduğu bir gün. Tıpkı saçının bir türlü biçime girmediği bir gün gibi. Ama daha kötüsü. Böyle şeyleri biz bu Dehşetler Stüdyosu'nda çok görüyoruz. Öyle değil mi, Rho?"

"Evet, öyle." Rhoda hâlâ Rosie'nin yüzünü inceliyordu. Onun nasıl bir şey gördüğünü biliyordu Rosie. Bir gece önce ancak iki üç saat uyuyabilmişti. Ve bunun verdiği zararları örtecek pahalı ve etkili makyaj malzemesi de yoktu.

Rosie, *Olsaydı da nasıl kullanacağımı bilemezdim,* diye düşündü.

Lisedeyken birkaç temel makyaj malzemesi vardı. (Böyle şeylere pek ihtiyacı olmadığı o çağlarda.) Ama Norman'la evlendikten sonra az bir pudra ve çok doğal renkli birkaç rujla yetinmişti. Norman bir keresinde ona, "Bir fahişeyle evlenmek isteseydim öyle yapardım," demişti.

Herhalde Rhoda en çok gözlerimi inceliyor. Kırmızı gözkapakları. Kanlanmış aklar. Gözlerin altındaki mor lekeler. Gece ışığı söndürdükten sonra bir saatten daha uzun bir süre çaresizlikten ağlamıştı. Ama ağlaya ağlaya uykuya dalamamıştı. Keşke böyle olsaydı... Gözyaşları kurumuş ve Rosie karanlıkta öylece yatmıştı. Düşünmemeye çalışıyorsa da yine de düşünüyordu. Gece yarısı geçip gerilerde kalırken aklına korkunç bir şey gelmişti. *Bill'e telefon etmem hataydı. Onun bana vereceği rahatlığı, hem de en çok ihtiyacım olduğu bir anda geri çevirmemeliydim. Belki Bill beni korurdu...*

Korumak mı? Ah, Tanrım, işte bu komik! Bill'den hoşlandığını biliyorum, tatlım. Bunun kötü bir yanı yok. Ama şu gerçeği kabul et: Norman, Bill'i öğle yemeği gibi yer.

Ancak kocasının kentte olup olmadığını anlaması olanaksızdı. Anna da tekrar tekrar bunu vurgulamıştı. Peter Slowik birkaç yardım kurumunda çalışıyordu. Bazıları pek de sevilmeyen yerlerdi. Başka bir şey Slowik'in başına dert açmış olabilirdi... Belki de onu bu yüzden öldürmüşlerdi.

Oysa Rosie gerçeği biliyordu. Kalbi biliyordu bunu. Katil Norman'dı.

Uzun saatler geçerken o ses fısıldayıp durmuştu. *Kalbin bunu gerçekten biliyor mu? Yoksa Pratik ve Makul olmayan bir yanın, yani dehşete kapılmış, titreyen tarafın bu fikrin arkasına mı saklanıyor? Bill'le dostluğunun fazla ilerlemesini engellemek için Anna'nın telefonunu mu bahane ettin?*

Rosie bu sorunun cevabını bilmiyordu. Ama Bill'i bir daha görememesi olasılığının onu mutsuz ettiğini *biliyordu* pekâlâ... Bu onu aynı zamanda korkutuyordu da. Sanki yaşamasını, hareket etmesini sağlayan hayati bir parçasını kaybetmişti. Tabii

birinin bir başkasına bu kadar çabucak bağlanması imkânsızdı. Ama saat bir, iki (sonra da üç) olduğu sırada bu fikir ona gitgide daha az gülünç gelmeye başladı. *İnsanın birine çabucak bağlanması imkânsızsa... o halde Bill'i bir daha görmeyeceğim fikri neden paniğe ve karamsarlığa kapılmama neden oluyor?*

Rosie sonunda uykuya daldığı zaman rüyasında yine Bill'in motosikletine bindiğini görmüştü. Arkasında morumsu kırmızı bir giysi vardı ve dizleriyle adamı sıkıştırıyordu. O uykuya daldıktan birkaç saat sonra zil çalmış, onu uyandırmıştı. Soluk soluğaydı, tüm vücudu ateş gibi yanıyordu.

Rhoda, "Rosie, *iyi* misin?" diye sordu.

"Evet. Sadece..." Curtis'e bir göz atıp Rhoda'ya döndü. Omzunu silkerek hafifçe gülümsedi. "Şey... malum durum işte..."

Yönetmen, "Hı..." diye mırıldandıysa da, bu sözlere inanmışa benzemiyordu. "Haydi, bizimle birlikte kahveye gel. Dertlerimizi tonbalığı salatası ve çilekli sütte boğalım."

Rosie bu kez biraz daha içtenlikle gülümsedi, ama sonra başını salladı. "Ben yokum. Bana gereken, yüzümü rüzgâra çevirerek bir süre yürümek. Böylece kafamdaki tozlar da uçar gider."

Rhoda, "Bir şey yemezsen," dedi. "Saat üçe doğru düşer bayılırsın."

"Bir salata atıştırırım. Söz veriyorum." Rosie gıcırdayan eski asansöre doğru yürümeye başlamıştı bile. "Ondan daha fazlasını yersem kayıtları geğirerek mahvederim."

Rhoda, "Bugün bunun o kadar önemi yok," diye cevap verdi. "On ikiyi çeyrek geçe... tamam mı?"

Rosie, "Tamam," dedi. Gelgelelim asansör sarsılarak dördüncü kattan lobiye inerken Rhoda'nın son sözleri kafasında yankılanıp durdu. "Bugün bunun o kadar önemi yok." *Ya öğleden sonra da başarılı olamazsam?* diye düşündü. *Ya iş yetmiş üçten seksene... seksenden yüz bilmem kaça kadar uzarsa? Ya yarın Bay Lefferts'la buluştuğum zaman adam benimle anlaşma yapmak yerine işime son verirse ne yaparım?*

Rosie birdenbire Norman'a karşı müthiş bir nefret duydu. Bu duygu küt ve ağır bir eşya gibi iki gözünün arasına çarptı sanki. Kapının çarpmaması için kullanılan bir ağırlık... ya da eski ve paslı bir baltanın küt tarafı gibi. *Belki Norman, Bay Slowik'i öldürmedi. Belki Norman hâlâ saat farkı olan o bölgede. Ama kocam beni yine de kovalıyor. Peterson'ın korkuyla titreyen zavallı Alma St. George'u izlediği gibi. Norman beni kafamın içinde kovalıyor.*

Asansörün kapıları açıldı, Rosie lobiye çıktı. Binadaki büroların adresleri olan tabelanın önünde duran bir adam döndü. Yüzünde hem çekingen hem de umut dolu bir ifade vardı, onu her zamankinden de genç gösteriyordu. Sanki yeniyetme bir delikanlıydı.

Bill, "Merhaba, Rosie," dedi.

Rosie ansızın şaşılacak bir isteğe kapıldı. Kaçmak istiyordu. Bunu Bill onu ne kadar sarstığını fark etmeden yapmalıydı. Genç adam gözlerini Rosie'ninkileri dikti... ve kaçmak da artık bir seçenek olmaktan çıktı. Rosie o ela gözlerdeki çekici yeşil ışıkları unutmuştu; insana derin olmayan suda hapsedilmiş güneş ışınlarını hatırlatıyordu. Rosie lobinin kapılarına doğru koşmadı, onun yerine ağır ağır Bill'e doğru gitti. Hem mutluydu hem de korkuyordu. Ama en belirgin duygusu rahatlıktı.

"Bana yaklaşmamanı söyledim sana." Rosie sesinin titrediğinin farkındaydı.

Bill onun eline uzandı. Rosie elini tutmasına izin vermemesi gerektiğini düşündüyse de buna engel olamadı... Bill'in yakaladığı elinin dönmesine de. Rosie, Bill'in uzun parmaklarını kavradı.

Bill kısaca, "Evet, biliyorum," dedi. "Ama Rosie, dediğini yapamam."

Bu sözler Rosie'yi korkuttu ve hemen Bill'in elini bıraktı. Şaşkınlıkla genç adamın suratını inceledi. O zamana kadar başına böyle bir şey hiç gelmemişti. *Hiç.* Ne tepki göstermesi, nasıl davranması gerektiğini bilmiyordu.

Bill kollarını açtı. Belki sadece ne kadar çaresiz olduğunu belirtmeyi, bunu vurgulamayı istiyordu. Ama Rosie'nin umut dolu,

yorgun kalbinin ihtiyacı olan şeydi bu. Ve kalbi kafasının titizce itirazlarına ve telaşına aldırmadan yönetime el koydu. Rosie uykuda yürüyormuş gibi kendini Bill'in kollarına bıraktı. Genç adam ona sarılınca yüzünü omzuna gömerek gözlerini kapattı. Bill sabah örmeden omuzlarına bıraktığı saçlarına dokunduğu zaman Rosie garip, harika bir duyguya kapıldı. Sanki daha önce uyuyordu da yeni uyanmıştı. O yıllardan beri uyuyordu, elmayı yiyen Pamuk Prenses gibi, şimdi yeniden uyanmıştı. Çevresine yeni yeni görmeye başlayan gözlerle bakıyordu.

Rosie, "Geldiğine sevindim," dedi.

Lake Drive'da doğuya doğru ağır ağır yürüdüler. Güçlü, sıcak rüzgâr yüzlerine vuruyordu. Bill kolunu omzuna atınca Rosie hafifçe gülümsedi. Şimdi gölün dört buçuk kilometre batısındaydılar. Rosie, Bill'in kolunu omzundan çekmemesi şartıyla ta göle kadar yürüyebileceğini düşünüyordu. Hatta belki gölü de yürüyerek aşacaktı. Sakin sakin bir dalgadan diğerine atlayacaktı.

Bill, "Niye gülümsüyorsun?" diye sordu.

"Ah, hiç... Galiba içimden gülümsemek geliyor."

"Geldiğim için gerçekten memnun musun?"

"Evet. Dün gece doğru dürüst uyuyamadım. Bir hata yaptığımı düşünüp durdum. Evet, sanırım bir hata yaptım *gerçekten.* Ama... Bill?"

"Ben buradayım."

"Sana karşı bazı duygularım olduğu için böyle davrandım. Artık bütün yaşamım boyunca bir erkeğe karşı böyle duygular besleyeceğimi sanmıyordum. Ve bütün bunlar çok çabuk oldu... Sana bunları söylediğim için çıldırmış olmalıyım."

Bill onu bir an kendine çekti. "Sen çıldırmış değilsin."

"Sana telefon edip bana yaklaşmamanı söyledim. Çünkü bir şey oluyor... Olabilir... Senin zarar görmeni istemiyordum. Hiçbir nedenle. Bunu hâlâ da istemiyorum."

"Neden Norman, değil mi? Bates'inki gibi. Sonunda seni aramaya çıktı."

"*Kalbim* öyle olduğunu söylüyor." Rosie dikkatle konuşuyordu. "Sinirlerim de öyle. Ama kalbime güvenebileceğimden emin değilim. Öyle uzun bir süre korktu ki... Sinirlerimse... sinirlerimse çok bozuk." Saatine baktı, sonra da köşedeki sandviç büfesine. Yakındaki bir şeride benzeyen çim alana banklar konmuştu. Sekreterler oturmuş öğle yemeklerini yiyorlardı.

Rosie, "Bir hanıma otuz santim boyunda bir sosis alır mısın?" diye sordu. "Yanında lahana turşusu da olsun." Öğleden sonra geğirmesi olasılığı artık ona dünyanın en önemsiz şeyiymiş gibi geliyordu. "Çocukluğumdan beri onlardan yemedim. Seninle şu banklardan birine otururuz. Ben de sana Norman'ı anlatırım Bates'teki gibi. Ondan sonra benimle beraber olmak isteyip istemediğine karar verirsin. İstemezsen seni anlarım."

"Rosie, beni hiçbir zaman..."

"Böyle söyleme. Ben sana kocamı anlatıncaya kadar söyleme. Ben konuşmaya başlamadan önce bir şeyler yesen iyi olur. Çünkü iştahın kaçabilir."

Bill beş dakika sonra elinde bir tepsiyle Rosie'nin oturduğu banka doğru geldi. Tepside otuz santim uzunluğunda sosisli sandviçler ve iki kâğıt bardakta limonata vardı. Rosie bir sosisli sandviç ile bardağı alıp banka, yanına koyduktan sonra ciddi ciddi genç adama baktı. "Bana yemek ısmarlamaktan vazgeçmen daha iyi olacak sanırım. Kendimi UNICEF afişlerindeki kimsesiz çocuğa benzetmeye başlıyorum."

Bill, "Sana yemek ısmarlamak hoşuma gidiyor," dedi. "Sen çok zayıfsın, Rosie."

Norman böyle demiyor ama, diye düşündü Rosie. Bu durumda bunu açıklaması hoş kaçmayacaktı. Fakat hangi sözlerin uygun olduğunu da bilemiyordu. "Melrose Place" gibi televizyon dizilerinde oyuncuların söyledikleri yarı esprili o sözleri düşündü. Şu anda öyle neşeli neşeli konuşmaya çok gereksinimi vardı. *Ne aptalım,* diye aklından geçirdi. *Senaristimi yanımda getirmeyi unuttum.* Konuşacağı yerde sosisli, lahana turşulu sandviçine baktı.

Ekmeği parmağıyla dürtmeye başladı. Kaşlarını kaldırmıştı, dudaklarında ciddi bir ifade vardı. Sanki bu eski, sindirim öncesi yapılan bir törendi. Kuşaklar boyunca anneden kıza aktarılan bir aile geleneği.

"Haydi bana Norman'ı anlat, Rosie."

"Pekâlâ. İzin ver de nasıl başlayacağımı tasarlayayım."

Rosie sandviçinden bir lokma ısırdı. Lahananın dilini hafifçe yakması hoşuna gitti. Sonra limonatasından bir yudum aldı. Aklına bir şey geldi: *Hikâyem sona erdiği zaman Bill benimle iletişimini kesmek isteyebilir. Norman gibi bir yaratıkla onca yıl yaşayan bir kadın karşısında dehşet ve tiksinti duyabilir.* Ama artık böyle şeyleri düşünüp endişelenmek için çok geçti. Konuşmaya başladı. Sesi oldukça sakindi. Bu da onu biraz yatıştırdı.

Rosie hikâyesine on beş yaşındaki bir kızdan söz ederek başladı. "Saçına bağladığı pembe kurdeleyle kendini olağanüstü güzel buluyordu. O gün üniversite basketbol maçına gitti. Bunun nedeni 'Geleceğin Yuva Yapıcıları' toplantısının son anda iptal edilmesiydi. Babasının gelip almasına daha iki saat vardı. Bu zamanı bir yerde geçirmesi gerekiyordu. Ya da herkesin o kurdeleyle ne kadar güzel olduğunu görmesini istiyordu. Okul kitaplığı ise boştu. Tribünlerde ceketinde üniversitenin baş harfi olan bir delikanlı onun yanına oturdu. İriyarı, geniş omuzlu bir son sınıf öğrencisi. Aslında onun da sahada diğerleriyle birlikte aşağı yukarı koşması gerekiyordu. Ama aralık ayında kavga ettiği için okul takımından atılmıştı."

Rosie konuşmasını sürdürdü. Ağzından hiç açıklamadan mezarına götüreceğine inandığı sırların dökülmesini dinliyordu. Ama tenis raketinden söz etmedi. *İşte* bu sırrını mezarına kadar götürecekti. Bill'e, Norman'ın onu balaylarında ısırmasından ve kendi kendini bunun bir aşk ısırığı olduğuna inandırmaya çalışmasından söz etti. Norman'ın çocuğunu düşürmesine neden olmasını ve surata vurmak ile sırtı yumruklamak arasındaki farkı açıkladı. Ellerine bakarak sinirli sinirli güldü. "Bu yüzden sık sık tuvalete gitmem gerekiyor. Ama durumum giderek dü-

zeliyor." Bill'e kocasının evliliklerinin başlarında çakmağıyla el ve ayak parmaklarını nasıl yaktığını anlattı. İşin en komik yanı, Norman sigarayı bırakınca bu tür işkencenin de sona ermesiydi. Rosie kocasının bir akşam işten eve geldiği zaman haber bülteni sırasında televizyonun önünde sessizce oturduğundan söz etti. "Yemek tepsisi kucağındaydı ama yemiyordu. Dan Rather'in haberleri sona erince kanepenin yanındaki sehpada duran kurşunkalemi alıp ucuyla beni dürtmeye başladı. Kalemin ucunu canımı yakacak kadar batırıyor, cildimde benlere benzeyen küçük siyah noktacıklar bırakıyordu. Ama kan çıkaracak kadar batırmıyordu... Norman'ın canımı bundan daha kötü yaktığı zamanlar da vardı. Ama doğrusu kocam beni o akşamki kadar hiç böylesine korkutmamıştı. En çok onun sessizliği beni dehşete düşürüyordu. Onunla konuşmaya, ne olduğunu anlamaya çalıştımsa da bana cevap vermedi. Ben gerilerken peşimden geldi. Koşmak istemedim, çünkü barut fıçısına kibrit çakmaya benzeyecekti. Norman sorularıma cevap vermiyor, parmaklarımı açarak ona doğru uzattığım ellerime de aldırmıyordu. Arkamda açık yakalı, kolsuz bir tişört vardı. Norman kalemin ucunu kollarıma, göğsüme ve omuzlarıma batırıyordu. Kalemin küt ucunun cildime her batışında Norman usulca, patlamaya benzer bir ses çıkarıyordu. "Puh! Puh! Puh!" Sonunda bir köşeye büzülüp dizlerimi bükerek göğsüme dayadım. Ellerimi başımın arkasında birbirine kenetledim. Norman önümde diz çökerek kalemi batırmayı ve o garip sesi çıkarmayı sürdürdü. O zaman Norman'ın beni öldüreceğine inandım. Dünya tarihinde 2 numaralı kalemle öldürülen tek kadın ben olacaktım. Kendi kendime hep aynı şeyi yinelediğimi anımsıyorum. *Sakın bağırma. Komşular sesini duyarlar. Onların seni böyle bulmalarını istemezsin. Hiç olmazsa yaşarken.* Bu çok utanılacak bir şeydi. İstememe rağmen tam bağırmaya başlayacağım sırada Norman banyoya gidip kapıyı kapattı. Orada çok uzun süre kaldı. O zaman kaçmayı düşündüm. Kapıdan fırlayarak bir yerlere doğru koşacaktım. Ama geceydi... ve Norman da evdeydi. Banyodan çıkıp da kaçtığımı anlayınca peşime düşecek ve beni yakala-

yarak öldürecekti." Rosie başını kaldırıp Bill'e bakmadan ekledi. "Boynumu bir tavuğun lades kemiği gibi kırıverecekti. Yine de kendi kendime *kaçacağıma* söz verdim. Canımı yine yakarsa kaçacaktım. Ama Norman o geceden sonra uzun bir süre bana dokunmadı. Beş ay kadar sanırım. Sonra tekrar *başladı.* Başlangıçta durum o kadar kötü değildi. Kendi kendime, *Kalemi arka arkaya batırmasına dayandığıma göre birkaç yumruğuna da katlanabilirim,* dedim. Ve 1985 yılına kadar böyle düşünmeyi sürdürdüm. Ama o yıl durum birdenbire, hızla çok kötüleşti. Norman artık ödümü patlatıyordu." Rosie, Bill'e bunun nedeninin Wendy Yarrow olayı olduğunu da açıkladı.

Bill, "Bebeğini de o yıl düşürdün, değil mi?" diye sordu.

Rosie ellerine bakarak, "Evet," dedi. "Kaburgalarımdan birini kırdı. Ya da ikisini. Artık kesinlikle hatırlayamıyorum. Ne *feci* değil mi?"

Bill cevap vermeyince Rosie hızla konuşmasını sürdürdü. "Bebeği düşürmenin dışında işin en korkunç yanı Norman'ın o uzun, ürkütücü sessizlikleriydi. Oturup bana bakıyor ve burnundan sesli sesli soluyordu. Saldırmaya hazırlanan bir hayvana benziyordu. Bebek düştükten sonra durum birazcık düzeldi. Ama ben de sonunda ipin ucunu kaçırmaya başladım. Zamanı fark edemiyordum. Özellikle sallanan sandalyede otururken. Bazen akşam yemeği için sofrayı hazırlar ve Norman'ın arabasının homurtusunu duymak için kulak kabartırken bütün gün sekiz dokuz defa duş yapmış olduğumu anlıyordum. Genellikle yıkanırken banyonun ışıklarını söndürüyordum. Karanlıkta duş yapmak hoşuma gidiyordu." Rosie hâlâ Bill'in yüzüne bakmaya cesaret edemiyordu. "Banyo o zaman ıslak bir dolaba benziyordu."

Rosie hikâyesini Anna'nın telefonunu anlatarak sona erdirdi. Kadın onu çok önemli bir nedenle aramıştı. "Anna gazetelerde olmayan bir ayrıntıyı öğrenmişti. Polis bunu gizliyordu. Sahte itirafçıları ve uydurma ipuçlarını ayırt edebilmek için. Katil Peter Slowik'i kırka yakın yerinden ısırmış. Adamın vücudunun

en aşağı bir parçası eksikmiş... Polis katilin o parçayı... şu ya da bu biçimde yanında götürdüğüne inanıyormuş... Anna terapi seanslarında benim bu kentte karşılaştığım ilk önemli insanın eski kocası olduğunu biliyordu. Kocamın insanları ısırmaktan hoşlandığını da. Anna, 'Arada bir bağ olmayabilir de,' dedi. Ama... öte yandan..."

Bill usulca, "Isıran biri," diye mırıldandı. Kendi kendiyle konuşuyormuş gibiydi. "Onun gibileri böyle mi tanımlıyorlar? Terim bu mu?"

Rosie, "Öyle sanırım," dedi. Sonra Bill'in kendisine inanmayacağından (Norman'ın deyişiyle masal anlattığından kuşkulanacağından) korkarak pembe Tape Engine tişörtünün omzunu sıyırarak ona daire biçimi eski beyaz yara izini gösterdi. Köpekbalığının diş izine benzeyen bu ilk ısırık Norman'ın balayı armağanıydı. Rosie sonra sol kolunu çevirerek Bill'e diğer bir ısırığı gösterdi. Ama bu kez onu köpekbalığının ısırığına benzetmedi. Aklına yeşil otların arasına gizlenmiş, düzgün beyaz yüzler geldi.

"Bu ısırık bir hayli kanadı, sonra da mikrop kaptı." Bu sözleri sıradan bir haber veriyormuş gibi söylemişti. "Büyükannem daha önce aradı" ya da "postacı bir paket bıraktı" gibi bir haber. "Ama doktora gidemedim. Norman eve büyük bir şişe dolusu antibiyotik tablet getirdi. Onlardan içtim, yara da iyileşti. O pek çok kimseyi tanır. Yani bir şeyler alabileceği kişileri. Onlardan 'babanın küçük yardımcıları' diye söz eder. Düşünecek olursan komik bir laf, öyle değil mi?"

Rosie hâlâ kucağında birbirine kenetlediği ellerine bakarak konuşuyordu. Sonunda genç adama çabucak bir göz atma cesaretini gösterebildi. Anlattıklarına gösterdiği tepkiyi anlamak istiyordu... Gördüğü şey onu sersemletti.

"Sen ağlıyorsun," dedi. Sesi titriyordu.

Bill şaşırdı. "Hayır, ağlamıyorum. Yani... ağladığımı sanmıyorum."

Rosie tek parmağını uzatarak ucuyla genç adamın gözünün altında usulca bir yarım daire çizdi. Sonra da parmağının

ucunu Bill'in bakması için ona uzattı. Bill altdudağını dişleyip duruyordu.

"Sen de fazla bir şey yemedin, Bill." Sandviçinin yarısı tabağında duruyordu. Bill kâğıt tabağı bankın yanındaki çöp sepetine attı. Dalgın dalgın yanaklarındaki yaşları sildi.

Rosie derin bir üzüntü duydu. *Şimdi bana Norman'la neden o kadar zaman birlikte olduğumu soracak.* Bundan emindi. Parktaki banktan kalkıp uzaklaşması imkânsızdı. Nisana kadar Westmoreland'daki evden ayrılmasının olanaksız olduğu gibi. *Böylece aramızdaki ilk engel oluşacak. Çünkü bu benim yanıtlayabileceğim bir soru değil. Norman'la neden kaldığımı bilmiyorum. Sonunda bir tek kan damlasının bütün yaşamımı neden değiştirdiğini de bilmediğim gibi. Bütün bildiğim evdeki en iyi yerin duş kabini olduğu. Orası karanlık ve sıcaktı... buhar doluydu. Bazen Pooh'nun İskemlesi'nde geçirdiğim yarım saat bana beş dakika gibi geliyordu. İnsan cehennemde yaşarken, "Neden?" sorusunun hiçbir önemi kalmıyor. Cehennemde nedenler yoktur. Terapi seanslarına katılan kadınlar bunu anlıyorlardı. Kimse bana neden o kadar süre Norman'la kaldığımı sormadı. Bunu deneyimleriyle öğrenmişlerdi.* Rosie onlardan bazılarının tenis raketiyle neler yapıldığını bildiklerini sanıyordu... Hatta tenis raketinden daha da kötü şeyleri.

Ama Bill sonunda bir soru sorduğu zaman Rosie'nin beklediğinden o kadar farklıydı ki...

"Norman'ın 1985'te başına o kadar dert açan kadını öldürmüş olması ihtimali var mı? Yani Wendy Yarrow'u?"

Rosie şok geçirdi. İnsanın düşünülemeyecek bir soru sorulduğu zaman geçirdiği türde bir şok değildi bu. Rosie insanın en olmayacak bir yerde tanıdık bir yüz gördüğü zaman hissettiği o hayreti duyuyordu. Bill'in sorduğu, kafasının derinliklerinde pek de belirginleşmeden dolaşan ama sözlerle açıklamadığı o soruydu.

"Rosie? Sana Norman'ın..."

"Şey... böyle bir olasılık var... Aslında güçlü bir olasılık..."

"Kadının o sırada ölmesi Norman'ın çok işine yaradı değil mi? Böylece her şeyin mahkemede açığa çıkmasından kurtulmuş oldu?"

"Evet."

"Biri kadını ısırmış olsaydı, gazeteler bundan söz ederler miydi dersin?"

"Bilmiyorum. Belki de etmezlerdi." Rosie saatine bir göz atarak çabucak ayağa kalktı. "Ah, Tanrım! Gitmem gerekiyor. Hemen şimdi. Rhoda on ikiyi çeyrek geçe tekrar başlamamızı istiyordu. Şimdi saat on ikiyi on geçiyor."

Yan yana yürümeye başladılar. Rosie, *Keşke kolunu yine omzuma atsa,* diye düşünüyordu. Kafasının bir yanı ona, *O kadar açgözlü olma,* diyordu. Diğer yanı, yani Pratik-Makul ise, *Başına bela açma,* diye onu uyarıyordu. Aynı anda Bill kolunu onun omzuna attı.

Ben galiba Bill'e âşık oluyorum.

Bu düşünce onu hiç şaşırtmadığı için aklına başka bir şey geldi. *Hayır, Rosie. Bu aslında dünkü manşet. Bence bu dediğin oldu bile.*

Bill, "Anna polis konusunda ne söyledi?" diye sordu. "Bir yere gidip ifade vermeni mi istiyor?"

Rosie genç adamın kolunun oluşturduğu yarım dairenin içinde kaskatı kesildi. Vücuduna adrenalin dolarken boğazı kurudu. Bir tek söz bunun için yeterli olmuştu. P'yle başlayan o sözcük.

Norman ona tekrar tekrar, "Bütün polisler kardeştir," demişti. "Güvenlik bir ailedir, bütün polisler de kardeştir." Rosie bu sözlerin ne dereceye kadar doğru olduğunu bilmiyordu. Polislerin birbirlerini ne dereceye kadar destekleyeceklerini ya da bazı şeyleri örtbas edeceklerini. Ama Norman'ın arada sırada eve getirdiği polislerin ürkütücü bir biçimde kocasına benzediklerini fark etmişti. Norman'ın onlardan hiçbirinin aleyhinde konuşmadığını biliyordu. Hatta kocası nefret ettiği ilk dedektif ortağı Gordon Satterwaite'i bile çekiştirmemişti. Oysa Norman rüşvet alan, kurnaz şişko domuzu aşağı görüyordu. Sonra Harley Bissington'ın hobisi, Daniels'ların evine geldiği zaman Rosie'yi bakışlarıyla

soymaktı. Harley cilt kanseri olmuş ve üç yıl önce erken emekliye ayrılmıştı. Ama Harley 1985'te Richie Bender/Wendy Yarrow olayı çıktığı sırada Norman'ın ortağıydı. Rosie, *Eğer olay kuşkulandığım biçimde geliştiyse,* diye düşündü. *O zaman Harley kocamı destekledi. Hem de canla başla. Olaya kendisi de karıştığı için değil. Hayır, neden güvenliğin bir aile, polislerin de kardeş olmaları. Polisler dünyayı dokuzda işe gidip beşte çıkanlar gibi görmüyorlar.* Norman onlardan "Alışverişçiler" diye söz ederdi. *Polisler dünyayı derisi soyulmuş ve sinirleri kavrulurken görüyorlar. Bu onların diğerlerinden farklı olmalarına yol açıyor. Bazılarının çok farklı olmalarına... Ve bir de Norman var.*

Rosie hızlı hızlı konuşmaya başladı. "Polislerin yanına bile gidecek değilim. Anna buna gerek olmadığını söyledi. Kimse beni böyle bir şeyi yapmaya zorlayamaz. Polisler *Norman*'ın arkadaşları. *Onun* kardeşleri. Onlar her zaman birbirlerinin tarafını tutarlar ve..."

"Sinirlenme." Bill biraz endişelenmiş gibiydi. "Her şey yolunda. Gevşe biraz."

"*Gevşeyemem!* Sen ne durumda olduğumu *bilmiyorsun*! Zaten o yüzden seni aradım ve bir daha birbirimizi görmememiz gerektiğini söyledim. Sen durumu bilmiyorsun... *Norman*'ın nasıl biri olduğunu da... Onunla diğerleri arasındaki bağdan haberin yok. *Buradaki* polislere gidersem, *oradakilere* telefon ederler. Oradaki polislerden biri... Norman'la birlikte çalışan, sabahın üçünde kocamla pusu kuran, yaşamını ona emanet eden bir arkadaşı olabilir..." Rosie bu sözleri söylerken Harley'i düşünüyordu. Onun memelerinden gözünü alamayan, oturduğu zaman eteğinin ne kadar sıyrıldığına bakan Harley'i.

"Rosie, bunlardan söz etmen gerekmiyor..."

Rosie ondan beklenmeyecek bir öfkeyle, "Evet, *gerekiyor,*" dedi. "Böyle bir polis Norman'la nasıl bağlantı kuracağını biliyorsa kocama kendisi hakkında konuştuğumu haber verir. Buradaki polise adresimi verirsem onu da Norman'a bildirir. Polise şikâyette bulunduğun zaman adresini alırlar."

"Bence hiçbir polis..."

"Polisler hiç senin evine geldiler mi? Poker oynadılar mı ya da 'Debbie Does Dallas'ı seyrettiler mi?"

"Şey... Hayır. Hayır ama..."

"Onlar benim evime geldiler. Nelerden söz ettiklerini duydum. Diğer insanlara ne gözle baktıklarını öğrendim. Diğer insanlar onlar için, 'dünyanın geri kalan bölümü'. En iyileri bile böyle düşünüyor. Bir onlar var... bir de 'Alışverişçiler'. Hepsi o kadar."

Bill bir şey söylemek için ağzını açtı. Ama aslında ne diyeceğini bilmiyordu. Sonra ağzını tekrar kapattı. Norman'ın, bazı polislerin telefonu sonucu Rosie'nin Trenton Sokağı'ndaki adresini bulabileceği olasılığı akla yakındı. Ama susmasının asıl nedeni bu değildi. Rosie'nin yüzündeki ifadeden ne söylerse söylesin onu ikna edemeyeceğini anlamıştı. Kadının yüzünde daha mutsuz bir zamana istemeden, nefretle dönen bir insana özgü o ifade vardı. Rosie polislerden korkuyordu, hepsi o kadar. Bill bütün umacıların mantıkla ortadan kaldırılamayacağını bilecek yaştaydı.

"Zaten Anna da polise gitmem gerekmediğini söyledi. 'Katil *Norman*'sa, *polisler* önce seni değil onu görürler,' dedi."

Bill bu sözü mantıklı buldu. "Anna bu konuda ne yapacak?"

"Anna harekete geçti bile. Geldiğim kentteki bir kadın grubuna faksla burada olanları bildirdi. Onlardan Norman hakkında bilgi istedi. Grup bir saat sonra faksla cevap verdi. Hem bir hayli bilgi toplamışlar hem de Norman'ın bir fotoğrafını bulmuşlardı."

Bill kaşlarını kaldırdı. "Çok hızlı çalışmışlar. Üstelik çalışma saatlerinin sona ermiş olmasına rağmen."

Rosie ifadesiz bir sesle, "Kocam şimdi geldiğim kentte bir kahraman," dedi. "Herhalde bir aydan beri içtiği içkilerin parasını vermiyor. Norman önemli bir uyuşturucu çetesini ele geçiren timin lideriydi. Resmi iki üç gün arka arkaya gazetelerde çıktı."

Bill bir ıslık çaldı. Belki de Rosie o kadar paranoyak değildi.

Rosie konuşmasını sürdürdü. "Anna'nın başvurduğu gruptaki bir kadın daha ileri gitmiş. Emniyet Müdürlüğünü arayarak Norman'la konuşup konuşamayacağını sormuş. Oradakilere grubunun Norman'a, 'Kadınların Takdiri Ödülü'nü vermek istediklerine dair bir hikâye anlatmış."

Bill bir an düşündükten sonra gülmeye başladı. Rosie bitkince gülümsedi.

"Nöbetçi memur bilgisayarına bakmış ve Komiser Daniels'ın izinde olduğunu söylemiş. Onun batıda bir yere gittiğini sanıyormuş."

Bill düşünceli bir tavırla, "Kocan burada tatil yapıyor *olabilir,*" dedi.

"Evet... Birine bir kötülük gelirse bunun sorumlusu da ben..."

Genç adam ellerini Rosie'nin omzuna koyarak onu döndürdü. Rosie'nin gözleri irileşmişti. Bill onun olduğu yerde büzülmeye çalıştığını fark etti. Rosie'nin bu hali kalbini sızlattı. O anda Zion American Center'da duyduğu bir hikâyeyi hatırladı. Dokuz yaşına kadar din dersleri için oraya 'USY'e(*) gitmişti. Bu hikâye peygamberlerin devrinde bazı insanların taşlanarak öldürüldükleriyle ilgiliydi. Bill o günlerde bunun en müthiş ve zalimce bir ceza olduğunu düşünmüştü. İdam mangasından da, elektrikli sandalyeden de korkunçtu. Bu tür bir ceza hiçbir zaman haklı çıkarılamazdı. Ama şimdi Norman Daniels'ın işkence ettiği bu güzel kadının savunmasız, ince yüzüne bakıyor ve, *Acaba hangisi daha zalimce,* diye düşünüyordu.

Sonra, "Sorumluluktan söz etme," dedi. "Norman'ı yaratan sen değilsin."

Rosie bu düşünce daha önce hiç aklına gelmemiş gibi gözlerini kırpıştırdı.

"Tanrı aşkına, Norman, Slowik denen adamı nasıl buldu?"

Rosie, "Kendini benim yerime koyarak," dedi.

Bill ona hayretle bakınca Rosie başını salladı.

(*) Bir Yahudi gençlik hareketi olan United Synagogue Youth'un kısaltması.

"Bu insana delice bir şeymiş gibi geliyor ama aslında değil. Norman bunu gerçekten başarıyor. Onun bu işi yaptığını *gördüm.* Herhalde eski kentteki uyuşturucu çetesini de aynı yöntemle yakalamıştır."

"Sezgi mi? İçgüdü mü?"

"Daha fazlası. Hemen hemen telepatiye benziyor. Norman bunu 'balık yakalamak' diye tanımlıyor."

Bill başını salladı. "Biz şimdi çok garip bir adamdan söz ediyoruz, öyle değil mi?"

Rosie şaşırarak hafifçe güldü. "Ah, bilemezsin! Bu konuda hiçbir fikrin yok! Her neyse... Yurttaki bütün kadınlar Norman'ın resmini gördüler. Onun için özel önlemler alacaklardır. Özellikle cumartesi günkü piknikte. Bazıları yanlarına bayıltıcı gazla dolu o spreylerden alacaklar... Yani ciddi bir durumda onu kullanmayı hatırlayabilecek olanlar. Anna öyle söyledi. Bütün bunlar beni rahatlattı. Anna, 'Endişelenme, Rosie. Daha önce de böyle korkutucu olaylarla karşılaştık,' deyince yeniden kaygılanmaya başladım. O korkunç otobüs terminalinde bana yardım eden Slowik gibi iyi bir insanın öldürülmesi sadece 'korkutucu' bir olay sayılmaz."

Rosie'nin sesi yükseliyor, daha da hızlı konuşmaya başlıyordu. Bill onun elini tutarak okşadı. Kadını yatıştıracağını umduğu bir sesle, "Biliyorum, Rosie," dedi. "Öyle olmadığını biliyorum."

"Anna ne yaptığını bildiğini sanıyor. Daha önce de böyle olaylarla karşılaştığını düşünüyor. Çünkü daha önce bir sarhoş, pencerelerden birine bir tuğla attığı için polis çağırmıştır. Ya da bir adam karısı sabah gazetesini almak için dışarı çıktığı zaman onun yüzüne tükürmek niyetiyle beklediği için! Ama Anna asla Norman gibi *biriyle* karşılaşmamıştır. Bunun farkında değil. İşte *beni* korkutan da bu." Rosie durakladı, kendini kontrol etmeye çalışıyordu. Sonra genç adama gülümsedi. "Neyse Anna bu işe karışmam gerekmediğini söylüyor, hiç olmazsa bu ara."

"Buna sevindim."

Corn binası biraz ilerideydi artık. "Saçım konusunda hiçbir şey söylemedin." Rosie yine başını kaldırdı ve genç adama çabucak, utangaç bir tavırla baktı. "Bu ne anlama geliyor? Saçımı fark mı etmedin? Yoksa yeni biçiminden hoşlanmadın mı?"

Bill kadının saçına bakarak güldü. "Saçını *fark ettim,* yeni biçimini de *beğendim.* Ama aklıma başka bir şey takılmıştı. Yani seni bir daha göremeyeceğimi düşünüyor ve korkuyordum."

"Sözlerim seni böyle etkilediği için üzgünüm." Gerçekten de öyleydi ama bir yandan da onu böylesine etkileyebildiği için seviniyordu. *Norman'la çıktığım günlerde hiç böyle şeyler hissettiğim oldu mu?* diye kendi kendine sordu. *Buna biraz olsun benzeyen şeyler?* Ama hatırlayamadı. Bir gece gittikleri araba yarışında Norman'ın battaniyenin altından vücudunu yokladığını anımsıyordu. Ama geri kalan her şey bir sis arkasında kaybolmuş gibiydi.

"Bu fikri tablodaki o kadın verdi değil mi? Seninle tanıştığımız gün aldığın o resimdeki kadın?"

Rosie ihtiyatla, "Belki..." dedi. Bill bunu çok mu garip bulmuştu? Saçı hakkında hiçbir şey söylememesinin asıl nedeni bu muydu?

Ancak Bill onu yine şaşırttı. Belki de Weny Yarrow olayını sorduğu zamankinden daha fazla. "Kadınların çoğu saçlarının rengini değiştiriyorlar. Ama aslında onlarda bir değişiklik olmuyor. Çoğu zaman erkekler bunun farkında değillermiş gibi davranırlarsa da farkındadırlar. Ne var ki sen... sanki dükkâna geldiğinde saçın boyalıydı. Asıl rengin bu. Belki de şimdiye dek bu kadar büyük bir yalan duymadığını düşünüyorsun. Ama doğruyu söylüyorum... Saçlarını tablodaki kadın gibi örmelisin de. O zaman bir Viking prensesine benzersin. Son derece seksi birine."

Bu sözler Rosie'nin içindeki büyük, kırmızı bir düğmeye basılmasına neden oldu. Hem son derece tahrik edici hem de çok korkutucu bazı duygular hissetti. *Ben seksten hoşlanmıyorum,* diye düşündü. *Hiçbir zaman hoşlanmadım ama...*

Rhoda ile Curt diğer yönden onlara doğru geliyorlardı. Dördü Corn Binası'nın eski, döner kapılarının önünde karşılaştılar. Gözleri merakla parlayan Rhoda, Bill'i tepeden tırnağa kadar süzdü.

Rosie, "Bill," dedi. "İşte, birlikte çalıştığım arkadaşlarım." İçindeki o ateş azalacağına arttı ve yanakları daha da kızardı. "Rhoda Simons ve Curtis Hamilton. Rhoda, Curt, bu..." Rosie kısa ama son derece karanlık bir an kendisi için şimdiden çok değerli olan bu genç adamın adını hatırlayamadı. Sonra anımsayarak rahatladı. Cümlesini, "Bill Steiner," diye tamamladı.

Curt, "Tanıştığımıza sevindim," diyerek Bill'in elini sıktı. Sonra binaya bir göz attı. Kulaklıklarını takmaya hazır olduğu anlaşılıyordu.

Rhoda da elini uzattı. "Bilinen sözleri tekrarlayacağım: Rosie'nin arkadaşı bizim de..." Bileğindeki ince bilezikler hafifçe şıngırdadı.

Bill, "Memnun oldum," diyerek tekrar Rosie'ye döndü. "Cumartesi günü için yaptığımız program değişmedi değil mi?"

Rosie telaşla, "evet" der gibi başını salladı.

"Seni sekiz buçukta alırım. Kalınca bir şeyler giymeyi unutma."

"Olur." Rosie yanaklarındaki pembeliğin artık bütün vücuduna yayıldığını hissediyordu. Parmaklarının uçları bile karıncalanmaya başlamıştı. Bill'in ona bakışları yine o kırmızı düğmeye basılmasına neden olmuştu. Ama bu seferki duyguları korkutucudan çok hoştu. Rosie birdenbire müthiş bir isteğe kapıldı. Gülünç ama şaşılacak kadar da güçlü bir arzuydu. Kollarını... sonra da bacaklarını Bill'e dolamak ve sanki bir ağaçmış gibi ona tırmanmak istiyordu.

Bill, "Eh," dedi. "Cumartesiye görüşürüz." Eğilerek Rosie'yi usulca ağzının yanından öptü. "Rhoda, Curtis, tanıştığımıza sevindim." Dönüp ıslık çalarak uzaklaştı.

Rhoda, "Doğrusu seni kutlarım, Rosie," dedi. "Çok zevklisin. O gözler!"

Rosie beceriksizce, "Biz sadece arkadaşız..." diye mırıldandı. "Onunla tanışmamız..." Sesi hafifledi. Bill'le nasıl tanıştıklarını anlatmak onu utandıracaktı. Zaten karmaşık bir hikâyeydi bu. Omzunu silkerek sinirli sinirli güldü. "Yani, bilirsin işte."

Rhoda yoldan yukarı çıkan Bill'i seyrediyordu. "Evet, biliyorum." Sonra Rosie'ye dönerek neşeyle güldü. "*Gerçekten* biliyorum. Bu mahvolmuş kadının içinde gerçek bir romantiğin kalbi çarpıyor. Bay Steiner ile senin çok iyi arkadaş olmanızı dilerim... O arada, işe geri dönmeye hazır mısın?"

Rosie, "Evet," dedi.

"Diğer iş... hallolduğuna göre sabahkinden daha iyi okuyacak mısın?"

Rosie, "Bu sefer çok iyi olacağından eminim," dedi. Gerçekten de öyle oldu.

VI

Boğanın Tapınağı

Rosie o perşembe gecesi yatmadan önce yeni telefonunu prize takıp Anna'yı aradı. Ona, "Yeni bir şey öğrendin mi?" diye sordu. "Norman'ı kentte gören olmuş mu?" Anna bu iki soruya da kesin bir tavırla, "Hayır," diye cevap verdi. "Ortalık sakin. Bildiğin gibi hiçbir haber olmaması 'iyi haber' sayılır." Rosie'nin bu konuda kuşkuları vardı ama onları kendine sakladı. Çekine çekine Anna'ya eski kocası öldüğü için başsağlığı diledi. Görgü kitaplarında böyle durumlarda uygulanacak kurallar olup olmadığını düşünüyordu.

Anna, "Sağ ol, Rosie," dedi. "Peter tuhaf ve geçinilmesi zor bir erkekti. İnsanları çok severdi. Ama kendisi pek de kolay sevilecek bir adam değildi."

"Bana çok iyi bir insanmış gibi geldiydi."

"Bundan eminim. Yabancılara yardım etmeye meraklı 'çok iyi bir insan'dı. Ama ailesi ve onunla dost olmaya çalışanlar için... ben iki gruptan da olduğum için bunu çok iyi biliyorum... yaklaşılması zor, geçimsiz bir adamdı. Bir keresinde Şükran yemeği sırasında hindiyi kaptığı gibi kardeşi Hal'in kafasına attı. Tartışmanın hangi nedenle çıktığını kesin olarak hatırlamıyorum. Neden ya FKO'ydu(*) ya da Cesar Chavez. Genellikle bunlardan biri

(*) Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kısaltması.

yüzünden kavga çıkarırdı." Anna içini çekti. "Cumartesi günü öğleden sonra onun için bir anma töreni yapılacak. Adsız Alkolikler toplantısına katılan ayyaşlar gibi portatif iskemlelere oturarak bir daire oluşturacak ve sırayla Peter hakkında konuşacağız."

"Hoş bir tören olacağa benziyor."

Anna, "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Rosie onun farkında olmadığı azametli bir tavırla kaşlarını kaldırdığını hayal etti. Her zamankinden çok televizyon dizisindeki Maude'a benziyordu. "*Bence* biraz gülünç bir şey. Ama belki de sen haklısın. Bir ara piknikten ayrılarak törene katılacağım. Ama geriye dönerken biraz pişmanlık duyacağım. Tabii bu kentteki şiddet gören kadınlar bir dostlarını kaybettiler. Bunun kuşku götürecek tarafı yok."

"Bunu yapan Norman'sa..."

Anna, "Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Ben yıllar boyunca dövülen, sövülen, eziyet edilip yaralanan pek çok kadınla çalıştım. Onların çok gösterişli mazoşist bir duyguya kapıldıklarını da biliyorum. Uzay Mekiği Challenger'ın patladığı günü hatırlıyorsun değil mi?"

"Evet..." Bu soru Rosie'yi şaşırttı ama olayı tabii ki hatırlıyordu.

"O gün daha sonra bir kadın ağlayarak bana geldi. Yanaklarında ve kollarında kırmızılıklar vardı. Kendi kendini tokatlayıp çimdiklemişti. Bana, 'O adamlarla o iyi öğretmen benim yüzümden öldüler,' dedi. Bunun nedenini sorduğum zaman da İnsanların Katıldığı Uzay Programını desteklediğini ve bu yüzden bir değil *iki* mektup yazdığını söyledi. Biri *Chicago Tribune* gazetesine, diğerini de kendi bölgesinin temsilcisine. Şiddet gören kadınlar bir süre sonra suçu kabullenmeye başlarlar, hepsi o kadar. Üstelik de sadece bazı şeyler için değil. *Her şey* için.

Rosie kolunu ona dolayarak kendisini Corn Binası'na götüren Bill'i düşündü. O da, "Kendini sorumlu tutma," demişti. "Norman'ı sen yaratmadın!"

Anna, "Sendromun bu yanını uzun süre anlayamadım," dedi. "Ama artık anladığımı sanıyorum. Birinin *suçlanması* gere-

kiyor. Yoksa bütün o acı, sinir bozukluğu ve depresyondan bir anlam çıkmayacak. Bu düşünce insanı çıldırtabilir. Suçlu olmak, delirmekten daha iyi. Ancak senin artık bu devreyi atlatmanın zamanı geldi, Rosie."

"Anlayamadım."

Anna sakin sakin, "Pekâlâ da anlıyorsun," diye cevap verdi. Sonra başka konulardan söz ettiler.

Rosie, Anna'ya, "İyi geceler," dedikten yirmi dakika sonra yatağındaydı. Ellerini başının altında kavuşturmuş, gözleri açıktı. Suratlar kafasından bağlarından kurtulmuş balonlar gibi uçarak geçerlerken karanlıklara bakıyordu. Sarı Monopoli kartlarındaki Bay Parababası'na benzeyen Rob Lefferts. Yaşlı adamın ona üzerinde "Hapisten Bedava Çık" yazılı bir kartı uzattığını görüyordu. Saçlarının arasına kurşunkalem sokmuş olan Rhoda Simons, Rosie'ye, "Naylon *çorba* değil, naylon *çorap,*" diyordu. Jüpiter'in insan versiyonu olan Gert Kinshaw'un arkasında iyice büyük bir v yakalı erkek atletiyle ayağında eşofman altı vardı. Rosie'nin soyadını hâlâ hatırlayamadığı, neşeli punk rockçı Cynthia Bilmemne saatlerce bir tablonun önünde oturduğunu ve nehrin sanki aktığını anlatıyordu.

Ve tabii Bill. Rosie genç adamın yeşile çalan ela gözlerini görüyordu. Saçlarının şakaklarından nasıl geriye doğru uzandığını, hatta sağ kulakmemesindeki küçücük, halka biçimi yara izini. Bill vaktiyle kulağını deldirmişti. (Belki de üniversitede, sarhoşken bir iddiaya girdiği için.) Sonra deliğin kapanmasına izin vermişti. Rosie genç adamın beline koyduğu elini de hissetti. Avuçları sıcak, parmakları güçlüydü. Kalçaları zaman zaman birbirine sürünüyordu. Rosie, *Bana dokunduğu için heyecanlandı mı?* diye kendi kendine sordu. Artık genç adamın dokunuşunun onu heyecanlandırdığını itiraf etmeye hazırdı. Bill, Norman'dan öylesine farklıydı ki... başka bir yıldız sisteminden gelmiş bir yabancıyla karşılaşmaya benziyordu.

Rosie gözlerini yumarak dalar gibi oldu.

Karanlıkların arasından bir başka surat daha çıktı. Norman'ın yüzü. Norman gülümsüyordu ama gri gözleri buz parçaları kadar soğuktu. Norman, "Senin uğruna 'balık avlıyorum,' tatlım," dedi. "Senden pek de uzakta olmayan kendi yatağımda yatıyorum. Ve seni avlamaya çalışıyorum. Pek yakında seninle konuşacağım. Hem de çok yakından konuşacağım. Oldukça kısa bir konuşma olacak. Sona erdiği zamansa..."

Elini kaldırıyordu. Parmaklarının arasında 2 numara bir kurşunkalem vardı. Ucu iyice yontulmuş, jilet kadar keskinleştirilmişti. "Bu sefer kolların ve omuzlarınla ilgilenmeyeceğim. Bu kez kalemi doğruca gözlerine batıracağım. Ya da diline. Buna ne dersin tatlım? Durmadan oynayan, yalanlar uyduran o diline kalem batırılması sende..."

Rosie'nin gözleri hızla açılınca Norman'ın suratı kayboldu. Gözlerini yeniden yumup Bill'in yüzünü görmeye çalıştı. Bir an bunu başaramayacağını ve Norman'ın suratının orada öylece kalacağını sandı. Ama öyle olmadı.

Cumartesi günü Bill'le gezmeye gideceğiz, diye düşündü. *Bütün günü birlikte geçireceğiz. Bill beni öpmek isterse ona izin vereceğim. Onunla birlikte olmayı çok istiyorum. Delice bir arzu bu.*

Yine dalmaya başlıyordu. *Galiba rüyamda Bill'le öbür gün yapacağımız pikniği görüyorum...* Yakında birileri de piknik yapıyorlardı. Bebeği olan bir aile. Rosie çocuğun ağladığını işitiyordu. Sonra daha şiddetli bir gökgürültüsü duyuldu.

Tablomdaki gibi... diye düşündü. *Bill'e yemek yerken resmimden söz edeceğim. Bugün ona tabloyu anlatmayı unuttum. Çünkü konuşulacak pek çok şey vardı. Ama...*

Yine gök gürledi. Ses daha güçlüydü ve yakından gelmişti; Rosie'nin kalbinin kederle dolmasına neden oldu. *Yağmur pikniğimizi mahvedecek. Yurdun Ettinger Rıhtımı'ndaki pikniği de yapılamayacak. Hatta belki yağmur yüzünden konser bile iptal edilecek.*

Kaygılanma Rosie. Bu gökgürültüsü sadece resimden geliyor. Bütün bunlar bir rüya.

Ama rüyaysa bilekleri ve kollarının üzerindeki yastığı nasıl hissediyordu? Birbirine kenetlediği parmaklarını ve üzerine çektiği ince battaniyeyi de? Ya pencerenin dışından gelen trafik gürültüsünü nasıl duyuyordu?

Cırcırböceklerinin sesleri uğultuya dönüşmüştü; *cır-cır-cır-cır-cır.*

Bebek ağlıyordu.

Rosie'nin gözkapaklarının içinde morumsu bir ışık belirip kayboldu. Sanki şimşek çakmıştı. Gök yine gürledi, şimdi her zamankinden daha da yakındı.

Rosie inleyerek yatakta doğrulup oturdu. Kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Ne şimşek çakıyor ne de gök gürlüyordu. Cırcırböceklerinin seslerini hâlâ duyuyormuş gibi geliyordu. Evet. Ama bu kulaklarının bir oyunu da olabilirdi. Pencereye doğru baktı ve altındaki duvara dayalı olan gölgeli dikdörtgeni seçti. Rose Madder'ın resmini. Ertesi gün tabloyu bir poşete koyup çalıştığı yere götürecekti. Rhoda'yla Curt herhalde resmi yeniden çerçeveletebileceği bir yer biliyorlardı.

Hâlâ cırcırböceklerinin hafif seslerini duyuyordu.

Rosie tekrar yatarak, *Bu ses parktan geliyor,* dedi.

Pratik-Makul, *Pencerenin kapalı olmasına rağmen mi?* diye sordu. Sesi kuşkuluydu ama endişeli değildi. *Emin misin, Rosie?*

Tabii emindi ya! Neredeyse yaz geliyordu. Etrafta sürüyle cırcırböceği olacaktı. Zaten bu önemli miydi? *Tamam, belki tabloda bir acayiplik var. Ya da asıl acayiplik benim kafamda. Ama diyelim ki, tablo gerçekten garip. E, ne olmuş? Bana resimde bir kötülük varmış gibi gelmiyor.*

Peki, gizli bir tehlike varmış gibi gelmediğini de söyleyebilir misin, Rosie? Şimdi Pratik-Makulün sesinde hafif bir kaygı vardı. *Habisliği ya da kötülüğü veya buna ne ad vereceksen onu bir tarafa bırakalım. Ama resim sana tehlikeli gelmiyor mu?*

Hayır, pek öyle söyleyemem. Öte yandan her yerde tehlike var. Anna Stevenson'ın eski kocasının başına gelenler ortada. Bunu bir düşünsene.

Ancak Rosie, Peter Slowik'in başına gelenleri düşünmek istemiyordu. Terapi seanslarında bazen "Suçluluk Sokağı" diye ta-

nımlanan yola sapmak niyetinde değildi. Yalnızca cumartesiyi ve Bill Steiner tarafından öpülmenin nasıl bir şey olacağını düşünmek istiyordu. Bill ellerini onun omuzlarına mı koyacaktı? Yoksa beline mi? Dudaklarına dokunan dudakları onda nasıl bir duygu uyandıracaktı? Acaba o...

Rosie'nin başı yana düştü. Gök gürledi. Cırcırların sesi de yükseldi. İçlerinden biri yerde sıçrayarak karyolaya doğru gitti. Ama Rosie onu fark etmedi. Bu kez kafasını bedenine bağlayan sicim kopmuştu. Karanlıklara daldı.

Bir ışık çaktı ve Rosie de uyandı. Bu kez ışık mor değil, parlak beyazdı. Bunu homurtudan çok, kükremeye benzeyen gökgürültüsü izledi.

Rosie inleyerek yatakta doğruldu. Üstteki battaniyeyi boynuna dayadı. Yine çakan şimşeğin ışığında masasını, mutfaktaki tezgâhı, yalnızca iki kişiyi alabilen kanepesini, küçücük banyonun açık kapısını, yana çekilmiş olan halkalara takılı papatyalı duş perdesini gördü. Gözleri çok parlak ışığa hiç hazırlıklı değildi. Bu nedenle oda tekrar karardıktan sonra bile bu eşyaları görmeyi sürdürdü. Sadece renkler tersine dönmüştü. Rosie ağlayan bebeğin sesini hâlâ duyabildiğini fark etti. Ama cırcırböceklerinin sesleri artık duyulmuyordu. Ve rüzgâr esiyordu. Rosie duymanın yanında bazı şeyleri hissedebildiğini de anladı. Rüzgâr saçlarını şakaklarından havaya kaldırdı. Kâğıt hışırtısı işitti. Masada bıraktığı yeni Richard Racine romanının teksir edilmiş kopyalarını rüzgâr yere doğru kaydırmıştı.

Rosie, *Bu bir rüya değil,* diye düşünerek ayaklarını yataktan uzattı. O arada pencereye doğru baktı ve soluğu bir taş gibi boğazına tıkanıp kaldı. Ya pencere ortadan kaybolmuştu ya da duvar boydan boya cama dönüşmüştü.

Ama ne olursa olsun artık pencereden Tremont Sokağı ile Bryant Park'tan gözükmüyordu. Şimdi orada, morumsu kırmızı giysili kadın otlarla kaplanmış bir tepede duruyor ve bir tapınağın yıkıntılarına bakıyordu. Şu anda kısa giysisinin etekleri,

uzun ve düzgün bacaklarının üzerinde dalgalanıyordu. Rosie sarı örgüden çıkan sarı saç tellerinin rüzgârda ince yosunlar gibi titreştiğini görebiliyordu. Gökyüzünde morumsu siyah yağmur bulutları hızla kayıyorlardı. Rosie otlayan midillinin kafasını da artık iyice seçebiliyordu.

Eğer bu bir pencereyse... ardına kadar açıktı. Rosie bakarken midilli burnunu odaya doğru uzattı. Yerdeki tahtaları kokladı. Ama onları ilginç bulmadığı için başını çekerek yine kendi tarafında otlamayı sürdürdü.

Yine şimşek çakıp gök gürledi, rüzgâr sertleşti. Rosie yere düşen kâğıtların mutfak bölmesinde uçuşup döndüklerini duydu. Yataktan kalkıp ağır ağır tabloya doğru giderken geceliğinin etekleri bacaklarının üzerinde dalgalandı. Tablo şimdi aşağıdan yukarıya ve sağdan sola bütün duvarı kaplıyordu. Rüzgâr saçlarını arkaya doğru uçururken Rosie yağacak yağmurun tatlı kokusunu alıyordu.

Neredeyse yağacak, diye düşündü. *Sırılsıklam olacağım.*

Pratik-Makul haykırdı. *ROSE, SEN NE DÜŞÜNÜYORSUN? TANRI AŞKINA SEN...*

Rosie bu sesi susturdu. O anda onu yeterince duymuş olduğuna karar vermişti. Ömrünün sonuna kadar yetecekti bu. Artık duvarlıktan çıkmış olan yerin önünde durdu. Hemen ilerde sarışın kadın duruyordu, aralarında sadece bir buçuk metre vardı. Kadın dönmemişti ama Rosie onun tepeden aşağıya bakarken kaldırdığı elinin ayrıntılarını, soluk alırken birazı görünen sol göğsünün kabarıp indiğini seçebiliyordu.

Rosie derin bir nefes alarak tabloya girdi.

Diğer taraf en aşağı on derece daha serindi. Yüksek otlar Rosie'nin bileklerini ve baldırlarını gıdıklıyordu. Bir an bebeğin tekrar ağlamaya başladığını duyar gibi oldu. Ses çok hafifti, sonra da kesildi. Rosie omzunun üzerinden baktı. Odasını göreceğini sanıyordu ama orası da kaybolmuştu. Bu dünyaya girdiği yere şimdi çarpılmış yaşlı bir zeytin ağacı köklerini ve dallarını uzatmıştı. Dalların altında, önünde tabure olan bir şövale duruyordu.

Taburenin üstünde ressamların kullandıkları türden boyalar ve fırçalarla dolu bir kutu vardı.

Sehpaya dayanmış olan tuval tam tamına Rosie'nin Özgürlük Kenti'nden aldığı resmin eninde ve boyundaydı. Tuvale Rosie'nin Trenton Sokağı'ndaki odasının bir resmi yapılmıştı. Ressamın içeriye, onun Rose Madder'ı astığı yerden baktığı anlaşılıyordu. Bir kadın odanın ortasında durmuş, ikinci kat koridoruna açılan kapıya bakıyordu. Rosie'ydi bu. Duruşu ve hali aşağıya, harap tapınağa bakan kadınınki gibi değildi. Bir kere elini kaldırmamıştı. Ama duruşu Rosie'yi korkutacak kadar tablodaki kadınınkine yakındı. Resimde insanı korkutan başka bir şey daha vardı: Odadaki kadın koyu mavi, dar paçalı bir pantolon ve pembe, kolsuz bir tişört giymişti. Rosie'nin, Bill'in motosikletine binmek için seçtiği kılıktı bu. Rosie deli gibi, *Başka bir şeyler giymeliyim,* diye düşündü. Sanki gelecekte kılığını değiştirirse şimdi gördüklerini de değiştirebilecekti.

Bir şey kolunun yukarısını dürttü. Rosie hafifçe bağırdı. Döndü ve midillinin kendisine kahverengi gözleriyle özür dilermiş gibi baktığını gördü. Yukarıda gök gürledi.

Tüylü küçük hayvanın koşulu olduğu güzel, biçimli ufak yük arabasının yanında bir kadın duruyordu. Kırmızı, kat kat bir elbise giymişti. Ayak bileklerine kadar inen giysinin kumaşı inceydi. Rosie ustalıkla dikilmiş katların arasından kadının sütlü kahverengi cildini görebiliyordu. Gökyüzünde şimşek çaktı. Rosie o zaman Bill onu Babanın Mutfağı'ndan eve getirdikten hemen sonra ilk kez fark ettiği şeyi gördü. Arabanın otların üzerine düşen gölgesini. Kadının gölgesi bundan uzanıyormuş gibiydi.

Kırmızı elbiseli kadın, "Sakın korkma," dedi. "Radamanthus dertlerinin en önemsizi. Ot ve yoncadan başka hiçbir şeyi ısırmaz. Sadece şimdi kokunu almaya çalışıyor."

Rosie onun Norman'ın öfkeyle, "pasaklı zenci karı" diye tanımladığı kadın olduğunu anlayınca birden büyük bir rahatlık duydu. Karşısındaki Wendy Yarrow'du. Ama Wendy Yarrow ölmüştü. O halde bu gördüğü de bir rüyaydı. Rosie'ye ne kadar gerçekmiş gibi gelirse gelsin, ayrıntılar ne kadar sahiciymiş gibi

gözükürse gözüksün (örneğin, meraklı midillinin kolunda bıraktığı hafif nemi silmek gibi) bu bir düştü.

Kendi kendine, *Tabii bir rüya,* dedi. *Hiç kimse bir tablonun içine giremez, Rosie.*

Ama böyle olması onu pek az etkiledi... ya da hiç etkilemedi. Buna karşılık, arabayla ilgilenen kadının çoktan ölen Wendy Yarrow olması Rosie'yi sarsmıştı.

Rüzgâr sertleşti ve Rosie'nin kulağına yine ağlayan bebeğin sesi geldi. Sonra başka bir şeyi daha gördü. Arabanın oturulacak yerine yeşil sazlardan örülmüş büyük bir sepet konmuştu. Sapını ipek kurdeleler süslüyordu, köşelerde de ipek fiyonklar vardı. Bir uçtan, elde dokunduğu anlaşılan pembe bir battaniyenin kenarı sarkıyordu.

"Rosie."

Ses alçak, tatlı ve boğuktu. Öyleyken, Rosie'nin sırtının ürpermesine neden oldu. Bu seste bir terslik vardı. Rosie, *Bu tersliği ancak başka bir kadın fark edebilir,* diye düşündü. *Bir erkek böyle bir sesi duyduğu zaman aklına hemen seks gelir... ve başka her şeyi unutur. Ama bu seste bir gariplik var. Kötü bir terslik.*

O ses yine duyuldu. "Rosie." Ansızın ne olduğunu anladı Rosie. Sanki bu sesin sahibi ona insanca bir şeyler katmaya çalışıyordu. Ya da *nasıl* insan olunduğunu hatırlamaya çalışıyordu.

Kırmızı elbiseli kadın, "Ona doğrudan doğruya bakma, kızım," dedi. Sesinde endişe vardı. "Bu senin gibilere göre bir şey değil."

Rosie, "Zaten bakmak istemiyorum," diye cevap verdi. "Eve gitmeliyim."

Kadın, "Çok haklısın," diyerek midillinin başını okşadı. "Ama artık bunun için çok geç." Siyah gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Dudakları gerilmişti. "Ona dokunayım deme. Sana zarar vermek istemiyor. Ama artık kendini kontrol edemiyor." Bir parmağını şakağına vurdu.

Rosie istemeye istemeye morumsu kırmızı giysili kadına doğru dönerek bir adım attı. Kadının sırtı, çıplak omzu ve ensesi-

nin alt tarafı ilgisini çekiyordu. Cildi ipek gibiydi. Ama ensesinin yukarısı...

Rosie kadının saçlarının hemen aşağısındaki gri gölgelerin ne olduğunu anlayamadı. Öğrenmek istediğini de sanmıyordu. Önce çılgın gibi, *Isırık olabilir mi?* diye kendi kendine sordu. Rosie'nin ısırıklar konusunda bilgisi vardı. *Yoksa cüzzam mı? Bulaşıcı bir şey mi?*

O tatlı, boğuk ses üçüncü kez duyuldu. "Rosie." Bu seste Rosie'nin çığlıklar atmak istemesine neden olan bir şeyler vardı. Norman gülümsediği zaman bağırmak istemesine benziyordu bu.

Bu kadın deli. Derisindeki lekeler gibi başka ne tür dertleri varsa onlar bundan daha önemsiz. Bu kadın deli.

Şimşek çaktı, gök gürledi. Zaman zaman yıkık tapınaktan esen rüzgâr yine ağlayan bebeğin sesini getirdi.

Rosie, "Sen kimsin?" diye sordu. "Sen kimsin ve ben neden buradayım?"

Kadın cevap olarak sağ elini uzattı ve döndürdü. Böylece kolunun altındaki eski, daire biçimi beyaz yara izi gözüktü. O tatlı, boğuk sesiyle, "Çok kanadı," dedi. "Sonra da mikrop kaptı."

Rosie de kendi kolunu ama sağ yerine solunu uzattı. Yara izleri birbirinin eşiydi. Rosie o anda korkunç bir şey düşündü. *Morumsu kırmızı kısa giysiyi giyersem, sol değil sağ omzumu açıkta bırakırsam... Altın pazubendim varsa ve onu da sağ değil sol kol dirseğimin yukarısına takarsam...*

Tepedeki kadın Rosie'nin aynadaki hayali gibiydi!

Tepedeki kadın...

Rosie, "Sen bensin değil mi?" diye sordu. Sonra örgülü saçlı kadın hafifçe kımıldarken titrek ve tiz bir sesle ekledi. "Bana doğru dönme! Görmek istemiyorum!"

Rose Madder garip, sabırlı bir sesle, "O kadar acele etme," dedi. "*Sen* gerçekten Rosie'sin. *Gerçek* Rosie. Başka şeyleri unutsan bile sakın bunu unutayım deme. Başka bir şey de aklından asla çıkmasın: Ben her şeyin *bedelini öderim.* Sen benim için ne yapar-

san ben de senin için aynını yaparım. Zaten bu yüzden bir araya getirildik. Bu bizim dengemiz. Bizim *ka*'mız."

Şimşek gökyüzünü yardı, gök gümbürdedi. Rüzgâr zeytin ağacının dallarının arasında ıslık çalarak dolaştı. Rose Madder'ın örgüsünden kaçmış olan incecik sarı saç telleri havalandı. Bu donuk ışıkta bile altın tellere benziyorlardı.

Rose Madder, "Şimdi aşağıya in," dedi. "Aşağıya in ve bana bebeğimi getir."

Bebeğin sesi onlara ulaştı. Sanki bir başka kıtadan onlara kadar zorlukla gelebilmişti. Rosie başını eğerek yeni bir korkuyla tapınağa baktı. Ölçüleri tuhaf ve hoş olmayan bir biçimde yanlışmış gibi gözüküyordu. Ayrıca bebeği düşürdükten sonraki aylarda olduğu gibi memeleri zonklamaya başladı.

Rosie ağzını açtı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Ama karşı çıkacağının farkındaydı. Daha konuşamadan bir el omzunu kavradı. Rosie döndü. Omzunu tutan kırmızı elbiseli kadındı. Zenci başını onu uyarırmış gibi salladıktan sonra parmağını yine şakağına vurdu.

Rosie'nin sağ bileğini de başka bir el kavradı. Bir mezar taşı kadar soğuk bir el. Döndü ve ancak son anda sarışın kadının da dönmüş olduğunu ve şimdi kendisine baktığını fark etti. Rosie'nin aklına, bakanı taşa çeviren Medusa'yla ilgili karmakarışık düşünceler doluştu. Karşısındakinin yüzünü görmemek için hemen gözlerini yere dikti. Sonra bakışları bileğini kavrayan ele kaydı. Elin üzeri koyu gri bir lekeyle kaplıydı. Bu leke Rosie'ye okyanuslarda yaşayan tehlikeli bir balığı hatırlattı. (Tabii bir vatozu.) Bu elin tırnakları koyu renk ve cansızdı. Rosie bakarken tırnakların birinin dibinden küçük beyaz bir kurt kıvrıla büküle çıktı.

Rose Madder, "Şimdi git," dedi. "Kendim için yapamayacağım şeyi sen benim adıma yap. Ve unutma: Ben bedelini öderim."

Rosie, "Peki," diye mırıldandı. Diğer kadının yüzüne bakmak için korkunç, dayanılmaz bir istek duyuyordu. O yüzde ne olduğunu görmeliydi. Belki de insanı diri diri kemirirken çıldırtan bir hastalığın ölü gri gölgelerinin altında kendi yüzünü göre-

cekti. "Tamam, gideceğim. Elimden geleni yapacağım. Ama beni sana bakmaya zorlama."

Rose Madder elini onun bileğinden çekti... Ama Rosie'nin kararından caymayı düşündüğünü hisseder hissetmez tekrar bileğini kavrayacakmış gibi ağır ağır çekti elini. Sonra gri parmaklarından biriyle tepenin aşağısını işaret etti. Gelecek Noel'in Hayalet'inin Ebenezer Scrooge'a belirli bir mezar taşını işaret etmesi gibi.

Rose Madder, "Haydi," dedi. "Git."

Rosie yavaşça tepeden inmeye başladı. Gözleri hâlâ yere dikiliydi. Çıplak ayaklarının sert ve yüksek otların arasından kaymalarını seyrediyordu. Korkunç bir çatırtıyla şimşek çaktığı zaman şaşırarak başını kaldırdı ancak. Kırmızı elbiseli kadının da onunla gelmiş olduğunu fark etti.

Rosie ona, "Bana yardım edecek misin?" diye sordu.

"Ben ancak oraya kadar gelebilirim." Kırmızılı kadın devrilmiş olan sütunu işaret etti. "Bende de onun illeti var. Ama bu ana kadar beni fazla etkilemedi."

Zenci kadın bir kolunu uzattı. Rosie bileğinin yukarısında, etinin üzerinde... etinin içinde.... şekilsiz pembe bir lekenin kıvrılıp büküldüğünü gördü. Aynı lekeden kırmızılı kadının avucunda da vardı. Bu ikincisi hemen hemen güzel sayılabilirdi. Rosie'ye odasında iki tahtanın arasında bulduğu yonca çiçeğini hatırlattı. Odası, sığınağı olacağına inandığı yer, şimdi ona çok uzaklardaymış gibi geliyordu. Belki de rüya olan *oydu*. Bütün yaşamı ve tek gerçekse buydu.

Kırmızılı zenci, "Sadece bu ikisi var," dedi. "En azından şimdilik. Ama bunlar da oraya girmemi engellemeye yeterli. Yoksa boğa kokumu alır ve koşarak gelir. Bana doğru gelir ama ikimizi de öldürür."

Rosie hem korkmuş hem de şaşırmıştı. "Boğa mı?" Devrik sütuna hemen hemen erişmişlerdi.

"Erinyes. Tapınağı o koruyor."

"Hangi tapınağı?"

"Erkek soruları sorarak zaman kaybetme, kadın!"

"Sen neden söz ediyorsun? 'Erkek soruları' da nedir?"

"Cevaplarını bildiğin sorular. Haydi, buraya gel."

"Vendy Yarrow" devrilmiş sütunun yosun kaplı ucunun yanında durmuş, sabırsızca Rosie'ye bakıyordu. Yakınlarında tapınak heyula gibi yükseliyordu. Ona bakmak Rosie'nin gözlerinin sancımasına neden oldu. Televizyon ekranında görüntü bulanıklaştığı zaman olduğu gibi. Belli belirsiz kabartılar fark ettiyse de o yerlerde kabarıklıklar olmadığından emindi. Gölgeli kıvrımlar görüyor ama gözlerini kırpınca ortadan kayboluyorlardı.

"Erinyes tek gözlüdür, o gözü de kör. Ama boğanın burnu çok iyi koku alır. O zamanın mı, kız?"

"Ne... zamanı?"

"Canım şu işte..."

Rosie, "hayır" der gibi başını salladı.

"İyi. Yoksa daha işe başlamadan mahvolurduk. Hastalandığımdan beri bende o da sona erdi. Çok yazık. Çünkü en çok o işe yarardı. Ama neyse..."

Şimşek diğerlerinden daha da müthiş bir çatırtıyla çaktı. Başlarının üstünde gök yarıldı, sonra buz gibi bir yağmur yağmaya başladı.

Kırmızılı kadın Rosie'ye, "Acele etmemiz gerekiyor!" dedi. "Geceliğinden iki parça yırt. Biri sargı yapabileceğin ince bir şerit olsun. Diğeri içine taş bağlayabileceğin büyüklükte bir parça. Tartışmaya kalkışma. Başka sorular da sorup durma. Sadece dediğimi yap."

Rosie eğilip pamuklu geceliğinin eteğini yakalayarak yukarıya doğru uzun ve enli, şerit gibi bir parça yırttı. Sol bacağı hemen hemen kalçasına kadar ortaya çıktı. *Yürüdüğüm zaman Çin lokantasındaki kadın garsonlara benzeyeceğim,* diye düşündü. Enli parçanın yanından daha önce bir şeridi yırtarak çıkardı. Başını kaldırdığında elinde olmadan irkildi. "Wendy"nin elinde iki tarafı da keskin, kötü görünüşlü uzun bir kama vardı. Rosie zencinin kamayı nereden bulduğunu anlayamadı. *Belki de bıçağı o tatlı-vahşi Paul Sheldon romanlarındaki kadın kahramanlar gibi bacağının*

yukarısına bağlamıştır. O romanlarda olan her şeyin bir nedeni var. Akla pek yakın olmasalar bile.

Rosie, *Evet,* diye düşündü. *Kamayı bacağına bağlamıştır.* Morumsu kırmızı giysili kadınla bir yere gidecek olsaydı Rosie de yanına bir kama almak isterdi. Zencinin bir parmağıyla başının yanına vurarak kadına dokunmamasını söylediğini hatırladı. "Wendy Yarrow", "Sana zarar vermek istemiyor," demişti. "Ama artık kendini eskisi gibi kontrol edemiyor."

Rosie sütunun yanında duran zenciye o kamayla ne yapacağını sormak için ağzını açtı... sonra tekrar kapattı. *Erkek soruları cevaplarını bildiğin şeylerse... öyleyse bu da bir erkek sorusu olmalı.*

Wendy onun kendisine baktığını hissetmişti. Başını kaldırdı. "Önce gereken daha büyük olan parça. Onu hazır et."

Rosie daha cevap veremeden "Wendy" kamanın ucuyla derisini deldi. Rosie'nin anlayamadığı birkaç sözcük fısıldadı, belki de dua ediyordu. Sonra koluna ince bir çizik yaptı. Doku gerilir ve yaranın ağzı açılırken kanlar akmaya başladı.

Zenci, "Ah, canım çok yandı," diye inledi. Sonra da kamalı elini uzattı. "Onu bana ver. Büyük parçayı, büyük parçayı!"

Rosie bezi zenci kadının eline sıkıştırdı. Korkmuş ve aklı karışmıştı ama tiksinti duymamıştı. Kan gördüğü zaman midesi bulanmazdı. "Wendy Yarrow" pamuklu şeridi katlayarak bir tampon yaptı, yaranın üzerine koyarak bastırdı. Sonra da tamponu çevirdi. Yaraya tampon uygulamak niyetinde olmadığı anlaşılıyordu. Sadece bezi kanıyla ıslatmak istiyordu. Sonra tamponu Rosie'ye verdi. Trenton Sokağı'ndaki evde yatarken Rosie'nin geceliği peygamberçiçeği mavisiydi, şimdiyse rengi iyice koyulaşmıştı... Ama tanıdık bir renkti; mavi ile kırmızı karışmış, böylece kumaş morumsu kırmızı bir renk almıştı. Kökboyası rengini.

Wendy, "Şimdi bir taş bulup bu kez parçasına bağla," dedi Rosa'a. "Bu işi yaptıktan sonra arkandakini çıkar. Bezle taşın üzerine sar."

Rosie irileşmiş gözlerle zenciye baktı. Bu emir, kadının kolundan akan kanlardan daha fazla sarsmıştı onu. "Bunu yapamam! İçimde hiçbir şey yok!"

Wendy keyifsizce sırıttı. "Sen bundan kimseye söz etmezsen ben de dilimi tutarım. O arada kan kaybından ölmeden diğer bez parçasını bana ver."

Rosie ona daha dar olan bezi uzattı. Onun rengi hâlâ maviydi. Kara derili kadın bezle çabucak yaralı kolunu sardı. Sol taraflarında şimşek dev bir havai fişek gibi patladı. Rosie bir ağacın uzun bir çatırtı, sonra da gümbürtüyle devrildiğini duydu. Bunu top sesine benzeyen gökgürültüsü izledi. Şimdi burnuna havadaki bakırımsı koku geliyordu. Sonra şimşek sanki gökyüzündeki su dolu bir torbayı yarmış gibi yağmur sağanağa dönüştü. Buz gibi bir sele benzeyen yağmur, rüzgâr yüzünden yanlamasına yağıyordu. Rosie damlaların elindeki tampona çarptığını gördü. Bezden buharlar çıktı, ilk pembe kanlı sular sızarak parmaklarından aşağıya aktı. Çilek şurubuna benziyordu.

Rosie ne yaptığını ya da neden yaptığını düşünmeden elini omzunun üzerinden uzattı. Geceliğinin arkasından yakalayıp öne doğru eğildi ve onu başından geçirerek çıkardı. Bir anda kendini dünyanın en soğuk duşunda buldu. Damlalar yanaklarına, omuzlarına ve savunmasız sırtına iğneler gibi batarken inledi. Cildi gerildi, sonra boynundan topuklarına kadar tüyleri diken diken oldu.

Rosie soluk soluğa çaresizce bağırdı. "Ay! Ah, ay! Çok *soğuk.*"

Hâlâ bazı yerleri kuru olan geceliğini, kanlı bezi tutan elinin üzerine örttü. Sonra sütunun iki parçasının arasında çörek büyüklüğünde bir taş olduğunu görünce alıp diz çöktü. Geceliğini açarak başı ile omuzlarının üzerine tuttu; yağmura yakalanan birinin başının üzerine gazetesini açması gibi uydurma bir çadır sağlamış oldu. Böylece yağmurdan korunurken kanlı bezi taşın üzerine sardı. Geride uzun, yapışkan iki uç kaldı. "Wendy"nin yağmurun sulandırdığı kanları bu uçlardan akarak yere damlarken tiksintiyle yüzünü buruşturdu. Sonra iki ucu bağladı, onun üzerine de artık kuru bir yeri kalmamış olan geceliğini zenci kadının tarif ettiği gibi sardı. Kanın çoğunun akıp gideceğini biliyordu. Bu bir çiseleme, hatta sağanak bile değildi. Bir seldi bu.

Kırmızı elbiseli zenci kadın ona, "Haydi!" dedi. "Tapınağa git! İçerden geç... ne olursa olsun hiç durma. Yerden hiçbir şey alma. Gördüğün ya da duyduğun hiçbir şeye inanma. Hayaletlere göre bir yer orası. Ama Boğanın Tapınağı'nda bile yaşayan bir kadına zarar verebilecek hortlaklar yok."

Rosie zangır zangır titriyor, gözlerine dolan sular yüzünden her şeyi çift görüyordu. Burnundan sular damlıyor, kulakmemelerinde egzotik mücevherler gibi ışıldıyordu. Karşısında duran "Wendy"nin saçları alnına ve yanaklarına yapışmıştı. Siyah gözleri sanki alev alev yanıyordu. Amansızca sertleşen rüzgârda sesini duyurmak için bağırmaya başlamıştı.

"Mihrabın diğer tarafındaki kapıdan çıkınca kendini bir bahçede bulacaksın. Bütün bitkileri ve çiçekleri solmuş bir bahçede. Bahçenin karşısında bir koru var. Oradaki ağaçların biri dışında hepsi de *kuru.* Bahçe ile korunun arasından bir dere akıyor. Ne kadar susarsan susa sakın o dereden su içme, hatta oraya elini bile sokma! Karşıya geçmek için taşlara basa basa ilerle. Suya bir tek parmağını bile sokarsan bildiğin, öğrendiğin her şeyi unutursun. Kendi adını bile!"

Elektrik akımı ışıklar saçarak bulutları dolaştı. Bulutları boğulmuş cadı suratlarına dönüştürdü. Rosie yaşamı boyunca hiç bu kadar üşümemişti. Kalbi yağmurun üşüttüğü cildine kan vermeye çalışıyordu. Sonra yine aynı şeyi düşündü: Gökyüzünden akan sular nasıl hafif bir yağmur sayılmazsa bu da bir rüya sayılamazdı.

"Koruya git! Ölü ağaçların arasına gir! Orada hâlâ yaşayan tek bitki nar ağacı! O ağacın dibinde bulacağın meyvelerden tohumları topla! Ama sakın o meyvelerin tadına bakma. Hatta tohumlara dokunan elini ağzına bile götürme! Ağacın yanındaki basamaklardan aşağıdaki salonlara in. Bebeği bulup dışarı çıkar. Ama boğaya dikkat et. Erinyes denilen boğadan sakın! Haydi, git artık! Çabuk ol!"

Rosie, Boğanın Tapınağı'ndan, bu ölçüleri çarpılmış yerden korkuyordu. Bu nedenle fırtınadan kaçma isteğinin her şeyi yendiğini fark edince biraz rahatladı. Rüzgâr, yağmur ve şimşekler-

den kurtulmak istiyor, yağmur doluya dönüştüğü zaman kapalı bir yerde olmaya can atıyordu. Dolu yağarken ortada çırılçıplak kalma fikri hiç hoş değildi... rüyada bile olsa.

Rosie birkaç adım attıktan sonra zenci kadına bakmak için döndü. "Wendy" de Rosie kadar çıplak görünüyordu şimdi, çünkü ince kırmızı giysisi vücuduna boya gibi yapışmıştı.

Rosie, *"Erinyes kim?"* diye bağırdı. *"Nedir o?"* Omzunun üzerinden tapınağa bir göz attı. Sanki Tanrı onun sesini duyunca dışarı çıkacakmış gibi. Ama Tanrı filan gözükmedi. Sadece tapınak şiddetli yağmurda ışıldıyordu.

Kara derili kadın gözlerini devirdi. O da bağırarak, *"Neden aptalca davranıyorsun, kız?"* diye cevap verdi. *"Haydi, git artık! Yapabilecek durumdayken gitmene bak!"* Sonra hanımının yaptığı gibi sessizce tapınağı işaret etti.

Çırılçıplak olan beyaz tenli Rosie sırılsıklam geceliğini karnına bastırdı. Onu elinden geldiğince korumaya çalışarak tapınağa doğru yürümeye başladı. Beş adım sonra otların arasına düşmüş olan kafanın yanındaydı. Kafaya baktı. Norman'ı göreceğini sanıyordu. O Norman olacaktı tabii, buna karşı hazırlıklı olmalıydı. İnsan rüyalarda böyle şeylerle karşılaşırdı.

Ama kafa Norman'ın değildi. Alından dökülmüş saçlar, etli yanaklar ve David Crosby bıyığı... Bu, Rosie'nin Kızlar ve Kız Kardeşler'i ararken yolunu kaybettiği gün Wee Nip meyhanesinin kapısında gördüğü adamdı.

Yine yolumu kaybettim, diye düşündü. *Ah, Tanrım, yine kayboldum.*

Yerdeki, boş gözlerle bakan kafanın yanından geçti. Sanki heykel ağlıyordu. Yanağı ve alnına yapışmış olan ıslak, uzun bir ot, yeşil bir yaraya benziyordu. Rosie garip biçimli tapınağa yaklaşırken heykel arkasından fısıldamaya başladı sanki. *"Hey bebek, ister misin? Memelerin güzel. Ne dersin? İster misin? Köpekler gibi sevişelim mi? Ne dersin?"*

Rosie sarmaşıkların kapladığı kaygan basamaklardan çıktı. Taş kafanın ıslak toprağın üzerinden çamurlu suları sıçratarak

kendisine doğru geldiğini sanıyordu. Karanlıklara doğru çıkarken onun çıplak kaba etlerindeki kasların gerildiğini görecekti.

Bunu düşünme! Düşünme! Düşünme!

Rosie hem yağmurdan hem de kendisine baktığını sandığı kafadan kaçmak için koşma isteğine karşı koyuyordu. Adımlarını dikkatle atıyor, merdivenlerin havanın etkisiyle çatlamış olan yerlerine basmaktan kaçınıyordu. Bu diş diş çatlaklar insanın bileğinin burkulmasına, hatta kırılmasına neden olabilirdi. Ayrıca en kötü ihtimal de bu değildi. Bu karanlık yerlerde ne tür şeylerin çöreklenip beklediğini kim bilebilirdi? Isırmaya ya da sokmaya hazır yaratıkların?

Sular Rosie'nin kürekkemiklerinden damlıyor, belkemiğinden aşağıya akıyordu. İliklerine kadar ıslanmış ve üşümüştü. Ama yine de en üst basamakta durup tapınağın önündeki geniş ve karanlık kemerin üzerindeki oymalara baktı. Tablosuna baktığında onları seçememişti. Damın çıkıntısı yüzünden orası karanlıkta kalıyordu.

Oymalar bir telefon direğine benzeyen bir şeye yaslanmış olan haşin suratlı bir çocukla ilgiliydi. Saçlarını alnına düşürmüş, ceketinin yakasını kaldırmıştı. Altdudağından bir sigara sarkıyordu. Sırtını kamburlaştırmış, kalçasını yana doğru çıkarmıştı. Tavırları onun 1970'lerin sonlarında görülen o "Bay Harika"lardan olduğunu açıklıyordu. Bu duruşu başka neler söylüyordu? "Hey, bebek! Hey bebek, hey bebek, benimle sevişmeye ne dersin? Şöyle köpekler gibi!"

Norman'dı bu.

Rosie, "Hayır," diye fısıldadı iniltiden farksız bir sesle. "Ah, hayır!"

Ah, evet. Bu Norman'dı gerçekten. Daha ilerki yıllarda karısını dövecek olan Norman. Aubreyville'de, kentin merkezinde (Aubreyville'nin merkezi... işte bu da komikti) State Caddesi ile 49 numaralı karayolunun kesiştikleri köşede telefon direğine dayanmıştı. Arabaların geçip gitmelerini seyrediyordu. Finnegan'ın Pubı'ndan Bee Gees'in sesleri geliyordu. "You Should Be Dan-

cing." Barın kapısı açılarak önüne bir ağırlık konmuş, pikabın sesi de iyice açılmıştı.

Rüzgâr bir an kesilince Rosie yine bebeğin ağladığını duydu. Çocuk canı yanıyormuş gibi bağırmıyordu, daha çok acıkmış gibiydi. Rosie o hafif haykırışlar yüzünden iğrenç kabartmaya bakmaktan vazgeçip çıplak ayaklarıyla tekrar yürümeye başladı. Ama tam tapınağa gireceği sırada elinde olmadan başını kaldırdı. Norman adlı çocuk kaybolmuştu, sanki orada hiç olmamış gibi. Şimdi Rosie'nin başının yukarısında taşa oyulmuş pis bir cümle vardı. "AIDS'li aletimi..." diye başlıyordu.

Rosie, *Rüyalarda hiçbir şey yerli yerinde kalmaz,* diye düşündü. *Her şey sular gibidir.*

Omzunun üzerinden bakınca "Wendy"yi gördü, hâlâ devrilmiş sütunun yanında duruyordu. Vücuduna yapışmış giysisiyle pasaklı gibi görünüyordu. Rosie boş olan elini kaldırarak çekine çekine salladı, "Wendy" de ona karşılık verdi. Şakır şakır yağan yağmurun farkında değilmiş gibiydi.

Rosie geniş kemerin altından tapınağa girdi ve orada durup bekledi. Sinirleri gerilmişti, bir şey gördüğü an dışarı fırlamaya hazırdı. Ama neyle karşılaşabileceğini kendisi de bilmiyordu. "Wendy" ona hayaletlere aldırmamasını söylemişti. Kırmızılı kadın sakin davranabilirdi, ne de olsa şimdi o dışarıdaydı.

Rosie içerisinin dışardan daha sıcak olacağını tahmin ettiyse de, burası ona hiç de ılıkmış gibi *gelmedi.* Tapınağa ıslak taşların rutubetli soğuğu yayılmıştı. Yerin altındaki mahzenlere ve mozelelere özgü o soğukluk. Bir an, kendini zorlasa da ortadaki açıklıktan yürüyemeyeceğini düşündü. Çoktan kurumuş olan sonbahar yaprakları uçuşarak buraya yığılmıştı. Tapınak buz gibiydi, birçok bakımdan soğuktu hem de. Rosie titreyerek soluk soluğa durdu. Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Cildinden ince ince buharlar yükseliyordu.

Rosie'nin hareket etmesine tepedeki kadına geri dönme düşüncesi neden oldu. Boş ellerle Rose Madder'ın karşısına çıkma düşüncesi. Açıklıktan ağır ağır, dikkatle ilerledi. Bebeğin uzak-

lardan gelen feryadını dinliyordu. Sanki çocuk kilometrelerce uzaktaydı, sesi Rosie'nin kulağına sihirli bir iletişimle ulaşıyordu.

"Aşağıya in ve bana bebeğimi getir."

Caroline. Rosie'nin bebeğine vermeyi düşündüğü addı. Norman'ın döverek düşürttüğü çocuğa. Bu ad aklına hemen gelivermişti. Memeleri yine zonklamaya başladı. Rosie onlara dokundu, sonra da yüzünü buruşturdu. Memeleri acıyordu.

Gözleri artık karanlığa alışıyordu. *Boğanın Tapınağı'nda garip, Hıristiyanca bir hava var,* diye düşündü. Hatta burası Aubreyville'deki Birinci Metodist Kilisesi'ne çok benziyordu. Rosie, Norman'la evleninceye kadar haftada iki kez oraya giderdi. Nikâhları da yine o kilisede kıyılmıştı. Annesi, babası ve küçük kardeşi bir trafik kazasında öldükleri zaman da cenaze töreni orada yapılmıştı. Bu tapınakta da dizi dizi eski, tahta sıralar vardı. Arkadakiler devrilmiş, tarçın kokulu yaprak yığınlarının arasına yarı gömülmüşlerdi. Ön kapıya yakın olanlarsa devrilmemiş, sıra sıra düzgünce dizilmişlerdi. Üzerlerine ara ara kalın ilahi kitapları konmuştu. Bunlar Rosie'nin okuyarak büyüdüğü "Metodist İlahi ve Şükran Kitabı" olabilirlerdi.

Rosie çıplak bir gelin gibi aradaki geçitte ilerlerken ikinci fark ettiği şey tapınağın kokusu oldu. Yıllar boyunca kapıdan içeri uçan yaprakların güzel kokularının altında hoş olmayan bir şey vardı. Biraz küf, biraz çürük gibi bir koku... Ama aslında hiçbiri değildi. Yoksa içerisi ter mi kokuyordu? Eskimiş ter? Evet, belki. Belki buraya başka sıvıların kokusu da sinmişti. Rosie'nin aklına sperm geldi. Ve de kan.

Kokuyu fark etmesini hemen hemen inkâr edilemeyecek bir duygu izledi. Kötü niyetli gözler onu izliyordu. Rosie bu gözlerin çıplaklığını dikkatle incelediğini sezdi. Örtülü olmayan her hat ve kavise bakıyor, ıslak ve düzgün cildinin altında kaslarının kımıldanışını seyrediyordu.

Tapınak, Rosie'nin ayaklarının altında ezilen yaprakların hışırtısı ve yağmurun boğuk gürültüsü arasında sanki, "Seninle yakından konuşacağım," diye soluyordu. "Çok yakından konuşacağım... Ama söylememiz gereken şeyleri açıklamak için fazla konuşmamıza gerek kalmayacak. Öyle değil mi, Rosie?"

Tapınağın ön tarafında durup ikinci sıradaki kara kaplı kitaplardan birini aldı. Kitabı açınca yükselen leş kokusu yüzünden neredeyse boğuluyordu. Sayfanın yukarısında, Rosie'nin gençliğinde okuduğu Metodist ilahi kitaplarında olmayan açık saçık bir çizgi resim vardı. Bir kadın, ayaklarının yerinde toynaklar olan bir adamın önünde diz çökmüştü. Adamın yüz hatları fazla belli değildi ama Rosie yine de onu birine benzetti. Ya da öyle sandı. Bu adam Norman'ın eski ortağı Harley Bissington'a benziyordu. Rosie oturduğu zaman eteklerinin nereye kadar çıktığına dikkatle bakan adam.

Resmin altında, sarı kâğıtta Kiril harfleriyle yazılar vardı. Okunamayacak ama tanıdık yazılar. Rosie bir an düşündükten sonra bunun nedenini anladı. Yolculara Yardım bölmesine yaklaşarak Peter Slowik'ten yardım istediğinde adam bu harflerle dolu bir gazeteyi okuyordu.

Sonra resim, Rosie'nin şok geçirmesine neden olan bir hızla kımıldamaya başladı. Harfler yağmurdan buruşmuş, beyaz parmaklarına doğru süründüler. Arkalarında sümüklüböcekler gibi yapışkan izler bırakıyorlardı. Bu yazılar canlıydı. Rosie kitabı çarparak kapattı. Kitabın içinden gelen ıslak şapırtı boğazının sıkışmasına neden oldu. Kitabı elinden attı. Ya kitabın sıraya düşerken çıkardığı gürültü ya da Rosie'nin tiksinti dolu feryadı koro yerindeki bazı yarasaları uyandırdı. İçlerinden birkaçı yukarıda, havada sekizler çizdiler. Siyah kanatları tiksinti uyandıracak kadar tombul, kahverengi gövdelerini ıslak, pis kokulu havada sürüklüyordu. Sonra yarasalar tekrar kovuklarına girdiler. İlerde mihrap vardı. Rosie mihrabın solundaki dar kapının açık olduğunu görünce rahatladı. Oradan içeriye temiz, beyaz bir ışık giriyordu.

Tapınağın dilsiz sesi, "Sen gerçekten Rooosie'sin," diye fısıldadı. Bu kasvetli ses onunla eğlenir gibiydi. "Seeen Geerçek Rooosie'sin... Buraya gel de... Seeni güzeeelce eeeğlendireyim..."

Rosie etrafına mahsus hiç bakmadan gözlerini kapıya ve onun dışındaki gündüz ışığına dikti. Yağmur hafiflemişti. Şimdi yukarıdan gelen boğuk haşırtı, düzgün ve hafif bir mırıltıya dönüşmüştü.

Tapınak, "Burası sadece erkekler için, Roooosie," diye fısıldadı. Sonra da Norman'ın karısının sorularından birine cevap vermek istemediği ama ona kızmadığı zamanlarda yaptığı gibi, "Bu erkekleri ilgilendirir," diye ekledi.

Rosie mihrabın yanından geçerken şöyle bir bakıp çabucak başını çevirdi. Orası boştu. Mimber, semboller ya da eski kitaplar yoktu. Ama yine bir vatozunkine benzeyen bir gölge gördü. Çıplak taşların üzerindeydi, paslı gibi rengi Rosie'nin aslında bunun kan olabileceğini düşünmesine yol açtı. Gölgenin boyundan orada bir hayli kan akmış olduğu anlaşılıyordu.

Tapınak, "Bu tıpkı Hamamböceği Moteli gibi, Rooosie," diye mırıldandı. Taş yerdeki yapraklar kımıldandı, dişsiz ağızlardan fışkıran kahkahalara benzeyen bir ses çıkardılar. "Onlar motele geliyorlar. Ama bir daha gidemiyorlar."

Rosie sesi duymamaya çalışarak hızla kapıya doğru gitti. Gözlerini ileriye dikmişti. Kapıya yaklaştığı zaman suratına kapanmasını biraz bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı, oradan Norman suratlı, dans eden bir umacı da fırlamadı. Taştan yapılmış küçük bir verandaya çıktı. Burnuna yağmurun canlandırdığı otların serin kokusu geldi. Yağmurun dinmemiş olmasına rağmen hava yeniden ısınmaya başlamıştı. Her taraftan sular şıpırdayarak damlıyordu. Gök gürlüyor ama gürültü giderek uzaklaşıyor gibiydi. Roise'nin birkaç dakikadan beri duymadığı bebek yine uzaklarda ağlamaya başladı.

Bahçe ikiye ayrılmıştı. Solda çiçekler, sağda sebzeler vardı ama hepsi solmuş, ölmüştü. Sanki bir afet onları mahvetmişti. Boğa Tapınağı'nın etrafını saran yemyeşil bitkiler, ölü çiçek ve sebzelerin daha da kötü görünmesine neden oluyordu. Lif lif sarı gövdeli, kahverengi göbekli ve solmuş taçyapraklı dev ayçiçekleri hepsinin tepesinden bakıyordu. Tüm mahkûmların öldüğü bir hapishanedeki hastalıklı gardiyanlara benziyorlardı. Tarhlar uçmuş taçyapraklarıyla doluydu. Rosie kâbus gibi bir an, ailesi gömüldükten bir ay sonra mezara gittiği zaman gördüklerini hatırladı. Ailesinin mezarlarına taze çiçekler bıraktıktan sonra küçük

kabristanın gerisine doğru yürümüştü. Kendini toparlamak istiyordu. Taş duvar ile mezarlığın arkasındaki küçük koruya atılmış olan çürümüş çiçek yığınını gördüğü zaman dehşetle sarsılmıştı. Çiçeklerin kötüleşmiş kokuları toprağın altındaki anne, baba ve kardeşine neler olduğunu düşünmesine yol açmıştı. Onların nasıl değiştiklerini düşünmesine...

Rosie telaşla bakışlarını çiçeklerden kaçırdı. Ama ölü sebze bahçesinde gördükleri de diğerlerinden daha iyi değildi. Sıralardan biri sanki kan doluydu. Rosie gözlerine dolan suları silerek tekrar bakınca rahat bir soluk aldı. Onlar kan değil domatesti. Düşüp çürümeye başlamış olan domateslerden oluşan altı metre uzunluğunda bir sıra.

"Rosie."

Bu kez fısıldayan tapınak değildi. Rosie'nin duyduğu Norman'ın sesiydi. *Hemen arkasından gelmişti.* Birdenbire Norman' ın sürdüğü kolonyanın kokusunu aldığını fark etti. Rosie, *Bütün erkekler "İngiliz Derisi" losyonunu kullanır,* diye düşündü. *Ya da hiçbir şey sürmezler.* Belkemiğinin üzeri buz tuttu sanki.

Norman arkasındaydı.

Hemen arkasında.

Ona doğru uzanıyordu.

Hayır, ben buna inanmıyorum! İnansam bile yine de inanmıyorum.

Tabii tam anlamıyla budalaca bir düşünceydi. Hatta *Guinness Rekorlar Kitabı*'na yazılacak kadar budalaca. Ama nedense Rosie'nin kendini biraz toparlamasını sağladı. Yavaşça hareket etti, hızlı davranırsa paniğe kapılacağını biliyordu. Üç taş basamaktan indi. Bunlar tapınağın önündekilerden de kötüydü. Rosie kafasında "Boğa Bahçeleri" dediği yere girdi. Yağmur hâlâ yağıyordu ama hızı kesilmişti. Rüzgâr da hafiflemişti, artık sesi bir iç çekiş gibiydi. Rosie iki sıra kahverengine dönüşmüş, yere doğru eğilmiş mısırın arasındaki açıklıktan ilerledi. (Çıplak ayaklarıyla o çürümüş domateslerin arasından geçecek değildi. Onların ayaklarının altında patlamasına dayanamazdı.) Yakındaki taşlı derenin sesini dinliyordu. Rosie ilerlerken suyun sesi yükseldi.

Mısırların arasından çıktığında derenin ancak dört buçuk metre kadar öteden aktığını gördü. Üç metre genişliğindeydi ve alçak kıyılarından genellikle sığ olduğu anlaşılıyordu. Ama yağmur suları yüzünden kabarmıştı. İki kıyı arasındaki dört büyük beyaz taşın sadece üstleri gözüküyor, kaplumbağaların renkleri uçmuş kabukları gibi duruyorlardı.

Derenin suyu zifir gibiydi. Öylesine kapkara. Rosie ağır ağır dereye doğru gitti. Boş eliyle saçlarını sıkarak sularını akıtmaya çalıştığının hayal meyal farkındaydı. Dereye yaklaşırken sudan yükselen tuhaf, metalik kokuyu duydu. Bu metalik kokunun garip bir çekiciliği vardı. Rosie birdenbire susadığını fark etti. Hem de çok susamıştı. Boğazı bir şöminenin taşları gibi kupkuru kesilmişti.

"Ne kadar susamış olursan ol sakın dereden su içme. Sakın!"

Evet, zenci kadın böyle söylemişti. Rosie'ye o suya sadece parmağını soksa bile bütün bildiklerini unutacağından söz etmişti. Kendi adını bile hatırlayamayacaktı. Ama böylesi kötü mü olurdu? Her şeyi düşünecek olursanız unutmak gerçekten kötü bir şey mi sayılırdı? Özellikle unutacağı şeylerden biri Norman olacaksa? Kocasının hâlâ peşinde olduğunu ve onun yüzünden bir adamı öldürdüğü belleğinden silinecekse?

Rosie yutkundu, boğazından tozlar kadar kuru bir tıkırtı yükseldi. Yine ne yaptığının pek farkında değilmiş gibi bir elini gövdesinin yanından yukarıya, boynuna doğru çıkardı, sonra da avucunu yaladı. Susuzluğunu gidermediği gibi büsbütün artırdı. Dere, taşların etrafından akarken kara kara parlıyordu. Şimdi o tuhaf, çekici metalik koku Rosie'nin bütün kafasını doldurmuş gibiydi. Suyun tadının nasıl olacağını biliyordu: ağır ve havasız, soğuk bir şurup gibi. Boğazını ve midesini garip tuzlar ve egzotik bromürler gibi dolduracaktı. Ağzında belleksiz toprağın tadı olacaktı. O zaman Bayan Pratt'in kapıya gelerek ailesinin, *bütün ailesinin* karayolunda trafik kazasında öldüğünü haber verdiği günü anımsamayacaktı. (Kadının dudakları dışında yüzü kar gibi beyazdı. Dudakları ise böğürtlen renginde.) Eli kalemli ya da tenis

raketli Norman'ı da unutacaktı. Wee Nip'in kapısındaki adamın, Kızlar ve Kız Kardeşler'deki insanlardan "yardım meraklısı seviciler" diye söz eden şişman kadının hayalleri de kaybolacaktı. Köşede oturduğu ve böbreklerinin sancısı yüzünden midesinin bulandığı ve kendi kendine durmadan, *Önlüğünün içine kus,* diye hatırlattığı anları rüyalarında hiç görmeyecekti. Bütün bunları unutması iyi olacaktı. Bazı şeyler unutulmaya layıktı. Ve diğer şeylerin... örneğin, Norman'ın tenis raketiyle yaptıklarının zaten unutulması *gerekirdi.* Ancak çoğu insan bu şansı hiç yakalayamazdı. Rüyalarında bile.

Rosie'nin bütün vücudu titriyordu şimdi. Gözleri önünden akan ve sanki siyah mürekkeple dolu saydam ipek torbalarmış gibi gözüken suya perçinlenmişti. Boğazı tutuşmuş çalılar gibi yanıyor, gözleri yuvalarında zonkluyordu. Kendini yüzükoyun yatmış halde görüyordu. Bütün başını o kara dereye sokacak ve bir at gibi su içecekti.

Pratik-Makul özür diler gibi, *Ama Bill'i de unutursun,* diye fısıldadı. *Gözlerindeki yeşilimsi tonu da, kulağındaki küçücük yara izini de unutursun. Son günlerde bazı şeyleri hatırlamaya değiyor, Rosie. Bunu biliyorsun, değil mi?*

Rosie daha fazla duraklamadan ilk taşın üzerine çıktı. (Biraz daha beklerse Bill'in düşüncesinin bile onu kurtarabileceğinden emin değildi.) Dengesini bulabilmek için ellerini iki yanına açmıştı. Bir top gibi olan ıslak geceliğinden pembemsi sular damlıyordu durmadan. Çıkının ortasındaki taşı hissedebiliyordu. Bir şeftalinin çekirdeği gibi. Bir ayağı taşta, bir ayağı kıyıda öylece durdu. Bütün cesaretini toplayarak arkadaki ayağını önündeki taşın üzerine koydu. O ana kadar her şey yolunda gitmişti. Ayağını kaldırıp üçüncü taşa bastı. Bu kez dengesi biraz bozuldu, sendeleyerek sağa doğru eğildi. Dengesini bulmak için sol kolunu sallıyordu. Bu acayip suyun şıkırtısı kulaklarına dolmaktaydı. Aslında suyun yüzeyine fazla yaklaşmamıştı. Bir dakika sonra derenin ortasındaki taşların üzerinde duruyordu. Kalbi kulaklarında atıyordu sanki.

Rosie fazla beklerse orada donmuş gibi kalacağından korkuyordu. Son taşa bastı ve nihayet öbür kıyıdaki ölü çimlerin arasına atladı. Çıplak ağaçlardan oluşan koruya doğru üç adım atınca susuzluğunun geçmiş olduğunu fark etti. Kötü bir rüyanın etkisi gibi.

Sanki buraya geçmişte devler gibi diri diri gömülmüşler de topraktan dışarı çıkmaya çalışırken ölmüşlerdi. Ağaçlar onların etsiz elleriydi. Boş yere gökyüzüne doğru uzanıyor ve sessizce cinayetten söz ediyorlardı. Ölü dallar birbirlerine girmişler, gökyüzü arkada fon oluştururken garip geometrik şekiller çiziyorlardı. Bir patika koruya doğru uzanıyordu. Yolu, kocaman bir penisi olan taştan bir çocuk heykeli koruyordu. Ellerini başının yukarısına kaldırmıştı. Rosie yanından geçerken bebeksiz taş gözleri ona doğru döndü. Kadın bundan emindi.

Taş çocuk Rosie'nin kafasının içinde tükürür gibi, *Hey bebek!* dedi. *Sevişmek ister misin? Köpekler gibi?*

Rosie ellerini onun yaklaşmasına engel olmak ister gibi kaldırarak geriledi. Ama taş çocuk yeniden bir heykele dönüştü. (Tabii bir dakika için başka bir şey olduysa...) Gülünç denilecek kadar iri olan penisinden yağmur suları damlıyordu. Rosie çocuğun bebeksiz gözlerine ve fazla bilgiçce gülümsemesine bakarak, *Seks konusunda bir sorunu yok herhalde,* diye düşündü. (Çocuk daha önce de gülümsüyor muydu? Hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı.) *Norman sana çok haset ederdi!*

Rosie heykelin yanından geçerek ölü ağaçlardan oluşan koruya doğru giden patikada hızla ilerledi. Omzunun üzerinden bakarak heykelin aşk yapmak için peşinden gelip gelmediğini anlamak istiyordu. Bu isteğini yendi. Arkasına bakmaya cesaret edemeyecekti. Fazla baskı altında kalan kafasının heykel peşinde olmasa bile öyleymiş gibi göreceğinden korkuyordu.

Yağmur iyice hafifleyerek aralıklı çiselemeye dönüşmüştü. Rosie birdenbire artık bebeğin sesini duyamadığını fark etti. Belki de çocuk uyuyakalmıştı. Belki de Erinyes adlı boğa bebeği dinlemekten sıkılmış ve onu bir "kanape" gibi yutuvermişti. Her neyse... Bebeğin sesi çıkmazsa onu nasıl bulacaktı?

Pratik-Makul, *Her şey sırayla, Rosie,* diye fısıldadı.

Rosie de fısıltıyla cevap verdi. "Bunu söylemek senin için kolay."

Yağmur sularının kuru ağaçlardan damlamalarını dinleyerek ilerledi. Ve –istemeye istemeye– ağaç kabuklarında suratlar olduğunu fark etti. Arkaüstü yatarak bulutlara bakmaya benzemiyordu. Bu durumda işin yüzde doksanını düşgücünüz yapardı. Ama ağaçlardakiler gerçek yüzlerdi. *Haykıran* insanların suratları. Rosie onlardan çoğunu kadınlara benzetti. Kocalarının onlarla çok yakından konuştukları kadınlara.

Biraz yürüdükten sonra yolun dönemecine geldi. Patikayı devrilmiş bir ağaç kapatmıştı. Fırtınanın en şiddetli anında yıldırım düşmüş olmalıydı. Bir yanı parçalanmıştı ve kapkaraydı. O taraftaki birkaç daldan hâlâ dumanlar çıkıyordu. Küllerle dikkatsizce örtülmüş bir kamp ateşi gibi. Rosie ağacın üzerinden aşmaya korktu. Patlamış gövdeden sivri uçlar ve iri kıymıklar uzanıyordu. Aralarında delikler de vardı.

Kökün topraktan çıkmış olduğu sağ tarafa doğru gitti. Tam patikaya erişeceği sırada ağacın köklerinden biri sarsıldı, titredi ve tozlu kahverengi bir yılan gibi bacağının yukarısına sarıldı.

"Hey, bebek! Köpekler gibi sevişelim mi? Seni kaltak! Sevişmeye ne dersin?"

Ses, ağacın fırtınadan önce dikili olduğu yerden, kuru toprakların ufalandığı çukurdan geliyordu. Kök, Rosie'nin bacağında daha da yukarıya kaydı.

"Sevişmek ister misin, Rosie? Bu önerimi beğendin mi? Seni kızarmış peynirli bir sandviç gibi yutacağım. Yoksa benim AIDS'li..."

Rosie usulca, "Beni bırak," diyerek buruşuk geceliğini onu yakalamış olan kökün üzerine bastırdı. Kök hemen gevşeyerek yere düştü. Rosie telaşla ağacın yanından dolaşarak patikaya çıktı. Kök bacağını sıktığı yerde kırmızı bir iz bırakmıştı. Ama kırmızılık çabuk kayboldu. Rosie, *Herhalde olanlar yüzünden dehşet duymam gerekir,* diye düşündü. *Belki de bir şey benim korkmamı isti-*

yordu. Ama başarılı olamadı. Ben Norman Daniels'la on dört yıl yaşadım. Onun için bütün bunlar bana öyle dehşet verici gelmiyor.

Rosie beş dakika sonra yolun sonuna ulaştı. Yolun bitimi tam bir daire biçimi olan bir açıklığa bağlanıyordu. Dairenin ortasında bu bomboş ve berbat yerdeki tek canlı duruyordu. Rosie'nin o zamana dek gördüğü ağaçların en güzeliydi. Bir an soluk almayı unuttu. Aubreyville'deyken Metodist Küçük Çocuklar Pazar Okulu'na hiç aksatmadan devam etmişti. Şimdi Adem ile Havva'nın yaşadığı Cennet Bahçesi'yle ilgili hikâyeyi anımsıyordu. *O bahçenin ortasında gerçekten bir İyilik ve Kötülük ağacı vardı belki. Eğer öyleyse o ağaç tıpkı buna benziyor olmalı.*

Ağacın uzun ve dar yaprakları parlak yeşildi ve çok bol olan morumsu kırmızı meyveler yüzünden dalları aşağıya doğru sarkmıştı. Düşmüş olan meyveler de ağacın çevresini morumsu kırmızı yığınlar halinde sarıyordu. Renkleri tam tamına Rosie'nin bakmaya cesaret edemediği kadının kısa giysisine uyuyordu. Yere düşmüş olan meyvelerden çoğu taze ve etliydiler. Herhalde biraz önce sona eren fırtına nedeniyle ağaçtan kopup düşmüşlerdi. İyice çürümüş olanlar bile dayanılamayacak kadar tatlıymış gibi gözüküyorlardı. Rosie o meyvelerden birini alıp ısırmayı düşünürken ağzı zevkle sızladı. Büyük olasılıkla meyvenin tadı hem keskin hem de tatlı olacaktı. Sabah erkenden koparılan bir ravent sapı ya da tam olgunlaşmadan bir gün önce toplanan çilekler gibi. Rosie ağaca bakarken bir meyve ağırlaşmış dalından kopup düştü. (Bu hiç de nara benzemiyordu.) Meyve yere çarparak patladı, içindeki morumsu kırmızı etli kısmı gözüktü. Rosie meyvenin suları akarken etlerin arasındaki çekirdekleri gördü.

Ağaca doğru bir adım attı, sonra durakladı. İki kutup arasında gidip geliyordu. Kafası bunun bir rüya olduğuna kesinlikle inanıyor, vücudu ise yine aynı kesinlikle bunun bir rüya olmadığında ısrar ediyordu. Dünyada hiç kimse bu kadar gerçek gibi bir rüya göremezdi. Fazla maden cevheri olan bir kırda sağa sola dönen bir pusulanın ibresi gibiydi. Rosie yine bunun bir düş ol-

duğunu düşündü. Ağacın solunda bir metro istasyonunun girişine benzeyen bir şey vardı. Geniş beyaz basamaklar karanlıklara doğru iniyordu. Basamakların yukarısındaki mermer bir kaidenin üzerine bir tek sözcük kazılmıştı: "Labirent."

Rosie, *Artık bu kadarı da fazla,* diye düşündü. Ama yine de ağaca doğru gitti. *Bu bir rüyaysa o zaman talimatı uygulamanın bir zararı olmaz. Hatta böyle yapmak sonunda yatağımda uyanacağım anı daha yaklaştırabilir. Yatağımda uyanacak ve elimi çalar saate doğru uzatıp kafam çatlamadan önce sesini kesmek isteyeceğim. Ama galiba bu kez saatin sesi beni sevindirecek!* Rosie üşüyordu, ayakları kirlenmişti. Bir kök ona sarılmış, gerçek dünyada neye baktığını bile anlayamayacak yaşta taştan bir çocuk onu pis pis süzmüştü. En önemlisi, yakında odasına dönmezse fena halde soğuk alacağıydı. Belki de bronşit olacaktı. O zaman cumartesi günü gezmeye gidemezdi. Bütün hafta kayıt da yapamayacaktı.

Rosie rüyada yapılan bir gezinti sonucu hastalanacağına inanmasının çok gülünç olduğunun farkında değildi. Düşmüş olan meyvenin hemen ötesinde diz çöktü. Yine tadının nasıl olduğunu düşünüyordu. (Manavlardaki meyvelerin tadında olmayacağı kesindi.) Geceliğinin bir köşesini açarak bir parça daha yırttı. Dört köşe bir bez elde etmek istemişti, umduğundan daha başarılı oldu. Bezi yere sererek çekirdekleri toplamaya başladı. Her birini dikkatle bezin ortasına koyuyordu. Çekirdekleri böyle taşıyacaktı.

Bu iyi bir plan, diye düşündü. *Bir de onları neden götürmem gerektiğini bilseydim...*

Rosie'nin parmak uçları hemen uyuştu, sanki eline novokain iğnesi yapılmıştı. Aynı zamanda burnuna harika bir koku geldi; tatlı ama çiçeklerinki gibi değildi. Rosie'ye büyükannesinin fırınından çıkardığı pastalar, kekler ve kurabiyeleri anımsattı. Ayrıca başka bir şeyi düşünmesine de neden oldu. Büyükannesinin –Weeks ninenin– duvarlarında Currier ve Ives'in tablolarının kopyaları olan, yerdeki muşambasının rengi solmuş mutfağından ışık yılları kadar uzak bir şeyi. Corn Binası'na dönerken Bill'in kalçası ona süründüğü zaman hissettiklerini.

Rosie kare biçimi beze yirmi dört çekirdek koydu. Duraklayıp omzunu silkti. Sonra beze yirmi dört çekirdek daha attı. *Bu kadarı yeterli olacak mı? Ben nereden bileyim? Ne işe yarayacaklarından haberim yok ki. Her neyse... Artık gitsem iyi olacak.* Bebeğin sesini yeniden duymaya başlamıştı. Ama çocuğun feryatları artık daha çok yankılı iniltilere benziyordu. Bebekler her şeyden vazgeçip uyumaya hazırlandıkları zaman böyle yaparlardı.

Rosie ıslak bezi katlayarak bir zarfa dönüştürdü. Aklına babasının kışın sonlarına doğru Burpee Şirketi'nden getirttiği tohum dolu küçük paketler gelmişti. Bu anı çocukların pazar okuluna düzenli olarak gittiği günlere aitti. Rosie artık çıplaklığına biraz alışmıştı, bu durumdan sıkılmıyor, sadece öfkeleniyordu. Çünkü bir cebe gereksinimi vardı. Eh, köpeklerin duaları kabul olsaydı gökten...

Pratik ve makul olan yanı morumsu kırmızı lekeli parmaklarını ağzına götürmeden bir salise önce fark etti. Kalbi hızla çarpmaya başlayan Rosie elini hızla indirdi. O tatlı keskin lezzet kafatasına doldu. "Wendy" ona, "Meyvenin tadına bakma," demişti. "Hatta çekirdeklere dokunan parmaklarını ağzına bile götürme."

Bu yer tuzaklarla doluydu!

Rosie ayağa kalkarak karıncalanan, boyanmış parmaklarına daha önce hiç görmemiş gibi baktı. Düşmüş meyveler ve saçılmış çekirdeklerin oluşturduğu dairenin içindeki ağaçtan geri geri uzaklaştı.

Bu, *İyilik ve Kötülük ağacı değil,* diye düşünüyordu. *Hayat ağacı da olmadığı gibi. Bence Ölüm ağacı.*

Hafif bir rüzgâr yanından geçerek ağacın uzun ve cilalı gibi parlak yapraklarının arasında hışırdadı. Bu yapraklar yüzlerce alay dolu hafif fısıltıyla adını tekrarladılar."Rosie... Rosie... Rosie!"

Rosie yeniden diz çöktü. *Keşke burada taze otlar olsaydı,* diyordu ama öyle bir şey yoktu. İçinde taş parçası olan geceliğini yere bıraktı, sonra da kurumuş ıslak otlardan avuç avuç kopararak tohumlara dokunan ellerini olabildiğince temizlemeye çalıştı. Morumsu kırmızı boyanın rengi açıldı ama lekeler tamamıyla çık-

madı. Özellikle tırnaklarının altındaki lekeler koyu kaldı. İnsanın doğumundan beri taşıdığı ve hiçbir maddenin rengini açmayacağı bir lekeye benziyordu. O arada bebeğin feryatları giderek daha seyrekleşiyordu.

Rosie kendi kendine, *Pekâlâ,* diyerek ayağa kalktı. *Şu lanet olasıca parmaklarını sakın ağzına sokayım deme! Böyle yapmazsan her şey yoluna girer.*

Beyaz sütunun aşağısındaki basamaklara gidip bir an merdivenin yukarısında durdu. Karanlıktan korkuyor, aşağıya inmek için cesaretini toplamaya çalışıyordu. Üzerine "Labirent" sözcüğü kazınmış olan mermer artık ona bir kaide gibi değil de, açık ve dar bir mezarın başında duran bir taş gibi geliyordu.

Ama bebek aşağıdaydı. Bebeklerin kimse gelip onları rahatlatmadığı ve kendi başlarının çaresine bakmaya çalıştıkları zaman yaptıkları gibi sızlanıyordu. Rosie'nin hareket etmesine kendi kendisini rahatlatmaya çalışan bebeğin yalnızlık dolu sesi neden oldu. Hiçbir bebek böyle ıssız bir yerde ağlayarak uykuya dalmamalıydı.

Rosie aşağıya inerken basamakları saydı. Yedinci basamakta kemerin ve kaidenin altından geçti. On dördüncü basamakta omzunun üzerinden geride bıraktığı ışıklı dikdörtgene baktı. Tekrar öne doğru döndüğünde şekil karanlıkların arasında parlak bir hayalet gibi gözlerinin önünde belirdi. İnerken çıplak ayakları taşlara vuruyordu. Şimdi kalbini dolduran dehşeti konuşarak yenmesi imkânsızdı, onunla yaşaması bile bir başarı sayılırdı.

Elli basamak. Yetmiş beş. Yüz. Yüz yirmi beşincide durdu. Tekrar etrafını görebildiğini fark etmişti.

Saçma. Bu hayal, Rosie, hepsi o kadar.

Ama değildi. Elini ağır ağır yüzüne doğru kaldırdı. Eli ve tuttuğu küçük tohum çıkını cadıları andıran donuk yeşil bir ışıkla parlıyordu. Yırtık geceliğinin sarılı olduğu taşını tutan elini de kaldırarak diğerinin yanına getirdi. Evet, görebiliyordu. Başını bir sağa çevirdi, bir sola. Merdivenin iki yanındaki duvarlar hafif yeşil bir ışıkla pırıldıyordu. Bu ışığın içinde siyah şekiller yük-

seliyor ve yavaşça dönüyorlardı. Sanki duvarlar akvaryumların camdan yanlarıydı ve içlerinde ölü şeyler dönerek yüzüyorlardı.

Dur, Rosie. Böyle düşünmeyi bırak!

Ama düşünmemesi olanaksızdı. Bu bir rüya olsun olmasın paniğe kapılarak körlemesine kaçmak üzereydi.

O halde bakma!

İyi fikir. *Harika* bir fikir. Rosie gözlerini röntgen filmlerindeki hayaletlere benzeyen ayaklarına dikti. Şimdi basamakları usulca fısıldayarak sayıyordu. O aşağıya inerken yeşil ışık da gitgide parlaklaşmaya başladı. İki yüz yirminci, yani sonuncu basamağa eriştiğinde kendini hafif yeşil ışıkların aydınlattığı bir sahnede duruyormuş sandı. Başını kaldırırken göreceklerine karşı hazırlıklı olmaya çalışıyordu. Hava burada hareket halindeydi. Islak ama temizdi. Ancak yine de burnuna hoşuna gitmeyen bir kokuyu getirdi. Hayvanat bahçelerine özgü bir kokuydu. Sanki vahşi bir hayvanı buraya kapatmışlardı. Tabii orada bir yaratık vardı. Erinyes adlı boğa.

İlerde uçları Rosie'ye doğru üç duvar yükseliyordu. Karanlıklara uzanan duvarlardan her biri altı metre yüksekliğindeydi, yani Rosie'nin tepelerini göremeyeceği kadar yüksek. Duvarlar da pis bir yeşil ışık saçıyordu. Rosie bu üç duvarın oluşturduğu dört dar koridoru endişeyle inceledi. *Hangisi?* İlerde bir yerde bebek hâlâ inliyor ama ses giderek acımasızca hafifliyordu. Sesi yavaş yavaş sürekli kısılan bir radyoyu dinlemeye benziyordu.

Rosie, "Ağla," diye bağırdı. Sonra da sesinin yankıları yüzünden olduğu yerde büzüldü. "La!... la!... la!"

Labirentin dört girişi sessizce ona bakıyordu sanki. Aynı şokla açılmış, titiz ifadeli dar, dikey ağızlar gibi. Sağdan ikincisinin girişinden biraz ötede kara bir yığın gibi bir şey vardı.

Rosie, *Lanet olsun!* diye düşündü. *Onun ne olduğunu çok iyi biliyorsun! Tam on dört yıl Norman'ı, Harley'i ve onların bütün arkadaşlarını dinledin. O dedektifleri. Bir boğanın dışkı yığınını görünce tanımaman için çok budala olman gerekir.*

Bu düşünce ve buna bağlı anılar Rosie'yi kızdırdı. Salonda oturup işten söz eden ve bira içen, işten söz eden ve pis zenciler,

İtalyancıklar ve Meksikalılarla ilgili hikâyeler anlatan, tekrar işten biraz daha söz eden o adamlarla ilgili anılar. Rosie bu duyguyu yadsıyacağı yerde, yaşamı boyu kendi kendine öğrettiği şeyden vazgeçip bu duyguyu memnunlukla karşıladı. Öfkeli olmak *iyiydi*. Dehşete kapılmak dışında her duygu *iyiydi*. Çocukken oyun alanında tiz bir sesle bağırmaya alışmıştı. Çığlıkları kulakları tırmalayacak, pencere camlarını kıracak ve neredeyse gözleri patlatacak gibiydi. Devamlı azarlanmış ve utandırılmış, bu nedenle de on yaşındayken öyle bağırmaktan vazgeçmişti. Ona bu sesin bir küçük hanıma yakışmadığını, ayrıca beynini mahvedeceğini söylemişlerdi. Rosie şimdi bu çığlığın hâlâ repertuvarında olup olmadığını anlamaya karar verdi. Yerin altına özgü o ıslak havayı içine, ta ciğerlerinin dibine kadar çekti. Gözlerini yumdu. Elm Sokağı'ndaki okulun gerisinde "Bayrağı Kap" ya da Billy Calhoun'un ormana benzeyen arka bahçesinde "Ted Rover" ya da "Teksas Rangers"ı oynadıklarını hatırladı. Bir an o çok sevdiği pazen gömleğinin içini rahatlatan kokusunu duyar gibi oldu. Pazen gömleği neredeyse sırtında paralanıncaya kadar giymişti. Sonra ağzını açtı ve o eski ulumaya benzeyen tiz sesi çıkardı.

Çığlık eski günlerdekinin aynıydı. Rosie buna çok sevindi. Neredeyse çılgınca bir coşkuya kapılacaktı. Ama daha da iyi bir şey vardı. Bu çığlık kendini eski günlerdeki gibi hissetmesini sağlamıştı. Wonderwoman, Super Girl ve Annie Oakley karışımı biri gibi hissetmesini. Sesi yine eskisi gibi başkalarını da etkiliyordu anlaşılan. Rosie'nin okul bahçesinden kalma savaş narası daha sona ermeden bebek tekrar ağlamaya başladı. Hatta avaz avaz haykırıyordu şimdi.

Çabuk ol, Rosie. Hızlı hareket etmelisin. Bebek gerçekten yorulduysa daha uzun süre böyle bağıramaz.

Öne doğru iki adım atıp labirentin dört girişini ayrı ayrı inceledi. Sonra içeriyi dinleyerek önlerinden geçti. Bebeğin sesi üçüncü geçitten daha yüksek geliyordu. Tabii bu bir hayal de olabilirdi. Ama hiç olmazsa Rosie işe başlamak için bir yer bulmuştu. Geçitte ilerlemeye başladı. Az sonra durdu. Başını eğmiş, altdu-

dağını dişliyordu. Anlaşılan o eski savaş narası bebekten başkalarını da etkilemişti. Toynaklı bir hayvan taşların üzerinde koşuyordu. Yankılar yüzünden hayvanın ne kadar uzakta olduğunu anlamak mümkün değildi. Ayak sesleri yaklaşıyor, sonra biraz hafifliyor, ardından yeniden yaklaşıyordu. Sonra duruyordu. (Bu, sesin kendisinden daha da korkutucuydu nedense.) Rosie hayvanın burnundan ıslak ıslak soluduğunu duydu. Bunu daha hafif bir homurtu izledi. Sonra bebeğin sesi duyuldu sadece. Feryatları hafiflemeye başlıyordu.

Rosie boğayı hayalinde kolaylıkla canlandırabiliyordu. Kıllı bir derisi olan dev gibi bir hayvandı. Geniş omuzları korkunç ve kamburumsuydu. Başını öne eğmişti. Tabii burnuna bir altın halka geçirilmişti. Rosie'nin çocuklar için sadeleştirilmiş efsaneler kitabında okuduğu Minotaur gibi. Duvarlardan ter taneleri gibi sızan yeşil ışık o halkadan küçücük, parlak damlalar gibi yansıyordu. Erinyes şimdi ilerdeki geçitlerden birinde sessizce duruyordu. Boynuzlarını ileriye doğru uzatmış, Rosie'nin sesini duymaya çalışıyor, onu bekliyordu.

Rosie loş koridorda ilerlerken bir elini duvara sürdü. Hem bebeğin hem de boğanın sesini duymaya çalışıyordu. Üç dakika kadar sonra geçit T biçimi bir kavşakta sona erdi. Bebeğin sesi soldan daha kuvvetli gelir gibiydi. (Rosie kendi kendine, *Yoksa sol elim gibi sol kulağım da mı daha güçlü?* diye sordu.) Sola dönüp iki adım attı ve birdenbire durakladı. O çekirdeklerin ne işe yarayacaklarını anlamıştı. O yerin altına girmiş bir Gretel'di. Yanında korkusunu paylaşacak bir ağabeyi de yoktu. T biçimi kavşağa döndü. Diz çökerek çıkının bir yanını açıp yere bir çekirdek koydu. Tohumun sivri ucu geldiği yöne doğruydu. *Hiç olmazsa burada çekirdekleri yutup izleri ortadan kaldıracak kuşlar yok,* diye aklından geçirdi.

Ayağa kalkıp tekrar yürümeye başladı. Beş adım sonra yeni bir geçide geldi. İleriye doğru baktı. Geçit hemen ötede üç kola ayrılıyordu. Ortadaki koridoru seçip orayı da yine bir çekirdekle işaretledi. Otuz adım ve iki dönemeç sonra geçit bir duvarla sona

erdi. Duvarın üzerine siyah boyayla dört sözcük yazılmıştı. "Köpekler gibi sevişelim mi?"

Rosie üç yolağzına döndü. Eğilip çekirdeği aldı ve onu yeni seçtiği geçidin ağzına koydu.

Rosie labirentin merkezini bulmasının ne kadar zamanını aldığını bilemedi. Çünkü zaman onun için çabucak anlamını kaybetti. Bunun pek uzun sürmediğini biliyordu, çünkü bebek hâlâ ağlıyordu... Ama Rosie ona iyice yaklaştığı sırada artık aralıklarla bağırıyordu. Rosie boğanın toynaklarının iki defa taş zemine çarparak boğuk gürültüler çıkardığını duydu. Bir keresinde ses uzaktan geldi, bir keresinde de öyle yakındaydı ki, dondu kaldı. Ellerini memelerinin arasında birbirine kenetleyerek boğanın, bulunduğu geçitin ağzında belirmesini bekledi.

Rosie geri dönmesi gerektiğinde daima son çekirdeği yerden alıyordu. Geri dönerken aklının karışmaması için. Labirente girdiği sırada yanında hemen hemen elli tane çekirdek vardı. Sonunda bir köşeyi dönerek ilerdeki daha parlak yeşil ışığı gördüğü sıradaysa geriye sadece üç tane kalmıştı.

Geçidin dibine gidip orada durdu ve taş zeminli, kare biçimi odaya baktı. Tavanı görmek için başını kaldırınca karanlık başını döndürdü. Yere baktığında birkaç iri pisliğin saçılmış olduğunu fark etti. Sonra dikkatini odanın ortasına verdi. Orada, kat kat battaniyelerin üzerinde sarı saçlı, tombul bir bebek yatıyordu. Gözleri ağlamaktan şişmiş, yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı. Ancak susmuştu, hiç olmazsa bu ara. Ayaklarını havaya kaldırmıştı, onları inceliyormuş gibiydi. Arada sırada ağlar gibi inliyor, hıçkırıyordu. Bu sesler Rosie'nin kalbini sızlattı. Oysa bebeğin feryatları onu bu kadar etkilememişti. Sanki bebek terk edilmiş olduğunu biliyordu.

Bana bebeğimi getir.

Kimin bebeğini? Bu kız çocuk kimin? Onu buraya kim getirdi?

Rosie bu soruların cevaplarını öğrenmek istemeyeceğini düşündü. En azından şimdilik. Bebeğin orada yatması yeterliydi.

Çok sevimli ve yalnızdı. Labirentin ortasındaki soğuk yeşil ışıkta ayak parmaklarına bakarak kendi kendini avutmaya çalışıyordu.

Rosie dalgın dalgın, *Bu ışık onun için zararlı olmalı,* diye düşünerek odanın ortasına doğru gitti. *Bir tür radyasyon sanırım.*

Bebek başını çevirince Rosie'yi gördü, ellerini kaldırarak ona doğru uzattı. Bu hareket Rosie'nin yüreğindeki tüm sevgiyi canlandırdı. En üstteki battaniyeyi çocuğun göğsü ile karnına sardı, sonra da onu kucağına aldı. Bebek üç aylık gözüküyordu. Çocuk kollarını Rosie'nin boynuna doladı, sonra da başını hızla –güm– onun omzuna dayadı. Yeniden hıçkırmaya başladı ama hafifçe.

Rosie çocuğun battaniyeye sarılı küçücük sırtına usulca vurdu. "Ağlama, sakın ağlama." Bebeğin teninin kokusunu duyuyordu; bir parfümden daha tatlı, sıcak bir kokuydu. Burnunu bebeğin başını saran incecik telli saçlarının arasına soktu. "Her şey düzelecek, Caroline. Artık üzülme. Seninle bu pis ve çirkin..."

Rosie toynakların gürültüyle arkasından yaklaştığını duydu. Hemen sustu ve içinden boğanın bu yabancı sesi duymamış olması için dua etti. Erinyes'in ondan uzaklaşmasını sağlayacak bir geçidi seçmesi için yakarıyordu. Ama bu kez öyle olmadı. Toynak sesleri yaklaştı, yükseldi. Boğa yakındaydı. Sonra gürültü kesildi. Ama Rosie bir şeyin derinden sesli sesli soluduğunu duydu. Merdiven çıkmış şişman bir adam gibi.

Vücudu kaskatı kesilen ve kendini yaşlı hisseden Rosie, kucağında bebekle sesin geldiği tarafa döndü. Evet, Erinyes oradaydı.

"O boğa kokunu alır ve koşarak gelir." Kırmızı giysili kadın Rosie'ye böyle demişti... Başka bir şey daha söylemişti. "Benim için gelir ama ikimizi de öldürür." Erinyes onun kokusunu almış mıydı? Rosie hiç sanmıyordu. *Boğanın görevi bebeği korumak sanırım,* diye düşündü. *Ya da... Labirentin ortasında ne varsa, onu korumak. Belki de boğayı buraya bebeğin ağlaması çekti. Beni de çektiği gibi. Her neyse... Sonuçta boğa şimdi burada.* Erinyes, Rosie'nin yaşamı boyunca gördüğü hayvanların en çirkiniydi.

Koşarak geldiği geçidin ağzında duruyordu şimdi. Biçimi Rosie'nin daha önce geçtiği tapınak gibi sanki kesin değildi. Ro-

sie ona hızla akan, berrak suların arkasından bakıyormuş gibiydi. Oysa boğa şu anda hiç kımıldamıyordu. Başını eğmiş, koskocaman ön toynaklarından biriyle huzursuzca yeri eşeliyordu. Bu toynağın yarıkları öylesine derindi ki, dev bir kuşun pençesine benziyordu. Omuzları, bir altmış beş boyunda olan Rosie'den en aşağı on santim daha yüksekti. Boğanın en az iki ton ağırlığında olduğunu tahmin etti. Erinyes'in eğdiği kafasının tepesi bir çekiç gibi düz ve ipek kadar da parlaktı. Boynuzları fazla uzun değildi, en fazla otuz santim kadar vardı. Ne var ki boynuzlar kalın, uçları da sivriydi. Rosie boğanın boynuzlarının çıplak karnına ne kadar kolaylıkla gireceğini hayal edebiliyordu... Kaçmaya kalkışırsa boğa boynuzlarını sırtına batıracaktı. Böyle bir ölümün nasıl bir şey olacağını tahmin edemedi. Norman'la geçirdiği yıllardan sonra bile.

Boğa kafasını hafifçe kaldırınca Rosie hayvanın gerçekten de bir tek gözü olduğunu gördü. Boğanın burnunun hemen yukarısındaki bu kocaman ve acayip göz mavimsi perdeli gibiydi. Erinyes kafasını eğerek toynağını yere tekrar huzursuzca vurmaya başlarken Rosie başka bir şeyi daha anladı. Boğa saldırmaya hazırlanıyordu.

Bebek hemen hemen kulağına tiz bir sesle bağırınca Rosie irkildi.

Çocuğu kollarında aşağı yukarı zıplatarak, "Sus..." dedi. "Sus, bebek. Korkma. Korkma."

Ama o da korkuyor, hem de çok korkuyordu. Dar geçitte duran boğa bağırsaklarını deşecek ve bu garip ışıklar saçan duvarları onlarla süsleyecekti. *Herhalde bağırsaklarım yeşilin üzerinde siyah gibi duracak,* diye düşündü. *Taşın derinliklerinde zaman zaman kıvrılıp bükülen şeyler gibi.* Labirentin ortasındaki bu odada arkasına gizlenebileceği hiçbir şey yoktu, bir tek sütun bile. Geldiği geçide doğru koşarsa kör boğa çıplak ayakları yere çarparken çıkan sesi duyacaktı. Rosie daha yolu yarılamadan önünü kesecek, boynuzlarıyla vücudunu delecek ve onu duvara doğru savuracaktı. Sonra boynuzlarını tekrar batıracak ve onu ayaklarının altında çiğne-

yerek öldürecekti. Rosie bebeği düşürmemeyi başarırsa Erinyes onu da çiğneyecekti.

Tek gözlü. Ve gözü kör. Ama burnu keskin.

Rosie irileşmiş gözlerle Erinyes'e bakıyordu. Hayvanın yeri eşelediği toynağı onu ipnotize etmiş gibiydi. Boğa ayağını yere vurmayı kestiği an...

Rosie başını eğerek elindeki ıslak ve buruşuk geceliğinin oluşturduğu top gibi şeye baktı. Taşın üzerine sardığı geceliğine.

Burnu keskin...

Rosie bir dizinin üzerine çökerek bebeği sağ eliyle omzuna bastırdı. Gözlerini boğadan ayırmıyordu. Sol eliyle geceliğinin oluşturduğu çıkını açtı. Taşı sardığı bez "Wendy Yarrow"un kanıyla koyu kırmızıydı daha önce. Sonra yağmur kanın çoğunu akıtmıştı. Bez şimdi uçuk pembeydi ama Rosie'nin bağladığı uçları hâlâ morumsu kırmızıydı.

Rosie taşı sol eline alarak şöyle bir tarttı. Boğa kalçalarındaki kasları gererken, taşı yerden hayvanın sol tarafına doğru kaydırdı. Erinyes kafasını ağır ağır o tarafa doğru çevirdi. Burun delikleri açıldı ve boğa hem gürültüsünü duyduğu hem de kokusunu aldığı şeye doğru saldırdı.

Rosie hızla ayağa fırladı. Buruşuk, yırtık geceliğini bebeğin yattığı battaniye yığınının yanına bıraktı. İçinde son üç çekirdeğin kaldığı çıkını hâlâ elinde tuttuğunun farkında bile değildi. Girmek istediği koridora doğru atılırken arkasında Erinyes taşa saldırdı. Tepesi düz kafasıyla vurduğu taş diğer geçitlerden birine uçtu. Erinyes, homurdanarak onun peşine düştü. Rosie koşuyordu ama yavaş hareket ediyor gibiydi. Şimdi bütün bunlar ona yine rüyaymış gibi gelmeye başlamıştı. Çünkü insan düşlerinde *her zaman* böyle koşardı. Özellikle iblisin iki adım gerisinde olduğu kötü düşlerde. Kâbuslarda kaçış su altındaki bir baleye dönüşürdü.

Toynak seslerinin yaklaştığını duyduğu sırada dar koridora daldı. Boğa hızla geliyordu. Ayak sesleri iyice yaklaşırken Rosie

korkusundan olanca sesiyle ağlayan bebeği göğsüne bastırarak canını kurtarmak için koştu. Ama bunun bir yararı olmadı. Boğa ondan hızlıydı. Rosie'ye yetişti... ve ondan sonra Rosie'nin sağındaki duvarın arkasında koşmasını sürdürdü. Erinyes taş oyununu zamanında anlamış ve Rosie'yi yakalamak için dönmüştü. Ama yanlış geçidi, bir yandakini seçmişti.

Rosie hızla yürümeyi sürdürdü. Soluk soluğaydı, ağzı kurumuştu. Hızla çarpan kalbinin temposunu şakaklarında, boğazında ve göz kürelerinde duyuyordu. Artık nerede olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. Ne tarafa gittiğini de bilmiyordu. Bundan sonra her şey çekirdeklere bağlıydı. *Bir tek tane bile bırakmayı unuttuysam artık burada saatlerce dolaşırım. Boğa da sonunda beni bulup ezer.*

Beşli bir yolağzında başını eğip baktı ama tohumu görmedi. Onun yerine kokulu, parlak boğa idrarını fark etti. O zaman aklına korkunç bir şey geldi. *Ya buraya bıraktığım çekirdek boğanın toynağına sıkıştıysa...*

Bunu düşünmemelisin, Rosie. Düşünemezsin. Bu olasılık akla yakın ya da değil, bunu düşünemezsin. Yoksa donup kalırsın. Boğa da sonunda ikinizi birden öldürür.

Kavşağı hızla geçti. Bebeğin başının öne arkaya sallanmaması için bir eliyle ensesinden tutuyordu. Geçit yirmi metre kadar dümdüz uzanıyordu. Dik bir açı yapıyor, yine yirmi metre kadar sonra T biçimi kavşağa erişiyordu. Rosie telaşla oraya doğru gitti. Kendi kendine, *Orada bir çekirdek bulamazsan paniğe kapılma*, diyordu. *Öyle bir şey olursa geri döner ve beş yolağzına kadar gelirsin. Başka bir koridoru seçersin. Çok kolay bu. Tabii kontrolünü kaybetmezsen.* Rosie bu düşüncelerle kendini hazırlarken kafasının derinliklerinde korku dolu, yabancı bir ses inlemeye başladı. *Kayboldun. Kocanı terk eder misin? İşte böyle olur. Sonunda başına bu da geldi. Labirentte kayboldun. Karanlıkta bir boğayla saklambaç oynuyorsun. Deli kadınların emirlerini yerine getiriyorsun... İşte kötü eşlerin sonu böyle gelir. Kendilerini bir şey sanmaya başlayan kadınlar karanlıkta kaybolurlar.*

Rosie kavşağın sağ tarafında çekirdeği gördü. Sivri ucu kavşağın sağından uzanan geçide doğruydu. Rahatlayarak bebeğin yanağını öperken onun tekrar uykuya dalmış olduğunu gördü.

Rosie sağa saparak kucağında Caroline'le yürümeye başladı. Bu ad hiç de fena sayılmazdı. Ona hâlâ suyun altından ilerliyormuş gibi geliyordu. Kâbuslara özgü bu duygu kaybolmamıştı. Çekirdekle işaretlemediği bir kavşağa geleceği korkusu da. Neyse ki bir geçidi seçmesi gereken her noktada bir çekirdek vardı. Boğanın toynakları taşlara çarparken çıkardığı ses bazen uzaktan, boğuk boğuk geliyordu. Bazen de yakın ve Rosie'yi dehşete düşürecek kadar yüksek oluyordu. Bütün bunlar ona beş altı yaşlarındayken anne babasıyla New York'a gittikleri günü hatırlatıyordu. Bu yolculukla ilgili iki şeyi çok iyi anımsıyordu. Radio City Music Hall'daki sahnede bacaklarını aynı anda yukarılara kadar kaldırıp sallayan Rickettes. Grand Central İstasyonu'nun insanı korkutan hareket ve kargaşası. Garda ışıklı dev ilanlar vardı. İnsanlar sel gibi akıyorlardı. Grand Central'daki insanlar, Rosie'nin ilgisini Rockettes kadar çekmişti. (Birçok aynı nedenle. Ama Rosie bunu daha sonra anlayacaktı.) Trenlerin gürültüsü onu çok korkutmuştu. Çünkü onların nereden geldiklerini ve nereye gittiklerini bilemiyordunuz. Gıcırtılar ve gürültüler artıyor, sonra hafifliyordu. Artıyor, sonra hafifliyordu. Sesler bazen uzaklardan geliyordu, bazen de ayağınızın altında yeri sarsıyordu sanki. Boğa Erinyes'in labirentte körce saldırması bu anının şaşılacak bir biçimde canlanmasına neden oldu. Rosie yaşamı boyunca bir dolar verip bir eyalet piyangosu bile almamıştı. Kilise toplantısında hindiyi ya da bir bardak takımını kazanmak için tombala da oynamamıştı. Ama şimdi bir şans oyununda koştuğunu anlıyordu. Ödül onun hayatıydı. Başarısızlıksa hem onun hem de bebeğin ölümü demekti. Portside'daki yakışıklı ama yüzünden güvenilemeyecek biri olduğu anlaşılan o genci anımsadı. Adam bavulunun üzerine "üçkâğıt" oyunu için iskambilleri dizmişti. *Rosie* de şimdi maça

asıydı. Buz gibi gerçek şuydu: Boğanın onları bulması için kulaklarına ya da koku alma duyusuna ihtiyacı yoktu; acemi şansıyla rasgele bulabilirdi.

Ama öyle olmadı. Rosie son köşeyi dönünce ilerdeki merdiveni gördü. Aynı anda inleyip ağlayarak, gülerek geçitten telaşla çıktı ve basamaklara doğru koştu. Altı basamağı çıktıktan sonra dönüp geriye baktı. Buradan labirentin dönerek, yayılarak karanlıklara doğru uzandığını görebiliyordu. Dönemeçler, kavşaklar ve çıkmaz yollardan oluşan, karmakarışık bir yer... Erinyes'in sağda, uzaklarda dörtnala koştuğunu duyuyordu. Boğa koşarak *uzaklaşıyordu*. Ondan kurtulmuşlardı, Rosie rahatladığı için omuzları düştü.

Sonra "Wendy"nin sesi kafasının içini doldurdu. *Bunu boş ver şimdi. Çocukla hemen buraya dön. Başarılı oldun ama işin henüz bitmedi.*

Evet, henüz bitmemişti. Rosie'nin şimdi kucağında çocukla iki yüzden fazla basamağı tırmanması gerekiyordu. Çok da yorgundu.

Pratik-Makul, *Her şey sırayla, hayatım,* dedi. *Bu işi böyle yapmalısın. Her şey sırayla.*

Evet, evet, Bayan "Sırayla Yapılan İşler Kraliçesi".

Rosie (sırayla) basamaklardan çıkmaya başladı. Arada sırada omzunun üzerinden geriye bakıyordu. Labirent gerilerde kalırken kafasında korkunç düşünceler

(Boğalar merdivenlere tırmanabilirler mi?)

beliriyordu. Bebek kollarında giderek ağırlaşmaktaydı. Sanki buna garip bir fizik kanunu neden oluyordu: Yüzeye ne kadar yaklaşırsa bebek de o kadar ağırlaşacaktı. Yukarda güneş ışığı küçük bir yıldız gibiydi. Rosie gözlerini ona dikti. Bir süre bu ışık onunla alay etti sanki. Gitgide daha hızlı solur ve kanı şakaklarında atarken o yıldızcığa bir türlü yaklaşamıyordu. Hemen hemen iki haftadan beri ilk kez böbrekleri sancımaya başladı, çırpınan kalbine uyarak zonkluyordu. Rosie bütün bunlara aldırmıyordu... yani olabildiğince... Gözleri o yıldızcığa dikiliydi. Işık sonunda genişlemeye ve merdivenin başındaki girişin biçimini almaya başladı.

Yukarıya beş basamak kala sağ budundaki büyük kaslara kramp girdi. Dizinin arkasındaki etler kaba etine kadar düğüm düğüm oldu. Rosie bacağını ovmak için uzandı. Önce sanki taşa masaj yapmaya çalışıyordu. Usulca inledi, dudakları can acısıyla titreyerek büküldü. Ama kaslarını sıvazlamayı sürdürdü. (Bu da evlilik yılları boyunca pek çok defa yaptığı bir şeydi.) Sonunda kasları gevşemeye başladı. Bacağını dizinden büktü, yeniden kramp girip girmeyeceğini anlamaya çalışıyordu. Böyle bir şey olmayınca, ağırlığını sağ ayağına fazla vermemeye çalışarak dikkatlice son birkaç basamağı çıktı. Yukarıda durup etrafına şaşkın gözlerle baktı. Sandığının tersine bir göçükten sağ salim kurtulan bir madenci gibi.

Aşağıda geçirdiği sürede hava açılmıştı. Şimdi ortalığı sisli bir yaz güneşinin ışıkları aydınlatıyordu. Hava sıcak ve nemliydi. Ama Rosie yaşamı boyunca hiç böyle güzel bir havayı ciğerlerine çekmemiş olduğunu düşünüyordu. Ter ve gözyaşlarıyla ıslanmış yüzünü birbirlerinden uzaklaşan bulutların arasından görülen solmuş blucin rengindeki maviliğe doğru minnetle kaldırdı. Uzaklarda bir yerde gök boş tehditler savuran yenilmiş bir zorba gibi öfkeyle gümbürdüyordu. Bu, aklına aşağıdaki karanlıklarda koşan ve ülkesine girerek değerli şeyini çalan kadını arayan Erinyes'i getirdi. Rosie hafifçe gülümsedi. *"Cherchez la femme."*(*) "İstediğin kadar seyret, iri yaratık. Bu kadın gitti. Küçük kız da öyle."

Rosie basamaklardan ağır ağır uzaklaştı. Ölü ağaçlardan oluşan koruya doğru uzanan yolun başında kucağında bebekle yere oturdu. Bütün istediği biraz soluk almaktı. Puslu güneş sırtını ısıttı. Başını kaldırdığı zaman gölgesinde hafif bir değişiklik olmuştu. Biraz kestirmiş olabileceğini düşündü.

Ayağa kalkarken sağ bacağının üst kısmındaki kaslarına saplanan sancıyla yüzünü buruşturdu. Sonra sürüyle kuşun kavga eder gibi acı sesler çıkardıklarını duydu. Sanki kalabalık bir ailenin üyeleri pazar gecesi yemek yerlerken öfkeyle tartışıyorlardı.

(*) Fransızca, *Kadını arayın*, anlamına gelir.

Rosie kucağındaki bebeğin rahat etmesi için yerini değiştirirken çocuk burnundan hafif bir ses çıkardı. Büzülmüş dudaklarının arasında salyadan bir baloncuk oluştu. Bebeğin böyle rahat uyuması ve o sakin güveni Rosie'nin hem hoşuna gitti hem de onun son derece kıskanmasına sebep oldu.

Yoldan yürümeye başladı. Sonra da durup parlak yeşil yapraklı, öldürücü kırmızımsı mor meyveli tek canlı ağaca ve onun yakınındaki klasik masallara yakışan metro girişine baktı. Bütün bunlara uzun bir süre bakarak belleğine yerleştirdi.

Onlar gerçek, diye düşündü. *Bu kadar iyi görebildiğim şeyler gerçek olmaz da ne olur? Ben uykuya daldım. Bunu biliyorum. İnsan rüyasında nasıl uyur? Zaten uyuyorsan tekrar uykuya nasıl dalabilirsin?*

Pratik-Makul, *Unut bunu,* dedi. *En iyisi unutman. En azından şu ara.*

Evet, belki de bu doğruydu.

Rosie tekrar yürümeye başladı. Yolu kapatan devrilmiş ağaca geldiğinde köklerin etrafından boş yere zorlukla dolaşmış olduğunu anladı. Ağacın tepesinin çevresinden daha kolaylıkla yürüyebileceği bir yol dolaşıyordu.

Rosie oradan ilerlerken, *Bu yolun daha önce de olduğundan emin miyim?* diye kendini sorguladı.

Kara derenin taşların üzerinden akarken çıkardığı şırıltı kulaklarında yankılandı. Dereye ulaştığında suyun alçalmaya başlamış olduğunu gördü. Üzerine basılacak taşlar artık öyle tehlikeli sayılacak kadar küçük değildi, şimdi hemen hemen yere döşenen fayanslar karardı. Suyun kokusunun o tehlikeli çekiciliği de kalmamıştı, şimdi sadece çok acı sular gibi kokuyordu. Küvet ve tuvaletin etrafında turuncu izler bırakan sular gibi.

Kuşların kavgaları tekrar başladı. "Yaptın!" "Hayır, yapmadım!" "Evet, yaptın!" Rosie yaşamı boyunca gördüğü kuşların en irilerinin tapınağın sivri damına dizilmiş olduklarını gördü. Yirmi otuz kuş vardı, karga olamayacak kadar büyüktüler. Az sonra kuşların bu dünyanın akbabaları ya da doğanları olduklarına karar verdi. Ama nereden gelmişlerdi ve neden buradaydılar?

Rosie kuşlara bakarken farkına varmadan bebeği iyice göğsüne bastırdı. Ancak çocuk uykusunda kımıldanarak rahatsız ol-

duğunu belli edince durumu anladı. Kuşlar aynı anda hep birden havalandı. Kanatları ipe asılı çarşaflar gibi dalgalanıyordu. Sanki Rosie'nin onlara baktığını fark etmiş ve bundan hoşlanmamışlardı. Çoğu kadının arkasında kalan kurumuş ağaçlara uçarak dallara tünedi. Ama birkaçı yukarıda, sisli gökyüzünde daireler çizerek uçtu. Bir kovboy filmindeki uğursuzluk işaretleri gibi.

Nereden geldiler? Ne istiyorlar?

Rosie'nin yanıtlarını bilmediği başka sorular da vardı. Bu soruları zihninden kovarak taşlara basa basa dereyi aştı. Tapınağa yaklaşırken binanın yanından dolaşan patikayı fark etti. Rosie kendiyle tartışmadan hemen o yola saptı. Oysa çıplaktı ve patikanın iki yanından çalılar yükseliyordu. Dikkatle yürümeye başladı, kalçalarının çizilmemesi için yan dönmüştü.

(Caroline'i)

Bebeği dikenlere takılmaması için yukarı kaldırmıştı. Böyle dikkatli davranmasına rağmen dikenler bir iki yerini çizdi. Ama sadece kramp giren sağ bacağının yukarısındaki çizik kan çıkacak kadar derindi.

Tapınağın köşesini dönerken binanın önüne doğru baktı ve ona tapınak değişmiş gibi geldi. Bu öyle önemli bir değişiklikti ki, Rosie bir an ne olduğunu kavrayamadı. "Wendy"nin hâlâ devrilmiş sütunun yanında durduğunu görünce çok rahatladı ve bir an bu konuyu unuttu. Kırmızı giysili kadına doğru altı adım attıktan sonra duraklayarak geriye baktı. Gözlerini, kafasını binaya açtı.

Bu kez değişikliği hemen fark etti. Boğanın Tapınağı şimdi gerçek değilmiş gibi gözüküyordu. Sadece iki boyutluydu. Bu görünüm Rosie'ye lisedeyken okuduğu, boyalı bir denizdeki boyalı gemiyle ilgili bir şiiri anımsattı. Tapınağın boyutlarının yanlış olması (ya da binanın Öklidci olmayan, geometri kuralları farklı bir evrende yer alması) Rosie'yi rahatsız etmiyordu artık. Tapınağın o uğursuz havası da kaybolmuştu. Şimdi binanın tüm hatları dümdüzdü, mimaride gözü rahatsız edecek ani dönüşler ya da sivrilikler yoktu. Aslında bina kötü bir ressamın yaptığı bir resme

benziyordu. Ressamın orta karar yeteneği ile sıradan romantizmi birleşmiş ve ortaya kötü bir sanat eseri çıkmıştı. Yani bodrumun bir köşesinde ya da tavan arasındaki bir rafta, *National Geographic* dergisinin eski sayıları ve parçaları eksik resimli bilmecelerin arasında tozlanan tablolar gibi.

Ya da bir rehincideki kimsenin pek geçmediği bir aralıkta bekleyen resimler gibi belki de.

"Kadın! Hey, kadın!"

Rosie, "Wendy"ye doğru döndü. Zenci sabırsızca ona gelmesini işaret ediyordu.

"Çabuk ol! Bebeği hemen buraya getir! Tapınak turistlerin ilgisini çekmesi için dikilmemiş."

Rosie ona aldırmadı. Bu bebek uğruna hayatını tehlikeye atmıştı, şimdi acele etmek niyetinde değildi. Battaniyeyi kıvırarak bebeğin kendisininki kadar çıplak ve dişi olan vücuduna baktı. Ama benzeyiş sadece bu kadardı. Bebeğin cildinde hiçbir yara izi yoktu. Eski tuzakların diş izlerine benzeyen hafif şekiller. Bebeğin o küçücük, güzel bedeninde Rosie'nin gördüğü kadarıyla bir ben bile bulunmuyordu. Parmağını bebeğin ayak bileğinden kalça kıvrımına ve daha yukarıya omzunun kavisine kadar sürdü. Kusursuzdu o.

Evet, kusursuz. Sen hayatını onun için tehlikeye attın, Rosie. Çocuğu karanlıklardan, boğadan ve Tanrı bilir aşağıdaki başka nelerden kurtardın... Şimdi bebeği bu iki kadına teslim etmek niyetinde misin? İkisinin de vücutlarını kemiren bir hastalıkları var. Tepedeki kadın kafasından da hasta. Akılla ilgili ciddi bir sorunu var. Bu çocuğu onlara verecek misin?

Kahverengi ciltli kadın, "Ona bir şey olmayacak," dedi. Rosie sesin geldiği tarafa doğru hızla döndü. "Wendy Yarrow" şimdi dirseğinin dibinde durmuş, büyük bir anlayışla ona bakıyordu.

Rosie sanki kuşkularını yüksek sesle açıklamış gibi, zenci kadın, "Evet," diyerek başını salladı. "Ne düşündüğünü biliyorum. Ama sana söylüyorum, bebeğe bir şey olmayacak. O kadın hiç kuşkusuz deli ama deliliği çocuğunu etkilemiyor. Bebeği dünya-

ya getirmiş olmasına rağmen onu yanında tutamayacağını biliyor. Senin de tutamayacağın gibi."

Rosie tepeye doğru baktı. Sarışın kadın midillinin yanında duruyor ve sonucu bekliyordu.

Rosie, "Onun adı nedir?" diye sordu. "Bebeğin annesinin..."

Kırmızı giysili zenci kadın Rosie'nin söylenmemesi gereken bir şeyi ağzından kaçırmasından korkuyormuş gibi onun sözünü kesti. "Bunu bırak şimdi. Onun adı önemli değil. Önemli olan akli durumu. Son zamanlarda iyice sabırsız oldu. Diğer dertlerine bir de bu katıldı. Artık gevezeliği bırakıp gidelim."

Rosie, "Ben bebeğime 'Caroline' adını vermeye kararlıydım," dedi. "Norman buna izin vermişti. Aslında böyle şeylere aldırdığı yoktu." Ağlamaya başladı.

"Bence oldukça güzel bir ad. Ağlama artık. Üzülüp durma." Zenci kolunu Rosie'nin omzuna attı. Yamaçtan çıkmaya başladılar. Otlar Rosie'nin çıplak bacaklarına sürünerek fısıltıyı andıran bir ses çıkarıyor, dizlerini gıdıklıyorlardı. "Sana biraz öğüt verirsem beni dinler misin, kadın?"

Rosie merakla ona baktı.

"Kederle ilgili konularda öğüt dinlemenin zor olduğunu bilirim. Ama ben nasihat edecek durumdayım. Bunu bir düşün. Ben bir köle olarak doğdum. Zincirlerle bağlı olarak büyüdüm. Yarı tanrıça sayılacak bir kadının verdiği parayla özgürlüğüme kavuştum. *Onun* verdiği parayla." Sessizce onları seyreden ve bekleyen kadını işaret etti. "O gençlik sularından içti. Beni de içmeye zorladı. Şimdi burada birlikte yaşıyoruz. Onu bilmiyorum ama bazen aynaya bakıyor ve, *Keşke yüzümde kırışıklıklar olsaydı,* diyorum. Çocuklarımı gömdüm. Onların çocuklarını da. Çocuklarının çocuklarını da. Beş kuşağa kadar. Savaşların başlayıp sona erdiğini gördüm. Kıyıya vurup ayak izlerini silen ve kumdan yapılmış şatoları sürükleyip götüren dalgalar gibi. İnsanların alev alev yandıklarına tanık oldum. Lud Kenti sokaklarının iki yanındaki direklere takılı yüzlerce kafa gördüm. Akıllı liderlerin suikastlere kurban gittiklerini ve yerlerine budalaların geçirildikle-

rini öğrendim. Ve hâlâ yaşıyorum." Derin derin içini çekti. "Ben hâlâ yaşıyorum. İşte nasihat edecek durumda olmamın nedeni de. Beni dinler misin? Çabuk cevap ver. Bu öğüdümü *onun* duymasını istemiyorum. Ama artık ona yaklaşıyoruz."

Rosie, "Evet," dedi. "Söyle."

"En iyisi geçmişe karşı acımasız davranmaktır. Önemli olan bize indirilen darbeler değil, sağ salim atlatmayı başardıklarımızdır. Şimdi unutma... yaşamını düşünmüyorsan bile hiç olmazsa aklını düşün ve *ona bakma!*"

Kırmızılı kadın bu sözleri fısıltıyla ama yine de vurgulayarak söylemişti. Bir dakikadan daha az bir süre sonra Rosie yine sarışın kadının karşısında duruyordu. Gözlerini Rose Madder'ın kısa giysisinin eteğine dikmişti. Çocuğu yine sıkıca tuttuğunun farkında değildi. Ancak durumu "Caroline" kucağında kıpırdanarak öfkeyle elini salladığı zaman anladı. Çocuk uyanmış, ona parlak gözlerindeki merakla bakıyordu. Gözleri yaza özgü sis maviliğin rengindeydi.

O alçak, tatlı ve boğuk ses duyuldu. "Çok başarılı oldun. Evet, öyle. Sana teşekkür ediyorum. Şimdi bebeği bana ver."

Rose Madder ellerini uzattı. Ellerinin üzerinde gölgeler kıvıl kıvıldı. Rosie şimdi daha da hoşlanmadığı bir şeyi görüyordu: Kadının parmaklarının arasından yoğun, grimsi yeşil, çamur gibi bir şeyler sarkıyordu. Yosun gibi... ya da sürüngenlerin pulları gibi şeyler... Rosie ne yaptığını fark etmeden bebeği göğsüne bastırdı. Çocuk bu kez daha da fazla kımıldanarak bağırdı.

Kahverengi bir el uzanıp Rosie'nin omzunu sıktı. "Sana bebeğe bir şey olmayacağını söyledim. Çocuğa asla zarar veremez. Yolculuğumuz sona erinceye kadar bebeğe daha çok ben bakacağım. Bu uzun sürmeyecek. Ondan sonra çocuğu verecek... Neyse, işin bu yanı önemli değil. Bebek kısa bir süre için onun. Haydi çocuğu ona ver."

Rosie bebeği uzattı. Acı olaylarla dolu yaşamında yaptığı şeylerin en acısı buymuş gibi geliyordu ona. Gölgeli eller bebeği

aldığında çocuk usulca, memnun memnun mırıldandı. Sonra da kadının, Rosie'nin görmesi yasak olan yüzüne baktı... ve güldü.

O tatlı, boğuk ses, ninni söyler gibi, "Evet, evet," dedi. Bu seste Norman'ın gülümsemesine benzeyen, Rosie'nin çığlıklar atmak istemesine neden olan bir şeyler vardı. "Evet, tatlım. Orası karanlıktı değil mi? Karanlık, kötü ve iğrenç. Ah, evet, annen bunu biliyor." Lekeli eller bebeği kaldırarak morumsu kırmızı giysiye bastırdı. Çocuk başını kaldırıp gülümsedi, sonra başını annesinin göğsüne dayayarak gözlerini kapattı.

Sarışın kadın, "Rosie," dedi. Sesi dalgın, düşünceli ve deliceydi. Hayali orduların kontrolünü ele geçireceğini sanan bir zorbanın sesi.

Rosie de hemen hemen fısıltıyla, "Evet," diye cevap verdi.

"*Gerçekten Rosie.* Gerçek Rosie."

"E... evet, sanırım."

"Aşağıya inmeden önce sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Rosie, "Evet," dedi. "Çok iyi hatırlıyorum." Oysa anımsamayı hiç istemiyordu.

Rose Madder adeta açgözlü bir tavırla sordu. "Neydi o? Ben sana ne söyledim, Gerçek Rosie."

"'Bedelini öderim.'"

"Evet. Bedelini öderim. Aşağıda, o karanlıklar senin için çok mu kötü olur? Çok mu kötüydü, Gerçek Rosie?"

Rosie bu soruyu dikkatle düşündü. "Evet, kötüydü. Ama en kötüsü bu değildi. En kötüsü o dereydi sanırım. Sudan içmek istedim."

"Yaşamında unutmak istediğin çok şey var, öyle mi?"

"Evet. Var sanırım."

"Kocan mı?"

Rosie, "evet" der gibi başını salladı.

Uyuyan çocuğu göğsüne bastırmış olan kadın, Rosie'nin kalbini donduran garip, güven dolu bir sesle konuştu. "Kocandan kurtulacaksın."

Rosie ağzını açtı. Ama konuşacak halde değildi. Ağzını tekrar kapattı.

Rose Madder havadan sudan söz ediyormuş gibi, "Erkekler birer hayvandır," dedi. "Bazıları tatlılıkla elde edilip eğitilebilirler. Ama bazıları da edilemezler. Tatlılıkla yola getirilemeyecek bir erkekle... azgın bir yaratıkla... karşılaştığımız zaman aldatıldığımızı ya da lanetlendiğimizi mi düşünmemiz gerekir? Yolun kenarında ya da karyolanın yakınındaki salıncaklı iskemlede oturup kaderimizden yakınmamız şart mıdır? *Ka*'ya isyan etmek zorunda mıyız? Hayır. Çünkü *Ka* dünyayı hareket ettiren tekerlektir. Ona öfkelenerek bağırıp çağıran kadın ve erkekler tekerleğin kenarının altında ezilirler. Ancak azgın ve vahşi yaratıkların da icabına bakılması gerekir. Bu işi umut dolu kalplerle yapmalıyız. Çünkü ondan sonraki hayvan her zaman farklı olabilir."

Rosie, *Bill bir hayvan değil,* diye düşündü. Ama bu sözleri Rose Madder'a yüksek sesle söylemeye cesaret edemeyeceğini anladı. Kadının onu yakalayıp boğazını dişleriyle parçaladığını hayal etmek çok kolaydı.

Rose Madder, "Ne olursa olsun, hayvanlar boğuşurlar," dedi. "Onların yöntemi böyledir. Boynuzlarını denemek için başlarını eğerek birbirlerine saldırırlar. Anlıyor musun?"

Rosie birdenbire kadının ne demek istediğini *gerçekten* anladığını düşününce dehşete kapıldı. Parmaklarını ağzına götürerek dudaklarına dokundurdu. Dudakları kurumuş, alev alev yanıyordu. Rosie, "Boğuşmayacaklar," dedi. "Çünkü birbirlerini tanımıyorlar. Onlar..."

Rose Madder, "Hayvanlar boğuşurlar," diye yineledi, sonra da ona bir şey uzattı. Rosie ancak bir dakika sonra onun ne olduğunu anlayabildi: Rose Madder'ın sağ dirseğinin yukarısına taktığı altın pazubentti.

"Ha... hayır..."

Sarışın kadın ansızın sert ve sabırsız bir tavırla, "Onu al!" diye emretti. "Onu al, onu al! Ve artık sızlanma! Var olan bütün tanrılar adına, *bir koyun gibi aptalca sızlanmayı bırak!*"

Rosie titreyen elini uzatarak pazubendi aldı. Sarışın kadının cildine yapışık olmasına karşın maden yine de soğuktu. Rosie, *Bunu takmamı isterse ne yaparım bilmem?* diye düşündü. Ama Rose Madder ondan böyle bir şey istemedi. Onun yerine leke leke elini uzatarak zeytin ağacını işaret etti. Şövale kaybolmuş ve tablo onun odasındaki gibi, iyice büyümüştü. Resim değişmiş, yine Tremont Sokağı'ndaki oda görülüyordu. Ama kadın artık kapıya bakmıyordu. Oda karanlıktı. Yataktaki battaniyenin ucundan sarı saçlar ve çıplak bir omuz gözüküyordu.

Rosie şaşkın şaşkın, *Bu benim,* dedi kendi kendine. *Uyuyor ve bu rüyayı görüyorum.*

Rose Madder, "Haydi git," diyerek başının arkasına dokundu. Rosie tabloya doğru bir adım attı. Daha çok, o soğuk ve korkunç elin en hafif bir dokunuşundan bile kaçmak için. Aynı anda trafiğin uğultusunu pek hafifçe duyabildiğini fark etti. Yüksek otların arasında, cırcırböcekleri ayaklarının ve bileklerinin etrafında zıplıyorlardı. "Haydi git, küçük Gerçek Rosie. Bebeğimi kurtardığın için sağ ol."

Rosie düzeltti. "Bebeğimizi." Aynı anda içine çılgınca bir korku düştü. Bu kadının sözlerini düzeltecek bir insanın da deli olması gerekirdi.

Ama morumsu kırmızı giysili kadın konuştuğunda sesinde öfkeden çok alay vardı. "Evet, evet, istersen öyle olsun. *Bebeğimiz.* Haydi git artık. Hatırlaman gerekeni hatırla, unutman gerekeni de unut. Etki dairemin dışındayken kendini koru."

Rosie, *Tabii koruyacağım,* diye düşündü. *Buraya gelip senden bana iyilik etmeni isteyecek değilim. Bundan emin olabilirsin. Bahçede verilecek bir partiyi düzenlemesi için İdi Amin'i tutmak gibi bir şey olur bu. Ya da Adolf Hitler'i...*

Rosie tablodaki kadının yatakta kımıldandığını ve battaniyeyi çıplak omzuna çektiğini görünce düşünceleri yarıda kesildi.

Ama tablo artık değişmişti.

Bir pencereye dönüşmüştü.

Kırmızı elbiseli zenci usulca, "Haydi git," dedi. "Çok başarılı oldun. *O* duyguları konusunda fikrini değiştirmeden hemen çık git."

Rosie tabloya doğru gitti. Rose Madder arkasından tekrar konuşmaya başladığında sesi artık ne tatlıydı ne de boğuk. Bu ses yüksek ve sertti. Bir cinayet işleyebilecek birinin sesi. *"Ve unutma. Bedelini öderim!"*

Bu beklenmedik bağırma yüzünden Rosie yüzünü buruşturarak gözlerini yumdu... ve ileri doğru atıldı. Sarışın kadının ona yaptığı iyiliği unuttuğundan ve kendisini öldürmeye karar verdiğinden emindi. Ayağı bir şeye takıldı. (Belki de resmin alt kenarına.) Sonra düşüyormuş gibi bir duyguya kapıldı. Midesinin altüst olduğunu hissedecek kadar zaman bulabildi. Derken karanlıklar gözlerinin önünden hızla geçti. Bu karanlıkların içinden tehlikeli bir ses yükseliyormuş gibiydi. Uzaklardaydı ama yaklaşıyordu. Belki de Grand Central İstasyonu'nun altındaki derin tünellerden geçen trenlerin sesiydi bu. Ya da boğa Erinyes'in homurtusu. Hayvan labirentinin derinliklerinde başını eğmiş körcesine koşuyor ve kısa, sivri boynuzları havayı yarıyordu.

Sonra Rosie kısa bir süre için kendinden geçti.

Rosie sessizce, hiçbir şey düşünmeden yüzüyordu sanki. Plasenta içindeki hiç rüya görmeyen bir embriyon gibi. Sabahın yedisine kadar böyle sürüp gitti. Sonra karyolasının yanındaki Big Ben'in acımasız uluması onu uykunun derinliklerinden çekip çıkardı. Rosie yatakta doğrulup dimdik oturdu. Pençeye benzeyen ellerini sallayıp duruyor, anlayamadığı bir şeyler bağırıyordu. Şimdiden unuttuğu bir rüyayla ilgiliydi bunlar. "Beni sana bakmaya zorlama! Beni sana bakmaya zorlama! Beni zorlama! Beni zorlama!"

Çok geçmeden krem rengi duvarları, kendini pek büyük sanan iki kişilik kanepesini ve pencereden içeriye dolan ışığı gördü. Gerçeği kavramak için onlardan yararlandı. *Rüyalarımda kim olduğumu, nereye gittiğimi bilmiyorum. Ama ne olursa olsun ben şimdi*

Rosie McClendon'ım. Hayatını kazanmak için sesli kitap kayıtları yapan bekâr bir kadın. Çok uzun süre kötü bir adamla yaşadım. Sonunda onu terk ettim ve iyi biriyle tanıştım. Trenton Sokağı'nda 897 numaralı binada, ikinci kattaki bir odada oturuyorum. Odam koridorun sonunda. Pencereden Bryant Park görünüyor. Ah evet, bir şey daha var. Bu bekâr kadın artık ömrü boyunca bir daha lahana turşusu ile otuz santim boyunda bir sosis yemeyecek. Anlaşılan bana dokunuyor. Üstelik gördüğüm rüyayı da hatırlayamıyorum...

("Hatırlaman gerekeni hatırla, unutman gerekeni de unut.")

Ama Rosie rüyanın nasıl başladığını biliyordu. O lanet olasıca tablonun içine girmişti. Aynadan geçen Alice gibi.

Bir an orada öylece oturdu. Gerçek Rosie'nin dünyasına elinden geldiği kadar sıkıca sarıldı. Sonra da acımasız çalar saate uzanıp bir vuruşta yere devirdi. Saat şimdi orada yatıyor, anlamsızca zırlıyordu.

Rosie, "Kusurluları işe alın," dedi. "Onları seyretmek eğlenceli oluyor."

Eğilerek el yordamıyla saati bulmaya çalıştı. Gözucuyla gördüğü sarı saçları onu yine büyülemiş gibiydi. O itaatkâr küçük korkak fare Rose Daniels'ın saçlarına hiç mi hiç benzemiyordu. Saati alıp zil sesini kesecek olan düğmeyi başparmağıyla ararken başka bir şeyi fark ettiği için durakladı. Sağ koluna dayanmış olan göğsü çıplaktı.

Zili susturup sol elinde saatle doğruldu. İnce battaniyeyle çarşafı itti. Vücudunun alt yarısı da üst yarısı kadar çıplaktı.

Rosie boş odaya, "Geceliğim nerede?" diye sordu. Sesi o ana dek kendisine bu kadar budalaca gelmemişti. Ama tabii geceliğiyle yatıp sabah çırılçıplak uyanmaya da alışık değildi. Norman'la geçirdiği on dört yıllık evlilik yaşamı bile onu böyle garip bir şeye karşı hazırlamamıştı. Saati komodinin üstüne koyup ayaklarını yere doğru sarkıttı...

Ve, "Ayyy!" diye bağırdı. Kalçalarıyla bacaklarının yukarı kısımlarındaki sancı ve sertlik onu hem şaşırtmış hem de korkutmuştu.

Karyolanın kenarına oturarak sağ bacağını usulca uzatıp büktü, sonra da sol bacağını. İki bacağını da oynatabiliyordu ama *canı* yanıyordu. Özellikle sağ bacağı acıyordu. Sanki bir gün önce spor salonunda durmadan çalışmıştı: kürek çekme makinesi, koşma, merdiven. Oysa bir gün önce bütün yaptığı Bill'le yürümekti. Üstelik de ağır ağır yürümüşlerdi.

Rosie, *Sesler Grand Central'daki trenlerin gürültüsüne benziyordu,* diye düşündü.

Hangi sesler?

Bir an cevabı yakalayacakmış gibi geldi. Bir *şeyi.* Ama sonra kafasından uçup gitti. Rosie ağır ağır, dikkatle ayağa kalktı. Bir an yatağın yanında durduktan sonra banyoya doğru gitti. Daha doğrusu oraya doğru *topallayarak* yürüdü. Sağ bacağının kaslarını bir nedenle fazla germişti sanki. Böbrekleri de sancıyordu. Tanrı aşkına...

Bir yerlerde insanların rüyalarında "koştuklarını" okuduğunu anımsadı. Belki o da *öyle* yapmıştı. Belki de tam olarak hatırlayamadığı karmakarışık rüyalar öylesine korkunçtu ki, onlardan kaçabilmek için çabalamıştı. Banyonun kapısında durup geriye, yatağına baktı. Alt çarşaf buruşmuştu. Ama yanlarından çıkmamış, toplanmamıştı. Uykusunda gerçekten çabalasaydı öyle olması gerekirdi.

Ancak Rosie pek de hoşuna gitmeyen bir şey gördü. Onu beklenmedik ve korkunç bir hızla o eski kötü günlere döndüren bir şey: kan. Ama bu kanlar damlalar değil, ince çizgiler halindeydi. Ayrıca yumrukla ezilmiş bir burun ya da yarılmış dudaklardan akmış da olamazdı. Çünkü çok aşağılardaydı.. Yoksa...

"Zamanı mı, kızım?"

Rosie boş odaya, "Ne?" diye sordu.

Yine bir şey dalgalandı ve neredeyse belirginleşti. Ama Rosie bu düşünceyi daha yakalayamadan kayboldu. Başını eğip vücuduna baktı, böylece en azından bir esrar çözülmüş oldu. Sağ bacağının yukarısında derince bir çizik vardı. Görünüşüne bakılırsa çarşaftaki kanın nedeni bu çizikti.

Uykuda kendimi tırmaladım mı? Yani bu...

Bu kez Rosie'nin kafasında beliren düşünce hemen kaybolmadı. Belki de neden, aslında bunun bir düşünce değil, bir hayal olmasıydı. Rosie çıplak bir kadın gördü... Kendini... İki yanından büyük çalıların yükseldiği bir yolda dikkatle yan yan gidiyordu. Rosie duşu açıp suyun sıcaklığını anlamak için elini uzatırken kendi kendine, *İnsanın rüyasında orası burası kanar mı?* diye sordu. *Yani rüya çok canlı olursa. Paskalya Yortusu'ndan önceki cuma ellerinden ve ayaklarından kanlar akan insanlar gibi.*

Bu kadar dert arasında bir de bu mu çıktı?

Rosie kendi sorusunu yanıtladı. *Ben bir şey söylemiyorum. Çünkü hiçbir şey bilmiyorum.* Bu doğruydu işte. *Belki insan uyurken rüyasında vücudunun çizildiğini gördüğü an cildinde öyle bir yara açıldığına inanabilirim... Evet, pek olacak gibi değil ama yine de... Bu da bir olasılık. Ama kesinlikle kabul edemeyeceğim bir şey var! Bir insan rüyasında çıplak olduğunu gördüğü için geceliğini ortadan kaldıramaz.*

"Arkandaki o şeyi çıkar."

"Çıkaramam. İçimde başka bir şey yok."

"Bunu sen söylemezsen, ben de söylemem..."

Hayalet sesler. Rosie bunlardan birini tanımıştı. Kendi sesiydi. Ama ya öbürü?

Geceliğimi uyurken çıkarmış olmalıyım. Hepsi o kadar. Belki de bir ara uyanır gibi oldum ve o zaman çıkardım. Ancak artık bunu da kara bir suyu aşmak için beyaz taşlara bastığım ve karanlıklarda koştuğumla ilgili garip rüyalarım gibi pek hatırlayamıyorum. Geceliği çıkardım. Karyolanın altına bakarsam onu oraya tıkmış olduğumu göreceğim.

Öyle ya. Ama tabii geceliği yediysem ya da...

Suyun sıcaklığına bakmak için uzattığı elini çekip merakla inceledi. Parmaklarının ucunda renkleri açılmaya başlamış morumsu kırmızı lekeler, tırnaklarının altlarındaysa daha koyu renkli kalıntılar vardı. Elini ağır ağır yüzüne doğru kaldırırken kafasının derinliklerinden bir ses çok belirgin bir korkuyla onu uyardı. *Çekirdeklere dokunan elini ağzına götürme! Sakın ha!* Pratik-Makul'ün sesi değildi bu. Daha doğrusu Rosie onun sesi olduğunu sanmıyordu.

Korkuyla, *Hangi çekirdekler?* diye sordu. Parmaklarını koklayınca burnuna pek hafif bir koku geldi. Fırındaki pastaları ve pişmiş şekeri andıran bir koku. *Hangi çekirdekler? Dün gece ne oldu? Yoksa...* Kendini bu noktada susturdu. Ne söylemek üzere olduğunu biliyordu. Ama bu sorunun söylenmesine ve yarım kalmış bir iş gibi karşısına dikilmesine dayanamayacaktı. *Yoksa hâlâ devam mı ediyor?*

Rosie duşa girdi. Dayanabildiği kadar sıcak suyla yıkanacaktı. Sabunu alıp ellerini büyük bir dikkatle yıkadı, sonra iyice fırçaladı. Sonunda tırnaklarının altındaki o morumsu kırmızı lekeler bile çıktı. Artık sıra saçlarındaydı. Rosie saçlarını yıkarken konuşmaya başladı. Curt ona çocuk şiirlerini değişik ses tonlarıyla tekrarlamasını önermişti. O da öyle yaptı. Üstündeki ya da altındaki komşularını rahatsız etmemek için çok alçak sesle konuşuyordu. Beş dakika sonra duştan çıkarak kurulandığı zaman vücudu artık gerçekten etten yapılmış gibiydi. Dikenli tel ve kırık camlardan oluşmuş gibi değil. Sesi de hemen hemen normalleşmişti.

Rosie tişört ile blucin giyeceği zaman Rob Lefferts'ın onu öğle yemeğine götüreceğini hatırladı. Onun yerine yeni bir etek giydi. Sonra da saçlarını örmek için aynanın karşısına oturdu. Bu işi çok ağır ağır yapabildi çünkü sırtı, omuzları ve kollarının yukarı kısımları da tutulmuştu. Sıcak su iyi gelmiş ama ağrıları tümüyle geçirememişti.

Rosie, *Evet*, diye düşündü. *Bebek yaşına göre oldukça iriydi.* Saçlarını düzgünce örmeye öylesine dalmıştı ki, bu düşünceyi pek fark etmedi. İşini bitirirken arkasındaki odayı yansıtan aynaya baktı ve gördüğü şey yüzünden gözleri irileşti.

"Aman Tanrım..." Ayağa kalkarak tahta sopalar kadar hissizleşmiş bacaklarının üzerinde odada ilerledi.

Tablo pek çok bakımdan eskisinin aynıydı. Sarışın kadın hâlâ tepede duruyordu. Ördüğü saçları iki kürekkemiğinin arasından aşağıya sarkmıştı. Sol kolunu kaldırmıştı. Şimdi eliyle gözlerini korumaya çalışması mantıklıydı çünkü yağmur bulutları kaybol-

muştu. Kısa giysili kadının başının üzerindeki gökyüzü temmuz ayının nemli bir günündeki gibi solmuş blucin mavisiydi. Daha önce orada olmayan birkaç koyu renkli kuş havada daireler çiziyorlardı. Ama Rosie onları pek fark etmedi.

Gökyüzü mavi, diye düşündü. *Çünkü fırtına sona erdi. Yağmur ben... şey... ben başka bir yerdeyken dindi.*

O başka yerin karanlık ve korkutucu olduğunu anımsıyordu sadece. Bu da yeterliydi. Rosie daha fazlasını hatırlamak *istemiyordu.* Kendi kendine, *Belki tabloyu yeniden çerçevelettirmem,* dedi. *Resmi yarın Bill'e göstermeyeceğim. Fikrimi değiştirdim. Kesinlikle. Hatta ona tablodan söz bile etmeyeceğim. Gökyüzündeki koyu renk bulutların kaybolduğunu ve yerini sisli bir güneş ışığının aldığını fark etmesi kötü olur. Ama bu değişikliği görmemesi daha da kötü sayılır. Çünkü aklımı kaçırmaya başladığım anlamına gelir.*

Lanet olasıca resmi artık isteyip istemediğimden de emin değilim. O tablo insanı korkutuyor. Çok komik bir şey duymak ister misin? Bence tablonun içinde hayaletler var!

Rosie tabloyu iki yanından tutarak havaya kaldırdı. Resmi böyle tutmasına neden olan kaygının bilinçli hale gelmesini istemiyordu.

(Dikkatli ol, Rosie. Resmin içine düşme!)

Koridora açılan kapının yanında küçük bir dolap vardı. Orada Norman'ı terk ettiği zaman giydiği tenis ayakkabılarıyla ucuz sentetik malzemeden yapılmış yeni bir kazaktan başka bir şey yoktu henüz. Rosie dolabın kapağını açmak için tabloyu yere bıraktı. Tabii elinin serbest kalması için resmi kolunun altına sıkıştırabilirdi ama nedense böyle yapmanın hoşuna gitmeyeceğini hissetmişti. Tabloyu yerden alıp büyük bir dikkatle baktı. Güneş çıkmıştı. Bu kesinlikle yeni bir ayrıntıydı. İri kara kuşlar gökyüzünde dönüyorlardı... Onlar da *herhalde* yeniydiler. Bir şey daha yok muydu... bir değişiklik daha? Rosie bundan emindi. Ama onu göremiyordu. Çünkü bu tabloya katılan bir şey değildi. Resimden bir şey çıkarılmış... silinmişti. Bir şey...

Rosie kendi kendini azarladı. *Onun ne olduğunu bilmek istemiyorum. Hatta onu düşünmek bile istemiyorum. Tamam mı?*

Evet, tamam. Bir yandan da böyle hissettiği için üzülüyordu. Çünkü resmi ona uğur getiren özel bir şey saymaya başlamıştı. Uğurlu tavşan ayağı gibi. Kuşku götürmeyecek bir şey de vardı: Kayıt stüdyosundaki ilk gün paniğe kapıldığı zaman tepede öyle korkusuzca duran Rose Madder'ı düşünmüş ve o sayede kendini toparlayabilmişti. Bu nedenle resim konusunda kötü duygulara kapılmak, özellikle ondan korkmak istemiyordu... Ne çare ki korkuyordu işte. Ama yağlıboya tablolarda kapalı hava bir gecede açmazdı. Resmin ayrıntıları da görünmeyen bir film makinisti durmadan mercek değiştiriyormuş gibi büyüyüp küçülmezdi. Rosie aslında sonunda tabloyu ne yapacağını bilmiyorsa da, resmin o gün ve hafta sonunda nerede duracağını biliyordu: dolapta. Orada eski tenis ayakkabılarıyla dostluk edecekti.

Tabloyu dolaba sokup arkaya dayadı. Onu döndürerek yüzünü arkaya getirme isteğini de yendi. Sonra da kapağı kapattı. Yeni olan tek bluzunu giydi, çantasını alıp odadan çıktı. Uzun, karanlık koridordan merdivene doğru giderken kafasının derinliklerinden fısıltıyla söylenen iki sözcük yükseldi. *Bedelini öderim.* Merdivenin başında durdu. Öyle şiddetle titriyordu ki, az kalsın çantasını düşürüyordu. Bir an sağ bacağı kramp girmiş gibi kaba etine kadar şiddetle sancıdı. Ağrı geçer geçmez Rosie hızla aşağıya indi. Sokakta, otobüs durağına giderken kendi kendine, *Bunu düşünmeyeceğim,* dedi. *İstemiyorsam düşünmek zorunda değilim. Ve istemiyorum. Onun yerine Bill'i düşüneceğim. Bill'i ve onun motosikletini...*

Rosie, Bill'i düşünerek işe gitti ve *Bütün Yarınlarımı Öldür*'ün karanlık dünyasına hiçbir zorluk çıkmadan girebildi. Öğle yemeğindeyse tablodaki kadını düşünmek için daha da az zamanı oldu. Bay Lefferts onu "Della Femmina" adlı bir İtalyan restoranına götürdü. Rosie'nin o zamana kadar gittiği lokantaların en güzeliydi. Rosie kavununu yerken Robbie, "daha sağlam bir iş anlaşması" diye tanımladığı bir öneri getirdi. Rosie'yle haftada sekiz yüz dolar kazanmasını sağlayacak bir anlaşma imzalamak

istiyordu. Anlaşma yirmi haftalık olacaktı ya da yirmi kitaplık. Artık hangisi önce geliyorsa. Rhoda onun kesinlikle bin dolar istemesi için ısrar etmişti. Ama Robbie ona ayrıca bir menajer bulacağına da söz verdi. Menajeri ona radyoda istediği kadar iş bulabilirdi.

"Yılın sonuna dek yirmi iki bin dolar kazanabilirsin, Rosie. İstersen daha da fazlasını... Ama neden kendini yıpratasın?"

Rosie, Lefferts'a bu öneriyi hafta sonunda düşünmesine izin verip vermeyeceğini sordu. Yaşlı adam, "Tabii veririm," dedi. Robbie, Rosie'yi Corn Binası'nın lobisinde bırakmadan önce elini uzattı. (Rhoda ile Curt asansörün yakınındaki bir banka oturmuş iki hırsız gibi dedikodu yapıyorlardı.) Rosie de elini uzattı. Yaşlı adamın elini sıkacağını sanıyordu. Ama Robbie Lefferts elini iki avucunun arasına aldı, eğilip öptü. Bu hareket Rosie'nin sırtını ürpertti. Kimse bugüne dek elini öpmemişti. Ama filmlerde bu hareketi pek çok kez görmüştü.

Rosie kayıt bölmesine girerek Curt'un diğer odada yeni bir makara takmasını seyrederken tabloyu düşündü. Şimdi dolapta...

(Sen öyle olduğunu umuyorsun, Rosie. Öyle olduğunu umuyorsun.)

...kapalıydı.

Rosie birdenbire resimdeki diğer değişikliğin ne olduğunu anladı. Tablodan çıkarılan ayrıntı pazubentti. Kökboyası rengi giysili kadının sağ dirseğinin yukarısına takılmıştı. Oysa bu sabah kadının biçimli omzuna kadar bütün kolu boştu.

Rosie o akşam odasına döndüğünde diz çöküp toplamadığı yatağın altına baktı. Altın pazubent ta dipteydi. Karanlıkta dik duruyor ve hafifçe parlıyordu. Rosie onu bir dev kadının alyansına benzetti. Yanında bir şey daha vardı. Mavi kumaş parçasından katlanarak kare biçimine sokulmuş bir şey. Galiba sonunda kayıp geceliğinin bir parçasını bulmuştu. Bezin üzerinde morumsu kırmızı lekeler vardı. Kana benziyor ama Rosie öyle olmadığını biliyordu. Bu lekeler tadına bakılmaması gereken meyvenin sula-

rından olmuştu. O sabah duş yaparken parmaklarındaki onlara benzeyen lekeleri fırçalayarak çıkarmıştı.

Pazubent en aşağı yarım kilo vardı, hatta belki de bir kilo. Altından yapılmışa benziyordu. Eğer öyleyse ne kadar ederdi bu? On iki bin dolar? On beş? Hiç de fena sayılmazdı bu para. Sonuçta bu bilezik hemen hemen değersiz bir nişan yüzüğünü vererek aldığı bir tablodan çıkmıştı. Ama Rosie yine de pazubende dokunmak istemiyordu. Bileziği komodinin üzerine, lambanın yanına koydu.

Mavi pamuklu zarfçığı bir an elinde tuttu. Orada yeni yetişen bir kız gibi oturuyordu. Sırtını karyolaya dayamış, bağdaş kurmuştu. Sonra zarfın yanını açtı, içinde üç çekirdek vardı... üç küçük tohum. Rosie onlara mantıksız ve umutsuz bir dehşetle bakarken o acımasız sözler kafasında demir çanlar gibi çaldı.

Bedelini öderim!

VII

Piknikçiler

Norman karısını yakalamak için balık avlıyordu.

Otel odasındaki yatağında perşembe gece yarısının kara bıçağını cumaya doğru uzattığı saatlerde yatağında yatıyor, uyumuyordu. Banyoda, lavabonun üzerindeki floresan tüpten başka bütün ışıkları söndürmüştü. Oradan odaya Norman'ın hoşuna giden hafif bir ışık yayılıyor, ona yoğun sisin arkasından gözüken sokak lambalarının ışıklarını hatırlatıyordu. Aynı Rosie perşembe gecesi uykuya dalmadan yattığı gibi uzanmıştı. Yalnız iki eli değil, bir teki yastığın altındaydı. Diğer eliyle sigara içiyor ya da yerde duran Glenlivet şişesini ağzına götürüyordu.

Artık yanında olmayan karısına, "Sen neredesin, Rose?" diye sordu. "Neredesin? Ve evden kaçacak cesareti nereden buldun? Senin gibi ürkek bir fare?"

Norman'ı en çok bu ikinci soru ilgilendiriyordu. Karısı buna nasıl cüret edebilmişti? Birinci soru o kadar önemli değildi, yani pratik açıdan. Çünkü cumartesi günü Rose'un nerede olacağını biliyordu. Bir aslan, bir zebranın nerede otlayacağıyla ilgilenmezdi. Sadece hayvanın su içtiği yerde beklerdi, işte o kadar. Durum buraya kadar iyi sayılırdı. Ama yine de... Rose ondan kaçacak cesareti nereden bulmuştu? Karısıyla yapacağı son konuşma önemliydi. Belki Norman ondan sonra yaşayamayacaktı... Ne olursa

olsun bu sorunun cevabını bilmek istiyordu yine de. *Bunu planladı mı? Yoksa bir rastlantı mıydı? Bir tek güdünün neden olduğu bir anormallik miydi? Biri Rose'a yardım etti mi? Tabii ölü Peter Slowik ve Durham Caddesi'ndeki kaltaklar grubu dışında? Karım gölün kıyısındaki bu sevimli kente geldiğinden beri ne yapıyor? Garsonluk mu? Böyle berbat bir otelde çarşafları silkeleyip yellenme kokularını gidermeye mi çalışıyor? Hiç sanmıyorum. O böyle işler yapamayacak kadar tembeldir. Evdeki işlere bakarsan öyle olduğunu anlarsın. Başka hiçbir yeteneği yok. Ama memelerin varsa geriye bir seçenek kalıyor demektir. Rose da şimdi bir sokak köşesinde satışta olmalı. Tabii ya! Başka ne yapabilir ki? Aslında yatakta çok kötüydü. Onunla yatmak çamur yığınıyla sevişmek kadar heyecan vericiydi. Ama erkekler öyle karılara para verirler. Evet, tabii ya. Rose herhalde sokakta, kendini satıyordur.*

Ama bunu ona soracağım. Ona her şeyi soracağım. Gerekli cevapları aldıktan sonra... onun gibilerden her zaman istediğim cevapları aldıktan sonra bağırmaması için kemerimi boynuna dolayacağım ve... ısıracağım... ısıracağım... ısıracağım... Yahudi Çocuğu 'Vurucu'ya yaptıkları yüzünden ağzı ve çenesi hâlâ sızlıyordu. Ancak bunun kendisini engellemesine izin verecek değildi. Hatta yavaşlatmasına bile. Çantasının dibinde üç Percodan tableti vardı. Kayıp kuzusuyla, o tatlı Serseri Gülü'yle ilgilenmeye başlamadan önce onları yutacaktı. Sonrasına gelince... olay sona erince ...ilacın etkisi geçtiği zaman...

Ama bunu düşünemiyordu. Düşünmek *istemiyordu.* Norman'a *daha sonrası olmayacakmış* gibi geliyordu. Sadece karanlıklar olacaktı. Ancak bu da önemli değildi. Belki de uzun süren bir karanlık tam istediği gibi bir şeydi.

Norman yatakta yatarak dünyanın en iyi viskisini içti, sigaraları birbirinden yaktı. Dumanların dalgalar halinde tavana doğru yükselmesini seyretti. Banyodan süzülen yumuşak beyaz ışıkta renkleri maviye dönüyordu. Ve Norman karısını yakalamak için balık avlıyordu. Ama oltasının çengeli sadece suları yarıyordu. Orada avlanacak hiçbir şey yoktu. Bu da onu çıldırtıyordu. Sanki Rose'u uzaylılar kaçırmıştı. Ya da buna benzer bir şey olmuştu.

Norman bir ara yanan sigarayı avucuna alıp yumruğunu sıktı. O sırada iyice sarhoştu artık. Bu elin kendisinin değil *Rose*'un olduğunu hayal etti. Karısının yumruğunu eliyle kavramış, Rose'un parmaklarını açıp yanan sigarayı atmasını engelliyordu. Eklemlerin arasından ince dumanlar sızar ve canı da iyice yanarken, "Sen neredesin, Rose?" diye fısıldadı. "Nereye saklandın, adi hırsız?"

Norman ondan kısa bir süre sonra uykuya daldı. Cuma sabahı onu geçe uyandı. Dinlenemememiş, içkinin etkisi geçmemişti. İçinde korkuya benzer bir duygu vardı. Bütün gece çok acayip rüyalar görmüştü. Bu rüyalar sırasında Whitestone Oteli'nin dokuzuncu katındaki odasındaydı yine. Uyanıktı ve karyolada yatıyordu. Banyodan süzülen ışık yine odasının karanlıklarını hafifçe yarıyor, sigara dumanı mavi tüller gibi yükseliyordu. Ama rüyalarında dumanların arasında Rose'u görebiliyordu.

Karısı şiddetli bir yağmurda bitkileri solmuş bir bahçede yürüyordu. Norman, *İşte buradasın*, diye düşünüyordu. Rose nedense çırılçıplaktı. Norman ona karşı beklenmedik bir istek duyuyordu. Sekiz yıldan, hatta daha uzun bir süreden beri Rose'un çıplaklığı karşısında bir tiksinti duymuştu. Ama karısı şimdi başka gözüküyordu, hatta bayağı hoştu.

Norman rüyasında, *Bunun nedeni kilo vermiş olması değil*, diyordu. *Ama gerçekten zayıflamış gibi... Hiç olmazsa biraz. İnsanı etkileyen Rose'un hareketleri. Bunda bir şeyler var? Nedir bu?*

Norman durumu anlıyordu. Rose'da başkalarıyla sevişen ve henüz doyamamış olan kadınlara özgü o hava vardı. Bu değerlendirmesinden kuşku duysaydı, "Ne Rose mu? Herhalde şaka ediyorsun, ahbap?" deseydi, karısının saçlarına bir bakmak bu sorunun kesinlikle cevaplanmasını sağlayacaktı. Rose saçlarını kaltak sarısına boyamıştı. Kendini Sharon Stone ya da Madonna sanıyormuş gibi.

Norman rüyasında dumanlardan oluşan Rose'un ölü bahçeden çıkıp bir dereye yaklaşmasını seyrediyordu. Bu öyle garipti ki, sanki derede su değil de mürekkep akıyordu. Karısı taşlara basarak karşıya geçerken dengesini kaybetmemek için ellerini

ileriye doğru uzatıyordu. Norman, Rose'un bir elinde ıslak, buruşuk bir bez olduğunu fark ediyordu. Norman onu geceliğe benzetiyor ve *Onu neden giymiyorsun, edepsiz kahpe?* diye düşünüyordu. *Yoksa erkek arkadaşının gelip seni becermesini mi bekliyorsun. İşte bunu görmek isterim. Gerçekten de. Ama sana bir şey söyleyeceğim... sonunda seni yakaladığım zaman bir adamın sadece elini tuttuğunu bile görürsem, o köpeğin vay haline. Polisler onu bulduklarında lanet olasıca organının makatından uzandığını görecekler.*

Ama hiç kimse gelmiyordu. Hiç olmazsa bu rüyada. Norman'ın yatağının yukarısındaki Rose, duman-Rose, ölü ağaçların arasındaki bir patikada yürüyordu. Ağaçlar ölüydü... şey... Peter Slowik kadar ölü. Sonra karısı bir açıklığa geliyordu. Orada hâlâ canlı gibi gözüken bir ağaç vardı. Rose diz çöküyor, çekirdekleri toplayarak geceliğinden koparılmış gibi gözüken bir bez parçasına sarıyordu. Bu işi tamamladıktan sonra ağacın yakınındaki basamaklara doğru gidiyordu. (İnsan rüyasında ondan sonra ne olacağını bilemiyordu.) Rose merdivenden aşağıya inerek gözden kayboluyordu. Norman karısının tekrar yukarı çıkmasını beklerken arkasında bir şeyin olduğunu hissediyordu. Kapısı açılmış et dolabından yayılan dondurucu, soğuk hava gibi bir şey. Norman polisliği sırasında insanın ödünü patlatan bazı tiplerle karşılaşmıştı. İçlerinde belki de en ürkütücüleri, Harley Bissington'la zaman zaman karşılaştıkları PCP bağımlılarıydı. İnsan bir süre sonra onların yakında olduklarını seziveriyordu. Norman şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Biri arkasından usulca ona yaklaşmaktaydı. Norman onun çok tehlikeli olduğunu seziyordu. Bu konuda en ufak bir kuşkusu bile yoktu.

Bir kadın, *"Bedelini öderim..."* diye fısıldıyordu. Tatlı bir sesti... yumuşacık. Ama yine de insanı dehşete düşürüyordu. Aklını bütünüyle yitirmiş birinin sesiydi bu.

Norman rüyasında, "Aferin sana, sürtük," diyordu. "Bana bedelini ödemeye kalkarsan bütün o lanet olasıca görünüşünü değiştiririm."

Kadın bir çığlık atıyordu. Bu ses sanki Norman'ın kulaklarından bile geçmeden doğruca kafasının ortasına giriyordu. Nor-

man kadının ellerini uzatarak kendisine doğru atıldığını görünce derin bir soluk alıyor ve üfleyerek sigara dumanlarını dağıtıyordu. Kadın ortadan kayboluyordu. Ondan sonra bir süre ortalık karanlıklara gömülüyor, Norman da huzur içinde bu karanlıklarda yüzüyordu. Uyanıkken yakasını bırakmayan o korkular ve isteklerden kurtulmuş oluyordu.

Cuma sabahı onu on geçe uyandı. Bakışlarını başucundaki saatten otel odasının tavanına kaydırdı. Eski sigara dumanlarından oluşan bulutların arasında hayalet gibi birilerinin dolaştığını görmeyi bekliyordu neredeyse. Tabii hiç kimse, hayaletler ya da başkaları yoktu. Zaten duman da kalmamıştı. Sadece odaya sigara kokusu çökmüştü. Orada yalnızca Dedektif Norman Daniels vardı. Sigara ve bayat içki kokan, terden ıslanmış yatakta yatıyordu. Ağzının içi berbattı. Sanki bir gece önce yeni cilalanmış bir deri botun burnunu emmişti. Sol eli müthiş sızlıyordu. Avucunun tam ortası iyice su toplamıştı. Norman bu kabarcığa uzun uzun baktı. O sırada penceresinin önünden uzanan pislik içindeki çıkıntıda güvercinler kanat çırpıyor ve birbirlerine efeleniyorlardı. Sonunda avucunu sigarayla yaktığını hatırlayarak başını salladı. Ne kadar çabalarsa çabalasın Rose'u *göremediği* için yapmıştı bunu. Sonra da sanki bunu telafi etmek istiyormuş gibi bütün gece karısıyla ilgili delice düşler görmüştü.

İki parmağını su dolu kabarcığın yanlarına bastırarak sıktı. Baskıyı gitgide artırıyordu. Sonunda kabarcık patladı. Norman elini çarşafa sildi. Elini dalga dalga saran şiddetli can acısının zevkini çıkardı. Orada öylece yatarak bir iki dakika elini seyretti. Avucundaki zonklamayı sanki görebiliyordu. Seyahat çantasını almak için karyolanın altına uzandı. Çantanın dibinde bir Sucrets tenekesi, içinde de on iki kadar çeşitli hap vardı. Birkaçı insanı canlandırıyordu, ama çoğu yatıştırmak içindi. Norman genellikle ilaçlardan yardım görmeden canlanabilirdi. Oysa sinir gerginliğini gidererek gevşemek bazen bir soruna dönüşüyordu.

Az bir viskiyle bir Percodan yuttuktan sonra tekrar yatarak gözlerini tavana dikti. Yine sigaraları birbiri ardına yakıyor, son-

ra da izmaritleri başucundaki iyice dolmuş olan kül tablasına bastırarak söndürüyordu.

Norman bu kez Rose'u düşünmüyordu. En azından doğrudan doğruya. Şimdi düşündüğü piknikti. Karısının yeni dostlarının düzenlediği piknik. Ettinger Rıhtımı'na gitmişti. Gördükleri pek de umut verici değildi. Çok büyüktü burası; kumsal, piknik alanı ve lunaparktan oluşuyordu. Norman nereye pusu kuracağını bilemiyordu. Karısının geldiğini ya da gittiğini görebileceğinden emin olacağı bir yer. Yanında altı adamı olsaydı (hatta ne yaptıklarını bilen dört polis) o zaman durum değişirdi. Ama şimdi yalnızdı. Üç yol vardı. Tabii karısı tekneyle gelmeyecekse... Norman bu üç yolu da aynı zamanda gözetleyemezdi. Bu nedenle kalabalığa karışması gerekecek, bu da hiç hoş olmayacaktı. *Keşke oradakilerin içinde sadece Rose'un beni tanıyacağına inanabilseydim. Ama "İstekler birer domuz olsaydı, dükkânlardan jambon eksilmezdi," derler. Onların beni aradıklarını düşünmek zorundayım. Bizim kentteki kardeş örgütlerin birinden bir fotoğrafımı elde etmişlerdir mutlaka.*

Sorunun bir bölümü buydu. Diğer bölümü ise kılık değiştirmenin böyle durumlarda sadece felakete davetiye çıkarmak olduğuna inanmasıydı. Bunu acı deneyimleri sonucu öğrenmişti. Başarısızlığa uğramanın daha hızlı ve güvenli yöntemi ise o pek tutulan vericiyi takmaktı. Bir çocuk uzaktan kumandayla havuzda teknesini ya da yerde oyuncak arabasını yarıştırdığı takdirde altı aylık gözetleme ve çaba ziyan olup giderdi. Tam da bir pislik çuvalına son darbeyi indirmeye hazırlandığın sırada.

Norman, *Tamam,* diye düşündü. *Yakınıp durma. İhtiyar Whitey'nin sık sık söylediği o sözleri anımsa. "Durum böyleyse böyledir." Tek soru bu işi nasıl başaracağın. Sakın ertelemeyi düşüneyim deme. Rose'u orada bulamazsan bir daha ta Noel'e kadar arar ve yine de yakalayamazsın. Bu, büyük bir kent.*

Norman kalkıp banyoya gitti. Duş yaparken su toplamış elini perdeden dışarıya uzattı. Sonra rengi solmuş bir blucin ve dikkat çekmeyen, yeşil bir gömlek giydi. Başına kepi geçirerek ucuz güneş gözlüğünü gömleğinin cebine soktu. Hiç olmazsa şimdilik onu takmayacaktı. Asansörle lobiye inip gazeteciye gitti. Bir ga-

zeteyle yara flasteri aldı. Tezgâhın gerisindeki salak herif paranın üstünü hesaplamaya çalışırken onun omzunun üzerinden baktı. Gazetecinin bölmesinin arkası camdandı. Norman oradan servis asansörlerini görüyordu. O tarafa doğru bakarken asansörlerden birinin kapıları açıldı. Üç oda hizmetçisi gevezelik ederek, gülerek dışarı çıktılar. Çantaları ellerindeydi. Norman onların öğle yemeğine gittiklerini tahmin etti. Grubun ortasındaki kadını daha önce başka bir yerde görmüştü. Kabarık sarı saçlı, ince ve güzel olanını. Bir saniye sonra kadını nerede gördüğünü anımsadı. Kızlar ve Kız Kardeşler'e bir göz atmaya giderken görmüştü onu. Genç kadın bir süre onun yanından yürümüştü. Dar bir kırmızı pantolonu vardı. Kalçaları biçimliydi.

Gazeteci, "Buyrun, efendim," dedi. Norman paralara bakmadan cebine tıktı. Üç oda hizmetçisini omuzlayarak yanlarından geçerken onlara da bakmadı. Hatta biçimli kalçalı olanına bile. Sadece otomatik olarak kadınla ilgili bilgisini tazelemişti. Polislere özgü bir refleksti bu. Dizinize vurulmadan bacağınızın havaya kalkması gibi bir şey. Norman'ın bilinçli kafası bütün dikkatini bir tek şeye vermişti. Ertesi gün kendini göstermeden Rose'u nasıl bulacağına.

Koridordan kapıya doğru giderken iki sözcük duydu: "Ettinger Rıhtımı." Önce bu kelimelerin kafasının içinde yankılandığını sandı. Uzun adımlar atarken temposu bir an bozuldu. Kalbi birdenbire hızla atmaya başladı. Avucundaki yanık şimdi daha da şiddetli zonkluyordu. Ama bir tek adımı kararsızca atmıştı, hepsi o kadar. Anlık bir duraklamaydı. Hemen sonra başını eğerek döner kapıya doğru gitti. Ona dikkat eden biri baldır ya da dizinde bir kasın bir an büzülüverdiğini sanırdı. Böyle sanması iyiydi. Norman kararsızlaşıp duraklayamazdı. İşin kötüsü de buydu. Konuşan kadın belki de Durham Caddesi'ndeki o kulübe giden şıllıklardan biriydi. Norman dikkatini çekerse kadın ertesi gün onu tanıyabilirdi... Belki de tanımıştı bile. *Tabii konuşan, o sihirli iki kelimeyi söyleyen, geçen gün yan yana yürüdüğümüz küçük bebekse.* Norman aslında bunun imkânsız olduğunu biliyordu.

Gerçek şu ki, sivillerin çoğu şaşılacak, insanı felce uğratacak kadar dikkatsizdiler. Ama zaman zaman bir mucize de oluyordu. Uzun süre yakalanamadığı için FBI'ın 'En Çok Aranan Suçlular Listesi'ne alınan katiller ve fidye için insan kaçıran serseriler birdenbire kendilerini yeniden hapishanede buluyorlardı. Onları 7-Eleven'da çalışan ve *Gerçek Dedektif* dergisini okuyan bir satıcı ya da televizyonda "reality" programlarını seyreden bir hizmetçi kız hatırladığı için. Norman durmaya cesaret edemeyecekti...

...ama durması gerekiyordu.

Birdenbire kapının yanında çömeldi. Arkası kadınlara dönüktü. Başını eğerek ayakkabısını bağlıyormuş gibi yaptı.

"...konseri kaçıracağım için üzülüyorum. Ama o arabayı istiyorsam o zaman..."

Kadınlar kapıdan çıktılar. Ama Norman'ın duydukları yeterliydi. Kadın piknikten ve günü sona erdirecek olan konserden söz ediyordu. Sahneye İndigo Kızlar adlı bir grup çıkacaktı. Onlar da seviciydiler herhalde. Neyse... Bu kadının Rose'u tanıması olasılığı vardı. Sağlam bir ihtimal değildi bu. Kızlar ve Kız Kardeşler'le yakından ilgisi olmayan pek çok kişi de ertesi gün Ettinger Rıhtımı'na gidecekti. Ama bir ihtimal vardı yine de. Ve Norman kaderin vefasız işaretparmağına kesinlikle inanan bir adamdı. Yalnız işin kötüsü, üç kadından hangisinin konuştuğunu henüz anlayamamıştı.

Norman hızla ayağa kalkarak döner kapıdan çıkarken, *Konuşan o sarışın olsun,* diye dua etti. *O iri gözlü, biçimli kalçalı sarışın olsun. O olsun... ne dersin?*

Kadınları izlemek tabii ki tehlikeli olacaktı. İçlerinden birinin ne zaman şöyle bir etrafa bakacağını ve seni göreceğini bilemezdin. Ama Norman bu anda başka bir şey de yapamazdı. Kadınların peşinden giderken, önünden geçtiği dükkânların vitrinlerindeki süprüntüler onu çok ilgilendiriyormuş gibi başını o yana çevirmişti.

İç taraftan yürüyen yağ tulumu diğerlerine, "Bugün yastık kılıfları ne durumda?" diye sordu.

Dıştan yürüyen daha yaşlıca bir kadın, "Bu sefer hiç eksik yoktu," dedi. "Ya sende, Pam?" diye sordu.

Sarışın, "Henüz saymadım," diye cevap verdi. "Çok iç sıkıcı bir şey bu." Üçü de tiz seslerle, kıkır kıkır güldüler. Bu ses Norman'ın her zaman dişlerindeki dolgular patlıyorlarmış gibi bir duyguya kapılmasına neden olurdu. Hemen durup bir vitrindeki spor malzemesine bakmaya başladı. Oda hizmetçilerinin biraz ilerlemelerine izin verdi. Evet, konuşan oydu. Bu kesindi. O sihirli "Ettinger Rıhtımı" sözlerini söyleyen sarışındı. Belki böyle olması her şeyi değiştiriyor, belki de hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Norman bu anda bir sonuca varamayacak kadar heyecanlıydı. Ama şansı ona şaşılacak kadar yardım etmişti. Çözülmesi imkânsız gözüken bir vaka üzerinde çalışırken umduğun türde, birdenbire elde ettiğin, mucize gibi bir ipucu. Böyle şeyler herkesin sandığından daha sık oluyordu.

Norman şimdilik bu bilgiyi kafasının bir köşesine yerleştirecek ve A planını uygulamayı sürdürecekti. Otele döndüğünde sarışının kim olduğunu bile sormayacaktı. Hiç olmazsa şimdilik. Kadının adının "Pam" olduğunu biliyordu. Bu da başlangıç için yeterliydi.

Norman otobüs durağına gitti. On beş dakika havaalanına giden otobüsün gelmesini bekledi. Otobüs gelince bindi. Yol bir hayli uzundu. Çünkü terminal kentin sınırındaydı. Sonunda A terminalinin önünde otobüsten indiğinde güneş gözlüğünü taktı. Yolun karşı tarafına geçip "uzun süreli" park yerine girdi. Çalmayı denediği ilk araba orada uzun bir süreden beri duruyordu anlaşılan. Çünkü akü boşalmıştı. İkinci araba dikkati çekmeyen bir Ford'du ve motoru çalıştı. Norman gişedeki adama üç haftadan beri Dallas'ta olduğunu ve makbuzu kaybettiğini söyledi. "Zaten onları her zaman kaybederim," dedi. "Temizleyicinin makbuzlarını da. Resimlerimi almak için fotomata gittiğim her seferinde şoför ehliyetimi göstermek zorunda kalırım." Gişedeki adam on bin defa duyduğu iç sıkıcı hikâyeyi yine dinlemek zorunda kalan biri gibi başını birkaç kez salladı. Norman utangaç tavırlarla mak-

buz yerine on dolar vermek istediği zaman adam biraz canlanır gibi oldu. Banknot ortadan kayboluverdi.

Norman Daniels uzun süreli park yerinden arabayla çıktığı sırada, Robbie Lefferts kaçak karısına "daha sağlam bir iş anlaşması" öneriyordu.

Norman yolun üç kilometre aşağısında iyice eskimiş bir Le Sabre arabanın arkasında durdu ve araçların plakalarını değiştirdi. Üç kilometre ötede bu kez bir "robot-yıkama" yerinin önünde durdu. Kendi kendiyle toza bulanmış Ford'un koyu mavi olduğuna iddiaya girdi. Ama iddiayı kaybetti. Araba yeşildi. Norman bunun önemli olduğunu sanmıyordu. Gişedeki adam gözlerini siyah-beyaz televizyon ekranından ancak burnunun dibinde bir onluk banknot belirdiği zaman ayırmıştı. Yine de ihtiyatlı davranması iyi olacaktı. Böylece daha rahat ederdi.

Norman radyoyu açıp eski parçalar çalan bir istasyon buldu. Shirley Ellis'in bir şarkısını çalıyorlardı. O da kadınla birlikte söylemeye başladı. "Eğer ilk iki harf aynıysa/İki harfi de atla ve adı söyle/Barry-Barry gibi. B'yi at-oh, Harry/Ters olan tek koşul da bu." Norman bu eski, aptalca şarkının bütün sözlerini anımsadığını fark etti. *Ne biçim bir dünya bu? Liseden mezun olduktan iki yıl sonra o kahrolasıca ikinci derece denklemleri ve Fransızca "avoir" fiilinin değişik zamanlarını hatırlayamıyorsun. Ama kırkına merdiven dayadığın sırada hâlâ "Nick-Nick-bo-bick, banana-fanna-fo-fick, fee-fi-mo-mick, Nick" gibi saçma sapan bir şeyi anımsıyorsun. Ne biçim bir dünya bu?*

Norman sonra sakin sakin, *Arkamda kalan bir dünya...* diye düşündü. *Evet, bu gerçeğe benziyor. Tıpkı o bilimkurgu filmleri gibi. Uzay gemisi mürettebatı dünyanın ekranda gitgide küçüldüğünü görüyorlar. Önce bir top gibi, sonra bir bozuk para. Sonra küçücük ışıklı bir nokta. Sonunda ekrandan kayboluyor. Şimdi kafamın içi de böyle işte. Yeni dünyaları incelemek için beş yıllık bir araştırma gezisine çıkan bir uzay gemisi gibi. Uzay Gemisi Norman ışık hızına yaklaşıyor!*

Shirley Ellis'in şarkısı sona erdi, Beatles başladı. Radyonun düğmesini öyle şiddetle çevirdi ki, düğme kırıldı. Bugün o hippice "Hey Jude!" saçmalıklarını dinleyecek halde değildi.

Gerçek kentin başladığı sınıra üç kilometre kala "Üs Kampı" adlı bir dükkân gördü. Önündeki tabelada "Ordu Fazlası Eşyalar-Böylesini Hiç Bulamadınız!" yazılıydı. Bu sözler nedense Norman'ın kahkahalarla gülmesine neden oldu. *Yaşamım boyunca gördüğüm sloganların en garibi,* diye aklından geçirdi. *Bir anlamı varmış gibi gözüküyor. Ama bunun ne olduğunu* söylemek de imkânsız. Neyse, dükkânda aradığı şeylerden biri olabilirdi. Gerçekten de vardı.

İçerde ortadaki açıklığın yukarısına "Her zaman güvenli ol, hiçbir zaman üzülme" yazılı bir bez asılmıştı. Norman üç türlü sersemletici gazı, biber gazı saçmalarını, rafa dizili Ninja yıldızlarını inceledi. (Bu, kör bir felçli saldırdığı takdirde evinizi savunmak için kusursuz bir silahtı.) Dükkânda lastik saçmalar atan gaz tabancaları, sapanlar, düz ya da kabaralı muştalar, coplar ve "bolo" denilen tek yanlı uzun bıçaklar, kırbaçlar ve düdükler de vardı.

Açıklığın ortalarında camlı dolapta Norman'ın dükkândaki gerçekten yararlı saydığı tek şey duruyordu. Altmış üç buçuk dolara bir "Taser" aldı. Silahın tetikleri itilince iki çelik çubuğun arasında yüksek voltajlı bir elektrik akımı oluşuyordu. (Ama herhalde etikette vaat edildiği gibi 90.000 volt değildi.) Norman bu silahı küçük çaplı bir tabanca kadar tehlikeli sayıyordu. İşin en iyi yanı, bunu satın almak için hiçbir belgeyi imzalamak zorunda olmamaktı.

Satıcı, "Uuna duukts vot pill isteee misinnn?" dedi. Sivri kafalı, üstdudağı yarık bir gençti. Üzerinde "Bir tabancan olup buna gereksinim duymaman, tabancan olmayıp ona gereksinim duymadan daha iyidir" yazılı bir tişört giymişti. Norman delikanlının annesi ile babasının yakın akraba olduklarını düşündü. "Uuunla saaalısyoo."

Norman tavşandudaklı gencin ne söylemeye çalıştığını anlamıştı. "İki pil ver," diyerek başını salladı. "Biraz da biz yaşayalım."

Delikanlı duyduğu sözlerin en komiğiymiş gibi bir kahkaha attı. "Böylesini hiç bulamadınız" cümlesinden daha da komikmiş gibi. Sonra eğildi ve tezgâhın altından dokuz voltluk iki pil aldı.

Birbirine vurarak tezgâha, Norman'ın Omega Taser'ının yanına koydu.

Delikanlı, "Uuunları taakceeem," diyerek biraz daha güldü. Norman bir an düşündükten sonra bu sözlerin anlamını çıkarınca gülerek Genç Bay Tavşandudaklı'ya katıldı. Daha sonra tam bu anda ışık hızına eriştiğini ve yıldızların birer çizgiye dönüştüklerini düşündü. *İleri, Bay Sulu. Bu kez Klingon İmparatorluğu'nun iyice uzağından geçeceğiz.*

Norman çalıntı arabasıyla kente girdi. Burada sigara ilan panolarında gülümseyen modeller beyaz değil kara deriliydi. "Beni Biraz Kes" gibi sevimli bir adı olan bir berber buldu, içeri girdi. Bıyığı modaya uygun genç bir zenci eski tarz bir berber koltuğunda oturuyordu. Walkman kulaklıklarını takmıştı, kucağında *Jet* dergisi vardı.

Zenci berber, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Bu sözler bir siyaha söyleyeceğinden daha sertçe çıkmıştı ama terbiyesizce konuşmamıştı. Bu yabancıya önemli birçok neden olmadıkça terbiyesizce davranamazdın. Özellikle dükkânında yalnızken. Yabancı en aşağı bir seksen beş boyundaydı. Omuzları geniş, uzun bacakları da kalındı. Üstelik polis gibi kokuyordu.

Aynanın yukarısına Michael Jordan, Charles Barkley ve Jalen Rose'un fotoğrafları takılmıştı. Jordan'ın arkasında Birmingham Barons takımının üniforması vardı. Resmin üzerine daktiloyla "Şimdinin ve Geleceğin Boğası" yazılmış bir kâğıt iliştirilmişti. Norman işaret etti. "Kafamın onun gibi olmasını istiyorum."

Zenci berber Norman'a dikkatle baktı. Önce onun sarhoş ya da dalgada olup olmadığını anlamaya çalıştı. Sonra da adamın şaka etmediğinden emin olmaya. Bu ikincisi birincisinden daha da akıl almayacak bir şeydi. "Sen ne diyorsun, kardeş? Yani kafanın iyice tıraşlanmasını mı istiyorsun?"

"Evet tam tamına öyle istiyorum." Norman parmaklarını saçlarının arasına soktu. Gür saçları siyahtı, şakaklarında yeni yeni kırlar belirmeye başlamıştı. Norman'ın saçları ne fazla kısa ne de fazla uzundu; hemen hemen yirmi yıldan beri aynı boydaydı. Norman aynada kendine bakarak neye benzeyeceğini ha-

yal etmeye çalıştı. Michael Jordan gibi kabak olacaktı. Ama onun beyazı. Kendini tıraşlı kafayla hayal etmeyi başaramadı. Şansı yardım ederse Rose da yapamayacaktı bunu, yeni arkadaşları da.

"Emin misin?"

Norman birdenbire bu adamı bir yumrukta devirmek istedi. İki dizini zencinin göğsüne dayayacak ve bütün üstdudağını, moda bıyığıyla birlikte ısırarak koparacaktı. Bu istek öyle şiddetliydi ki, neredeyse midesi bulanmaya başlayacaktı. Norman bunun nedenini bildiğini sanıyordu. Zenci o unutulamayacak küçük homo Ramon Sanders'a benziyordu. Norman'ın yalancı, aşağılık bir kaltak olan karısının çaldığı ATM kartını kullanmaya kalkan serseriye.

Ah, berber, ah, diye düşündü. *Ah, berber, ah. Bir et yığını halini almaya öylesine yakınsın ki. Bir soru daha sor, suratıma suratıma bir tek yanlış laf et, o zaman kıymaya dönersin. Ben sana bir şey söyleyemiyorum. İstesem de seni uyaramayacağım. Çünkü şu anda sesim beni bir fünye gibi etkileyecek. İşte böyle. Haydi bakalım.*

Berber onu yine dikkatle uzun uzun süzdü. Norman olduğu yerde bekleyerek zencinin bunu yapmasına izin verdi. Şimdi sakindi. Olacak olacaktı. Şimdi her şey bu zenciciğin elindeydi.

Berber sonunda, "Pekâlâ," dedi. "Eminsin sanırım." Sesi uysal ve etkiliydi. Norman cebine sokarak Taser'ın sapını kavradığı sağ elinin parmaklarını gevşetti. Berber dergisini tezgâha, tonik ve kolonya şişelerinin yanına koydu. Orada üzerinde "Samuel Lowe" yazan küçük bir pirinç levha vardı. Berber ayağa kalkıp plastik bir önlüğü aldı, silkeleyerek açtı. "Madem Mike gibi olmak istiyorsun... bu işi yapalım."

Norman yirmi dakika sonra düşünceli bir tavırla aynadaki görüntüsüne bakıyordu. Samuel Lowe koltuğun yanında durmuş, onun kendisini incelemesini seyrediyordu. Endişeliydi ama bu olay onu ilgilendiriyormuş gibi bir hali vardı. Tavırları çok tanıdık bir şeye tümüyle farklı açıdan bakan bir adamınkine benziyordu. Dükkâna iki yeni müşteri gelmişti. Onlar da Norman'ın

kendisini incelemesini seyrediyorlardı. İkisinin yüzündeki ifade aynıydı. Sanki bir şeye değer biçiyorlardı.

Yeni gelenlerden biri, "Adam yakışıklı," dedi. Bu sözleri hafif bir hayretle söylemişti. Sanki kendi kendine konuşuyordu.

Norman aynadaki adamın hâlâ kendisi olduğu gerçeğini bütünüyle kabul edemiyordu. Göz kırptı. Aynadaki adam da göz kırptı. Gülümsedi. Aynadaki adam da gülümsedi. Döndü. Aynadaki adam da döndü. Ama bütün bunların bir yararı olmadı. Daha önce onda bir polisin alnı vardı. Şimdiyse alnı bir matematik profesörününki gibiydi. Sanki stratosfere kadar uzanıyordu bu geniş alın. Çıplak kafasının o düzgün ve adeta şehvetli kavisleri onu şaşırtıyordu. Ve beyazlığı da. Aslında Norman cildinin güneşten yanmış olduğunu hiçbir zaman düşünmemişti. Ama bembeyaz kafasının yanında cildi bir plaj cankurtaranınınki kadar yanık duruyordu. Kafası garip bir biçimde narinleşmiş, sanki kolaylıkla kırılabilecek bir şeye dönüşmüştü. Aynı zamanda da kusursuzlaşmıştı. Norman gibilere layık olmayacak kadar kusursuzdu. Hatta insanlara, özellikle erkeklere layık olmayacak kadar. Delft porseleni gibiydi bu kafa.

Lowe, "Kellen hiç de fena değil, adamım," dedi. Çekine çekine konuşmuştu. Ama Norman berber kendisine iltifat etmeye çalışıyormuş gibi bir duyguya kapılmadı. Bu da iyiydi. Çünkü şu ara aptal yerine konmaktan hiç hoşlanmayacaktı. "İyi gözüküyor. Daha genç duruyorsun. Öyle değil mi, Dale?"

Yeni gelen diğer müşteri de aynı fikirdeydi. "Evet, hiç fena sayılmaz. Evet, efendim!"

Norman, "Kaç para demiştin?" diye sordu berbere. Aynadan dönmeye çalışıyordu. Başının tepesini incelemeye, kafasının arkasının nasıl olduğunu anlamaya çalışan bakışlarını yadırgadı, biraz da korktu. İçindeki, her şeyle ilişkisi kesilmiş gibi olan o duygu her zamankinden daha güçlenmişti. Aynadaki adam o *değildi.* Bilginlere özgü geniş alnı, kalın kara kaşlarının yukarısından yükselen bu adam nasıl o olabilirdi? Aynadaki bir yabancıydı, hepsi o kadar. Metropolis'te kötü işler karıştıran garip bir

Lex Luthor. Bundan sonra onun yapacağı şeyler de önemli sayılmazdı. Zaten artık hiçbir şeyin önemi yoktu. Tabii Rose'u yakalamak... ve onunla konuşmak dışında.

Karısıyla çok yakından konuşacaktı.

Lowe yine ona ihtiyatla bakmaya başlamıştı, ara sıra da diğer iki müşterisine bir göz atıyordu. Norman birdenbire bu bakışların anlamını kavradı. Lowe bu iriyarı beyaz adam... bu *çıplak başlı* iriyarı adam durup dururken saldırırsa iki müşterinin kendisine yardım edip etmeyeceklerini anlamaya çalışıyordu.

Norman yumuşak ve dostça bir tavırla konuşmaya çalıştı. "Affedersin... Bir şey söylüyordun değil mi? Ne dedin?"

"Bana otuz dolar uygun gibi geliyor, dedim. Sen ne diyorsun?"

Norman sol cebinden katlı banknotlardan oluşan bir desteyi çıkardı. Lekelenmiş, eski madeni para klipsinin altından iki yirmilik çekip zenciye uzattı. "Otuz dolar bana çok az geldi. Bu kırkı al. Ayrıca senden özür de diliyorum. Harika bir iş yaptın. Sadece ben çok kötü bir hafta geçirdim." Sonra da içinden ekledi. *Neler olduğunu bilemezsin ahbap.*

Samuel Lowe'un çok rahatladığı belliydi. Paraları aldı. "Aldırma, kardeş. Demin şaka etmiyordum. Başının biçimi hiç de fena sayılmaz. Tabii sen Michael değilsin. Ama hiç kimse Michael gibi olamaz."

Dale adlı yeni müşteri, "Evet, Michael dışında," dedi. Üç zenci neşeyle gülerek birbirlerine başlarını salladılar. Norman üçünü de rahatça öldürür ve kılı kımıldamazdı. Ama o da başını sallayarak zencilerin gülüşlerine katıldı. Dükkâna gelen yeni müşteriler durumu değiştirmişlerdi. Artık yine ihtiyatlı davranmanın zamanı gelmişti. Norman gülerek dükkândan çıktı.

Üç yeniyetme zenci arabanın yakınındaki bir parmaklığa dayanmışlardı. Ama araca bir zarar vermek zahmetine girmemişlerdi. Belki de zahmete değmeyecek kadar hurda olduğu için. Çocuklar Norman'ın o bembeyaz kafasını merakla incelediler, sonra da birbirlerine bakarak gözlerini devirdiler. İçlerinde pek de kö-

tülük olmayan bu çocuklar on dört yaşında kadardılar. Ortadaki, Robert de Niro'nun 'Taksi Şoförü'nde yaptığı gibi, "*Bana* mı bakıyorsun?" diyecek oldu. Norman bunu hissetmişti. Gözlerini ona dikti. Diğer ikisine aldırmıyor, sadece o çocuğa bakıyordu. Ortadaki çocuk De Niro taklidinin üzerinde biraz daha çalışması gerektiğini düşünerek bu işten vazgeçti.

Norman yeni yıkanmış olan çalıntı arabasına binip oradan uzaklaştı. Kentin merkezine altı blok kala, "Tekrar Çal, Sam" adlı kullanılmış giysiler satan bir dükkâna girdi. Dükkânda birkaç kişi dolaşarak eşyaları inceliyorlardı. Hepsi de Norman'a baktılar. Ama bunun bir sakıncası yoktu. Norman kendisine bakılmasına karşı çıkacak değildi. Özellikle baktıkları yeni tıraş edilmiş kafası olduğu için. Bu insanlar başının tepesiyle ilgilendikleri için dükkândan çıktıktan beş dakika sonra onun suratının nasıl olduğunu anımsayamayacaklardı.

Norman dükkânda çivileri, fermuarları ve ince gümüş zincirleri ışıl ışıl bir motosiklet ceketi buldu. Onu askıdan aldığı zaman ceketin her kat yeri gıcırdadı. Satıcı ceketin iki yüz kırk dolar olduğunu söylemek için ağzını açtı. Bembeyaz bir çöle benzeyen o müthiş, yeni tıraş edilmiş kafanın aşağısındaki garip gözlere baktı. Ve Norman'a ceketin yüz seksen dolar olduğunu söyledi. "Artı vergi." Müşteri pazarlığa kalkışsaydı daha da inecekti ama Norman böyle bir şey yapmadı. Artık yorulmuştu. Başı zonkluyordu. Oteline dönüp uyumak istiyordu. Olabildiğince dinlenmeliydi, çünkü ertesi gün işi başından aşkın olacaktı.

Otele dönerken iki yere daha uğradı. Bunlardan ilki engelliler için araç gereçler satıyordu. Norman dükkândan ikinci el, motorsuz bir tekerlekli sandalye aldı, katlayınca arabasının bagajına sığabilecekti. Sonra Kadınlar Kültür Merkezi ve Müzesi'ne gitti. İçeri girmek için altı dolar verdi. Ama sergilenen şeylerle ilgilenmedi bile. Doğal doğumla ilgili bir konferansın verildiği salona da bakmadı. Hediyelik eşya satan dükkâna girmesiyle ayrılması bir oldu.

Whitestone'a dönünce hemen yukarı odasına çıktı. O biçimli kalçalı sarışının kim olduğunu sorup öğrenmemişti. Bu haldeyken bir bardak soda istemek için bile ağzını açamayacaktı. Kendine güvenemiyordu. Yeni tıraş edilmiş kafası bir çelik ocağı gibi gümbürdüyor, gözleri çukurlarında zonkluyordu. En kötüsü, beyni sanki kafasının yukarısında uçuyordu. Macy'nin Şükran Günü Geçidi'ndeki balonlar gibi. Sanki beyni vücuduna incecik bir iplikle bağlanmıştı. Bu iplik her an kopabilirdi. Uzanması gerekiyordu. Uyumalıydı. Belki o zaman beyni tekrar ait olduğu yere, kafasının içine girerdi. Sarışına gelince... Onu bir koz olarak saklayacak, ancak çok gerekirse kadından yararlanacaktı. "Acil Durumda Lütfen Camı Kırın."

Norman cuma günü akşam üzeri saat dörtte yattı. Şakaklarındaki zonklamanın gece içtiği viskiyle bir ilgisi yoktu artık, ağrı Norman'ın "Benim Spesyalitem" diye tanımladığı derde dönüşmüştü. Fazla çalıştığı zamanlar başı böyle ağrırdı. Rose kaçtıktan sonra ve o önemli uyuşturucu vakası da kızışırken genellikle haftada iki defa bu baş ağrısı tutuyordu. Şimdi yatakta yatıyordu; tavana dikili gözleri yaşarıyor, burnu akıyordu. Eşyaların kenarlarında tuhaf, parlak zikzak çizgiler beliriyordu. Ağrı doruk noktasına erişmişti. Sanki şimdi beyninin içinde korkunç bir cenin vardı... ve doğmaya çalışıyordu. Norman'ın artık dişini sıkarak ağrının geçmesini beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Bunu da ancak bir dakikadan diğerine ağır ağır geçerek yapabilirdi. Bir dereyi aşmak için dizilmiş taşlara sırayla basmak gibi. Bu düşünce kafasının derinliklerindeki belli belirsiz bir anıyı canlandırır gibi oldu. Ama bu anı o amansız zonklamayı yarıp yüzeye çıkamadı. Norman da üzerinde durmadı. Elini tepesine sürüyordu. Bu düzgün kafa onun bir parçası olamazdı. Yeni cilalanmış bir arabanın motor kapağına dokunmaya benziyordu.

Norman boş odaya, "Ben kimim?" diye sordu. "Ben kimim? Neden buradayım? Ne yapıyorum? Ben kimim?"

Bu sorulardan herhangi birinin cevabını bulamadan uyuyakaldı. Ağrı onu rüyasız uykusunun derinliklerine kadar izle-

di. İnsanın aklından çıkmayan kötü bir fikir gibi. Ama Norman sonunda onu geride bırakmayı başardı. Başı yastığında bir yana sarktı. Sol burun deliğinden ve sol gözünden pek de yaşa benzemeyen bir sıvı sızarak yanağından aktı. Gürültüyle horlamaya başladı.

Norman on iki saat sonra, cumartesi sabaha karşı dörtte uyandı. Baş ağrısı geçmişti. Kendini güçlü ve enerjik hissediyordu. O özel baş ağrılarından sonra hemen her zaman böyle olurdu. Doğrulup ayaklarını yere bastı ve pencereden karanlıklara baktı. Güvercinler oradaki çıkıntıdalardı. Uykularında bile birbirlerine bir şeyler gurulduyorlardı. Norman bugün olayın sona ereceğini kesinlikle biliyordu, bundan hiç kuşkusu yoktu. Belki kendisinin de sonu olacaktı, ama önemli değildi. Artık bir daha başı ağrımayacağına göre adil bir değiştokuş sayılabilirdi.

Odanın dibindeki iskemlenin arkasına yeni motosiklet ceketini asmıştı. Giysi başı olmayan kara bir hayalete benziyordu.

Norman adeta şefkatle, *Bu sabah erken kalk, Rose,* dedi içinden. *Erkenden uyan, hayatım. Güneşin doğuşunu içine sindire sindire seyret. Böyle yapmalısın, çünkü bu göreceğin son şafak olacak.*

Rosie cumartesi günü sabaha karşı dördü birkaç dakika geçe uyandı. Başucundaki lambayı yakmaya çalıştı. Panik içindeydi. Norman'ın odada olduğundan emindi. Burnuna kocasının sürdüğü kolonyanın kokusu geliyordu. *Bütün erkekler İngiliz Derisi kokusunu sürerler. Ya da hiçbir şey sürmezler.*

Telaşla lambayı yakmaya çalışırken az kalsın deviriyordu. Ama ışığı yakınca korkusu anında geçti. (Lambanın altlığı komidinin üzerinden dışarıya doğru taşmıştı.) İşte burası kendi odasıydı. Küçük, derli toplu, çılgınlıkla ilgisi olmayan bir yer. Burnuna gelen tek şey de yatakta ısınmış olan cildinin kokusuydu. Burada ondan başka kimse yoktu... Tabii Rose Madder dışında. Ama o da dolapta kapalıydı. Herhalde sarışın kadın güneşten gözlerini korumak için elini kaldırmış, öylece duruyor ve aşağıdaki tapınağın yıkıntılarına bakıyordu.

Rosie doğrulup otururken, *Rüyamda onu gördüm,* diye düşündü. *Norman'la ilgili bir kâbus daha. O yüzden öyle korku içinde uyandım.*

Lambayı komodinin üzerine iterek en altlığı pazubende çarptı. Rosie bileziği alıp baktı, bunu nereden bulduğunu hatırlamak çok zordu.

(Anımsanması gereken şeyleri hatırlamak.)

Bu pazubendi Bill'in dükkânından mı aldım? Tablomdaki kadının kolunda böyle bir süs olduğu için? Yanıtı bilmiyor, bu yüzden endişeleniyordu. İnsan böyle bir şeyi nasıl unutabilirdi?

(Unutulması gereken şeyi unutabilmek...)

Halka altın kadar ağırdı. Ama herhalde kurşundan yapılmış, üzerine yaldız sürülmüştü. Rosie pazubendin içinden teleskopla bakan biri gibi odanın diğer tarafına baktı.

Tam böyle yaparken rüyasının ufak bir bölümünü hatırladı. Bunun Norman'la hiçbir ilgisi yoktu. Rüyasında Bill'i görmüştü. İkisi genç adamın motosikletine biniyorlardı. Ama Bill onu gölün kıyısındaki piknik yerine götürmüyordu. Onun yerine ölü ağaçlardan oluşan tehlikeli bir korunun derinliklerine uzanan bir yolu izliyordu. Bir süre sonra bir açıklığa çıkıyorlardı. Burada bir tek ağaç vardı ve dalları Rose Madder'ın giysisinin rengindeki meyvelerle doluydu.

Bill neşeyle, "Ah, ne harika bir başlangıç tabağı!" diye bağırarak motosikletten atlıyor ve hızla ağaca doğru gidiyordu. "Bunlardan söz edildiğini duydum. Bir meyve yersen başının arkasından da etrafı görebilirsin. İki tane yersen sonsuza dek yaşarsın."

Rüya bu noktada sıkıntılı bir düş olmaktan çıkıp karabasana dönüşüyordu. Rosie nasılsa ağacın meyvesinin sihirli ama müthiş de zehirli olduğunu biliyordu. Bill'e doğru koşuyor, insanı baştan çıkaran o meyvelerden birini ısırmadan önce onu durdurmak istiyordu. Ama Bill onun söylediklerine inanmıyordu. Kolunu onun beline dolayarak hafifçe kendine çekiyordu. "Saçmalama, Rosie... Ben zehirli narın nasıl olduğunu bilirim. Bunlar nar değil."

Rosie tam bu noktada uyanmıştı. Karanlıkta şiddetle titriyor, Bill'i değil Norman'ı düşünüyordu... Sanki kocası yakındaki bir

yerde yatıyordu. Ve aklı fikri de *ondaydı.* Rosie bu düşünceyle ürpererek kollarını gövdesine sıkıca doladı. Norman'ın o sırada yakında bir yerde olması ve yalnızca onu düşünmesi mümkündü. Pazubendi komodine bırakarak telaşla banyoya girip duşu açtı.

Bill ve zehirli meyveyle ilgili rüyası, pazubendi nasıl bulduğuyla ilgili soruları, satın aldığı, çerçevesini çıkardığı, sonra da dolaba bir sır gibi sakladığı tablosuyla ilgili karmaşık duyguları... Bunların hepsi de daha önemli ve acil bir şey yüzünden gölgede kalıyordu: randevu. Bugün buluşacaklardı. Rosie bunu her düşünüşünde göğsüne sanki kızgın bir tel saplanıyordu. Hem korkuyordu hem de mutluydu. Randevusu. *Randevuları.*

Rosie'nin içinden bir ses uğursuzca, *Tabii gelirse,* diye fısıldadı. *Belki de bütün bunlar bir şakaydı. Belki de sen adamı korkutup kendinden uzaklaştırdın.*

Rosie tam duşa girecekken külotunun hâlâ ayağında olduğunu fark etti. Eğilip çamaşırı çıkarırken, "O gelecek," diye mırıldandı. "Gelecek... Geleceğini biliyorum."

Duşa girerek şampuana uzanırken kafasının derinliklerinden bir ses yükseldi. Bu seferki çok farklı bir sesti. *Hayvanlar boğuşurlar,* diye fısıldıyordu.

Rosie bir elinde plastik şişeyle dondu kaldı. "Ne?" Korkuyor ama nedenini bilmiyordu. "Ne dedin?"

Hiç... Ne düşündüğünü bile kesinlikle hatırlayamıyordu. Sadece bunun yine o lanetli tabloyla bir ilgisi olduğunu biliyordu. Bu ilgi unutulmayan bir şarkının nakaratı gibi girmişti kafasına. Saçlarını sabunlarken birdenbire tabloyu başından atmaya karar verdi. Böyle düşünmek bile onu rahatlatmıştı bir anda. Kötü bir alışkanlığı bırakma niyeti gibi bir şeydi. Sigaradan, öğle yemeğinde içki içmekten vazgeçmek gibi. Duştan çıktığı sırada bir şarkı mırıldanıyordu.

Bill geç kalarak Rosie'nin kuşkular yüzünden kıvranmasına neden olmadı. Rosie mutfak iskemlelerinden birini onun geldiğini görmek için pencerinin önüne çekti. (Bunu duştan çıktıktan üç saat sonra, yediyi çeyrek geçe yaptı.) Sekizi yirmi beş geçe ar-

kasındaki bagaj yerine pikniklerde kullanılan küçük soğutuculardan biri bağlanmış olan bir motosiklet binanın önündeki boş yerlerden birine girdi. Sürücünün başında büyük, mavi bir kask vardı. Açı ters olduğu için Rosie sürücünün yüzünü göremiyor ama gelenin Bill olduğunu biliyordu. Artık genç adamın omuz hatlarını tanıyordu. Bill motoru bir kez daha çalıştırdı, sonra durdurup botlu ayağıyla desteği indirdi. Bir bacağını motordan uzatırken bir an soluk blucinin içinde üst bacağının biçimi belli oldu. Rosie'nin içini ihtirasa benzer bir duygu kaplayıverdi. *Bu gece uykuya dalmayı beklerken bunu düşüneceğim,* dedi kendi kendine. *Hayalimde bunu canlandıracağım. Ve çok çok şanslıysam rüyamda da bunu göreceğim.*

Bill'i yukarıda beklemeyi düşündü. Ailesinin evinde mutlu olan bir kızın kendisini mezunlar balosuna götürecek olan delikanlıyı beklemesi gibi. Genç kız, çocuk geldikten sonra da aşağıya inmez, askısız tuvaletiyle yatak odasının penceresindeki perdenin arkasından bakardı. Delikanlı babasının yeni yıkanmış ve cilalanmış arabasından inerken gizlice gülümserdi. Çocuk mahçup mahçup ya papyonunu ya da kuşağını düzelterek kapıya gelirdi.

Rosie de öyle yapmayı düşündü. Ama sonra dolabı açarak kazağını kaptı. Koridorda hızla ilerlerken kazağı giydi. Sahanlığa geldiğinde Bill'in merdivenin ortasına kadar çıkmış olduğunu gördü. Genç adam başını kaldırarak ona bakınca, *O kusursuz çağa eriştim,* diye düşündü. *Artık gerekiyor diye naz yapmam yersiz. Bunun için yaşım çok büyük. Ama bazı umutların bütün engellere rağmen gerçek olabileceğini düşünecek kadar da gencim. Önemli olan umutlarım...*

Aşağıya bakarak, "Merhaba," dedi. "Tam vaktinde geldin."

Bill başını ona doğru kaldırdı. "Tabii." Biraz şaşırmış gibiydi. "Ben *her zaman* tam vaktinde gelirim. Beni öyle yetiştirdiler. Hatta belki de bu benim genlerimde var." Eldivenli ellerinden birini Rosie'ye doğru uzattı. Filmlerdeki şövalyeler gibi. Gülümsedi. "Hazır mısın?"

Bu, Rosie'nin henüz nasıl yanıtlayacağını bilemediği bir soruydu. Bu nedenle genç adamın yanına kadar indi sadece. Onun

elini tuttu. Bill'in kendisini aşağıya indirerek güneşe çıkarmasına izin verdi. Haziranın ilk cumartesi günüydü. Bill, Rosie'yi yana doğru eğilmiş olan motosikletin yanında durdurdu ve onu tepeden tırnağa kadar süzdü, sonra da başını salladı. "Hayır, hayır. Bu kazak yeterli değil... Neyse ki izcilik eğitimi sırasında öğrendiklerimi unutmadım."

Harley'in bagaj yerinin iki yanında çantalar vardı. Bill birini açıp kendisininkine benzeyen bir ceket çıkardı. İki yanda, aşağıda ve yukarıda fermuarlı cepler. Ama o kadar. Siyah deri ceket süslü değildi. Rosie'ninki Bill'in giydiği ceketten daha küçüktü. Rosie genç adamın elinden bir post gibi sarkan cekete baktı. O belirli soru onu rahatsız etmişti.

Bill, Rosie'nin bakışlarını fark edince durumu hemen anladı. Başını sallayarak, "Bu babamın ceketi," diye açıkladı. "Bana motosiklete binmeyi o öğretti. Eski Indian Hammerhead'i bir yemek masası ile bir yatak odası takımına karşılık almıştı. Söylediğine göre yirmi bir yaşına bastığı zaman motosikletle bütün Amerika'yı dolaşmış. Tekmeyle çalışan modellerdendi, vitesi ayarlamazsan motosiklet hızla altından kaçardı."

"Sonra ne oldu? Baban motosikleti bir yere mi çarptı?" Rosie hafifçe gülümsedi. "Yoksa onu *sen* mi çarptın?"

"İkisi de değil. Motosiklet yaşlılıktan öldü. Ondan beri de Steiner ailesi sadece Harley'lere biniyor. Bu da bir Heritage." Motora usulca dokundu. "Babam hemen hemen beş yıldan beri motosiklete binmiyor."

"Neden? Motosikletten bıktı mı?"

Bill yine başını salladı. "Hayır. Glokomu var."

Rosie ceketi giydi. Bill'in babasının oğlundan en aşağı yedi santim daha kısa olduğunu tahmin etti. Herhalde kilosu da onunkinden azdı, belki on beş yirmi kilo. Ama ceket Rosie'ye yine de komik denilecek kadar büyük geldi. Etek uçları neredeyse dizlerine erişiyordu. Ama ceket sıcacıktı. Rosie adeta şehvetle karışık bir zevkle fermuarı çenesine kadar çekti.

Bill, "Hoş gözüküyorsun," dedi. "Biraz komiksin. Yani büyüklerinin elbisesini giyen bir çocuk gibi... yine de hoşsun. Gerçekten."

Rosie, Bill'le bankta oturarak sosisli sandviç yedikleri zaman söyleyemediği şeyi şimdi açıklayabileceğini düşündü. Nedense birdenbire bunu söylemesi çok gerekliymiş gibi gelmişti ona.

"Bill?"

Genç adam ona gülümseyerek baktı ama gözlerinde ciddi bir ifade vardı. "Efendim?"

"Bana acı çektirme."

Bill bu sözleri düşündü. Hâlâ hafifçe gülümsüyordu ama bakışları yine ciddiydi. Sonra başını salladı. "Hayır, sana acı çektirmeyeceğim."

"Söz veriyor musun?"

"Evet. Veriyorum. Haydi, bin bakalım. Daha önce böyle demir bir midilliye bindin mi?"

Rosie, "hayır" der gibi başını salladı.

"Eh... Şu küçük çubuklar ayaklarını dayaman için." Bill motosikletin arkasına eğilerek çantalardan birini karıştırıp bir kask çıkardı. Rosie kaskın morumsu kırmızı olduğunu görünce hiç şaşırmadı. "Al sana beyin kovası."

Rosie kaskı başına geçirerek öne doğru eğildi. Harley'in yan aynalarından birinde ciddi ciddi kendine baktı, sonra da kahkahalarla gülmeye başladı. "Bir futbol oyuncusuna benzedim."

"Takımın en güzel oyuncususun." Bill, Rosie'yi omuzlarından tutarak kendine çevirdi. "Kayış çenenin altında tokalanıyor. Bırak da bunu ben yapayım." Bir an yüzü Rosie'ninkine onu öpecek kadar yaklaştı. O an Rosie'nin başı döndü. Bill insanların cumartesi gününe özgü işlerini yapmak için sakin sakin geçtikleri bu güneşli kaldırımda onu öpmek isterse buna izin vereceğini biliyordu.

Genç adam geriledi. "Kayış çok sıkı mı?"

Rosie başını iki yana salladı.

"Emin misin?"

Bu kez de öne doğru salladı kafasını.

"O halde bir şey söyle."

Rosie, "Ah, bebeciğim bu kayışçık pek mi sıkı?" dedi. Sonra Bill'in suratındaki ifadeyi fark ederek kahkahalarla gülmeye başladı. Sonunda genç adam da ona katıldı.

Rosie'ye yine, "Hazır mısın?" diye sordu. Gözlerinde düşünceli bir ifade vardı. Sanki herhangi bir söz ya da hareketin derin bir etki yapacağı ciddi bir işe girişmiş olduklarını biliyordu.

Rosie yumruğunu sıkarak kaskın tepesine vurdu. Sonra da sinirli sinirli gülümsedi. "Hazırım sanırım. Motosiklete önce kim biniyor? Sen mi, ben mi?"

"Ben." Bill bacağını Harley'in selesinin üzerinden aşırdı. "Şimdi de sen."

Rosie de bacağını dikkatle attı ve ellerini genç adamın omuzlarına koydu. Kalbi çok hızlı çarpıyordu.

Bill, "Hayır," dedi. "Belime sarılacaksın. Tamam mı?"

Rosie ellerini onun kollarının altından uzattı ve parmaklarını dümdüz karnının üzerinde birbirine kenetledi. Ve birdenbire ona yine rüyadaymış gibi geldi. Bütün bunlara çarşaftaki bir damla kan mı neden olmuştu? Ön kapıdan çıkarak uzaklaşmak için duyduğu ani bir istek? Bu mümkün müydü?

Tanrım, diye yalvardı. *Lütfen. Rüya olmasın.*

"Ayaklarını çubuklara dayadın mı?"

Rosie dediğini yaptı. Bill motosikleti sallayarak doğrulttuğu ve desteği tekmeyle yerine oturttuğu zaman adeta büyülendi. Şimdi onları dengede tutan sadece Bill'in ayaklarıydı. Bu anı son halatı da çözülen bir teknenin rıhtımın yanında dalgaların üzerinde eskisinden daha özgürce yalpalamasına benzetti. Bill'in sırtına doğru biraz eğilerek gözlerini yumdu ve derin bir soluk aldı. Güneşte ısınan derinin kokusu hayal ettiği gibiydi. Bu da güzeldi. Her şey güzeldi. Korkutucu ama hoş.

Bill, "Bundan hoşlanacağını umarım," dedi. "Gerçekten."

Sağ didondaki bir düğmeye basınca Harley altlarında tabancanın patlamasını andıran bir ses çıkardı. Rosie irkilerek genç

adama biraz daha sokularak ona sıkıca sarıldı. Utangaçlığı biraz azalmıştı.

Bill, "Her şey yolunda mı?" diye seslendi.

Rosie başını salladı ama sonra onun kendisini göremeyeceğini hatırlayarak bağırdı. "Evet! Her şey yolunda!"

Bir dakika sonra solda, kaldırım geriye doğru kayıyordu. Bill omzunun üzerinden trafiğin durumunu anlamak için baktıktan sonra Trenton Sokağı'nda sağa doğru gitti. Bu, arabayla bir dönüş yapmaya benzemiyordu; motosiklet havaalanına inen küçük bir uçak gibi yan yatmıştı hafifçe. Bill el gazını çevirince Harley ileri atıldı. Rüzgâr Rosie'nin kaskına dolarak onu takırdattı. Kadın güldü.

Köşedeki trafik ışığında dururlarken Bill omzunun üzerinden, "Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm," diye seslendi. Ayağını yere indirince tekrar sağlam toprağa bağlanmış gibi oldular. Ama bu bağ çok inceydi. Yeşil ışık yandığı zaman motor Rosie'nin altında yine homurdandı. Deering Caddesi'ne saparak Bryant Park'ın yanında ilerlediler. Yaşlı meşelerin kaldırıma mürekkep lekeleri gibi yayılan gölgelerinin arasından geçtiler. Rosie genç adamın sağ omzunun üzerinden baktı. Güneş ağaçların arasından geçerlerken onlara rehberlik ediyor, ışıkları Rosie'nin gözlerini alıyordu. Bill, Calument Caddesi'ne saparken eğilince Rosie de onun gibi yaptı.

Yola çıkarlarken genç adam, "Bundan hoşlanacağını düşünmüştüm," demişti. Rosie kentin kuzey bölümünü aşar, birbirine yapışık evlerle dolu dış mahallelerde adeta seksek oynarken motosiklete binmekten gerçekten hoşlandı. Bu ahşap evleri "All in the Family" programındakilere benzetti. Galiba her köşede bir "Wee Nip" barı vardı. Kentten çıkıp karayolunda hızla ilerlerken artık motosikletle gezmeye bayılıyordu. Bill gölün yanından dolaşarak komşu eyalet sınırına kadar uzanan çift şeritli 27 numaralı asfalt yola saparken Rosie sonsuza dek motosikletle uçmaktan mutlu olacağını düşünüyordu. Bill ona, "Kanada'ya kadar gidelim mi? Toronto'da Blue Jay'lerin bir maçını seyredelim mi?" diye

sorsaydı, Rosie onun başını, "evet" der gibi salladığını anlaması için kasklı kafasını Bill'in iki kürekkemiğinin arasına, deri cekete dayayacaktı.

27 numaralı karayolu en güzeliydi. Yazın ortalarında bu saatte bile trafik yoğun olacaktı. Ama yol bugün hemen hemen boştu. Ortasında sarı bir dikiş olan siyah bir kurdele gibi uzanıyordu. Sağda birbirlerini kovalayan ağaçların arasından şahane mavi göl göz kırpıyordu. Sol yanda ise manderalar, turist kabinleri ve yaz için yeni açılan hediyelik eşya dükkânları vardı.

Rosie konuşma gereksinimi duymuyordu. Zaten gerekseydi de *konuşabileceğinden* pek emin değildi. Bill, Harley'in el gazını ağır ağır çevirdi. Sonunda hızı gösteren kırmızı ibre kadranda dimdik durdu. Öğle olduğunu gösteren bir saat gibi. Rüzgâr Rosie'nin kaskına dolarak onu daha da şiddetle takırdattı. Rosie bunu genç kızken gördüğü uçmayla ilgili rüyalarına benzetti. Bu rüyalarda korkusuz bir sevinçle kırların, uçurumların, damların ve bacaların üzerinden uçardı. Saçları arkasında bir bayrak gibi dalgalanırdı. Bu rüyalardan titreyerek kan ter içinde uyanırdı. Hem sevinç hem de dehşet duyardı. Şimdi de aynı şeyleri hissediyordu. Soluna baktığında gölgesinin yanından kaydığını gördü. Tıpkı o düşlerde olduğu gibi. Ama şimdi onun yanında bir başka gölge daha vardı. Yani rüyadakinden daha da hoştu. Rosie belki yaşamı boyunca bu andaki kadar mutlu olmuştu, ama öyleyse bile bunu hiç hatırlamıyordu. Etrafındaki bütün dünya kusursuzdu. Kendisi de onun içinde aynı derecede kusursuz sayılırdı.

Isı hafifçe değişiyordu. Geniş gölgelerin arasından uçarken ya da derinlere inerken ortalık serinliyor, güneşe çıktıklarındaysa ısınıyordu. Saatte doksan kilometre hızla gittikleri için kokular kapsüllere dönüşmüştü; öyle yoğundular ki, sanki jet motorlarından fırlatılıyorlardı: inekler, gübre, saman, toprak, biçilmiş otlar, tamir edilen bir bahçe yolunun önünden geçerken taze katran, zangırdayarak ilerleyen bir çiftlik kamyonunun arkasına yaklaştıkları zaman yağlı mavi egzoz. Bir sokak köpeği kamyonun arkasında burnunu pençelerine dayamış yatıyordu. Onlara şöyle

bir baktı. Bill bu dümdüz yolda aracın yanından geçmek için sola kayarken direksiyondaki çiftçi Rosie'ye el salladı. Adamın gözlerinin etrafındaki kırışıklıkları, burnunun yan tarafındaki kızarıp çatlamış derileri ve güneşte ışıldayan evlilik yüzüğünü gördü Rosie. Altında ağ olmayan bir ipte zor bir numara yapan bir cambazın dikkatiyle elini Bill'in kolunun altından çekip çiftçiye karşılık verdi. Adam ona gülümsedi, sonra da geride kaldı.

Kentten çıktıktan on beş yirmi kilometre kadar sonra Bill ileriyi, gökyüzündeki maden silueti işaret etti. Rosie az sonra helikopterin pervanelerinin gürültüsünü duydu. Bundan bir dakika sonra da yarımküre biçimi Perspex'le korunan pilot yerinde oturan iki adamı gördü. Helikopter hızla, gürültüyle üzerlerinden geçerken Rosie arkadaki yolcunun pilotun kulağına bir şeyler bağırmak için öne doğru eğildiğini fark etti.

Her şeyi görebiliyorum, dedi kendi kendine. Sonra da buna neden bu kadar şaştığını düşündü. Ne de olsa, gördükleri bir arabadan da fark edebileceği şeylerdi. *Ama yine de bazı şeyleri görüyorum. Çünkü çevreye bir camın arkasından bakmıyorum. Bu nedenle de etraftakiler sıradan bir manzara olmaktan çıkıyorlar. Bu bir manzara değil, bütün dünya. Ve ben de bunun içindeyim. Eskiden rüyalarımda gördüğüm gibi bu dünyada uçuyorum. Üstelik şimdi bunu yalnız başıma yapmıyorum.*

Motor bacaklarının arasında homurdanıyordu. Bu tam anlamıyla seksle ilgili bir duygu değildi. Ama Rosie'nin vücudunun ayrıntılarını hissetmesine neden oluyordu. İki yandan kayan kırlara bakmadığı zaman gözlerini büyülenmiş gibi Bill'in ensesindeki kısa siyah kıllara dikiyordu. Onlara parmaklarıyla dokunmanın, bu saçları tüymüşler gibi düzeltmenin ne gibi bir duygu uyandıracağını düşünüyordu.

Karayolundan ayrıldıktan bir saat sonra artık kırların arasına dalmışlardı. Bill, Harley'i ikinci vitese takıp yavaşlattı. Üzerinde "Shoreland Piknik Yeri-Kamp için izin alınmalıdır" yazılı tabelaya ulaşınca birinci vitese takıp çakıl dökülmüş bir yola saptı.

Patikada alçak yığınlar vardı. Harley onların üzerinden hepsi küçük birer dalgacıkmış gibi kolayca aşıyordu. Beş dakika sonra toprak zeminli bir park yerine girdiler; gerisinde gölgeli, geniş bir çimenlik uzanıyordu. Burada piknik masaları ve taştan yapılmış ocaklar vardı. Çayır pek de kumsal diye tanımlanmayacak kayalı ve çakıllı bir kıyıya doğru iniyordu. Küçük dalgalar sırayla, usulca çakılların üzerini yalıyordu. Geride göl ta ufka kadar uzanıyordu. Su ile gökyüzünün birleştiği yer mavi bir sisin arkasında kaybolmuştu. Shoreland'de ikisinden başka hiç kimse yoktu. Bill motoru durdurunca bu sessiz ve dingin görünüm Rosie'nin soluğunun kesilmesine neden oldu. Suyun üzerinde martılar döne döne uçuyor, telaşla, tiz sesleriyle kıyıya doğru bağırıyorlardı. Batıda, uzaklarda bir motorun sesi yankılanıyordu. Ses o kadar hafifti ki, taşıtın kamyon mu yoksa traktör mü olduğu bile anlaşılmıyordu. Hepsi bu kadardı.

Bill botunun burnuyla motosikletin yakınındaki yassı bir kayanın üzerini temizledi, sonra desteği oraya indirdi. Harley'den inip gülümseyerek Rosie'ye döndü. Ama onun yüzüne bakınca gülümseme yerini endişeye bıraktı.

"Rosie? İyi misin?"

Rosie ona hayretle baktı. "Evet. Neden sordun?"

"Yüzünde pek garip bir ifade vardı..."

Rosie, *Ah, bundan eminim,* diye düşündü. *Bundan eminim.* Sonra da, "İyiyim," dedi. "Bütün bunlar bana biraz da rüyaymış gibi geliyor. Hepsi o kadar. Buraya nasıl geldiğimi kendi kendime sorup duruyorum." Sinirli sinirli güldü.

"Ama bayılmayacaksın değil mi?"

Rosie bu kez daha normal bir tavırla güldü. "Yok canım! Ben gerçekten iyiyim."

"Ve motosiklete binmek gerçekten hoşuna gitti, öyle mi?"

"Bayıldım." Rosie kaskın kayışını açmaya çalışıyor ama beceremiyordu.

"İlkinde bu iş biraz zor olur. İzin ver de sana yardım edeyim."

Bill kayışı açmak için eğildi. Bu kez Rosie'ye yine onunla öpüşebilecek kadar yakındı. Genç adam bu sefer geri çekilmedi. Kaskı avuçlarıyla kavrayarak Rosie'nin başından çıkardı, sonra da onu dudaklarından öptü. Kask sol elinin iki parmağından sarkıyordu. Sağ elini kadının sırtına dayamıştı. Bu öpücük Rosie'nin her şeyin yoluna girdiğini düşünmesini sağladı. Bill'in dudaklarının dokunuşu, avucunun sırtına yaptığı baskı... Bunlar ona kendini yuvasına dönmüş gibi hissettiriyordu. Rosie ağlamaya başladığını fark etti. Ama bunun da bir sakıncası yoktu. Bu gözyaşları ona acı vermiyordu.

Bill gerileyerek ondan biraz uzaklaştı. Eli hâlâ Rosie'nin sırtındaydı. Kask ise bir sarkaç gibi sallanarak kadının dizine çarpıyordu. Bill, Rosie'nin yüzüne baktı. "İyi misin?"

"Evet," demek isteyen Rosie'nin sesi çıkmadı. Onun yerine başını salladı.

Bill, "İyi," dedi, sonra da ciddi bir iş yapan biri gibi Rosie'nin serin ve ıslak yanaklarının yukarısını öptü. Önce sağ gözünün altını, sonra da solun. Öpücükleri titreşen kirpikler kadar yumuşaktı. Rosie o ana dek bu öpücükler gibi bir şeyi hiç hissetmemişti. Birdenbire genç adamın boynuna sarılarak onu şiddetle kendine çekti. Başını Bill'in ceketinin omzuna gömüp hâlâ yaşlar akan gözlerini yumdu. Bill de ona sarıldı, sırtına dayadığı elini kaldırıp Rosie'nin örgülü saçlarını okşadı.

Rosie bir süre sonra genç adamdan biraz uzaklaştı. Kolunu gözlerine sürerek gülümsemeye çalıştı. "Ben her zaman ağlamam. Herhalde böyle olduğuna inanmıyorsun. Ama doğru."

Bill, "İnanıyorum," diyerek kendi kaskını çıkardı. "Haydi, yardım et de şu soğutucuyu indirelim."

Rosie genç adamın soğutucuyu motosiklete bağlamak için kullandığı lastikli kordonları çözmesine yardım etti. Soğutucuyu piknik masalarından birine götürdüler. Sonra Rosie durup çevresine baktı. "Burası dünyanın en güzel yeri olmalı. Burada bizden başka birilerinin olduğuna da inanamam."

"Eh, 27 numaralı karayolu turistlerin gittikleri yerlerden biraz uzak. Ben buraya ilk defa küçükken ailemle geldim. Babam burayı motosikletle dolaşırken bir rastlantı sonucu bulduğunu söylerdi. Ağustosta bile burası o kadar kalabalık olmaz. Oysa gölün kenarındaki diğer piknik yerleri tıklım tıklım doluyor."

Rosie ona çabucak bir göz attı. "Buraya başka kadınları da getirdin mi?"

"Hayır. Biraz dolaşmak ister misin? Böylece öğle yemeği için iştahımız açılır. Ayrıca sana göstermek istediğim bir şey de var."

"Nedir?"

Bill, "Göstersem daha iyi olur," diye cevap verdi.

"Pekâlâ."

Genç adam Rosie'yi suyun kenarına indirdi. İkisi de büyük bir kayanın üzerine yan yana oturarak ayakkabılarını çıkardılar. Bill'in motosiklet botlarının içine giydiği beyaz, tüylü atlet çoraplan Rosie'yi eğlendirdi. Bu çorapları genellikle ortaokul öğrencileri giyerdi.

Rosie lastik ayakkabılarını havaya kaldırdı. "Onları yanıma mı alayım? Yoksa burada mı bırakayım?"

Bill bir an düşündü. "Sen kendininkileri al. Ben botlarımı burada bırakacağım. O lanet olasıca botları ayaklarım kuruyken bile zorlukla giyebiliyorum. Ayaklarım ıslaksa unut gitsin." Beyaz çoraplarını çıkarıp botlarının küt burunlarının üzerine dikkatle koydu. Bu titiz ve düzenli davranışı Rosie'nin gülümsemesine neden oldu.

"Ne var?"

"Hiç... Haydi bana şu sürprizi göster bakalım."

Gölün kıyısından kuzeye doğru gittiler. Bill önden yürüyordu. Rosie lastik ayakkabılarını eline almıştı. Su öyle soğuktu ki, ayakları ilk ıslandığında inledi. Ama bir iki dakika sonra hoşuna gitti. Sudaki ayaklarını görebiliyordu; beyaz, ışıltılı balıklara benziyor, bileklerinin hizasındaki ışık kırılması yüzünden vücudunun geri kalan kısmından biraz ayrıymış gibi duruyorlardı. Suyun dibi çakıllıydı ama Rosie'nin canı yanmıyordu. *Ayakların paramparça olur ve sen yine de hissetmezsin, yavrum,* diye düşündü.

Çünkü uyuştun. Ama ayaklarına bir şey olmuyordu. Ve Bill'in buna izin vermeyeceğinden emindi. Bu fikir gülünç olduğu kadar güçlüydü.

Kırk metre kadar ilerde ot bürümüş bir keçiyoluna rastladılar. Alçak ve sağlam ardıç ağaççıklarının arasından geçerek yamacı tırmanan yol, iri taneli beyaz kumdan oluşmuştu. Rosie *deja vu* yüzünden hafifçe ürperdi. Sanki bu yolu pek anımsayamadığı bir rüyada görmüştü.

Bill yamacın yukarısını işaret ederek alçak sesle, "Oraya çıkacağız," dedi. "Elinden geldiğince sessizce davran."

Rosie'nin lastik ayakkabılarını giymesini bekledikten sonra öne geçip ilerledi. Yukarda Rosie'nin ona yetişmesi için durdu. Rosie yanına geldiği zaman konuşacak oldu. Ama Bill parmağını onun dudağına götürdü. Sonra da ileriyi işaret etti.

Küçük, çalılık bir açıklığın kenarındaydılar. Burası gölden on beş metre kadar yukarıdaydı. Ortada devrilmiş bir ağaç vardı. Topraklı karmakarışık köklerin altında kızıl tüylü güzel bir dişi tilki yatmış, üç yavrusunu emziriyordu. Dördüncü yavru ise yakındaki güneşli bir köşede kendi kuyruğunu yakalamaya çalışıyordu. Rosie onlara büyülenmiş gibi baktı.

Bill ona doğru eğildi. Fısıltısı Rosie'nin kulağını gıdıkladı ve tüylerini ürpertti. "Buraya önceki gün piknik yerinin açık olup olmadığını anlamak için geldim. Eskisi gibi güzel olup olmadığını görmek için de. Beş yıldan beri buraya uğramamıştı. Onun için emin değildim. Etrafta dolaşırken onları buldum. *Vulpus Fulva...* kırmızı tilki. Yavrular ancak altı hatalık kadar."

"Bu konuda çok bilgin var. Nasıl oluyor?"

Bill omzunu silkti. "Ben hayvanları çok severim, hepsi bu. Onlarla ilgili kitapları okurum. Olabildiğince doğadaki yerlerinde görmeye çalışırım."

"Avlanır mısın?"

"Tanrım, hayır! Fotoğraflarını bile çekmem. Hayvanları sadece seyrederim."

Dişi tilki onları görmüştü artık. Hiç kımıldamadan parlak gözleriyle dikkatle onlara bakıyordu.

Rosie birdenbire, *Ona doğrudan doğruya bakma,* diye düşündü. Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyordu. Sadece kafasının içinde yankılanan kendi sesi olmadığının farkındaydı. *Ona doğrudan doğruya bakma. Bu, senin gibilere göre bir şey değil.*

Rosie, "Çok güzeller..." diyerek uzanıp genç adamın elini avuçlarının arasına aldı.

Bill, "Evet, öyle," dedi.

Dişi tilki başını çevirerek dördüncü yavrusuna baktı. Yavru kuyruğunu yakalamaya çalışmayı bırakmış, şimdi kendi gölgesine saldırıyordu. Ana tilki sadece bir kez havlamaya benzeyen tiz bir ses çıkardı. Yavru dönüp yolun başında duran iki yabancıya baktı, sonra annesine koşup yanına yattı. Dişi tilki yavrunun başının yanını yalayarak onu çabucak, ustalıkla temizledi. Ama gözlerini Bill ile Rosie'den hiç ayırmıyordu.

Rosie, "Erkeği var mı?" diye fısıldadı.

"Evet. Onu daha önce gördüm. İri bir it."

"Erkeklere it mi deniyor?"

"Evet. Bazı yörelerde it ya da köpek de denir."

"Nerede o?"

"Buralarda bir yerde olmalı. Herhalde ava çıkmıştır. Yavruların yemeleri için kanatları kırık martıları buraya kadar sürüklüyor olmalı."

Rosie'nin bakışları tilkilerin altına, inlerini yaptıkları ağacın köklerine doğru kayınca yine o *deja vu* duygusuna kapıldı. Bir an için köklerden birinin sanki birini yakalamak istiyormuşçasına kımıldandığını görür gibi oldu. Bu hayal bir an ışıldayıp kayboldu.

Rosie, "Dişi tilkiyi korkutuyor muyuz?" diye sordu.

"Belki biraz. Ona daha yaklaşmaya çalışırsak saldırabilir."

Rosie, "Evet," dedi. "Yavrularına dokunursak bize bunun bedelini ödetir."

Bill ona garip bir tavırla baktı. "Evet, bunu dener sanırım. Evet."

"Beni onları görmem için getirdiğine seviniyorum."

Genç adamın gülümsemesi bütün yüzünü aydınlattı. "İyi."

"Haydi, artık geri dönelim. Tilkiyi korkutmak istemiyorum. Ve acıktım."

"Tamam. Ben de acıktım."

Bill bir elini kaldırarak cildi bir tavırla salladı. Dişi tilki parlak gözlerini hiç kırpmadan ona baktı... Sonra da burnunu sessiz bir homurtuyla kırıştırdı, düzgün beyaz dişleri gözüktü.

Bill, "Evet," dedi. "Sen iyi bir annesin. Onlara iyi bak." Dönüp yürümeye başladı.

Rosie onu izleyecekken dönerek bir kez geriye, tilkinin hiç kırpmadığı parlak gözlerine baktı. Güneşte yavrularını emziren hayvanın burnu hâlâ kırışıktı, dişleri gözüküyordu. Tilkinin kürkü kırmızıdan çok turuncuya çalıyordu. Bu renk... ve etraftaki güzel yeşillerle çok zıt olması, Rosie'yi yeniden ürpertti. Bir martı yukarıdan dalışa geçti, gölgesi çalılık açıklığa düştü. Ama dişi tilki gözlerini hâlâ Rosie'nin yüzünden ayırmıyordu. Rosie dönüp Bill'in peşinden giderken bile bu bakışları hissetti. Tilkinin hiç kırpmadığı gözlerinde müthiş bir dikkat ve ihtiyat vardı.

Rosie tekrar gölün kenarına geldiklerinde, "Onlara bir şey olmayacak ya?" diye sordu. Dengesini kaybetmemek için genç adamın omzuna tutunarak önce sol ayağındaki lastik ayakkabıyı çıkardı, sonra da sağdakini.

"Yani avcıların yavruları vurup vurmayacaklarını mı soruyorsun?"

Rosie, "evet" der gibi başını salladı.

"Bahçelere ve kümeslere girmezlerse, anneleri ile babaları onları çiftliklere yaklaştırmayacak kadar akıllı davranırlarsa bir şey olmaz. Normal durumda yaşama şansları var. Dişi tilki en aşağı dört yaşında. Erkekse yedi yaşında sanırım. Keşke onu görebilseydin. Kuyruğu ekim yapraklarının rengindeydi."

Ayak bileklerine kadar suya girerek ilerlediler. Yarı yolda Rosie, Bill'in botlarını bıraktığı kayayı gördü.

"Demin ne demek istedin? Normal durumda dediğin zaman?"

Bill, "Kuduz," diye açıkladı. "Çoğu zaman tilkiler kuduz yüzünden bahçelere ve kümeslere girerler. Tabii insanlar da onları öldürürler. Dişiler, erkeklere göre daha çok kuduza yakalanırlar ve yavrulara saldırgan davranmayı öğretirler. Kuduz erkekleri çabuk öldürür. Oysa bir dişi kuduz olarak uzun süre yaşayabilir ve durumu giderek kötüleşir."

"Öyle mi? Ne yazık."

Bill duraklayarak Rosie'nin solgun yüzüne baktı. Bu yüzde düşünceli bir ifade vardı. Genç adam onu kollarına alıp sıkıca sarıldı. "Böyle olması şart değil. Bugüne kadar güzelce yaşamışlar."

Rosie, "Ama bu olabilir," dedi. "*Olabilir.*"

Bill bu sözleri düşündü, sonra da başını salladı. "Evet, tabii. Her şey olabilir. Haydi gel, yemeğimizi yiyelim. Ne dersin?"

"Bence çok güzel bir fikir."

Ama Rosie fazla bir şey yiyemeyeceğini düşünüyordu. Dişi tilkinin parlak gözleriyle kendisini incelemesi iştahını kaçırmıştı. Öyleyken, Bill yiyecekleri çıkarınca birdenbire fena halde acıktığını anladı. Kahvaltıda bir dilim kızarmış ekmek yemiş ve bir bardak portakal suyu içmişti. Düğün sabahı heyecanlanan bir gelin gibiydi. (Ve korkuyordu.) Şimdi ekmek ile eti görünce tilkilerin kıyının kuzeyindeki inlerini unuttu.

Bill hâlâ soğutucudan yiyecek çıkarıyordu: soğuk sığır etli ya da ton balıklı sandviçler, tavuklu salata, patates salatası, lahana salatası, iki kutu kola, içi buzlu çay dolu olduğunu söylediği bir termos, iki dilim tatlı, büyük bir dilim pasta. Sonunda Rosie onu sirkte küçük bir arabadan çıkan palyaçolara benzeterek güldü. Belki de terbiyeli bir davranış değildi, ama artık genç adama güveniyor ve ona yapmacık bir nezaket göstermesine gerek olmadığına inanıyordu. Böyle olması iyiydi, çünkü ne olursa olsun yine de dayanamayıp gülecekti.

Bill başını kaldırıp baktı. Sol elinde tuzluk, sağında da biberlik vardı. Rosie onun tuzluk ile biberlik devrilirse içlerindekiler

dökülmesin diye deliklerin üzerini teyple kapatmış olduğunu gördü... Büsbütün gülmeye başladı. Piknik masasının bir yanındaki tahta sıraya oturarak elleriyle yüzünü örttü. Kendini tutmaya çalışıyordu. Tam bunu başaracağı sırada parmaklarının arasından baktı ve sandviçlerin inanılmayacak bir yığın oluşturduğunu gördü. İki kişi için altışar sandviç üçgen biçimi kesilmiş, ekmek dilimleri saydam naylon poşetlere konmuştu. Bunları görünce yeniden gülmeye başladı.

Bill de gülümsüyordu. "Ne?" diye sordu. "Ne var, Rosie?"

Rosie hâlâ kıkır kıkır gülüyordu. "Arkadaşlarının uğrayacaklarını mı düşünüyordun? Belki 'Küçük Beyzbolcular Takımı'nın. Ya da izcilerin?"

Bill'in gülümsemesi yayıldı ama gözlerinde yine o ciddi ifade vardı. "Burada neyin komik olduğunu, neyin olmadığını biliyorum" der gibiydi. Rosie bu karmaşık ifadeyi algılayınca Bill'in *gerçekten* kendisiyle yaşıt olduğunu düşündü. Ya da yaşı onunkine yakındı. "Ben sadece sevdiğin bir şeyi yemeni istedim."

Rosie'nin kahkahaları kesilmiş, şimdi genç adama gülümsüyordu. Onu etkileyen, Bill'i daha genç gösteren sevimliliği ve uysallığı değildi. Onun daha olgun davranmasına neden olan açıksözlülüğü ve içtenliğiydi.

"Ben hemen her şeyi yiyebilirim, Bill."

Bill onun yanına oturdu. "Bundan eminim. Ama bu durum onunla ilgili değil. Nelere katlanabileceğine, neler yapabileceğine pek aldırmıyorum. Beni ilgilendiren nelerden hoşlandığın ve neler istediğin. Ben işte sana böyle şeyleri vermek istiyorum. Çünkü senin için çıldırıyorum."

Rosie ona ciddi ciddi baktı. Artık hiç gülmüyordu. Bill elini tutunca diğer avucunu onun parmaklarının üzerine koydu. Genç adamın söylediklerini iyice anlamaya çalışıyordu. Ama zordu... Tıpkı pek büyük ve hantal bir eşyayı dar bir kapıdan geçirmeye çabalamaya benziyordu. Eşyayı sağa sola döndürür, sonunda işi başarmanı sağlayacak bir açı bulmaya çalışırdın.

Rosie, "Neden?" diye sordu sonunda. "Neden ben?"

Bill başını salladı. "Bilmiyorum. Gerçek şu, Rosie: Benim kadınlar konusunda fazla bilgim yok. Lisedeyken bir kız arkadaşım vardı. Herhalde sonunda onunla sevişecektik ama kız başka kente gitti. Üniversitenin birinci sınıfındayken bir sevgilim oldu... onunla yattım da. Sonra... beş yıl önce en olmayacak bir yerde, hayvanat bahçesinde harika bir kızla tanıştım. Adı Bronwyn O'Hara'ydı. Bu ad Margaret Mitchell'ın bir romanından çıkmışa benziyor, öyle değil mi?"

"Çok güzel bir ad."

"Çok da güzel bir kızdı. Ama beyin travmasından öldü."

"Ah, Bill, buna çok üzüldüm."

"Ondan sonra bir iki kızla gezdim. Bunu abartmıyorum. Bir iki kızla gezdim, nokta. Hikâyenin sonu. Annem ile babam benim yüzümden kavga ediyorlar. Babam dalımda kuruduğumu söylüyor. Annemse, 'Çocuğun yakasını bırak,' diye bağırıyor. 'Onu azarlayıp durma.' Ama o 'ezerlemek' diyor."

Rosie gülümsedi.

"Sonra bir gün dükkâna girdin ve o tabloyu buldun. Resmi görür görmez onun senin olmasını istedin, öyle değil mi?"

"Evet."

"İşte ben de senin adına aynı şeyleri hissettim. Yalnızca bunu bilmeni istiyorum. Burada olanların acımak, iyilik etmek ya da görevle bir ilgisi yok. Neden, zavallı Rosie'nin çok kötü bir yaşam sürmüş olması da değil." Bill bir an durakladı, sonra da ekledi. "Bütün bunlar oluyor, çünkü ben sana âşığım."

"Bunu bilemezsin. Yani henüz..."

"Ben gerçeği biliyorum." Bill'in sesindeki yumuşak ısrar Rosie'yi biraz korkuttu. "Bu kadar 'Pembe Dizi' yeter. Haydi, artık yemek yiyelim."

Öyle de yaptılar. Yemek sona erdiği zaman Rosie'ye midesi pantolon kemerinin altında davul derisi kadar gerilmiş gibi geldi. Eşyaları soğutucuya doldurdular. Bill de onu yine Harley'in bagaj yerine bağladı. Oraya hiç kimse gelmemişti. Her yer hâlâ onlarındı. Yeniden suyun kenarına inip yine o kayanın üzerine oturdular. Rosie bu kayaya karşı güçlü duygular hissetmeye başlıyor-

du. *Yılda bir iki defa ziyaret edebileceğin bir kaya,* diye düşünüyordu. *Ona sadece teşekkür etmek için. Yani... her şey yolunda giderse... ve bu ana dek her şey yolunda gibi.* Aslında Rosie bundan daha güzel bir günü anımsamıyordu.

Bill ona sarıldı. Sonra sol elinin parmaklarını Rosie'nin sağ yanağına koyarak yüzünü kendine doğru çevirdi. Onu öpmeye başladı. Beş dakika sonra Rosie bayılacak gibiydi. Hem rüyadaydı hem de değildi. Hiç bilmediği bir şekilde heyecanlanmıştı. Okuduğu kitaplar ve hikâyelerdeki, gördüğü filmlerdeki bazı şeyleri hiç anlamamış ama iyi niyetle kabullenmişti. Bir körün, gözü gören birinin güneşin batışının muhteşem olduğunu söylediğinde ona inanması gibiydi. Şimdiyse bu heyecan, tüm okudukları ve gördüklerinin anlamını kavramasını sağlıyordu. Yanakları alev alev yanıyor, Bill'in bluzunun üzerinden dokunmasıyla memeleri de kızarmış gibi geliyordu. *Keşke sutyen giymeseydim,* diye düşündü bir an. Böyle düşünmesiyle birlikte yanakları büsbütün kıpkırmızı kesildi. Kalbi hızla çarpıyordu. Ama bu iyiydi. Her şey iyiydi. Hatta iyiden de öte, harikaydı. Rosie elini uzatarak genç adamın vücuduna dokundu. O sertlik de Rosie'nin kalbi gibi atıyordu.

Bill bir an buna izin verdi. Sonra elini kaldırarak avucunu öptü. "Şimdilik bu kadar yeter."

"Neden?" Rosie ona oyuna kalkışmadan içtenlikle baktı. Bütün yaşamı boyunca seks konusunda tanıdığı tek erkek Norman'dı. Kocası ona dokunduğunda öyle hemen heyecanlanıvermezdi. Bazen hiç heyecanlanmadığı da olurdu. Son yıllarda sık sık öyle olmuştu.

"Çünkü kendimi tutmaya çalışırken kasıklarım ağrır."

Rosie kaşlarını çatarak ona hayretle bakınca Bill gülmeye başladı.

"Boş ver, Rosie. Ben sadece ilk kez seviştiğimiz zaman her şeyin çok uygun olmasını istiyorum. Sivrisinekler popolarımızı ısırmamalı, zehirli otların arasında yuvarlanmamalıyız. En önemli anda üniversite öğrencileri çıkagelmemeliler. Bundan

başka, tişört satabilmen için seni dörtte geri götüreceğime de söz verdim. Saatle yarışmanı istemiyorum."

Rosie başını eğerek kol saatine baktı. İkiyi on geçtiğini görünce şaşırdı. Nasıl olmuştu? Kayanın üzerinde beş on dakika oturmuş ve öpüşmüşlerdi. Rosie sonunda istemeye istemeye ama yine de olağanüstü bulduğu bir sonuca vardı. Oraya geleli en aşağı otuz dakika olmuştu, hatta belki de kırk beş dakika.

Bill kayadan kaydı. "Haydi, gel." Tabanları soğuk suya değerken yüzünü buruşturdu. Rosie de onu izledi ve daha ne yaptığını fark etmeden onun elini tuttu. "Evet, şimdi ne yapıyoruz?"

"Geri dönmeden önce biraz dolaşmaya ne dersin? Böylece sakinleşiriz."

"Olur. Ama tilkilerin yanına gitmeyelim. Onları tekrar rahatsız etmek istemiyorum." Rosie, *Onu* diye düşündü. O *dişi tilkiyi* rahatsız etmek istemiyorum.

"Pekâlâ. Güneye doğru gidelim."

Bill uzaklaşacak olduysa da, Rosie onun tekrar kendisine dönmesi için elini sıktı. Bill ona doğru dönünce de kollarını boynuna doladı. Bill'in heyecanının hâlâ geçmemiş olması hoşuna gitti. Rosie o güne dek böyle bir şeyin bir kadının hoşuna gideceğini bilmiyordu. Bunun, asıl işleri giysi, makyaj malzemesi ve şampuan satmak olan dergilerin uydurdukları bir şey olduğuna içtenlikle inanmıştı. Belki şimdi biraz bilgisi vardı. Bill'e iyice sokularak onun gözlerinin içine baktı.

"İlk doğum günü partisine giderken annemin bana söylemeyi öğrettiği bir şeyi tekrarlayabilir miyim? O sırada dört beş yaşlarındaydım sanırım."

Bill gülümsedi. "Söyle bakalım."

"Çok güzel saatler geçirdim, Bill. Bunun için sana teşekkür ederim. Olgunluk çağına eriştiğimden beri geçirdiğim en harika gündü. Beni davet ettiğin için sağ ol."

Bill onu öptü. "Benim için de güzel bir gün oldu, Rosie. Ben de yıllardan beri kendimi böylesine mutlu hissetmedim. Haydi, gel, biraz yürüyelim."

Bu kez gölün kıyısından el ele güneye doğru ilerlediler. Bill, Rosie'yi başka bir patikaya saptırarak onu uzun ve dar bir tarlaya götürdü. Sanki buraya yıllardan beri el değmemişti. Güneşin öğleden sonraki saatlere özgü tozlu ışıkları ortalığı aydınlatıyordu. Otların arasında kelebekler sekiyor, arılar vızıldıyordu. Sol taraflarında bir ağaçkakan bir ağaca amansızca vuruyordu. Bill ona bazı çiçekleri göstererek adlarını saydı. Rosie onun iki ismi yanlış söylediğini düşündüyse de, bunu açıklamadı. Bill'e tarlanın kenarındaki meşe ağacının dibinde yetişmiş olan mantarları gösterdi. "Zehirlidir onlar. Ama fazla tehlikeli sayılmaz, çünkü yenmeyecek kadar acılar. İnsanın başına dert açanlar acı olmayanlar. Hatta onu öldürenler."

Piknik yerine döndükleri sırada Bill'in sözünü ettiği üniversite öğrencileri gelmişlerdi. Bir kamyonet ve dört çekişli bir cipe doluşmuşlardı. Bira dolu soğutucuları gölgeliğe götürür ve voleybol filesini gererlerken terbiyeli ama gürültücüydüler. On dokuz yaşlarında bir delikanlı haki bir şort giymiş ve bikini üstü giymiş sevgilisini omuzlarında taşıyordu. Çocuk koşmaya başlayınca kız da mutlu mutlu çığlıklar attı ve avuçlarını delikanlının kısa saçlı kafasına vurdu. Rosie onları seyrederken, *Acaba o açıklıktaki dişi tilki kızın çığlıklarını duyuyor mu?* diye düşündü. Tilkiyi bir an görür gibi oldu. Kuyruğunu kıvırıp uyuyan, süte doymuş yavrularının üzerini örtmüştü. Kulaklarını dikmiş, insanların kıyıdan gelen çığlıklarını dinliyordu. Parlak gözlerinde kurnaz bir ifade vardı. Bu gözler hayvanın kolaylıkla çıldırabileceğini açıklıyordu.

Rosie kendi kendine, *Kuduz erkekleri çabuk öldürüyor,* diye düşündü. *Ama kuduz dişiler uzun bir süre yaşayabiliyorlar.* Sonra ot bürümüş tarlanın kenarındaki zehirli mantarları anımsadı. Büyükannesi bir yaz onları Rosie'ye gösterip, "Örümcek mantarları," demişti. Herhalde bu sözcüğü Weeks nine kendi uydurmuştu. Çünkü Rosie ondan sonra bu ada bitkilerle ilgili hiçbir kitapta rastlamamıştı. Ama mantarların çirkin görünüşlerini de asla unutmamıştı. Mumdan yapılmış gibi duran açık renkli mantarın üzerinde kara benekler vardı, gerçekten de küçük örümceklere

benziyorlardı. Tabii hayal gücü olan bir insan için... Ve Rosie'nin de hayal gücü vardı.

Bir dişi tilki kuduz mikrobunu uzun süre taşıyabilir, diye düşündü yine. *Erkekler çabuk ölürler ama...*

"Rosie? Üşüyor musun?"

Bill'e baktı, onun ne dediğini anlamamıştı.

"Titriyordun."

"Hayır, üşümüyorum." Rosie yaşları yirmi beşten yukarı olduğu için onları görmeyen çocuklara baktıktan sonra genç adama döndü. "Ama belki de artık dönme zamanı geldi."

Bill başını salladı. "Evet, haklısın."

Dönüşte trafik daha fazlaydı. Skyway'den ayrıldıktan sonra daha da arttı. Bill ile Rosie bu nedenle yavaşladılar ama durmak zorunda kalmadılar. Bill büyük Harley'i gördüğü boş yerlere sokuveriyordu. Rosie o zaman evcil bir yusufçuğun sırtında uçuyormuş gibi bir duyguya kapılıyordu. Ama genç adam onları gereksiz tehlikelere atmıyor, Rosie bu bakımdan hiç kuşkulanmıyordu; hatta Bill şeritler arasındaki noktalardan oluşan çizgiden ilerleyerek iki yanda Skyway turnikesinden geçmek için sabırlı dev mamutlar gibi bekleyen büyük kamyonların arasından geçerken bile. Üzerlerinde "Rıhtım", "Akvaryum" ve "Ettinger Rıhtımı-Lunapark" yazılı tabelaların önünden geçmeye başladıkları sırada Rosie piknik yerinden zamanında ayrılmış oldukları için sevindi. Tişört tezgâhındaki nöbeti tam vaktinde devralacaktı. Bu da iyiydi. Bill'i arkadaşlarıyla tanıştıracaktı. Bu daha da iyiydi. Onların genç adamdan hoşlanacaklarından emindi. Üzerinde "Kızlar ve Kız Kardeşlerle Yaza Girin" yazılı pembe bir dövizin altından geçerlerken Rosie müthiş bir mutluluk duydu. Bunu o uzun günde daha sonra midesini bulandıran bir dehşetle hatırlayacaktı.

Artık hız trenini görebiliyordu. Karmaşık destekleri ve kavislerden oluşan siluetine gökyüzü bir fon oluşturuyordu. Trenden duman gibi yükselen çığlıkları duyabiliyordu. Bill'e bir an

daha sıkıca sarıldı. *Her şey yolunda gidecek,* diye düşündü. Bir an dişi tilkinin ona dikili, siyah gözlerini anımsadıysa da, bu anıyı kafasından kovdu. İnsanın bir düğünde bir ölümün anısını kovması gibi...

Bill motosikletini Shoreland'e giden patikada dikkatle sürerken, Norman Daniels da çaldığı arabayı Press Sokağı'ndaki dev park yerine sokuyordu. Bu otopark Ettinger Rıhtımı'ndan beş blok ötedeydi. Gölün kıyısındaki altı eğlence yerine gelenler otomobillerini oraya bırakıyorlardı: Lunapark, Akvaryum, Eski Kent troleybüsleri, dükkânlar ve restoranlar. Aslında bu ilgi çeken yerlerin daha yakınında da otoparkları vardı. Ama Norman hedefe o kadar sokulmak istemiyordu. Buradan çok çabuk ayrılması gerekebilirdi. Bu durumda trafiğe sıkışıp kalması hiç iyi olmazdı.

Bu cumartesi sabahı saat ona çeyrek kala Press Sokağı'ndaki otoparkın ön yarısı hemen hemen boştu. Tabii dikkati çekmek istemeyen biri için bu pek de elverişli sayılmazdı. Ancak günlük ve haftalık bölümlerde bir hayli araç vardı. Bunlar günübirlik kuzeye giden ya da hafta sonunda balık tutmak isteyen feribot yolcularına aitti. Norman, Ford arabayı Utah plakalı bir Winnebago'yla Massachussetts'ten bir Road King RV'nin arasına dikkatle soktu. Arabası bu büyük taşıtların arasında hemen hiç gözükmüyor, bu da Norman'ın işine geliyordu tabii.

Ford'dan inen Norman yeni deri ceketini kanepeden alıp giydi, ceplerinin birinden çıkardığı güneş gözlüğünü taktı. Daha önce kullandığı gözlük değildi bu. Sonra arabanın arkasına doğru gidip kimsenin onu görmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Bagajı açarak tekerlekli sandalyeyi aldı ve açıp düzeltti.

Sandalyenin her tarafına Kadınlar Kültür Merkezi'nden aldığı etiketleri yapıştırmıştı. Belki merkezin yukardaki toplantı salonlarında ve amfide bazı parlak zekâlı kişiler konferans veriyordu, ama ilk kattaki hediyelik eşya dükkânında tam Norman'ın istediği türde saçma sapan öteberi satıyorlardı. Norman üzerinde kadın işareti olan anahtarlıklardan ya da Golgotha'da çarmıha

gerilmiş kadın resmi olan afişlerden hiç hoşlanmazdı. (İsaiye Senin Günahların İçin Öldü.) Ama tampon etiketleri tam istediği gibiydi. Bunlardan birinde, "Bir balığın bisiklete ne kadar gereksinimi varsa, bir kadının da erkeğe o kadar ihtiyacı vardır", bir başkasındaysa, "Kadınlar komik değildir" yazılıydı. Bunu yazan herhalde uyuşturucuyu ısıtmaya çalışırken kaşlarını ve saçlarının yarısını yakmış olan bir kadın görmemişti. Daha türlü etiket vardı: "Ben seçenekten yanayım ve oy veriyorum. Seks politik bir şeydir", "S-A-Y-G-I – Bunun benim için ne anlama geldiğini öğren". Norman, *Bu sutyen takmayan harikalardan hiç olmazsa biri bu şarkıyı bir erkeğin yazdığını biliyor mu acaba?* diye düşündü. Ama bütün etiketleri aldı. En sevdiği, tekerlekli sandalyenin yapay deriyle kaplı sırt dayanacak yerinin tam ortasına Walkman'i için seçtiği kılıfın hemen yanına yapıştırdığı etiketti: "Ben kadınlara saygı duyan bir erkeğim!"

Norman kendi kendine, *Bu gerçekten doğru,* diyerek çabucak etrafına bakındı. Bu sakatın çevik bir hareketle tekerlekli sandalyesine oturuverdiğini görmelerini istemiyordu. *Tabii hadlerini bildikleri sürece onlara saygı duyarım.*

Onunla ilgilenen bir meraklı bir yana, park yerinde hiç kimse yoktu. Norman tekerlekli sandalyeyi döndürerek yeni yıkanmış arabasının yanına düşen görüntüsüne baktı. Kendi kendine, *Evet?* diye sordu. *Ne diyorsun? İşe yarayacak mı?*

Norman işe yarayacağını düşündü. Kılık değiştirmek olacak gibi değildi. Bu nedenle kılık değiştirmekten daha da öteye gitmeye karar vermişti. Gerçek bir insan yaratacaktı. İyi bir aktörün sahnede gerçek bir insan yarattığı gibi. Bu yeni adam için bir ad bile bulmuştu: Hump Peterson. Hump savaştan dönmüştü. On yıl yasadışı işlere karışan bir motosiklet çetesiyle dolaşmıştı. Kadınların ancak iki ya da üç konuda yararı olduğu o çetelerden biriyle. Sonra o kaza olmuştu. Çok fazla bira, ıslak yollar, bir köprü ayağı. Hump'ın belden aşağısı felce uğramıştı. Ama bir azize kadar iyi genç bir kadın onun sağlığına kavuşmasına yardımcı olmuştu. Kadının adı...

Norman, "Marilyn..." dedi. Aklına Marilyn Chambers gelmişti. Yıllardan beri en sevdiği porno yıldızıydı. İkinci beğendiği oyuncu ise Amber Lynn'di. Ama Marilyn Lynn adı kulağa çok uydurma geliyordu. Ondan sonra McCoo ismi geldi aklına. Bu da güzel değildi. Marilyn McCoo bin dokuz yüz yetmişlerde Fifth Dimension'la şarkı söyleyen kancıktı. O günlerde yaşam şimdiki kadar garip değildi.

Yolun karşı tarafındaki boş arsada bir tabela vardı. "Gelecek yıl burada yine kaliteli bir Delaney binası yükselecek!" yazıyordu. İşte Marilyn Delaney adı pekâlâ uygundu. Büyük olasılıkla Kızlar ve Kız Kardeşler'in üyesi olan kadınlar ondan hayat hikâyesini anlatmasını isteyeceklerdi. Üs Kampı'ndaki satıcının tişörtünün önündeki yazı değiştirilerek şu hale sokulabilirdi: "Bir hikâyen olup buna gereksinim duymaman, ihtiyaç duyduğun zaman bir hikâyen olmamasından daha iyidir."

Hump Peterson'a inanacaklardı. Bu kadınlar onun gibi birçok erkek görmüş olmalıydılar. Yaşamlarını değiştiren bir olayla karşılaşan ve ondan sonra geçmişteki davranışlarını affettirmeye çalışan insanlar. Bu dünyada yaşayan Hump'lar günahlarının kefaretini, her şeyde yaptıkları gibi öderlerdi. İşin sonuna dek giderek hem de. Hump Peterson da kendini bir tür "fahri kadın"a çevirmeye çalışıyordu. Norman, Hump'a benzer aşağılık heriflerin sonunda ateşli bir uyuşturucu düşmanına, İsa meraklılarına ve Perotista'lara dönüştüklerini görmüştü. Tabii aslında her zamanki gibi bir işe yaramaz süprüntüydü onlar. Aynı şarkıyı sadece farklı tonda söylüyorlardı, hepsi o kadar. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan bu tiplere her zaman rastlamanızdı. Katılmak istedikleri grupların etrafında dönenip dururlardı. Alaska'da saçaklardan sarkan buzlar ya da çöldeki rüzgârda yuvarlanan dikenler gibiydiler. Onun için... evet, Norman kadınların Hump'ı Hump olarak kabul edeceklerinden emindi. Müfettiş Daniels'ın gelip gelmediğini anlamak için tetikte bekliyor olsalar bile. Kadınların en kuşkucusu dahi onun bir cumartesi gecesi yatacak birini bulmak için "duyarlı, saygılı adam" rolü oynayan bir uya-

nık olduğunu düşünecek ve ona aldırmayacaktı. Birazcık şans yeterliydi. O zaman Hump Peterson, 4 Temmuz geçit töreninde Sam Amca rolünü oynayan adamlar gibi hem görülecek hem de kimse ona aldırmayacaktı.

Bunun ötesinde, Norman'ın planı çok basitti. Yurttan gelen kadınların oluşturduğu büyük grubu bulacak ve bir kenardan onları seyredecekti. Onların oyunlarını, sohbet gruplarını, pikniklerini izleyecekti. Biri ona bir hamburger ya da sosisli mısır ekmeği sandviçi veya bir dilim pasta getirdiğinde teşekkür ederek alacak ve son lokmasına kadar yiyecekti. Yardım meraklısı bir orospunun böyle bir şey yapacağı kesindi. Bu yaratıkların erkeklere yiyecek götürmekle ilgili o derin gereksinimlerini propagandayla alt edemezdiniz. Bu bir tür içgüdüydü. Tanrım! Hump biri onunla konuşursa ona cevap verecekti. Halka atarak bezden yapılmış bir oyuncak kazandığı takdirde onu küçük bir çocuğa armağan edecekti... Piçin saçlarını okşamamaya da dikkat edecekti. Son zamanlarda böyle bir hareket bile küçükleri tacizden içeri girmene neden olabilirdi.

Ne var ki Norman daha çok çevreyi gözetleyecek, Serseri Gülü'nün gelmesini bekleyecekti. Kolaylıkla yapacaktı bunu. Gözetleme sanatının ustasıydı o. Etraftakiler onu görmeye alıştıktan sonra her şey çok kolaylaşacaktı. Karısını bulduktan sonra işi burada, rıhtımda bitirebilirdi. Rose'un tuvalete gitmesi gerekinceye kadar beklerdi. Sonra onu izler ve boynunu bir tavuk kemiği gibi kırıverirdi. Her şey birkaç saniye içinde olup biterdi. Ama tabii sorun da buydu işte. Norman her şeyin birkaç saniye içinde bitivermesini *istemiyordu.* İşini ağır ağır görmek hoşuna gidecekti. Karısıyla şöyle rahat rahat, güzel güzel konuşmalıydı. Rose'un ATM kartını cebine atarak ondan kaçtığından beri neler yaptığını öğrenecekti. A'dan Z'ye kadar tam rapor istiyordu. Örneğin, kartın şifresini yazdığı ve parayı yarıktan almak için eğildiği zaman neler hissettiğini soracaktı. Uğrunda çalıştığı parasını... Sabahlara dek uyumadan çabalayarak ve Norman gibiler olmazsa herkese her şeyi yapabilecek köpekleri yakalayarak hak ettiği parasını. Rose'a, "Bunu yapıp sonra da yakanı kurtarabileceğini

nasıl düşünebildin?" diye soracaktı. *"Benden* kaçabileceğine nasıl inandın?"

Rose ona bilmek istediği her şeyi söyledikten sonra *Norman* da *karısıyla* konuşacaktı.

Ne var ki Norman'ın tasarladığı şeyi *konuşmak* diye tanımlamak belki de doğru değildi.

Birinci adım, Rose'u bulmaktı. İkinci adım, onu uygun bir uzaklıktan gözetlemekti. Üçüncü adımsa, Rose sonunda eğlenceyi yeterli bularak oradan ayrıldığı zaman onu izlemekti... Büyük olasılıkla karısı rıhtımdan konserden sonra ayrılacaktı. Ama Norman'ın şansı varsa... daha önce ayrılacaktı. Lunaparktan çıktıktan sonra Norman tekerlekli sandalyeyi bir kenara bırakacaktı. Üzerinde Norman'ın parmak izleri olması sorunu vardı. (Çivili motosiklet eldivenleri bu sorunu çözer, üstelik Hump Peterson karakterine katkıda da bulunurdu. Ancak fazla zamanı yoktu. Ayrıca "spesyalitesi" olan o korkunç baş ağrılarından birini de unutmamalıydı. Bu noktadan sonra en önemsiz sorununun o parmak izleri olacağını seziyordu.

Norman, Rose'u kendi yerinde kıstırmak istiyor ve bu isteğinin gerçek olacağını umuyordu. Karısı otobüse binince (Rose otobüse binecekti tabii; arabası yoktu, taksi çevirerek parasını ziyan etmek istemezdi) Norman da hemen onun arkasından araca atlayacaktı. Rose, Ettinger Rıhtımı ile kendini erkeklere sattığı ini arasında bir yerde onu fark ederse Norman onu hemen oracıkta öldürecekti. Ondan sonra olacaklara da aldırmayacaktı. Ama işler yolunda giderse Rose'un peşi sıra onun oda kapısından içeri girecekti. Kapının öbür tarafında karısı yeryüzünde hiçbir kadının çekmediği kadar müthiş acı çekecekti.

Norman tekerlekli sandalyeyle "Bütün Gün İçin Bilet" yazılı gişeye gitti. Büyüklerin giriş ücreti on iki dolardı. Norman parayı gişedeki adama vererek parka girmek için ilerledi. Yol açıktı. Daha erken olduğundan Ettinger henüz kalabalıklaşmamıştı. Tabii bunun sakıncalı bir yanı da vardı. Norman'ın istemediği şe-

kilde ilgiyi çekmemek için çok dikkatli davranması gerekiyordu. Ama bunu nasıl olsa başarabilirdi, çünkü o...

"Ahbap! Hey, ahbap! Geri gel!"

Norman hemen durdu. Elleri sandalyesinin tekerleklerinde donmuş gibiydi. Gözleri ilerideki "Hayalet Gemi"ye ve eski tarz bir kaptan kılığı giymiş olan dev robota dikiliydi. Geminin robot kaptanı ifadesiz, madeni bir sesle, "Dehşet gemisine gel, tayfa!" diye tekrarlıyordu. Hayır, Norman böyle dikkati çekmek istemiyordu. Ama oluyordu işte.

"Hey, kabak kafalı herif! Hey, sen, tekerlekli sandalyedeki!"

Diğerleri dönüp Norman'a bakıyorlardı. Onlardan biri de kırmızı bir etek giymiş olan şişman, siyah bir kaltaktı. Üs Kampı'ndaki tavşandudaklı satıcı kadar zeki gözüküyordu. Ayrıca zenci kadın Norman'a biraz tanıdık gelmişti. Ama bunu paranoya sayarak üzerinde durmadı. Bu kentte hiç tanıdığı yoktu ki. Kadın dönüp yürüdü, elinde evrak çantası kadar büyük bir çanta vardı. Bir sürü insan hâlâ Norman'a bakıyorlardı. Norman'ın apışarası birden terden nemlendi.

"Hey, adam, geri gelsene! Bana çok fazla para verdin!"

Norman bir an biletçinin ne dediğini kavrayamadı, sanki yabancı bir dilde konuşmuştu. Sonra adamın sözlerini anlayınca çok rahatladı. Ama budalalığı yüzünden kendi kendine kızdı. Tabii ya, gişedeki adama fazla para vermişti. Yetkin bir erkek değil, engelli biri olduğunu unutmuştu.

Norman dönerek tekrar gişeye gitti. Gişeden sarkan şişman biletçi ona kızmıştı, Norman'ın da kendine kızdığı kadar. Bir beş doları uzatıyordu biletçi. "Okuman yazman yok mu? Engelliler yedi dolar." Banknotla önce gişenin yukarısındaki yazıyı işaret etti, sonra da parayı Norman'ın burnuna doğru uzattı.

Norman bir an kısa bir hayal kurdu. O beş doları şişko budalanın sol gözüne sokuyordu. Sonra parayı alıp ceketinin pek çok ceplerinden birine soktu. Alçakgönüllülükle, "Affedersin," dedi.

Biletçi, "Tamam, tamam," diye mırıldanarak döndü.

Norman yine tekerlekli sandalyeyle parka girdi. Kalbi hızla çarpıyordu. Kendine bir karakter yaratmıştı özenle... Amaçlarına ulaşmak için basit ama yeterli planlar da yapmıştı... Sonra kalkmış, daha başlangıçta sadece budalaca değil, *inanılmayacak* kadar budalaca bir hata yapmıştı. Ne oluyordu ona?

Bunu bilmiyordu. Ama bu andan itibaren telafi etmesi gerekecekti.

Norman, "Bunu başarabilirim," diye homurdandı. "Kahretsin! Tabii başarabilirim!"

Önünden geçerken robot gemici tekdüze sesiyle, "Dehşet gemisine gel, tayfa," dedi. Elinde kocaman bir mısır koçanından yapılmış bir pipoyu sallıyordu. "Dehşet gemisine gel, tayfa! Dehşet gemisine gel, tayfa!" dedi.

Norman usulca, "Sen nasıl istersen, kaptan," diye söylendi. Sonra bir üç yolağzına geldi. Buradaki oklar rıhtımı, lunaparkı ve piknik yerini işaret ediyordu. Piknik yerini gösteren okun yanındaki tabelada "Kızlar ve Kız Kardeşler'in konukları!" yazılıydı. "Öğleyin yemek yiyin! Konser sekizde! Eğlenin! Sevinin!"

Norman, *Ben de öyle yapacağım zaten,* diye düşündü, sonra tekerlekli sandalyeyle iki yanında çiçek tarhları olan beton yola girdi. Bu yol piknik yerine gidiyordu. Aslında orası güzel bir parktı. Atlıkarınca gibi şeylere binmekten yorulan ya da onlardan korkan çocuklar için oyun yerleri, Disney World'deki gibi hayvan şekli verilmiş ağaççıklar, ayrıca hedefe nal atılan yerler, eltopu alanı ve sürüyle piknik masası vardı. Buraya yanları açık bir çadır kurulmuştu. Norman içerdeki beyaz aşçı giysili adamın et kızartmaya hazırlandığını gördü. Çadırın diğer tarafında bir dizi bölmenin bugünkü olay için hazırlanmış olduğu anlaşılıyordu. Bir tezgâhtan elde yapılmış kapitone örtüler için piyango çekiliyor, başka birinde tişörtler satılıyordu. (Bunların çoğunun önündeki yazılar Hump'ın tekerlekli sandalyesini süsleyen etiketlerdeki duyguları yansıtıyordu.) Bir başka bölmeden istediğiniz türde broşür alabiliyordunuz... Tabii kocanızı terk ederek lezbiyen dostlarınıza nasıl katılacağınızı öğrenmek istiyorsanız.

Norman, *Bir tabancam olsaydı,* diye düşündü. *Mc-10 gibi ağır ve hızlı bir şey, bu dünyayı sadece yirmi saniye içinde çok daha iyi bir yer haline sokabilirdim. Çok çok daha iyi bir yer haline.*

Burada daha çok kadın vardı ama yeteri kadar erkek de olduğu için Norman dikkati çektiğini düşünerek endişelenmiyordu. Tekerlekli sandalyesiyle bölmelerin önünden geçerken nazik davrandı. Selamlara selamla karşılık verdi. Gülümseyenlere de gülümsedi. Kapitone örtü için bir bilet aldı ve adını Richard Peterson diye yazdırdı. Kendisinden Hump diye söz etmesi belki de doğru olmayacaktı. Yani burada. "Kadınların da mal ve mülk hakları vardır" adlı bir broşür aldı ve tezgâhın arkasındaki Seviciler Kraliçesi'ne, bunu Topeka'da oturan kız kardeşi Jeannie'ye yollayacağını söyledi. Seviciler Kraliçesi ona gülümseyerek güzel bir gün geçirmesini diledi. Norman da sevimli bir gülücükle, "Geçireceğim," dedi. Genelde her şeye bakıyor, özel olarak da birini arıyordu: Rose'u. Karısını henüz görememişti ama önemi yoktu. Gün yeni başlamıştı. Norman karısının oturularak yenecek olan öğle yemeğine katılacağından emindi. Rose'u görür görmez de her şey yoluna girecekti. Her şey, her şey. Her türlü şey! Pekâlâ, gişede bir hata yapmıştı ama... *Ne olmuş yani?* O olay artık geride kalmıştı. Norman da bir daha hata yapmayacaktı. Kesinlikle.

Pars derisinden bir şort giymiş olan genç bir kadın, "Tekerlekli sandalyen çok hoş, dostum," dedi. Küçük bir erkek çocuğunu elinden tutmuştu. Çocuğun diğer elinde bir dondurma külahı vardı ve bütün yüzünü dondurmayla kaplamaya çalışıyordu. Norman onun dünya çapında bir sümüklüböcek olduğunu düşündü. *Yansıttığı duygular da öyle.*

Kadın Norman'ın vurması için elini uzattı. *Onun beklediği gibi eline vurmasaydım,* diye düşündü Norman bir an. *Parmaklarından ikisini birden ısırıp koparsaydım. O "ben engellilerle ilgilenirim" diyen gülümsemesi kadar çabuk kaybolurdu.* Kadın sol elini uzatmıştı. Norman parmağında alyansı olmadığını fark edince şaşmadı. Ama vişneli dondurmayı bütün yüzüne bulaştırmış olan küçük hamamböceği tıpkı kadına benziyordu.

Norman, *Seni kaltak,* dedi kendi kendine. *Sana bakınca bu berbat dünyanın ne derdi olduğunu anlıyorum. Bu çocuğu nasıl peydahladın bakayım? Bu konuda sana sevici dostların mı yardım etti, ıa?*

Sonra gülümseyerek kadının uzattığı eline hafifçe vurdu. "Her şeyin iyisi senin olsun, kızım."

Kadın, "Burada bir arkadaşın var mı?" diye sordu.

Norman hemen, "Sen varsın ya," dedi.

Bu sözler kadının hoşuna gitmişti. Güldü. "Sağ ol. Ama sen ne demek istediğimi biliyorsun."

"Arkadaşım yok. Ne olduğunu anlamaya çalışıyorum sadece. Bazı şeylere engel olacaksam ya da bu özel bir eğlenceyse hemen gidebilirim."

Bu fikir kadını dehşete düşürmüştü sanki. Norman da öyle olacağını biliyordu. Kadın, "Hayır, hayır!" dedi. "Gitme! Burada kal. Eğlen. Sana yiyecek bir şeyler getirebilir miyim? Keten helva? Ya da sosisli sandviç?"

Norman, "Teşekkür ederim ama istemem," diye cevap verdi. "Uzun bir süre önce motosikletle bir kaza geçirdim. İşte bu harika aracı da o yüzden aldım." Sürtük anlayışlı bir tavırla başını sallıyordu. Norman isteseydi onu üç dakika içinde hüngür hüngür ağlatabilirdi. "O zamandan beri iştahım pek yok." Kadına gülümsedi. "Ancak... Tanrım! Yaşamın zevkini çıkarıyorum!"

Kadın güldü. "Aferin sana. Harika bir gün geçirmeni dilerim!"

"Ben sana bunun iki katını diliyorum. Sen de eğlen, oğlum."

Çocuk fazla ilgilenmeden, "Tabii," diyerek Norman'a düşmanca baktı. Yanakları vişne dondurması içindeydi. Norman bir an gerçekten paniğe kapıldı. Ona, çocuk doğruca içine bakıyor ve Hump Peterson'ın seks kralı tarzı kabak kafasının ve sürüyle fermuarla süslenmiş ceketinin arkasına gizlenmiş olan gerçek Norman'ı görüyormuş gibi geldi. Kendi kendine, *Bu seninki sadece basit bir paranoya,* dedi. *Hepsi bu. Ne bundan fazla bir şey ne de az. Ne de olsa düşmanlarımın kampındayım ve başka bir kimliğe büründüm.*

Bu durumda paranoyak şeyler hissetmek çok normal. Ama yine de yoluna hızla devam etti.

Düşman bakışlı çocuktan uzaklaşır uzaklaşmaz kendini yeniden iyi hissetmeye başlayacağını sanıyordu. Ne çare ki öyle olmadı, o kısa süren iyimserliğinin yerini kuşku almıştı. Öğle yemeği zamanı yaklaşmıştı, herkes on beş dakika kadar sonra yerlerine geçecekti. Karısı hâlâ görünürlerde yoktu. Bazı kadınlar atlıkarıncalara ve diğer şeylere biniyorlardı. Rose onların arasında olabilirdi ama Norman olduğunu sanmıyordu. Rose öyle atılgan ve girişken bir kadın değildi.

İçinden bir ses, *Evet, haklısın, o hiç böyle değildi...* diye fısıldadı. *Ama belki de değişmiştir...* Başka bir şey daha söyleyecekken daha ilk kelimeye başlamadan onu vahşice susturdu. Bu saçma sapan lafları dinlemek istemiyordu. Gerçi Rose'un içindeki *bir şeyin* değiştiğini anlıyordu. Yoksa karısı hâlâ evde olur ve çarşambaları onun gömleklerini ütülerdi. Ve bütün bunların hiçbiri de olmazdı. Rose'un onun lanet olasıca ATM kartını alarak evden kaçtığı fikri yine kafasını kurcalamaya başladı. Bu düşünce kafasının içini bir kurt gibi kemiriyor, buna zorlukla dayanabiliyordu. Bu olayı düşünmek paniğe kapılmasına ve kendini göğsünün üzerine ağır bir şey koymuşlar gibi hissetmesine neden oluyordu.

Norman kendi kendine, *Kontrolü kaybetme,* diye tembihledi. *İşte yapman gereken bu. Bunun bir gözetleme görevi olduğunu düşün. Daha önce bin defa yaptığın bir iş. Böyle düşünebilirsen her şey yoluna girer. Bak sana ne yapman gerektiğini söyleyeceğim, Normie. Aradığının Rose olduğunu unut. Karını görünceye kadar Rose'u unut.*

Kendi tavsiyesini tuttu. Olayların umduğu gibi gelişmesi de bu bakımdan yararlı oldu. Artık oradakiler Hump Peterson'ı görmeye alışmışlardı. Tişörtlerinin kollarını iri kaslarını göstermek için kesmiş olan iki sevici onu uçan daire atma oyunlarına kattılar. Beyaz saçlı, bacakları varis yüzünden çok çirkin gözüken bir kadın ona yoğurt getirdi. "O sandalyede sıcaktan rahatsız olmuşsun gibi bir halin var." Hump ona minnetle teşekkür etti. "Evet, biraz terledim." Ak saçlı kadın uzaklaşırken, *Ama sen kimseyi ter-*

letemezsin, tatlım, diye düşündü. *Boşuna bu lezbiyen kraliçelerle beraber değilsin. Çünkü hayatın buna bağlı olsa da bir tek erkek tavlayamazsın.* Ama yoğurt güzel, soğuktu. Norman onu açgözlülükle yedi.

Önemli olan bir yerde fazla kalmamaktı. Piknik yerinden nal atılan köşeye gitti. Orada beceriksiz iki erkek, aynı derecede beceriksiz iki kadınla maç yapıyorlardı. Oyun Norman'a güneş batıncaya kadar sürecekmiş gibi geldi. Aşçının çadırının önünden geçti. İlk hamburgerler ızgaralardan alınıyor, servis kâselerine patates salatası dolduruluyordu. Norman sonunda lunaparka doğru gitti. Başını eğmiş ilerliyor, arada sırada piknik masalarına doğru giden kadınlara usulca bir göz atıyordu. Kadınlardan bazıları kol değneklerinin yardımıyla yürüyorlardı. Kimisi koltuğunun altına o uydurma ödülleri sıkıştırmıştı. Ama Rose aralarında değildi.

Galiba o hiçbir yerde yoktu.

Norman, Rose'u aramaya öylesine dalmıştı ki, daha önce onu fark eden kadının kendisiyle tekrar ilgilendiğini görmedi. Çok iriyarı bir kadındı, biraz William "Buzdolabı" Perry'ye de benziyordu.

Gert oyun yerindeydi. Küçük bir çocuğu salıncağa bindirmiş sallıyordu. Sonra birdenbire durup kafasının yerine gelmesini sağlamaya çalışıyormuş gibi başını salladı. Motosiklet ceketi giymiş sakat adama bakıp duruyordu. Ama onu artık arkasından görebiliyordu. Tekerlekli sandalyesinin sırt dayanılan yerinin arkasına bir etiket yapıştırılmıştı: "Ben kadınlara saygı duyan bir erkeğim."

Gert, *Sen ayrıca bana tanıdık gelen bir erkeksin,* diye düşündü. *Yoksa bunun nedeni bir film oyuncusuna benzemen mi?*

Melanie Huggins'in küçük oğlu, "Haydi, Gert," diye emretti. "Beni it! İyice yukarılara çıkmak istiyorum. Havada taklalar atmalıyım."

Gert çocuğu biraz daha salladı. Ama küçük Stanley havada taklalar atacak değildi. Herkesin birbirini dava ettiği bu çağda

olacak şey değildi. Çocuğun kahkahaları yine de hoştu. Gert gülümsedi. Çocuğun biraz daha yükselmesini sağlayarak, "tekerlekli sandalyedeki adam" düşüncesini kafasından kovdu. Daha doğrusu kafasının ön bölümünden.

"Takla atmak istiyorum, Gert! Lütfen! Haydi Gert, lütfen!"

Zenci kadın, *Bir defadan bir zarar gelmez,* diye düşünerek, "Sıkı tutun, kahraman," dedi. "Başlıyoruz."

Norman son gelen piknikçileri de arkada bıraktığını bilmesine rağmen yine de ilerlemeyi sürdürdü. Kızlar ve Kız Kardeşler'in üyeleri ile arkadaşları yemek yerlerken onlara görünmemesinin daha akıllıca olacağını düşünmüştü. Ayrıca kapıldığı panik giderek artıyordu. Oralarda oyalanırsa birinin onda bir tuhaflık olduğunu anlamasından korkuyordu. *Rose şimdiye kadar burada olmalıydı. Ben de onu görmeliydim.* Ama görememişti işte. Karısının orada olduğunu sanmıyor, bu da ona mantıksız geliyordu. *Rose bir fare. Tanrı aşkına! Korkak bir fare o. Burada, kendisi gibi aşağılık birer şıllık olan kadınlarla beraber değilse, o halde nerede? Madem buraya gelmeyecekti... öyleyse nereye gitmesi gerekiyordu?*

Üzerinde "Hoş geldiniz" yazılı kemerin altından geçerek taş döşeli geniş yolda ilerledi. Nereye gittiğine pek dikkat etmiyordu. Tekerlekli sandalyeyle dolaşmanın iyi bir yanı olduğunu anlamaya başlamıştı. Başkaları işinizi kolaylaştırmaya çalışıyorlar, sana özen gösteriyorlardı.

Park dolmaya başlıyordu. Böyle olması iyiydi de, başka iyi olan bir şey yoktu. Şakakları yine zonklamaya başlamıştı. Telaşla sağa sola giden kalabalık gruplar kendini bir garip hissetmesine neden oluyorlardı. Sanki derisinin içine bir yabancı girmişti. *Örneğin, neden bu insanların çoğu gülüyor? Tanrı aşkına, gülünecek ne var ki? Dünyanın nasıl bir yer olduğunu anlayamıyorlar mı? Her şeyin... her şeyin mahvolmak üzere olduğunun farkında değiller mi?* Norman dehşetle artık hepsinin ona sevici ve hötöröf gibi gözüktüklerini fark etti. Hepsinin de. Sanki dünya yozlaşmış ve aynı cinsiyetten kişileri seven insanların yaşadığı bir bulaşık çukuru-

na dönüşmüştü. Hırsız kadınlar ve yalancı erkeklerin yaşadığı. Hiçbirinin de toplumu bir arada tutan zamka saygısı yoktu.

Norman'ın baş ağrısı giderek kötüleşiyor, her şeyin etrafında o ışıklı zikzak çizgiler beliriyordu. Gürültü insanı çıldırtacak kadar artmıştı. Sanki kafasının içindeki gaddar bir cüce kontrolleri ele geçirmiş, sesi gitgide daha yükseltiyordu. Ta azami desibele kadar. Hız treninin ilk yokuşu tırmanan vagonlarının homurtusu bir çığınki gibiydi. İlk çukura inen vagonlardaki insanların çığlıkları kulaklarını birer şarapnel gibi yırtıyordu. Adeta yellenen buharlı orgun çaldığı parçalar, video bölümünden gelen elektronik mırıltılar, yarış pistinde dönüp duran go-kartların böceklerinkini andıran vızıltıları... Bütün bu sesler, Norman'ın korkuyla karmakarışık olan kafasına aç canavarlar gibi doluşuyorlardı. En kötüsü her şeyi bastırarak kafasının içini ucu kütleşmiş bir matkap gibi oyan şeydi: Hayalet Gemi'nin önündeki makine gemicinin tekrarladığı sözler. Norman, "Dehşet gemisine gel, tayfa!" sözlerini bir kez daha duyarsa kafasının çatır çatır çatlayacağından emindi. Ya böyle olacaktı ya da bu lanet olasıca pis sandalyeden fırlayacak ve haykırarak koşacaktı...

Dur, Normie.

Tavada kızarmış börek satılan bir bölme ile pizzaların dilim dilim verildiği tezgâhın arasındaki dar yere girdi. Orada, arkasını kaynaşan kalabalığa dönerek öylece durdu. Bu belirli ses konuşmaya başladığı zaman Norman onu mutlaka dinlerdi. Bu ses dokuz yıl önce ona Wendy Yarrow'un ağzını kapatmanın tek yolunun onu öldürmek olduğunu söylemişti. Yine bu ses Rose'un kaburgası kırıldığında kadını hastaneye götürmesi için sonunda onu ikna etmişti.

O sakin ve berrak ses şimdi, *Normie, sen çıldırdın,* diyordu. *Binlerce defa tanıklık yaptığın mahkeme kurallarına göre sen zırdelisin. Bunu biliyorsun, değil mi?*

Gölden esen rüzgâr Norman'ın kulağına hafif bir sesi getirdi. "Dehşet gemisine gel, tayfa!"

Normie?

"Evet," diye fısıldayarak parmaklarının ucuyla zonklayan şakaklarını ovmaya başladı. *Evet, bunu biliyorum sanırım.*

Pekâlâ. Bir insan anormalliklerine karşın yine de başarılı olabilir... Tabii kusurlarını kabullenmeye razıysa. Rose'un nerede olduğunu öğrenmek istiyordun. Bu da riske girmek anlamına geliyordu. Ama buraya gelmekle de kendini tehlikeye attın. Öyle değil mi?

Norman, *Evet,* diye yanıtladı içinden. *Evet, kendimi tehlikeye attım, baba.*

Tamam. Şimdi bu saçmalıkları bir tarafa bırakalım. Beni iyi dinle, Normie.

Ve Norman dinledi.

Gert, Stanley Huggins'i salıncakta biraz daha salladı. Çocuğun durmadan, "Bana biraz daha takla attır," diye sızlanması canını sıkıyordu. Bunu bir daha yapmak niyetinde değildi. İlkinde çocuk az kalsın salıncaktan düşüyordu. Gert de bir an kalp krizi geçirip oracıkta öleceğini sanmıştı.

Ayrıca aklına yine o adam gelmişti. Kafası tıraşlı adam.

Onu bir yerden tanıyor muyum? Gerçekten tanıyor muyum?

O adam Rosie'nin kocası olabilir mi?

Ah, bu çılgınca bir düşünce. Paranoyanın son derecesi.

Belki öyle. Hemen hemen. Gelgelelim bu olasılık Gert'ün kafasını kurcalıyordu. Adamın boyu bosu tarife uygun gibiydi... Ama tekerlekli sandalyedeki adamın boyunu bosunu anlamak zor, öyle değil mi? Ve tabii Rose'un kocası gibi bir adam da bunu bilir.

Kes artık. Gölgeleri kovalıyorsun!

Stanley salıncaktan bıkmıştı. Gert'e kendisiyle barfikse gelip gelmeyeceğini sordu. Kadın gülerek, "hayır" der gibi başını salladı.

Çocuk somurttu. "Ama neden?"

"Çünkü eski dostun Gert, çocuk bezleri ve lastik külot çağını geride bıraktığından beri böyle şeyler yapacak durumda değil." Sonra Randi Franklin'i gördü, kayma yerinin yakınında duruyor-

du. Gert birdenbire kararını verdi. Bu işi biraz incelemezse çıldıracaktı. Randi'ye, "Bir süre Stanley'e göz kulak olur musun?" diye sordu. Genç kadın, "Tabii," diye cevap verdi. Gert bağırdı. "Sen bir meleksin!" Aslında Randi hiçbir bakımdan melek falan değildi... ama böyle sözlerin kimseye bir zararı olmazdı.

Stan'in düş kırıklığına uğradığı belliydi. "Nereye gidiyorsun, Gert?"

"Yapmam gereken bir iş var, koca oğlan. Haydi oraya git, bir süre Andrea ve Paul'la kay."

Stanley sıkıntıyla, "O bebeklere göre bir şey," dediyse de, o yöne doğru gitti.

Gert piknik yerinden anayola doğru giden patikada ilerledi, oraya gelince de bilet gişelerine doğru gitti. Hem "Yarım Gün", hem de "Bütün Gün" yazılı gişelerin önünde uzun kuyruklar vardı. Gert konuşmak istediği adamın kendisine yardım etmeyeceğinden hemen hemen emindi. Onun nasıl davrandığını görmüştü.

Bütün Gün için bilet satılan kulübeciğin arka kapısı açıktı. Gert olduğu yerde bir an durup bütün cesaretini topladı, sonra da gişeye doğru gitti. Kızlar ve Kız Kardeşler'de resmi bir görevi yoktu. Hiç de olmamıştı. Ama Anna'ya çok bağlıydı. Anna onun on altı ile on dokuz yaşları arasında dokuz defa acil servise gönderilmesine neden olan bir erkekten kurtulmasına yardım etmişti. Gert şimdi otuz yedi yaşındaydı ve neredeyse on beş yıldan beri Anna'nın resmi olmayan yardımcısı görevini üstleniyordu. Yeni gelen ezilmiş, dövülmüş kadınlara Anna'nın kendisine öğrettiklerini açıklamak görevlerinden sadece biriydi. "Size eziyet eden, dayak atan sevgililerinize, kocalarınıza, babalarınıza ya da üvey anne veya üvey babalarınıza dönmek zorunda değilsiniz." Gert üyelere savunma yöntemlerini de öğretiyordu. (Bunlar yaşamlarını değil, gururlarını kurtarmalarını sağladığı için.) Gert, Anna'nın para toplamak için böyle eğlenceler düzenlemesine yardım ediyordu. Yurdun zayıf ve yaşlıca muhasebecisine kuruluşun zarar etmeden çalışmasını sağlamak için yardımcı olmaya

çalışıyor ve bir güvenlik işi oldu mu da elinden geleni yapıyordu. Gert şimdi bu görevini düşünerek ilerledi. O arada çantasını da açıyordu.

Açık arka kapıdan içeri uzanarak, "Affedersiniz, efendim," dedi. "Sizinle bir saniye konuşabilir miyim?"

Biletçi dönmeden cevap verdi. "Müşteri Servisi bölmesi, Hayalet Gemi'nin sol tarafında. Bir sorun varsa oraya gidin."

Gert, "Anlamıyorsunuz," diye atıldı. Derin bir soluk alarak sakin konuşmaya çalıştı. "Bu konuda bana sadece siz yardım edebilirsiniz."

Biletçi gişenin önündeki genç bir çifte, "Yirmi dört dolar," dedi. "Altı dolar da paranın üstü. İyi eğlenceler." Sonra yine başını çevirmeden Gert'e seslendi. "Burada işim başımdan aşkın. Belki fark etmediniz diye söylüyorum. Oyunların hileli olduğundan şikâyet etmek istiyorsanız ya da böyle bir derdiniz varsa Müşteri Servisi'ne gidin ve..."

Gert'ün tepesi attı. Bu adamın ona oraya buraya gitmesini söylemesini dinleyecek değildi. Özellikle, "bu dünyada ne de çok ahmak var" dermiş gibi konuşmasına. Belki dünya *gerçekten* ahmaklarla doluydu ama Gert onlardan biri değildi. Ve kendini bir şey sanan bu salağın haberi bile olmadığı bir şeyi biliyordu: Katil, Peter Slowik'i seksen defa ısırmıştı. Hatta daha fazla. O manyak herifin şimdi buraya gelip karısını araması olmayacak bir şey değildi. Gert kulübeciğe girdi. Yer pek dardı ama nasılsa sığmayı başardı. Biletçiyi mavi üniforma gömleğinin omuzlarından yakalayarak çevirdi. Adamın cebine iliştirilmiş olan etikette adı yazılıydı: Chris. Biletçi, kadının kara bir aya benzeyen yüzüne bakakaldı. Bir müşterinin ona dokunmasına çok şaşmıştı. Ağzını açtı ama Gert Kinshaw ondan önce davrandı.

"Sesini kes ve beni dinle! Bence bu sabah çok tehlikeli bir adama bilet satmış olma ihtimalin var. Bir katile. Onun için bana çok yorucu bir gün geçirdiğini söylemeye kalkışma, Chris. Çünkü... bu... bana... vız... gelir."

Chris irileşmiş gözlerle zenci kadına bakıyordu. Kendini toplayıp konuşmayı başarıncaya kadar Gert iri çantasından faksla

gönderilmiş, biraz bulanıkça bir fotoğrafı çıkarıp ona uzattı. Resmin altında, "Uyuşturucu çetesini basan gizli timin lideri Norman Daniels" yazılıydı.

Chris, "Sen güvenlikle konuşmalısın," dedi. Hem incinmiş hem de korkmuş gibiydi. Arkasında, kuyruğun şimdi başına gelmiş olan bir adam video kamerasını kaldırarak sahneyi çekmeye başladı. Herhalde kavga çıkacağını ve bu sahneyi televizyondaki reality show'larından birine satacağını umuyordu. Başına ünlü çizgi film kahramanı "Mr. Magoo"nunki gibi bir şapka takmıştı. Tişörtünün önünde "Dünyanın En Harika Dedesi" yazıyordu.

Gert, "Hayır," dedi. "Ben güvenliği istemiyorum. İstediğim sensin. Lütfen. Sadece şuna iyi bak ve bana..."

"Buraya bak, hanım, ben günde kaç kişi görü..."

"Tekerlekli sandalyede oturan bir adamı düşün. Erken geldi, kalabalık basmadan önce. Tamam mı? İriyarı bir adam. Kafası tıraşlı. Sen gişeden eğilerek ona seslendin. O da geri döndü. Belki de parasının üstünü almayı unutmuştu."

Chris'in gözleri parladı. "Hayır, öyle olmadı. Adam bana doğru para verdiğini sandı. Bundan eminim. Çünkü bana bir onluk ve iki de bir dolarlık verdi. Engellilere indirim yapıldığını ya unutmuştu ya da tabeladaki yazıyı fark etmemişti."

Gert, *Eveeet*, diye düşündü. *Sakat rolü oynayan bir adamın yapabileceği bir hata... Tabii aklı başka şeylerde olduğu için.*

Mr. Magoo dövüş olmayacağına karar vererek kamerayı indirdi. Gişenin önündeki açıklıktan, "Lütfen bana ve torunuma birer bilet verir misiniz?" dedi.

Chris, "Biraz bekle yahu," diye terslendi. Gert'ün gördüğü en sevimsiz adamlardandı; onun daha dostça davranmasını sağlayacak önlemler almasını bilirdi ama şimdi zamanı değildi bunun. Şu anda diplomatça davranması gerekiyordu. Chris ona dönünce Gert yine fotoğrafı uzatarak yumuşak bir sesle konuştu. "Sen çok akıllısın, bana her şeyi söyle" der gibiydi.

"Tekerlekli sandalyedeki adam bu muydu? Onun saçsız halini hayal et."

"Aman, yapma! Üstelik adam güneş gözlüğü de takmıştı."

"Bir dene! Çok tehlikeli bir adam. Eğer buradaysa sizin güvenliktekilerle de konuşmam gerekecek."

Buum! Bir hataydı bu. Gert hemen anladıysa da, birkaç saniye geç kalmıştı. Biletçinin gözlerinde bir an garip bir ifade belirip kayboldu. Anlamını çözmek kolaydı. *Bu kadın beni ilgilendirmeyen bir sorun yüzünden güvenliğe gidecekse bence bir sakıncası yok,* diye düşünmüş olmalıydı. *Ama bunun benimle az da olsa bir ilgisi varsa o zaman durum kötü sayılır.* Belki de Chris'in daha önce de başı güvenlikle derde girmişti. Ya da onu aksi bir budala olduğu için azarlamışlardı. Ne olursa olsun bu olayla ilgilenip rahatsız olmak istemiyordu.

Chris, "Bu o adam değil," dedi. Resmi daha yakından bakmak için zenci kadından almıştı. Sonra onu Gert'e vermek istedi. Ama kadın ellerini kaldırarak avuçlarını o koskocaman memelerine götürdü. Ve fotoğrafı almaya yanaşmadı, hiç olmazsa şimdilik.

"Lütfen," dedi. "O adam buradaysa benim bir arkadaşımı arıyor demektir. Ama onu dönmedolaba bindirmek için değil tabii."

Gitgide uzayan "Bütün Gün" kuyruğundan biri, "Hey!" diye bağırdı. "Haydi!"

Diğerleri de onu desteklediklerini belirtmek için bağrıştılar. Dünyanın En Harika Dedesi tekrar kamerayı kaldırdı. Bu kez sadece Gert'ün yeni dostu Bay Nezaket'in filmini çekmek istediği anlaşılıyordu. Gert, Chris'in ona baktığını gördü. Biletçi kızardı ve yüzünün o yanını örtmek için elini usulca kaldırdı. Tutuklandıktan sonra mahkeme binasından çıkan bir suçlunun yaptığı gibi. Böylece Gert'ün ondan bir şeyler öğrenme fırsatı da kaçmış oldu.

Chris, "Bu o adam değil," diye homurdandı. "Resimdeki adam ondan çok farklı! Şimdi buradan çık git, şişko! Yoksa seni parktan attırırım."

Gert burun kıvırdı. "Ah, şu konuşana bakın. Senin kaba etlerinin üzerine sofra kurar, aradaki yarıktan çatalı da düşürmem."

"Çık git. Hemen şimdi."

Gert öfkeyle piknik yerine gitti. Yanakları alev alev yanıyor, kendini çok aptal hissediyordu. *Bu işi nasıl oldu da böyle yüzüme gözüme bulaştırdım?* Kendi kendine mazeretler bulmaya çalıştı. *Burası çok kalabalık. İnsanın aklı karışıyor. Sürüyle insan eğlenmek için deli gibi sağa sola koşuyor.* Oysa sorun park değildi. Gert korkuyordu. Bu yüzden başarılı olamamıştı. Rosie'nin kocasının Peter Slowik'i öldürmüş olabileceğini düşünmek kötüydü. Ama adamın *bugün burada* olduğunu ve felçli rolü oynadığını düşünmek bin defa daha kötüydü. Daha önce de delilikle karşılaşmıştı. Yalnız bu derece kurnazlıkla saplantı halindeki kararlılığın birleştiği delilik...

Sahi, Rosie nerede? Gert onun burada olmadığını, daha doğrusu *henüz* olmadığını biliyordu.

Yüksek sesle, "İşi berbat ettim," diye söylendi. Sonra yurda gelen kadınların hemen hepsine söylediği sözleri hatırladı. "Bunu biliyorsanız kabullenin."

Tamam, o da kabullenecekti. Bu, rıhtım güvenlik görevlilerine başvuramayacağı anlamına geliyordu. Hiç olmazsa şimdilik. Onları inandırmak imkânsız gibi gözüküyordu. Gert bunu başarsa bile o zaman da çok vakit kaybetmiş olacaklardı. Ama kabak kafalı sakatın piknik yerinde dolaştığını ve birkaç kişiyle konuştuğunu görmüştü. Onların çoğu kadındı. Hatta Lana Kline ona yemesi için doldurmaya benzer bir şey götürmüştü.

Gert telaşla piknik yerine döndü. Tuvalete gitmesi gerekiyordu ama buna aldırmadan Lana'yı ve kafası tıraşlı adamla konuşan diğer kadınları bulmaya çalıştı. Bu, bir polis bulmaya benziyordu, polise ihtiyacın olduğu zaman onları bulamazdın.

Şimdiyse Gert'ün hemen tuvalete koşması gerekiyordu. Fena halde sıkışmıştı. *Kahretsin! Neden o kadar çok buzlu çay içtim bilmem ki!*

Norman, lunaparkın ortasındaki yoldan ağır ağır dönerek piknik yerine doğru gitti. Kadınlar hâlâ yemek yiyorlardı. Ama

yemek sona ermek üzereydi anlaşılan. Norman tatlılarla dolu ilk tepsilerin dağıtılmaya başladığını görüyordu. Kadınlar hâlâ bir aradayken harekete geçmek istiyorsa hızlı davranmalıydı. Neyse, artık endişesi geçmişti. Bir tek kadını bulmak için nereye gitmesi gerektiğini biliyordu. Çok yakından konuşacağı o kadını. Babası ona bir keresinde, "Kadınlar tuvaletlerden uzak kalamazlar, Normie," demişti. "Onlar her kahrolasıca leylak ağacının önünde durarak işeyen köpeklere benzerler."

Norman üzerinde "Rahatlama Yerlerine Gidilir" yazılı tabelanın önünden hızla geçti.

Sadece bir kişi, diye düşünüyordu. *Yalnız bir kadın. Bana, Rose burada değilse, onun nereye gittiğini söyleyebilecek biri. Karım San Francisco'ya gittiyse onu izleyeceğim. Tokyo'ya uçtuysa oraya da peşinden gideceğim. Eğer cehennemdeyse onu takip edeceğim. Neden olmasın? Zaten sonunda kendimizi orada bulacağız... ve herhalde birlikte olacağız.*

Süs camlarından oluşan küçük bir korudan geçip hafif bir meyilden penceresi olmayan tuğla bir binaya doğru hızla indi. Birincisi kadınlar, diğeri de erkekler için olmak üzere iki kapısı vardı. Norman "Kadınlar" yazılı olan kapının önünden geçerek binanın öbür köşesinde durdu. Ona göre burası iyi bir yerdi. Çıplak toprak bir şerit, sırayla plastik çöp kutuları ve yüksek bir tahta perde. Sandalyeden kalkarak köşeden baktı. Başını usul usul, sonunda yolu görünceye kadar uzattı. Kendini artık iyi hissediyordu. Sakin ve rahat. Başı hâlâ ağrıyordu ama sancı hafif bir zonklamaya dönüşmüştü.

İki kadın o oyuncağa benzeyen korudan çıktılar. Onlar Norman'ın işine yaramayacaktı. Şimdiki durumunun en kötü yanı da buydu. Kadınların çoğu zaman tuvalete çift çift gitmeleri. *Tanrı aşkına! Bu kadınlar orada ne yapıyorlar? Birbirlerine parmak mı atıyorlar?*

Kadınlar içeri girdiler. Norman onların yakındaki hava borusundan gelen seslerini duyuyordu. Gülüyor ve Fred adlı birinden söz ediyorlardı. Fred bunu yaptı, Fred şunu yaptı, Fred başka

şeyler de yaptı. Fred'in yaman bir adam olduğu anlaşılıyordu. Daha çok konuşan kadın soluk almak için durakladığı zaman diğeri kıkır kıkır gülüyordu. Bu öyle rahatsız edici tiz bir sesti ki... Norman'ın birinin beynini cam kırıklarının üzerinde yuvarlıyormuş gibi bir duyguya kapılmasına neden oluyordu. Fırıncının çörekleri toz şekerde yuvarlaması gibi. Ne var ki olduğu yerden ayrılmadı. Yolu gözetlemesi gerekiyordu. Hiç kımıldamıyordu da. Sadece yumruklarını sıkıp sıkıp açıyordu.

Sonunda iki kadın dışarı çıktılar. Hâlâ Fred'den söz ediyor ve kıkırdıyorlardı. Birbirlerine iyice sokulmuşlardı, kalçaları ve omuzları birbirine sürünüyordu. Norman onların peşinden koşmamak için kendini zor tuttu. İki kaltağın kafasını avuçlarıyla kavrayacak ve birbirine vuracaktı. Şıllıkların kafalarını içlerine şiddetli etkisi olan patlayıcılar yerleştirilmiş balkabakları gibi parçalayacaktı.

Norman kendi kendine, *Yapma...* diye fısıldadı. Terler yüzünden iri, saydam damlalar halinde akıyor, yeni tıraş edilmiş kafasında parlıyorlardı. *Yapma. Ah, şimdi yapma. Tanrı aşkına, şimdi her şeyi berbat etme.* Titriyordu. Baş ağrısı birdenbire iyice artmıştı. Sanki biri başını yumrukluyordu. Görüş alanının etrafında ışıltılı zikzak çizgiler *boogie-woogie* oynuyor, sıçrıyorlardı. Sağ burun deliğinden bir sıvı akmaya başlamıştı.

Ondan sonra ortaya çıkan kadın yalnızdı. Norman onu tanıdı. Ak saçlı, çirkin, varisli kadındı. Ona yoğurt veren cadı.

Kadın beton yolda ilerlerken Norman'ın bütün kasları gerildi. *Benim de sana bir armağanım var,* diye düşündü. *Evet, güzel bir armağanım. Bana istediğim cevapları –hem de hemen– vermezsen sana onu yedireceğim. Hem de santim santim!*

Sonra başka biri küçük korudan çıktı. Norman onu da görmüştü. Kırmızı etekli, şişko, meraklı bir sürtüktü bu. Biletçi kendisini geri çağırırken ona dikkatle bakan kaltak. Norman yine o çıldırtıcı tanıma duygusuna kapıldı. Bu kadını bir yerden tanıyordu. Tıpkı dilinin ucunda küstahça dans eden ve her yakalamaya çalışışında geriye kaçan bir ada benziyordu. *Bu kadını gerçekten tanıyor muyum? Başım bu kadar ağrımasaydı...*

Kadının elinde hâlâ o koskoca çanta vardı. Daha çok, evrak çantasına benzeyen nesne. Kadın çantanın içini karıştırıyordu. Norman, *Ne arıyorsun, şişko?* diye aklından geçirdi. *Birkaç bisküvi mi? Yoksa bir avuç çikolata mı? Belki de...*

Sonra ansızın kadını hatırladı. Kütüphanede okuduğu Kızlar ve Kız Kardeşler'le ilgili bir makalede bu şişman zenciden de söz ediliyordu. Hatta kadının bir fotoğrafı da vardı, şöyle çömelmiş vaziyette. Bu budalaca duruş karate pozisyonuymuş sözüm ona. Şişko, Bruce Lee'den çok, pek büyük bir karavana benziyordu. Muhabire erkeklerin onların düşmanı olmadıklarını da söylemişti bu dev anası... "Tabii onlar bize vururlarsa biz de karşılık veririz." Gert... Kadının adı buydu. Norman soyadını hatırlamıyordu ama ilk adı Gert'tü.

Kırmızı etekli iriyarı siyah kadına bakarak, *Defol git, Gert,* dedi içinden. Yumruklarını iyice sıkmıştı, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Ama kadın gitmedi. Onun yerine, "Lana!" diye seslendi. "Hey, Lana!"

Beyaz saçlı kadın dönüp şişkoya doğru gitti. Norman, Lana adlı beyaz saçlı kadının Gert denen o pis zenciyi tekrar koruya sokmasını seyretti. Gert ak saçlı kadına doğru bir şey uzatmıştı... Bir kâğıt parçasına benziyordu.

Norman gözlerine dolan terleri koluyla silerek Lana'nın Gert'le yaptığı konuşmanın sona ermesini ve tuvaletlere doğru gelmesini bekledi. Korunun diğer tarafındaki piknik yerinde tatlılar bitiriliyordu artık. Bu iş bitince tuvaletlere gelen kadınların sayısı artacak, birkaç damlayken bir sele dönüşecekti. Şansı değişmediği, hem de çabucak değişmediği takdirde bu iş çok kötüye gidecekti.

Norman usulca, "Haydi, haydi," diye homurdandı. Sanki ona cevap veriliyormuş gibi biri ağaçların arasından çıkarak yoldan inmeye başladı. O ne Yoğurtçu Lana'ydı ne de Gert. Ama o da yine Norman'ın tanıdığı biriydi. Kızlar ve Kız Kardeşler'i incelediği gün bahçede gördüğü iki renk rock yıldızı saçlı kahpeydi. Hatta bu yırtık kancık ona el bile sallamıştı.

Norman, *Üstelik ödümü de patlattıydı,* diye düşündü. *Ama şimdi sıra bende. Bu da adil sayılmaz mı? Haydi, gel bakalım, babana gel, yavrum.*

Norman cinsel bir heyecan duydu. Baş ağrısı tamamıyla geçmişti. Şimdi bir heykel gibi hareketsiz duruyor, tek gözüyle köşeden kıza bakıyordu. Gert'ün geri dönmek için bu anı seçmesini ve yarısı yeşil yarısı turuncu saçlı kızın fikrini değiştirmemesini diliyordu. Ağaçların arasından kimse çıkmadı... ve o rüküş saçlı kız da yaklaştıkça yaklaştı. *1994 Punky-Grungy gübre torbası kraliçesi! Örümcek sineğe, "Salonuma buyurur musun?" dedi.* Kız yaklaşıyor, yaklaşıyordu. Şimdi kapının tokmağına elini uzatıyordu.

Ne var ki o kapı açılmadı. Çünkü Cynthia tokmağa dokunamadan Norman kızın sıska bileğini kavradı.

Cynthia şaşkın gözlerle ona baktı.

Norman, "Şuraya gel..." diyerek kızı peşinden sürükledi. "Şuraya gel de seninle konuşabileyim. Seninle şöyle iyice yakından konuşmak istiyorum."

Gert Kinshaw tuvaletlere doğru hızla, adeta koşarcasına gidiyordu. Sonra şaşılacak bir şey oldu. Aradığı kadının biraz ilerde olduğunu gördü. Hemen büyük çantasını açarak fotoğrafı aramaya başladı.

Bir yandan da, "Lana!" diye sesleniyordu. "Hey, Lana!"

Lana yoldan geri döndü. "Cathy Sparks'ı arıyorum. Onu gördün mü?"

Gert başparmağıyla geriyi, piknik yerini işaret etti. "Evet. Nal atıp duruyor. Onu daha bir iki dakika önce gördüm."

"Çok güzel." Lana hemen o tarafa doğru yürümeye başladı. Gert bir an acı acı tuvaletlere doğru baktı, sonra Lana'ya ayak uydurdu. Mesanesinin birazcık daha dayanabileceğini düşünüyordu. Lana, "Cathy'nin yine panik krizine tutularak buradan kaçtığını sanmıştım," diyordu. "Onun nasıl olduğunu biliyorsun."

"Evet." Gert, ağaçların arasına girmeden hemen önce Lana'ya faksla çekilmiş fotoğrafı uzattı. Beyaz saçlı kadın, resmi merakla inceledi. Norman'ın fotoğrafını ilk kez görüyordu, çünkü yurtta kalmıyordu. Lana gereksinimleri olanlara yardım eden bir psi-

kiyatri uzmanıydı. Crescent Heights'ta kendisine eziyet etmeyen kocası ve üç çocuğuyla birlikte yaşıyordu.

Lana, "Kim bu?" diye sordu.

Gert cevap veremeden Cynthia Smith yanlarından geçti. Gert'ün her zaman olduğu gibi bu durumda bile acayip saçları yüzünden gülümsemesine neden oldu.

Cynthia neşeyle, "Hey, Gert," dedi. "Tişörtünü beğendim." Bu bir iltifat değil, sadece gelişigüzel söylenmiş bir sözdü. Cynthia'ya özgü bir laf işte. Bir tür Cynthia'cılık.

"Sağ ol. Ben de senin şortunu beğendim. Ama biraz çaba gösterirsen kaba etlerini iyice açıkta bırakacak bir şort bulabilirsin."

Cynthia, "Ah, bana bundan biraz daha söz et," diyerek yoluna devam etti. Küçük ama biçimli kalçaları bir saat sarkacı gibi sağa sola sallanıyordu. Lana onun arkasından neşeyle baktı, sonra da dikkatini tekrar resme verdi. Fotoğrafı incelerken atkuyruğu gibi bağladığı uzun kır saçlarını dalgın dalgın düzeltiyordu.

Gert, "Onu tanıdın mı?" diye sordu.

Lana başını iki yana salladı. Ama Gert onun, "Hayır," demediğini, sadece kuşkusunu açıkladığını düşündü.

"Onun saçlarının olmadığını farz et."

Lana daha iyisini yaptı. Eliyle resimdeki adamın saçlarını örttü, sonra fotoğrafı daha da dikkatle inceledi. Dudaklarını oynatıyordu, resme bakmaktan çok, onu okşuyormuş gibiydi. Başını kaldırıp Gert'e baktığında yüzünde hem hayret hem de endişe vardı.

Tereddütle, "Bu adama bu sabah yoğurt verdim," diye açıkladı. "Güneş gözlüğü takmıştı ama..."

Gert, "Tekerlekli sandalyedeydi," dedi. Asıl işin şimdi başladığını bilmesine karşın ona omzundan ağır bir yük kalkmış gibi geldi. Bilmek, bilmemekten daha iyiydi.

"Evet. Tehlikeli biri mi? Gerçekten öyle, değil mi? Buraya şu son birkaç yıl içinde ağır travma geçiren iki kadınla geldim. Onların durumu çok nazik. Bir mesele çıkacak mı, Gert? Bunu kendim değil, onlar için soruyorum."

Gert bir an düşündükten sonra, "Bence her şey yoluna girecek," dedi. "Bana kalırsa olayın en korkutucu bölümü hemen hemen sona ermek üzere."

Norman, Cynthia'nın kolsuz bluzunu yırttı. Kızın çay fincanı büyüklüğündeki memeleri ortaya çıktı. Bir eliyle Cynthia'nın ağzını kapatırken kızı duvara dayadı. Vücudunu onunkine yaklaştırdı, Cynthia'nın gerilemeye çalıştığını hissetti ama tabii kızın kımıldaması olanaksızdı. Bu, Norman'ı daha da heyecanlandırdı. Kızı kıstırmıştı işte. Ancak aslında heyecanlanan sadece Norman'ın vücuduydu. Beyni başının doksan santim yukarısında uçuyor, dişlerini Miss Punky-Grungy'nin omzuna geçirirken sakin sakin onu seyrediyordu. Bir vampir gibi ısırdığı yerden fışkıran kanı içmeye başladı. Kan sıcak ve tuzluydu. Norman pantolonunun içine boşaldığını pek fark etmedi bile, kızın sert avucunun altında haykırdığının da farkında olmadığı gibi.

Gert, "Geri dön ve ben her şeyin yolunda olduğunu haber verinceye kadar onların yanından ayrılma," dedi Lana'ya. "Ve bana bir iyilikte daha bulun. Bu olaydan *hiç kimseye* söz etme. Yani hemen. Bugün buraya gelen ve psikolojik bakımdan hassas durumda olan sadece senin dostların değil."

"Biliyorum."

Gert arkadaşının kolunu sıktı. "Her şey yoluna girecek. Sana söz veriyorum."

"Tamam. Sen bilirsin."

"Evet, sen öyle bil. Hâlâ tekerlekli sandalyeyle dolaşıyorsa onu bulmanın güç olmayacağını *biliyorum*. Adamı görürsen sakın ona yaklaşayım deme! Beni anlıyor musun? *Ona sakın yaklaşma!*"

Lana ona dehşetle karışık bir endişeyle baktı. "Sen ne yapacaksın?"

"Üre zehirlenmesinden ölmeden çişimi edeceğim. Sonra güvenlik bürosuna gidip onlara tekerlekli sandalyeyle dolaşan bir adamın çantamı kapmaya çalıştığını söyleyeceğim. Ondan sonra

da gerekeni yapacağım. Ama ilk önemli adım adamı pikniğimizden hemen uzaklaştırmak." Rosie orada değildi. Belki biriyle bir randevusu vardı ya da bir işi. Gert yaşamı boyunca hiçbir şey için bu kadar minnet duymamıştı. Rosie adamın fünyesiydi. O olmazsa manyağı etrafa bir zarar vermeden tehlikesiz hale sokabilirlerdi.

Lana kaygıyla, "Sen tuvaletteyken burada beklememi ister misin?" diye sordu.

"Yok canım. Ben tehlikede değilim ki."

Lana korudan geçen patikaya baktı. "Belki yine de beklerim."

Gert gülümsedi. "Pekâlâ. Merak etme, işim uzun sürmez."

Tam tuvaletlere yaklaştığı sırada bir ses onu daldığı düşüncelerden uyandırdı. Biri sesli sesli soluyordu. *Hayır, iki kişi.* Gert'ün büyük ağzının kenarları gülümsemeye benzer bir ifadeyle büküldü. *Bu seslerden anlaşıldığına göre birileri tuvaletlerin arkasında öğleden sonrası saatlerinin zevkini çıkarıyor...*

"Benimle konuş, sürtük!"

Ses çok alçaktı, bir köpeğin homurtusuna benziyordu. Gert'ün gülümsemesi dudaklarında dondu.

"Bana onun nerede olduğunu söyle. *Hemen, şimdi!*"

Gert alçak tuğla binanın köşesini öyle hızlı döndü ki, az kalsın Norman'ın bıraktığı tekerlekli sandalyeye çarparak yuvarlanıyordu. Motosiklet ceketli, kabak kafalı adamın... Norman Daniels'ın sırtı ona dönüktü. Cynthia'yı kollarının yukarısından sıkıca tutuyordu; başparmakları kızın zayıf, etsiz kollarına gömülmüştü. Adam suratını Cynthia'nınkine yaklaştırmış olmasına rağmen Gert kızın burnunun garip bir biçimde çarpılmış olduğunu gördü. Böyle şeyleri daha önce de görmüştü. Bir keresinde de kendi aynasında. Kızın burnu kırılmıştı.

"Bana onun nerede olduğunu söyle. Yoksa bir daha ruj sürmek zahmetine katlanmazsın. Çünkü şu lanet olasıca dudaklarını ısırıp koparırım..."

Gert ondan sonra düşünmeyi bıraktı. Artık hiçbir şey de duymuyordu. Sanki otomatik pilota bağlanmıştı. İki adımda

Daniels'a erişti. Aynı zamanda iki elinin parmaklarını birbirlerine kenetleyerek kısa bir sopaya dönüştürdü. Ellerini olabildiğince sağ omzunun yukarısına kaldırdı. Böyle hız kazanmak istiyordu. Gert ellerini indirmeden hemen önce Cynthia'nın dehşet dolu bakışları ona doğru kaydı. Rosie'nin kocası da bunu fark etti. Ve çok çabuk davrandı. Adamın gerçekten hızlı olduğunu Gert de kabul etmek zorunda kaldı. Fazla hızlıydı Norman Daniels. Zenci kadın birbirine kenetlediği elleriyle ona vurdu, hem de iyice sert bir biçimde. Ama darbeyi planladığı gibi adamın ensesine indiremedi. Çünkü Norman dönmeye başlamıştı bile. Bu yüzden Gert'ün elleri yüzünün ve çenesinin yanına geldi. Zenci kadın adamı çabucak, gürültü çıkmadan bayıltmak istemişti ama artık bu fırsat kaçmıştı. Norman, Gert'e döndüğü zaman kadın önce onun çilek yemiş olduğunu sandı. Adam ona sırıtırken hâlâ kanlar damlayan dişleri ortaya çıktı. O anda Gert burada bir değil iki kadını öldüreceğine inandı. Karşısındaki bir insan değildi. Motosiklet ceketi giymiş bir Grendel'dı.

Norman, "Ah, gelen Pis Gertie'ymiş!" diye bağırdı. "Benimle boğuşmak mı istiyorsun, Gertie? Bütün istediğin bu mu? Benimle boğuşmak? Beni o koskoca memelerinle sindirecek misin? Yapacağın bu mu?" Bir kahkaha attı, bu fikrin kendisini adeta gıdıkladığını belirtmek için elini göğsüne vurdu. Ceketindeki fermuarlar şıngırdadı.

Gert, Cynthia'ya bir göz attı. Kız tişörtünün nereye gittiğini anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğmiş kendine bakıyordu.

"Cynthia, kaç!"

Kız Gert'e sersem sersem baktı. Tereddütle geri geri iki adım attı ve tuvaletlerin duvarına dayanıp kaldı. Sanki kaçma fikri bile onu bitkin düşürmüştü. Gert, Cynthia'nın alnında ve yanaklarındaki şişmeye başlayan bereleri görebiliyordu. Kabaran mayalı hamur gibi.

Norman zenci kadına doğru gelirken şarkı söyler gibi, "Gert-Gert-bo-bert," dedi. "Banana-fanna-fo-Fert, fee-fi-mo-Mert... *Gert!*" Kendi sözlerine çocuk gibi güldü, sonra da koluyla Cynthia'nın

ağzına bulaşmış olan kanlarının bir kısmını sildi. Gert adamın çıplak başındaki ter taneciklerini gördü, pullar gibi ışıldıyorlardı. Norman yine şarkı söyler gibi, "Aaah, Gertie," diye mırıldandı. Sonra vücudunun üst kısmı, yılan oynatan bir Hintlinin sepetinden çıkmaya başlayan bir kobra gibi sağa sola sallanmaya başladı. "Aaah, Gertie. Ben seni çörek hamuru gibi yoğuracağım. Senin içini dışına çevireceğim. Bir çift eldiven gibi. Ben..."

Zenci kadın bağırdı. "O halde neden gelip dediklerini yapmıyorsun? Bu lise son sınıf balosu değil, aşağılık hayvan!"

Norman gövdesini sallamayı bırakıp hayretten ağzı bir karış açık kadına baktı. Bu bağırsak torbasının ona bağırmasına inanamıyormuş gibiydi. Bu zenciciğin onunla alay etmesine. Norman'ın arkasında Cynthia sendeleyerek iki üç adım attı. Şortunun arkası binanın tuğlalarına sürünerek hışırdadı. Kız sonra yine duvara yaslandı.

Gert kollarını büküp öne doğru uzattı; avuçları birbirine doğruydu, parmaklarını iyice açmıştı. Omuzlarını kaldırarak başını eğdi. Şimdi yavruları olan bir dişi ayıya benziyordu. Norman onun savunma pozisyonuna girdiğini fark etmişti. Yüzündeki hayretin yerini alay aldı.

Zenci kadına, "Ne yapacaksın, Gert?" diye sordu. "Bana birkaç Bruce Lee numarası mı göstereceksin? Sana bir haberim var! Bruce Lee öldü, Gertie. Senin de on beş saniye sonra öleceğin gibi. Ölüsü yerde yatan bir zenci kaltak!" Bir kahkaha attı.

Gert birdenbire Lana Kline'ı hatırladı. Arkadaşı endişeyle etrafına bakınarak Gert tuvaletten çıkıncaya kadar bekleyeceğini söylemişti.

Zenci kadın olanca sesiyle, *"Lana!"* diye haykırdı. *"O burada! Hâlâ korudaysan koş, yardım getir!"*

Rosie'nin kocası yine bir an şaşırdıysa da, sonra rahatladı, yeniden sırıttı. Cynthia'nın hâlâ orada olup olmadığını anlamak için omzunun üzerinden bir göz atıp tekrar Gert'e döndü. Vücudunun üst kısmı yine sağa sola sallanmaya başladı.

Norman, "Karım nerede?" diye sordu. "Bunu bana söylersen belki sadece bir kolunu kırmakla yetinirim! Kahretsin! Belki git-

mene bile izin veririm! Rosie benim banka kartımı çaldı. Bütün istediğim onu geri almak."

Gert, *Ona saldıramam,* diye düşündü. *Onun bana gelmesi gerekiyor. Onunla başa çıkmak için başka hiçbir şansım yok. Ama bu adamı kendime nasıl çekeceğim?*

Sonra Peter Slowik'i anımsadı. Adamın vücudunun eksik olan kısımlarını... ısırıkların en fazla olduğu yerleri... ve Norman'ı kışkırtmayı başarabileceğini düşündü.

"Sen *'beni ye'* sözüne yeni bir anlam kattın, öyle değil mi, nonoş çocuk? Zavallı adamla oynamak sana yetmedi. E, ne diyorsun? Bana saldıracak mısın? Yoksa kadınlar seni çok mu korkutuyor?"

Norman'ın suratındaki sırıtış bu kez yavaş yavaş kaybolmadı. Gert ona, "Nonoş çocuk," dediği an sanki suratından birdenbire kaydı. Gert onun bir buz parçası gibi adamın botlarının çelik burunlarına çarparak kırıldığını duyar gibi oldu.

Norman, "SENİ ÖLDÜRECEĞİM, KALTAK!" diye haykırarak saldırdı.

Gert, Rosie'nin yeni resmini bodrumdaki eğlence salonuna getirdiği gün Cynthia kendisine saldırdığında yaptığı gibi yan döndü. Ellerini, kızlara "fırlatma" yöntemini öğrettiği zaman yaptığından daha uzun süre aşağıda tuttu. Adamın körlemesine öfkesinin bile başarısını garantilemeyeceğini biliyordu. Norman güçlü bir adamdı. Gert onu çabucak deviremezse hasat makinesine yakalanmış bir sıçan gibi paramparça olacaktı. Norman, Gert'e doğru uzandı. Dudakları gerilip dişleri ortaya çıkmıştı, onu ısırmaya hazırdı. Gert olabildiğince büzüldü. Kaba etleri tuğla duvara çarparken, *Tanrım, bana yardım et!* dedi. Sonra da Norman'ın kalın, kıllı bileklerini kavradı. Ona doğru dönerek iri kalçasıyla adamın yanına vurdu. Ardından hızla sola döndü. Bacaklarını açtı, sonra kaslarını gerdi. Kot kadife askılı eteğinin arkası hemen hemen beline kadar yırtılırken şöminede patlayan bir çam kozalağının çıkardığına benzeyen bir ses duyuldu.

Hareket çok etkili oldu. Gert'ün kalçası bilyeli yatağa dönüştü. Norman kadının kalçasının üzerinden uçarken yüzündeki

öfkenin yerini müthiş bir şok aldı. Adam kafasını tekerlekli sandalyeye çarptı. Sandalye onun üzerine devrildi.

Hâlâ duvara dayanmış duran Cynthia usulca, boğuk bir sesle, "Yaşa," dedi.

Lana Kline kahverengi gözleriyle binanın köşesinden ihtiyatla baktı. "Ne var? Neden bağırıyordun..." Üzerinden kanlar akan adamın sürünerek tekerlekli sandalyenin altından çıkmaya çalıştığını fark etti. Norman'ın alev alev yanan gözlerindeki kötü, kinci parıltıyı gördü. Ve birdenbire sustu.

Gert ona, "Koş, gidip yardım getir," dedi. "Güvenliğe git. Hemen. Bir yandan da avaz avaz bağır."

Norman tekerlekli sandalyeyi bir yana itti. Alnından biraz kan damlıyordu ama burnundan kanlar fışkırıyordu. Bir fıskiye gibi. "Bu yaptığın için seni öldüreceğim," diye fısıldadı.

Gert ona bunu denemesi için bir fırsat vermek niyetinde değildi. Lana olanca sesiyle bağırarak koşarken Gert uçarcasına atladı ve Hulk Hogan'ın haset duymasına neden olacak bir biçimde adamın üzerine düştü. Hem de olanca ağırlığıyla. Son tartılışında doksan dokuz kilo gelmişti. Norman'ın ayağa kalkma çabaları hemen sona erdi. Kolları, üzerine bir kamyon motoru konan bir oyun masasının bacakları gibi bükülüverdi. Yaralı burnu tuğla duvarla tahta perde arasındaki basıla basıla sıkışmış toprağa vurdu. Tekerlekli sandalyenin ayak dayanılacak kısmı testislerine çarptı. Hem de onu felce uğratan bir şiddetle. Norman çığlıklar atmaya çalıştı. Yüzünde gerçekten haykıran insanlara özgü o ifade vardı. Ama ancak hırıltılı bir ses çıkarabildi.

Gert şimdi adamın üstünde oturuyordu. Yırtılan eteği kalçalarına kadar sıyrılmıştı. Orada oturuyor ve *Şimdi ne yapacağım?* diye düşünüyordu. Sonra ansızın bir şeyi hatırladı. Rosie katıldığı ilk iki üç tedavi seansı sırasında, sonunda bütün cesaretini toplayarak konuşabilmişti. Onlara her şeyden önce sırtının kimi zaman korkunç bir biçimde sancıdığını anlatmıştı. "Bazen sıcak su dolu banyoda yatmak bile ağrıyı dindiremiyor." Rosie neden böyle olduğunu açıkladığında kadınların çoğu bu durumu çok

iyi bildiklerini ve anladıklarını belirtmek için başlarını sallamışlardı. Aralarında Gert de vardı. Kadın şimdi eğilip yırtılmış eteğini daha da yukarı çekince mavi pamukludan koskocaman külotu ortaya çıktı.

"Rosie senin böbreklere çok meraklı olduğunu söyledi, Norman. İz bırakmaktan hoşlanmayan şu mahçup çocuklardanmışsın. Tabii ayrıca Rosie'nin böbreklerinin üzerine vurduğun zaman karının yüzünde beliren ifade de hoşuna gidiyor, öyle değil mi? Midesinin bulanmaya başladığını belli eden o ifade. Rosie'nin rengi uçuyor, dudaklarının rengi bile. Bunu çok iyi biliyorum, çünkü sana benzeyen bir sevgilim vardı. Karının yüzünde müthiş acı dolu ifadeyi gördüğün zaman içinde bir şey düzeliyor değil mi? Hiç olmazsa bir süre için..."

Norman, "Bok çuvalı..." diye fısıldadı.

"Ah, evet, sen böbrek meraklısısın. Bu kesin. Ben insanların suratından çok şeyi anlarım. Bu benim yeteneğim." Gert dizlerini kullanarak yukarıya doğru kayıyordu. Neredeyse adamın omuzlarına yaklaşmıştı. "Bazı erkekler kalçalara meraklıdır, bazıları bacaklara. Bazıları da memelere. Onların dışında bir *grup* daha vardır. Senin gibi sapık hayvanlar, Norman. Onlar böbreklere bayılırlar. Eh, herhalde o eski deyişi biliyorsundur. İhtiyar kız ineği öperken, 'Bu zevk meselesi,' demiş."

Norman yine fısıldadı. "...üzerimden in..."

Gert ona aldırmadan biraz daha yukarı kaydı. "Rosie burada değil, Norm. Ama sana böbrekleriyle ilgili bir mesaj bıraktı. *Benim* böbreklerim yoluyla. Umarım hazırsındır. İşte geliyor..."

Gert son adımı dizlerinin üzerinde attı, sonra da kendini bırakıverdi. Ah, ne rahatlamıştı!

Norman önce ne olduğunu pek kavrayamamış gibiydi. Anlayınca da çığlıklar atarak kadını yana düşürmeye çalıştı. Gert havalanır gibi olduğunu hissetti. Ama kalçalarını vurarak yine yerine oturdu. Norman'ın o kadar ağır darbelerden sonra hâlâ kımıldayabilmesine şaşırmıştı.

Gert, "Hayır, beni atamazsın, aslanım," diyerek mesanesini boşaltmayı sürdürdü. Norman boğulacak değildi ama zenci ka-

dın o ana dek bir insanın suratında böylesine bir tiksinti ve öfke hiç görmemişti. Sebep neydi ki? Birazcık sıcak su! İnsanlık tarihinde üzerine işenmeye layık bir tek kişi varsa o da bu sapık herifti.

Norman anlaşılmaz bir şeyler haykırdı. Sonra iki elini birden uzatarak kadının kollarını yakalayıp tırnaklarını etine batırdı. Gert bir çığlık attı. Bunun asıl nedeni şaşırmasıydı. Ama tabii canı da *çok* yanmıştı. Kadın ağırlığını arkaya doğru verdi. Norman'ın zamanlaması kusursuzdu. Aynı anda eskisinden daha şiddetle gövdesini yukarıya doğru kaldırarak Gert'ü yana doğru itti. Kadın soldaki tuğla duvara çarptı. Norman sendeleyerek, yalpalayarak ayağa kalktı. Yüzünden ve çıplak kafasından sıvılar akıyordu. Motosiklet ceketi de ıslanmış, içindeki beyaz tişörtü vücuduna yapışmıştı.

Hırıltılı bir sesle, "Üzerime işedin, kaltak," diyerek kadına saldırdı.

Cynthia hemen ayağını uzattı. Norman kızın ayağına takılarak yine tekerlekli sandalyenin üzerine devrildi. Yüzüstü hem de. Avuçları ve dizlerinin üzerinde sandalyeden uzaklaştı, sonra da dönüp kalkmaya çalıştı. Bunu hemen hemen başarıyordu ki, tekrar yere yığıldı. Kesik kesik soluyor, parlak gri gözleriyle Gert'e bakıyordu. Bir delinin gözleriydi bunlar. Gert, Norman'a doğru birkaç adım attı. Onu yere yapıştıracak, bir daha kalkmasına engel olacaktı. Bunun için Norman'ın belkemiğini bir yılanınki gibi kırması gerekiyorsa onu da yapacaktı. Harekete geçmenin tam zamanıydı, yani adam ayağa kalkmak için bütün gücünü toplamadan önce.

Norman motosiklet ceketinin birçok cebinden birine elini soktu. Gert'ün midesi bir an buz gibi kesildi. Adamın tabancası olduğundan emindi. Şimdi karnına iki üç el ateş edecekti. *Hiç olmazsa boş mesaneyle öleceğim,* diye düşündü ve olduğu yerde kaldı.

Ama Norman'ın cebinden çıkardığı tabanca değil, bir Taser'dı. Gert kentin merkezinde yaşayan evsiz barksız bir kadının Taser'la fareleri öldürdüğünü görmüştü. Bu fareler öyle iriy-

diler ki, kendilerini safkan olmayan Spaniel tipi köpekler sanıyorlardı.

Norman hâlâ dizlerinin üzerindeydi. "Biraz bundan ister misin?" diye sordu. Taser'ı önünde öne arkaya sallıyordu. "Bundan biraz ister misin, Gertie? En iyisi gelip tadına bir bak. Çünkü istesen de istemesen de tadacaksın..."

Sesi hafifledi. Şimdi kuşkuyla binanın köşesine doğru bakıyordu. O taraftan kadınların heyecan ve korku dolu çığlıkları geliyordu. Grup hâlâ uzaktaydı ama giderek yaklaşıyordu.

Gert onun bu bir anlık duraksamasından yararlandı. Devrilmiş olan tekerlekli sandalyeyi yakaladığı gibi doğrulttu ve arkasına geçti. Sonra sandalyeyi hızla ama kısa kısa hareketlerle Norman'a doğru itti.

"Evet, gel bakalım," dedi. "Gel bakalım, böbrekçi. Hadisene, tavuk pisliği! Ne yapacaksan yap bakalım, nonoş çocuk! Beni zaplamak mı istiyorsun? Silahçığını beni sersemletecek şekilde mi ayarladın? Haydi, öyleyse. Galiba son bir tango için zamanımız var. Ondan sonra beyaz gömlekli adamlar gelip seni Sunnydale Acres'a götürecekler... ya da senin gibi sapık homoları nereye götürüyorlarsa..."

Norman ayağa kalktı ve yine gitgide yaklaşan seslerin geldiği tarafa bir göz attı. Gert, *Kahretsin,* diye düşündü. *Benim bir tek canım var. Bundan sonra sarışın olacak değilim ya!* Tekerlekli sandalyeyi olanca gücüyle adama doğru itti. Sandalye tam gövdesinin ortasına vurdu. Norman yine haykırarak devrildi. Gert ona doğru atılırken, Cynthia'nın gözyaşları arasında titrek bir sesle haykırdığını bir salise sonra algılayabildi.

"Dikkat et, Gert! Silah hâlâ elinde!"

Kısa ama korkunç bir vızıltı duyuldu... Zıııst. Gert'ün ayak bileğine müthiş bir sancı saplandı. Norman oraya ateş etmişti. Sancı sonra kalçasına kadar yayıldı. Gert'ün cildinin idrarla ıslanmış olması belki de Norman'ın silahını daha etkili kılmıştı. Gert'ün gözleri sulanırken sol bacağındaki bütün kaslar büzüldü, sonra birdenbire gevşeyiverdi. Gert yere devrildi. Ama yuvarlanırken

Norman'ın Taser'ı tutan elinin bileğini kavrayıp olanca gücüyle büktü. Norman can acısıyla uluyarak iki ayağıyla birden tekme attı. Botlu ayaklarından biri Gert'e gelmedi. Diğeriyse kadının göğsünün hemen altına, diyaframına çarptı. Can acısı o kadar ani ve şiddetliydi ki, kadın o an için bacağını unuttu. Yine de Taser'ı bırakmadı, Norman'ın bileğini, parmakları açılıncaya ve o iğrenç silah yere düşünceye kadar büktü.

Adam dört ayak üstünde gerileyerek Gert'ten uzaklaştı. Kanlar ağzından köpük köpük akıyor, solurken burnundan damlıyordu. İrileşmiş gözlerinde olanlara inanamıyormuş gibi bir ifade vardı. Bir kadının onu böyle dövmesi fikrini kavrayamamıştı. Belki de kavraması imkânsızdı. Norman sendeleyerek ayağa kalkıp gitgide yaklaşan seslerin geldiği tarafa doğru baktı. Çok yakındaydılar artık. Norman tahta perdenin önünden koşarak lunaparka doğru kaçtı. Gert onun fazla uzağa gidemeyeceğinden, park güvenliğinin dikkatini çekeceğinden emindi.

"Gert..."

Cynthia ağlıyor, yan yatmış olan Gert'e sürünerek yaklaşmaya çalışıyordu. Zenci kadın Norman gözden kayboluncaya kadar arkasından baktıktan sonra da dikkatini kıza verdi. O zaman Cynthia'nın başlangıçta sandığından daha fazla hırpalanmış olduğunu anladı. Kızın sağ gözünün üzerinde yağmur bulutunu andıran bir çürük şişmeye başlamıştı. Herhalde burnu da bir daha eskisi gibi olamayacaktı.

Gert zorlukla dizlerinin üzerine doğrulup sürüne sürüne Cynthia'ya doğru gitti. Birbirlerine yaklaşarak kucaklaştılar. Yere yuvarlanmamak için kollarını birbirlerinin boynuna dolamışlardı. Cynthia şişmiş dudaklarının arasından zorlukla, "Onu ben de fırlatıp atabilirdim..." dedi. "Bize öğrettiğin gibi... Ama beni gafil avladı."

"Aldırma..." Gert kızı şakağından şefkatle öptü. "Kötü mü yaralandın?"

"Bilmiyorum... Öksürürken kan tükürmüyorum... Bu iyiye işaret sayılır." Cynthia gülümsemeye çalışıyordu. Bunun ona acı verdiği belliydi ama yine de çabalıyordu. "Onun üzerine işedin."

"Evet. Bunu yaptım."

Cynthia, "Harika..." diye fısıldadı, sonra yine ağlamaya başladı. Gert onu kucakladı. Peşlerinde iki rıhtım güvenlik görevlisiyle oraya yetişen ilk kadın grubu onları böyle buldu. Tuvaletlerin olduğu binanın arka duvarı ile devrilmiş, terk edilmiş tekerlekli sandalyenin arasında, başlarını birbirlerinin omzuna dayamışlar, gemileri kazaya uğramış iki tayfa gibi birbirlerine sıkıca sarılmışlardı.

Rosie'nin Doğu Yakası Hastanesi'nin acil servisinde ilk edindiği belli belirsiz izlenim Kızlar ve Kız Kardeşler'le ilgiliydi. Ona ilk anda yurdun bütün üyeleri oradaymış gibi geldi. Gert'e doğru ilerlerken onun etrafını sarmış olan erkekleri pek fark etmedi bile. Sonra en aşağı üç kişinin orada olmadığını anladı. Anna'nın eski kocasının anısı için yapılan törende Pam çalışıyordu. Ve Cynthia... Rosie'yi en çok onun olmaması korkuttu.

Erkeklere pek bakmadan aralarından geçerek, "Gert!" diye bağırdı. "Gert, Cynthia nerede? Yoksa..."

"Cynthia yukarıda." Gert, Rosie'nin içini rahatlatacak bir tavırla gülümsemeye çalıştıysa da, pek beceremedi. Gözleri yaşlardan kızarıp şişmişti. "Onu hastaneye yatırdılar. Herhalde bir süre burada kalacak. Cynthia iyileşecek, Rosie. Adam onu çok kötü dövdü ama düzelecek. Biliyor musun, başında bir motosiklet kaskı var. Sana yakışmış."

Bill yine uzanıp Rosie'nin çenesinin altındaki tokayı açtı. Ama Rosie onun kaskı çıkardığını bile fark etmedi. Gert'e bakıyordu ve diğerlerine... Consuelo... Robin... gözlerinde ne gibi bir ifade olduğunu anlamaya çalışıyordu. Arkadaşları, *Sen mikroplusun,* diye mi düşünüyorlardı? *Eskiden temiz olan evimize veba mikrobu taşıdın.* Hepsi de ondan nefret mi ediyorlardı?

Rosie boğuk bir sesle, "Çok üzgünüm," dedi. "Her şey için çok üzgünüm."

Robin, "Neden?" diye sordu. Gerçekten şaşırmış gibiydi. "Cynthia'yı döven *sen* değilsin ki."

Rosie de ona şaşkın şaşkın baktı, sonra Gert'e döndü. Zenci kadının bakışları yana kaymıştı. Rosie onun bakışlarını izleyince ani bir korku duydu. İlk kez o zaman orada yurdun üyelerinden başka polisler de olduğunun farkına vardı. İki sivil memur, üç de üniformalı. Polisler!

Rosie ona uyuşmuş gibi gelen elini uzatarak Bill'in parmaklarını kavradı.

Gert polislerden birine, "Bu hanımla konuşmalısınız," diyordu. "Bütün bunları onun kocası yaptı. Rosie, bu Başkomiser Hale."

Hepsi de şimdi dönmüş ona bakıyorlardı. Kocasının banka kartını çalan, sonra da onun hayatından çıkmaya çalışan, böyle ölümcül bir cüretle davranan bir polis karısına.

Norman'ın erkek kardeşleri ona bakıyorlardı.

Hale adlı sivil polis, "Hanımefendi?" dedi. Bir an sesi Harley Bissington'ınkine öylesine benzedi ki, Rosie az kalsın haykıracaktı.

Bill, "Kendini topla, Rosie," diye fısıldadı. "Ben buradayım. Ve burada kalacağım."

"Hanımefendi, bize bu olay konusunda ne söyleyebilirsiniz?" Hale'ın sesi hiç olmazsa artık Harley'inkine benzemiyordu. Biraz önce zihni ona sadece bir oyun oynamıştı.

Rosie pencereden karayoluna çıkan bir rampaya ve doğu yönüne baktı. Kısa bir süre sonra gece gölden yükselerek ortalığı saracaktı. Dudağını ısırdı, sonra polise döndü. Diğer elini de Bill'inkinin üzerine koyarak kendi kulağına bile yabancı gelen boğuk bir sesle konuşmaya başladı.

Başkomiser Hale'a, "Onun adı Norman Daniels," dedi.

Sonra, *Sesin tablodaki kadınınkine benziyor*, diye düşündü. *Rose Madder gibi konuşacağım.*

"O benim kocam... Polistir.. dedektif... Ve delidir."

VIII

Yaşasın Boğa!

Bir ara Norman'a beyni kafatasından çıkmış, başının yukarısında, havada uçuyormuş gibi gelmişti. Ama Pis Gertie üzerine işediği an bu durum değişmişti. Şimdi kafasının içi helyum dolu bir balondan çok, yassı bir taşa benziyordu. Güçlü bir elin suların üzerinden sektirdiği bir taşa. Norman artık uçmuyor, sanki sıçrıyordu.

O şişko kara köpeğin kendisine yaptıklarına hâlâ inanamıyordu. Evet, bunu biliyordu. Ama bazen bilmek ile inanmak arasında dünyalar kadar fark vardı. İşte durum şimdi de böyleydi. Sanki kapkara bir değişim olmuş ve Norman yepyeni bir yaratığa dönüşmüştü. Şimdi algılama denilen şeyin yüzeyinde çaresizce seken bir şeye. Ancak arada sırada bir an düşünebiliyordu. Ve birbirine bağlı olmayan, garip deneyimcikler kazanıyordu.

Tuvaletlerin arkasında son defa sendeleyerek ayağa kalktığını hatırlıyordu. Yüzündeki altı kadar çizik ve sıyrık kanıyordu. Burnu dolmuş, yarı tıkanmıştı. Tekerlekli sandalyesine arka arkaya çarptığı için her tarafı sızlıyordu. Üzerine oturan yüz elli kiloluk Pis Gertie yüzünden kaburgaları ve karnı zonklayıp sancıyordu. Ama bütün bunlara dayanabilirdi... Hatta daha da fazlasına. Her aklına gelişinde kafasının deprem geçirmesine neden olan şey o

kadının idrarı, o kadının kokusuydu. Yüzüne akan sadece idrar değildi. Bir *kadının* idrarıydı. Norman, Gertie'nin ona yaptığını düşündüğü zaman olanca sesiyle haykırmak istiyordu. Böyle anlarda dünya da bulanıklaşmaya başlıyordu. Oysa Norman'ın dünyaya bağlı kalması çok gerekliydi. Yoksa sonunda kendini parmaklıkların arkasında bulabilirdi. Sırtında bir deli gömleği ve kanı Thorazine'le dolu olarak.

Sendeleyerek tahta perdenin önünden ilerlerken, *Onu öldür,* diye yineliyordu. *Onu öldür. Geri dön ve onu öldür. Bunu yapmalısın. Onu yakala ve sana yaptığı şeyler için öldür. Ancak böyle bir daha rahatça uyuyabilirsin. Ancak böyle bir daha doğru dürüst düşünebilirsin.*

Ama içinde bir yer böyle yapmaması gerektiğini biliyordu. Norman da Gert'ü yakalayacağı yerde, koşarak kaçtı.

Pis Gertie onun insanların yaklaştıklarını duyduğu için kaçtığını sanıyor olmalıydı. Oysa bu doğru değildi. Asıl neden kaburgalarının fena halde sancımasıydı. O yüzden ancak kesik kesik soluk alabiliyordu. Karnı da ağrıyordu. Testisleri ise ancak erkeklerin bildiği o derin, çaresizce acıyla zonkluyordu. Norman bu yüzden kaçıyordu. Tahta perdenin önünden olabildiğince hızlı koşmaya çalışırken Pis Gertie'nin sesi onu alaycı bir hayalet gibi kovalıyordu. "Sana küçük bir mesaj bıraktı... Böbreklerinden bir mesaj. *Benim* böbreklerimin yoluyla... küçük bir mesaj, Normie... İşte geliyor..."

Sonra Norman bir taş gibi sekiyordu. Taştan kafası gerçeğin yüzeyine çarpıyor ve yükselip uçuyordu. Tekrar kendine geldiğinde aradan kısa bir süre geçmiş oluyordu. Bu süre kısaydı, belki on beş saniye sürüyordu. Ya da uzundu, kırk beş saniye devam ediyordu. Norman şimdi anayoldan lunaparka doğru ürkek bir inek gibi koşuyordu. Parkın çıkış yerlerinden birine gideceği yerde onlardan uzaklaşıyor, rıhtıma doğru gidiyordu. Göle doğru. Onu önce orada kıstırmak, sonra da devirmek çocuk oyunu kadar kolay olacaktı.

O arada kafasının içinde babasının sesi çığlıklar atıyordu. Birinci sınıf bir sapık olarak babası, *Bu işi bir kadın yaptı!* diye haykırıyordu. *Yüzünü bir kadının yıkamasına nasıl izin verdin Normie?*

Norman bu sesi kafasından kovdu. İhtiyar sağlığında ona yeterince bağırmıştı. Artık o moruk ölmüştü. Kahretsin! Norman da bütün o saçmalıkları tekrar dinleyecek değildi! Gertie'nin icabına bakabilirdi. Rosie'nin de. Hepsinin... Bunu yapabilmek için buradan kaçması gerekiyordu. Bütün güvenlik görevlileri çıplak kafalı, suratı kanlı birini aramaya başlamadan önce. Daha şimdiden pek çok kişi ona hayretle bakmaya başlamıştı. Ama tabii, başka ne olabilirdi ki? Sidik kokuyor ve bir kaplan tarafından pençelenmişe benziyordu.

Video merkezi ile Güney Denizleri Macera Treni arasındaki bir geçide daldı. Aklında hiçbir plan yoktu. Sadece anayoldaki meraklı gerzeklerden kaçmak istiyordu. Ve o anda büyük ödülü de kazandı.

Merkezin yan kapısı açıldı ve Norman'ın bir çocuk olduğunu tahmin ettiği biri dışarı çıktı. Bundan kesinlikle emin olması imkânsızdı. Boyu bir çocuğunki kadar kısaydı ve çocuk gibi giyinmişti: blucin, lastik altlı ayakkabılar, bir Michael McDermott tişörtü (üzerinde "Yağmur adlı bir kızı seviyorum" yazıyordu, her ne demekse). Ama çocuğun başını lastik bir maske örtüyordu. Çizgi filmlerin sevimli kahramanı Ferdinand adlı boğanın bir maskesi. Ferdinand aptal aptal sırıtıyordu. Boynuzları çiçeklerden yapılmış küçük çelenklerle süslenmişti. Norman hiç duraksamadı, elini uzattığı gibi maskeyi çocuğun kafasından çekip aldı. O arada çocuğun avuçla saçını da yoldu. Ama buna aldıracak değildi.

Çocuk, "Hey!" diye bağırdı. On bir yaşında kadar gözüküyordu. Kızmaktan çok, korkmuş gibiydi. "Onu geri ver! Maskeyi ben oyunda kazandım! O benim! Sen kendini ne sanıyorsun..."

Norman yine elini uzatıp çocuğun yüzünü avucuyla kavradı ve onu geri itti. Güney Denizleri Macera Treni'nin yan duvarı branda bezinden yapılmıştı. Çocuk, pahalı lastik ayakkabılı ayakları havada, içeriye uçtu.

Norman hâlâ dalgalanan çadır bezine doğru, "Bundan birine söz edersen," dedi. "Geri gelip seni öldürürüm." Sonra hızla anayola doğru yürüdü. Boğa maskesini başına geçirmişti. Lastik

ve çocuğun terli saçı gibi kokuyordu maske. Ama bu iki koku da Norman'ı rahatsız etmedi. Onu sıkan, maskenin yakında Gertie'nin çişi gibi kokacağı düşüncesiydi.

Sonra kafası yine sekti. Norman bir süre sanki ozon tabakasına dalarak kayboldu. Bu kez kendine geldiğinde koşarak Press Sokağı'nın dibindeki otoparka giriyordu. Bir elini sağ kaburgalarının üzerine bastırmıştı. Artık her soluk alışında acıyla sarsılıyordu. Maskenin içi de tıpkı korktuğu gibi kokmaya başlamıştı. Maskeyi çıkarıp serin havayı minnetle içine çekti. Bu hava idrar kokmuyordu. Başını eğerek maskeye bakınca ürperdi. Bu gülümseyen, budala suratta onu ürküten bir şeyler vardı. Burnuna halka geçirilmiş, boynuzları çiçeklerle süslenmiş bir boğa. Bir şeyi çalınan ve bunu anlamayacak kadar aptal olan yaratıklara özgü bir biçimde sırıtan bir boğa. Norman bu lanet olasıca şeyi kaldırıp atmak istediyse de kendini tuttu. Park bekçisini unutmamalıydı. Tabii Boğa Ferdinand maskesiyle arabaya binip uzaklaşan birini hatırlayacaktı. Ama polisin biraz sonra aramaya başlayacağı kişi ile onun arasında hemen bir bağ kuramayacaktı. *Maske bana zaman kazandıracaksa onu atmamam daha iyi olur.*

Norman direksiyona geçip maskeyi kanepeye attı, sonra eğilerek iki teli birleştirdi. Gömleğinden yükselen idrar kokusu o kadar keskindi ki, gözleri yaşardı. Cehennemden çıkma alçak zenci Pis Gertie'nin sesi kafasının içinde çınladı. *Rosie senin böbreklere meraklı olduğunu söylüyor.* Norman artık zenci kadının kafasından hiç çıkmayacağından korkuyordu. Sanki Gertie onun ırzına geçmiş ve geride acayip, kötü gelişmiş bir cenin bırakmıştı.

Sen o iz bırakmak istemeyen mahçup çocuklardansın.

Norman, *Yapma,* diye uyardı kendini. *Yapma. Dur. Bunu düşünme.*

Karın sana bir mesaj gönderdi. Böbreklerinden bir mesaj. Benim böbreklerimin yoluyla...

... ve sonra o sıvı Norman'ın yüzüne akmıştı... Hastalanan bir çocuğun ateşi kadar sıcaktı.

"Hayır!" Norman bu kez yüksek sesle bağırdı. Yumruğunu kalın panoya indirdi. "Hayır, bunu yapamaz! Bunu yapamaz! BANA BUNU YAPAMAZ!" Yumruğunu öne doğru sallayarak dikiz aynasına vurdu. Ayna yerinden çıkıp ön cama çarparak sekti, sonra da yere düştü. Norman yumruğunu ön cama indirince eli fena halde acıdı. Polis Akademisi yüzüğü camda yıldızlara benzeyen küçük çatlakların belirmesine neden oldu.

Direksiyonu da yumruklamaya hazırlanıyordu ki, sonunda kendini toparladı. Başını kaldırınca park yerine ait makbuzun güneşliğin altına sıkıştırılmış olduğunu gördü. Dikkatini ona vererek aklını başına toplamaya çalıştı.

Biraz kendine gelir gibi olunca elini cebine sokup paralarını çıkardı. Para klipsinin altından bir beşlik çekti. Sonra kokuya karşı kendini hazırlamaya çalışarak Ferdinand maskesini başına geçirdi. (Ama insanın kendini kokuya karşı savunması imkânsızdı.) Norman arabayı ağır ağır gişeye doğru sürdü. Pencereden uzanarak gişedeki deliklerden görevliye baktı. Adam parayı almak için eğilirken titreyen eliyle bölmenin yanına tutundu. Norman o zaman harika bir şeyin farkına vardı: Adam sarhoştu.

Park bekçisi uydurma bir İspanyol aksanıyla bağırdı. *"Viva boğa!"*

Ford'un penceresinden eğilen boğa da, "Evet," dedi. *"El toro grande."*

"Ücret iki buçuk..."

Norman, "Üstü kalsın," diyerek gaza bastı.

Yarım blok kadar ilerledikten sonra arabayı kenara çekti. Maskeyi hemen çıkarmazsa durumu daha da kötüleştirecek bir şey yapacağını anlamıştı. Yani maskenin içine kusacağını. Maskeyi çekiştirdi, yüzüne bir sülüğün yapıştığını fark eden biri gibi paniğe kapılmıştı. Sonra her şey silindi. Kafası yine sekmişti. Beyni gerçeğin yüzeyinden güdümlü bir füze gibi fırlamıştı.

Norman kendine geldiğinde arabayla kırmızı ışıkta duruyordu. Direksiyondaydı ve belinden yukarısı çıplaktı. Sokağın uzaktaki köşesinde bir bankanın saati ışıldıyordu: 2.07. Norman etrafına bakındı. Gömleği yerde yatıyordu, yanında da dikiz aynası ile

çaldığı maske vardı. Pis Ferdinand yassılmış ve ölçüleri garip bir biçimde bozulmuştu. Oyuk göz yerlerinden ona bakıyor, Norman da bu göz deliklerinden yerdeki paspası görebiliyordu. Boğanın o mutlu, aptalca gülümsemesi bilgiçce bir sırıtışa dönüşmüştü. Ama bu da önemli değildi. Hiç olmazsa o lanet olasıca şeyi kafasından çıkarmıştı. Radyoyu açmaya çalıştı. Düğmeyi kırdığı için pek kolay olmadı. İbre hâlâ o eski şarkıları çalan istasyonun üzerindeydi ve Tommy James ile Shondells "Hanky Panky"yi söylüyorlardı. Norman hemen onlara katıldı.

Yandaki şeritte, bir Camry'nin direksiyonunda muhasebeciye benzeyen bir adam vardı ve Norman'a ihtiyatlı bir merakla bakıyordu. Norman önce onu neyin ilgilendirdiğini anlayamadı. Sonra yüzünün kan içinde olduğunu hatırladı. Sertliğe bakılırsa kanların çoğu kurumaya başlamıştı. Ve tabii gömleksizdi de. Bu konuda bir şeyler yapması gerekiyordu. Hem de hemen. Ama o arada...

Norman eğilerek maskeyi alıp elini içine soktu. Lastik dudakları parmaklarının ucuyla tuttu. Sonra maskeyi cama tutarak dudaklarını şarkıya göre oynatmaya başladı. Ferdinand şimdi Tommy James ve Shondells'la birlikte şarkı söylüyordu. Norman bileğini de ileriye geriye büküyor, Ferdinand tempoya uyarak başını sallıyormuş gibi gözüküyordu. Muhasebeciye benzeyen adam çabucak önüne döndü. Bir an hiç kımıldamadan oturdu, sonra da eğilerek diğer taraftaki kapıyı hızla kilitledi.

Norman sırıttı.

Maskeyi tekrar yere attı. İçine soktuğu elini de çıplak göğsüne sürerek sildi. Halinin ne kadar tuhaf olduğunu biliyordu. Ne kadar çılgınca olduğunu. Ama o idrar kokan gömleği giymektense ölmeye razıydı. Motosiklet ceketi yanındaki kanepede duruyordu. Hiç olmazsa onun içi kuruydu. Ceketi giyip fermuarı çenesine kadar çekti. O sırada ışık yeşile döndü ve yandaki Camry top gibi fırlayarak kavşağı geçti. Norman da hareket etti ama ağır ağır. Radyodaki melodiye uyarak şarkı söylüyordu: "Onu yolda yürürken gördüm... Biliyor musunuz onu ilk defa gördüm... Kü-

çük, güzel bir kızdı ve yapayalnızdı... Hey, güzel bebek, seni eve götürebilir miyim?" Bu şarkı Norman'a lise yıllarını anımsatmıştı. O zamanlar yaşam güzeldi. Etrafta her şeyi altüst eden ve başına bu belaları açan küçük tatlı Rose yoktu. En azından Norman son sınıfa geçinceye kadar.

Şimdi neredesin, Rose? Neden o kaltakların pikniğinde değildin? Kahretsin! Şimdi neredesin?

Boğa, *O kendi pikniğinde,* diye fısıldadı. Bu ses hem yabancı hem de çokbilmişti. Sanki boğanınki bir tahmin değildi de, bir kâhin gibi her şeyi biliyordu. Bilgisi basit ve tartışma götürmezdi.

Norman, "Park Yapılmaz-Yükleme Yeri" işaretine aldırmadan arabayı kenara çekti. Maskeyi yerden kapıp yine elinin üzerine geçirdi. Bu kez boğanın suratını kendine doğru döndürdü. Maskenin oyuk göz yerlerinden parmaklarını görebiliyordu. Ama bu boş göz yerleri yine de ona bakıyordu sanki.

Norman boğuk bir sesle, "Ne demek 'o kendi pikniğinde'?" diye sordu. "Ne demek istiyorsun?"

Parmaklarını oynatarak boğanın ağzını açıp kapattı. Parmaklarını hissedemiyor ama onları görebiliyordu. Duyduğunun kendi sesi olduğunu sanıyor, yine de bu ses kendisininkine hiç *benzemiyordu.* Zaten onun gırtlağından yükseliyormuş gibi de değildi. Bu ses sanki o sırıtkan lastik dudakların arasından çıkıyordu.

Ferdinand, "Adamın onu öyle öpmesinden hoşlanıyor," dedi. "Buna ne dersin? Rose adamın ellerini kullanış tarzına da bayılıyor. Pikniğe dönmeden önce adamla oynaşmak istiyor." Boğa sanki içini çekti, lastik kafası Norman'ın bileğinin yukarısında sağa sola sallandı. "Ama bütün kadınlar bundan hoşlanırlar, öyle değil mi? Oynaşmaktan. Pis boogie-woogie'den. Hem de bütün gece."

Norman maskeye, "Kim?" diye bağırdı. "Karımı kim öpüyor?" Şakaklarında damarlar kabarmıştı. "Karımı mıncıklayan kim? Onlar neredeler? Sen bana asıl bunu söyle!"

Ama maskenin sesi çıkmadı. Tabii daha önce konuştuysa...

E, şimdi ne yapacaksın, Normie? dedi şu tanıdık ses... babasının sesi. Can sıkıcıysa da korkutucu değildi. Öbür ses çok ürkütücüydü. Norman'ın kendi ağzından çıkmış olsa bile yine de korkutucuydu.

Norman, "Onu bulacağım," diye fısıldadı. "Rose'u bulacağım ve ona nasıl oynaşılacağını öğreteceğim. Kendi tarzımda."

Evet, ama nasıl? Rose'u nasıl bulacaksın?

Norman'ın aklına önce Durham Caddesi'ndeki yurt geldi. Oradaki dosyalarda Rose'un adresi olduğundan emindi. Öyleyken, oraya gitmek iyi bir fikir değildi. Yurt biraz değişik bir kaleye benziyordu. İçeri girmek için bir anahtar-kart, kendi çalınan banka kartına benzeyen bir şey gerekliydi. Ayrıca alarm zillerinin çalmaması için bazı numaraları bilmesi de gerekiyordu.

Ya oradaki insanlar? Tabii Norman gerekirse ateş açabilirdi. Bazı kadınları öldürür, diğerlerini de korkuturdu. Polis tabancası oteldeki odasında, kasadaydı. Otobüsle yolculuk yapmanın üstün yanlarından biri de buydu. Ama tabanca genellikle aptalca bir çözüm yolu sayılırdı. *Ya adres bilgisayarda varsa? Herhalde vardır. Son günlerde herkes o nesneleri kullanıyor. Kadınlardan birinden şifreyi ve dosya numarasını öğrenmeye çalışırken polis gelir ve beni gebertir.*

Sonra Norman başka bir sesin söylediklerini anımsadı. Bu ses, sigara dumanında seçilen bir şekil gibi belleğinden ağır ağır yükseldi... "Konseri kaçıracağım için üzülüyorum. Ama o arabayı istiyorsam, o zaman..."

Kimin sesiydi? Bu sesin sahibi ne yapmayı düşünüyordu?

Norman kısa bir süre sonra ilk sorunun yanıtını buldu. Sarışının sesiydi. İri gözlü, küçük ve biçimli kalçalı, adı Pam Bilmemne olan sarışının. Pam, Whitestone Oteli'nde çalışıyordu. Belki de Pam, Norman'ın Serseri Gülü'nü biliyordu. Pam, "O zaman..." demişti. Ne demek istemişti? *Sherlock Holmes kepini başına giyer de o harika dedektif kafanı çalıştırırsan cevabı bulmak hiç de zor değil. Bir arabayı almak istiyorsan o zaman... daha çok çalışman gerekir. Birkaç saat daha çok.* Pam'in gidemeyeceği konser bu akşam verilecekti. Öyleyse sarışının şu anda otelde olması ihtimali güçlüydü. Şim-

di orada değilse bile biraz sonra otele gelecekti. Ve Pam, Rose'un yerini biliyorsa bunu da söyleyecekti. O punk rockçı karı söylememişti. Ama bunun nedeni Norman'ın sorunu onunla iyice konuşacak zamanı olmamasıydı. Oysa bu kez istediği kadar zaman bulacaktı Norman.

Bunu kesinlikle sağlayacaktı.

Başkomiser Hale'ın ortağı John Gustafson, Rosie ile Gert Kinshaw'u arabayla Lakeshore'daki Üçüncü Bölge Polis Karakolu'na götürdü. Bill de Harley'iyle peşlerinden geldi. Rosie sık sık oturduğu yerde dönerek onun gelip gelmediğine bakıyordu. Gert bu durumun farkındaydı ama sesini çıkarmıyordu.

Hale, Gustafson'ı, "Benim üstün yarım," diye tanıştırmıştı. Ama Hale, Norman'ın "Birinci Adam" dediği tiplerdendi. Böyle olduğu Gustafson'ın ona bakış tarzından, üzerinde polis işareti olmayan Caprice arabanın sürücünün yanındaki koltuğuna otururken onu izleyişinden anlaşılıyordu. Rosie bütün bunları daha önce belki bin defa görmüştü. Kendi evinde.

Araba bir banka saatinin önünden geçti. Norman'ın kısa bir süre önce geçtiği saatti. Rosie saate bakmak için başını eğdi: 4.09. Gün lastik gibi uzamıştı.

Rosie omzunun üzerinden geriye baktı. Bill'in gitmiş olması düşüncesi onu dehşete düşürüyordu. Kafasının ve kalbinin gizli bir bölmesinde bu kuşkuyu yaşıyordu. Ancak Bill dönüp gitmemişti. Rosie'ye bakarak gülümsedi ve ona el salladı. Rosie de karşılık olarak kendi elini kaldırdı.

Gert, "İyi birine benziyor," dedi.

Rosie başını salladı. "Evet." Ama Bill'den söz etmek istemiyordu, özellikle önde oturan iki polis onların söyledikleri her sözü dinlerlerken. "Sen hastanede kalmalıydın, Gert. Doktorlar sana da bakmalıydılar. Norman'ın o 'Taser' denilen şeyle sana bir zarar verip vermediğini anlamalıydılar."

Gert, "Boş ver," diyerek güldü. "O bana iyi geldi." Yırtılmış eteğinin üzerine mavi-beyaz çizgili, kocaman bir hastane borno-

zu giymişti. "1974'te Vaftizciler Gençlik Kampı'nda bekâretimi kaybettiğimden beri kendimi bu kadar canlı hissetmedim."

Rosie gülmeye çalıştıysa da, zorlukla ancak biraz gülümseyebildi. "Herhalde Yaza Giriş eğlencesi mahvoldu?"

Gert şaşırdı. "Ne demek istiyorsun?"

Rosie başını eğerek ellerine baktı. Yumruklarını sıkmış olduğunu fark edince hiç şaşmadı. "Norman'ı kastediyorum. Piknikteki o kokarcayı! O iriyarı kahrolasıca kokarcayı." Bu sözler ağzından çıkarken onları kendisinin söylediğine inanamadı, özellikle önde iki dedektif varken. Sol yumruğunu kaldırıp yanlamasına kapıya vurduğu zaman daha da şaşırdı. Yumruğu cam açma kolunun altına geldi.

Gustafson direksiyonda hafifçe irkildi. Hale dönüp baktı, yüzü ifadesizdi, sonra tekrar öne döndü. Belki ortağına bir şeyler mırıldandı. Ama Rosie bundan emin olamadı, zaten aldırdığı da yoktu.

Gert, Rosie'nin zonklamaya başlayan yumruğunu tutup kramp girmiş bir kası yumuşatmaya çalışan bir masöz gibi açmaya çalıştı. "Her şey yolunda, Rosie," dedi usulca.

Rosie, "Ah, hiç de değil!" diye bağırdı. "Hayır, *değil!* Bana her şeyin yolunda olduğunu söyleme!" Gözleri şimdi yaşlardan yanıyordu ama artık buna da aldıracak değildi. "Neden çıkıp gitmiyor? Niçin artık *yakamı* bırakmıyor? Cynthia'yı yaraladı! Pikniği mahvetti... O kahrolasıca Norman!" Yine yumruğunu kapıya vuracaktı ama Gert elini bırakmadı. "O aşağılık kokarca, o alçak Norman!"

Gert başını sallıyordu. "Evet, aşağılık kokarca, o alçak Norman."

"O... doğduğun zaman vücudunda olan bir lekeye benziyor. Lekeyi çıkarmak için ne kadar ovarsan ov, rengi büsbütün koyulaşır. Aşağılık Norman! Adi, alçak, deli Norman! Ondan nefret ediyorum! Nefret *ediyorum!*" Soluk almaya çalışarak sustu. Yanakları gözyaşlarından ıslanmıştı, bütün yüzü zonkluyordu... Ama yine de kendini o kadar kötü hissetmiyordu.

Sonra, *Bill?* diye düşündü. *Bill nerede?*

Döndü, bu sefer Bill'in gerçekten gitmiş olduğundan *emindi.* Ancak genç adam hâlâ peşlerindeydi, yine el salladı. Rosie de ona karşılık verip döndü, biraz sakinleşmişti.

"Öfkelisin, Rosie. Öfkelenmeyi hak ettin. Hem de çok. Ama..."

"Ah, evet, hem de çok öfkeliyim!"

"... ama Norman pikniği mahvetmedi."

Rosie gözlerini kırpıştırdı. "Ne? Pikniğe nasıl devam edebildiler? O olaylardan sonra..."

"Sen, Norman'ın seni durmadan dövmesine rağmen yaşamayı nasıl sürdürebildin?"

Rosie hiçbir şey anlamamıştı. Sadece başını salladı.

Gert, "Bunun birazı dayanma gücü," dedi. "Galiba birazı da şu bildiğimiz inat. Ama en çok, dünyaya ne kadar azimli olduğunu göstermek. Sindirilemeyeceğimizi kanıtlamak. Bugün ilk kez böyle bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Ah, hayır. Norman hepsinin kötüsü. Ne var ki alçakların ilki de değil. Bir kokarca pikniğe geldiği ve kokusunu etrafa yaydığı zaman sen sadece rüzgârın esmesini beklersin. Kokunun çoğunu uçurup götürmesi için. Ondan sonra da eğlenceni sürdürürsün. Şimdi bizimkiler de Ettinger Rıhtımı'nda aynı şeyi yapıyorlar. İndigo Kızlar ile onları sahneye çıkarmasa da paralarını vereceğimize dair bir anlaşma imzaladığımız için değil. Eğlenceyi sürdürüyoruz, çünkü yenik düşüp yaşamımızın elimizden alınmasına izin vermeyeceğimize kendi kendimizi inandırmamız gerekiyor. Ah, tabii bazıları piknikten ayrıldılar sanırım. Lana Kline ve hastaları gibi. Herhalde bir daha pikniğe falan katılmazlar. Ama diğerleri bizi destekleyecekler. Consuelo ile Robin biz hastaneden ayrılır ayrılmaz Ettinger'e gideceklerini söylediler."

Başkomiser Hale ön kanepeden, "Aferin kızlar," dedi.

Rosie onu suçlarcasına, "Norman'ın kaçmasına nasıl izin verdiniz?" diye sordu. "Tanrım! Belki onun kaçmayı nasıl başardığını bile bilmiyorsunuz!"

Hale sakin bir tavırla, "Doğrusunu isterseniz onun kaçmasına izin veren *biz* değiliz," dedi. "Olayla önce rıhtım güvenlik

görevlileri ilgilendiler. İlk polisler olay yerine geldikleri sırada kocanız çoktan kaçmıştı."

Gustafson da söze karıştı. "Onun bir çocuğun maskesini çaldığını sanıyoruz. Maskeyi takmış, sonra da tüymüş. Ama şansı varmış. Bunu söyleyebilirim."

Rose acı acı, "Norman her zaman şanslıydı," dedi. Artık karakolun otoparkına giriyorlardı. Bill hâlâ peşlerindeydi. Rosie, Gert'e baktı. "Artık elimi bırakabilirsin."

Zenci kadın onun isteğini yerine getirince Rosie hemen kapıya bir yumruk daha attı. Eli bu kez daha da acıdı ama içinde yeni uyanmaya başlayan bir yer bu acıdan zevk aldı.

Rosie yine, "Neden yakamı bırakmıyor?" diye sordu. Bu sözleri belirli birine söylemiyordu. Ancak ona kafasının derinliklerinden tatlı, boğuk bir ses cevap verdi.

Kocandan kurtulacaksın. Sen ondan kurtulacaksın, Gerçek Rosie.

Rosie başını eğip kollarına baktı, tüyleri diken diken olmuştu.

Norman'ın kafası yine uçtu. Yukarılara, yukarılara, uzaklara. O tilkiye benzeyen aşağılık Marilyn McCoo'nun bir zamanlar söylediği şarkıda olduğu gibi. Kendine geldiğinde arabayı başka bir park yerine sokuyordu. Nerede olduğundan pek emin değildi. Whitestone Oteli'nden yarım blok ötedeki yeraltı garajında olduğunu sanıyordu. Ford'u daha önce de oraya gizlemişti. Telleri açmak için eğilirken gözü yakıtı gösteren kadrana ilişince çok ilginç bir şey gördü. İbre F'ye kadar gelmişti. Aklının son uçuşu sırasında bir yerde durup benzin aldığı anlaşılıyordu. Bunu neden yapmıştı?

Norman kendi sorusunu yanıtladı. *Çünkü aslında istediğim benzin değildi.*

Tekrar öne doğru eğildi, dikiz aynasında kendine bakacaktı. Aynanın yere düşmüş olduğunu hatırladı, yerden alıp dikkatle kendine baktı. Yüzü çürümüş, birkaç yeri şişmeye başlamıştı. Kahretsin! Biriyle boğuştuğu besbelliydi. Ama suratında hiç kan

yoktu artık. Bir self-servis pompası arabaya otomatik olarak yakıt doldururken o da benzin istasyonunun tuvaletinde kanları yıkamıştı. Bu nedenle artık sokağa çıkabilecek durumdaydı. Tabii şansını fazla zorlamaması koşuluyla. Durumu iyiydi şimdi.

Telleri birbirinden ayırırken bir an, *Acaba saat kaç?* diye düşündü. Saati olmadığından öğrenmesi imkânsızdı. Bu gübre arabasının da saati yoktu. Şu andaysa yerin altındaydı. *Bu önemli mi? Acaba...*

O tanıdık ses usulca, *Hayır,* dedi. *Hiç önemli değil. Çünkü zaman artık çığrından çıktı.*

Norman boğa maskesinin yanda, yerden kendisine baktığını gördü. Boş göz oyukları, insanı sarsan sırıtış, çiçeklerle süslenmiş gülünç boynuzlar... Norman ansızın maskenin hep yanında olmasını istedi. Boğanın suratında budalaca bir ifade vardı. "İğdiş edildiğim için mutluyum," diyordu sanki. Norman bu maskeden nefret ediyordu... ama öte yandan ona uğur getiriyor olabilirdi. Tabii maske aslında konuşmuyor, bütün bunlar kendi kafasının içinde olup bitiyordu. *Ama maske olmasaydı Ettinger Rıhtımı'ndan asla kaçamazdım. Bu kesin. Çok kesin.*

Norman, "Tamam, tamam," dedi. "*Viva* boğa!" Maskeyi almak için eğildi.

Sonra... sanki hiçbir duraklama olmadan kendini otelde buldu. Öne doğru eğilerek kollarını sarışının beline doladı. Onu sıktı, sıktı. Kadın bağırmak için yeterince soluk alamadı. Sarışın, "Temizlik" yazılı bir kapıdan yeni çıkmış, tekerlekli bir servis arabasını itiyordu. Norman, *Herhalde burada bir süreden beri onu bekliyordum,* diye düşündü. Ama artık bunun önemi yoktu. Çünkü şimdi sarışınla üzerinde "Temizlik" yazılı kapıdan içeri gireceklerdi. Pam ve yeni arkadaşı Norman. *Viva* boğa!

Kadın Norman'ı tekmeliyor, ayakları bazen bileklerine çarpıyordu. Ama Pam'in ayaklarında lastik ayakkabılar vardı. Norman onun tekmelerini pek hissetmiyordu bile. İçerde bir elini kadının belinden çekerek kapıyı arkasından kapatıp sürgüyü de itti. Orada ikisinden başka kimse olup olmadığını anlamak için etrafına

şöyle bir göz attı. Cumartesi günüydü, akşam oluyordu. Hafta sonunda odanın boş olması gerekirdi. Gerçekten de öyleydi. Dar ve uzun odanın dibinde bir dizi dolap vardı. İçeriye çok hoş bir koku sinmişti. Ütülenmiş, temiz çarşafların kokusu. Norman'a çocukluğunda, evlerindeki çamaşır günlerini hatırlattı. Ot minderlerin üzerine düzgünce katlanmış çarşaflar konmuş, çamaşır sepetlerine tüylü havlular yerleştirilmişti. Bir duvarın önünde pikelerden oluşan yığınlar vardı. Norman, Pam'i onların arasına itti. Kadının üniformasının etekleri yukarıya doğru sıyrıldığı zaman ona ilgisizce baktı. Seks güdüsü tatile çıkmıştı. Belki tamamıyla emekliye ayrılmıştı. Belki de böylesi daha iyiydi. Bacaklarının arasındaki o organ yıllar boyunca başını türlü belaya sokmuştu. İlk on iki yıl organının farkında bile olmuyordun. Ama ondan sonraki elli... hatta altmış yıl boyunca seni peşinden sürüklüyordu. Boğa kafalı, çılgın bir Tasmanya şeytanı gibi.

Norman, "Bağırma," dedi. "Bağırma, Pammy. Bağırırsan seni öldürürüm." Bu boş bir tehditti. Hiç olmazsa şimdilik. Ama sarışın bunu bilemezdi.

Pam derin bir soluk almıştı, şimdi sessizce hızla verdi. Norman biraz gevşedi.

Kadın, "Lütfen canımı yakma," dedi. Tanrım, ne değişik bir sözdü bu! Norman daha önce böyle sözler hiç duymamıştı. Hayır, hayır.

"Canını yakmak istemiyorum. Kesinlikle istemiyorum." Arka cebinde bir şey sallanıp duruyordu. Norman elini cebine sokunca parmakları lastik maskeye dokundu. Buna pek şaşmadı. "Bütün yapman gereken bana bilmek istediğim şeyi söylemen, Pam. Ondan sonra mutlu mutlu kendi yoluna gidersin. Ben de kendi yoluma."

"Adımı nereden biliyorsun?"

Norman sorgulama odasını anımsatan bir tavırla, "ben pek çok şey biliyorum, bu benim işim" der gibi omzunu silkti.

Pam yere doğru kayan koyu kırmızı pikelerin üzerine oturdu. Norman'ın dokuzuncu kattaki odasındaki yatağında da öyle

bir örtü vardı. Pam eteklerini düzelterek dizlerine kadar çekti. Gözleri gerçekten olağanüstü bir maviydi. Sol gözünün alt kapağında bir damla gözyaşı belirdi, sonra yanağından kayıp geride rimelden oluşan bir iz bıraktı.

Pam, "Irzıma mı geçeceksin?" diye sordu. Norman'a o olağanüstü güzel mavi gözleriyle bakıyordu. Bir kadında böyle gözler olunca, bir erkeği baştan çıkarmak için başka bir şey gerekmezdi. *Öyle değil mi, Pammy?* Ama bu gözlerde Norman'ın görmek istediği ifade yoktu. Sorgulama odasında gördüğü bir ifade. Bütün gün ve yarı gece sıkıştırıp sorular sorduğun adam sonunda konuşmaya hazır olurdu. O zaman gözlerinde böyle bir ifade belirirdi. Alçakgönüllü, yalvarış dolu. "Sana her şeyi söyleyeceğim, her şeyi. Ama izin ver de biraz kendime geleyim," diyen bir ifade. Norman bunu Pammy'nin gözlerinde göremiyordu.

Henüz.

"Pam..."

"Lütfen bana saldırma... yapma bunu n'olur. Ama ille de yapacaksan lütfen bir prezervatif kullan. AIDS'ten çok korkuyorum."

Norman kadına bakakaldı, sonra da gülmeye başladı. Gülmek midesinin sancımasına, diyaframının daha da fazla acımasına neden oldu. En önemlisi yüzü iyice zonklamaya başladı. Yine de bir süre güldü, güldü. Kendine engel olamıyordu. *Susman gerekiyor,* diyordu kendi kendine. *Otelde çalışan biri, hatta özel dedektif kapının önünden geçebilir. Buradan gelen kahkahaları duyar ve ne olduğunu merak eder.* Bunun da yararı olmadı. Sonunda gülme krizi kendiliğinden sona erdi.

Sarışın önce ona hayretle baktı, sonra usulca gülümsedi. Umutla.

Norman sonunda kendini toparlamayı başardı. Artık gözlerinden yaşlar da akıyordu. "Sana saldıracak değilim, Pam." Bunu ancak gülmesinden dolayı sözleri yalanmış gibi bir izlenim bırakmayacağından emin olduktan sonra söyleyebildi.

Pam yine, "Adımı nereden biliyorsun?" diye sordu. Bu kez sesi biraz daha güçlü çıkmıştı.

Norman cebinden maskeyi çıkarıp elini içine soktu. Camry arabadaki budala muhasebeciye yaptığı gibi onu oynatmaya başladı. Maskeye, "Pam-Pam-bo-bam, banana-fanna-fo-Fam, fee-fi-Mam," diye şarkı söyletti. Maskeyi öne arkaya zıplattı. Shari Lewis'in lanet olasıca "Kuzu Chop"la yaptığı gibi. Ama bu bir kuzu değil, boynuzlarına çiçekler takılmış kahrolasıca, homo bir boğaydı. Norman'ın bu rezil şeyi sevmesi için bu dünyada hiçbir neden yoktu. Gelgelelim seviyordu işte.

Homo Boğa Ferdinand, "Ben de senden hoşlanıyorum," dedi. Boş gözlerle Norman'a bakıyordu. Sonra Pam'e döndü ve, "Sence bunun bir sakıncası var mı?" diye sordu.

Pam, "H-H-Hayır..." dedi. Ama gözlerinde hâlâ Norman'ın istediği o ifade belirmemişti. Henüz belirmemişti. Ancak ilerliyorlardı. Kadının Norman'dan ödü patlıyordu. Ondan ve boğadan. Bu kadarı kesindi.

Norman çömelerek ellerini dizlerinin arasından sarkıttı. Ferdinand'ın lastik boynuzları yere doğruydu. "Benim bu odadan ve yaşamından çıkıp gitmemi istediğine bahse girerim. Bu doğru değil mi?"

Kadın başını öyle şiddetle salladı ki, saçları omuzlarında aşağı yukarı dalgalandı.

"Evet, ben de öyle düşündüm. Buna bir itirazım yok. Bana bir tek şeyi söyle, ben de serin bir rüzgâr gibi uçup gideyim. Bu iş çok kolay." Norman kadına doğru eğilirken Ferdinand'ın boynuzları yere süründü. "Benim bütün bilmek istediğim şu: Rose nerede? Rose Daniels nerede oturuyor?"

"Aman Tanrım!" Pammy'nin rengi büsbütün uçtu. Daha önce yanaklarının yukarısında biraz kırmızılık varken o da kayboldu. Gözleri öyle irileşti ki, neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "Aman, Tanrım! Sen osun. Norman'sın sen."

Bu Norman'ı hem şaşırttı hem de kızdırdı. Kendisi kadının adını bilebilirdi. Bu işler böyle yapılırdı. Ama kadının onun adını bilmemesi gerekirdi. Başka her şeyi buna bağlıydı. Norman kadının adını söylemesine tepki gösterirken Pam örtülerin üzerin-

den kalktı. Az kalsın kaçıp kurtuluyordu. Norman sağ elini, boğa maskesinin içindeki elini uzattı ve hayal meyal kendi sesini duydu. "Hiçbir yere gidemezsin. Seninle konuşmak istiyorum. Hem de seninle çok yakından konuşmak niyetindeyim."

Kadını boğazından yakaladı. Pam bir çığlık atmak isteyerek en boğuk bir ses çıkardı. Ve şaşılacak bir kas gücüyle ileri atıldı. Norman'ın elinde maske olmasaydı onu tutabilirdi. Ama maske terli elinden kaydı, Pam ondan kurtularak uzaklaşmaya çalıştı. Kapıya doğru *düştü.* İki yana açtığı kollarını sallıyordu. Norman ondan sonra olanları pek kavrayamadı.

Bir ses duyuldu. Şampanya açılırken çıkan patlamaya benziyordu... Sonra Pam deli gibi çırpınmaya başladı. Ellerini kapıya vuruyordu. Kafası geriye doğru gitmiş, garip bir açı yapmıştı. Ulusal bir tören sırasında dikkatle bayrağa bakan biri gibi.

Norman, "Ha?" dedi. Gözlerinin önünde Ferdinand belirdi. Boğa elinde çarpılmıştı, sarhoş gibi gözüküyordu.

Boğa, "Aaah..." dedi.

Norman maskeyi elinden çektiği gibi cebine tıktı. Şimdi yağmurunkine benzeyen bir pıtırtı duyuyordu. Başını eğdi ve Pam'in sol ayakkabısının artık beyaz olmadığını gördü. Kırmızıya dönüşmüş ayakkabının etrafında kanlar bir gölcük oluşturuyor, kapıdan akarak damlıyordu. Pam'in hâlâ oynayan ellerini küçük kuşlara benzetti Norman.

Pam kapıya çivilenmiş gibiydi. Norman ona yaklaşırken bir bakıma öyle olduğunu anladı. Lanet olasıca kapının arkasında giysi almak için bir çengel vardı. Pam onun elinden kurtularak ileri atıldığı zaman bu çengele takılmıştı. Çengel kadının sol gözüne saplanmıştı.

Norman, "Ah, Pam," dedi. "Kahretsin! Seni budala." Hem öfkelenmiş hem de ne yapacağını şaşırmıştı. Boğanın budalaca gülümsemesini görüp duruyor, *Ahhh...* dediğini işitiyordu durmadan. Warner Bros'un çizgi filmlerinden birindeki ukala bir tip gibi.

Norman bir çekişte Pam'i çengelden kurtardı. O sırada korkunç bir çatırtı duyuldu. Kadın sağlam tek gözüyle Norman'a

sessiz bir dehşetle baktı. Bu göz adama eskisinden daha da maviymiş gibi geldi.

Sonra Pam ağzını açarak bir çığlık attı.

Norman hiç düşünmedi. Elleri kendiliğinden hareket etti, kadının yanaklarını tutarak yüzünü avuçlarının arasına aldı. Avuçları kadının ince hatlı çenesine doğru kaydı, sonra Pam'in kafasını çeviriverdiler. Bir tek şiddetli bir çatırdı işitildi. Biri sedir ağacından kesilmiş bir tahtaya basarken çıkan sese benzer bir çatırtı. Sonra kadının vücudu Norman'ın kollarında gevşedi. Pam ölüp gitmiş, Rose hakkında bildiklerini de beraberinde götürmüştü.

Norman, "Ah, seni aptal kız," dedi soluyarak. "Bir çengelle gözünü çıkardın. Bundan daha budalaca bir şey olur mu?"

Kollarındaki kadını sarstı. Pam'in kafası gevşekçe sağa sola sallandı. Şimdi beyaz üniformasının önünde kırmızı, ıslak bir bebek önlüğü vardı. Norman, Pam'i örtülere götürüp yığının üzerine attı. Kadın oraya yığılırken bacakları açılmıştı.

Norman, "Utanmaz kahpe," dedi. "Öldükten sonra bile fahişelikten vazgeçemiyorsun, değil mi?" Kadının bacaklarını üst üste koydu. Pam'in kollarından biri kucağından kayarak örtülere çarpınca Norman kadının bileğinde mor bir bilezik olduğunu gördü. Hemen hemen kısa bir telefon kordonuna benzeyen bileziğe bir anahtar takılmıştı.

Norman bir anahtara baktı, bir odanın dibindeki dolaplara.

Babası, *Oraya gidemezsin, Normie,* dedi. *Ne düşündüğünü biliyorum. Ama Durham Caddesi'ndeki binaya yaklaşırsan delilik etmiş olursun.*

Norman güldü. *Binaya yaklaşırsan delilik etmiş olursun.* İnsan bu sözleri düşününce komik buluyordu. Ayrıca... gidecek başka neresi vardı? Denenecek başka ne kalmıştı? Fazla zamanı yoktu. Köprüleri arkasında neşeyle yanıyordu. Hepsi de.

Norman, "Zaman çığrından çıktı," diye mırıldanarak Pam'in bileğinden anahtarlı bileziği çıkardı. Sonra dolaplara doğru gitti. Bileziği dişlerinin arasına sıkıştırarak boğa maskesini tekrar eline

geçirdi. Ferdinand'ı havaya kaldırarak onun dolapların üzerindeki adlara bakmasını sağladı.

Ferdinand, "İşte bu," diyerek lastik suratını üzerinde "Pam Haverford" yazılı kapağa vurdu.

Anahtar kilide uydu. Dolapta bir blucin, bir tişört, bir sporcu sutyeni, duş için gerekli şeyler olan bir torba ve Pam'in el çantası vardı. Norman çantayı çamaşır sepetlerinden birine götürüp içindekileri havluların üzerine boşalttı. Ferdinand'ı acayip bir casus uydusuymuş gibi bu eşyaların üzerinde dolaştırdı.

Ferdinand, "İşte burada, koca oğlan," dedi.

Norman makyaj malzemesi, kâğıtlar ve mendillerin arasından gri plastikten ince, küçük bir plakayı aldı. Bunun yurdun ön kapısını açacağı belliydi. Norman elinde plastik kartla dönerken...

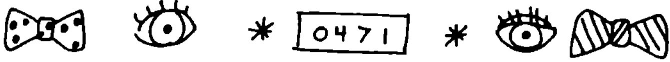
Boğa, "Dur," dedi. Norman'ın kulağına yaklaşarak bir şeyler fısıldarken çiçekler ile süslü boynuzları sallandı.

Norman onu dinledi, sonra da başını salladı. Maskeyi terli elinden çıkarıp yine cebine soktu ve Pam'in çantasından çıkan karmakarışık şeylerin üzerine eğildi. Eşyaları bu kez daha dikkatle, suç işlenen bir yeri inceler gibi elden geçirdi. Son zamanlarda "olay yeri" diye tanımlanıyordu. Ama tabii cinayet işlenen bir yerde olsaydı o zaman parmaklarının değil, kurşun ya da bir tükenmezkalemin ucunu kullanacaktı.

Norman, *Parmak izleri burada sorun değil,* diye düşünerek güldü. *Artık hiç değil.*

Pam'in cüzdanını bir yana itti. Üzerinde "Telefon-Adres" yazılı kırmızı kaplı küçük bir defteri alıp K harfini açtı. Kızlar ve Kız Kardeşler'in adresi ile telefonu yazılmıştı. Ama aradığı bu değildi. Defterin ilk sayfasına baktı. Buradaki pek çok numara Pam'in karalamalarının üzerlerine ve etraflarına yazılmışlardı. Gözler, çizgi romanlardaki gibi papyonlar vb.

Norman son sayfayı açtı. Aradığını orada bulması olasılığı vardı. Yine telefon numaraları, gözler... ve ortada çerçeveye alınmış, iki yanına yıldızlar çizilmiş bir numara.

Norman, *Oh, oh, oh!* dedi. *Millet, kartlarınızı sıkı tutun. Ama galiba biri "Tombala" yaptı. Öyle değil mi, Pammy?*

Pam'in defterinin son sayfasını yırtıp aldı ve ön cebine soktu. Ayaklarının ucuna basa basa kapıya gidip dışarıyı dinledi. Koridorda kimse yoktu. Soluğunu verirken cebine soktuğu kâğıdın ucuna dokundu. Aynı anda kafası yine sekti... bir süre için her şey yok oldu.

Hale ve Gustafson, Rosie ile Gert'ü karakoldaki büyük odanın bir köşesine götürdüler. Burası evlerdeki o "konuşma köşesi"ne benziyordu. Eşyalar eski ama rahattı. Dedektiflerin arkasına geçecekleri masalar da yoktu. İki adam onun yerine meşrubat makinesiyle üzerinde küçük bir çörek makinesi olan bir masanın arasındaki rengi solmuş yeşil bir kanepeye yerleştiler. Kahve makinesinin yukarısında o korkunç uyuşturucu bağımlıları ve AIDS kurbanlarının resimleri yoktu. Bir seyahat acentesinin yolladığı İsviçre Alpleri'yle ilgili bir manzara asılmıştı. Dedektifler sakin ve anlayışlıydılar. Seslerini yükseltmeden saygıyla konuşuyorlardı. Ne çare ki tavırlarının da resmi olmayan çevrenin de Rosie'ye pek yardımı olmadı. Hâlâ öfkeliydi, yaşamı boyunca hiç böylesine kızmamıştı. Ama ayrıca dehşet içindeydi de. Buna karakolda olması yol açıyordu.

Sorular sorulduğu ve cevaplar alındığı sırada Rosie birkaç kez duygularının kontrolden çıkması tehlikesiyle karşı karşıya geldi. Her seferinde de bele kadar gelen parmaklığı dışında sabırla oturan Bill'e baktı. Parmaklığın üzerinde "Bu noktadan sonra sadece polisle işleri olanlar içeri girebilir," yazılıydı. "Lütfen!"

Rosie kalkıp Bill'in yanına gitmesi ve ona artık beklememesini söylemesi gerektiğini biliyordu. "Sen artık eve git. Bana da yarın telefon et," demeliydi. Ama bunu yapamıyor, Bill'in orada

olmasını istiyordu. Dedektifler onları buraya getirirken Bill'in Harley'iyle onları izlemesini istediği gibi. Gece yarısı uyanan, hayal gücü fazla işleyen küçük bir çocuğun lambasının yanık bırakılmasını istemesi gibi Bill'in yanında, yakınında olmasını gereksiniyordu.

İşin kötüsü aklına çılgınca şeyler geliyordu. Onların çılgınca düşünceler olduğunu *biliyor* ama bilmenin bir yararı olmuyordu. O düşünceler bir süre ortadan kaybolunca Rosie polislerin sorularını yanıtlamaktan başka bir şey düşünmüyordu. Ama sonra bir de bakıyordu ki, polislerin Norman'ı bodruma indirdiklerine inanmaya başlamış. *Evet, Norman'ı bodruma sakladılar. Çünkü güvenlik bir ailedir. Polisler kardeştir. Polis karılarının kaçmalarına ve ne olursa olsun kendilerine ait bir yaşam sürmelerine izin verilmez. Norman şimdi bodrumun daha da altındaki küçücük bir odada. Orada bekliyor. O odada olanca sesinle bağırsan da kimse seni duymaz. Odanın beton duvarları nemli. Tavandaki bir kordondan çıplak bir ampul sarkıyor. Bu anlamsız oyun sona erdiği zaman beni ona götürecekler. Beni Norman'a götürecekler.*

Rosie bunun çılgınca bir düşünce olduğunu ancak başını kaldırdığı ve Bill'in parmaklığın ötesinde oturduğunu gördüğü zaman anlıyordu. Bill ona bakıyor ve Rosie'nin konuşmasının sona ermesini bekliyordu. Sonra onu demir midillisine bindirerek evine götürecekti.

Olaydan tekrar tekrar söz edildi. Soruları bazen Gustafson, bazen de Hale soruyordu. Rosie onların şu bilinen "iyi polis/kötü polis" oyununu oynadıklarını sanmıyordu. Yine de o sonsuz soruların ve o sayısız formların doldurulmasının bitmesini istiyordu. Ondan sonra gitmelerine izin vermeliydiler. Belki Rosie karakoldan çıkınca öfkeyle dehşet yüzünden uğradığı uyuşukluktan kurtulabilecekti.

Gustafson, "Bana çantanızda neden Bay Daniels'ın resminin olduğunu tekrar anlatın, Bayan Kinshaw," dedi. Önünde yarısı tamamlanmış bir rapor, bir elinde de bir tükenmezkalem vardı.

Kaşlarını öyle bir ifadeyle çatmıştı ki, Rosie onu çalışmadığı bir dersten son sınava giren bir çocuğa benzetti.

Gert, "Bunu size iki defa anlattım ya," diye cevap verdi.

Hale usulca, "Bu son olacak," dedi.

Gert ona baktı. "İzci sözü?"

Hale gülümsedi. Bu tavrı çok etkileyiciydi. Dedektif başını salladı. "İzci sözü."

Gert de olanları yeniden anlatmaya başladı. Anna ile Peter Slowik'i Norman Daniels'ın öldürmüş olabileceğini düşünmüşler, Norman'ın resmini faksla getirtmişlerdi. Gert daha sonra piknikte tekerlekli sandalyeyle dolaşan adamı fark etmişti. Rosie artık hikâyeyi çok iyi biliyordu. Ama Gert'ün cesareti onu hâlâ şaşırtıyordu. Gert tuvaletlerin bulunduğu binanın arkasında Norman'la boğuşmasından söz etmeye başladı. Kayıtsızca, sanki bir sipariş listesini okuyormuş gibi konuşuyordu. Rosie o zaman zencinin iri elini tutarak iyice sıktı.

Gert hikâyesini bitirip Hale'a baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Tamam mı?"

Hale, "Evet," dedi. "Tabii tamam. Cynthia Smith size hayatını borçlu. Polis olsaydınız size takdirname verilmesi için başvuruda bulunurdum."

Gert burun kıvırdı. "Ben polis olamazdım. Sağlık kontrolünden geçemezdim. Çok şişmanım."

Hale, "Yine de..." diyerek onun gözlerinin içine baktı, ciddiydi.

"Ah, iltifatınıza teşekkür ederim. Ama ben sizin bana sadece o adamı yakalayacağınızı söylemenizi istiyorum."

Gustafson atıldı. "Onu yakalayacağız." Bundan kesinlikle emin gibi konuşmuştu.

Rosie, *Siz benim Norman'ımı tanımıyorsunuz, memur bey*, diye düşündü.

Gert, "Artık bizimle işiniz bitti mi?" diye sordu.

Hale, "Sizinle, evet," dedi. "Ama Bayan McClendon'a bir iki soru daha sormak istiyorum... Onları cevaplayabilir misiniz? Kötü durumdaysanız daha sonra da konuşabiliriz." Bir an durdu.

"Ama bu işi ertelemememiz *daha iyi* olur. Bunu ikimiz de biliyoruz sanırım. Öyle değil mi?"

Rosie bir an gözlerini yumdu, sonra tekrar açtı. Parmaklığın dışında oturan Bill'e doğru baktıktan sonra Hale'a döndü.

"Gereken şeyi sorun. Ancak konuşmayı mümkün olduğu kadar çabuk sona erdirin. Eve gitmek istiyorum."

Norman kendine geldiğinde sakin bir sokakta arabadan iniyordu. Orayı hemen tanıdı, Durham Caddesi'ndeydi. Şıllıkların yurdundan bir buçuk blok ötede. Hava henüz kararmamıştı ama bir süre sonra karanlık basacaktı. Ağaçların altındaki gölgeler koyulaşmıştı, kadife gibiydiler.

Norman başını eğerek kendine bakınca otelden ayrılmadan önce odasına çıkmış olduğunu anladı. Cildi sabun kokuyordu ve üzerinde farklı bir giysi vardı. Kılığı yapacağı iş için çok da uygundu: bez pantolon, yuvarlak yakalı beyaz bir tişört ve onun üzerinde mavi işçi gömleği. Gömleğin eteklerini pantolonunun içine sokmamıştı. Şimdi hafta sonu bozuk bir gaz bağlantısını kontrole gelen bir adama benziyordu. Ya da...

Norman usulca, "Ya da alarmı kontrole gelen bir uzman," diye mırıldandı. "Çok cüretli bir şey bu, Senyor Daniels. Kahretsin! Çok cüretli..."

Birden yıldırım çarpmış gibi paniğe kapıldı.

Bez pantolonun sol arka cebine elini vurdu. Orada cüzdanından başka bir şey yoktu. Bu kez de sağ arka cebini yokladı ve rahatlayarak kulak tırmalayan bir soluk verdi. Eli buruşuk lastik maskeye değmişti. Ama polis tabancasını unuttuğu anlaşılıyordu. Herhalde odasındaki kasadaydı. Neyse maskeyi hatırlamıştı. Şu ara maske ona tabancasından daha önemliymiş gibi geliyordu. Belki de delice bir şeydi ama böyleydi işte.

Kaldırımda 251 numaraya doğru yürümeye başladı. *Binada sadece birkaç kahpe varsa onları rehine alırım. İçerisi doluysa olabildiğince çok rehine almaya çalışırım. Belki altı kadar. Gerisini de korkutup kaçırırım. Sonra onları teker teker vurmaya başlarım. Birer birer.*

İçlerinden biri sonunda Rosie'nin adresini açıklayıncaya kadar. Hiçbiri karımın adresini bilmiyorsa hepsini öldürür, ondan sonra dosyalara bakarım... Ama buna gerek kalacağını sanmıyorum.

Babası endişeyle, *Ya polisler oradaysa, Normie?* diye sordu. *O zaman ne yapacaksın? Ön tarafta polisler, içerde polisler? Yurdu sana karşı korumaya çalışan polisler?*

Norman ne yapacağını bilmiyordu, buna pek aldırdığı da yoktu.

245, 247 ve 249 numaranın önünden geçti. Son bina ile kaldırımın arasında bir çit vardı. Norman çitin sonuna gelince birdenbire durdu. Gözlerini kısarak kuşkuyla 251 numaraya baktı. Orada az ya da çok bir faaliyet olacağını düşünmüş, kendini buna hazırlamıştı. Ama gördüğüne karşı hazırlıklı değildi. Çünkü yurtta hiçbir faaliyet yoktu.

Kızlar ve Kız Kardeşler binası dar ve uzun bir çim alanın dibindeydi. İkinci ve üçüncü katın storları sıcağa karşı indirilmişti. Bina bir kalıntı kadar sessizdi. Verandanın solundaki storları açık pencereler karanlıktı; içerde kımıldanan gölgeler de görülmüyordu. Verandada kimse yoktu, bahçe yoluna arabalar park edilmemişti.

Norman, *Burada böyle duramam,* diye düşünerek tekrar yürümeye başladı. Yurdun önünden geçerek daha önce iki kaltağın çalıştıklarını gördüğü sebze bahçesine baktı. Onlardan birini parktaki tuvaletlerin orada yakalamıştı. Bu akşam bahçe de boştu. Görebildiği kadarıyla arka bahçe de öyle.

Babası, *Bu bir tuzak, Normie,* dedi. *Bunu biliyorsun, değil mi?*

Norman kapısında 257 numara yazılı Cape Cod tarzı bir eve kadar gitti, sonra dönüp kaldırımda ağır ağır ilerledi. Evet, bu bir tuzağa benziyordu. Babasının sesi bu konuda haklıydı. Yine Norman'a bir tuzak kurulmuş gibi *gelmiyordu* nedense.

Boğa Ferdinand lastikten yapılmış kötü bir hayalet gibi gözlerinin önünde belirdi. Norman hiç farkına varmadan maskeyi cebinden çıkarıp eline takmıştı. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordu. Pencereden bakan herhangi biri bu iriyarı, yüzü gözü

şiş adamın lastik bir maskeyle neden konuştuğunu merak ederdi. Kesinlikle... Ama bütün bunların pek önemi yok gibiydi. Yaşam... şey, iyice basitleşmişti. Bu da Norman'ın hoşuna gidiyordu.

Ferdinand, "Yok canım," dedi. "Bu bir tuzak değil."

Norman, "Bundan emin misin?" diye sordu. Hemen hemen tekrar 251 numaranın önüne gelmişti.

"Evet." Ferdinand çelenklerle süslü boynuzlarını salladı. "Onlar yine pikniğe devam ettiler, hepsi o kadar. Herhalde şu anda yere oturmuş, o sünger gibi şekerlemeleri ateşte kızartıyorlardır. O sırada arkasında büyükannenin giysilerine benzeyen bir elbise olan bir sevici de 'Blowin'in the Wind' şarkısını söylüyor. Sen sadece bugünkü eğlencelere bir süre ara verilmesine neden oldun, hepsi o kadar."

Norman Kızlar ve Kızkardeşler'in kapısına giden bahçe yolunun başında durdu. Başını eğmiş, düşünceli düşünceli maskeye bakıyordu.

Boğa özür dilercesine, "Hey, ahbap," dedi. "Özür dilerim. Ama ben haberleri yaratmıyorum. Sadece onları bildiriyorum."

Norman hiç beklemediği bir şeyi keşfettiği için sersemlemişti. Evine gelip de karının çantasında banka kartınla bilinmeyen bir yere kaçtığını öğrenmek kadar kötü bir şey daha vardı: adam yerine konmamak.

Bir grup *kadın* tarafından adam yerine konmamak!

Ferdinand, "İyi ya," dedi. "O kadınlara böyle bir şey yapamayacaklarını anlat. Onlara bir ders ver. O kadınlara kim olduğunu öğret. İyice öğret ki, bunu bir daha unutmasınlar."

Norman, "Bunu bir daha unutmasınlar," diye homurdandı. Elindeki maske hevesle başını salladı.

Norman, maskeyi tekrar arka cebine tıktı. Sol ön cebinden Pam'in anahtar-kartı ile adres defterinden kopardığı sayfayı çıkardı. O sırada bahçe yolundan ağır ağır ilerliyordu. Verandanın basamaklarından çıktı ve başını bir defa kaldırarak kapının yukarısındaki kameraya baktı. Bunu kayıtsızca yaptığını umuyordu. Anahtar-kartı bacağına dayamıştı. Birileri onu gözetliyor

olabilirdi. Ferdinand uğurlu olsun olmasın sonuçta beyin yerine Norman Daniels'ın elinden yararlanan lastik bir maskeydi. Bunu unutmaması iyi olurdu.

Anahtar-kartın sokulacağı yarık tam tahmin ettiği yerdeydi. Onun yanında bir mikrofon vardı. Üzerine ziyaretçilerin düğmeye basıp nasıl konuşacaklarını öğreten küçük bir levha da takılmıştı.

Norman düğmeye basıp öne doğru eğilerek konuşmaya başladı. "Midland Gaz Şirketi. Bu civarda gaz kaçağı varmış. Onu kontrole geldim. Tamam mı?"

Parmağını düğmeden çekti. Bekledi. Başını kaldırıp kameraya baktı. *Siyah-beyaz. Herhalde yüzümün ne kadar şiş olduğunu pek göstermiyor umarım.* Kalbi göğsünde küçük, kötü bir makine gibi çalışırken ne kadar zararsız bir insan olduğunu göstermek için gülümsedi.

Ama ona cevap veren olmadı. Hiç ses çıkmadı.

Düğmeye tekrar bastı. "Evde kimse yok mu, kızlar?"

Norman içeridekilere zaman vermesi gerektiğini düşünerek ağır ağır yirmiye kadar saydı. Babası, *Bu bir tuzak,* diye fısıldadı. *Böyle bir durumda tam senin kurabileceğin bir tuzak. Sen de bok çuvalını buraya çeker ve onu içerde kimsenin olmadığına inandırırdın. Ondan sonra da onun tepesine inerdin. Tonlarla tuğla gibi...* Evet, bu gerçekten de Norman'ın kurabileceği gibi bir tuzaktı... Ama burada hiç kimse yoktu. Norman bundan hemen hemen emindi. Ev ona çöpe atılmış bir bira tenekesi kadar boşmuş gibi geliyordu.

Norman anahtar-kartı yarığa soktu. Bir tek şakırtı duyuldu. Kartı çıkarıp tokmağı çevirdi, Kızlar ve Kız Kardeşler'in ön holüne girdi. Soldan hafif ve düzenli bir ses geliyordu: bip-bip-bip-bip. Bu anahtarlı bir alarmdı. Aletin mesaj ekranında iki sözcük yanıp yanıp sönüyordu: "Ön kapı."

Norman birlikte getirdiği kâğıt parçasına baktı. Bir saniye duraklayarak, *Bunun sandığım şey olmasını dilerim,* diye dua etti. Sonra numaralara bastı: 0471. Alarm biplemeye devam ederken bir an kalbi durdu sanki. Sonra ses kesildi. Norman soluğunu

vererek kapıyı kapattı. Hiç düşünmeden alarmı tekrar ayarladı. Polislere özgü o sezgileriyle yapmıştı bunu.

Sonra etrafına bakınınca ikinci kata çıkan merdiveni gördü. Holde ilerleyerek başını sağdaki kapıdan içeri uzattı. Burası bir dersliğe benziyordu. İskemleler bir daire oluşturulacak biçimde dizilmişti. Dipte de bir karatahta vardı. Karatahtaya "Vakar, Sorumluluk ve İnanç" yazılmıştı.

Ferdinand, "Bunlar akıllıca sözler, Norm," dedi. Yine Norman'ın elindeydi. Ne sihirdir, ne keramet gibi birdenbire belirivermişti. "Akıllıca sözler."

"Madem öyle diyorsun... Bana her zamanki saçmalıklar gibi geliyor..." Norman çevresine bakındıktan sonra sesini yükseltti. Bu tozlu sessizlikte bağırmak ona neredeyse saygısızlık gibi gelmişti. Ama bir erkek gerekeni yapardı.

"Hey! Kimse yok mu? Ben Midland Gaz Şirketi'nden geliyorum!"

Ferdinand da kolunun ucundan, "Hey!" diye bağırdı. Boş gözlerle etrafa neşeyle bakıyordu. Norman'ın babasının bazen sarhoşken yaptığı gibi komik bir Alman aksanıyla konuşuyordu. "Hey! Sen vağ oğda?"

Norman, "Kes sesini ahmak," diye homurdandı.

Boğa hemen karşılık verdi. "Emredersiniz, kaptan." Sonra da hemen sustu.

Norman ağır ağır dönerek holde ilerledi. Yanlarda başka odalar da vardı. Oturma odası, yemek salonu, küçük bir kütüphaneye benzeyen bir yer, holün dibindeki mutfak... Ama hepsi de boştu. Norman şimdi yeni bir sorunla karşı karşıyaydı. Aradığını bulmak için nereye gidecekti?

Derin bir soluk alarak gözlerini yumdu. Düşünmeye ve yeniden başlamak üzere olan baş ağrısını engellemeye çalışıyordu. Canı sigara istiyor ama yakmaya cesaret edemiyordu. İçeriye duman dedektörleri koymuş olabilirlerdi. Bu aygıtlar ilk tütün kokusunu alır almaz tiz seslerle ötmeye başlayabilirdi.

Norman derin bir soluk daha alıp havayı ta akciğerlerinin dibine kadar çekti. Sonra buraya sinmiş kokunun ne olduğunu anladı. Bu toz kokusu değildi. Kadın kokusuydu. Kendi cinsleriyle buraya kapanmış ve gerçek dünyayı engellemek için hep birlikte "kendilerini üstün görme" denilen şeyden ortak bir kefen dokumuş olan kadınların kokusu. Sprey ve ağzı bilyeli deodoran, "Günahım", "Beyaz Omuzlar" ve "Saplantı" gibi rezil adları olan parfümlerin kokusu. Kadınların yemekten hoşlandıkları sebzeyi andıran yiyeceklerin ve içmeye bayıldıkları çayın meyvemsi kokuları. Toz değil, mayaya benzeyen fermantasyon kokusuydu bu. Temizliğin asla silemeyeceği bir koku. Erkeksiz kadınların kokusu. Birdenbire bu koku Norman'ın genzine, boğazına, kalbine doldu. Öğürdü, bayılacak gibi oldu. Bu koku neredeyse onu boğacaktı.

Ferdinand sert sert, "Kendine gel, oğlum," dedi. "Burnuna gelen sadece dün gece makarnanın üzerine döktükleri salçanın kokusu! Ah Tanrım!"

Norman soluk verdi ve gözlerini açtı. Evet, makarna sosu. Kızıl bir koku. Kan gibi. Ama aslında gerçekten sadece makarna sosunun kokusuydu.

"Affedersin," dedi. "Bir an dengemi kaybettim."

Ferdinand, "Evet, kim kaybetmezdi ki?" diye cevap verdi. Şimdi gözlerinde hem anlayış hem de şefkat varmış gibiydi. "İşte Circe'nin erkekleri domuza dönüştürdüğü yer burası olmalı." Maske Norman'ın bileğinde dönerek oyuk gözleriyle etrafı inceledi. *"Ya, ya, das ist o* yer."

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Hiç hiç. Boş ver."

Norman da etrafına bakınıyordu. "Nereye gideceğimi bilmiyorum. Acele etmem gerekiyor. Ama, Tanrım, burası öyle büyük ki. Burada en aşağı yirmi oda olmalı."

Boğa boynuzlarıyla mutfağın diğer tarafındaki kapıyı işaret etti. "Orayı dene."

"Kahretsin! Orası herhalde kilerdir."

"Sanmıyorum, Norm. Kiler kapısına herhalde 'Özel' diye yazmazlar. Öyle değil mi?"

Bu önemli bir noktaydı. Norman mutfakta ilerlerken boğa maskesini tekrar cebine soktu. O arada evyenin yanındaki rafta kurumaya bırakılmış olan makarna kevgirini de fark etti. Kapıya vurdu ama cevap alamadı. Tokmağı denediğinde kolayca döndü. Kapıyı açıp sağ duvarı yoklayarak elektrik düğmesini buldu ve ışığı yaktı.

Tavandaki avize bir dinozora benzeyen, üzeri karmakarışık kâğıt yığınlarıyla dolu yazı masasını aydınlattı. Yığının üzerinde altın bir plaka dengede duruyordu. Üstünde, "Anna Stevenson" ve "Tanrı bu karmaşayı kutsasın!" yazılıydı. Duvarda Norman'ın tanıdığı iki kadının çerçeveli bir fotoğrafı vardı. Onlardan biri artık ölmüş olan yüce Susan Gray'di. Diğeriyse Norman'ın gazetede resmini gördüğü beyaz saçlı bir sürtüktü. Televizyon programındaki Maude tipine benzeyen yaratık. İki kadın kollarını birbirinin omzuna atmış, karşılıklı bakışarak gülümsüyorlardı. Gerçek lezbolar gibi.

Odanın bir yanında dosya dolapları duruyordu. Norman o tarafa giderek diz çöktü. Üzerinde "D-E" yazılı dolaba uzanırken durakladı. Karısı artık Daniels soyadını kullanmıyordu. Bunu nereden öğrendiğini hatırlamıyordu. Ferdinand'ı mı söylemişti, yoksa kendisi mi öğrenmişti? Ya da içine mi doğmuştu? Her neyse, bunun doğru olduğundan emindi. Karısı kızlık soyadını kullanmaya başlamıştı.

Norman, "Sen öleceğin güne dek Rose Daniels olarak kalacaksın," diye homurdanarak M dolabına uzanıp çekmeceyi çekti. Ama hiçbir şey olmadı. Dolap kilitliydi.

Öyle önemli bir sorun sayılmazdı. Dolabı açmak için gidip mutfaktan bir alet alacaktı. Dışarı çıkmak için döndü, sonra gözü masanın köşesinde duran sepete iliştı. Sepete sapından bir kart sarkıyordu. Üzerine eski İngilizceyle "O halde Git Küçük Mektup" yazılmıştı. Sepete gönderilmeye hazırmış gibi gözüken zarf-

lar konmuştu. Norman, Lakeland kablolu TV'ye ücret göndermek için kullanıldığı anlaşılan bir zarfın altından çıkan bir şeyi gördü.

endon
renton Sokağı

-endon?

McClendon?

Norman zarfı kaptı. Sepeti ters çevirerek zarfların çoğunu yere attı. İrileşmiş gözlerinde aç bir ifade vardı.

Evet, Tanrım! McClendon... Rosie McClendon! Bu adın hemen altına büyük harflerle ve okunaklı biçimde bir adres yazılmıştı. Norman'ın bulmak için cehennem azabına katlandığı adres: Trenton Sokağı No. 897.

Krom kaplı, uzun bir mektup açacağı Yaza Giriş Pikniği'nden kalan ilan yığınının altına yarı gömülmüştü. Norman onu kaparak zarfın yanını yırttı, sonra hiç düşünmeden bıçağı arka cebine soktu. Aynı anda maskeyi alıp eline geçirdi. Zarftaki tek sayfanın yukarısında kabartma yazılar vardı. Önce "Anna Stevenson", sonra biraz daha küçük yazıyla "Kızlar ve Kız Kardeşler".

Norman kadının egosunu gösteren bu işarete çabucak bir göz attı. Sonra da maskeyi mektubun üzerinde dolaştırarak Ferdinand'ın onu kendisine okumasına izin verdi. Anna Stevenson'ın yazısı iri ve zarifti, hatta bazıları bunu "azametli" diye tanımlayabilirlerdi. Norman'ın terli parmakları Ferdinand'ın içinde titriyordu. Yumruğunu sıkmaya çalışınca lastik maske sanki yüzünü buruşturdu ve pis pis baktı.

Sevgili Rosie,

Sana yeni "odana" bir mektup yollamak istedim sadece. (Bu ilk mektupların ne kadar önemli olduklarını biliyorum.) Bize, Kızlar ve Kız Kardeşler'e geldiğin için sana ne kadar sevindiğimi açıklamalıyım. Sana yardım edebildiğimiz için de. Ayrıca yeni işine gerçekten çok sevindiğimi de söylemeliyim. Bana daha uzun bir süre Trenton Sokağı'nda oturmayacakmışsın gibi geliyor.

Kızlar ve Kız Kardeşler'e gelen her kadın diğerlerinin yaşamlarını yeniliyor. Onun ilk iyileşme döneminde burada olanların da, kendisinden sonra gelenlerin de. Çünkü her bir kadın geride deneyim, güç ve umudundan bir parça bırakıyor. Seni sık sık burada göreceğimizi umuyorum, Rosie. Sadece tam anlamıyla iyileşmen için daha uzun bir süre gerektiğinden ve içinde henüz başa çıkamadığın bazı duygular olduğundan dolayı değil. (Bu duyguların başında öfke geliyor sanırım.) Burada öğrendiklerini başkalarına da açıklaman gerektiği için de. Herhalde sana bütün bunları söylememe gerek yok...

Bir şıkırtı oldu. Fazla yüksek değildi ama sessizlikte çok tizmiş gibi bir izlenim yarattı. Bunu başka bir ses izledi. "Bip-bip-bip."

Alarm.

Norman'a konuk gelmişti.

Anna, Kızlar ve Kız Kardeşler'den bir buçuk blok öteye park edilmiş olan yeşil Ford'u hiç fark etmedi. Özel bir hayale dalmıştı. Hiç kimseye, hatta terapistine bile açıklamadığı bir hayaldi bu. Ama gerekliydi. Onu şimdiki gibi korkunç günlere saklıyordu. Bu hayale göre Anna'nın resmi *Time* dergisinin kapağında yayımlanmıştı. Bu bir fotoğraf değil, canlı renkli bir yağlıboya resimdi. Üzerinde beli oturmamış koyu mavi bir giysi vardı. (Mavi ona en yakışan renkti. Dümdüz inen elbise son iki üç yıldan beri belinin iç sıkıcı bir biçimde kalınlaştığını gizleyecekti.) Anna resimde sol omzunun üzerinden bakıyordu. Yani ressama daha güzel olan yanını dönmüştü. Saçları seksi bir biçimde kar yığını gibi sol omzuna dökülüyordu.

Resmin altında sadece "Amerikan Kadını" yazılıydı.

Anna arabayla bahçe yoluna girerken hayali istemeye istemeye sona erdirdi. (Oysa makalenin yazarının, "Anna Stevenson eziyet gören bin beş yüzden fazla kadını kurtardı," dediği noktaya gelmişti. "Buna rağmen kendisi şaşılacak, hatta içe dokuna-

cak kadar alçakgönüllü...") İnfiniti'nin motorunu durdurup bir an orada öylece oturdu. Gözlerinin altını usul usul ovuşturuyordu.

Anna'nın boşanmaları sırasında genellikle, "Büyük Petro" ya da "Çılgın Marksist Rasputin" diye adlandırdığı Peter Slowik sağlığında çok geveze bir adamdı. Dostlarının da onu hatırlarken aynı şeyi yapmaya kararlı oldukları anlaşılıyordu. Konuşmalar sürdükçe sürmüştü. Her "anımsama buketi" bir öncekinden uzunmuş gibiydi. (Anna bütün günlerini böyle iç bayıltıcı laflar bulmaya çalışarak geçiren ve her zaman uygun bir politikadan yana olan o budalaları makineli tüfekle memnunlukla tarayabilirdi.) Saat dörtte yemek yemek ve içki içmek için kalktıkları sırada Anna'ya oturduğu portatif iskemlenin biçimi poposuna oyulmuş gibi geliyordu. Yerli şarap çok kötüydü. Alışverişi Peter yapsaydı, o da aynı şeyi seçerdi. Toplantı sıkıcıydı ama erkenden kaçmak Anna'nın aklına bile gelmemişti. Oysa küçük bir sandviç yedikten ve diğerlerine uymak için bir yudum şarap içtikten sonra pekâlâ çıkıp gidebilirdi. Tabii herkes onu inceleyecek ve davranışlarını değerlendireceklerdi. Ne de olsa Anna Stevenson'dı. Bu kentin siyasi yapısında yeri olan önemli bir kadın. Ayrıca resmi tören sona erdikten sonra konuşması gereken bazı kimseler de vardı. Anna diğerlerinin onun bu insanlarla konuştuğunu görmelerini istiyordu, çünkü atlıkarınca böyle dönüyordu.

Çağrı cihazı da kırk beş dakika içinde üç defa çalarak eğlenceye katkıda bulunmuştu. Haftalar geçer ve aygıt çantasında sessizce dururdu. Gelgelelim bugün öğleden sonra, insanların ağlar gibi mırıldanarak konuştukları bu törende zaman zaman sessizlik uzayıp giderken çağrı cihazı da sanki çıldırmıştı. Anna üçüncü seferden sonra diğerlerinin dönüp dönüp kendisine bakmalarından sıkılmış ve o lanet olasıca şeyi kapatmıştı. *Piknikte birinin doğum sancısının tutmadığını umarım,* diye düşünüyordu. *Fırlatılan nallardan birinin bir üyenin çocuğunun kafasına gelmediğini de.* Ama en çok da Rosie'nin kocasının ortaya çıkmamış olmasını diliyordu. *Bunu yapacağını pek sanmıyorum. Adam bundan kaçınır.* Her neyse, çağrı cihazını arayan, herhalde önce yurda telefon et-

mişti. Anna şimdi ilk iş, çalışma odasındaki telesekretere bırakılan mesajları dinleyecekti. Bunu tuvaletteyken de yapabilirdi. Haberlerin çoğu böyle bir şeye layıktı zaten.

Anna arabadan inip kapıları kilitledi. Böyle iyi bir semtte bile dikkatli davranılması gerekiyordu. Verandanın basamaklarından çıktı. Anahtar-kartını kullandı ve güvenlik sisteminin bip-bip-bipini hiç düşünmeden susturdu. Hayalinin tatlı kalıntıları...

("Gitgide parçalara bölünen feminist hareketinin bütün hizipleri tarafından sevilen bu çağın tek kadını...")

... hâlâ kafasının içinde döneniyordu.

Anna holde ilerleyerek, "Merhaba ev!" diye seslendi.

Ona sessizlik karşılık verdi. Onun da beklediği buydu zaten... Ve doğrusunu söylemek gerekirse umduğu da buydu. Geceye özgü kıkır kıkır gülmeler, şırıldayan duşlar, çarpılan kapılar ve gürültülü televizyon komedileri başlamadan önce iki, hatta üç saat o kutsal sessizlik içinde oturabilecekti.

Anna mutfağa girerken, *Uzun uzun yapılacak bir banyo, Calgon ve diğer şeyler bugünün en kötü etkilerini silebilir mi?* diye düşündü. Sonra durakladı, kaşlarını çatarak çalışma odasının kapısına baktı. Aralık duruyordu.

Anna, "Kahretsin!" diye söylendi. "Kahretsin!"

Ona dokunup sarılmaya çalışan insanlardan sonra en çok, özel odasına girilmesinden hoşlanmazdı. Çalışma odasının kapısında kilit yoktu, çünkü buna tenezzül etmemesi gerektiğine inanıyordu. Burası *onun* yeriydi. Buraya kızlar ve kadınlar da onun cömertliği ve alçakgönüllülüğü sayesinde gelebiliyorlardı. Kapısına bir kilit taktırmasına gerek olmamalıydı. Anna'nın davet edilmeden içeri girmemeleriyle ilgili isteği yeterli olmalıydı.

Genellikle de yeterliydi. Ama ara sıra bir kadın bir belgeye *gerçekten gereksinimi* olduğunu ya da Anna'nın fotokopi makinesini kullanması gerektiğini (bu makine bodrumdaki dinlenme odasına konmuş olandan daha çabuk ısınıyordu) veya bir pula ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu terbiyesiz insan buraya giriyor, kendisine ait olmayan bu yerde dolaşıyor, hatta kendisine ait

olmayan şeylere de bakıyordu. Ve havayı eczaneden aldığı ucuz bir parfümle kirletiyordu...

Anna bir eli çalışma odasının kapısının tokmağında durdu. Küçük bir kızken kiler olan karanlık odaya baktı. Burun kanatları hafifçe kabardı ve kaşları daha da çatıldı. İçerde yabancı bir koku vardı gerçekten. Ama parfüme pek benzemiyordu. Bu kokuda Çılgın Marksist'i hatırlatan bir şey vardı. Bu...

"Bütün erkekler İngiliz Derisi sürerler. Ya da hiçbir şey sürmezler."

Tanrım! Aman Tanrım!

Kollarının tüyleri diken diken oldu. Anna pratik bir kadın olmakla övünürdü. Ama birdenbire Peter Slowik'in hayalinin onu çalışma odasında beklediğini düşlemek çok kolaylaşmıştı. Bu hayalet adamın sürdüğü o gülünç kolonyanın kokusu kadar uçucuydu...

Anna gözlerini odadaki tek ışığa dikti. Telesekretere. Küçük kırmızı lamba sanki kentte herkes bugün onu aramış gibi çılgınca yanıp sönüyordu.

Bir şey *olmuştu.* Bu, çağrı cihazının neden ısrarla çaldığını da açıklıyordu... Oysa Anna diğerlerinin kendisine dik dik bakmamaları için aptal gibi aygıtı kapatmıştı. Bir şey olmuştu. Herhalde Ettinger Rıhtımı'nda biri yaralanmıştı. Ya da... Tanrı korusun!

Anna çalışma odasına girip el yordamıyla kapının yanındaki elektrik düğmesini buldu. Sonra da şaşkın şaşkın durakladı. Düğme yukarıya doğru kaydırılmıştı. Yani tavandaki avizenin yanıyor olması gerekiyordu. Ama sönüktü...

Anna düğmeyi iki defa aşağı yukarı itti. Tam üçüncü kez yapacağı sırada bir el omzuna indi. Düşercesine.

Anna bir çığlık attı. Boğazından fırlayan ses bir korku filminin kadın kahramanınki kadar tiz ve dehşet doluydu. Diğer bir el sol kolunun yukarısını kavrar ve onu topuklarının üzerinde döndürürken Anna haykırmayı sürdürdü. Sonra mutfaktan süzülen ışıkta yabancının siluetini görünce yine bir çığlık attı. Bu...

Kapının arkasına gizlenerek onu bekleyen şey bir insan değildi. Başının tepesinden boynuzlar uzanıyordu. Bu boynuzlar da

acayip, tümöre benzeyen bir şeyler yüzünden şişmiş gibi duruyordu. Bu...

Boğuk bir ses, "Yaşasın boğa," dedi. Anna karşısındakinin bir insan *olduğunu* anladı. Maske takmış bir erkek. Ama böyle olması rahatlamasını sağlamadı. Çünkü adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Anna adamın elinden kurtularak geri geri masasına doğru gitti. Burnuna hâlâ İngiliz Derisi'nin kokusu geliyordu. Ama şimdi başka kokuları da alıyordu: sıcak lastik, ter, idrar. Bu koku kendisinden mi geliyordu? Altına mı kaçırmıştı? Anna bilmiyordu, belinden aşağısı uyuşmuştu.

Titrek bir sesle, "Bana dokunma," dedi. Her zamanki sakin ve otoriter sesine hiç benzemiyordu. Anna elini arkaya uzatarak polisin gelmesini sağlayacak olan o düğmeyi aradı. Düğme orada bir yerdeydi ama kâğıt yığınlarının altına gömülmüştü. "Bana dokunayım deme. Seni uyarıyorum."

Boynuzlu maskeli yaratık sanki bir şeyi derin derin düşünüyormuş gibi, "Anna-Anna-bo-Banna," dedi. Sonra da kapıyı arkasından hızla kapattı. Şimdi oda iyice karanlıklaşmıştı.

Anna masanın yanından kayarcasına ilerleyerek, "Yaklaşma," dedi. Banyoya girip kapıyı kilitleyebilirse...

"Fee-fo-mo-Manna..."

Ses Anna'nın solundan gelmişti, hem de yakınından. Sağa doğru atıldıysa da, yeterince hızlı davranamamıştı. Güçlü kollar ona sarıldı. Anna tekrar bağırmaya çalıştı. Ama kollar onu iyice sıktı ve kadının ciğerleri sessizce, hızla boşaldı.

Anna, *Şimdi ben Misery Chastain olsaydım,* diye düşündü. *O zaman...* Sonra Norman'ın dişleri kadının boynuna dokundu. Aşıklar Yolu'na arabasını park eden şehvetli bir çocuğunki gibi. Derken dişleri Anna'nın boynuna *geçti.* Kadının elbisesinin önünden sıcak bir şey akmaya başladı. Anna başka bir şey düşünemedi.

Son sorular sorulduğu ve son ifade imzalandığı sırada karanlık çoktan bastırmıştı. Rosie'nin başı dönüyordu, pek kendin-

de değildi. Lisede zaman zaman yaptıkları ve bütün gün süren sınavlardan sonra olduğu gibi.

Gustafson belgelerini dosyalamaya gitti. Kâğıtları İsa'nın son yemeğinde kullandığı kupaymış gibi tutuyordu. Rosie de ayağa kalkıp Bill'e doğru gitti. O da ayağa kalkmak üzereydi. Gert kadınlar tuvaletini bulmaya gitmişti.

Hale dirseğinin dibinden, "Bayan McClendon?" dedi.

Rosie'nin yorgunluğunun yerini ani ve korkunç bir sezgi aldı. Şimdi ikisi yalnızdılar. Bill, Hale'ın söylediklerini duymayacak kadar uzaktaydı. Başkomiser konuşmaya başladığında sesi ona bir sır veriyormuş gibi alçak olacaktı. "Kocanla ilgili bütün bu saçmalıkları hemen sona erdir," diyecekti. "Henüz zaman varken bunu yap. Senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan böyle yaparsın. Bundan sonra etrafında polisler varken dilini tut! Tabii onlardan biri sana bir soru sorduğu ya da pantolonunun fermuarını açtığı zaman durum değişir." Hale şimdi Rosie'ye bunun aileyle ilgili bir olay olduğunu hatırlatacaktı.

Ama dedektif sakin bir tavırla, "Onu yakalayacağım," dedi. "Bilmiyorum, sizi buna inandırabilecek miyim? Ne söylersem söyleyeyim bana tümüyle güvenebilecek misiniz? Ama bu sözleri söylediğimi yine de duymanızı istiyorum. Onu *yakalayacağım.* Size söz veriyorum."

Rosie ağzı bir karış açık ona bakakaldı.

"Bunu yapacağım, çünkü o bir katil. Deli ve tehlikeli. Bunu yapacağım, çünkü bu odada etrafınıza nasıl baktığınızı görüyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Bir kapı çarpınca irkilmeniz de öyle. Ya da ellerimden birini her oynatışımda olduğunuz yerde büzülmeniz."

"Ben böyle..."

"Evet, öyle *yapıyorsunuz.* Elinizde değil. Ama bunun bir sakıncası yok. Çünkü *neden* öyle davrandığınızı biliyorum. Bir kadın olsaydım ve o kadar acı çekseydim..." Hale'ın sesi hafifledi, Rosie'ye garip bir tavırla baktı. "Yaşadığınız için ne kadar şanslı olduğunuzun hiç farkında mısınız? Bunu hiç düşündünüz mü?"

Rosie, "Evet," dedi. Bacakları titriyordu. Bill parmaklığın önünde durmuş, ona bakıyordu. Endişelendiği belliydi. Rosie kendini zorlayarak ona gülümsedi, sonra da, "bir dakika daha" der gibi parmağını kaldırdı.

"Evet, tabii düşündünüz." Hale etrafına bakındı, Rosie de onun bakışlarını izledi. Bir masada memurlardan biri, tek harfli lise ceketlerinden giymiş, hüngür hüngür ağlayan bir delikanlının ifadesini alıyordu. Tavandan yere kadar mutfak teli geçirilmiş olan pencerelerin önündeki başka bir masada üniformalı bir polis ile bir sivil dedektif kafa kafaya vermiş bir yığın fotoğrafı inceliyorlardı. Dedektif ceketini çıkarmıştı, kemerine takılı .38'lik beylik tabancası gözüküyordu. Odanın dibindeki bir dizi bilgisayar ekranının önünde Gustafson üniformalı genç bir polisle raporlarından söz ediyordu. Rosie onun on altısından büyük durmadığını düşündü.

Hale, "Polisler konusunda epey bilginiz var," dedi. "Ne yazık ki bildiklerinizin çoğu yanlış."

Rosie bu sözler karşısında ne söyleyeceğini bilemedi. Ama zararı yoktu, Hale'ın ondan yanıt beklemediği anlaşılıyordu.

"Kocanızı yakalamayı en çok neden istediğimi biliyor musunuz, Bayan McClendon? En beğenilen şarkılar listesindeki bir numarayı?"

Rosie, "evet" der gibi başını salladı.

"Onu yakalayacağım. *Çünkü* o bir polis! Üstelik kahraman bir polis. Tanrı aşkına! Ama resmi bir daha kentinizin gazetelerinin birinci sayfasında çıktığı zaman Norman Daniels ya *ölmüş* ya da prangaya vurularak turuncu eşofman giymiş olacak."

Rosie, "Bunu söylediğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Benim için çok önemli."

Hale onu Bill'e doğru götürdü. Bill parmaklıktaki kapıyı açarak Rosie'yi kucakladı. Kadın ona sıkıca sarılıp gözlerini yumdu.

Hale, "Bayan McClendon?" dedi.

Rosie gözlerini açınca Gert'ün odaya girdiğini gördü. Ona elini salladı, sonra Hale'a çekingen bir tavırla baktı. Ama korkuyla değil. "İsterseniz beni Rosie diye çağırabilirsiniz."

Dedektif bunu duyunca bir an gülümsedi. "Bu yere karşı gösterdiğiniz ve 'pek de memnun' diye tanımlayamayacağımız tepki konusunda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacak bir şeyi öğrenmek ister misiniz?"

"Şey... Evet, sanırım..."

Bill atıldı. "İzin verin de ben tahmin edeyim. Rosie'nin kentindeki polislerle başınız dertte."

Hale ekşi ekşi güldü. "Gerçekten de öyle. Bize Daniels'ın sağlığı ve kan tahlilleriyle ilgili raporları, hatta parmak izlerini fakslamak konusunda fazla nazlı davranıyorlar. Karşımıza polis avukatları çıktı bile. Uyanık polis hukukçuları."

Rosie, "Norman'ı koruyorlar," dedi. "Böyle yapacaklarını biliyordum."

"Şu ana kadar öyle oldu. Bu bir içgüdü. Bir polis öldürülünce her şeyi bir yana bırakıp katilin peşine takılmanızı emreden duygu gibi. Ne var ki sonunda her şeyin gerçek olduğunu anlayacak ve zorluk çıkarmaktan vazgeçecekler."

Gert, "Buna gerçekten inanıyor musunuz?" diye sordu.

Hale bir anlık duraksamadan sonra başını salladı. "Evet. İnanıyorum."

Bill öğrenmek istedi. "Olay sona erinceye kadar Rosie'nin korunmaya alınmasına ne dersiniz?"

Hale tekrar başını salladı. "Trenton Sokağı'ndaki evin önünde bir devriye arabası beklemeye başladı bile, Rosie."

Rosie, Gert'e, sonra da Bill'e baktı, sonunda tekrar Hale'a döndü. Yine üzülmüş ve korkuya kapılmıştı. Olaylar onu sarsıp duruyordu. Tam kendini biraz toparlamaya başlarken başka taraftan yine bir darbe yiyor ve yere yığılıyordu.

"Neden? *Niçin?* Norman nerede oturduğumu bilmiyor! Bunu *bilmesi* imkânsız! Norman o yüzden pikniğe geldi. Orada olacağımı düşünüyordu. Cynthia ona adresimi vermedi değil mi?"

Hale, "Vermediğini söylüyor," dedi. İkinci sözcüğü hafifçe vurgulamıştı, Rosie bunun farkına varmadı ama Gert ile Bill fark etmişlerdi. Birbirlerine baktılar.

"İyi ya işte! Gert de ona nerede oturduğumu söylememiş! Söylemedin değil mi, Gert?"

Gert, "Hayır, efendim," dedi.

"Ben emin olmayı tercih ederim, Rosie. Böyle diyelim, olsun bitsin. Oturduğun binanın önünde devriye arabası var. Mahallede de en aşağı iki destek araba. Sizi tekrar tekrar korkutmak istemiyorum. Ama polisin nasıl çalıştığını bilen bir kaçık özel türde bir delidir. En iyisi işi şansa bırakmamak olur."

Rosie zor duyulan sesle, "Madem öyle düşünüyorsunuz," dedi.

"Bayan Kinshaw, sizi de bizimkilerden biri istediğiniz yere götürecek..."

Zenci kadın hemen, "Ettinger Rıhtımı," diye cevap vererek arkasındaki bornozu okşadı. "Konserde şıklığımı göstereceğim."

Hale güldü, sonra da elini Bill'e uzattı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bay Steiner."

Bill dedektifin elini sıktı. "Ben de. Her şey için teşekkür ederim."

"Bu benim görevim." Hale bir Gert'e baktı, bir Rosie'ye. "İyi geceler, kızlar." Tekrar zenci kadına döndü. Birdenbire güldü ve sanki on beş yaş gençleşti. "Tamam mı, ahbap?" Gert bir an düşündü, sonra gülerek Hale'a katıldı.

Karakolun önündeki basamaklarda Bill, Rose ve Gert birbirlerine biraz sokuldular. Hava nemliydi. Gölden etrafa sisler yayılıyordu. Sis henüz yoğun değildi; sadece sokak lambalarının etrafında haleler oluşturuyor ve ıslak kaldırımları ince bir duman tabakası gibi kaplıyordu. Ama Rosie sisin bir saat sonra neredeyse bıçakla kesilecek kadar yoğunlaşacağını tahmin etti.

Gert, "Bu gece yurda gelmek ister misin, Rosie?" diye sordu. "İki saat sonra hepimiz konserden döneceğiz. Seninle mısır patlatıp her şeyi hazırlarız."

Rosie yurda dönmeyi hiç istemiyordu. Bill'e baktı. "Eve gidersem benimle kalır mısın?"

Bill hemen, "Tabii kalırım," diyerek onun elini tuttu. "Benim için bir zevk olur. Nerede yatacağımı da düşünüp üzülme. Ben şimdiye dek yatıp da uyuyamadığım bir kanepe hiç görmedim."

Rosie, "Sen benim kanepemi görmedin ama," diye cevap verdi. Kanepesinin bir sorun yaratmayacağını biliyordu, çünkü Bill orada yatmayacaktı. Karyolası tek kişilikti. Belki biraz sıkışacaklardı... yine de rahat edebileceklerinden emindi. Belki böylesi duruma bir şeyler de katacaktı.

Sonra zenciye döndü. "Tekrar teşekkür ederim, Gert."

"Önemli değil." Gert, Rosie'yi çabucak kucakladı, sonra eğilerek Bill'in yanağına vurdu. Bir polis arabası köşeyi dönüp durdu, motoru çalışıyordu. "Rosie'yi iyi koru, adamım."

"Koruyacağım."

Gert devriye arabasına doğru giderken durakladı ve Bill'in desteğinin üzerinde yan yatmış olan Harley'ini işaret etti. "Bu lanet olasıca siste onu devireyim deme."

"Onu dikkatli süreceğim, anneciğim. Söz veriyorum."

Gert yalandan kaşlarını çatarak yumruğunu salladı. Bill gözlerini yarı yumup çenesini tuttu. Yüzünde uzun zamandan beri acı çeken birinin ifadesi vardı. Bunun üzerine Rosie kahkahayı bastı, bir polis karakolunun önündeki basamaklarda böyle güleceği hiç aklına gelmemişti. Ama bu yıl hiç beklemediği şeyler oluyordu.

Pek çok şey.

Rosie bütün olanlara rağmen motosikletle Trenton Sokağı'na gitmekten hoşlandı, hem de o sabah kırlarda yaptıkları yolculuk kadar hoşuna gitti. Sokaklardan geçerek kentin diğer tarafına doğru giderlerken Bill'e sıkıca sarıldı. Büyük Harley-Davidson gitgide yoğunlaşan sisleri yarıyordu. Son üç bloku sanki pamukların arasından geçerek aştılar. Harley'in farının ışıkları bir el fenerinin sigara dumanı dolu bir odayı yarması gibi havayı hızla yarıyordu. Bill sonunda Trenton Sokağı'na saptığında binalar ar-

tık birer hayalete dönüşüyordu. Bryant Park bembeyaz, büyük bir boşluk gibiydi.

Hale'ın söz verdiği gibi siyah-beyaz devriye arabası 897 numaranın önünde bekliyordu. Aracın yanında "Hizmet Etmek ve Korumak İçin" yazılıydı. Arabanın önündeki yer boştu. Bill motosikleti oraya sokup ayağıyla vitesi ayarladı ve motoru durdurdu. Rosie'nin inmesine yardım ederken, "Titriyorsun," dedi.

Rosie başını salladı. Konuşurken dişlerinin takırdamaması için kendini zorladı. "Bunun nedeni soğuktan çok nem." Oysa o sırada bile nedenin bu ikisi olmadığını biliyordu. Benliğinin derinliklerinde bir şey bazı terslikler olduğunu fısıldıyordu.

"Neyse. Seni ısıtacak kuru bir şeyler giydirelim." Bill kasklarını kaldırdı. Harley'in marşını kilitleyip anahtarı cebine attı.

"Bu, yüzyılın en güzel fikriymiş gibi geldi bana."

Bill, Rosie'nin elini tutarak onu kaldırımdan geçirip apartmanın önündeki basamaklara götürdü. Devriye arabasının yanından geçerlerken elini kaldırarak direksiyondaki polise salladı. Polis de tembel tembel elini pencereden uzatıp ona karşılık verdi. Sokak lambası parmağındaki yüzüğü ışıldattı. Ortağı galiba uyuyordu. Rosie çantasından anahtarı çıkardı. Saat geç olduğu için apartmanın kapısı kilitlenmişti. Anahtarı kilide sokup çevirdi. Ne yaptığının hemen hiç farkında değildi. Hoş duyguları kaybolmuş, daha önceki dehşet sanki üzerine çökmüştü. Eski bir binada katların zeminlerini yararak aşağıya düşen demirden dev bir eşya gibi... ta bodruma kadar da düşecekti. Rosie'nin midesi birdenbire buz gibi oldu, şakakları zonklamaya başladı. *Ve bunun nedenini anlayamadı.*

Bir şey görmüştü. *Bir şey.* Bütün dikkatini bunun ne olduğunu hatırlama çabasına vermişti. Bu yüzden devriye arabasının sürücü yerindeki kapısının açıldığını, sonra da usulca kapatıldığını duymadı. Kaldırımda, arkalarından gelen hafif hışırtılı ayak seslerini de işitmedi.

"Rosie?"

Bill'in sesi karanlıkların arasından yükseldi. Şimdi antredeydiler. Ama Rosie sağındaki duvarda asılı olan ihtiyar adamın resmini zorlukla seçebiliyordu. (Onun eski Başkanlardan Calvin Coolidge'in bir portresi olduğunu sanıyordu.) Rosie merdivenin yanında duran pirinç ayaklı ve pirinç çengellerle dolu ince portmantoyu da göremiyordu. "Kahretsin! Burası neden bu kadar karanlık?"

Tavandaki lamba sönmüştü tabii. Cevap bu kadar basitti. Ama Rosie yanıtlanması daha zor bir soruyu da biliyordu: *Neden şoförün yanındaki polis öyle rahatsız bir vaziyette uyuyordu? Adamın çenesi göğsüne düşmüş, kasketi de ta gözlerine kadar inmişti. Bin dokuz yüz otuzlarda çevrilen filmlerdeki gangsterler gibi... Zaten niye uyuyordu? Tam ilgilenip koruması gereken kimse geleceği sırada! Hale bunu bilseydi çok kızardı. O lacivert üniformalıyla konuşmak isterdi... şöyle yakından konuşmak...*

"Rosie? Ne oldu?"

Şimdi arkalarından gelen ayak sesleri hızlanmıştı.

Rosie bir video bandı seyrediyormuş gibi sahneyi geriye aldı. Bill'in elini kaldırarak devriye arabasının direksiyonundaki lacivert üniformalıya selam verdiğini gördü. Sonra sıra polisin elini kaldırarak Bill'e karşılık verdiği sahneye geldi. Adamın parmağındaki yüzük sokak lambasının ışığında parıldamıştı. Rosie bu yüzükteki yazıları okuyacak kadar yakın değildi. Ama birdenbire onların ne olduğunu anladı. O yazının etinde ters izler bıraktığını kaç kez görmüştü. Bir et parçasındaki Sağlık Bakanlığı damgası gibi.

"Servis, Sadakat, Toplum."

Arkalarında biri heyecanla basamaklardan çıktı. Kapı şiddetle çarparak kapatıldı. Biri karanlıkta fazla gürültü etmeden kesik kesik soluyordu. Rosie'nin burnuna İngiliz Derisi'nin kokusu geldi.

Norman, Kızlar ve Kız Kardeşler'de mutfaktaki evyenin önünde durduğu sırada kafası yine sekti. Gömleğini çıkarmış,

yüzü ile göğsündeki taze kanları yıkıyordu. Güneş ufka iyice yaklaşmıştı. Norman başını kaldırarak havluya uzanırken turuncu ışık gözlerini aldı. Havluya dokundu... sonra kendini dışarda buldu. Sanki aradan hiç zaman geçmemiş, bir defa olsun gözünü bile kırpmamıştı. Hava kararmıştı. Başında yine White Sox'ların o beyzbol kepi vardı. Arkasında da "Londra Sisi" marka bir yağmurluk. Norman'ın bunu nereden bulduğunu Tanrı biliyordu ama kılık çok da uygundu. Kente hızla yoğunlaşan bir sis basmıştı. Norman elini yağmurluğun su geçirmeyen, pahalı kumaşına sürdü. Bu dokunuş hoşuna gitti. Şık bir şeydi. Norman bunu nereden ele geçirdiğini yeniden hatırlamaya çalıştıysa da başaramadı. *Başka birini daha mı öldürdüm? Dostlar ve komşular, bunu yapmış olabilirim. Evet, yapmış olabilirim. İnsan tatildeyken her şey mümkün!*

Norman, Trenton Sokağı'nın yukarsına doğru bakınca kent polisine ait devriye arabasını gördü. Onun bölgesinde bunlardan "Charlie-David Arabası" diye söz edilirdi. Polisler sonraki kavşaktan biraz uzaktaydılar. Arabayı jant kapağı kaldırıma hemen hemen sürünecek kadar yakın park etmişlerdi. Norman elini trençkotun oldukça derin olan sol cebine soktu. *Gerçekten güzel bir yağmurluk. Biri çok zevkliymiş.* Parmakları buruşmuş, lastiğimsi bir şeye dokununca mutlu mutlu gülümsedi. Eski bir dostuyla el sıkışan biri gibi, "Boğa..." diye fısıldadı. *"El toro grande."* Diğer cebine uzandı. Orada ne bulacağını bilmiyordu ama isteyeceği bir şey olduğundan emindi.

Orta parmağına bir şey batınca yüzünü buruşturdu ve o nesneyi usul usul çıkardı. Arkadaşı Maude'un yazı masasından aldığı krom kaplı mektup açacağıydı.

Kadın amma da bağırdı ha, diye düşündü. Kâğıt bıçağını ellerinde çevirirken sokak lambaları ışıklarının keskin yanından beyaz bir sıvı gibi akmasını seyretti. *Evet, kadın haykırdı... Ama sonra sustu. Sonunda bütün kızlar çığlıklar atmaktan vazgeçiyorlar. İnsan o zaman öyle rahatlıyor ki!*

Bu arada Norman'ın çözümlemesi gereken çok önemli bir sorun vardı. Oraya park etmiş devriye arabasında iki polis olmalıy-

dı. *Say: bir, iki. Onların silahları da var tabii. Bendeyse krom kaplı bir mektup açacağından başka bir şey yok. Onları mümkün olduğu kadar sessizce temizlemeliyim.* Güzel bir sorundu ama Norman nasıl çözümleyeceğini bilmiyordu.

Bir ses, "Norm..." diye fısıldadı. Bu ses sol cebinden gelmişti. Norman elini cebine sokarak maskeyi çıkardı. Ferdinand oyuk göz yerlerinden ona baktı. Boş boş ama yine de müthiş bir dikkatle. Ve yine bilgiçce, onu aşağılarcasına güldü. Bu ışıkta boynuzlarını süsleyen çiçek çelenkleri kan pıhtılarına benziyordu.

"Ne?" Norman bir komplocu gibi fısıltıyla konuşuyordu. "Ne var?"

Boğa da fısıltıyla cevap verdi. "Bir kalp krizi geçir." Norman da öyle yaptı. Kaldırımdan ağır ağır park edilmiş devriye arabasına doğru gitti. Araca yaklaştıkça giderek daha yavaş yürümeye başladı. Gözlerini mahsus yere dikmişti. Arabaya yan yan bakıyordu. Polisler artık onu görmüş olmalıydılar. Beceriksiz olsalar bile. Sokakta tek hareket eden şey oydu. Norman'ı görmemişlerse gerçekten beceriksiz sayılırlardı. Norman polislerin kendi ayaklarına bakarak zorlukla yürüyen bir adam görmelerini istiyordu. Ya sarhoş ya da başı dertte olan bir adam.

Şimdi sağ elini trençkotun içine sokmuş, göğsünün sol yanını ovuyor, elinde tuttuğu mektup açacağının usul usul gömleğine battığını hissediyordu. Hedefe yaklaşırken biraz sendeledi. Orta karar ile şiddetli arası bir sendelemeydi. Sonra durdu, başı önünde hiç kımıldamadan durarak ağır ağır beşe kadar saydı. Vücudunun sağ ya da sola doğru birkaç milim eğilmesine bile izin vermedi. Artık polislerin ilk tahminlerinin, yani Bay Sarhoş'un meyhanede birkaç saat kafayı çektikten sonra evine gittiği düşüncesinin yerini başka olasılıkların almaya başlamış olması gerekirdi. Norman polislerin ona gelmelerini istiyordu. Çok gerekirse memurların yanına gidecekti. Ama böyle yapmak zorunda kalırsa polisler herhalde onu vururlardı.

Üç adım daha attı, devriye arabasına değil, en yakın verandaya doğru yürümüştü. Sonra yandaki sislerin sardığı soğuk demir

parmaklığı yakaladı. Orada öylece durup kesik kesik soludu. Başı hâlâ önüne eğikti. Yağmurluğunun içinde öldürücü bir silah saklı olan birine değil de, kalp krizi geçiren bir adama benzediğini umuyordu.

Tam çok ciddi bir hata yaptığını düşünmeye başladığı sırada devriye arabasının kapıları açıldı. Bunu görmekten çok işitti. Sonra onu daha da mutlu eden bir ses duydu. Kendisine doğru hızla gelen ayak seslerini. *Tanrım, polisler, Rocky!* diye düşündü. Tehlikeyi göze alarak ileriye usulca bir göz attı. İki polisin ne durumda olduklarını görmesi gerekiyordu. *Birbirlerine yakın değillerse o zaman baygınlık geçiriyormuşum gibi yapmam gerekecek... Bu daha da tehlikeli olabilir. Hem de gülünç bir biçimde!* Çünkü polislerden biri telsizle ambulans çağırmak için arabaya geri koşabilirdi.

Arabadan inenler tipik bir "Charlie-David" timiydi. Bir deneyimli polis, bir de yeniyetme. Delikanlı Norman'a garip bir biçimde tanıdık geldi. Televizyonda gördüğü biri gibi. Ama önemli değildi. İki polis birbirine yakındı, neredeyse omuzları sürünecekti. İşte önemli olan buydu. Çok güzel...

Soldaki, yani yaşça daha büyük olan polis, "Affedersiniz, bir şeyiniz mi var?" diye sordu.

Norman hırıltılı hırıltılı, "Müthiş sancım var," dedi.

"Nerenizde?" Hâlâ yaşça büyük olan polis konuşuyordu. Kritik andı bu. Saldırma zamanı değilse de, hemen hemen ona yakındı. Deneyimli memur her an ortağına telsizle destek istemesini söyleyebilirdi. O zaman Norman'ın başı derde girerdi. Ama hemen saldırması imkânsızdı. Adamlar ondan birazcık... birazcık uzaktaydılar.

Norman bu işe başlayalı beri kendini ilk kez eskisi gibi hissediyordu. Soğukkanlıydı, kafası berraktı... ve uçup gitmiyordu. Her şeyin farkındaydı, demir parmaklıktaki sis damlacıklarından kaldırımın kenarında buruşturulmuş bir cips poşetinin yanında yatan kirli gri bir güvercin tüyüne kadar her şeyin. Polislerin soluk alırken çıkardıkları hafif hışırtıları da duyuyordu.

Norman, "Şuramda..." diye inleyerek yağmurluğun altındaki sağ eliyle göğsünü ovuşturdu. Mektup açacağının ucu gömleğini delip cildini çizdi. Ancak bunu hissetmedi bile. "Tıpkı safrakesesi krizine benziyor. Ama sancı göğsümde."

Genç polis, "Belki bir ambulans çağırmam daha iyi olur," dedi. Norman birdenbire onun kendisine kimi hatırlattığını anladı. "Leave It to Beaver" dizisinde Beaver rolünü oynayan Jerry Mathers'a benziyordu delikanlı. Dizi 11. Kanal'da tekrarlandığı zaman Norman bütün bölümleri izlemişti, hatta bazılarını beş altı kez.

Ama yaşça büyük olan polis Beaver'ın ağabeysi Wally'ye hiç benzemiyordu. Ortağına, "Bir dakika," dedi. Sonra da inanılmayacak bir şey söyledi. "İzin verin de bir bakayım. Orduda sağlık bölümündeydim."

Norman yan gözle Beaver'a bakarak mırıldandı. "Yağmurluk... Düğmeler..."

Yaşça büyük olan memur bir adım daha attı. Şimdi Norman'ın tam önünde duruyordu. Beaver da bir adım ilerledi. Deneyimli polis Norman'ın yeni bulduğu trençkotunun üst düğmesini açtı, sonra ikincisini. Üçüncü düğmeyi açar açmaz Norman mektup açacağını çektiği gibi adamın gırtlağına sapladı. Kanlar fışkırarak polisin üniformasının önünden aktı. Sisli karanlıkta biftek sosuna benziyordu.

Beaver hiçbir sorun yaratmadı. Ortağı ellerini kaldırarak güçsüzce boynundaki bıçağın sapına vururken dehşetle donmuş gibi kaldı. Deneyimli memur değişik türde bir sülükten kurtulmaya çalışan birine benziyordu. Boğulur gibi, "Kah..." dedi. "Ahk... Kah..."

Baver, Norman'a döndü. Şok geçirdiği için ortağının başına gelenlere onun neden olduğunu hiç anlayamamış gibiydi. Bu, Norman'ı hiç şaşırtmadı, daha önce de gördüğü bir tepkiydi. Polis şok ve şaşkınlıktan artık on yaşlarında görünüyordu, şimdi Beaver'a biraz benzemiyor, tam onun eşi gibi duruyordu.

Beaver, "Al'a bir şey oldu," dedi. Norman kentin Şeref Listesi'ne geçmek üzere olan delikanlı konusunda bir şey daha öğrendi.

Genç polis bağırdığını sanıyordu ama sesi fısıltıdan farksızdı. "Al'a bir şey oldu."

Norman, "Biliyorum," diye mırıldanarak delikanlının çenesine aşağıdan yukarıya doğru bir yumruk çaktı. Tehlikeli bir düşmana karşı kullanılan tehlikeli bir darbeydi. Ama şu anda altıncı sınıftan bir çocuk bile Beaver'ın icabına bakabilirdi. Norman'ın yumruğu delikanlının çenesini buldu. Genç polis geri geri giderek Norman'ın otuz saniyeden daha kısa bir süre önce tuttuğu demir parmaklığa çarptı. Norman'ın umduğu gibi kendinden geçmiş ama gözleri bulanıklaşmış, bakışları dalgınlaşmıştı. Norman'ın başına bir dert açacak durumda değildi. Delikanlının kasketi de düşmüştü. Saçları kısaydı ama tutulamayacak kadar değil. Norman onu saçlarından yakalayarak başını hızla öne eğdi, aynı anda dizini kaldırdı. Boğuk ama korkunç bir ses çıktı. Sanki tahta bir tokmakla porselen dolu kapitone bir çuvala vurulmuştu.

Beaver kurşun külçesi gibi yere yuvarlandı. Norman onun ortağına bakmak için dönünce gözlerine inanamadı. Ortak gitmişti.

Norman hızlı bir dönüş yaptı. Gözleri öfkeyle irileşmişti. Sonra onu gördü. Polis kaldırımdan ağır ağır yukarıya doğru çıkıyordu. Ellerini korku filmindeki bir Zombie gibi ileriye doğru uzatmıştı. Norman topuklarının üzerinde dönerek tam bir daire çizdi. Bu komediye tanık olan birilerini arıyordu. Ama görünürde kimseler yoktu. Parktan bağırışmalar, haykırışmalar geliyordu. Yeni yetişen çocuklar siste kovalamaca oynuyorlardı. Ancak bunun bir sakıncası yoktu. Şansı o ana dek Norman'a inanılmayacak kadar yardım etmişti. Bunu kırk beş saniye... en fazla bir dakika... daha sürdürebilirse her şey yoluna girecekti.

Norman yaşça daha büyük olan polisin peşinden koştu. Adam şimdi durmuş yine Anna Stevenson'ın kâğıt bıçağını boğazından çıkarmak için çabalıyordu. Hemen hemen yirmi beş metre kadar ilerlemeyi başarmıştı.

Norman alçak sesle ama emreder gibi, "Memur bey," diyerek polisin dirseğine dokundu.

Polis sarsıla sarsıla döndü. Gözleri camlaşmış ve yuvalarından uğramıştı. Norman, *Bir av köşkünün duvarına asılan hayvan başına yakışacak gözler bunlar,* diye düşündü. Adamın üniforması boynundan dizlerine kadar kıpkırmızı kesilmişti. Norman onun bilincinin yerinde olması bir yana, hâlâ nasıl yaşayabildiğini anlayamıyordu. Kendi kendine, *Galiba Ortabatı'da polisler daha dayanıklı oluyorlar,* dedi.

Polis telaşla, "Ava," dedi. "Tesis. Dete." Sesi kan baloncukları yüzünden boğuk çıkıyordu. Ama hâlâ konuşabiliyordu, hatta Norman onun ne demek istediğini bile anladı. Polis biraz önce bir hata yapmıştı. Deneyimsiz bir memurun yapabileceği bir hataydı bu. Ama Norman, *Onunla birlikte çalışmaktan yine de gurur duyardım,* diye düşündü. Adam konuşmaya çalışırken boğazına saplanmış olan bıçağın ucu aşağı yukarı oynuyordu. Norman bunu boğa maskesinin, dudaklarını içeriden oynattığı zamanki haline benzetti.

Norman yumuşak ve telaşlı bir sesle sanki içtenlikle konuştu. "Evet, telsizle merkezi arayıp destek isteyeceğim." Bir eliyle polisin bileğini kavradı. "Ama şimdilik seni arabaya götürelim. Haydi, gel. Buradan, memur bey!" Adını da söyleyecekti ama bilmiyordu. Polisin üniforma gömleğinin önündeki adı yazılı küçük etiketi kanlar örtmüştü. Herhalde onu "Memur Al" diye çağıramazdı. Norman polisin kolunu hafifçe çekiştirdi ve bu kez yürümesini sağlamayı başardı.

Norman yarasından kanlar akan, sendeleyen, boynunda mektup açacağı sallanan Charlie-David polisini siyah-beyaz devriye arabasına götürdü. Gitgide yoğunlaşan sislerin arasından her an birinin çıkmasını bekliyordu. Bir kasa bira almaya gitmiş olan bir adam. Sinemadan dönen bir kadın. Birlikte gezdikten sonra evlerine dönmeye karar veren iki genç. (Tanrı Kralı korusun, belki de onlar Ettinger Rıhtımı'ndaki lunaparka gitmişlerdi!) Böyle bir şey olursa Norman'ın onları da öldürmesi gerekecekti. İnsanları bir defa öldürmeye başladın mı, galiba artık ardı arkası kesilmiyordu. İlk cinayet bir gölcükteki halkalar gibi etrafa yayılıyordu.

Ama gelen olmadı. Sadece parktan sesler geliyordu, o kadar. Aslında bu bir mucizeydi. Gerçekten. Boynu kesilmiş bir domuz gibi kanları akan Polis Al'ın hâlâ ayakta kalabilmesi gibi bir mucize. Adam arkasında öyle geniş ve kalın bir kan tabakası bırakmıştı ki, bazı yerlerde gölcükler bile oluşmuştu. Kan gölcükleri sokak lambalarının sisten sönükleşen ışıklarında makine yağı gibi parlıyorlardı.

Norman bir an duraklayıp Beaver'ın basamaklara düşmüş olan kepini aldı. Siyah-beyaz devriye arabasının şoför koltuğunun yanındaki açık olan penceresinin önünden geçerken kasketi çabucak kanepeye attı ve anahtarları kaptı. Destede pek çok anahtar vardı. Bu yüzden dümdüz durmuyor, takılı oldukları halkadan, bir çocuğun yaptığı güneş resmindeki ışınlar gibi etrafa uzanıyorlardı. Ama Norman bagaj anahtarını kolaylıkla buldu.

Memuru rahatlatmak ister gibi, "Haydi gel," diye fısıldadı. "Birazcık daha yürü. Ondan sonra destek isteriz." Polisin her an yere yığılmasını bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Yalnız artık kâğıt bıçağını çıkarmaya çalışmıyordu.

"Kaldırımın kenarına dikkat et, memur bey. Aman, yavaş!"

Polis kaldırımdan indi. Siyah ayakkabısıyla yolun kenarına basınca boynundaki yara bir balığın solungacı gibi bıçağın etrafında açıldı. Gömleğinin yakasına tekrar kanlar fışkırdı.

Norman, *Ben artık bir polis katiliyim,* diye düşündü. Bu gerçeğin onu sarsıp mahvetmesini bekledi ama öyle bir şey olmadı. Belki de Norman'ın daha derinlerdeki akıllı bir yanı onun bu iyi polis memurunu öldürmediğini biliyordu. Bunu başka biri yapmıştı. Bir şey. Katilin boğa olması ihtimali güçlüydü. Norman bu konuyu düşündükçe böylesi aklına daha yakın geldi.

"Dur bakalım. İşte geldik."

Polis olduğu yerde, arabanın arkasında durdu. Norman anahtarla bagajı açtı. İçinde bir bebeğin çıplak poposu kadar düz bir yedek lastik, bir ingilizanahtarı, yarı teli dışarı çıkmış bir telsiz, bir araç gereç çantası, bir çift bot, *Penthouse*'un yağ lekeleri içinde kalmış bir sayısı ve iki kurşun geçirmez yelek vardı. Yani bagaj

yeri Norman'ın gördüğü bütün polis arabaları gibi iyice doluydu. Ve yine gördüğü bütün polis arabaları gibi bu bagajda da bir şeye daha yer vardı. Norman, Beaver'ın ortağı yanında sallanırken alet çantasını bir yana, telsizi de öbür yana itti. Al gözlerini uzaklardaki bir noktaya dikmişti. Sanki yeni yolculuğunun başlayacağı yeri artık görüyordu. Norman, ingilizanahtarını yedek lastiğin arkasına soktu. Sonra bir boş yere, bir de burasını onun için hazırladığı adama baktı.

"Tamam" dedi. "İyi. Ama şapkanı ödünç almam gerekiyor. Tamam mı?"

Polis bir şey söylemedi. Sadece ayaklarının üzerinde bir öne bir arkaya sallanıyordu. Norman'ın sinsi annesinin sık sık söylediği bir söz vardı: "Sessizlik rıza demektir." İyi bir düsturdu... Herhalde babasının pek sevdiği şu sözlerden daha iyiydi: "Çişlerini edecek kadar büyükseler benim için uygun yaştalar demektir." Norman polisin kasketini alıp çıplak kafasına geçirdi. Beyzbol kepini de bagaja attı.

Memur kan içindeki ellerinden birini Norman'a doğru uzatarak, "Kah," dedi. Hiçbir şeye bakmıyordu. Sanki gözleri uçup gitmişti.

Norman, "Evet, biliyorum," diye cevap verdi. "Kan. O lanet olasıca boğa!" Polisi bagaj yerine itince adam oraya gevşekçe yığıldı. Titreyip sarsılan bacağı dışarı sarkmıştı. Norman bacağı dizinden bükerek içeri tıktı. Bagaj kapağını kapattıktan sonra acemi polisin yanına gitti. Delikanlı doğrulup oturmaya çalışıyordu ama gözlerinden pek de kendinde olmadığı anlaşılıyordu. Norman tek dizinin üzerine çöktü. Ellerini genç polisin boynuna dolayıp sıkmaya başladı. Memur arkaüstü devrildi. Norman onun üstüne oturarak sıkmayı sürdürdü. Beaver hareketsiz kalınca da kulağını genç adamın göğsüne dayadı. Delikanlının kalbi duraklayarak, düzensizce üç kez attı. Tıpkı bir nehrin kıyısında çırpınan bir balık gibi. Norman içini çekerek ellerini yine Beaver'ın boynuna dolayıp başparmaklarıyla nefes borusuna bastırdı. Bir yandan da, *Şimdi biri gelecek,* diye düşünüyordu. *Birinin geleceği kesin.* Ama

kimse gözükmedi. Bembeyaz bir boşlukmuş gibi gözüken Bryant Park'ta biri, "Seni aşağılık herif!" diye bağırdı. Bunu tiz kahkahalar izledi. Ancak gerizekâlılar ve sarhoşlar böyle gülerlerdi. Ama hepsi o kadar. Norman tekrar kulağını polisin göğsüne dayadı. Onu dekor olarak kullanacaktı, bu kuklanın kritik bir anda canlanıvermesini istemiyordu.

Ama bu kez Beaver'ın saatinin tıkırtısından başka hiçbir şey duymadı. Delikanlıyı kucağına alarak devriye arabasının önüne götürdü. Onu kanepeye oturtup kepini aşağıya kadar çekti, sonra kapıyı çarparak kapattı. Şimdi vücudunun her yanı zonkluyor, en çok da çenesiyle dişleri ağrıyordu.

Maude, diye düşündü. *Bütün bunlar Maude'la ilgili.*

Birdenbire Maude'la ne yaptığını... ya da ona ne yaptığını hatırlayamamasına sevindi. Tabii bütün bunları yapan kendisi değildi. Bu iş boğanın başının altından çıkmıştı. *El toro grande*'nin. Tanrım, her tarafı da nasıl sızlıyordu! Sanki onu, içinden başlayarak dışarıya doğru sökmeye başlamışlardı. Vidalarını, sürgülerini ve dişli çarklarını teker teker söküyorlardı.

Beaver ağır ağır sola doğru kayıyordu. Cam bilyelere benzeyen ölü gözleri yuvalarından uğramıştı. Norman, "Bunu yapamazsın," dedi. "Çüşşş, Nellie!" Delikanlının cesedini tekrar doğrulttu ve emniyet kemerini bağladı. Böylece bu sorun da çözümlenmiş oldu. Bir iki adım gerileyerek dikkatle baktı. Genelde bayağı başarılı olmuştu. Beaver yorulmuş da biraz kestiriyormuş gibi gözüküyordu.

Tekrar pencereden içeriye eğildi. Beaver'ı sarsmamaya çalışarak torpido gözünü açtı. Orada bir ilkyardım çantası bulacağını umuyordu, düş kırıklığına da uğramadı. Çantayı açıp tozlu, eski bir şişe Anacin buldu. Tabletlerden beş altı tanesini ağzına attı. Arabanın yanına dayanarak hapları çiğnerken keskin, sirkemsi tatları yüzünden suratını buruşturdu. Ve aynı anda kafası yine havalandı.

Kendine geldiğinde aradan bir süre geçmişti. Ama pek de uzun sürmemiş olmalıydı, çünkü ağzında ve boğazında hâlâ as-

pirinin ekşiliği vardı. Karısının oturduğu binanın antresindeydi şimdi. Elektrik düğmesini aşağıya yukarıya oynatıyordu. Ama ışık yanmadı. *Demek ki ışıklara bir şey yaptım. İşte bu iyi!* Charlie-David polislerinden birinin tabancası diğer elindeydi. Silahı namlusundan tutmuştu. Kabzasıyla bir şeylere vurduğunu sanıyordu. *Sigortalar olabilir mi? Acaba bodruma mı indim? Belki. Neyse önemli değil. Buranın ışıkları yanmıyor ya. O da yeterli.*

Burası bir pansiyondu, temiz ve güzel bir yer, ama yine de bir pansiyondu işte. Ucuz yiyeceklerin kokusunu tanımamak imkânsızdı. Bir göz elektrik ocağında pişirilen yemeklerin kokusu bir süre sonra duvarlara siner ve hiçbir şey onu çıkaramazdı. İki üç hafta sonra bu kokuya yazın pansiyonlarda duyulan o tipik ses de karışacaktı. Ağustosta büyük bir fırına dönüşen odaları serinletmek için sürüyle pencereye yerleştirilen küçük klimaların birbirlerine karışan iniltisi. *Rose, o güzel evini bu berbat, dapdaracık yerle değiştirdi.* Ama Norman'ın artık bu bilmeceyi çözecek zamanı yoktu. Şimdi soru şuydu: Bu binada kaç pansiyoner oturuyordu? İçlerinden kaçı bu cumartesi akşamı odasına erkenden dönecekti? Yani bu insanlardan kaçı başıma dert açabilirdi?

Norman'ın yeni trençkotunun cebinden bir ses, "Hiçbiri," dedi. İnsanı rahatlatan bir sesti. "Hiçbiri, çünkü daha sonra olacaklar hiç önemli değil. Bu da her şeyi basitleştiriyor. Birileri yoluna çıkarsa onları öldürüverirsin, olur biter."

Norman dönüp kapının önündeki verandamsı yere çıktı, antrenin kapısını arkasından kapattı. Sonra kapıyı denedi, kilitlenmişti. *Galiba içeriye bir şeyle kilidi açıp girdim. Bu kilidi açmak çok kolay gibi gözüküyor.* Ama bunu kesinlikle bilmemek insanı biraz rahatsız ediyordu. *Işıklar... Neden onları söndürmek zahmetine katlandım? Rose nasıl olsa yalnız gelecek. Zaten onun buraya çoktan dönmediği ne malum?*

Ne var ki bu ikinci soruyu yanıtlamak kolaydı. Norman karısının evde olmadığını biliyordu. Çünkü boğa ona öyle söylemiş, o da inanmıştı. İlk soruya gelince... Rose yalnız *olmayabilirdi.* Belki de Gertie karısının yanındaydı. Ya da... şey, boğa sevgiliyle ilgili

bir şeyler söylemişti. Norman buna inanamıyordu açıkçası. Ama... Ferdinand, "Adamın kendisini öyle öpmesinden hoşlanıyor," demişti. Budalaca bir laftı... Rose böyle bir şey yapmaya cesaret edemezdi... Yine de işleri sıkı tutmanın hiçbir zaman zararı olmazdı.

Norman basamaklardan inmeye başladı. Devriye arabasına gidip direksiyona geçecek ve karısının çıkagelmesini bekleyecekti. Tam o sırada kafası son "taklayı" attı. Bu seferki sekme değil, taklaydı. Norman'ın beyni, oyundan önce geleneklere uyularak ilk topu kimin atacağının kararlaştırılması için bir hakemin başparmağının tırnağıyla havaya fırlattığı para gibi uçtu. Taklalar attı. Norman kendine geldiğinde karanlığa dalarak ellerini Rose'un sevgilisinin boynuna doladı. Bu adamın karısının sevgilisi olduğunu nasıl anlamıştı, bunu bilmiyordu. Rose'u sağ salim eve getirmekle görevlendirilmiş sivil bir polis de olabilirdi. Ama kim aldırıyordu buna? Norman onun karısının dostu olduğunu *biliyordu*. Bu da yeterliydi. Kafası bu rezalet yüzünden öfkeyle titreşiyordu. O adamın içeri girmeden önce...

("Rose adamın kendisini öyle öpmesinden hoşlanıyor.")

... karısıyla tükürük değiştokuşu yaptığını görmüştü. Belki de herif ellerini aşağıya doğru kaydırarak Rose'un kalçalarını da kavramıştı. Norman bunu hatırlayamıyordu. Hatırlamak istemiyor, hatırlaması da gerekmiyordu.

Boğa, "Sana söylemedim mi?" dedi. Öfkesi arasında bile sesi berraktı, söyledikleri gayet iyi anlaşılıyordu. "Bunu sana söyledim, öyle değil mi? İşte arkadaşları karına bunu öğrettiler! Aman ne hoş! Çok çok hoş!"

Norman, Rosie'nin dostu olan yüzünü göremediği herifin suratına doğru, "Seni öldüreceğim, aşağılık köpek," diye fısıldadı. Adamı antrenin duvarına dayadı. "Ah, evet evet, eğer mümkünse... eğer Tanrı izin verirse, seni iki defa öldüreceğim!"

Norman ellerini birleştirerek Bill Steiner'ın boğazını sıkmaya başladı.

*

Rosie karanlıkta, "Norman!" diye haykırdı. "Norman, onu bırak!"

Rosie anahtarı kilitten çıkardığından beri Bill'in koluna dokunan eli birdenbire kayarak uzaklaştı. Rosie sendeleyen birilerinin gürültülü ayak seslerini duydu. Sonra daha şiddetli ama boğuk bir gürültü işitti. Birinin bir başkasını antrenin duvarına hızla dayarken çıkan sesti bu.

Karanlıkların arasından bir fısıltı yükseldi. "Seni öldüreceğim, aşağılık köpek. Ah, evet, evet, eğer mümkünse... eğer Tanrı izin verirse..."

Norman sözlerini tamamlayamadan Rosie bu işi kafasının içinde yaptı... *seni iki defa öldüreceğim.* Kocasının en hoşlandığı tehditlerdendi. Hakem çok sevdiği Yankeelerin aleyhinde karar verdiği zaman televizyon ekranına doğru böyle bağırırdı. Ya da biri trafikte yolunu kestiği zaman. "Tanrı izin verirse, seni iki defa öldüreceğim." Rosie sonra birinin gargara yapıyormuş, boğuluyormuş gibi bir ses çıkardığını duydu. Tabii Bill'di bu. Norman'ın iri ve güçlü elleriyle boğarak yaşamını sona erdireceği Bill.

Rosie, Norman'ın onda her zaman uyandırdığı o dehşet yerine müthiş bir öfke duydu. Önce Hale'ın arabasında, sonra da polis karakolunda hissettiği o gazap tüm benliğini sardı. Rosie, "Onun yakasını bırak, Norman!" diye haykırdı. "O lanet olasıca ellerini ondan çek!"

Karanlıkların arasından cevap geldi. "Kes sesini, kaltak!" Rosie kocasının sesinde öfkeden başka hayret olduğunu da fark etti. O güne dek, bütün o evlilik yaşamları boyunca Norman'a bir tek emir bile vermemiş, böyle ses tonuyla da hiç konuşmamıştı.

Bir şey daha vardı. Bill'in koluna dokunduğu yerin yukarsında sıcak bir halka belirmiş gibiydi. Tablodaki kadının ona verdiği altın bilezikti bu. Sarışın kadının öfkeli sesi Rosie'nin kafasının içinde çınladı. *"Bir koyun gibi aptal aptal sızlanmayı bırak!"*

Rosie, Norman'a avaz avaz bağırdı. "Onu bırak! Seni uyarıyorum!" Sonra birinin çabaladığını gösteren homurtuların ve bo-

ğulma seslerinin geldiği tarafa doğru gitti. Ellerini kör biri gibi ileriye doğru uzatmıştı.

Rosie, *Bill'i boğamayacaksın,* diye düşündü. *Bunu yapamayacaksın. Sana izin vermeyeceğim. Çekip gitmeliydin, Norman. Elindeyken çekip gitmeli ve yakamızı bırakmalıydın.*

Biraz ilerde Bill'in ayakları Rosie'nin hemen karşısındaki duvara çaresizce vuruyordu. Rosie, Norman'ın Bill'i kaldırarak duvara dayadığını hayal edebiliyordu. Dudakları gerilmiş, dişleri ortaya çıkmıştı. Bu, Norman'ın "ısırma gülümsemesi"ydi. Rosie birdenbire camdan bir kadına dönüştü sanki. İçi kırmızı bir sıvıyla doluydu. Bu saf, salt öfkeydi.

"Seni alçak! Sana ne dediğimi duymadın mı? Onu yere bırak, dedim!"

Rosie sol elini uzattı. Şimdi ona eli bir kartalın pençesi kadar güçlüymüş gibi geliyordu. Pazubent kolunu yakıyordu. Kazağı ve Bill'in ödünç verdiği ceketin altından bile onu görmesi gerektiğini düşünüyordu. Donuk korlar gibi parlıyordu herhalde. Ama canı yanmıyor, sadece tehlikeli bir heyecan duyuyordu. Onu tam on dört yıl boyunca döven adamı omuzlarından yakaladı ve geriye doğru çekti. Şaşılacak kadar kolay oldu. Norman'ın kolunu yağmurluğunun su geçirmeyen kaygan kumaşının üzerinden sıktı, sonra kendi kolunu salladığı gibi kocasını karanlıklara doğru savurdu. Adamın sendelerken çıkardığı hızlı ayak seslerini duydu. Sonra bir gürültü oldu ve camlar şangırdayarak kırıldı. Calvin Coolidge ya da resimdeki her kimse, aşağıya düşmüştü.

Rosie, Bill'in öğürüp öksürdüğünü duyuyordu. Parmaklarını açarak genç adamı bulmaya çalıştı. Parmakları Bill'in omuzlarına geldi. Rosie bu omuzları sıkıca yakaladı. Bill iki büklüm olmuş, zorlukla soluk alıyor ve hemen arkasından öksürerek nefesini veriyordu. Böyle olması Rosie'yi şaşırtmadı. Norman'ın ne kadar güçlü olduğunu biliyordu.

Sağ elini genç adamın sol kolundan kaydırdı. Bill'in kolunu dirseğinin yukarısından tuttu. Sol elini kullanmaktan korkuyordu. Bill'in canını yakmaktan. Sol elindeki gücü hissedebiliyor,

elektrik akımı gibi uğuldayan bu güç elini zonklatıyordu. Bu duygunun en korkutucu yanı da Rosie'nin bundan çok hoşlanmasıydı.

"Bill," diye fısıldadı. "Gel. Benimle gel."

Genç adamı yukarıya çıkarmak zorundaydı. Nedenini kesinlikle bilmiyordu... henüz bilmiyordu... gerektiği zaman onu da öğrenecekti. Ama Bill kımıldamadı. Ellerini kaldırmış, öksürüyor ve öğürür gibi sesler çıkarıyordu.

Rosie sert bir sesle emreder gibi, "Kahretsin!" diye fısıldadı. "Haydi, gel." Az kalsın Bill'e, "Kahrolasıca herif," diyecekti. "Benimle gelsene!" Kim gibi konuştuğunun da farkındaydı. Ah, evet, tabii ya. Bu çaresiz durumda bile bunu çok iyi biliyordu.

Neyse ki Bill kımıldandı, şu anda önemli olan da buydu. Rosie onu körlere yol gösteren bir köpeğin güveniyle antreden geçirdi. Bill hâlâ öksürüyor ve öğürüyor, ama yürümeyi başarıyordu.

Norman karanlıkların arasından, "Durun!" diye bağırdı. Hem bir polis gibi hem de çaresizce konuşmuştu. "Durun yoksa ateş ederim!"

Rosie, *Yo, ateş etmeyeceksin,* diye düşündü. *Bu senin eğlencenin bütün zevkini kaçırır.* Ama Norman ateş etti. Ölü polisin .45'liğini tavana doğru çevirmişti. Küçük, kapalı antrede müthiş bir gürültüyle patladı silah. Yanık barut kokusu gözleri yaşartacak kadar keskindi. Ayrıca bir an çakan kızılımsı-sarı ışık öylesine parlaktı ki, Rosie daha sonra bile birtakım şekiller gördü. *Norman bu yüzden ateş etti,* diye düşündü. *Etrafı görmek, Bill'le benim nerede olduğumuzu anlamak için. Merdivene ulaşmışlardı.*

Bill boğulurcasına, kusuyormuş gibi bir ses çıkararak sendeledi ve Rosie'ye çarptı. Kadın merdivenin duvarına doğru devrilir gibi oldu. Dizüstü düşmemeye çabalarken karanlıkların arasından yükselen ayak seslerini duydu. Norman onlara saldırdı.

Rosie ilk iki basamaktan hızla çıkıp Bill'i de sürükledi. Genç adam ayaklarını oynatarak ona yardımcı olmaya çalıştı, belki biraz başarabildi de. Rosie ikinci basamağa ayağını atarken sol elini

geriye doğru uzattı ve portmantoyu merdivenin önüne devirdi. Yoldaki bir engel gibi. Norman ona çarparak küfretmeye başlarken Rosie, Bill'i bıraktı. Genç adam gevşedi ama yere yığılmadı, yine öğürüyordu. Rosie onun eğilerek soluk almaya, nefes borusunu açmaya çalıştığını sezdi.

"Dayan," diye fısıldadı. "Dayanmalısın, Bill."

İki basamak çıktıktan sonra Bill'in diğer tarafına doğru indi. Böylece sol kolunu kullanabilecekti. Bill'i yukarıya çıkarabilmek için altın pazubendin yaydığı bütün güce ihtiyacı olacaktı. Rosie kolunu onun beline doladı... ve birdenbire her şey kolaylaştı. Bill'le merdivenden çıkmaya başladı. Ağır bir yükü dengelemeye çalışan biri gibi sağa doğru eğilmişti. Ama ne dizleri bükülüyor ne de kesik kesik soluyordu. *Gerekirse onu daha yüksek bir el merdiveninden bile böyle çıkarabilirim,* diye düşünüyordu. Bill arada sırada ayağını yere basarak güç almaya, Rosie'ye yardım etmeye çalışıyordu. Ama daha çok, ayaklarının uçları halı kaplı basamakların kenarlarına sürünüyordu. Onuncu basamağa eriştiler. Rosie'nin hesabına göre merdivenin ortasına. Bill de biraz daha yardımcı olmaya başladı. Böylesi iyi olmuştu, çünkü arkalarından, aşağıdan bir çatırtı geldi. Portmanto hemen hemen yüz kilo gelen Norman'ın ağırlığının altında kırıldı. Rosie şimdi kocasının yukarı çıktığını duyuyordu. Ama ayakta değildi, elleriyle dizlerinin üzerinde emekliyordu. Çıkan seslerden bu anlaşılıyordu.

Norman soluk soluğa, "Benimle oyun oynamak istemezsin, Rose," dedi. Onun ne kadar geride olduğunu Rosie anlayamadı. Portmanto onu yavaşlatmıştı ama Norman boğazı sıkılmış, yarı kendinden geçmiş bir adamı birlikte sürüklemiyordu. "Olduğun yerde kal, Rose. Kaçmaktan vazgeç. Ben sadece seninle konuşmak istiyorum..."

"Bana yaklaşma!" On altı... on yedi... on sekiz... Yukarda da lambalar yanmıyordu. Koridorda pencere olmadığı için burası bir madendeki tünel kadar karanlıktı. Sonra Rosie öne doğru sendeledi. On dokuzuncu basamağı arayan ayağı koridorun zeminine değmişti. Demek ki, merdivenin yirmi değil, on sekiz basamağı

vardı. Harikaydı! Norman onları yakalayamadan yukarıya ulaşmışlardı. Hiç olmazsa bu kadarını başarmışlardı. "Bana yaklaşma, Nor..."

Aklına korkunç bir şey geldi. Olduğu yerde donup kalmasına neden olan bir düşünce. Kocasının adının son hecesini midesine yumruk yiyen biri gibi tekrar içine çekti.

Anahtarları neredeydi? Onları dış kapının kilidinde mi bırakmıştı?

Rosie, Bill'in kendisine ödünç verdiği ceketin sol cebini yoklamak için onu bıraktı. Aynı anda Norman'ın eli baldırını, avını zehirlemek yerine sıkarak öldüren bir yılan gibi kavrayıverdi. Rosie düşünmeden diğer ayağıyla geriye doğru müthiş bir tekme attı. Lastik ayakkabısının tabanı Norman'ın zaten çarpılmış olan burnuna geldi. Adam can acısıyla ulumaya benzeyen kötü bir ses çıkardı. Tırabzanı tutmayı başaramayınca hayret dolu bir haykırışla arkaüstü karanlık merdivene devrildi. Rosie birbirini izleyen iki gümbürtü duydu. Norman iki takla atmıştı.

Rosie cebindeki içini rahatlatan yuvarlak anahtarlığı kavrarken kocasına, "Boynun kırılsın!" diye bağırdı. Neyse ki anahtarları bulabilmişti. *Tanrı'ya şükürler olsun. Cennetteki bütün meleklere de!* Sonra yine haykırdı. "Umarım boynunu kırarsın! Boynun kırılsın da, bu iş de burada, karanlıkta sona ersin. O iğrenç boynunu kır, öl ve benim yakamı da bırak!"

Ama hayır. Rosie kocasının aşağıda hareket ettiğini duyuyordu. Norman sonra ona küfretmeye başladı. Bunu dizleri basamaklara çarparken çıkan sesler izledi. Yine sürünerek merdivenden çıkıyordu. Karısına ağza alınmayacak sözlerle sövüyordu.

Bill birdenbire, "Yürüyebilirim," dedi. Sesinin hafif ve kısık olmasına rağmen Rosie bu sesi duyduğuna çok sevindi. "Ben yürüyebilirim, Rosie. Senin odana gidelim. Bu kuduz köpek yine geliyor."

Bill öksürmeye başladı. Aşağılarında Norman bir kahkaha attı... çok da aşağıda değildi. "Doğru, Neşeli Jim. Bu kuduz köpek

yine geliyor! Bu kuduz köpek lanet olasıca gözlerini kafandan koparacak, sonra da onları sana yedirecek. Acaba tadı nasıldır?"

Rosie bir çığlık attı. "YAKLAŞMA, NORMAN!" Sonra Bill'i zifiri karanlık koridordan geçirmeye çalıştı. Sol kolu hâlâ genç adamın belindeydi, sağ eliyle duvarı yokluyordu. Parmaklarını duvara sürerek oda kapısını bulmaya çalışıyordu. Bill'in yanına dayadığı sol elini yumruk yapmıştı. Bu yeni yaşamında elde ettiği üç anahtar avucundaydı. Sokak kapısı, posta kutusu ve odasının anahtarları. "SENİ UYARIYORUM! BİZE YAKLAŞMA!"

Karanlıkların arasından son derece gülünç bir cevap geldi. "Beni uyarma CÜRETİNİ gösterme, pis kaltak!" Norman hâlâ merdivendeydi ve yukarıya iyice yaklaşmıştı.

Rosie duvardaki kapıyı fark etti. Bu onunki olmalıydı. Bill'i bırakarak o kapının anahtarını seçti. Anahtarın tepesi sokak kapısınınki gibi yuvarlak değil, köşeliydi. Karanlıkta anahtarı kilide sokmaya çalıştı. Artık Norman'ı duyamıyordu. Merdivende miydi, yoksa koridorda mı? Ya da hemen arkalarında, boğulurcasına soluk alan Bill'in çıkardığı sesleri dinleyerek ona doğru mu uzanıyordu? Rosie kilidi bulunca tekrar kaybetmemek için sağ elinin işaretparmağını diklemesine yarığa dayadı. Sonra anahtarı kilide yaklaştırdı. Ucunun yarığa dayandığını hissediyordu, ama anahtar daha fazla girmiyordu. Paniğin kafasını bir fareninki gibi sivri dişlerle kemirmeye başladığını hissetti.

Bill'e soluk soluğa, "Anahtar girmiyor," dedi. "Bu doğru anahtar ama kilide girmiyor."

"Anahtarı çevir. Belki de ters tutuyorsun."

"Hey, aşağıda neler oluyor?" Yeni bir sesti bu. Koridorun diğer tarafından ve yukarılardan gelmişti. Konuşan adam üçüncü katın sahanlığındaydı. Bu sesi, boş yere yukarı kaldırıp indirilen elektrik düğmesinin şıkırtısı izledi. "Işıklar neden yanmıyor?"

Bill, "Orada..." diye haykırdı ve hemen arkasından öksürmeye başladı. Boğazından gıcırtıyı andıran acayip bir ses yükseldi. Doğru dürüst konuşmak için boğazını temizlemeye çalışıyordu. "Orada kal! Sakın aşağıya inme! Telefon et! Po..."

Hemen yanlarından, karanlıkların arasından yumuşak ve boğuklaşmış bir ses yükseldi. "*Ben* polisim, ahmak." Bu seste hem sevinç hem de heyecan vardı. Rosie sonunda anahtarı kilide sokmayı başardığı sırada Norman, Bill'i yanından çekerek uzaklaştırdı.

Rosie sol elini karanlıklara doğru sallayarak, "Hayır!" diye bağırdı. Kolunun yukarısında pazubent daha da kızgınlaşmıştı. "Hayır, onu bırak! ONU BIRAK!"

Parmaklarıyla yumuşak bir deriyi kavradı. Ama Bill'in ceketi elinden kaydı. O korkunç boğulma sesleri tekrar başladı. Sanki Bill'in boğazına ince kum doldurmuşlardı. Norman bir kahkaha attı. Rosie ellerini ileriye doğru uzatarak o sesin geldiği tarafa gitti. Parmaklarını açmış, etrafı araştırıyordu. Bill'in ceketinin omzuna dokundu. Onun üzerinden uzandı ve parmakları korkunç bir şeye dokundu. Nasılsa canlı olan ölü bir ete benziyordu... kabarık kabarık... lastik gibiydi.

Lastik...

Rosie, *Norman maske takmış*, diye düşündü. *Bir tür maske.*

Sonra biri sol elini yakaladığı gibi sıcak, ıslak bir yere soktu. Rosie bunun kocasının ağzı olduğunu anladığı sırada Norman dişlerini onun parmaklarına geçirdi, kemiklere dayanıncaya kadar ısırdı.

Rosie'nin canı müthiş yandı. Ama yine korkuya kapılarak tepki göstermedi. Ya da her zamanki gibi çaresizce Norman'a boyun eğmek istemedi. Hayır, Rosie korkunç bir öfke duydu. Hiddeti öylesine şiddetliydi ki, çıldırmaya benziyordu. Elini Norman'ın sağa sola oynattığı dişlerinin arasından çekip kurtarmaya kalkışmadı. Onun yerine parmaklarını ikinci eklemlerinden büktü ve uçlarını ön dişetine dayadı. Doğaüstü bir güç kazanmış olan sol elinin ayasını Norman'ın çenesine dayayarak çekti.

Elinin altında bir şey garip bir biçimde gıcırdadı. Bir tahtanın diz altında kırılmasından önce çıkan sese benziyordu. Rosie, Norman'ın irkildiğini hissetti, soru sorarmış gibi boğuk bir ses çıkardığını duydu. Sanki sadece sesli harflerden oluşmuştu. "Aaao-

ouuu?" Sonra Norman'ın yüzünün alt kısmı bir dolabın çekmecesi gibi öne doğru kaydı ve çenesi yerinden çıktı. Norman can acısıyla haykırdı. Rosie kanayan elini onun ağzından çekti. *İşte ısırmanın cezası, pislik herif,* diye düşündü. *Haydi şimdi ısır bakalım.*

Norman'ın yalpalayarak gerilediğini işitti. Onu çığlıkları ve gömleği duvara sürünürken çıkan hışırtı sayesinde izledi. Bill'e dönerken, *Şimdi tabancayı kullanacak,* diye aklından geçirdi. Bill duvara dayanmıştı, karanlıkların arasından daha koyu bir gölgeydi.

"Hey, çocuklar, bırakın artık. Şaka maka ama artık bu kadarı da fazla!" Konuşan yine yukarda oturan adamdı. Ama öfkeli sesi şimdi *bu kattan* geliyormuş gibiydi. Koridorun dibinden. Rosie anahtarı kilitte çevirip kapıyı hızla açarken neler olacağını sezdi. Olanca sesiyle bağırmaya başladı. Ama sesi kendisininkine hiç benzemiyordu. Öbür kadınınki gibiydi.

"Hemen git buradan! O seni öldürür! Sakın..."

Silah patladı. Rosie sol tarafa doğru bakıyordu. Norman'ı bir an gördü. Karabasandan fırlamış bir görüntüydü. Norman bacakları altında, yerde oturuyordu. Namludan çıkan ışık çabuk söndüğü için Rosie'nin kocasının başındaki şeyin ne olduğunu anlaması olanaksızdı. Öyleyken, yine de anladı. Aptal aptal sırıtan bir boğanın maskesiydi bu. Ağız deliğinin etrafı kanlıydı. Rosie'nin kanı bulaşmıştı oraya. Norman'ın çılgınca parlayan gözleriyle kendisine baktığını gördü Rosie. Bunlar her şeyi değiştirebilecek son bir çarpışmaya hazırlanan bir mağara adamının gözleriydi.

Rosie, Bill'i odaya sokarak kapıyı hızla kapatırken yukarki katın kiracısı bir çığlık attı. Oda gölgelerle doluydu. Sis, sokak lambasının genellikle yerde çizdiği ışıktan çizgiyi donuklaştırmıştı. Ama antre, merdiven ve koridordan sonra oda Rosie'ye çok aydınlıkmış gibi geldi.

İlk gördüğü şey pazubent oldu. Karanlıkta hafifçe ışıldayan bilezik komodinin üzerinde, lambanın yanında duruyordu.

Bu işi kendim başardım, diye düşündü. O kadar şaşırmıştı ki, kendini aptallaşmış gibi hissediyordu. *Her şeyi ben kendim başardım. Pazubendin kolumda olduğunu düşünmem yetti...*

Bir başka ses ona cevap verdi. *Tabii.* Konuşan Pratik-Makul'dü. *Tabii ya. Aslında pazubendin hiçbir gücü yoktu. Asla! O güç kadının içindeydi. O güç her zaman...*

Hayır, hayır. Bu düşünceyi sonuna kadar izlemeyecekti. Kesinlikle. Aynı anda dikkatini başka bir şeye vermek zorunda kaldı. Çünkü Norman kapıya bir yük treni gibi çarptı. Ağırlığı yüzünden ucuz tahta çatladı, kapı menteşelerinin üzerinde inler gibi bir ses çıkardı. Daha uzakta, Rosie'nin hiç karşılaşmadığı yukarki kat komşusu inlemeye başladı.

Çabuk, Rosie, çabuk! Ne yapman, nereye gitmen gerektiğini biliyor...

"Rosie... telefon... telefon etmeli..." Bill'in sözleri yeni bir öksürük kriziyle kesildi. Ama zaten Rosie'nin böyle saçma sapan sözleri dinleyecek zamanı yoktu. Daha sonra Bill'in düşünceleri işe yarayabilirdi. Şimdiyse Rosie'nin görevi Bill'e bakmak, onu korumaktı... Bu da onu güvende olabileceği bir yere götürmek anlamına geliyordu. *İkisinin de* güvende olabileceği bir yere.

Rosie hızla dolabın kapağını açtı. Diğer dünyanın dolabın içini doldurduğunu sanıyor, bunu görmeyi bekliyordu. Gökgürültüsü yüzünden uyandığı zaman yatak odasının duvarını doldurduğu gibi. İçerden güneş ışıkları süzülecek ve karanlığa alışmış olan gözlerini kamaştıracaktı...

Oysa karşısındaki sadece bir dolaptı. Küçük, küf kokulu bir dolap. İçinde de hiçbir şey yoktu. Rosie oraya koyduğu iki şeyi giymişti zaten. Kazağını ve lastik ayakkabılarını. Ah, evet, tablo da oradaydı. Rosie'nin onu dayadığı gibi duruyordu. Ama büyümemiş, değişmemiş ya da açılmamıştı. Ya da yaptığı neyse, bu olmamıştı. Çerçevesinden çıkarılmış bir resimdi yalnızca. İnsanın bir eskici, rehinci ya da bitpazarının bir köşesinde bulacağı türde, sıradan bir tablo. Hepsi bu kadardı işte.

Koridorda Norman tekrar kapıya saldırdı. Bu kez çatırtı daha yüksekti. Tahtadan uzun bir kıymık kopup yere düştü. Norman kanada birkaç defa daha vurursa kapı açılacaktı. Hatta belki de

iki üç vuruş yeterli olacaktı. Pansiyon kapıları kiracıları deliliğe karşı korumak için yapılmamıştı.

Rosie, "Bu lanet olasıca bir resimden daha öte bir şeydi!" diye bağırdı. Oraya benim için bırakılmıştı. Bu kahrolasıca sıradan bir tablodan daha önemli bir şeydi! Başka bir dünyaya açılıyordu! *Böyle olduğunu biliyorum, çünkü kadının bileziği bende!"*

Rosie dönerek pazubende baktı, sonra komodine koşup bileziği kaptı. Pazubent her zamankinden de ağırdı... ve sıcaktı.

Bill, "Rosie," dedi. Rosie onu zorlukla görebiliyordu. Genç adam ellerini boğazına götürmüştü. Rosie'ye Bill'in dudakları kanlanmış gibi geldi. "Rosie, telefon etmeliyiz. Polis..." Sonra odaya parlak bir ışık dolarken Bill bağırdı... Ama ışık Rosie'nin beklediği yaz güneşi kadar parlak değildi. Ay ışığı kapağı açık olan dolaptan taşıyor ve zemine yayılıyordu. Rosie elinde pazubentle Bill'e yaklaşarak içeri baktı. Şimdi dolabın arka tahtasının yerinde o tepe vardı. Uzun otlar zaman zaman esen gece rüzgârında dalgalanıyor, tapınağın garip hatları ve sütunları karanlıkta parlıyordu. En önemlisi ay vardı. Morumsu siyah bir gökyüzünde gümüş bir para gibi ışıldayan ay.

Rosie o gün gördükleri dişi tilkiyi anımsadı. Sanki binlerce yıl önce olmuştu bu olay. Rosie ana tilkinin başını kaldırarak böyle bir aya baktığını hayal etti. Yavruları devrilmiş ağaç kütüğünün altında, yanında uyurlarken dişi tilki siyah gözleriyle büyülenmiş gibi aya bakıyordu.

Bill'in yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Işık yüzünü gümüş yaldızla boyuyordu. Kaygı dolu, bitkin bir sesle, "Rosie," dedi. Dudaklarını oynattı ama başka bir şey söyleyemedi.

Rosie onun kolunu tuttu. "Haydi gel, Bill. Gitmemiz gerekiyor."

"Neler oluyor?" Bill'in şaşkın hali insanın içine dokunuyordu. Genç adamın yüzündeki ifade Rosie'nin içinde birbirine zıt duyguları uyandırdı. Bill'in bir öküz gibi yavaş tepki göstermesi yüzünden sabırsızlandı. Aynı zamanda ölçüsüz bir sevgi duydu.

Bu duygu her tür sevgiyi kapsıyordu. Bill'i koruyacaktı. Evet, evet. Gerekiyorsa Bill'i ölümüne koruyacaktı. Onun için ölebilirdi.

Rosie, "Neler olduğunu sorma şimdi," dedi. "Sadece bana güven. Ben senin motosikleti ustalıkla süreceğine nasıl güvendiysem bana inan ve gel. *Hemen, şimdi gitmemiz gerekiyor*."

Genç adamı sağ eliyle çekti. Pazubent sol elinden altından bir simit gibi sallanıyordu. Bill bir an karşı koydu. Ama sonra Norman haykırarak tekrar kapıya çarptı. Rosie öfke ve korku dolu bir çığlık atarak Bill'in kolunu daha da sıkıca kavrayıp onu dolaba çekti... ve dipteki duvarın ötesinde uzanan, ayın ışıklarının aydınlattığı dünyaya götürdü.

İşler, o dişi pislik portmantoyu merdivenin önüne ittiği zaman kötüye gitmeye başladı. Nasıl olduysa Norman ona takıldı ya da pirinç bir çengel o pek hoşlandığı yağmurluğunun iliklerinden birine geçti. İşte haftanın en ustaca numarası da buydu. Bir başka çengel cüzdanını çalmaya çalışan beceriksiz bir yankesici gibi Norman'ın cebine girdi. Üçüncü bir çengel ise küt parmağıyla zaten zarar görmüş olan testislerini itti. Norman kükreyerek, Rose'a küfrederek ileriye, yukarıya doğru hareket etmeye çalıştı. Ama o iğrenç portmanto sanki ona yapışmıştı. Onu peşinden sürüklemeyi de başaramadı. Portmantonun pençe gibi ayaklarından biri tırabzan babasına takılmıştı. Bir tekne çapası gibi yerinden kımıldamıyordu.

Norman'ın yukarıya çıkması gerekiyordu. Rose'un o aşağılık herifle küçücük fare yuvasına girip kapıyı kilitlemesini istemiyordu. Tabii gerekirse kapıyı kırabilirdi. Bundan hiç kuşkusu yoktu. Polis olarak çalıştığı yıllar boyunca sürüyle kapı kırmıştı. Üstelik bazıları eskiden yapılmış sağlam kapılardı. Ama artık zaman meselesi önem kazanmaya başlıyordu. Karısını vurmak istemiyordu. Bu, Serseri Gülü gibiler için çok kolay ve çabuk bir ölüm sayılırdı. Ne var ki işler çok çabuk düzelmedikçe bunu yapmaktan başka çaresi kalmayacaktı. Çok yazık!

Boğa yağmurluğun cebinden, "Beni de oyuna al, koç," diye bağırdı. "Güneşten yandım, tam formumdayım. Dinlendim. Ve hazırım."

Evet, bu gerçekten çok güzel bir fikirdi. Norman maskeyi cebinden çıkarıp hızla başına geçirdi. Burnuna idrar ve lastik kokusu geldi. Bu kokular bir aradayken pek de fena değildi, hatta bayağı hoş bile sayılabilirdi. İnsanın içini rahatlatıyordu.

Norman, "Yaşasın, boğa!" diye bağırarak yağmurluğun içinden sıyrıldı. Elinde tabanca tekrar ileri doğru atıldı. O lanet olasıca portmanto ağırlığının altında kırıldı. Ama ondan önce çengellerinden birini adamın sol dizine batırmaya kalkıştı. Norman bunu pek hissetmedi bile. Maskesinin içinde sırıtıyor ve dişlerini vahşice birbirlerine vuruyordu. Çıkan çatırtı hoşuna gitmişti. Çarpışan bilardo toplarının sesine benziyordu.

"Benimle oyun oynamak istemezsin, Rose." Ayağa kalkmaya çabalarken portmantonun çengelinin battığı dizi birdenbire bükülüverdi. "Olduğun yerde kal. Kaçmaya çalışma. Ben sadece seninle konuşmak istiyorum."

Karısı ona haykırarak bir şeyler söyledi. Sözler, sözler, sözler. Hiç önemi yoktu. Norman yerde emeklemeye başladı. Elinden geldiği kadar sessizce ve hızla ilerlemeye çabalıyordu. Sonunda yukarsında bir hareket olduğunu sezdi. Elini uzatıp Rose'un sağ baldırını yakaladı ve tırnaklarını karısının etine batırdı. Ah, o zaman kendini ne kadar iyi hissetti! Vahşi bir zafer duygusuyla, *Seni yakaladım,* diye düşündü. *Tanrım! Seni yakaladım! Sen...*

Rose'un ayağı karanlıkların arasından uzandı. Saçma doldurulmuş bir matrağın beklenmeyen hızıyla Norman'ın burnuna geldi ve daha önce kırılmamış bir yerini kırdı. Can acısı korkunçtu. Afrika arılarından oluşan bir sürü kafasının içine salıverilmiş gibi oldu. Rose'un elinden kurtulduğunu pek fark etmedi. Arkaüstü yuvarlanmaya başlamıştı bile. Elini uzatmış tırabzanı yakalamaya çalışıyor ama başaramıyordu. Parmakları tırabzanın alt yüzünden kayıyordu. Yuvarlanarak portmantoya kadar düştü. Tabancayla kendini vurmamak için parmağını tabancanın emni-

yetinin dışına dayamıştı... Olayın gelişmesine bakılırsa kendini vurması çok kolaydı. Bir an orada yattıktan sonra kendini toparlamak için başını sallayarak yeniden merdivene tırmanmaya başladı.

Bu sefer kafası sekmedi, bilincini tümüyle kaybetmedi. Ama merdivenin yukarısından onların kendisine ne diye bağırdıkları konusunda en ufak bir fikri bile yoktu. Kendisinin bağırarak ne cevap verdiğini de bilmiyordu. Yeniden yaralanan burnu ona her şeyi unutturmuştu. Burnu sanki önüne acıdan oluşan kıpkırmızı bir paravan dikiyordu.

Norman bir başkasının da partiye katılmaya çalıştığının farkındaydı. Şu "masum seyirci" denilen efsanevi yaratık. Rosie'nin küçücük köpek dostu ona yaklaşmamasını söylüyordu. Ama bunun hoş bir yanı vardı. Norman bu sayede Rose'un aşağılık dostunun yerini öğrenmişti. Hem de kolaylıkla. Norman o sümüklüböceği yakalamak için uzandı. Gerçekten de Rose'un dostu oradaydı. Norman adi adamın boynuna ellerini dolayarak tekrar onun gırtlağını sıkmaya başladı. Bu kez işini bitirmeye kararlıydı. Ama birdenbire Rose'un yüzünün yanına dokunduğunu hissetti. Maskenin yüzeyine. Bu, Novocain iğnesi yapıldıktan sonra okşanmaya benziyordu.

Rose... Rose ona dokunuyordu. Karısı buradaydı. Rose çantasında onun lanet olasıca banka kartıyla çıkıp gideli beri yakınındaydı işte. Norman aşk çocuğuyla ilgilenmeyi bıraktı. Karısının elini yakalayıp maskenin ağız açıklığından içeri soktu ve olanca gücüyle ısırdı. Duyduğu hazla kendinden geçer gibi oldu. Ama...

Ama sonra bir şey oldu. Kötü bir şey. *Korkunç* bir şey. Norman'a karısı sanki çenesini yerinden koparmış gibi geldi. Sancı başının iki yanına cilalı çelik oklar gibi saplandı ve tepesinde gürültüyle birleşti. Norman haykırdı ve sendeleyerek karısından uzaklaştı. *Adi karı... Ah, aşağılık pislik. Rose'un ne yapacağını önceden kestirirdim. Onun değişerek bu canavara dönüşmesine ne sebep oldu?*

Masum seyirci o zaman konuşmaya başladı. Norman onu vurduğundan emindi. Her neyse... *Birini* vurmuştu. Herhangi bi-

rini. Bu adam gibi bağıran biri ya vurulmuş olurdu ya da yanmış. Norman tabancayı Rose ile aşağılık dostunun olduğu tarafa doğru çevirirken bir kapının çarpılarak kapandığını duydu. Pis karı yine de ondan önce davranıp kendini odasına atmıştı.

Ne var ki o ara bu bile ikinci derecede önemli bir şey sayılırdı. Norman'ın çenesi acının merkezi olarak burnunun yerine geçmişti. Burnunun sakatlanan dizi ve ezilen testislerinin yerine geçtiği gibi. *Bana ne yaptı?* Norman'ın yüzünün alt kısmı ona bir tuhaf geliyordu. Sadece ağzı iyice açılmamış, çenesi sanki ileriye doğru *uzanmıştı.* Dişleri, burnunun ucundan ötede dans eden uydulara benziyordu.

Babası, *Aptal olma, Normie,* diye fısıldadı. *Rose sadece çeneni yerinden çıkardı. Bu bakımdan ne yapılması gerektiğini biliyorsun. Öyleyse yap.*

Norman, "Kes sesini seni yaşlı sapık," demek istedi. Ama çenesi çekilip uzatıldığı için, "Ke ses sni yşl spk," gibi bir şeyler fısıldayabildi. Sonra tabancayı yere bırakıp başparmaklarını maskenin iki yanına soktu. Başına geçirdiği zaman aşağıya kadar çekmediği için işi daha kolaylaştı. El ayalarını çene eklemlerine dayadı. Bu, tıpkı yuvalarından fırlamış olan bilyelere dokunmaya benziyordu.

Kendini can acısına karşı hazırlamaya çalışarak ellerini aşağıya kaydırdı. Onları eğdi ve hızla itti. Canı gerçekten yandığı ama daha çok, çenesinin sadece bir yanı yerine oturduğu için. Bu yüzden suratının alt kısmı çarpıldı. Çarpık sokulan bir konsol çekmecesi gibi.

Kafasının içinde annesi tükürür gibi, *Yüzünü böyle buruşturursan, Norman,* dedi. *Sonunda suratın öyle kalır.* Sesinde adamın çok iyi tanıdığı o eski kin vardı.

Norman yüzünün sağ tarafını tekrar itti. Çenesinin sağ yanı yerine otururken kafasının derinliklerinde "şık" diye bir ses yankılandı. Ancak Norman'a çenesi çok gevşekmiş gibi geldi. Sanki kirişler vahşice çekilip gerilmişti de, tekrar sıkışmaları için biraz zaman gerekecekti. Norman garip bir duyguya kapıldı, ona es-

nerse çenesi ta kemer tokasının hizasına kadar inecekmiş gibi geldi.

Babası, *Normie, maske,* diye fısıldadı. *Maskeyi ta aşağıya kadar çekersen yararı olur.*

Boğa, "Doğru ya," dedi. Sesi boğuktu. Çünkü maske yüzünün iki yanında buruşmuştu. Ama Norman onun ne dediğini anlamakta güçlük çekmedi.

Maskeyi bu kez iyice aşağıya çekti, kenarını çenesinin altına kadar indirdi. Maskenin yararı *oldu.* Atletlerin taktığı süspansuvarlar gibi. Yüzünü yerinde tutuyordu.

Boğa, "Tamam," dedi. "Benim bir çene bağı olduğumu düşün."

Norman kendini zorlayarak ayağa kalkarken derin derin soludu. O arada polisin .45'liğini pantolonunun beline soktu. *Her şey yolunda,* diye düşündü. *Burada sadece erkekler var. Kızların girmelerine izin verilmiyor.* Ona şimdi maskenin göz deliklerinden etrafı daha iyi görüyormuş gibi geliyordu. Sanki görüş gücü artırılmıştı. Bu bir hayal bile olsa verdiği duygu hoşuna gidiyor, güvenini artırıyordu.

Sırtını duvara yapıştırdı, sonra öne doğru atılarak Rose ile aşağılık dostunun girdikleri kapıya vurdu. Çenesi sımsıkı maskenin içinde bile titreyerek canının yanmasına neden oldu. Ama hiç duraklamadan kapıya tekrar aynı şiddetle saldırdı. Kapı çerçevesinin içinde sarsıldı ve üst kısmından uzun bir kıymık düştü.

Norman birdenbire, *Keşke Harley Bissington da burada olsaydı,* dedi. *İkimiz birden kapıyı bir vuruşta devirirdik. Ben Harley'in karımla ilgilenmesine izin verir, o arada Rose'un dostunu haklardım.* Rose'la sevişmek Harley'in yaşamının açıklamadığı en büyük isteğiydi. Norman bunu hiçbir zaman anlayamamıştı. Ama Harley'in evlerine her gelişinde bu arzusunu onun gözlerinden okumuştu.

Norman kapıya tekrar vurdu.

Altıncı vuruşunda... ya da şanslı yedincide (kapıya kaç defa saldırdığını hatırlamıyordu) kilit yerinden fırladı ve hızla odaya daldı. Karısı oradaydı... İkisi de odadalardı. Öyle olmaları gere-

kiyordu. Ama Norman bir an onları göremedi. Gözlerine dolan terler etrafı bulanık görmesine neden olmuştu. Oda boş gibi gözüküyordu. Ancak bu imkânsızdı. Pencereden kaçmış olamazlardı. Pencere hem kapalı hem de kilitliydi.

Norman odada hızla ileri atıldı. Dışardaki sislerin sardığı sokak lambasının cansız ışığında koştu. Başını sağa sola sallıyor, Ferdinand'ın boynuzları havayı yarıyordu. *Nerede o? Tanrı aşkına, nereye gitmiş olabilir?*

Odanın diğer tarafındaki kapıyı gördü, içerdeki kapağı kapalı klozeti fark etti. Hızla o tarafa doğru atılarak içeriye bir göz attı. Banyo boştu. Ama tabii...

Norman tabancayı çekip duş perdesine iki el ateş etti. Çiçekli plastikte hayret dolu gözlere benzeyen iki delik açtı, sonra perdeyi yana çekti. Küvet boştu. Kurşunlar duvardaki iki fayansı uçurmuştu. Verdiği zarar bu kadardı. Belki böylesi daha iyiydi. Zaten Norman karısını vurmak istemiyordu.

Evet, istemiyordu. Ama Rose nereye gitmişti?

Norman tekrar hızla odaya daldı. Dizüstü çökerken can acısından suratını buruşturdu. Tabancanın namlusuyla karyolanın altını taradı. Hiç. Norman öfke ve düş kırıklığıyla yumruğunu yere vurdu.

Gözlerinin ona açıkladıklarına karşın yine de pencereye doğru gitti. Çünkü geride sadece pencere kalmıştı... ya da ışığı fark edinceye kadar öyle düşündü. Parlak bir ışıktı... ay ışığına benziyordu. Ve başka açık bir kapıdan dışarıya yayılıyordu. Norman odaya ilk daldığında hızla onun önünden geçmişti.

Ay ışığı mı? Gördüğünün bu olduğunu mu düşünüyorsun? Sen çıldırdın mı, Normie? Bilmiyorum hatırlıyor musun, ama dışarıda sis var, oğlum. Sis. Yüzyılın en büyük dolunayı da olsa bir şey değişmez. O gördüğün bir dolap. Binanın ikinci katındaki bir dolap.

Belki öyleydi, ama Norman artık yağlı saçlı, ter kokulu, ona doğru dürüst babalık etmeyen sapığın *her şeyle* ilgili *her şeyi* biliverdiğine inanmıyordu. İkinci kattaki bir dolaptan süzülen ay

ışığının pek de mantıklı bir görüntü olmadığını biliyordu... yine de gördüğü ay ışığıydı.

Ağır ağır dolaba doğru gitti. Tabanca elinden sarkıyordu. Orada, ışıklı yerde durup maskenin göz oyuklarından dolabın içine baktı. (Ama ona şimdi her nedense maskede bir tek delik varmış gibi geliyordu. İki gözüyle birden sadece bu delikten bakıyordu.)

Dolabın iki yanındaki çıplak tahtalardan çengeller uzanıyor, ortadaki maden çubukta elbise askıları sallanıyordu. Ama dolabın arka tahtası kaybolmuştu. Onun yerinde ay ışığının aydınlattığı, yüksek otlarla kaplı bir yamaç vardı. Kara bir gölgeye benzeyen ağaçların arasında ateşböcekleri gelişigüzel çizgiler çiziyorlardı. Gökyüzünde kayan yıldızlar ayın önünden ya da yakınından geçtikleri zaman sanki lambalara dönüşüyorlardı. Ayın tam on dördü değilse de ona yakındı. Tepenin aşağısında harabeye benzeyen bir yapı vardı. Norman onu yıkılmış bir çiftlik evine benzetti. Ya da terk edilmiş bir kiliseydi.

Ben iyice kaçırdım, diye düşündü. *Ya bu... ya da Rose beni bayıltmanın bir yolunu buldu. Şimdi çılgınca bir rüya görüyorum.*

Hayır, bunu kabul etmiyordu. Edemezdi.

Norman dolabın içine, "BURAYA GERİ DÖN, ROSE!" diye haykırdı. Tabii bu artık bir dolap değildi, o da başka. "GERİ GEL, SENİ KAHPE!"

Hiçbir şey olmadı. Sadece o gerçek olamayacak manzara gözlerinin önünde uzanıyordu. Bunun gözlerinin bir oyunu olmadığını kanıtlarcasına ot ve çiçek kokan hafif bir rüzgâr da esiyordu.

Başka bir şey daha vardı: cırcırböceklerinin sesi.

Norman alçak sesle, "Sen benim banka kartımı çaldın, kaltak," dedi. Elini uzatıp yandaki tahtadan uzanan çengellerden birini kavradı. Metroda kayışa asılmış bir yolcuya benziyordu. Önünde ayın ışıklarının aydınlattığı garip bir dünya vardı. Ama Norman'ın duyabileceği korkuyu o müthiş öfkesi bastırıyordu. "Sen onu çaldın. Ve ben seninle bunu konuşmak istiyorum. Şöyle... iyice... yakından."

Norman dolaba girerek başını eğdi ve ortadaki çubuğun altından geçti. O sırada iki elbise askısını yere düşürdü. Bir an orada öylece durdu. Önünde uzandığını gördüğü öbür âleme bakıyordu.

Sonra ilerledi.

Sanki biraz aşağıya indi. Eski evlerde odaların zeminleri aynı hizada olmadığında yaptığınız gibi. Ama hepsi o kadar. Bir tek adım. Norman artık tahtaların üzerinde değildi. Birinin ikinci kattaki odasında da olmadığı gibi. Otların üzerine basıyordu. Mis kokulu rüzgâr hışırdayarak etrafında esiyor, maskesindeki göz deliğine de giriyordu. (Evet, şimdi maskede sadece bir göz oyuğu vardı. Norman bunun nasıl olduğunu anlayamıyor, ama attığı o tek adımdan sonra artık garipsemiyordu.) Rüzgâr berelenmiş terli cildine hayat veriyordu. Norman maskenin iki yanını tuttu, rüzgârın bütün yüzüne gelmesi için yukarıya doğru sıyırmak istiyordu. Bir süre için. Ne var ki maske kımıldamadı bile. Hiç hiç kımıldamadı.

IX

Bedelini Öderim

Bill ay ışıklarının yıkadığı tepede, gördüklerine hiç inanamayan biri gibi etrafına bakındı. Bir elini şişmiş olan boynuna götürerek ovalamaya başladı. Rosie orada berelerin açılan yelpazeler gibi belirmeye başladığını gördü.

Gece rüzgârı endişeli bir el gibi alnına dokundu. Yaz kokularıyla dolu, yumuşak ve sıcaktı. Sisli bir ıslaklık yoktu, kentin doğusundaki büyük gölün ıslak kokusu da.

"Rosie, bütün bunlar gerçekten oluyor mu?"

Buna ne tür bir cevap vermesi gerektiğini düşünemeden telaşlı, tanıdık bir ses Rosie'yi durdurdu.

"Kadın! *Sen*, kadın!"

Kırmızı giysili zenciydi ama şimdi düz bir elbise giymişti. Rosie onun mavi olduğunu düşündüyse de, ay ışığında bundan emin olmak imkânsızdı. "Wendy Yarrow" yamacın ortasında duruyordu.

"Adamı buraya indir! Kaybedilecek zaman yok! Öbürü bir dakika sonra burada olacak! Yapman gereken bazı şeyler var! Önemli şeyler!"

Rosie hâlâ Bill'in kolunu tutuyordu, onu götürmeye çalışınca genç adam karşı koydu. Endişeyle yamaçtan aşağıya, "Wendy"ye bakıyordu. Arkalarında Norman kükreyerek Rosie'nin adını söy-

ledi, sesi korkulacak kadar yakındı. Bill bunu duyunca irkilmesine karşın yerinden kımıldamadı.

"O kim, Rosie? Kim bu kadın?"

Bu kez Rosie genç adamı hızla çekiştirdi. Bill de onunla ilerledi. Ama on on iki adım sonra iki büklüm oldu. Öyle şiddetle öksürüyordu ki gözleri neredeyse yuvalarından uğrayacaktı. Rosie bu fırsattan yararlanarak Bill'in ona ödünç verdiği ceketin fermuarını açtı, çıkarıp otların üzerine attı. Bunu kazak izledi. Alttaki bluz kolsuzdu. Rosie hemen pazubendi taktı. Anında içine müthiş bir güç dolduğunu hissetti. Bu gerçek miydi, yoksa onu zihninde mi yaratmıştı, bu soru artık onu ilgilendirmiyordu. Omzunun üzerinden çabucak arkasına bir göz attı. Norman'ın ona doğru atıldığını göreceğini sanıyordu ama en azından o an için böyle bir şey yoktu. Rosie sadece arabayı gördü. Çözülmüş olan midilli otluyordu. Orada bir de daha önce gördüğü şövale vardı. Tablo yine değişmişti. Bu kez arkası dönük figür artık kadın değildi, boynuzlu bir iblise benziyordu. Rosie, *Bu bir iblis olmalı,* diye düşündü. *Ama aynı zamanda bir erkek de. Norman bu.* Rosie tabancadan kısa bir süre fışkıran alevlerin ışığında kocasının başından boynuzların çıktığını görmüş olduğunu anımsadı.

"Kız, neden böyle ağır davranıyorsun. *Haydi!*"

Rosie sol kolunu öksürük krizi hafiflemeye başlamış olan Bill'in beline doladı ve "Wendy"nin sabırsızca beklediği yere kadar inmesine yardım etti. Zenci kadına eriştikleri sırada Rosie artık genç adamı taşıyordu.

Bill zenci kadına, "Sen... kimsin?" diye sordu. Sonra tekrar şiddetle öksürmeye başladı.

"Wendy" bu soruya aldırmadan kolunu ona doladı. Bill'in diğer tarafına geçmişti. Genç adam Rosie'nin yanından o tarafa doğru sarkıyordu. Zenci kadın Rosie'yle konuşmaya başladı. "Onun yedek *zat*'ını tapınağın yan tarafına koydum. Onun için *bu* bakımdan bir sorun yok... Ama çabuk davranmalıyız! Kaybedilecek bir tek dakikamız bile yok!"

Rosie, "Ben senin neden söz ettiğini bile bilmiyorum," dedi. Ama belki de kafasının bir yanıyla bunu anlıyordu. "*Zat* da nedir?"

Zenci kadın, "Bırak şimdi bu soruları," diye söylendi. "Acele etsek iyi olur."

Bill'e destek olarak yamaçtan Boğanın Tapınağı'na doğru indiler. (Rosie, *Her şeyi birdenbire hatırlamam gerçekten hayret edilecek bir şey,* diye düşündü.) Gölgeleri yanlarından ilerliyordu. Aslında canlı ve aç yaratıklar gibi onlara *doğru* uzanıyorlardı. "Wendy" sağa dönüp onları tapınağın yanına doğru götürürken Rosie derin bir minnet duydu.

Tapınağın yanındaki sık dikenli çalıların birinden dolaptaki çengele asılmış bir giysi gibi yedek *zat* sallanıyordu. Rosie ona sıkıntıyla baktı ama şaşırmamıştı. Morumsu kırmızı giysi o tatlı, çılgın sesli kadının giydiğinin bir eşiydi.

Zenci kadın, "Onu giy," dedi.

Rosie pek hafif bir sesle itiraz etti. "Hayır. Hayır, onu giymeye korkarım."

"Hemen buraya gel, Rose!"

Bill o sesi duyunca irkildi, başını döndürüp baktı. Gözleri irileşmiş, rengi ay ışığının neden olamayacağı kadar uçmuştu. Dudakları titriyordu. Rosie de korkuyordu ama korkunun altındaki öfkesini de hissediyordu. Tıpkı küçük bir kayığın altında dolaşan bir köpekbalığına benziyordu bu öfke. Norman'ın onları buraya kadar izleyemeyeceğini düşünmüş, bu çaresiz umuda sıkıca sarılmıştı. Tablonun onların arkasından kapanıvereceğini sanmıştı. Ne var ki artık öyle olmadığını biliyordu. Norman tabloyu bulmuştu. Şimdi kısa bir süre sonra bu dünyada, onların yakınında olacaktı... Halen olmadıysa.

"GERİ GEL! ALÇAK KADIN!"

Zenci kadın, "Onu giy," diye yineledi.

Rosie, "Neden?" diye sorarken, bir yandan da bluzunu yakalamış çıkarıyordu. "Neden giymem gerekiyor?"

"Çünkü *o* böyle istiyor. Ve o neyi istiyorsa elde eder." Zenci kadın Bill'e baktı. Genç adam gözlerini Rosie'ye dikmişti. "Wendy" ona, "Arkanı dön," diye emretti. "Kendi dünyanda bu kadın çıplakken gözlerin yerlerinden çıkıp yere düşünceye kadar bakabilirsin. Ama bunu benim dünyamda yapamazsın. Başının derde girmesini istemiyorsan arkanı dönersin."

Bill kararsızca, "Rosie?" dedi. "Bu bir rüya, öyle değil mi?"

"Evet," diye cevap veren Rosie'nin sesi soğuktu, bir şeyler hesaplayan biri gibi konuşmuştu. Oysa şimdiye dek hiç böyle bir şey yapmamıştı. "Evet, öyle. Sen şimdi onun dediğini yap."

Bill bir asker gibi hızla döndü. Şimdi binanın arkasına doğru giden dar yola bakıyordu.

Zenci kadın başparmağıyla Rosie'nin sutyenine dokundu. "Şu göğüs askısını da çıkar. Bunu *zat*'ın altına giyemezsin."

Rosie tokasını açıp sutyeni çıkardı, sonra bağlarını çözmediği lastik ayakkabılarını ve blucinini çıkarıp attı. Sade beyaz külotuyla orada durmuş, "Wendy"ye bir soru sorarmış gibi baktı. O da başını salladı.

"Evet, onu da."

Rosie külotunu çıkardı ve *zat*'ı asılı olduğu yerden dikkatle aldı. Zenci kadın ona yardım etmek için yaklaştı.

Rosie ona, "Bunu nasıl giyeceğimi biliyorum!" diye bağırdı. "Çekil yanımdan!" Sonra giysiyi gömlek gibi başından geçirdi.

"Wendy" bakışlarıyla onu inceledi ama artık ona yaklaşmadı. Hatta Rosie *zat*'ın askısıyla bir an uğraşmak zorunda kaldığı zaman bile ona yardım etmeye kalkışmadı. Bu iş de tamamlandı. Şimdi Rosie'nin sağ omzu çıplaktı ve pazubent sol dirseğinin yukarısında ışıldıyordu. Resimdeki kadının aynada görülen hayali gibiydi.

Rose, "Artık dönebilirsin, Bill," dedi.

Genç adam dönüp Rosie'yi tepeden tırnağa kadar süzdü. Sık dokunmuş kumaşın altından belli olan meme uçlarına bir iki dakika daha fazla baktı. Ama Rosie buna aldırmadı. Bill sonunda, "Sen başka birine benziyorsun," dedi. "Tehlikeli birine."

"Rüyalarda böyle olur," diye karşılık veren Rosie yine sesindeki o hesaplı bencillik ve soğukluğu fark etti. Bu sesten nefret ediyordu... ama hoşuna giden bir yanı da vardı.

Zenci kadın, "Sana ne yapacağını söylemem gerekiyor mu?" diye sordu.

"Hayır. Ne münasebet!"

Rosie sonra sesini yükseltti. Ağzından çıkan sesler hem ahenkli hem de vahşiydi. Bu onun sesi değil, öbür kadınınkiydi... aynı zamanda onundu da. *Öyleydi* bu.

Rosie, "Norman!" diye seslendi. **"Norman, ben burada, aşağıdayım."**

Bill, "Tanrım, Rosie!" diye inledi. "Yapma! Sen çıldırdın mı?"

Omzunu tutmaya çalıştı ama Rosie onun elini sabırsızca itti ve Bill'e uyarırcasına baktı. Genç adam bu bakışlar yüzünden hemen geriledi. "Wendy Yarrow"un da gerilediği gibi.

"Tek yol bu. Ve *doğru* yol. Ayrıca..." Rosie, "Wendy"ye bir an kararsızca baktı. "Benim aslında bir şey *yapmam* gerekmiyor, öyle değil mi?"

Mavi giysili kadın, "Evet," dedi. "Her şeyi hanımım yapacak. Sen onun yoluna çıkarsan, hatta hanımıma yardıma kalkışırsan, seni çok pişman eder sanırım. Tek yapman gereken şeyi biliyorsun. Oradaki aşağılık herifin her kadının yaptığını düşündüğü şeyi yerine getireceksin."

Rosie, "Onu kendime çekeceğim," diye mırıldandı. Ayın ışıkları gözlerini gümüşe döndürmüştü.

Zenci, "Evet, öyle," dedi. "Onu bu yoldan götür. Adamı sürükle."

Rosie derin bir soluk alarak tekrar kocasına seslendi. Pazubendin çıldırtıcı, tatlı bir ateş gibi kolunu yaktığını hissediyordu. Boğazından yükselen ses de hoşuna gidiyordu. Sesi aşağıda, labirentte bebeğin yeniden ağlamaya başlamasını sağlamak için o eski Teksas kovboylarının narası gibiydi. **"Buraaada, aşağıııdayım, Normaaan!"**

Bill ona korkuyla bakakaldı. Rosie onun yüzündeki bu ifadeyi görmekten hoşlanmadı. Oysa öyle bir ifadenin belirmesini

kendi *istemişti. Gerçekten.* Bill bir erkekti, öyle değil mi? Erkekler bazen kadınlardan korkmanın ne demek olduğunu öğrenmeliydiler. Kimi zaman kadınların tek savunma yolu da buydu zaten.

Zenci kadın, "Haydi, artık git," dedi. "Onun ne olduğunu unutma."

"O bir boğa."

"Evet, doğru. O bir boğa... sen de boğayı kendine çekmek için ipek şapkasını sallayan kızsın. Yalnız şunu unutma: Boğa seni yakalarsa işin tamamdır. Burada onun dikkatini üzerine çekecek kimse yok. Seni yakalarsa öldürür. Bu kesin. Ben de, hanımım da, ne yaparsak yapalım ona engel olamayız. O, ağzını senin kanınla doldurmak istiyor."

Rosie, *Ben bunu senden daha iyi biliyorum,* diye düşündü. *Yıllardan beri biliyorum.*

Bill, "Gitme, Rosie," dedi. "Burada bizimle kal."

"Olmaz."

Bill'in yanından geçerken dikenlerden birinin kalçasını çizdiğini hissetti ve can acısı Rosie'ye bağırması kadar hoş geldi. Hatta cildinden kan akması bile zevkliydi.

"Küçük Rosie."

Döndü.

"Sonunda onun önüne geçmen gerekecek. Bunun nedenini biliyor musun?"

"Evet. Tabii biliyorum."

Bill, "Kocanın bir boğa olduğunu söylediğin zaman ne demek istedin?" diye sordu. Endişeyle ve huysuzca konuşmuştu... Ama Rosie o anda onu öylesine sevdi ki... bir daha asla böyle sevemeyeceğini düşündü. Rengi solmuştu, savunmasız bir hali vardı Bill'in.

Genç adam tekrar öksürmeye başladı, Rosie elini onun koluna koydu. Bill'in ondan uzaklaşmaya çalışmasından korkuyordu. Oysa Bill böyle bir şey yapmadı, hiç olmazsa şimdilik.

Rosie, "Burada kal," dedi. "Burada kal ve hiç kımıldama." Sonra telaşla uzaklaştı. Bill tapınağın dipteki köşesinde bir an

kısa giysisinin ay ışığında dalgalandığını gördü. Yol orada genişliyormuş gibiydi. Rosie gözden kayboldu.

Bir dakika sonra kadının sesi yine gecede yankılandı. Sesi hem hafifti hem de nedense dehşet vericiydi.

"Norman, o maskeyle çok gülünç duruyorsun... Ben artık senden korkmuyorum, Norman."

Bill, "Tanrım," diye mırıldandı. "Bu adam onu öldürecek."

Mavi giysili kadın cevap verdi. "Belki. Bu gece *biri* öldürülecek. Bu ke..." Birdenbire sustu. İrileşmiş gözleri ışıldıyordu. Başını yana eğmişti.

"Ne duy..."

Kahverengi bir el uzanarak Bill'in ağzını kapattı. Fazla baskı yapmadı. Ama Bill kadının bunu yapabileceğini sezdi. Sanki bu el çelik yaylarla doluydu. Zenci kadın avucunu ağzına, parmak uçlarını da yanağına bastırırken Bill bir gerçeğin bilincine vardı. Bu bir rüya değildi... keşke olsaydı ama değildi.

Zenci kadın ayaklarının ucunda yükselerek bir sevgili gibi ona sokuldu, eli hâlâ ağzını kapatıyordu.

Bill'in kulağına, *"Sus,"* diye fısıldadı. *"Adam geliyor."*

Bill şimdi otların ve yaprakların hışırtılarını duyabiliyordu. Sonra bunları homurtulu soluklar izledi. Her nefeste ayrıca ıslık gibi bir ses de gizliydi. Norman Daniels'dan daha ağır erkekler böyle sesler çıkarabilirlerdi. Yüz kırk yüz elli kilo ağırlığındaki erkekler.

Ya da iri bir hayvan.

Zenci kadın elini yavaşça Bill'in ağzından çekti. Orada durup yaratığın yaklaşırken çıkardığı sesleri dinlediler. Kollarını birbirlerinin beline dolayarak öylece durdular. Bill sonunda Norman'ın, ya da Norman neye dönüştüyse onun, binanın içinden geçmeyeceği kanısına vardı. O yaratık bu tarafa gelecek ve onları görecekti. Bir an toynağıyla toprağı eşeleyerek balyoza benzeyen kafasını eğecekti. Sonra da bu dar keçiyolunda onları kovalayacaktı. İkisini de yakalayıp yere devirecek, toynaklarıyla çiğneyecek ve boynuzlarıyla delik deşik edecekti.

Kadın, "Hişşş..." diye soludu.

"Norman, seni aptal..."

Bu ses ay ışığı gibi, duman gibi onlara doğru uçtu.

"Sen o kadar aptalsın ki... Beni yakalayabileceğine gerçekten inandın mı? Seni ahmak boğa!"

Bunu alaylı, tiz kahkahalar izledi. Bu ses Bill'e cam elyafını, ağzı açık kuyuları ve gece yarısı boş odaları düşündürdü. Titredi, kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti.

Tapınağın önüne bir sessizlik çöktü. (Sessizliği rüzgârın ara sıra dikenli çalıları oynatmasından çıkan ses bozuyordu yalnızca. Bu ses de karışık saçların arasına parmaklar sokulduğu zaman çıkan hışırtıya benziyordu.) Rosie'nin kocasına seslendiği yerde sessizlik vardı yine. Kemikten yapılmışa benzeyen ay bir bulutun arkasına kayarak kenarlarını yaldızladı. Gökyüzüne yıldızlar saçılmıştı. Ama Bill onların oluşturdukları takımları tanıyamadı.

"Noorrrr-mannn... Benimle konuşmaaak istemiyor musun?"

Norman Daniels, "Ah, ben seninle konuşacağım," dedi. Bill'in kalbi göğsünden kötü bir biçimde hızla ağzına sıçrarken zenci kadının hayretle irkildiğini fark etti. Bu ses ancak yirmi metre kadar gerilerinden gelmişti. Sanki Norman mahsus öyle beceriksizce hareket ederek ilerlemesini izlemelerini sağlamıştı. Sonra sessizlik daha işine geldiği için büsbütün se*ssizleşmişti*. "Seninle iyice *yakından* konuşacağım, fahişe!"

Zenci kadın parmağını Bill'in dudaklarına götürerek onu sessiz kalması için uyardı. Oysa genç adamın buna hiç ihtiyacı yoktu. Göz göze geldiler. Bill o zaman kadının da artık Norman'ın tapınaktan geçeceğinden pek emin olmadığını anladı.

Sessizlik uzadı, uzadı ve sanki sonsuzluğu yarattı. Rosie bile bekliyormuş gibiydi.

Sonra Norman biraz öteden, "Böh!" dedi. "Seni aşağılık karı! Burada ne yapıyorsun?"

Bill zenci kadına baktı. Kadın başını hafifçe sallayarak durumu kendisinin de anlamadığını açıkladı. Korkunç bir şeyi fark etti Bill. Öksürmesi gerekiyordu, yumuşak damağının gerisindeki o zonklamayla karışık gıdıklama dayanılacak gibi değildi.

Öksürmemek için ağzını koluna gömdü. Kadının endişeyle ona baktığının farkındaydı.

Bill, *Daha fazla dayanamayacağım,* diye düşündü. *Tanrım! Norman, neden hareket etmiyorsun? Daha önce yeterince hızlıydın.*

Rosie sanki onun bu düşüncesine cevap verdi. **"Norrmaannn! Kahretsin! Sen çok YAVAŞSIN! Norrr-mannn!"**

Tapınağın diğer tarafından boğuk bir ses yükseldi. "Seni kaltak!"

Ufalanmış taşlara basan ayakkabıların hışırtısı duyuldu. Bill az sonra ayak seslerinin yankılandığını işitince Norman'ın, zenci kadının "Tapınak" diye tanımladığı binaya girmiş olduğunu anladı. Bir şeyi daha fark etti. Öksürme isteği geçmişti, en azından şimdilik.

Mavi giysili kadına doğru eğilerek kulağına, "Şimdi ne yapacağız?" diye fısıldadı.

Kadın da fısıltıyla cevap verirken soluğu Bill'in kulağını gıdıkladı. "Bekleyeceğiz."

Maskenin görünüşte etinin bir parçası halini almış olması Norman'ı kısa bir süre için oldukça korkuttu. Ama korku şiddetlenip paniğe dönüşmeden biraz ilerdeki bir şeyi fark edince maske konusunu tümüyle unuttu. Yamaçtan biraz aşağıya inerek çömeldi. Karısının kazağını yerden alıp baktı ve bir yana fırlattı. Sonra ceketi kaptı. Evet, bu, Rose'un arkasındaki cekettı. Bir motosiklet ceketi. Herifin bir motosikleti vardı. Rose onunla dolaşmaya çıkmıştı. Herhalde o sırada ona iyice sokulmuştu. Norman, *Ceket karım için çok büyük,* diye düşündü. *Herif Rose'a ödünç vermiş olmalı.* Bu düşünce Norman'ı çok öfkelendirdi. Ceketi kaldırıp atmadan önce üzerine tükürdü. Sonra ayağa fırlayarak deli gibi etrafına bakındı.

"Seni sürtük," diye homurdandı. "Seni kocasını aldatan, pis, aşağılık kaltak!"

"Norman!" Bu ses karanlıkların arasından süzüldü. Norman'ın soluğu bir an gırtlağına takılıp kaldı.

Hiç kımıldamadan durdu. Karısının tekrar seslenip seslenmeyeceğini anlamaya çalışıyor, bekliyordu. Rose bir dakika sonra bağırdı. **"Burada, aşağııdayım, Norman!"**

Norman'ın elleri tekrar maskeye gitti. Ama bu kez çıkarmaya çalışmadı, sadece onu okşadı. Maskenin içine, "Yaşasın, boğa!" dedi. Yamaçtan dipteki harabeye doğru inmeye başladı. O tarafa doğru giden izleri gördüğünü sanıyordu. Biri oralara basmış gibi yüksek otlar bazı yerlerde kırılmıştı. Ama ay ışığında bunu kesinlikle anlamak zordu.

Sonra sanki Rose ona doğru yolda olduğunu açıklamak istiyormuş gibi kadının o çıldırtıcı, alaycı sesi duyuldu. **"Buraaadayım, Norman."** Rose artık ondan hiç korkmuyor, Norman'ın oraya inmesi için sabırsızlanıyor gibiydi.

Norman, "Olduğun yerde kal, Rose," dedi. "Hiç kımıldama. Önemli olan bu." Polisin blucinin beline soktuğu tabancası hâlâ yerindeydi. Ama Norman'ın silahı planlarına pek kattığı yoktu. Bir insanın halüsinasyon sırasında ateş edip edemeyeceğini bilmiyordu. Ve bunu öğrenmeyi de kesinlikle istemiyordu. O küçük Serseri Gülü'yle şöyle açık açık konuşmak istiyordu. Bunu tabancayla yapamazdı.

"Norman, o maskeyle çok gülünç duruyorsun... Ben artık senden korkmuyorum, Norman."

Norman, *Bunun geçici bir moda olduğunu öğreneceksin, kaltak karı,* diye düşündü.

"Norman, seni ahmak..."

Pekâlâ, Rose belki de binada değil. Belki de oradan geçip arka tarafa gitti. Önemli değil. Eğer Rose dümdüz bir yerde koşarak benden kaçabileceğini sanıyorsa yaşamının en büyük sürpriziyle karşılaşacak. Yaşamının "son" sürpriziyle.

"Sen o kadar aptalsın ki... Beni yakalayabileceğine gerçekten inandın mı? Seni ahmak boğa!"

Norman biraz sağa kaydı, artık sessizce hareket etmeye çalışıyordu. Kendi kendine, *Bir züccaciye dükkânına girmiş bir boğa gibi davranmamalıyım, hah hah!* diye hatırlattı. Tapınağa çıkan çatlamış basamakların yakınında durdu. Şimdi binanın gerçekten bir

tapınak olduğunu görüyordu. (Eski Yunan peri masallarındaki gibi bir tapınak olduğunu. Adamlar birbirleriyle oynaşmadıkları zaman böyle hikâyeler uydururlardı.) Tapınağı inceledi. Binanın terk edilmiş ve yarı yıkılmış olduğu belliydi. Ama burası ona hiç de korkunç gelmedi. Tersine garip bir biçimde kendini evine kavuşmuş gibi hissetti.

"Nooor-mannn... Benimle konuşmaaak istemiyor musun?"

Ah seninle tabii konuşacağım. Seninle iyice yakından konuşacağım, adi fahişe! Norman basamakların sağındaki karmakarışık yüksek otların arasındaki bir şeyi fark etti. Otların arasında taştan iri bir surat sanki dalgın dalgın gökyüzüne bakıyordu. Beş adımda yanına gitti, on saniye kadar ya da biraz daha uzun bir süre suratı dikkatle inceledi. O şeyi gerçekten görüp görmediğinden emin olmak istiyordu. Ama görüyordu işte. Yere yuvarlanmış olan bu dev kafanın suratı babasının yüzü gibiydi. Boş gözlerinde öfkeli bir ifade verdi.

Norman, "Böh," dedi. "Seni aşağılık köpek! Burada ne yapıyorsun?"

Taştan oyulmuş babası ona cevap vermedi. Ama karısı verdi.

"Norrr - maaannn! Kahretsin! Sen çok YAVAŞSIN! Norrmannn!"

Boğa, *Karına güzel sözler söylemesini de öğretmişler,* dedi. Ama artık bu sözleri Norman'ın kafasının içinden söylüyordu. *Karının dost olduğu insanlar birer harika. Bunun kuşku götürecek bir tarafı yok. Rose'un bütün yaşamını değiştirmişler.*

Norman titrek ve boğuk bir sesle, "Seni pislik," dedi. "Ah, seni kaltak!"

Otların arasındaki taş surattan döndü. Bir an gidip cekete yaptığı gibi onun da üzerine tükürmeyi, hatta blucininin fermuarını açarak işemeyi bile istedi ama bu arzusunu yendi. Oyun oynayacak zamanı yoktu. Çatlak basamaklardan tapınağın karanlık kapı açıklığına doğru hızla çıktı. Ayağını her yere basışında bacağına, sırtına ve mahvolan çenesine müthiş bir sancı saplanıyordu. Ona şimdi çenesini sadece maske yerinde tutuyormuş gibi

geliyordu. Canı da çok yanıyordu. *Keşke Charlie-David polislerinin aspirinlerini yanıma alsaydım,* diye düşündü.

Norman'ın benliğinin derinliklerinden bir fısıltı yükseldi. *Karın bunu nasıl yapabildi, Normie?* Yine babasının sesine benziyordu. Ama Norman babasının böyle kendine güvenemiyormuş gibi endişeyle konuştuğunu hiç duymamıştı. Böyle bir şey olduğunu hiç anımsamıyordu. Rose bunu yapmak cüretini nasıl gösterebilirdi? Ona ne oldu?

Norman bir ayağı en üst basamakta öylece durdu. Yüzü sancıyor, çenesi ona iyice gevşemiş, yeşil halkalarının vidaları çıkmış bir lastik teker gibi geliyordu. O hayalet sese, *Bilmiyorum,* dedi. *Ve de aldırmıyorum. Ama sana bir tek şey söyleyeceğim, baba... tabii sen oysan... Rose'u bulduğum zaman karımı ona olanlardan hemen kurtaracağım. Anında. Bundan emin olabilirsin.*

Ses, *Bunu denemek istediğinden emin misin?* diye sordu. Norman tam ilerleyecekken yine durakladı. Başını yana eğmiş, dinliyordu.

Ses, *Bence en akıllıcası ne olur, biliyor musun?* dedi. *Berabere kaldığınızı kabul etmek. İşte böylesi çok akıllıca olur. Bu sözlerimi nasıl karşılayacağını biliyorum. Ama yine de düşüncelerimden yararlanmanı istiyorum, Normie. Eğer kontrol bende olsaydı hemen döner ve geldiğim yoldan giderdim. Çünkü burada hiçbir şey doğru dürüst değil. Hatta burası son derece anormal. Ne olduğunu bilmiyorum. Ancak sana burasının bende uyandırdığı duyguyu söyleyebilirim. Burası bir tuzağa benziyor. Eğer bu tuzağa düşersen o zaman düşen çenenle başından çıkmayan maskeden çok daha fazla şeyler için de kaygılanman gerekir. Neden dönmüyor ve geldiğin yoldan geri gitmiyorsun? Bak bakalım, karının kiraladığı odaya dönmeyi başarabilecek misin? Belki Rose'u orada beklemen daha iyi olur.*

Norman, *Çünkü onlar gelecekler, baba,* dedi. Bu hayaletin böyle ısrarı onu etkilemişti. Ama bunu itiraf edecek değildi. *Polisler gelip beni yakalayacaklar ve alıp götürecekler. Daha karımın parfümünün kokusunu bile alamadan beni götürecekler. Ayrıca... karım benimle pis*

pis konuştu. O bir fahişeye dönüştü. Bunu konuşma tarzından anlıyorum.

Bırak nasıl konuşursa konuşsun, ahmak! Madem bozuldu, bırak o arkadaşlarıyla düştüğü yerde çürüsün! Belki bu nesne yüzünde patlamadan her şeyi sona erdirmek için henüz geç kalmış sayılmazsın.

Norman bu öneriyi düşündü... Sonra başını kaldırdı ve kapının yukarısındaki kemere oyulmuş olan yazıları okudu. "Kocasının banka kartını çalan bir kadının yaşamasına izin verilemez."

Böylece tereddüdü sona erdi. Artık sapık ve korkak babasını dinleyecek değildi. Esneyen bir ağız gibi açılmış kapıdan gerideki nemli karanlığa girdi. İçerisi karanlıktı... ama etrafı göremeyeceği kadar değil. Dar pencerelerden ayın toz toz ışınları diklemesine içeri düşüyor ve Rose ile ailesinin Aubreyville'de gittikleri kiliseye ürkütücü bir biçimde benzeyen harabeyi aydınlatıyordu. Solmuş yaprak yığınlarına basarak ilerledi. Haykıran, havada dönen yarasalar ayın ışınlarının arasından geçerek yüzüne doğru kanat çırptıkları zaman Norman sadece ellerini sallayarak onları kovdu. "Defolun, orospu çocukları," diye homurdandı.

Mihrabın sağındaki kapıdan taştan yapılmış küçük bir verandaya çıkarken bir ağaççıktan sarkan kumaşa benzer bir şeyi gördü. Eğilip aldı ve gözlerine doğru kaldırdı. Bu ışıkta kesin bir şey söylemek imkânsızdı ama kumaş ona kırmızı ya da pembeymiş gibi geldi. *Rose'un arkasında bu renk bir giysi var mıydı? Bana blucin giymiş gibi gelmişti.* Ama kafasının içinde her şey birbirine karışmıştı. *Belki de Rose blucinliydi. Ama herifin ona verdiği ceketi çıkarmış. Belki onun altında...*

Arkasından rüzgârda dalgalanan bir flamanın çıkardığı sese benzer hafif bir ses geldi. Norman dönünce kahverengi bir yarasa yüzüne doğru saldırdı. Kanatlarını suratına çarparken kıllı ağzıyla onu ısırmaya çalıştı.

Norman'ın eli tabancanın kabzasına gitmişti. Sonra tabancayı bırakıp yarasayı yakaladı. Akordeon çalan bir deli gibi hayvanın kanatlarındaki kemiklerini kırarak gövdesine dayadı. Yarasayı katlayıp ikiye böldü. Bunu öyle şiddetle yaptı ki, hayvanın

gelişmemiş bağırsakları ayakkabılarının üzerine düştü. Norman yarasaya, "Suratıma çarpmaktan kaçınmalıydın, salak," dedi ve parçaları karanlık tapınağın içine fırlattı.

"Doğrusu yarasa öldürmekte üstüne yok, Norman!"

Tanrım! Ses çok yakından gelmişti. Hemen arkasından! Norman öyle hızlı döndü ki, az kalsın dengesini kaybedip taş verandadan aşağıya yuvarlanacaktı.

Tapınağın arkasındaki hafif meyilli yamaç bir çaya doğru iniyordu. Yamacın tam ortasında, dünyanın en ölü bahçesiymiş gibi gözüken bir yerde o tatlı, küçük Serseri Gülü duruyordu. Ay ışığında orada duruyor, başını kaldırmış ona bakıyordu. Norman arka arkaya üç şeyi fark etti. Bir, karısının ayağında blucin yoktu artık, belki de hiç giymemişti. Rose'un arkasında üniversiteli erkek öğrencilerin verdikleri partilere yakışacak bir mini elbise vardı. İki, karısı saçlarını değiştirmişti. Saçları şimdi sarıydı ve yüzünü iyice açık bırakacak biçimde arkaya doğru çekilmişti.

Üç, Rose çok güzeldi.

Rose buz gibi bir sesle, "Yarasalar ve kadınlar," dedi. "Sen ancak onlarla başa çıkabilirsin. Neredeyse sana acıyacağım, Norman. Sen aşağılık bir erkek taslağısın. Erkek bile değilsin. Gerçek bir erkek. Taktığın o aptal maske de seni asla gerçek bir erkeğe dönüştüremeyecek."

"SENİ ÖLDÜRECEĞİM, KALTAK!" Norman verandadan atlayarak yamaçtan karısının durduğu yere doğru hızla koştu. Çıplak ay ışığında boynuzlu gölgesi yanında, yerde sürünüyordu.

Rosie bir an olduğu yerde kalakaldı, sanki donup oraya yapışmıştı. Norman başındaki o iğrenç maskenin içinden haykırarak hızla ona doğru koşarken vücudundaki her kas büzülür gibi oldu. Rosie'nin hareket etmesine birdenbire gözlerinin önünde beliren korkunç bir hayal neden oldu. Galiba bunu Pratik-Makul sağlamıştı. Rose bir an kocasının ona işkence ettiği tenis raketini görür gibi oldu. Sapı kanlıydı raketin.

Rose o zaman döndü. *Zat*'ın etekleri uçuşarak çaya doğru koştu.

Taşlar, Rosie... Suya düşersen...

Ama suya düşmeyecekti. O gerçekten Rosie'ydi. Gerçek Rosie. Suyun keskin kokusu burnuna kadar geldi ve gözlerini yaktı. Ağzı su içme isteğiyle çarpıldı. Rosie sol elini kaldırdı, burnunu işaretparmağıyla üçüncüsünün arasına alıp sıktı. Ve ikinci taşa atladı. Oradan dördüncüye, sonra da karşı kıyıya. Kolay olmuş, hiç zorluk çekmemişti. Ama sonra ayakları altından kaydı, yüzükoyun düşerek ıslak otların üzerinden kapkara suya doğru kaymaya başladı.

Norman karısının düştüğünü görünce güldü. Anlaşılan Rose ıslanacaktı.

Korkma, Rose, diye düşündü. *Seni sudan çıkaracağım. Ve vura vura bir güzel kurulayacağım. Evet, gerçekten.*

Ama karısı yerden kalktı ve suyun dik kıyısına tırnaklarını batırarak tırmanırken omzunun üzerinden bir tek defa dehşetle baktı. Ama korktuğunun Norman olmadığı anlaşılıyordu. Rose suya bakıyordu. Doğrulurken karısının kalçasını gördü. Rose'un doğduğu günkü kadar çıplaktı... o anda umulmayacak bir şey oldu. Norman heyecanlanmaya başladı.

Soluk soluğa, "Geliyorum, Rose," dedi. Belki başka şeyler de olacaktı. Ondan sonra da Rose ölecekti.

Norman telaşla çaya doğru giderken Hump Peterson'ın küt burunlu botlarıyla karısının bıraktığı zarif ayak izlerini ezip sildi. Rose tam karşıda yukarıya çıktığı sırada o da çayın kenarına ulaştı. Karısı orada bir an durup geriye baktı. Bu kez Norman'a bakıyordu. Sonra Rose, Norman'ın duraklamasına neden olan bir şey yaptı. Adam bir an şaşkınlığından kımıldayamadı.

Rose ona parmağıyla müstehcen bir işaret yaptı.

Bunu tam da gerektiği gibi yapmıştı hem de. Sonra ilerdeki ölü ağaçlardan oluşan koruya koşmadan önce kocasına bakarak parmağının ucunu öptü.

Boğa kafasının içindeki yerinden, *Bunu gördün mü, Norm, eski dost?* diye sordu. *Karın sana ayıp bir işaret yaptı. Onu gördün mü?*

Norman, "Evet," diye soludu. "Gördüm. Bunu da ona soracağım. Her şeyi soracağım ben."

Ama çayı çılgın gibi hızla aşmaya kalkışmaya ve belki de suya düşmeye hiç niyeti yoktu. Suda Rose'un hoşuna gitmeyen bir şey vardı. Norman'ın da dikkatli davranması iyi olacaktı. Adımlarını dikkatle atmalıydı. Bu lanet olasıca su Güney Amerika'da bulunan o iri dişli küçük balıklarla dolu olabilirdi. Formda oldukları günlerde bir ineğin etlerini çabucak kemirip geride iskeletini bırakan küçük balıklarla Norman insanın halüsinasyon sırasında bazı şeyler tarafından öldürülüp öldürülemeyeceğini bilmiyordu. Ama bütün bunlar ona gitgide pek de hayal değillermiş gibi gelmeye başlıyor.

Norman, *Bana poposunu gösterdi,* diye düşündü. *Çıplak kaba etlerini. Eh, belki benim de ona gösterecek bazı şeylerim olabilir. "Kısasa kısas" demezler mi?*

Dudakları gerilerek dişleri göründü. Bu korkunç ifadenin pis pis sırıtmakla bile bir ilgisi yoktu. Hump'ın botunu beyaz taşlardan ilkine bastığı sırada ay bir bulutun arkasına girdi. Tekrar gözüktüğü zaman Norman çayın ortasındaydı. Başını eğerek suya baktı. Önce merakla, sonra büyülenmiş gibi ama dehşetle. Ay ışıkları çamurların içine nasıl süzülemezse suyun içine de süzülemiyordu. Ama soluğunun kesilerek durmasına neden olan başka bir şeydi. Siyah suya aksi vuran, ay değildi. Kemikleri beyazlaşmış, sırıtan bir insan kafatasıydı!

Suyun yüzeyindeki kurukafa, "Bu pislikten biraz iç, Normie," dedi. "Kahrolasıca, istersen suda *yıkan.* Sadece bütün bu budalalıkları unut. Suyu içersen unutursun zaten. İç. O zaman bu ahmakça iş de seni rahatsız etmez. Hiçbir şey rahatsız edemez."

Bu sözler çok akla yakın ve doğru geldi Norman'a. Başını kaldırdı, belki de gökyüzündeki ayın sudaki kurukafaya benzeyip benzemediğini anlamaya çalışıyordu. Ay yerine Rose'u gördü. Karısı yolun, ölü ağaçlardan oluşan koruya eriştiği yerde duruyordu. Kollarını yukarı kaldırmış bir çocuk heykelinin yanında.

Norman, "Elimden böyle kolay kurtulamazsın, Rose," dedi soluyarak. "Ben..."

Taştan çocuk o anda hareket etti. Ellerini indirip Rose'un sağ bileğini kavradı. Rosie haykırarak yumruğunu onun ellerine vurdu. Ama boşuna. Taş çocuk sırıtıyordu. Norman bakarken heykel dilini çıkarıp Rose'a alay ederek güldü.

Norman, "Aferin, çocuk," diye fısıldadı. "Onu tut. Sadece tut, yeter."

Karşı kıyıya atlayarak dik başlı karısına doğru koştu. İri ellerini öne doğru uzatmıştı.

Taş çocuk Rosie'ye cırlak, ifadesiz bir sesle, "Köpekler gibi sevişelim mi?" diye sordu. Kadının bileğini sıkan elleri dik açılar yapıyordu. Çok da ağırdılar. Rosie omzunun üzerinden bakınca Norman'ın kıyıya atladığını gördü. Boğa kafalı adam ıslak otların üzerinde kaydı ama düşmedi. Rosie polis arabasındaki adamın Norman olduğunu anladığından beri ilk kez neredeyse paniğe kapılıyordu. Kocası onu yakalayacaktı. Sonra? Norman onu ısıra ısıra parçalayacaktı. Rose da genzinde İngiliz Derisi kolonyasının kokusu, haykıra haykıra ölecekti.

Taş çocuk tükürür gibi, "Köpekçilik oynamaya ne dersin?" diye sordu. "Köpekler gibi sevişelim mi?"

Rosie'nin öfkesi yeniden kabardı, düşüncelerini kırmızı bir perde gibi örttü. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır! Bırak beni! Yeni yetişen çocuklar gibi pis pis konuşma! YAKAMI bırak!"

Rosie sol yumruğunu salladı. Yumruğunu mermer heykelin suratına indirdiği zaman canının ne kadar yanacağını düşünmüyordu bile... Ama aslında canı hiç yanmadı. Eskiden kale kapılarını kırmak için kullanılan kalın kütüklerden biriyle çürümüş, sünger gibi bir şeye vurmaya benziyordu. Bir an taş çocuğun yüzünde yeni bir ifadenin belirdiğini gördü. Şehvetin yerini hayret almıştı. Sonra o sırıtkan surat hamur rengi yüzlerce parçaya ayrıldı. Heykelin ellerinin Rosie'nin bileğine yaptığı, canını yakan baskı sona erdi. Ama şimdi Norman vardı. Üzerine atılmaya ha-

zırdı. Başını eğmiş, maskenin içinden sesli sesli soluk alıp veriyordu. Ellerini karısına doğru uzatmıştı.

Rosie döndü. Norman'ın parmaklarından birinin *zat*'ın tek omuz askısının üzerinden kaydığını hissetti. Ve sonra kaçtı.

Artık yarış başlamıştı.

Rosie genç bir kızken yaptığı gibi koşuyordu. Pratik ve makul annesi, Rose Diana McClendon'a kibar hanımların nasıl hareket ettiklerini ve etmediklerini öğretmek gibi zor bir işe başlamadan önce koştuğu gibi. ("Bir kız koşarken memeleri hoplayıp zıplayacak yaştaysa artık bundan vazgeçmelidir.") Rosie olanca gücüyle koşuyordu. Başını eğmişti. Yumrukları iki yanda inip kalkıyordu. Başlangıçta Norman'ın hemen arkasında olduğunun farkındaydı. Ama kocasının önce otuz kırk santim, sonra da metrelerce geride kaldığını pek fark etmedi. Norman geride kaldığı zaman bile onun homurdanıp soluduğunu duyabiliyordu. Labirentte koşan Erinyes gibi sesler çıkarıyordu. Rosie kendi daha hafif soluklarının da farkındaydı. Saç örgüsü sırtında sağa sola, yukarı aşağı zıplıyordu. En çok da çılgınca bir heyecanın bilincindeydi. Kan beynine doluyordu. Sonunda başı patlayacaktı herhalde. Ama bu patlama zevkten kendinden geçme gibi bir şey olacaktı. Başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Ay da onunla yarışıyordu. Burada canlı canlı gömülen ve mezardan çıkmaya çalışırken ölen devlerin ellerine benzeyen ağaç dallarının gerisinde yıldızlarla beneklenmiş gökyüzünde kayıyordu. Norman bir keresinde, "Koşmayı bırak," diye homurdandı. "Aptallık etme." Rose da güldü. *Ele geçirilmesi zor bir kadın rolü oynadığımı sanıyor,* diye düşündü.

Rosie bir dönemeci aşınca yıldırım düşen ağacın yine yolu kapattığını gördü. Ağacın yanından dolaşacak zamanı yoktu. Üstünden aşmaya çalışırsa ağaçtan uzanan ölü dallarının biri ya da birkaçı vücuduna saplanacaktı. Bu tehlikeden kurtulsa bile Norman vardı. Kocasını biraz geride bırakmıştı. Ama bir an bile durursa tavşana saldıran bir köpek gibi Norman ona saldıracaktı.

Bütün bunlar zihninden bir anda geçti. Sonra Rosie haykırdı. Belki dehşetle, belki de meydan okurcasına. Ya da sesinde bu ikisi

birden vardı. Ellerini Supergirl gibi öne doğru uzatarak ağacın üzerinden aştı. Diğer tarafta, sol omzunun üzerine düştü. Bir takla attı ve sersem sersem ayağa fırladı. Norman devrilmiş kütüğün üzerinden ona bakıyordu. Elleriyle yanmış iki dalın alevlerden kararmış güdük diplerini kavramış, hışırtılı hışırtılı soluyordu. Rüzgâr birdenbire Rosie'nin burnuna kocasının kokusunu getirdi. Norman ter ve İngiliz Derisi dışında başka bir şey daha kokuyordu.

Rosie, "Yine sigara içmeye başladın, değil mi?" dedi.

Çiçeklerle süslü boynuzların altından bakan gözler onu tam bir manyak gibi süzdü. Maskenin alt yanı içindeki gülümsemeye çalışıyormuş gibi kesik kesik oynuyordu. Boğa, "Rose," dedi. "Artık vazgeç."

"Ben *Rose* değilim," diye cevap verdi Rosie. Sonra da sanki Norman dünyanın en ahmak yaratığıymış gibi hiddetle hafifçe güldü. *(El toro dumbo.)* "Ben *Rosie*'yim. Gerçek Rosie! Ama *sen* artık gerçek değilsin, Norman. Öyle değil mi? Kendin için bile gerçek değilsin. Tabii artık bunun hiçbir önemi yok. Benim için yani. Çünkü ben senden kurtuldum. Beni senden boşanmış sayabilirsin."

Norman devrilmiş ağacın yanından dolaşırken, *Sen artık gerçek değilsin,* diye düşündü. Burada geçmesi için geniş yer vardı. Rose ağacın diğer tarafına geçtikten sonra hızla koşmaya başlamıştı. Norman ise tekrar patikaya çıktığında daha ağır bir tempo tutturdu. Aslında bütün yapması gereken buydu zaten. İçinden gelen ve onu hiçbir zaman düş kırıklığına uğratmayan o ses, *Yol ileride sona eriyor,* demişti. *Hemen yakında.* Bu sözlere sevinmeliydi. Ama Rose güzel poposunu son defa ona doğru çevirmeden önce bazı laflar söylemişti. İşte Norman hep o sözleri duyuyordu.

"Ben *Gerçek Rosie*'yim. Ama *sen* artık gerçek değilsin. Kendin için bile... Beni senden boşanmış sayabilirsin."

Norrnan, *Eh,* dedi içinden. *Bu son sözler gerçeğe yakın sayılabilir. Evet, bir boşanma olacak. Ama benim şartlarıma göre, Rose.*

Bir süre daha koştuktan sonra durup koluyla alnını sildi. Kolu ter içinde kalınca hiç şaşmadı, hatta bunu pek düşünmedi bile. Oysa maske hâlâ kafasındaydı.

"En iyisi geri dön, Rose," diye seslendi. "Bu senin için son fırsat."

Rosie de bağırarak cevap verdi. "Gelip beni yakala!" Şimdi sesinde belli belirsiz bir değişiklik vardı. Ama Norman'ın bu farkın ne olduğunu söylemesi olanaksızdı. "Haydi gel de beni yakala, Norman. Fazla uzakta değilim."

Tabii değildi ya! Norman onu hemen hemen ülkenin ortasına kadar izlemişti. Sonra Rose'u kovalayarak başka bir dünyaya ya da bir rüyaya veya kahrolasıca bir yere girmişti. Ama Rose'un artık kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Norman, "Gidecek hiçbir yerin kalmadı, tatlım," dedi ve karısının sesinin geldiği tarafa doğru yürümeye başladı. Yumruklarını sıkmıştı.

Rosie koşarak daire biçimi açıklığa daldı... ve kendisini gördü. Tek canlı ağacın yanında yere diz çökmüştü. Arkası dönüktü. Başını eğmiş, sanki dua ediyor ya da derin derin düşünüyordu.

Rosie endişeyle, *O ben değilim,* diye düşündü. *O aslında gerçek ben değil.*

Ama olabilirdi de. "Nar ağacı"nın dibine diz çökmüş olan, arkası dönük kadın sanki Rosie'nin ikiziydi. Aynı boyda, aynı yapıdaydı. Onun da uzun bacakları ve genişçe kalçaları vardı. Morumsu kırmızı giysi, zenci kadının *zat* diye tanımladığı giysi üzerindeydi. Sırtının ortasından beline doğru uzanan saçı Rosie'ninki gibi sarıydı ve örülmüştü. Arada sadece bir tek fark vardı. Bu kadının kolunda bilezik yoktu. Çünkü pazubendi Rosie takmıştı. Ama büyük olasılıkla Norman bu ayrımı fark etmeyecekti. Rosie'nin öyle bir bilezik taktığını hiç görmemişti. Zaten şimdi, bu haldeyken bu farkı da göremeyecekti. Ama Rosie sonra kocasının fark edebileceği bir şeyi gördü. Rose Madder'ın ensesi ve kollarının yukarı kısmındaki koyu renk lekeler... aç gölgeler gibi kıvıl kıvıl oynuyorlardı.

Rosie duraklayıp ay ışığında ağaca doğru diz çökmüş olan kadına baktı.

Çekine çekine, "Ben geldim," dedi.

Öbürü o açgözlü ama tatlı sesiyle, "Evet, Rosie," diye cevap verdi. "Geldin. Ama yeterince uzakta değilsin. Senin orada olmanı istiyorum." "Labirent" yazılı levhanın altındaki aşağıya doğru inen, geniş beyaz basamakları işaret etti. "Fazla inmen gerekmiyor. On iki basamak yeterli. Sonuncusunun üzerine dümdüz yatmalısın. Yani kocanın seni göremeyeceği bir yere kadar inmelisin. Olacakları görmek istemeyeceksin... Ama *istediğine* karar verirsen o zaman bizi seyredebilirsin."

Güldü. Sesinde gerçek bir neşe vardı. Rosie, *İşte sesini böylesine korkunçlaştıran da bu,* diye düşündü.

Rose Madder konuşmasını sürdürdü. "Ne olursa olsun, aramızda geçen her şeyi dinlemelisin. Bu iyi olur. Evet, çok iyi olur hem de."

"Norman ay ışığında bile senin ben olmadığımı fark edebilir."

Rose Madder yine güldü. Bu ses Rosie'nin ensesindeki tüyleri diken diken etti. "Neden fark edecek, küçük Rosie?"

"Sende... şey... bazı lekeler var. Bu ışıkta bile onları görebiliyorum."

Rose Madder hâlâ gülüyordu. "Evet, sen görebiliyorsun. *Sen* görebiliyorsun ama *o* göremeyecek. Erinyes'in kör olduğunu unuttun mu?"

Rosie, *Senin aklın karışmış, hanımefendi,* demeyi düşündü. *Sözünü ettiğimiz benim kocam, labirentteki boğa değil.* Ama sonra Norman'ın maskesini hatırlayınca sesini çıkarmadı.

Rose Madder, "Hemen git," dedi. "Onun geldiğini duyuyorum. Basamaklardan in, küçük Rosie... Ve benim yakınımdan da geçme." Bir an durdu, sonra da o düşünceli, korkunç sesiyle ekledi. "Bu senin için tehlikeli olur."

Norman yolda ağır bir tempoyla koşuyor ve etrafı dinliyordu. Bir iki dakika kadar Rose'un konuştuğunu duyduğunu sandı.

Ama buna hayal gücü neden olmuştu herhalde. Önemli değildi zaten. *Rose'un yanında biri varsa onu da öldüreceğim. Şansım varsa, bu kişi Pis Gertie olabilir. Belki de dizele benzeyen o iri sevici de bu rüyaya girmeyi başarmıştır. Öyleyse .45'lik bir kurşunu onun sol göğsüne sıkmanın zevkini tadabilirim.*

Gertie'yi vurma düşüncesiyle neredeyse hızlanıyordu. Karısına artık o kadar yakındı ki, burnuna ona özgü kokular geliyordu. Birbirine karışan, hayalet gibi sabun ve şampuan kokuları. Son dönemeci de aştı.

Geliyorum, Rose, diye düşündü. *Artık kaçabileceğin bir yer kalmadı. Saklanabileceğin bir yer de. Seni eve götürmeye geldim, hayatım.*

Labirente inen basamaklar çok soğuktu. Rosie'nin burnuna daha önce fark etmediği bir koku geldi. Çürümüş şeyleri andıran, ıslak, pis bir koku. Buna pislik ve vahşi bir hayvanın kokusu da karışıyordu.

O ürkütücü düşünce...

(Boğalar merdivenden çıkabilirler mi?)

Rosie'yi yeniden sarstı. Ama bu kez gerçek bir korku duymadı. Erinyes artık labirentte değildi. Tabii daha geniş o dünya, yani tablodaki âlem de bir labirent değildiyse...

Pratik-Makul'ünküne benzeyen o garip ses, *Ah, evet,* dedi. *Bu dünya... bütün dünyalar... her birinde sürüyle boğa var. Bu efsaneler gerçeklerle dopdolu, Rosie. Onların gücü de bu. İşte bu yüzden yaşıyorlar.*

Basamağın üzerine uzanan Rosie kesik kesik soluyor, kalbi hızla çarpıyordu. Dehşet içindeydi ama kalbinde acı bir heyecan olduğunun da farkındaydı. Bunun ne olduğunu biliyordu: Öfkesini örten bir maskeydi.

Yüzüne yaklaştırdığı ellerini yumruk yapmıştı.

Bu işi yap, diye düşündü. *Bunu yap. O aşağılık köpeği öldür, beni özgürlüğüme kavuştur! Norman'ın öldüğünü duymak istiyorum!*

Rosie, bu sözlerinde ciddi olamazsın! İşte Pratik-Makul, hem dehşete kapılmış hem de midesi bulanıyormuş gibi konuşmuştu. *Bu sözlerinde ciddi olmadığını söyle.*

Ama Rosie bunu söyleyemezdi. Bir yanı bu isteği konusunda gerçekten ciddiydi.

Pek çok yanı öyleydi.

Norman'ın izlediği yol daire biçimi bir açıklığa çıkıyordu. Ve Rose oradaydı işte. Sonunda onu yakalamıştı. Serseri Gülü'nü. Karısı yere diz çökmüştü, arkası ona dönüktü. Üzerinde o kısa kırmızı giysi vardı. Bir fahişe gibi boyadığı saçlarını örüp arkasından sarkıtmıştı. Norman orada, açıklığın kenarında durup karısına baktı. Evet, o Rose'du. Bunun kuşku götürecek bir yanı yoktu. Buna karşın Rose yine de değişmişti. Bir kere kalçaları daha biçimliydi. Ama önemli olan bu değildi. Rose'un *tavırları* değişmişti aslında. Bu ne anlama geliyordu? Şu anlama tabii: Tavırlarını yeniden değiştirmenin zamanı gelmişti.

Norman, "Neden gidip o kahrolasıca saçlarını boyattın?" diye sordu. "Tıpkı aşağılık bir fahişeye dönmüşsün."

Rose dönmeden sakin sakin, "Hayır," dedi. "Sen anlamıyorsun. Saçlarım daha önce boyalıydı. İçten içe her zaman sarıydı onlar, Norman. Ben sadece seni kandırmak için saçlarımı boyamıştım."

Norman açıklığa doğru iki uzun adım attı. Öfkesi giderek artıyordu. Rose ona karşı çıktığı ya da bir fikrini kabul etmediği zaman olduğu gibi. Herhangi biri ona karşı çıktığı ya da fikrini kabul etmediği zaman olduğu gibi. Rose'un bu gece söyledikleri... Ona söyledikleri...

Norman, "Boş versene!" diye bağırdı. "Kahrolasıca kadın, sen öyle bir şey yapmadın."

"Asıl sen boş versene! Ben bal gibi öyle yaptım." Rose bu şaşılacak kadar saygısızca sözleri adamı aşağı gördüğünü belirten hafif bir kahkahayla tamamladı.

Ama yine de dönmedi.

Norman karısına doğru iki adım attı ve yine durakladı. İki yanına bıraktığı ellerini yumruk yapmıştı. Dikkatle açıklığı inceledi. Oraya yaklaşırken karısının bir şeyler mırıldandığını

anımsamıştı. Norman, Gert'ü arıyordu... ya da o Rose'un aşağılık sevgilisini. Belki o pisliğin tabancası vardı ve onu vuracaktı. Ya da bir taş parçasını kafasına atacaktı. Ama Norman kimseyi göremedi. *Herhalde Rose kendi kendine konuşuyordu. Evde de durmadan böyle yapardı. Tabii açıklığın ortasındaki ağacın arkasında biri saklanıyorsa, o başka.* Bu "natürmort"ta yaşayan tek şey galiba şu ağaçtı. Yaprakları uzun, yeşil ve ensizdi. Yağla yeni silinmiş bir avokado bitkisinin yapraklarına benziyordu. Ağacın dalları acayip meyvelerin ağırlığı altında eğilmişti. Norman bu meyveleri fıstık ezmesi ve reçelli bir sandviçin içine bile koyarak yemezdi. Karısının büktüğü bacaklarının ötesinde sürüyle yere düşmüş meyve vardı. Kokuları Norman'ın aklına dereyi getirdi. Böyle kokan meyveler insanı ya öldürürler ya da öyle hasta ederlerdi ki, sonunda ölmeyi bile *isterdin.*

Ağacın solunda Norman'ın bunun bir rüya olduğu düşüncesini güçlendiren bir şey vardı. Lanet olasıca New York'taki metro istasyonlarından birinin girişine benziyordu ama mermerden oyulmuş olanına. Norman, *Boş ver bunu,* diye düşündü. *Ağaca ve sidik gibi kokan meyvelerine de aldırma. Burada önemli olan Rose. Rose ve o kahkahası. Ona böyle gülmeyi uyuşturucu kullanan dostları öğretmiştir. Ancak başını belaya sokmak ve canının yanmasını isteyen bir insan böyle gülebilir. Ben Rose'a önemli olan bir şeyi öğretmek için buradayım. Bunu gerçek dünyada yapamasam bile bu rüyada yapacağım. Rose'un odasında vücudum polis kurşunlarıyla dolu, yerde yatıyor ve bir ölüm halüsinasyonuna inanıyor olsam bile, bunu yine de yapacağım.*

"Ayağa kalk!" Norman karısına doğru bir adım daha atarken tabancayı blucininin belinden çekti. "Seninle konuşacak şeylerimiz var."

Rose, "Evet, bu konuda gerçekten haklısın," dedi. Ama ne döndü ne de ayağa kalktı. Orada öyle dizlerinin üstünde oturuyor, ay ışığıyla gölgeler sırtına bir zebranınki gibi çizgiler çiziyordu.

"Kahretsin! Benim emirlerimi dinle!" Norman karısına doğru bir adım daha attı. Tabancayı tutmayan elinin tırnakları şimdi

avucuna kızgınlıktan beyazlaşıp akkora dönüşmüş maden parçaları gibi batıyordu. Ama Rose yine de dönmedi, ayağa da kalkmadı.

O tatlı, ahenkli sesiyle, "Labirentteki Erinyes!" dedi. *"Ecce taurus!* Boğaya bakın!" Ama yine de kalkmadı, ona bakmak için dönmedi.

Norman avaz avaz, "Ben boğa değilim, kaltak!" diye bağırarak parmaklarının uçlarıyla maskeyi çekiştirdi. Maske kımıldamadı bile. Artık yüzüne yapışmış ya da eriyip suratına karışmış gibi değildi. Sanki maske onun *suratıydı.*

Norman şaşkın şaşkın kendi kendine, *Böyle bir şey nasıl olabilir?* diye sordu. *Buna imkân var mı? Bu bir çocuğun lunaparkta kazandığı uyduruk bir ödül.*

Norman sorusunun cevabını bulamadığı gibi maskeyi ne kadar şiddetle çekerse çeksin kımıldatamıyordu bile. Yüzünü tırmalarsa canının acıyacağından da emindi. Bu düşünce midesini bulandırdı. Yüzünü tırmalarsa kanları akacaktı. Ve, evet, maskede sadece bir göz deliği vardı, o da sanki yüzünün tam ortasına kaymıştı. Bu göz açıklığından etrafı doğru dürüst göremiyordu. Ayın o parlak ışıkları da bulanıklaşmıştı.

Norman karısına, "Bunu kafamdan çıkar!" diye bağırdı. "Bunu kafamdan çıkar, aşağılık karı! Çıkarabilirsin, öyle değil mi? Yapabileceğini biliyorum! Artık benimle oyunlar oynamayı bırak! Bana oyun oynamaya CÜRET etme!"

Rose'un diz çöktüğü yere doğru sendeleyerek gitti ve karısını omzundan yakaladı. Giysinin tek askısı kaydı. Norman'ın altında gördüğü şey onu dehşete düşürdü, boğulurcasına inledi. Kadının cildi kapkara ve çürümüş gibiydi. Ağacın dibindeki toprağın üzerinde çürüyen ve artık sıvılaşmak üzere olan o meyveler gibi.

Rose, "Boğa labirentten geldi," diyerek Norman'ın o ana dek hiç görmediği bir çeviklik ve zarafetle ayağa kalktı. "Böylece Erinyes artık ölecek. Öyle yazıldı, öyle de olacak."

Norman, "Burada ölecek olan tek kişi..." diye başladı ama cümlesini tamamlayamadı. Kadın döndü. Ayın kemik kadar

beyaz ışınları onu aydınlatınca Norman bir çığlık attı. Farkına varmadan .45'likle iki defa ayaklarının arasına ateş etti, sonra da tabancayı attı. Ellerini kafasına bastırarak haykırmaya başladı. Bacaklarının üzerinde sarsılarak geriledi. Artık ayaklarının kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Kadın onun haykırışlarına bir çığlıkla karşılık verdi.

Memelerinin yukarısında çürükler sürüyle böcek gibi kıvıl kıvıldı. Boynu boğularak öldürülmüş bir kurbanınki gibi morumsu siyahtı. Cildi yer yer çatlamış, oralardan yoğun gözyaşları gibi cerahatler akıyordu. Ancak Norman'ın gırtlağından fırlayarak ağzından fışkıran o ulumaya benzer seslerin nedeni, bu çok ilerlemiş ve öldürücü olduğu anlaşılan hastalığın belirtileri değildi. Norman'ın yumurta kabuğuna benzeyen deliliğinin yüzeyini çatlatarak daha korkunç bir gerçeğin, yabancı bir güneşin bağışlamayan ışıkları gibi içeriye girmesine neden olan başka bir şeydi.

Buna yol açan kadının yüzüydü.

Bu, kuduz bir tilkinin çılgınlık dolu parlak gözlerini ödünç almış bir yarasanın suratıydı. Otlar bürümüş boş bir arsadaki ender bulunan bir çiçek gibi, eski ve tozlu bir kitabın içinde saklanmış bir çizimde görülen olağanüstü güzel bir tanrıçanın yüzüydü. Gözlerindeki çekingen umut ve dudaklarındaki arzulu kıvrımla sıradan, basit olmaktan kurtulan Rose'unun yüzüydü. Kadının Norman'a doğru çevirdiği yüzünde bu farklı görünüşler, tehlikeli bir gölcükte yüzen nilüferler gibi birbirini kovaladı. Sonra bütün bunlar uçup gitti ve Norman daha alttaki şeyi gördü. Açlık ve çılgınca bir zekâyla çarpılmış bir örümceğin suratıydı bu. Yaratığın açtığı kapkara ağzının içi tiksinti uyandırıyordu. Ağzında ipek gibi uçuşan tellere yüzlerce böcek yapışmıştı; kimi ölmüştü, kimisi de ölüyordu. Yaratığın iri gözleri kökboyası rengindeydi. Kanlar akan iri yumurtalara benzeyen gözler, yuvalarında canlı çamurlar gibi kaynıyor, kalp gibi atıyordu.

Örümcek, "Daha yakına gel, Norman," diye fısıldadı. Norman aklını büsbütün kaçırmadan önce yaratığın ipek tel ve böcek dolu ağzıyla ona gülümsemeye çalıştığını fark etti.

Yaratığın giysisinin kol yarıklarından ve kısa eteklerinin altından çok sayıda kol uzanmaya başladı. Ama kol değildi bunlar. Hiç d*eğillerdi.* Norman haykırdı, haykırdı, haykırdı. Kendinden geçebilmek için çığlıklar atıyordu. Kendinden geçmek, bilmek ve görmekten kurtulmak için. Ama bayılamadı.

Yaratık şarkı söyler gibi, "Daha yakına gel..." diyerek kol olmayan o şeyleri uzattı. Ağzı esner gibi açıldı. "Seninle konuşmak istiyorum." O kapkara, kol olmayan sert ve kıllı uzantıların uçlarında pençeler vardı. Bu pençeler Norman'ı bileklerinden, bacaklarından ve kasıklarından yakaladılar. Pençelerden biri sanki aşk arıyormuş gibi kıvrılıp bükülerek ağzına girdi. Kıllar dişlerine ve yanaklarının içlerine süründü. Pençe Norman'ın dilini yakaladığı gibi kopardı ve sabit bakan tek gözüne doğru zaferle salladı. "Seninle konuşmak istiyorum! Ve seninle şöyle... iyice... YAKINDAN... konuşmalıyım."

Norman, yaratıktan kurtulmak için son bir kez çılgınca çabaladı. Ama Rose Madder onu kucaklayarak aç aç kendine çekti.

Böyle Norman sonunda *"ısıran"* değil *"ısırılan"* olmanın ne anlama geldiğini... nasıl bir şey olduğunu öğrendi.

Rosie basamakta yatıyordu. Yumruklarını başının yukarısında sıkmış, gözlerini yummuştu. Norman'ın çığlıklarını dinliyordu. Yukarıda neler olduğunu hayal bile etmemeye, sadece çığlıklar atanın Norman olduğunu hatırlamaya çalışıyordu. O korkunç kalemi batıran Norman, o tenis raketini kullanan Norman ve insanı ısıran Norman olduğunu.

Ama adamın çığlıklarının uyandırdığı dehşet bütün bu duyguları bastırıyordu. Norman acıyla haykırıyor, Rose Madder... da ne yapıyorsa, onu sürdürüyordu...

Bir süre sonra... çok çok uzun bir süre sonra... çığlıklar kesildi.

Rosie hâlâ basamakta yatıyordu. Yumruklarını ağır ağır açtı. Ama gözleri hâlâ sıkıca kapalıydı. Kesik kesik soluyor, ciğerlerine havayı çekmeye çalışıyordu. Belki de orada saatlerce öyle yatacaktı. Ancak Rose Madder o tatlı ve çılgınca sesiyle onu çağırdı.

"Haydi gel, küçük Rosie! Yukarı çık ve sevin! Boğa artık ortadan kalktı!"

Rosie ağır ağır dizüstü doğruldu. Bacakları uyuşmuş, sanki tahtaya dönüşmüştü. Sonunda ayağa kalktı, merdivenden çıkıp durdu. Bakmak istemiyordu. Ama gözlerinin kendi iradesi vardı sanki. Açıklığı taradılar. O zaman soluğu gırtlağına takılıp kaldı.

Rosie sonunda sessizce, uzun ve rahat bir soluk aldı. Rose Madder yine diz çökmüştü ve sırtı yine ona dönüktü. Önünde gölgeli bir tepeciğe benzeyen bir şey vardı. İlk bakışta paçavralardan oluşan bir yığına benziyordu. Sonra beyaz, denizyıldızına benzeyen bir şey gölgelerin arasından ay ışığının aydınlattığı yere düştü. Bir eldi bu. Rosie ondan sonra gerisini de gördü. Bir psikiyatri uzmanının Rorschach testi yaptığı, mürekkep lekesinin birdenbire mantıklı ve anlamlı bir yanını gören bir kadın gibi. Bu Norman'dı. Parçalanmıştı ama yine de Norman'dı. Kesinlikle.

Rosie öyle bakarken, Rose Madder uzanıp ağacın alçak dallarının birinden bir meyve kopardı. Onu eliyle ezdi. Tam bir insan eliydi bu. Çok da güzeldi. Ama derinin altında o kapkara lekeler birer hayalet gibi dolaşıyordu. Meyvenin suyu morumsu kırmızı bir derecik gibi eline aktı. Sonra meyve yarıldı. Islak, koyu kırmızı bir yarık belirdi. Rose Madder sulu etlerden on iki kadar çekirdeği çıkardı. Sonra onları Norman Daniels'ın parçalanmış etlerine ekmeye başladı. Sonuncuyu adamın irileşmiş gözüne soktu, içeri iterken patlamayı andıran ıslak bir ses duyuldu. İri bir üzüm tanesine basıldığı zaman çıkan sese benziyordu.

Rosie istememesine karşın dayanamayıp, *"Ne yapıyorsun?"* diye sordu, ama hemen ardından, "Sakın dönme. Bunu bana dönmeden de söyleyebilirsin," dememek için kendini zor tuttu.

"Ona tohum ekiyorum." Rose Madder sonra Rosie'nin kendini bir Richard Racine romanına düşmüş gibi hissetmesine neden olacak bir şey yaptı. Eğilip cesedi dudaklarından öptü. Sonunda geriledi ve Norman'ı kollarına alarak ayağa kalktı. Yerin altına inen beyaz mermer merdivene doğru döndü.

Rosie başını çevirdi. Kalbi yerinden fırlayacak gibiydi.

Rose Madder, "Tatlı rüyalar gör, köpoğlu köpek," diyerek Norman'ın cesedini, üzerine bir tek "labirent" sözcüğünün oyulmuş olduğu tabelanın altından karanlıklara attı.

Ektiği tohumlar belki orada kök salıp büyüyeceklerdi.

Rose Madder, "Geldiğin yoldan geri dön," dedi. Basamakların yanında duruyordu. Rosie ise açıklığın diğer tarafında, yolun başındaydı ve arkası kadına dönüktü. Rose Madder'a bakmak, bu tehlikeyi göze almak istemiyordu. Gözlerine de güvenemiyordu artık. Bazen istediğini yapmadıklarını öğrenmişti. "Geri dön. Dorcas'ı ve erkeğini bul. Dorcas sana bir şey verecek. Seninle tekrar konuşacağım. Ondan sonra birlikte geçireceğimiz süre sona erecek. Bu seni rahatlatacak sanırım."

Rosie gözlerini ay ışığının aydınlattığı yoldan ayırmıyordu. "Norman artık gitti değil mi?" diye sordu. "Gerçekten gitti."

Rose Madder bu konuyu kapatmak ister gibi, "Herhalde onu rüyalarında göreceksin," dedi. "Ama bunun ne önemi var? Aslında gerçek şu: Kötü rüyalar, kötü uyanışlardan çok daha iyidir."

"Evet. Bu öyle basit bir şey ki, çok kişinin gözünden kaçıyor sanırım."

"Artık git. Ben sana geleceğim. Ve Rosie?"

"Evet?"

"Ağacı hatırla."

"Ağacı mı? Ama ben..."

"Evet, bunu anlamadığını biliyorum. Ama anlayacaksın. Ağacı unutma. Şimdi git."

Rosie oradan uzaklaşırken arkasına bakmadı.

X

Gerçek Rosie

Bill ile zenci kadın (onun adı "Wendy" değil Dorcas'tı) tapınağın yakınındaki dar yolda değillerdi. Rosie'nin giysileri de kaybolmuştu. Rosie fazla telaşa kapılmadan binanın etrafından dolaşıp tepeye doğru baktı. Arabanın yanında durduklarını görünce onlara doğru gitti.

Bill onu karşılamaya koştu. Rengi uçmuş yüzünde büyük bir endişe vardı.

"Rosie? İyi misin?"

"Çok iyiyim." Rosie yüzünü genç adamın göğsüne gömdü. Bill ona sarılırken, *İnsan ırkının ne kadarı kucaklaşmanın ne demek olduğunu anlıyor acaba?* diye düşündü. *Ne kadar iyi bir şey olduğunu, bir insanın bunu saatlerce sürdürmek isteyeceğini biliyorlar mı? Herhalde bazıları anlıyorlar. Ama onların çoğunlukta olduğunu sanmıyorum. Kucaklamayı tam anlamak için uzun süre yoksun kalmış olmak gerekiyor.*

Dorcas'ın beklediği yere doğru gittiler. Zenci kadın midillinin beyaz çizgili burnunu okşuyordu. Hayvan başını kaldırarak Rosie'ye uykulu uykulu baktı.

Rosie, "O nerede..." diye sorarken durakladı. Az kalsın, "Caroline nerede?" diye soracaktı. Onun yerine, "Bebek nerede?" dedi. Sonra da cüretle ekledi. *"Bizim* bebeğimiz?"

Dorcas gülümsedi. "Bebek güvenli bir yerde. Bunun için endişelenme, Rosie. Giysilerin arabanın arkasında. İstersen gidip kılığını değiştir. Şimdi arkanda olan şeyden kurtulmak istediğinden eminim."

Rosie, "İddiaya girseydin kazanırdın," diyerek arabanın arkasına gitti. *Zat*'ı çıkarır çıkarmaz sözlerle anlatılamayacak kadar rahatladı. Blucininin fermuarını çekerken Rose Madder'ın söylediklerini hatırladı. "Hanımın bana bir şey vereceğini söyledi."

"Ah!" Dorcas şaşırmış gibiydi. "Aman Tanrım! Eğer unutsaydım derimi yüzerdi!"

Rosie bluzunu giydiği sırada Dorcas ona bir şey uzattı. Rosie alıp merakla havaya kaldırdı. Onu sağa sola eğiyordu. Ustalıkla yapılmış seramik bir şişeydi. Bir damlalık kadardı ancak. Ağzı küçücük bir mantar parçasıyla kapatılmıştı.

Dorcas etrafına bakındı. Bill'in biraz uzakta durmuş dalgın dalgın yamacın aşağısındaki tapınak harabesine baktığını görünce rahatladı. Tekrar Rosie'ye dönüp alçak ama kesin bir sesle, "Bir tek damla," dedi. "Onun için. Daha sonra."

Rosie, Dorcas'ın neden söz ettiğini çok iyi biliyormuş gibi başını salladı. Böylesi daha kolaydı. Sorabileceği sorular vardı. Belki de onları sorması *gerekiyordu.* Ama kafası bu soruları belirleyemeyecek kadar yorgundu.

"Sana daha azını verebilirdim. Ama daha sonra bir damlaya daha gereksinimin olabilir. Çok dikkatli ol, kızım. Bu madde çok tehlikelidir."

Rosie, *Sanki bu dünyada tehlikesiz bir şey varmış gibi,* diye düşündü.

Dorcas, "Onu sakla," dedi ve Rosie'nin şişeciği saat cebine sokmasını izledi. "Sakın bundan *ona* söz edeyim deme." Başıyla Bill'in bulunduğu tarafı işaret ettikten sonra Rosie'ye baktı. Esmer yüzünde sert bir ifade vardı. Karanlıkta bir an gözbebekle-

ri yokmuş gibi geldi Rosie'ye. Bir Yunan heykelinin gözleri gibi. "Bunun nedenini biliyorsun, değil mi?"

Rosie, "Evet," dedi. "Kadınca bir şey."

Dorcas başını salladı. "Evet, doğru. Öyle bir şey."

Rosie, "Kadınca bir şey," diye tekrarlarken kafasının içinde Rose Madder'ın sesi yankılandı. *Ağacı hatırla.*

Rosie gözlerini yumdu.

Üçü de tepede bilinmeyen bir süre oturdular. Bill ile Rosie birbirine sokulup sarılmışlardı. Dorcas biraz yanda, hâlâ tembel tembel otlayan midillinin tarafındaydı. Hayvan arada sırada başını kaldırıp zenci kadına bakıyor, sanki bu olmayacak saatte neden bu kadar insanın hâlâ uyumamış olduklarını merak ediyordu. Ama Dorcas'ın midilliye aldırdığı yoktu. Kollarını dizlerine dolamış, ufka doğru inen aya üzgün üzgün bakıyordu. Rosie onu yaşamı boyunca yaptığı bazı seçimleri düşünen birine benzetti. Yanlış kararların doğrulardan fazla olduğunu anlayan birine... Üstelik aradaki fark az da değildi. Bill birkaç kez konuşmak için ağzını açtı, Rosie de ona cesaret vermek istermiş gibi baktı. Ama genç adam her seferinde bir tek kelime söylemeden ağzını kapattı.

Ay harap tapınağın solundaki ağaçların tepesine takıldığı sırada midilli yine başını kaldırıp bu sefer hafif bir sesle memnun memnun kişnedi. Rosie tepeden aşağıya bakınca Rose Madder'ın geldiğini gördü. Kadının güçlü, biçimli bacakları sönükleşen ayın cansız ışığında parlıyordu. Örgülü saçı büyük bir çalar saatin sarkacı gibi iki yana sallanıyordu.

Dorcas rahatlamış gibi bir şeyler mırıldanarak ayağa kalktı. Rosie ise karmaşık şeyler hissetti, endişe ve heyecanı birbirine karışmıştı. Bill'in kolunu tutarak, "Kadına bakma sakın," dedi.

Dorcas da aynı fikirdeydi. "Evet, sakın. Soru da sorma, Billy. Hatta sana sorabileceğini söylese bile."

Bill şaşkın şaşkın bir Dorcas'a baktı, bir Rosie'ye. Sonra tekrar zenci kadına döndü. "Ama neden? Zaten... kim o? Mayıs Kraliçesi mi?"

Dorcas, "İstediği neyse onun kraliçesi," dedi. "Bunu unutmazsan iyi olur. Ona bakma. Onu kızdıracak bir şey yapayım da deme. Bundan daha fazlasını söyleyemem, çünkü zaman yok. Ellerini kucağına bırak, küçük adam ve gözlerini onlara dik. Bakışlarını oradan ayırma."

"Ama..."

Rosie kısaca, "Ona bakarsan çıldırırsın," dedi ve Dorcas'a baktı. Zenci kadın da, "öyle" der gibi başını salladı.

Bill, "Bu bir rüya, öyle değil mi?" diye sordu. "Yani... ben ölmedim sanırım. Çünkü bu... öbür dünyaysa buraya gelmek istemem." Yaklaşan kadının arkasına doğru baktı ve titredi. "Burası çok gürültülü. Durmadan çığlıklar atılıyor."

Rosie, "Evet, bu bir rüya," diyerek başını salladı. Rose Madder iyice yaklaşmıştı artık. Işık ve gölgelerin oluşturduğu kuklaların arasından geçen, dimdik, ince bir siluetti. Gölgeler Rose Madder'ın suratını bir kedi ya da bir tilki maskesine dönüştürüyordu. "Bu, bizim dediklerimizi harfi harfine yerine getirmen gereken bir rüya."

"Yani, 'Simon böyle diyor,' yerine, 'Rosie ve Dorcas böyle diyor,' olacak."

"Evet. Dorcas ellerini kucağına koyup, biz sana 'Tamam,' deyinceye kadar onlara bakman gerektiğini söylüyor."

Bill, "Bunu yapabilir miyim?" diye sorarken gözkapaklarının altından kurnazca baktı. Ama Rosie aslında onun hem sersemlemiş hem de şaşırmış olduğunu anlamıştı.

"Evet, yapabilirsin. Tanrı aşkına, ona bakayım deme!" Rosie yalvarır gibiydi.

Bill parmaklarını birbirine kenetleyip itaatkâr bir şekilde gözlerini onlara dikti.

Rosie şimdi yaklaşan hışırtılı ayak seslerini duyuyordu. O da gözlerini yere dikti. Az sonra ayın gümüşe boyadığı çıplak iki bacağın önünde durduğunu gördü. Uzun bir sessizlik oldu. Sadece uzaklarda uykusuzluk çektiği anlaşılan bir kuşun sesi duyuluyordu. Rosie bakışlarını sağa kaydırdı ve Bill'in yanında hiç kımıldamadan oturduğunu gördü. Gözlerini ısrarla birbirine

kenetlediği ellerine dikmişti. Sabah duası sırasında öğretmenin yanında oturan bir Zen müridi gibi.

Rosie sonunda başını kaldırmadan çekine çekine, "Dorcas bana istediğin şeyi verdi," diye açıkladı. "Cebimde."

O tatlı, hafifçe boğuk ses cevap verdi. "İyi... çok iyi, Gerçek Rosie." Lekeli bir el Rosie'nin görüş alanına girdi ve bir şey kucağına düştü. Batmakta olan ayın sönük ışıklarında bir an altın gibi ışıldadı. Rose Madder, "Bu senin," dedi. "İstersen bir yadigâr sayabilirsin. Onunla ne istersen yap."

Rosie bu şeyi kucağından alıp ona şaşkın şaşkın baktı. Üzerindeki "Hizmet, Sadakat, Toplum" yazıları yüzüğün koyu renkli, yuvarlak sert taşının etrafında bir üçgen oluşturuyordu. Taşın üzerinde şimdi parlak kırmızı bir nokta vardı. Bu yüzden taş onu gözetleyen öfkeli bir göze dönüşmüştü.

Sessizlik uzadı. Ama bu bekleyiş dolu bir sessizlikti. Rosie, *Ona teşekkür etmemi mi bekliyor?* diye kendi kendine sordu. Bunu yapamayacaktı... Ne var ki gerçek duygularını açıklayabilirdi. Usulca, kelimeleri vurgulamadan, "O öldüğü için seviniyorum," dedi. "Çok rahatladım."

"Tabii sevineceksin. Tabii rahatladın. Artık geri döneceksin. Bu yaratıkla birlikte Gerçek Rosie'nin dünyasına gideceksin. O iyi biri sanırım." Rose Madder'ın sesinde hafif bir ifade belirip kayboldu. Rosie bunun şehvet olduğuna inanmak istemedi. Rose Madder sanki bir attan söz ediyormuş gibi ekledi. "Böğrü iyi. Dizleri iyi." Bir an durdu. "Beli de güzel." Yine durakladı. Sonra lekeli elini uzatıp Bill'in karışık, terli saçlarını okşadı. Bill bu dokunuş yüzünden soluğunu tuttu ama başını kaldırıp bakmadı. "Güzel bir hayvan bu. Onu koru ki, o da seni korusun."

Rosie o zaman başını kaldırdı. Göreceği şeyleri düşünüyor ve ödü patlıyordu ama kendine engel olamamıştı. Öfkeden titreyen bir sesle, "Bir daha ondan 'yaratık' diye söz etme," dedi. "Ve o hastalıklı elini de onun saçlarından çek."

Rosie gözucuyla Dorcas'ın dehşetle yüzünü buruşturduğunu gördü.

Şimdi tüm dikkatini Rose Madder'a vermiş, o suratın nasıl bir şey olacağını beklemiş, ne sanmıştı? Şimdi batan ayın sönük ışıklarında bu surata bakarken kesin bir şey söyleyemiyordu. Belki Medusa. Bir Gorgon. Ama önünde duran kadın öyle değildi. Rosie, *Bir zamanlar,* diye düşündü. *Hatta kısa bir süre önce yüzü olağanüstü güzelmiş. Belki Truvalı Helen'inkiyle rekabet edecek bir yüz.* Ama şimdi Rose Madder'ın yüzünde yorgun bir ifade vardı ve hatları belirsizleşmeye başlıyordu. O kara lekelerden biri sol yanağına yayılmış ve alnına doğru çıkmıştı. Bir sığırcığın kanadının altı gibi. O gölgenin arasından bakan gözlerde hem öfke vardı hem de hüzün. Bu, Norman'ın gördüğü yüz değildi. Rosie bu kadarını biliyordu. Öte yandan Rose Madder'ın yüzünün altındaki diğer suratı da görebiliyordu. Sanki bu üstteki yüzü Rosie için takmış ya da yaratmıştı. Makyaj yapar gibi. O alttaki yüz Rosie'nin buz gibi donmasına ve midesinin bulanmasına neden oluyordu. O güzelliğin altında delilik vardı... Ama *sadece* delilik değil.

Rosie, *Bir tür kuduz,* diye düşündü. *Bu illet onu kemiriyor. Bütün o biçimleri, sihirleri ve güzellikleri kontrolünün dış sınırında titreşiyor. Yakında hepsi parçalanıp yok olacak. Eğer şimdi bakışlarımı ondan kaçırırsam bana saldırabilir. Norman'a ne yaptıysa bana da aynısını yapabilir. Yaptıklarına daha sonra pişman olabilir. Ama bunun bana bir yararı olmaz. Öyle değil mi?*

Rose Madder yine elini uzattı. Ama bu kez Rosie'nin kafasına dokundu. Önce alnına, sonra saçlarına. Bu uzun günün sonunda Rosie'nin saçları gevşeyen örgüden çıkmaya başlamıştı.

"Sen çok cesursun, Rosie. Ve... şey... şey için... arkadaşın için de çok iyi savaştın. Çok cesursun. İyi kalplisin de. Seni geri göndermeden önce bir öneride bulunabilir miyim?"

Gülümsedi. Belki de sevimli görünmek isteğiyle. Ama Rosie'nin kalbi bir an durdu, sonra da çılgınca çarpmaya başladı. Rose Madder'ın dudakları gerildiği zaman suratındaki bir delik ortaya çıkmıştı. Ağza hiç benzemiyordu. Kadının da artık bir insana benzemediği gibi. Rose Madder'ın ağzı bir örümceğinki gi-

biydi. Daha ölmemiş ama sokularak sersemleştirilmiş böcekleri yemek için yaratılmış bir delik.

"Tabii." Rosie'ye uyuşmuş dudakları çok uzakta bir yerdeymiş gibi geldi.

Lekeli el şakağını okşadı. Rose Madder örümceklere özgü ağzıyla gülümsedi. Gözleri garip garip parlıyordu.

Rose Madder, "Saçlarındaki o boyayı çıkar," diye fısıldadı. "Sen sarışın olarak yaratılmamışsın."

Göz göze geldiler ve öyle kaldılar. Rosie bakışlarını Rose Madder'dan ayıramıyordu. Bakışları sanki onun suratına yapışmıştı. Yine de gözucuyla Bill'in gözlerinin hâlâ ellerine dikili olduğunu gördü. Çaresizce onlara bakıyordu, alnı ve yanakları terden pırıl pırıldı.

Sonunda bakışlarını kaçıran Rose Madder oldu. "Dorcas?"

"Hanımefendi?"

"Bebek?..."

"Sen ne zaman hazırsan o da hazır."

Rose Madder, "İyi," dedi. "Onu görmek için sabırsızlanıyorum. Artık gitmemizin zamanı geldi. Senin de Gerçek Rosie. Sen ve *erkeğin.* Görüyorsun ya, ondan böyle söz edebiliyorum. Senin *erkeğin,* senin *erkeğin.* Ama gitmeden önce..."

Rose Madder kollarını uzattı.

Rosie ipnotize edilmiş gibi ağır ağır ayağa kalktı ve kadının istediği gibi kendisini kucaklamasına izin verdi. Rose Madder'ın etinin içinde gelişen kara lekeler çok sıcaktı. Kadının ateşi varmış gibi. Rosie cildine dokunan bu lekelerin kıvıl kıvıl hareket ettiklerini hissettiğini düşündü. Ama bunun dışında *zat*'lı kadın... bir ölü kadar soğuktu.

Ne var ki Rosie korkmuyordu artık.

Rose Madder onun yanaklarının yukarısını öptü. "Seni seviyorum, küçük Rosie," diye fısıldadı, "Keşke seninle daha uygun bir zamanda karşılaşmış olsaydık. Beni daha iyi halimde görebilirsin. Yine de elimizden gelenin en iyisini yaptık. Seninle tanıştık ve dost olduk. Şimdi... sadece o ağacı unutma."

Rose telaşla, "Hangi ağacı?" diye sordu. "*Hangi* ağaç?" Rose Madder tartışılamayacak bir kesinlikle başını sallayarak geriledi. Böylece kucaklaşmaları sona ermiş oldu. Rosie son kez o çılgın surata baktı ve yine dişi tilki ile yavrularını düşündü.

"Ben sen miyim?" diye fısıldadı. "Bana gerçeği söyle. Ben sen miyim?"

Rose Madder gülümsedi. Ama Rosie bir an bunun gerisindeki canavarı görüp titredi.

"Bırak bunları, küçük Rosie. Ben bu tür sorularla başa çıkamayacak kadar yaşlı ve hastayım. Felsefe sağlıklı insanların ilgi alanına girer. Zaten ağacı hatırlayacaksan bütün bunların önemi kalmaz."

"Anlayamıyorum..."

"Hiş..." Rose Madder parmağını dudağına götürdü. "Arkanı dön, Rosie. Dön ve beni artık görme. Oyun sona erdi."

Rosie döndü. Eğilerek parmaklarını Bill'in ellerinin üzerine koydu (Bill'in gerilmiş parmakları bacaklarının arasında birbirlerine düğümlenmiş gibiydi.) ve Rosie onu yerinden kaldırdı. Şövale yine kaybolmuş, üzerindeki tablo da müthiş büyümüştü. Resimde bulanık yağlıboyalarla kabaca yapılmış Rosie'nin odası vardı. Odasının geceki hali. Ve yine gerçek bir resim değil, bir pencereydi. Rosie o tarafa doğru yürümeye başladı. Tek isteği o pencereden geçerek bu dünyanın gizemlerini sonsuza dek geride bırakmaktı. Bill onu bileğinden çekiştirerek durdurdu. Sonra Rose Madder'a dönerek konuşmaya başladı. Bakışlarını kadının meme hizasından yukarıya kaldırmıyordu.

"Bize yardım ettiğiniz için sağ olun," dedi.

Rose Madder sakince, "Rica ederim," diye cevap verdi. "Bana olan bu borcunuzu Rosie'ye iyi davranarak ödeyin."

Rosie, *Bedelini öderim,* diye düşünerek ürperdi. Sonra Bill'in elini çekiştirdi. "Haydi gel. Lütfen! Gidelim artık."

Ama genç adam bir dakika daha orada durdu. "Evet. Ona iyi davranacağım. Böyle yapmayanların başlarına neler geldiği konusunda epey bilgim var. Belki de istediğimden daha fazla bilgim."

Rose Madder düşünceli düşünceli, "Ne güzel bir adam," diye mırıldandı. Sonra sesinin tonu değişti. Bu seste üzüntü vardı, hatta belki de şaşkınlık. "Onu al, Gerçek Rosie. Bu mümkünken onu al. Alabilecekken onu al!"

Dorcas, "Gidin!" diye bağırdı. "İkiniz de *hemen buradan* çıkın!"

Rose Madder birdenbire bağırdı. *"Ama gitmeden önce benim olan o şeyi ver!"* Sesi dünyadaki hiçbir yaratığınkine benzemiyordu. *"Onu bana ver, kaltak!"* Bir şey ay ışığında dalgalandı. Bir kol değildi bu. Kol olamayacak kadar ince ve kıllıydı. Bu uzantı Rosie McClendon'ın tüyleri diken diken olan kolunda kaydı.

Rosie bir çığlık atarak altın pazubendi çıkardı ve karşısındaki heyyula gibi yükselen, kıvrılıp bükülen yaratığın ayağının dibine fırlattı. Dorcas'ın ona sarılarak engel olmaya çalıştığının farkındaydı. Rosie ondan sonraki olayları görmek için hiç beklemedi. Bill'i kolundan yakalayıp pencere büyüklüğündeki açıklıktan çekti.

Rosie ayağı bir yere takılmış gibi bir duyguya kapılmadı. Ama resimden yürüyerek çıkmaktan çok dışarıya düştü. Bill de öyle. Dolabın dibine, ay ışıklarının çizdiği yamuk ikizkenar şeklinin içine yuvarlandılar. Bill kafasını yana vurdu. Çıkan sese bakılırsa hem de canı yanacak kadar şiddetle. Ama farkında değil gibiydi.

"Bu bir rüya değildi," dedi Bill. *"Tanrım! Biz tablonun içindeydik!* Seninle ilk karşılaştığımız gün aldığın resmin içinde!"

Rosie sakin sakin, "Hayır," dedi. "Hiç de değil."

Ay ışığının çizdiği şekil etraflarında aynı anda büzülüp daha parlaklaştı. Köşeli şekil bozulup bir daireye dönüşüverdi. Sanki arkalarında bir kapı ağır ağır, bir gözbebeği gibi kapanıyordu. Rosie dönüp neler olduğuna bakmayı çok istediyse de bu isteğe karşı koydu. Bill başını döndürmeye başlarken avuçlarını usulca onun yanaklarına koyup yüzünü yine kendisine doğru çevirdi.

"Yapma," dedi. "Bunun ne yararı olacak? Neler olduysa... artık sona erdi."

"Ama..."

Işıkların yayıldığı alan iyice küçüldü. Işınlar yoğunlaştı. Bir projektörün çevrelerini aydınlatan, göz kamaştıracak kadar parlak ışıklarına dönüştü. Rosie garip bir düşünceye kapıldı o anda. Bill onu kollarına alsa ve odada dans ederek dolaşsalardı bu ışık da onları izleyecekti.

Rosie, "Boş ver," dedi. "Hiçbir şeyi düşünme. Artık bu konuyu düşünme."

"Norman nerede, Rosie?"

Rosie, "O gitti," dedi. Sonra da aklına hemen hemen gülünç bir şey geldi. "Kazağım ile bana ödünç verdiğin ceket de öyle. Kazak öyle ahım şahım bir şey değildi ama ceketine üzüldüm."

Bill uyuşuk bir kayıtsızlıkla, "Önemsiz şeyleri düşünüp üzülme," diye cevap verdi.

Projektörün ışık alanı daha da küçüldü. Bir kibrit başı kadardı şimdi ve çok da parlaktı. Sonra bir iğne ucu kadar kaldı. Sonunda kayboldu. Rosie'nin gözlerinin önünde beyaz bir benek uçuşup duruyordu. Dönüp dolaba baktı. Tablo onun içindeki dünyaya yaptığı ilk yolculuktan sonra bıraktığı yerde duruyordu. Ama resim yine değişmişti. Şimdi küçülmeye başlamış olan ayın son ışıklarında sadece tepe ve aşağıdaki yıkık tapınak görülüyordu. Manzaranın durgunluğu ve hiçbir insan figürü olmaması Rosie'nin onu her zamankinden daha çok klasik bir eser gibi görmesine neden oluyordu.

Bill, "Tanrım," diyerek şişmiş olan boynunu ovuşturdu. "Ne oldu, Rosie? Ben *olanları* bir türlü anlayamıyorum."

Aradan fazla bir süre geçmemişti anlaşılan. Koridorun dibinde Norman'ın vurduğu kiracı hâlâ avaz avaz bağırıyordu.

Bill kendini zorlayarak ayağa kalktı. "Gidip şu adama bakmam gerekiyor. Sen ambulans çağırır mısın? Polise de telefon et."

"Evet. Ama onlar çoktan yola çıktılar sanırım. Yine de telefon edeceğim."

Bill kapıya gitti, sonra da kararsızca dönüp geriye baktı. Hâlâ boğazını ovalıyordu. "Polise ne söyleyeceksin, Rosie?"

"Bilmiyorum..." Rosie gülümsedi. "Ama elbet bir şeyler düşüneceğim. Son zamanlarda ayaküstü bir şeyler uydurmayı iyi başarıyorum. Haydi, sen git. Gerekeni yap."

"Seni seviyorum, Rosie. Artık emin olduğum tek şey bu."

Bill kadın cevap veremeden odadan çıktı. Rosie onun arkasından bir iki adım attı, sonra durdu. Şimdi koridorun dibinde titreyip oynayan bir ışık belirmişti. Herhalde mum ışığıydı. Biri, "Tanrım!" dedi. "Vurulmuş mu?" Bill mırıltıyla cevap verirken yaralı adamın feryadı sesini boğdu. Evet, adam yaralıydı ama herhalde durumu o kadar kötü değildi. Böyle gürültü edebildiğine göre.

Rosie kendi kendine, "Acımasız bir düşünce," diyerek yeni telefonunun ahizesine uzandı, 911'i çevirdi. "Belki öyle. Belki de basit bir gerçekçilik. Galiba dünyaya bambaşka bir açıdan bakmaya başladım. Koridorun dibindeki avaz avaz bağıran adam hakkındaki düşüncelerim de bu yeni bakış açısının sonucu. Önemli değil. Ağacı hatırladığım sürece hiç önemli değil!" Yüksek sesle konuştuğunun farkında değildi.

Telefon bir kez çaldı, sonra karşıdan açıldı. "Alo. Burası 911. Konuşma kaydediliyor."

"Evet, bundan eminim. Adım Rosie McClendon. Trenton Sokağı 897 numarada, ikinci katta oturuyorum. Yukarki kat komşuma bir ambulans gerekiyor."

"Bana onun ne gibi..."

Rosie polise adamın ne derdi olduğunu söyleyebilirdi. Kesinlikle söyleyebilirdi. Ne var ki o sırada aklına daha önce anlayamadığı ama şimdi kavradığı bir şey geldi. Bunu hemen, şu saniye yapması gerekiyordu. Rosie telefonu kapatıp sağ elinin iki parmağını blucininin saat cebine soktu. Bu küçük cep bazen işine yarıyordu. Öte yandan da sinirlendiriyordu, çünkü dünyanın Rosie

gibi solaklara karşı olan yarı bilinçli önyargısının gözle görülür bir kanıtıydı bu cep. Genellikle dünya sağ elini kullananlar için ve onlar tarafından oluşturulmuştu. Ve böyle küçük rahatsız edici şeylerle doluydu. Ama önemli değildi. Solaksanız bu sorunla başa çıkmayı öğreniyordunuz. Rosie, *Bu mümkün,* diye düşündü. *Bob Dylan'ın 61 numaralı karayoluyla ilgili eski şarkısında olduğu gibi. Ah, evet, kolaylıkla yapılabilir!*

Rosie, Dorcas'ın ona verdiği minicik şişeyi parmaklarını bir cımbız gibi kullanarak cebinden çıkardı. Birkaç saniye ona dikkatle baktı. Sonra da kapının dışından gelen sesleri duyabilmek için başını yana eğdi. Koridorun dibindeki gruba biri daha katılmıştı. Vurulan adam, daha doğrusu Rosie'nin kurban sandığı kişi alçak sesle, ağlayıp inlercesine konuşuyordu. Uzaktan gelen siren sesleri de duyuluyordu.

Rosie mutfak bölümüne geçerek küçük buzdolabını açtı. İçinde üç ya da dört dilimi kalmış olan bir salam paketi, bir litre süt, iki karton sade yoğurt, iki litre meyve suyu ve üç şişe gazoz vardı. O şişelerden birini alıp kapağını açtı. Gazozu tezgâha koyup omzunun üzerinden çabucak geriye baktı. Bill'in kapıda belirmesini bekliyor gibiydi. ("Ne yapıyorsun?" diye soracaktı. "Orada neler karıştırıyorsun?") Ama kapıda kimse yoktu. Bill'in koridorun dibinden gelen sesini duyuyordu Rosie. Sevmeye başladığı o düşünceli ve sakin sesiyle konuşuyordu genç adam.

Rosie tırnaklarıyla küçücük şişenin ağzındaki mantar parçacığını çıkardı. Sonra şişeyi bir parfümü koklayan bir kadın gibi burnunun altında sağa sola götürdü. Burnuna gelen esans kokusu değildi. Acı, metalik ama yine de çekici gelen bu kokuyu hemen tanıdı. Küçük şişede Boğanın Tapınağı'nın arkasından akan çayın suyundan vardı.

Dorcas, "Bir damla," demişti. "Onun için. Sonra."

Evet, bir tek damla. Fazlası tehlikeli olurdu. Bütün bu sorular bütün anılar... ay ışığı, Norman'ın can acısı ve dehşetle haykırması, Bill'in bakmasını yasakladıkları kadın... hepsi silinecekti. Rosie'nin bu anıların genç adamın aklını ve yeni gelişmeye başla-

yan ilişkilerini yakıcı bir asit gibi çürütebileceğiyle ilgili korkuları da geçecekti. Belki Rosie boş yere endişeleniyordu. İnsan aklı çok kimsenin sandığından daha dayanıklı ve esnekti. Norman'la geçirdiği on dört yıl Rosie'ye bir şey öğretmediyse en azından bunu öğretmişti. Ama bu tehlikeyi göze alabilecek miydi? Üstelik her şeyin kötü bir biçimde gelişmesi olasılığı varken? Hangisi daha tehlikeliydi? Bill'in anıları mı, yoksa bu sıvı amnezi mi?

("Dikkatli ol, kız. Bu tehlikeli bir şey.")

Rosie'nin bakışları minicik seramik şişeden evyenin deliğine kaydı. Sonra tekrar şişeye yöneldi.

(Rose Madder! "İyi bir hayvan. Onu korursan o da seni korur.")

Rosie, *Kullanılan kelime yanlış ve aşağılayıcı,* diye kararını verdi. *Ama fikir doğru*. Seramik şişeyi dikkatle, ağır ağır gazoz şişesinin ağzına doğru eğdi ve çayın suyundan bir tek damlanın gazoza karışmasına izin verdi.

Şıp.

Şimdi suyun geri kalanını çabucak evyeye dök. Çabuk.

Rosie tam böyle yapacakken Dorcas'ın sözlerinin gerisini hatırladı. "Sana daha az verebilirdim. Ama sonradan bir damlaya daha gereksinimin olabilir."

Rosie kendi kendine, *Evet ama ya ben?* diye sordu. Şişenin ağzına o minicik mantarı soktu. Şişeyi tekrar o hiç de uygun olmayan saat cebine tıktı. *Ya ben? İlerde çıldırmamak için bana da bir iki damla gerekecek mi?*

Öyle olacağını sanmıyordu. Zaten...

"Geçmişten ders alamayanlar aynı hataları tekrarlamaya mahkûmdurlar," dedi yüksek sesle. "Aynı geçmişi tekrarlamaya." Bu sözü kimin söylediğini bilmiyordu, ama gözardı edilmeyecek kadar akla yakındı. Rosie telaşla telefona koşup tekrar 911'i çevirdi. Aynı memur ve aynı açış sözleriyle karşılaştı. Dikkatli ol, küçükhanım, bu konuşma banda alınıyor.

"Yine ben," dedi. "Rosie McClendon. Konuşmamız kesildi." Mahsus bir an durdu, sonra sinirli sinirli güldü. "Ah, kahretsin,

bu pek de doğru değil. Heyecanlandım ve farkına varmadan telefonun kordonunu prizden çektim."

"Evet, efendim. Rose McClendon'ın isteği üzerine Trenton Sokağı 897 numaraya bir ambulans yolladık. Aynı adresten bir başvuru daha oldu. Arayan kurşun yarasından söz etti. Sizinki de aynı olayla mı ilgili?"

"Evet. Öyle sanıyorum."

"Sizi bir dedektife bağlamamı ister misiniz?"

"Başkomiser Hale'la konuşmalıyım! O dedektif. Bu nedenle Ded.- Böl.'ü istiyorum. Ya da siz burada o bölüme hangi adı veriyorsanız."

Bir sessizlik oldu. Sonra 911'deki santrale bakan memur tekrar konuşmaya başladı. Artık bir makineye benzemiyordu. "Evet, efendim. Biz de oraya 'Dedektiflik Bölümü' diyoruz. Sizi bağlıyorum."

"Teşekkür ederim. Telefon numaramı istiyor musunuz? Yoksa onları hemen buluyor musunuz?"

Bu kez karşıdaki adamın şaşırdığı kesindi. "Numaranızı aldım, efendim."

"Ben de öyle sanıyordum."

"Bekleyin. Sizi bağlıyorum."

Rosie beklerken bıraktığı gazoz şişesini eline alıp çok daha küçük şişeye yaptığı gibi burnunun altında dolaştırdı. Çok hafif acı bir koku alıyormuş gibi geldi... Ama belki de bu sadece hayalinin bir oyunuydu. Tabii önemli değildi bu. Bill gazozu ya içecekti ya da içmeyecekti. Rosie, *Ka,* diye düşündü. *O da ne?*

Bu düşünceyi izleyemeden karşıda biri telefonu açtı. "Dedektiflik Bölümü. Ben Komiser Williams."

Rosie, Hale'ın adını verdi. Ondan yine beklemesini istediler. Odasının dışında, koridorun dibinde mırıltılar ve iniltili cevaplar hâlâ devam ediyordu. Sirenler artık iyice yaklaşmıştı.

Biri birdenbire Rosie'nin kulağına bağırdı. "Alo? Ben Hale!" Rosie'nin daha önce karşılaştığı düşünceli ve sakin adam kaybolmuş gibiydi. "Bayan McClendon, siz misiniz?"

"Evet..."

"Bir şeyiniz yok ya?" Hale hâlâ gürlüyordu... ve şimdi Rosie'ye oturma odasında ayakkabılarını çıkarıp oturan ve etrafı kokutan bütün o polisleri hatırlatıyordu. Kadının ona kendince vereceği haberi bekleyecek halde değildi. Ah, hayır. Hale çok heyecanlıydı. Şimdi onun etrafında dönenecek ve bağıracaktı.

Rosie, *Erkekler...* diye düşünerek gözlerini devirdi.

Sonra da ağır ağır konuşmaya başladı. Oyun yerinde, trapezden düşen ve korku krizi geçiren bir çocuğu yatıştırmaya çalışan bir öğretmen gibi. "Evet, bir şeyim yok. Bill.. yani Bay Steiner da iyi. İkimiz de iyiyiz."

"Olay kocanızla mı ilgili?" Hale'ın sesinden çok öfkelendiği ve istim üzerinde olduğu anlaşılıyordu. Neredeyse paniğe kapılmak üzereydi. Bir tarlada ayağıyla yeri eşeleyerek onu kızdıran kırmızı bezi bulmaya çalışan bir boğaya benziyordu. "Daniels'la mı ilgili?"

"Evet. Ama o artık gitti." Rosie bir an durakladı. "Norman'ın nereye gittiğini bilmiyorum." Sonra da, *Ama gittiği yerin çok sıcak olduğundan eminim,* diye düşündü. *Klima da bozulmuş olmalı.*

Hale, "Onu bulacağız," dedi. "Size söz veriyorum, Bayan McClendon. Onu bulacağız."

Rosie usulca, "Şansınız açık olsun, başkomiser," dedi. Kapağı açık olan dolaba baktı, sonra sol kolunun yukarısına dokundu. Pazubendin gitgide hafifleyen sıcaklığını hâlâ duyuyordu. "Artık telefonu kapatmam gerekiyor. Norman yukarı kattan bir kiracıyı vurdu. Belki onun için yapabileceğim bir şeyler vardır. Siz buraya gelecek misiniz?"

"Tabii geleceğim!"

"O halde buraya geldiğiniz zaman görüşürüz. Hoşça kalın." Rosie, Hale başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı. Bill içeri girdi ve aynı anda koridorun ışıkları yandı.

Bill hayretle etrafına bakındı. "Herhalde bir sigorta çıkarılmıştı. Norman bodruma inmiş olmalı. Ama madem onlardan birini çıkaracaktı öyleyse neden..." Cümlesini tamamlayamadan

tekrar şiddetle öksürmeye başladı. Yüzünü buruşturarak iki büklüm oldu. Ellerini şişmiş, berelenmiş boynuna dolamıştı.

"Al." Rosie telaşla ona doğru gitti. "Bundan biraz iç. Gazozu şimdi buzdolabından aldım. İyice soğuk."

Bill gazozdan birkaç yudum içti. Sonra şişeyi az ileriye doğru tutarak merakla baktı. "Tadı biraz garip."

"Boğazın şiş olduğu için sana öyle geliyor. Herhalde içerde hafif bir kanama da oldu. Haydi, haydi, şunu başına dik. Senin böyle öksürmen beni çok üzüyor."

Bill gazozun geri kalanını da içip şişeyi sehpaya koydu. Rosie'ye tekrar baktığında gözleri ifadesizleşmişti. Büyük bir korkuya kapıldı Rosie.

"Bill? Ne var? Ne oldu?"

Genç adam ona bir an yine boş gözlerle baktı. Sonra gülerek başını salladı. "Buna inanmayacaksın... günün stresi neden oldu sanırım. Ama..."

"Ne? Neye inanmayacağım?"

"Bir an senin kim olduğunu hatırlayamadım. *Adını* da anımsayamadım, Rosie. Ama bundan daha çılgınca olanı... birkaç saniye *kendi* adımı bile hatırlayamadım."

Rosie gülerek ona yaklaştı. Ayak sesleri duyuyordu. Ambulans görevlileri merdivenden çıkıyor olmalıydılar. Rosie aldırmadan Bill'e sarılarak onu kendine çekti. "Adım Rosie. Ben Rosie'yim. Gerçek Rosie."

Bill onu şakağından öptü. "Evet, öyle. Rosie, Rosie. Rosie. Rosie. Rosie."

Gözlerini yumarak yüzünü Bill'in omzuna gömen Rosie kapalı gözlerinin arkasındaki karanlıklarda örümceğin anormal ağzını ve dişi tilkinin gözlerini gördü. Bu gözler sabit baktığı için dişi tilkinin normal mi, yoksa kuduz mu olduğu anlaşılmıyordu. Rosie bunları gördü... ve daha uzun bir süre göreceğini anladı. Kafasında iki sözcük demir bir çanın çalması gibi yankılandı.

Bedelini öderim!

*

Başkomiser Hale izin istemeden bir sigara yaktı. Ayak ayak üstüne atarak Rosie McClendon ile Bill Steiner'a baktı. Bu ikisinin o klasik aşk hastalığına yakalanmış oldukları belliydi. Birbirlerine her bakışlarında sanki gözbebeklerinde "Tilt" sözcüğü beliriyordu. Bu yüzden dedektif bir an, *Acaba o baş belası Norman'ı bu ikisi mi ortadan kaldırdı?* diye düşündü. Ama aslında buna hiç ihtimal vermiyordu. *Öyle insanlar değiller. Bu ikisi böyle bir şey yapamaz.*

Mutfaktan oturma bölümüne getirilen sandalyede tersine oturuyordu. Bir kolunu iskemlenin arkalığına dayamıştı. Çenesini de koluna. Rosie ile Bill ise kendini büyük bir kanepe sanan o iki kişilik koltuğa sıkışmışlardı. Rosie'nin 911'i ilk arayışından beri bir saatten biraz fazla bir süre geçmişti. Adı John Briscoe olan yukarı kat kiracısı Doğu Yakası Hastanesi'ne götürülmüştü. Ambulans görevlilerinden biri kurşunun eti delip geçtiğini söylemiş, "Kendini ciddiye alan bir yara bu," demişti.

Artık ortalık biraz yatışmıştı. Böyle olması Hale'ın hoşuna gidiyordu. Ama daha da hoşuna gidecek bir şey vardı. Norman Daniels'ın hangi cehenneme gittiğini bilmek.

Başkomiser, "Buradaki enstrümanlardan biri akortsuz," dedi. "Ve bütün orkestrayı mahvediyor."

Rosie ile Bill birbirlerine baktılar. Hale genç adamın gözlerinde gerçek bir şaşkınlık olduğundan emindi. Ama Rosie konusunda pek de o kadar emin sayılmazdı. *Kadın bir şey biliyor ama söylemiyor.*

Hale not defterini yavaş yavaş karıştırdı. Acele etmiyor, Rosie ile Bill'in biraz rahatsız olup kıpır kıpır kıpırdanmalarını istiyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Rosie'nin bu kadar hareketsiz oturabilmesi Hale'ı şaşırttı. *Tabii gizlediği bir şey varsa... Bill Steiner ise ya kadınla ilgili önemli bir şeyi unuttu ya da başlangıçta bunun ne olduğunu iyice kavrayamadı.* Rosie bir polis sorgulamasında bulunmamıştı hiç. Ama Norman ile arkadaşlarına içki verir ya da dolan tablaları boşaltırken belki binlerce defa onların bazı vakalardan tekrar tekrar söz edip tartıştıklarını duymuştu. Yani bu tekniği biliyordu.

Hale ikisinin de bir ipucu sağlamayacağını anlayınca, "Pekâlâ," dedi. "Biz şimdi olayı şöyle düşünüyoruz: Norman buraya geliyor. Nasıl oluyorsa Memur Alvin Demers ile Lee Babcock'ı öldürüyor. Sonra Babcock'ı devriye arabasının yandaki kanepesine oturtuyor. Demers'ı da bagaja koyuyor. Norman antredeki ampulü kırıyor, sonra da bodruma inip sürüyle sigortayı yerinden çıkarıyor. Gelişigüzel. Oysa sigorta kutularının içine yapıştırılmış olan şemalarda hepsinin yerleri belirtilmiş. Norman neden böyle yapıyor? Bunu bilmiyoruz. Norman sonra siyah-beyaz devriye arabasına dönüyor ve Memur Demers'mış gibi davranıyor. Siz ve Bay Steiner geldiği zaman size arkadan saldırıyor. Bay Steiner'ın boğazını sıkıyor. Peşinizden yukarıya çıkıyor. Bay Briscoe işe karışmaya kalkışınca onu vuruyor. Sonra da kapınızı kırıyor. Buraya kadar doğru mu?"

Rosie, "Evet, öyle sanıyorum," diye cevap verdi. "Her şey çok karışıktı. Ama böyle oldu sanırım."

"Şimdi anlayamadığım bölüme geliyoruz. Siz ikiniz dolapta saklanıyorsunuz..."

"Evet..."

"Norman içeri giriyor. Şu korku filmlerindeki Freddy Jason gibi. Ya da o adamın adı neyse..."

"Bu pek de..."

"Norman züccaciye mağazasına girmiş bir boğa gibi etrafa saldırıyor. Sadece duş perdesine iki delik açacak kadar duraklıyor... sonra tekrar dışarı fırlıyor. Bana onun böyle yaptığını mı söylüyorsunuz?"

Rosie, "Ama böyle oldu," dedi. "Tabii Norman'ın etrafa saldırdığını görmedik. Çünkü dolaptaydık. Yalnızca çıkan sesleri duyduk."

"Bu hasta ve deli polis müsveddesi sizi bulabilmek için ortalığı araştırmıyor?! Üzerine işiyorlar. Burnu kırılıyor. İki polisi öldürüyor. Ve sonra... ne? Bir duş perdesini *öldürüp* kaçıyor mu? Bana söylediğiniz bu mu?"

"Evet." Rosie daha fazla bir şey söylemenin gereksiz olduğunun farkındaydı. Hale onun yasalara aykırı bir şeyler yaptığından kuşkulanmıyordu. Şüphelenseydi daha fazla sıkıştırırdı. Ama Rosie söylediklerini tüm ayrıntılarıyla anlatmaya çalışmazsa bu konuşmanın bütün gece süreceğini anlıyordu. Oysa başı ağrımaya başlamıştı bile.

Hale, Bill'e baktı. "Siz de olayı böyle mi hatırlıyorsunuz?"

Bill başını salladı. "Ben hiçbir şeyi *hatırlamıyorum.* Doğru dürüst hatırladığım en son şey Harley'i o polis arabasının önündeki boş yere sokmam. Etraf çok sisliydi. Ondan sonrası... kafam da sisli."

Hale sıkıntıyla ellerini havaya kaldırdı. Rose, Bill'in elini tutup bacağına dayadı. İki eliyle onun parmaklarını örttü. Başını kaldırarak Bill'e tatlı tatlı gülümsedi.

"Endişelenme," dedi. "Zamanla her şeyi hatırlayacağından eminim."

Bill, Rosie'ye orada kalacağına söz vermişti. Bu sözünü tuttu ve küçük kanepeden aldıkları yastığa başını koyar koymaz da uykuya daldı. Rosie böyle olmasına hiç şaşırmadı. Dar karyolada genç adamın yanına uzanarak sislerin dışardaki sokak lambasının önünden geçmesini seyretti. Gözkapaklarının ağırlaşmasını bekliyordu. Ama öyle olmadı. Yataktan kalkıp dolaba gitti. İçteki ışığı yakarak tablonun önünde bağdaş kurdu.

Sessiz ay ışığı resme yayılmıştı. Tapınak renksiz bir mezara benziyordu. Yukarda leş yiyen kuşlar daireler çiziyordu. Rosie, *Yarın güneş doğduğu zaman bu kuşlar Norman'ın etlerini de mi yiyecekler?* diye düşündü. Ama sanmıyordu. Rose Madder, Norman'ı kuşların hiç girmedikleri bir yere atmıştı.

Bir iki dakika daha tabloya baktıktan sonra uzanıp ona dokundu. Parmaklarıyla donmuş fırça darbelerini yokladı. Bu dokunuş rahatlamasını sağladı. Işığı söndürüp yatağa döndü. Bu kez çabucak uykuya daldı.

*

Rosie yaşamının Norman'sız ilk gününde erkenden uyandı. Bill'i de uyandırdı, çünkü çığlıklar atıp duruyordu.

"Bedelini öderim! Bedelini öderim! Ah, Tanrım, kadının gözleri! O siyah gözleri!"

Bill onun omzunu tutup sarstı. "Rosie! *Rosie!*"

Rosie ona baktı. Önce boş gözlerle. Yüzü terden ıslanmıştı. Geceliği de sırılsıklamdı. Pamuklu kumaş vücudunun kavislerine ve çukurlarına yapışmıştı. "Bill?"

Genç adam başını salladı. "Benim tabii. İyisin. Bir şeyin yok. Benim de öyle."

Rosie titreyerek Bill'e sarıldı. O rahatlama çabucak başka bir şeye dönüştü. Norman hiçbir zaman ona böyle şefkatle davranmamıştı. Rosie de hiçbir zaman kendine bu kadar güvenememişti. Sonra gözleri yerde, yakında duran blucinine takıldı. Seramik şişe hâlâ onun saat cebindeydi. Herhalde içinde en aşağı o acı ama çekici sudan üç damla daha vardı, hatta belki daha fazla.

Rosie kendisini aşka kaptırıp doğru dürüst düşünmeyi bırakmadan önce son olarak, *O sudan içeceğim,* dedi içinden. *İçeceğim. Tabii içeceğim. O zaman her şeyi unutacağım. Böylesi daha iyi olacak. Böyle rüyalara kimin ihtiyacı var?*

Ama benliğinin derinliklerinde bir yer vardı. Eski arkadaşı Pratik-Makul'ün konuştuğu yerden daha derinlerden bir ses ona bu sorunun cevabını verdi. *Öyle rüyalara senin ihtiyacın var. Başka kimin olacak? Şişeyi saklayacaksın. Ama kendin için değil. Çünkü geçmişi unutan biri onu tekrarlamaya mahkûm olur.*

Başını kaldırıp Bill'e baktı. Genç adam da kafasını eğmiş onu inceliyordu. Gözleri mutlulukla irileşmiş ve bulanıklaşmıştı. Onlar birbirinindi. Rosie kendini bırakarak Bill'in onu istediği yere götürmesine izin verdi. Ve orada bir süre kaldılar. Rosie'nin dar yatağının dönüştüğü küçük tekneyle yolculuk yapan cesur gemiciler gibiydiler.

Daha sonra Bill çörek ve pazar gazetesi almak için dışarı çıktı. Rosie duş yapıp giyindi. Sonra karyolanın kenarına ilişti.

Ayakları çıplaktı. Bill ile kendisine özgü kokuları alabiliyordu. Birlikte yarattıkları kokuları da.

Ve en iyisi hangisiydi? Bu sorunun cevabı kolaydı. Burnu kanamamıştı. Çarşafta kan lekesi yoktu. Hiçbir yerde yoktu.

Blucini yatağın altına kaymıştı. Rosie onu ayak parmaklarıyla çekti. Sonra da saat cebinden o küçücük şişeyi aldı. Pantolonu banyoya götürdü. Kapının arkasındaki plastik bir kirli sepeti vardı. Şişeyi ecza dolabına koyacaktı. Onu aspirin şişesinin arkasına kolaylıkla saklayabilirdi. Blucini kirli sepetine atmadan önce ceplerini araştırdı. Ev kadınlarının bu tipik hareketine öylesine alışmıştı ki, ne yaptığının farkında bile değildi... Bunu ancak daha sık kullandığı öndeki sol cebe elini soktuğu zaman anladı. Parmakları bir şeye dokundu. Rosie onu çıkarıp yukarı kaldırdı ve Rose Madder kafasının içinde konuşurken ürperdi. *Bir yadigâr... Onunla ne istersen yapabilirsin.*

Bu, Norman'ın Polis Akademisi yüzüğüydü.

Rosie yüzüğü başparmağına takarak sağa sola çevirdi. Banyonun penceresindeki buzlucamdan süzülen ışık yüzüğün üzerindeki kelimeleri ışıldattı: Hizmet, Sadakat, Toplum. Rosie yine ürperdi. Norman'ın parçalarının bu uğursuz, tılsımlı şeyin etrafında belirip birleşeceğine inandı bir an.

Az sonra telaşla çarşafları buruşmuş olan karyolaya döndü. Dorcas'ın şişesini ilaç dolabına dikkatle saklamıştı. Rosie'nin burnuna az önceki o kokular gelmedi. Dikkatle komodine bakıyordu, yüzüğü şimdilik çekmecesine koyacaktı. Daha sonra ne yapacağını düşünecekti. Şu anda bütün istediği onu göremeyeceği bir yere koymaktı. Yüzüğü ortada bırakmak tehlikeli olurdu... bu kesindi. Başkomiser Hale herhalde daha sonra birkaç yeni ve sürüyle eski soruyu sormak için oraya uğrayacaktı... Norman'ın Polis Akademisi yüzüğünü görmesi iyi olmazdı, hiç iyi olmazdı.

Rosie çekmeceyi açıp yüzüğü içine atmak için elini uzattı. Sonra eli dondu sanki.

Çekmecede başka bir şey daha olduğunu görmüştü. Paket yapmak için dikkatle katlanmış mavi bir bez parçası, üzerinde

morumsu kırmızı lekeler vardı. Rosie bu lekeleri yarı kurumuş kanlara benzetti.

"Tanrım!" diye fısıldadı. "Tohumlar."

Bir zamanlar ucuz bir geceliğin parçası olan paketçiği aldı. Dizlerinin gücü birdenbire kesildiği için yatağa oturdu ve paketi kucağına bıraktı. Kafasının içinde Dorcas'ın sesi çınladı. Ona meyvenin tadına bakmamasını, hatta çekirdeklere dokunan elini ağzına bile götürmemesini söylüyordu. Zenci kadın ondan, "nar ağacı" diye söz etmişti. Ama Rosie öyle olduğunu hiç sanmıyordu.

Küçük paketi açıp çekirdeklere baktı. Kalbi göğsünde bir yarış atına dönmüş, koşuyor koşuyordu.

Onları saklamaya cesaret edemem, diye düşündü. *Edemem, edemem!*

Rosie artık ölmüş olan kocasının yüzüğünü lambanın yanına bıraktı. Hiç olmazsa şu ara orada durabilirdi yüzük. Ayağa kalkıp yine banyoya geçti. Bez parçası avucundaydı. Bill gideli ne kadar olduğunu bilmiyordu. Zamanla ilgilenmemişti. Ama gideli çok olmuş gibiydi.

Rosie, "Lütfen..." dedi. "Fırından çörek alacakların oluşturduğu kuyruk çok uzun olsun."

Tuvaletin oturulacak yerini kaldırdı. Diz çökerek ilk çekirdeği bezden aldı. Tohumların bu dünyada sihirli güçlerini kaybetmiş olabileceklerini düşünüyordu. Ama parmak uçları hemen uyuşunca yanıldığını anladı. Parmakları soğuk yüzünden hissizleşmiş gibi değildi. Sanki çekirdekler cildine garip bir "amnezi" geçirmişlerdi. Ama Rosie yine de tohumu elinde tutarak ona ısrarla baktı.

Sonra, "Dişi tilki için bir tane," diyerek tohumu tuvalete attı. Tuvaletin dibindeki su birdenbire morumsu kırmızı bir renge dönüştü. Sanki kesilmiş bir gırtlak ya da yarılmış bir bilekten geride kalmış kandı... Ama Rosie'nin burnuna gelen kan kokusu değildi. Boğanın Tapınağı'nın arkasındaki derenin suyu gibi acı ve metalik bir kokusu vardı. O kadar keskindi ki koku, Rosie'nin gözleri sulandı.

Bezden ikinci tohumu da alarak gözlerinin önüne kadar kaldırdı. "Bir tane de Dorcas için." Tohumu tuvalete attı yine. Suyun rengi koyulaştı, şimdi taze kanınkine değil, daha çok pıhtılaşmış kanın rengine benziyordu. Koku ise öyle artmıştı ki, Rosie'nin yanaklarından yaşlar akıyordu. Gözleri dirseklerine kadar doğranmış soğana batmış bir kadınınki gibi kıpkırmızıydı.

Son tohumu da bezden alıp yukarı kaldırdı. "Bu da benim için," dedi. "Bir tane de Rosie için."

Ama bu çekirdeği de tuvalete atmayı başaramadı, parmakları tohuma yapışmıştı sanki. Yeniden uğraştı ama sonuç aynı oldu. Derken kafasına o deli kadının sesi doldu. Rose Madder dengesi yerindeymiş gibi, karşısındakini ikna edici bir güçle konuşuyordu. *"Ağacı hatırla. Ağacı unutma, küçük Rosie. Ağacı hatırla..."*

Rosie, "Ağaç..." diye mırıldandı. *"Ağacı unutma!" Evet, anladım. Ama hangi ağacı? Ve Tanrı aşkına, ne yapmam gerekiyor?*

Pratik-Makul, *Bilmiyorum...* diye cevap verdi. *Ama ne yapacaksan çabucak yap. Bill her an gelebilir. Her an.*

Rosie sifonu çekti. Morumsu kırmızı sıvının yerini berrak suyun almasını seyretti. Sonra yatağa geri dönüp kenarına ilişerek bir lekeli bezin üzerinde duran son tohuma baktı, bir de Norman'ın yüzüğüne. Sonunda bakışları yeniden tohuma kaydı.

Kendi kendine, *Bu kahrolasıca şeyi neden atamıyorum?* diye sordu. *O lanet ağacı boş ver şimdi. Bana sadece bu çekirdeği niçin atamadığımı, neden ondan kurtulamadığımı söyle.*

Cevap gelmedi. Onun yerine açık pencereden yaklaşan bir motosikletin gürültüsü geldi. Rosie artık Bill'in Harley'inin sesini tanıyordu. Başka soru sormadan yüzüğü yumuşak mavi bezin içine, tohumun yanına koydu. Tam çekmeceye koyacakken orada duran çantasını gördü. Çanta eski ve biçimsizdi ama Rosie için çok değerliydi. O bahar evden kaçarak esaretten kurtulduğu zaman yanına sadece bu çantayı almıştı. Çantayı alıp küçük mavi paketi içine, ta dibine koydu. Onu sakladığı yer, seramik şişeninkinden daha güvenliydi. Bu iş bittikten sonra açık pencereye gidip havayı derin derin ciğerlerine çekti.

Bill elinde kalın pazar gazetesi ve ağzına kadar çörek doldurulmuş kesekâğıdıyla içeri girdi. Rosie de ona dönerek neşeyle gülümsedi. "Neden geciktin?" diye sordu. Sonra da için için ekledi. *Sen bir tilkisin, küçük Rosie!*

Bill onun gülümsemesine karşılık verirken durakladı. "Rosie? İyi misin?"

Rosie tekrar tatlı tatlı gülümsedi. "İyiyim. Galiba biri mezarımın üzerinden geçti."

O birinin kim olduğunu biliyordu.

Rose Madder, "Seni geri göndermeden önce bir öneride bulunabilir miyim?" diye sormuştu. O gün akşama doğru Rosie bu öneriye uymaya karar verdi. Başkomiser Hale onlara uğramış ve Anna Stevenson'ın korkunç bir biçimde öldüğünü haber vermişti. Rosie şok geçirmişti. (Anna'nın ölüsünü ancak o sabah bulmuşlardı. Bunun nedeni kadının sık sık, çağırmadığı kimselerin çalışma odasına girmelerinden hiç hoşlanmadığını söylemesiydi.) Pazar günüydü ama Skyview alışveriş merkezindeki Hair 21.000 adlı kuaför açıktı. Kadın kuaför Rosie'nin ne istediğini anladıysa da, önce kısa bir süre karşı çıktı.

"Ama böyle çok güzel duruyor."

Rosie, "Evet, öyle sanırım," diye cevap verdi. "Ama bu renk ve biçimden nefret ediyorum."

Böylece kuaför istenileni yaptı. Bill, Rosie'yi o akşam gördüğünde kadının düşündüğü gibi hayretle itiraz etmedi.

"Saçın daha kısa," dedi. "Ama diğer bakımlardan dükkâna ilk geldiğin günkü gibisin. Evet, bu biçimden de, renkten de hoşlandım sanırım."

Rosie ona sarıldı. "İyi."

"Çin yemeği yemek ister misin?"

"Ondan sonra yine burada kalacağına söz verirsen."

Bill, "Keşke bütün sözleri tutmak bu kadar kolay olsaydı," dedi gülerek.

Pazartesi manşeti: ÇILGIN POLİS WISCONSIN'DE GÖRÜLDÜ.

Salı manşeti: POLİS, KATİL DANIELS KONUSUNDA BİR AÇIKLAMA YAPMIYOR.

Çarşamba manşeti: ANNA STEVENSON'IN ÖLÜSÜ YAKILDI. İKİ BİN KİŞİ ONUN ANISINA SESSİZ BİR YÜRÜYÜŞ YAPTI.

Perşembe manşeti: BAZI YETKİLİLER DANIELS'IN İNTİHAR ETMİŞ OLABİLECEĞİNİ DÜŞÜNÜYORLAR.

Cuma günü Norman'la ilgili haber ikinci sayfaya alındı.

Ondan sonraki cuma ise artık hiçbir gazete ondan söz etmiyordu.

Dört Temmuz bayramından kısa bir süre sonra Robbie Lefferts, Rosie'den, Jane Smiley'nin yazdığı *Bin Dönüm* romanını okumasını istedi. Bu kitap Richard Racine'in eserleriyle taban tabana zıttı. Roman, Iowa'lı bir çiftçi ailesiyle ilgiliydi. Ama görünüşte böyleydi. Rosie tam üç yıl lisenin tiyatro grubunun giysilerini hazırlamıştı. Sahne ışıklarının önüne hiç çıkmamıştı ama Shakespeare'in deli kralını görür görmez tanıdı. Smiley, Kral Lear'a çiftçi tulumu giydirmişti. Ama deli delidir.

Yazar üstelik adamı Rosie'ye ürkütücü bir biçimde Norman'ı hatırlatan bir yaratığa da dönüştürmüştü. Kitabın okunması bittiği gün... (Rhoda ona, "Şimdiye dek yaptıklarının en iyisi," dedi. "Bugüne kadar dinlediğim en harika okuma.) Rosie odasına dönerek o eski, çerçevesiz yağlıboya tabloyu dolaptan aldı. Resim Norman'ın... şey... ortadan kaybolduğu geceden beri orada duruyordu. Rosie tabloya o geceden beri ilk kez bakıyordu.

Gördükleri onu pek fazla şaşırtmadı. Tabloda yine gündüz olmuştu. Yamaç otlarla kaplı, ıssızdı. Aşağıdaki tapınak da aynıydı. (Ya da hemen hemen. Rosie'ye binanın o garip açıları değişmiş ve normale dönmüş gibi geldi.) Tabloda iki kadın da yoktu. Rosie, Dorcas'ın deli kadını bebeğini son defa görmeye götürdüğünü düşünüyordu... Sonra Rose Madder yalnız başına çıkıp gitmişti. Sonunda ölüm saati geldiği zaman onun gibi yaratıkların gittiği yere.

Rosie tabloyu koridordaki çöplerin yanmaları için aşağıya atıldıkları boruya götürdü. Resmi daha önce de yaptığı gibi iki yanından dikkatle tutuyordu. Sanki dikkatsiz davranırsa ellerinin kayarak öteki dünyaya geçmesinden korkuyordu, yani içinde bir yerde böyle bir korku da yok değildi.

Borunun önünde durup kendisine rehincinin tozlu rafından seslenen tabloyu son bir kez inceledi. Resim ona sessiz ve buyurgan bir çağrıda bulunmuştu. Bunu ancak Rose Madder yapmış olabilirdi. Rosie, *Beni o çağırdı,* diye düşündü. Borunun kapağını açmak için elini uzattı, sonra durakladı. Gözü daha önce fark etmediği bir şeye takılmıştı: Yamaçta, yüksek otların arasında iki şekil vardı. Parmağını hafifçe bu iki şekle sürdü. Kaşlarını çatmış, onların ne olabileceğini düşünüyordu. Birkaç dakika sonra aradığı cevabı buldu. Yonca çiçeği rengindeki pembe leke onun kazağıydı, yanındaki siyah şekilse Bill'in ona ödünç verdiği ceket. O gün 27 numaralı karayolunda motosikletle yapacakları gezinti için verdiği ceket. Rosie'nin kazağa aldırdığı yoktu, orlondan yapılmış, ucuz bir giysiydi. Ama cekete acıyordu. Yeni olmasa da daha yıllarca giyilebilirdi. Ayrıca kendisine ödünç verilen şeyleri iade etmekten hoşlanırdı.

Norman'ın banka kartını bile sadece bir defa kullanmıştı.

Rosie tabloya bakarak içini çekti. *Bunu saklamak yersiz olur.* Anna'nın onun için bulduğu küçük odadan çıkacaktı. Geçmişi gerektiğinden daha fazla kendisiyle birlikte sürüklemeye niyeti yoktu. Beynine kurşun parçaları gibi saplanan anılardan kurtulmasının imkânsız olduğunu biliyordu ama...

Bir ses, *Ağacı hatırla, Rosie,* dedi. Ses bu kez Anna'nınkine benziyordu. Rosie'nin ihtiyacı olduğu zaman ona yardım eden Anna'nın. Yanına sığınacağı kimsesi olmadığı bir günde... İstediği gibi yasını tutamadığı Anna'nın... Oysa Rosie güzel mavi gözleriyle "ilginç birini" bulmaya çalışan tatlı Pam için çok ağlamıştı. Şimdi genzinin yanmasına ve dudaklarının titremesine neden olan bir acı duyuyordu.

"Anna, çok üzgünüm," dedi.

Bırak bunu şimdi. Ses birazcık azametli ve alaycıydı. *Beni sen yaratmadın. Norman'ı da sen yaratmadın. İkimiz için de sorumluluğu yüklenmek zorunda değilsin. Sen mikrop taşıyan "Tifo Mary" değil, Rosie McClendon'sın. Melodram fırtınaları seni sarsmaya başladığı zaman bunu hatırlaman iyi olur. Ama unutmaman gereken bir şey daha var...*

Rosie, "Hayır, yok," diyerek resmi ikiye katladı. Bir kitabı kesin olarak kapatan biri gibi. Tuvalin üzerine gerildiği eski tahta kırıldı. Tuval ise yırtılmaktan çok, sanki patladı ve şeritlere ayrıldı. Bu parçaların üzerindeki boyalar anlamsız ve bulanıktı. Hayır, yok. İstemiyorsam hiçbir şeyi hatırlamak zorunda değilim! Ve istemiyorum!

Geçmişi unutanlar...

Rosie, "Geçmişe lanet olsun!" diye bağırdı.

Bir ses, B*edelini öderim,* diye cevap verdi. Fısıldadı. Yalvardı. Uyardı...

Rose, "Seni duyamıyorum," dedi. Borunun ağzını açarken sıcaklığı hissetti. Burnuna is kokusu geldi. "Seni duymuyorum. Seni dinlemiyorum. Her şey sona erdi."

Katlanmış, yırtılmış resmi kapaktan içeriye attı. Cehennemdeki birine gönderilen bir mektup gibi. Sonra ayaklarının ucunda yükselerek tablonun çok aşağılardaki alevlere doğru düşmesini izledi.

SONUÇ

Tilki - Kadın

Bill ekimde Rosie'yi Shoreland'deki piknik yerine tekrar götürdü. Bu sefer oraya arabasıyla gittiler. Güzel bir sonbahar günüydü, çevredeki korular sonbahara özgü renklerle alev alev yanıyordu sanki. Piknik sofrasını kurduktan sonra Bill bir süreden beri Rosie'nin beklediği soruyu sordu.

Rosie, "Evet," dedi. "Boşanmam kesinleşir kesinleşmez."

Bill ona sarılıp öptü. Rosie genç adamın boynuna sıkıca sarılıp gözlerini yumarken kafasının derinliklerinde Rose Madder'ın sesi yankılandı. *Artık bütün hesaplar dengelendi... Ve ağacı hatırlarsan bunun önemi de zaten kalmayacak.*

Ama hangi ağaçtı bu?

Yaşam Ağacı mı?

Ölüm Ağacı mı?

Bilgi Ağacı mı?

İyilik ve Kötülük Ağacı mı?

Rosie titreyerek kocası olacak adama daha da sıkıca sarıldı. Bill elini onun göğsüne götürdüğü zaman kalbinin parmaklarının altında bu kadar hızla çarpmasına şaştı.

Ne *ağacı?*

*

Rosie ve Bill, Şükran Günü ile Noel arasında nikâh dairesinde evlendiler. Norman Daniels'ın itiraz etmediği boşanma kararı kesinleştikten on gün sonra. Rosie, Bayan Steiner olarak geçirdiği ilk gece kocasının çığlıklarıyla uyandı.

Bill uykusunda, "Ona bakamıyorum!" diye bağırıyordu. "Kimi öldürürse öldürsün, umurunda değil! Ah, lütfen! O adamın ÇIĞLIKLAR atmasına engel olamaz mısınız?" Sonra sesi hafifledi, kesilir gibi oldu. "Ağzındaki nedir? O iplikçikler de ne?"

O sırada New York'ta bir oteldelerdi. İki haftalık balaylarını geçirecekleri St. Thomas adasına giderlerken oraya uğramışlardı. Rosie küçük mavi paketi evde bırakmıştı. Esaretten kaçarken yanına aldığı çantanın dibindeydi. Ama seramik şişeyi yanına almıştı. İçgüdüleri ona böyle yapmasını emretmişti. *Bu durumda buna "Kadınca Sezgiler" adı verilebilir,* diye düşünüyordu. Sudan buna benzeyen kâbuslardan sonra bir iki defa yararlanmıştı. Bu sefer de ertesi sabah Bill tıraş olurken suyun son damlasını kahvesine koydu.

Daha sonra küçük şişeyi tuvalete atıp sifonu çekerken kendi kendine, *Artık yeterli olması gerekiyor,* dedi. *Yeterli olmasa bile başka çare yok zaten.*

Balayları kusursuzdu. Bol güneş, güzel seks. Ve ikisi de kötü rüyalar görmediler.

Ocak ayında rüzgârın karları ovalardan sürükleyerek kente taşıdığı bir gün Rosie Steiner'ın "ev hamilelik testi" ona zaten bildiği bir şeyi açıkladı. Hamileydi. Bir şeyi daha biliyordu. Testin ona açıklamadığı bir şeyi. Çocuk kız olacaktı.

Caroline sonunda geliyordu.

Rosie yeni apartmanlarının penceresinden karlara bakarken, *Bütün hesaplar dengelendi,* diye düşündü. Ama bu ses kendisininkine hiç benzemiyordu. Dışarıdaki hava ona, eve döndükleri ve Norman'ın onları beklediği gece Bryant Park'ı örtmüş olan sisleri hatırlatıyordu. Rosie, *Evet, evet,* dedi içinden. Artık bıkmaya başlıyor, bu düşünce akıldan çıkmayan ısrarlı bir şarkıya benziyordu. *Ağacı hatırlarsam hesaplar dengelenmiş sayılacak. Öyle değil mi?*

Deli kadın ona cevap verdi. *Hayır.* Sesi öyle berraktı ki, Rosie topuklarının üzerinde hızla döndü. Kalbi sanki yerinden fırlamış, şimdi alnının ortasında deli gibi çarpıyordu. Bir an Rose Madder'ın burada, onunla aynı odada olduğunu sanmıştı. O sesi hâlâ duyuyordu ama oda boştu. *Hayır... Öfkene hâkim olduğun sürece. Bunu yapabildiğin sürece. Ama ikisi de aynı sayılır, öyle değil mi?*

Rosie boş odaya, "Defol!" dedi. Boğuklaşan sesi titriyordu. "Defol! Bana yaklaşma. Yaşamımdan çık git."

Rosie'nin bebeği yaklaşık dört kilo ağırlığındaydı. Caroline onun gizli adıydı ve hep öyle kalacaktı. Bebeğin kimliğine "Pamela Gertrude" adı yazdırıldı. Başlangıçta Rosie bu isme itiraz etmişti. "Bu ikinci isme soyadımız eklenince bir tür edebi kelime oyununa dönüşüyor." Kendisi Pamela Anna adında ısrar etmiş ama çok üstelememişti.

Bill, "Aman lütfen," demişti. "Bu ad züppe bir California lokantasında verilen meyveli bir tatlıya benziyor."

"Ama..."

"Pamela Gertrude için endişelenme. Bir kere kızımız en samimi arkadaşlarına bile göbek adını açıklamayacak. Bundan emin olabilirsin. İkincisi ise kastettiği Gertrude Stein adlı yazar, 'Bir gül bir gül bir güldür,' demiş. Bu adı seçmek için bundan daha iyi bir neden düşünemiyorum."

Böylece o adı seçmişlerdi.

Pammy daha ikisine basmadan annesi ile babası kentin dış mahallelerinden birinde bir ev almaya karar verdiler. Artık o sırada bunu yapabilecek durumdaydılar. İkisi de işlerinde başarılı olmuşlardı. Paraları vardı. Karıkoca işe broşür yığınlarıyla başladılar. Sonra bazılarını bir kenara atarak sayıyı ikiye kadar indirdiler. İşte o zaman sorun çıktı. Rosie bir evi istiyordu, Bill ise bir diğerini tercih ediyordu. İsteklerinin birbirlerine zıt olduğu ortaya çıkınca konuşmalar tartışmalara dönüştü. Sonunda tartışmalar da kavgalara. Üzülecek bir durumdu ama en uyumlu çiftler

bile arada sırada çıkan anlaşmazlıklara karşı bağışıklı değildir... Hatta bazen yapılan bağırma yarışmalarına karşı bile.

Karıkoca bu akşam da kavga ettiler. Sonra Rosie mutfağa gidip yemeği hazırlamaya başladı. Önce tavuğu fırına verdi. Yol kenarındaki bir tezgâhtan satın aldığı taze mısırları suya attı. Kısa bir süre sonra, ocağın yanındaki tezgâhta iki patatesin kabuklarını soyarken Bill oturma odasından çıktı. Orada aralarında bu alışık olmadıkları anlaşmazlığın çıkmasına neden olan iki evin fotoğraflarına bakmıştı... Ama aslında bu tartışma yüzünden kurup durmuştu.

Rosie kocasının ayak seslerini duyduğu zaman hep yaptığı gibi ona doğru dönmedi. Bill eğilip onu ensesinden öptüğünde bile patatesleri soymayı sürdürdü.

Bill usulca, "Sana ev yüzünden bağırdığım için üzgünüm," dedi. "Ben yine de Windsor'daki evin bize daha uygun olduğunu düşünüyorum. Ama sesimi yükselttiğim için gerçekten pişmanım."

Rosie'nin cevap vermesini bekledi. Ama kadın sesini çıkarmayınca dönüp üzgün üzgün mutfaktan çıktı. Belki de karısının hâlâ dargın olduğunu düşünüyordu. Oysa Rosie dalgın değildi. O andaki ruh hali "dargınlık" diye tanımlanamazdı. Müthiş bir öfke içindeydi. Kapkara bir gazaptı bu. Adeta ölümcül bir duygu. Sessizliğinin nedeni ise "kocasına yüz vermemek" gibi çocukça bir davranış değildi. Rosie aslında müthiş bir çaba göstererek...

("Ağacı hatırla!")

...korkunç bir isteğini yenmeye çalışmıştı. Ocaktaki kaynar su dolu tencereyi kapıp içindekileri kocasının suratına atmamak için kendine zor engel olmuştu. Kafasında olanca canlılığıyla beliren sahne hem mide bulandırıcıydı hem de kötü bir biçimde çekici. Bill haykıracak ve sendeleyerek geri geri gidecekti. Cildi Rosie'nin bazen rüyalarında gördüğü o rengi alacaktı. Dumanları tüten derisinde ilk su kabarcıkları belirirken yanaklarını tırmalayacaktı.

Rosie'nin sol eli sarsılarak tencereye uzanmıştı... O gece yatağında yatmış, uyumaya çalışırken kafasında iki sözcük durmadan tekrarlanıyordu. *"Bedelini öderim!"*

Ondan sonraki günlerde Rosie bir saplantısı varmış gibi ellerine, kollarına ve yüzüne bakmaya başladı... Ama daha çok ellerine. Her şeyin oradan başlayacağını biliyordu.

Neyin başlayacağını? Bunu kesinlikle bilmiyordu... Ama gördüğü zaman tanıyacağından emindi.

(Ağaç.)

Rosie kentin batı yakasında Elmo'nun Vuruş Kafesleri diye bir yer keşfetti ve düzenli olarak oraya gitmeye başladı. Müşterilerin çoğu üniversitedeki siluetlerini korumaya çalışan orta yaşlı erkeklerdi. Ya da kısa bir süre Ken Griffey Jr. ya da Big Hurt olduklarını hayal edebilmek için beş dolar vermeye razı olan çocuklar. Arada sırada bir kız arkadaş bir beyzbol sopasını sallıyordu. Ama onlar daha çok birer süs eşyası gibiydiler. Ya vuruş kafeslerinin dışında duruyorlardı ya da biraz daha pahalı olan "Birinci Lig Vuruş Tüneli"nin yakınında erkekleri seyrediyorlardı. Otuz dört otuz beş yaşlarında birkaç kadın da atışlar yapıyor ve topları yere vurarak zıplatıyorlardı. Birkaç mı? Hayır, aslında oraya bu yaşta kimse gelmiyordu. Kısa boylu, kumral saçlı, ciddi ifadeli solgun yüzlü kadından başka. Çocuklar bu yüzden şakalar yapıp sırıtıyorlardı. Birbirlerini dürtüyor ve ne korkunç gençler olduklarını göstermek için keplerini tersine çeviriyorlardı. Ama Rosie onlara hiç aldırmıyordu. Hem kahkahalarına hem de onların vücudunu dikkatle incelemelerine. Rosie'nin vücudu bebeğin doğumundan sonra yine güzelce biçime girmişti. Güzelce biçime girmek mi? Çocuklar birbirlerine, "Yaşının ilerlemiş olmasına rağmen yine de harika," diyorlardı. "Şahane bir tilki!"

Bir süre sonra Rosie'ye gülmekten vazgeçtiler. Vazgeçtiler, çünkü bu kolsuz tişörtler ve bol gri pantolonlar giyen kadın başlangıçtaki beceriksizlikleri ve acemiliklerinden (makinenin attığı sert lastik toplar birkaç kez Rosie'nin başına gelmişti) sonra de-

neyim kazandı. Sonunda gerçekten de *güzel* vuruşlar yapmaya başladı.

Rosie bir gün yanlarına tel örgü geçirilmiş tünelde, arka arkaya başarılı üç vuruş yaparak topları ta dibe kadar yollayınca çocuklardan biri, "Çok çok güzel," dedi. Rosie'nin yüzü kızarmıştı, kesik kesik soluyordu. Arkaya taradığı saçları ıslak bir miğfer gibi başına yapışmıştı. Topa her vuruşunda tiz bir sesle bağırıyordu. Monica Seles'in servis vuruşu yaptığı zaman haykırdığı gibi.

Tünelin ortasındaki dev gibi atış makinesi bir topu saatte yüz yirmi kilometre hızla fırlatınca ikinci çocuk, "Makineyi de kızdırdı," diye bağırdı. Rosie'nin eğdiği başı neredeyse omzuna değecekti. Kalçalarını salladı ve top hızla geldiği yöne doğru geri gitti. Tünelin aşağısında, altmış metre kadar ötede tel örgüye çarptı. Hâlâ da yükseliyordu. Sonra Rosie'nin attığı diğer toplara katılmak için aşağıya düşerken yeşil teller dışarıya doğru kabardı.

Üçüncü çocuk olayı küçümser gibi, "Hadi oradan," dedi. "Kadının o kadar şiddetle vurduğu yok." Bir sigara alıp dudaklarının arasına sıkıştırdı, kibrit kutusunu çıkardı. Bir kibrit çaktı. "O sadece..."

Rosie bu kez olanca sesiyle haykırdı. Aç bir kuşun sesine benziyordu. Yeni vurduğu top tünelde geriye doğru uçarken sanki havada dümdüz beyaz bir çizgi çizdi. Tel örgüye çarptı... ve delip diğer tarafa uçtu. Geride bıraktığı delik, yakından ateş edildiği zaman bir çiftenin bırakacağı açıklık kadardı.

Sigara içmeye hazırlanan çocuk donmuş gibi kalakaldı. Çaktığı kibrit parmaklarını yaktı.

Birinci çocuk usulca, "Ne diyordun, ahbap?" diye sordu.

Bir ay sonra Rhoda Simons, Gloria Naylor'ın yeni romanını okuyan Rosie'yi birdenbire durdurdu. Vuruş kafesleri mevsim sona erdiği için artık kapanmıştı. Rhoda çalışmaya o gün artık son vermelerini istiyordu. Rosie, daha erken olduğunu söyleyerek itiraz etti. Rhoda da aynı fikirdeydi ama Rosie'nin sesindeki ifadenin kaybolmaya başladığını düşünüyordu. "Yarına kadar dinlen, daha iyi," dedi.

Rosie, "Evet, evet," diye mırıldandı. "Ama ben romanı bugün bitirmek istiyorum. Sadece yirmi sayfa kaldı. Bu lanet olasıca şeyi bitirmek *istiyorum*, Rhoda."

Yönetmen kadın kesin bir tavırla, "Bugün okuyacağın bölümü yarın yine seslendirmen gerekecek," diye cevap verdi. "Bilmiyorum. Pamelacita dün gece seni saat kaça kadar uyutmadı. Ama bugün artık kitabı iyi okuyamıyorsun."

Rosie yerinden kalkıp kontrol odasına girdi. Kapıyı öyle şiddetle çekti ki, az kalsın kanadı enli menteşelerinden çıkaracaktı. Sonra kontrol odasında birdenbire dehşete kapılan Rhoda Simons'ı o lanet olasıca Norma Kamali bluzunun yakasından tuttu. Ve kadının başını eğerek suratının kontrol paneline vurdu. İri düğmelerden biri Rhoda'nın o soylularınkine benzeyen biçimli burnuna bir ızgara çatalının dişi gibi battı. Kanlar etrafa sıçradı, stüdyo penceresine boncuk boncuk fışkırdı. Sonra kökboyası rengi, iğrenç dereler gibi akmaya başladı.

Curt Hamilton, "Rosie, yapma!" diye haykırdı. "Tanrım! Sen ne yapıyorsun?"

Rosie tırnaklarını Rhoda'nın bir nabız gibi atan boynuna geçirdi. Sıcak kanlar fışkırırken suratını ona doğru eğdi. Bu kanların içinde yıkanmak istiyordu. Budalaca karşı koymaya çalıştığı yeni yaşamını kanla vaftiz edecekti. Curt'a cevap vermesine de gerek yoktu. Çünkü ne yaptığını çok iyi biliyordu. Bedelini ödüyordu. Bunu yapıyordu işte. Bedelini ödüyordu. Tanrı hesap defterimin yanlış tarafında olanlara acısın! Tanrı...

Rhoda iç haberleşme aygıtından, "Rosie," diye seslendi. Rosie silkinerek bu dehşet verici ama yine de derinden zorlayıcı hayallerden uyandı. "Rosie iyi misin?"

Öfkene hâkim ol, küçük Rosie.

Öfkene hâkim ol ve ağacı hatırla.

Rosie başını eğdi ve elinde tuttuğu kalemi ikiye bölmüş olduğunu gördü. Birkaç saniye parçalara baktı. Derin derin soluk alıyor, çok hızlı çarpan kalbini kontrol etmeye çalışıyordu. Oldukça

normal bir ses tonuyla konuşabileceğini anladığı zaman, "Evet, iyiyim," dedi. "Ama sen haklısın. Çocuk yüzünden geç saatlere kadar oturdum. Çok yorgunum. Çalışmayı burada keselim."

Rhoda, "Sen akıllı bir kızsın," diye cevap verdi. Camın diğer tarafındaki titreyen elleriyle kulaklıkları çıkaran Rosie, *Hayır,* diye düşündü. *Akıllı değil. Öfkeli. Öfkeli bir kız.*

Kafasının derinliklerinde bir ses, *Bedelini öderim,* diye fısıldadı. *Er ya da geç, bedelini öderim, küçük Rosie. İster razı ol, ister olma, bedelini öderim.*

Rosie o gece hiç uyuyamayacağını sanıyordu. Ama gece yarısından sonra bir ara daldı ve rüya gördü. Ağaçla ilgili bir düş. Uyandığı zaman, *Bunu anlamakta boşuna o kadar zorluk çekmedim,* diye düşündü. *Bu kadar zamandır yanlış ağacı düşünüyormuşum.*

Rosie ertesi gün Rhoda'ya telefon ederek stüdyoya gelemeyeceğini haber verdi. "Soğuk almışım..." dedi. Sonra da 27 numaralı karayolunu izleyerek Shoreland'e gitti. Bu kez yalnız başına. Yanındaki kanepede esaretten kaçarken yanına aldığı o eski çantası duruyordu. Günün bu saatinde ve yılın bu mevsiminde piknik yeri sadece ona aitmiş gibiydi. Ayakkabılarını çıkarıp piknik masasının altına bıraktı. Gölün kıyısındaki sığ suda yürüyerek kuzeye doğru gitti. Bill ile onu buraya ilk getirdiği gün yaptıkları gibi. Gölün kıyısından çıkan, otlarla kaplı keçiyolunu bulmakta zorluk çekeceğini sanıyordu ama korktuğuna uğramadı. Çıplak ayaklarını hışırtılı kumlara batırarak yoldan çıkarken, *Öfke krizleri başlayalı beri hatırlayamadığım kaç rüyada buraya geldim acaba?* diye düşündü. Tabii bunu bilmesi imkânsızdı. Ama zaten önemli de değildi.

Yolun tepesinde bir açıklık vardı, o açıklıkta da devrilmiş ağaç. Rosie'nin sonunda hatırladığı ağaç. Tablonun dünyasında başına gelenlerin hiçbirini unutmamıştı. Şimdi bu ağacın neye benzediğini biliyordu. Dorcas'ın "nar"ına giden yola devrilmiş olan ağacın eşiydi bu. Gerçek Rosie'yi hiç şaşırtmadı böyle olması.

Ağacın uzaktaki sol ucunda, köklerin oluşturduğu tozlu demetin altındaki tilki yuvasını görebiliyordu. Ama in boştu ve eskimiş gibi duruyordu. Rosie yine de ona doğru gidip yere diz çöktü. Zaten titreyen bacaklarının daha ileriye gitmesi için onu destekleyeceğini pek sanmıyordu. Eski çantasını açtı, içindeki eski yaşamından kalma şeyleri yapraklı, humuslu toprağın üzerine boşalttı. Yıllar öncesinden kalma çamaşır listeleri ve makbuzların arasında bir kâğıt daha vardı. Bir alışveriş listesi. Listenin başına

DOMUZ PİRZOLASI

yazılmıştı. Büyük harflerle hem de. Bu iki kelimenin altı çizilmiş, sona da bir ünlem konmuştu. (Norman domuz pirzolasından her zaman pek hoşlanırdı.) Üzerinde morumsu kırmızı lekeler olan mavi paketçik bunun üstüne düşmüştü.

Rosie titreyerek ağlamaya başladı. Bunun bir nedeni o eski, ıstıraplı yaşamının kalıntılarının onu hüzünlendirmesiydi. Bir nedeni de yeni hayatının tehlikede olduğu korkusu. Devrilmiş ağacın dibine bir çukur açtı. Yirmi santim derinliğinde olunca paketi yanına koyup açtı. Tohum hâlâ oradaydı. İlk kocasının yüzüğü onun etrafında altından bir çerçeve oluşturuyordu.

Tohumu çukura yerleştirdi. (Çekirdeğin sihri kaybolmamıştı. Ona dokunur dokunmaz parmakları uyuştu.) Sonra yüzüğü yine bir çerçeve oluşturacak biçimde tohumun üzerine koydu.

Rosie, "Lütfen..." dedi. Dua edip etmediğini bilmiyordu. Kime yalvardığını da bilmediği gibi. Ama ne olursa olsun, yine de bir tür cevap aldı. Kısa, sert bir havlama duydu. Bunda merhamet, acıma ya da şefkat yoktu. Sabırsız bir sesti. "Benimle oyun oynamaya kalkışma" der gibiydi.

Rosie başını kaldırdı ve dişi tilkiyi gördü. Hayvan açıklığın dibinde hareketsiz duruyor ve ona bakıyordu. Kuyruğunu kaldırmıştı. Yukarıdaki donuk gri gökyüzüne doğru uzanan bu kuyruk bir meşale gibi alev alev yanıyordu sanki.

Rosie endişe dolu, alçak bir sesle tekrar, "Lütfen..." diye mırıldandı. "Lütfen korktuğum o 'şey' halini almama izin verme. Lütfen... Sadece öfkeme hâkim olmama ve ağacı hatırlamama yardım et."

Bu kez cevap sayabileceği bir ses duymadı. O sabırsız, havlamaya benzeyen sesi bile. Dişi tilki hâlâ orada öylece duruyordu. Ama bu sefer dilini çıkarmış, kesik kesik soluyordu. Rosie'ye hayvan gülümsüyormuş gibi geldi.

Başını eğerek çekirdeği çevreleyen yüzüğe bir defa daha baktı. Sonra çukuru güzel kokulu, verimli toprakla örttü.

Aklına "Mary'nin Küçük Bir Kuzusu Var" adlı çocuk şarkısının sözleri gelmişti. "Biri hanımım için. Biri eşim için. Biri de yolun aşağısında oturan küçük kız için." Ekledi. "Biri de Rosie için."

Sonra ayağa kalkıp geri geri açıklığın kenarına, onu tekrar gölün kıyısına indirecek olan yolun ağzına gitti. Oraya eriştiğinde dişi tilki hemen devrilmiş ağaca koştu. Rosie'nin tohumla yüzüğü gömdüğü yeri kokladı, sonra da oraya yattı. Hâlâ kesik kesik soluyor ve gülümsüyordu. (Rosie artık onun gülümsediğinden emindi.) Ve hâlâ kara gözleriyle ona bakıyordu. Bakışlarıyla, "Yavrular gitti," diyordu. "Yavrulamamı sağlayan erkek tilki de. Ama ben, Rosie... ben bekliyorum... Ve gerektiği zaman da bedelini ödeyeceğim."

Rosie o gözlere baktı. Aklın ya da deliliğin izlerini bulmak için... ikisini de buldu.

Sonra dişi tilki güzel burnunu, güzel postuna dayayarak gözlerini yumdu. Uykuya dalmış gibiydi.

Rosie son bir defa, "Lütfen..." diye fısıldadı. Sonra oradan ayrıldı. Skyway'den yaşamı olduğunu umduğu şeye doğru giderken, eski hayatının son kalıntısını, esaretten kaçarken yanında getirdiği çantayı, direksiyonun yanındaki pencereyi açarak Coori Körfezi'ne fırlattı.

*

Öfke krizleri çoktan sona erdi.

Pamela henüz iyice büyümüş değil. Ama yine de kendi arkadaşları olacak yaşta. Memeleri de belirginleşmeye başlıyor. Ayrıca annesiyle giysiler, gece sokağa çıkma ya da evde kalma konularında tartışacak kadar büyük sayılır. Neler yapacağı, kimleri ne kadar süre görebileceği konusunda da. Pam'in buluğ çağı denilen kasırga henüz tam anlamıyla başlamış değil. Ama Rosie yaklaştığını biliyor ve bu olayı sakin karşılıyor. Çünkü o öfke krizleri sona erdi artık.

Bill'in saçları iyice kırlaştı ve alnından dökülmeye başladı.

Rosie'ninkilerse hâlâ koyu kumral. Saçlarını dümdüz tarayarak omuzlarına bırakıyor. Bazen tepesine topladığı da oluyor. Ama hiçbir zaman örmüyor.

27 numaralı eyalet karayolunun üzerindeki Shoreland'de piknik yaptıkları günün üzerinden yıllar geçti. Bill, Harley Davidson'ı sattığında o günü unutmuş gibiydi. Karısına motosikleti neden sattığını açıkladı. "Reflekslerim çok yavaş, Rosie. Zevklerin riske dönüştüğünde onlardan vazgeçmen gerekir." Rosie'nin bu düşünceye bir itirazı yok. Ama ona, Bill motosikletle beraber bir yığın anıyı da satmış gibi geliyor. Ve onları düşünerek yas tutuyor. "Sanki Bill'in gençliğinin çoğu motosikletin iki yanındaki çantalarda duruyordu. Evenston'dan o iyi genç Harley'i alıp götürmeden önce Bill çantalara bakmayı ve gençliğini onlardan almayı unuttu."

Artık orada piknik de yapmıyorlar. Ama yılda bir kez her baharda Rosie yalnız başına oraya gidiyor. Devrilmiş ağacın gölgesinde yeni bir ağacın yetişmesine tanık oldu. Bu dalcık ya da filiz gelişti, sağlam bir ağaççık halini aldı. Genç ağacın gövdesi dimdik, kabuğu düzgün ve dalları da güven dolu. Rosie onun yıldan yıla artık tilki yavrularının oynamadığı açıklıkta yavaş yavaş büyümesini seyretti. Ağacın önünde sessizce oturuyor. Bazen bir saat bile. Ellerini kavuşturup kucağına bırakıyor. Oraya dua etmek ya da tapınmak için gitmiyor. Ama orada bulunmak ona

doğru ve töresel bir şeymiş gibi geliyor. Böyle zamanlarda görevini yerine getirdiğini, açıklanmamış bir anlaşmayı yenilediğini düşünüyor. *Burada olmak diğerlerine zarar vermemi engelleyecekse... vaktimi iyi bir şey için harcamışım demektir.* Rosie'nin kastettikleri Bill, Pammy, Rhoda, Curt. (Artık Rob Lefferts için endişelenmesine gerek yok. Pammy'nin beşine bastığı yıl, bir kalp krizi sonucu sessizce öldü.)

Ağaç ne kadar kusursuzca büyüyor! Taze dalları şimdiden koyu yeşil, ince, sık yapraklarla dolu. Rosie son iki yıldır bu yaprakların oluşturduğu yığınların diplerinde parlak renkler görüyor. Bunlar ağaç olgunlaşırken meyvelere dönüşecek. Biri bu açıklığa gelip o meyvelerden yerse ölecek. Hem de korkunç bir biçimde. Rosie bundan emin. Zaman zaman bu yüzden endişeleniyor. Ama başkalarının buraya geldiklerini gösterecek bazı izler bulmadığı için henüz fazla kaygılanmıyor. Rosie bugüne kadar açıklıkta bir tek ipucu bile bulamadı. Yani bir tek bira tenekesi, sigara paketi ya da çiklet kâğıdı gibi. Şimdi ona buraya gelmek yetiyor. Üzerlerinde hiçbir leke ya da benek olmayan ellerini kucağında birbirine kenetliyor ve "öfke ağacı"na bakıyor. Daha sonraki yıllarda meyveye dönüşecek olan kökboyası rengi çiçeklere. O uyuşturucu, tatlı ölüm meyvesi dalları süsleyecek.

Rosie bazen bu küçük ağacın önünde oturarak şarkı söylüyor. "Ben gerçekten Rosie'yim. Ve ben Gerçek Rosie'yim... Bana inansanız iyi olur... Ben çok çok önemliyim..."

Tabii o çok çok önemli değil. Ama yaşamında değeri olan kimseler onu önemli buluyorlar. Rosie de sadece onları sevdiği için hiçbir sorun yok. *Zat*'lı kadının diyeceği gibi, "Bütün hesaplar dengelenebilir..." Rosie artık güvenli bir limana ulaştı. Bahar sabahları gölün yakınındaki, yıllar boyunca hiç değişmeyen, otlar bürümüş bu sessiz açıklıkta (burası bu bakımdan bir tabloya benziyor... birinin antikacıda ya da rehincide bulacağı sıradan bir resme) ayaklarını altına alarak otururken bazen öyle müthiş bir minnet duyuyor ki, kalbinin daha fazlasını taşıyamayacağını

düşünüyor. Hiçbir zaman taşımayacağını. İşte şarkı söylemesinin nedeni de bu minnet. Rosie şarkı söylemek zorunda. Başka seçeneği yok.

Kimi zaman dişi tilki açıklığın kenarına gelip duruyor ve sanki Rosie'yi dinliyor. Hayvan da yaşlı artık. Yavrulama yılları çok gerilerde kaldı. O parlak renkli kuyruğunda tel tel aklar var. Dişi tilki orada dururken siyah gözleriyle Rosie'ye bir şeyler söylemeye çalışmıyor. Ama o gözlerin gerisindeki yaşlı ve zeki kafanın sağlıklı olduğunu anlamamak da olanaksız.

10 Haziran 1993-17 Kasım 1994